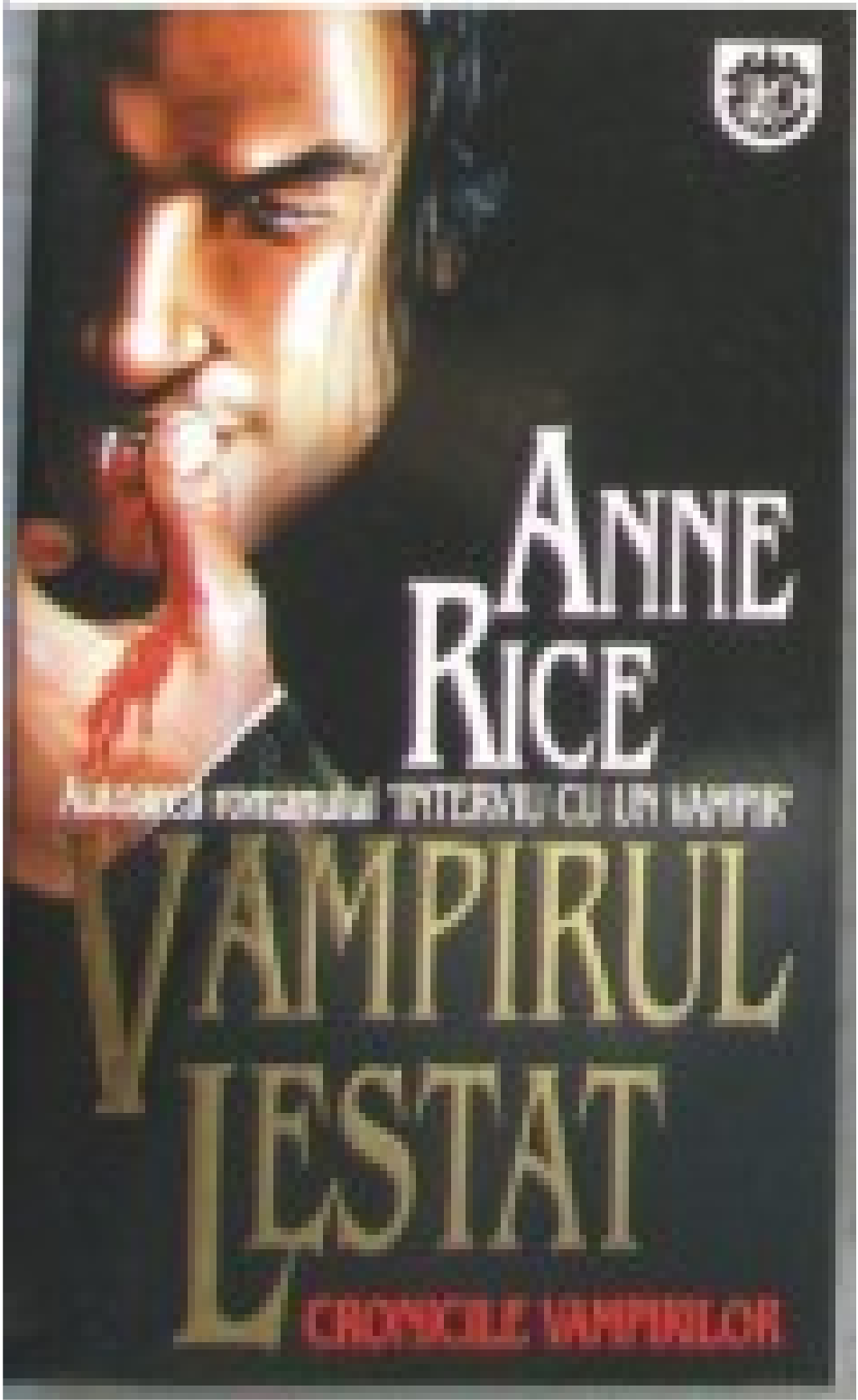
ANNE
RICE
VAMPIRUL
LESTAT
CRONICILE VAMPIRILOR

Anne Rice

Cronicile vampirilor 2

Vampirul Lestat

ÎN CENTRUL ORAŞULUI,
SÎMBĂTĂ NOAPTEA,
SECOLUL XX
1984

SÎNT Lestat, vampirul. Sînt nemuritor. Sau cam aşa ceva... Doar lumina soarelui sau căldura susţinută a unui foc intens ar putea să mă distrugă. Dar, nici în această privinţă, nu sînt sigur.

Am şase picioare înălţime, o statură impresionantă în 1780, pe vremea cînd eram un tînăr muritor. Dar nu-i tocmai rău nici în zilele noastre. Părul mi-e blond şi buclat şi-mi coboară pînă aproape de umeri, dar pare alb în lumina fluorescentă. Ochii îmi sînt cenuşii, dar absorb uşor culorile albastru şi violet de pe suprafeţele înconjurătoare. Am nasul scurt şi fin şi o gură bine conturată, dar o idee prea mare pentru chipul meu. Gura mea poate arăta foarte răutăcioasă ori extrem de generoasă. E însă întotdeauna senzuală. Dar emoţiile şi atitudinile se reflectă mereu în întreaga mea expresie. Am o figură sugestivă.

Natura mea vampirică se vădeşte în pielea excesiv de albă, care reflectă lumina şi trebuie să fie pudrată pentru a fi fotografiată.

Cînd mi-e sete, arăt ca o sperietoare: pielea mi-e uscată, pergamentoasă, iar venele-mi par frînghii încolăcite în jurul oaselor. Dar acum, nu mi se mai întîmplă aşa ceva.

Singurul indiciu al faptului că nu sînt muritor sînt unghiile.

Sînt la fel cu ale celorlalţi vampiri. Unghiile noastre par a fi de sticlă. Unii oameni le observă, dar nu fac conexiunile necesare.

Acum sînt ceea ce în America se numeşte un superstar al muzicii rock. Din primul meu album s-au vîndut peste patru milioane de exemplare. Urmează să plec la San Francisco, pentru întîiul concert dintr-un turneu care mă va purta, alături de trupa mea, de la Pacific pînă la Atlantic.

Postul de televiziune prin cablu MTV, consacrat muzicii rock, mi-a difuzat videoclipurile vreme de două săptămîni, zi şi noapte. Au fost transmise şi în Anglia, la "Top of the Pops" şi pe Continent, probabil în unele zone ale Asiei şi în Japonia. Videocasete cu întreaga serie de videoclipuri se vînd în toată lumea.

De asemenea, sînt şi autorul unei autobiografii care a apărut săptămîna trecută.

Cît priveşte engleza, limba pe care o folosesc în autobiografia mea, am început s-o învăţ în urmă cu două sute de ani, de la un marinar ce coborîse cu şlepul pe Mississippi pînă la New Orléans. Mai tîrziu, am învăţat citind cărţile scriitorilor englezi, de la Shakespeare la H. Ridder Haggard, trecînd prin Mark Twain. Ultimele accente le-am căpătat citind povestirile poliţiste publicate la începutul secolului al douăzecilea, în revista *Black Mask.* Aventurile lui Sam Spade descrise de către Dashiell Hammett în *Black Mask* au constituit ultimele mele lecturi, înainte de a mă cufunda, la propriu şi la figurat, în ţărînă.

Asta se întîmpla la New Orléans în 1929.

Cînd scriu, utilizez un vocabular ce mi s-ar fi părut obişnuit în secolul al

optsprezecelea, cu fraze născocite parcă de autorii pe care-i citeam. Dar, în ciuda accentului meu franţuzesc, vorbesc asemeni unei corciturі între un marinar de pe Mississippi şi detectivul Sam Spade. Sper, deci, că mă veţi ierta atunci cînd stilul meu va deveni incoerent şi-am să stric atmosfera unei scene din secolul al optsprezecelea, amestecînd prezentul cu trecutul.

Am revenit la suprafaţă în secolul al douăzecilea, anul trecut.

Două lucruri m-au determinat să o fac.

Mai întîi, informaţiile pe care mi le dădeau vocile amplificate ce-şi începuseră revărsarea cacofonică în eter în perioada în care adormisem.

Mă refer, desigur, la vocile de la radio, la sunetul fonografelor şi, mai tîrziu, al televizoarelor. Auzeam radiourile din maşinile ce treceau pe străzile bătrînului Garden District, aproape de locul în care zăceam. Auzeam fonografele şi televizoarele din casele învecinate.

Dar, atunci cînd un vampir se cufundă în ţărînă, după cum obişnuim noi să spunem, cînd încetează să mai bea sînge şi zace în pămînt, el devine curînd prea slab pentru a reveni la viaţă, căzînd, ca urmare, într-o stare asemănătoare visului.

În starea aceasta, am absorbit, leneş, vocile acestea, îmbrăcîndu-le în imagini născute în mintea mea, aşa cum fac şi muritorii în somn. Dar, la un moment dat al celor cincizeci de ani care au trecut, am început să-mi "amintesc" de ceea ce auzeam, să urmăresc programele de divertisment, să ascult emisiunile de ştiri, versurile şi ritmurile cîntecelor la modă. Progresiv, am început să înţeleg dimensiunea schimbărilor prin care trecuse lumea. Am început să pîndesc anumite informaţii specifice despre războaie sau invenţii, urmărind noile şabloane ale vorbirii.

Apoi mi-am recăpătat cunoştinţa. Mi-am dat seama că nu mai visam. Mă gîndeam la cele auzite. Mă trezisem. Zăceam în ţărînă, chinuit de setea de sînge. Am început să cred că vechile-mi răni se vindecaseră şi că puterea îmi revenise. Crescuse poate, aşa cum ar fi crescut, cu timpul, dacă nu aş fi fost rănit. Voiam să aflu acest lucru.

Am început să mă gîndesc întruna cum ar fi să beau sîngele unui om.

Dar factorul care m-a adus înapoi, cel decisiv, a fost apariţia pe neaşteptate, undeva prin apropiere, a unui grup de tineri cîntăreţi de rock ce-şi spuneau Satan's Night Out.

S-au mutat într-o casă de pe Sixth Street, nu departe de locul în care zăceam îngropat, sub propria-mi casă de pe Prytania Avenue, lîngă cimitirul Lafayette. Cîndva, în cursul anului 1984, au început să-şi repete muzica într-un pod.

Auzeam gemetele chitarelor electrice şi cîntecul lor frenetic. Era cel puţin la fel de bun ca tot ce mai auzisem la radio, mai melodios poate decît majoritatea pieselor difuzate. Avea ceva romantic, în ciuda bubuitului de tobe, iar sintetizatorul suna ca un clavecin.

Le-am captat imaginile gândurilor şi am aflat cum arătau, ce vedeau atunci cînd se uitau unii la alţii ori cînd se priveau în oglindă. Erau zvelţi şi musculoşi, aceşti tineri muritori, oarecum androgini şi sălbatici în ţinută şi în gesturi: doi băieţi şi o fată.

Cînd începeau să cînte, acopereau aproape toate celelalte voci amplificate. Dar era prea bine şi aşa.

Doream să mă trezesc şi să mă alătur grupului Satan's Night Out. Voiam să cînt şi să dansez.

N-aş putea spune că la început dorinţa mi-a fost dictată de un gînd conştient. Era mai degrabă un impuls nestăpînit, îndeajuns de puternic pentru a mă face să ies din vizuină.

Lumea muzicii rock, felul în care cîntăreţii zbierau despre bine şi rău, proclamîndu-se îngeri sau diavoli, în vreme ce muritorii îi aclamau, mă încînta. Uneori, păreau cele mai pure întruchipări ale nebuniei. Reprezentaţiile lor complicate erau însă uimitoare din punct de vedere tehnologic. Era ceva barbar şi cerebral totodată,

ceva ce vremurile trecute nu mai văzuseră.

Desigur, delirul lor era unul metaforic. Nici unul dintre ei nu credea cu adevărat în îngeri sau în diavoli, oricît de bine şi-ar fi jucat rolul. La drept vorbind, actorii comediei dell'arte italiene de odinioară fuseseră şi ei la fel de scandaloşi, de inventivi şi de obraznici.

Cu totul noi erau însă extremele la care împingeau brutalitatea şi sfidarea, şi felul în care întreaga lume, de la cel mai bogat la cel mai sărac, îi primea cu braţele deschise.

Muzica rock avea ceva vampiric. Probabil că li se părea nepămînteană chiar şi celor care nu credeau în supranatural. Mă refer la modul în care electricitatea putea să prelungească la nesfîrşit o singură notă, la felul în care armoniile puteau fi suprapuse, pînă cînd te simţeai de-a dreptul dizolvat de această muzică, ce permitea o exprimare atît de elocventă a groazei. Pînă acum, lumea nu mai avusese parte de aşa ceva.

Doream să fiu mai aproape. Doream să *cînt.* Poate chiar să-i fac celebri pe cei din micul grup de necunoscuţi, Satan's Night Out. Eram pregătit să-mi fac din nou apariţia.

Mi-a trebuit cam o săptămînă ca să mă pun pe picioare. M-am hrănit cu sîngele micilor vietăţi subpămîntene. Apoi am început să-mi croiesc drum spre suprafaţă, unde puteam să capturez şobolani. De-aici nu mi-a fost greu să trec la feline şi, în cele din urmă, la inevitabila victimă umană, deşi a trebuit să aştept destul de mult pînă am dat peste una aparţinînd genului pe care mi-l doream: un om care să fi ucis alţi muritori şi care să nu fie măcinat de remuşcări.

În sfîrşit, a venit şi unul din acesta, un bărbat tînăr cu barba încărunţită, care omorîse pe cineva într-un loc îndepărtat, la celălalt capăt al lumii. Un criminal adevărat! Ah, gustul acela, al primei lupte, al primului sînge omenesc!

Nu mi-a fost greu să fur nişte haine şi să recuperez o parte din aurul şi bijuteriile pe care le ascunsesem în cimitirul Lafayette.

Fireşte, din cînd în cînd mi se făcea frică. Mirosul de chimicale şi de benzină mă îmbolnăvea. Zumzetul instalaţiilor de aer condiţionat şi vuietele avioanelor cu reacţie ce treceau pe deasupra mea îmi chinuiau timpanele.

Dar, încă din a treia noapte, bîntuiam prin New Orléans, călare pe o motocicletă Harley Davidson, mare şi neagră, făcînd eu însumi un zgomot asurzitor. Căutam alţi criminali, ca să mă hrănesc. Purtam un costum superb din piele neagră, pe care-l luasem de la una dintre victimele mele, iar în buzunar aveam un mic casetofon Walkman Sony, care-mi deversa în ţeastă, prin căştile-i mărunţele, Arta fugii a lui Bach.

Eram din nou Lestat, vampirul. Eram din nou în acţiune. New Orléans-ul devenise din nou terenul meu de vînătoare.

Cît despre forţa mea, era de trei ori mai mare decît înainte. Din stradă, puteam sări pînă pe acoperişul unei clădiri cu patru etaje. Puteam smulge gratiile de oţel de la ferestre. Eram în stare să îndoi o monedă de cupru. Dacă voiam, puteam auzi vocile şi gîndurile oamenilor din întregul cartier.

Pînă la sfîrşitul primei săptămîni, am găsit o avocată tînără şi drăguţă într-unul din zgîrie-norii de sticlă şi metal din centrul oraşului, care m-a ajutat să-mi fac rost de un certificat de naştere, de un act de identitate şi un permis de conducere. O bună parte din averea mea de odinioară se afla în drum spre New Orléans, scoasă din conturile nemuritoarei Bank of London şi ale Băncii Rotschild.

Dar, mai presus de toate acestea, înotam în revelaţii. Ştiam acum că tot ce îmi spuseseră vocile amplificate despre veacul al douăzecilea era adevărat.

Şi iată ce mi-a fost dat să văd, colindînd străzile din New Orléans în 1984:

Jalnica şi întunecata lume industrială în care adormisem se sfîrşise, iar vechea pudoare şi conformismul de atunci îşi pierduseră influenţa pe care o aveau asupra

minţii americanilor.

Oamenii redeveniseră aventurierii plini de erotism care fuseseră demult, înaintea revoluţiei clasei mijlocii ce avusese loc la sfîrşitul secolului al optsprezecelea, ba chiar îşi recăpătaseră şi *înfăţişarea* de atunci.

Bărbaţii nu mai purtau uniforma de tip Sam Spade, cu cămaşă, cravată, costum cenuşiu şi pălărie aşijderea. Din nou, se costumau în catifea şi mătăsuri, în culori strălucitoare, dacă asta le era dorinţa. Nu se mai rădeau în cap precum legionarii romani, ci îşi purtau părul oricît de lung le plăcea.

Iar femeile... Ah, femeile erau superbe, goale în căldura primăverii, cum trebuie să fi fost în vremea faraonilor egipteni, purtînd fuste scurte vaporoase, ori rochii asemeni tunicilor sau, alteori, pantaloni bărbăteşti şi tricouri mulate pe corp, lăsînd privirea să se bucure de trupurile lor ademenitor curbate. Se machiau şi se încărcau de aur şi argint chiar şi atunci cînd nu aveau de mers decît pînă la băcănia din colţ. Alteori, ieşeau cu chipurile proaspăt spălate şi fără nici o podoabă. Acestea nu contau. Îşi ondulau părul ca Maria Antoaneta, şi-l tăiau scurt sau şi-l lăsau să fluture despletit.

Poate pentru întîia oară în istorie, erau la fel de puternice şi de interesante ca şi bărbaţii. Toţi aceştia erau oamenii de rînd ai Americii. Nu doar cei bogaţi, care, dintotdeauna, au părut androgini, posesorii unui fel de *joie de vivre* pe care, în trecut, revoluţionarii din pătura mijlocie o numeau decadenţă.

Senzualitatea aristocratică de odinioară era acum un bun al tuturor. Era legată de promisiunile revoluţiei clasei mijlocii, astfel încît oricine avea acum dreptul la iubire, lux şi lucruri frumoase.

Vechile antrepozite fuseseră transformate în palate de o frumuseţe aproape orientală, cu mărfurile etalate pe covoare în nuanţe pastelate, scăldate de o lumină gălbuie, în magazinele deschise pe tot timpul nopţii, flacoanele de şampon verde şi violet străluceau ca nişte giuvaeruri pe rafturile de sticlă cristalină. Mergînd la lucru, chelneriţele conduceau automobile lucioase. Docherii se întorceau seara acasă şi înotau în piscinele încălzite din spatele caselor lor. Femeile de serviciu şi instalatorii se îmbrăcau, la sfîrşitul zilei de lucru, în costume splendid croite.

De fapt, toată sărăcia şi mizeria ce caracterizează, din vremuri imemoriale, marile oraşe aproape dispăruseră.

Nu mai vedeai emigranţi căzînd morţi de foame pe alei. Dispăruseră şi cocioabele în care oamenii dormeau cîte opt sau zece într-o singură încăpere. Nimeni nu-şi mai arunca zoaiele în şanţurile de pe marginea drumurilor. Cerşetorii, ologii, orfanii şi bolnavii erau foarte rari. Chiar şi beţivii şi nebunii ce dormeau pe bănci, în parcuri sau prin staţiile de autobuz, mîncau în mod regulat carne, aveau radiouri şi posibilitatea de a-şi spăla hainele.

Dar toate acestea erau numai aspectele de suprafaţă. Am fost uimit de schimbările profunde pe care acest val grozav al progresului le adusese.

De pildă, ceva de-a dreptul minunat se întîmplase cu timpul.

Vechiul nu mai era înlocuit neapărat de ceva nou. Dimpotrivă, engleza ce se vorbea în jurul meu era aceeaşi care fusese şi pe la 1800. Chiar şi vechile expresii argotice ("ghinion" sau "asta-i daravela") erau încă la modă. Cu toate acestea, fraze noi, fascinante, precum "ţi-au spălat creierii", "asta-i ceva de-a dreptul freudian" sau "nu cuplez" erau pe buzele tuturor.

În lumea artei şi a divertismentului, realizările secolelor trecute erau mereu "reciclate". Muzicienii cîntau jazz sau Mozart, sau muzică rock; oamenii mergeau să vadă azi o piesă de Shakespeare, iar mîine se înghesuiau la cel mai recent film franţuzesc.

De la standurile luminate cu neon ale unor gigantice magazine puteai să-ţi cumperi casete cu madrigaluri medievale, pe care le puteai apoi asculta la casetofonul maşinii, gonind pe autostradă cu nouăzeci de mile pe oră. În librării, poezia renascentistă stătea alături de romanele lui Dickens şi ale lui Ernest

Hemingway. Manualele de educaţie sexuală se aflau pe acelaşi stand cu *Cartea morţilor,* egipteană.

Uneori, bunăstarea şi curăţenia ce mă împresurau mi se păreau a fi doar o nălucire. Credeam că am să-mi ies din minţi.

M-am holbat prosteşte în vitrinele magazinelor la computerele şi telefoanele cu forme şi culori la fel de pure precum cele mai exotice scoici create de natură. Limuzinele argintii monstruoase navigau pe străzile înguste ale Cartierului Francez, ca nişte fiare marine indestructibile. Turnurile strălucitoare ale birourilor străpungeau cerul nopţii ca nişte obeliscuri egiptene, înălţîndu-se deasupra clădirilor coşcovite, din cărămidă, de pe Canal Street. Nenumărate programe de televiziune îşi revărsau fluxul de imagini în fiecare cameră de hotel.

Şi toate acestea nu erau o succesiune de halucinaţii. Veacul acesta moştenise pămîntul, în toate sensurile acestei expresii.

O mare parte din acest miracol neprevestit o constituia *ciudata nevinovăţie* a acestor oameni înconjuraţi de libertate

şi de propria lor bunăstare. Dumnezeul creştin era la fel de mort precum fusese şi în secolul al optsprezecelea. *Şi nici o altă nouă religie bazată pe mituri nu luase locul celei vechi.*

Dimpotrivă, chiar şi oamenii cei mai simpli ai acestei epoci se conduceau după principiile viguroase ale unei morale laice, la fel de puternică precum fusese orice morală religioasă pe care îmi fusese dat să o cunosc. Fireşte, intelectualii erau cei ce purtau stindardul. Dar, o dată cu ei, indivizi absolut obişnuiţi din întreaga Americă se implicau cu patimă în chestiuni precum *"pacea", "cei săraci"* sau *"binele planetei",* de parcă ar fi fost mînaţi de un zel mistic.

Intenţionau să elimine foametea pînă la sfîrşitul secolului şi doreau să distrugă molimele cu orice preţ. Se certau cu patimă în privinţa executării criminalilor condamnaţi sau a avortului. Combăteau "poluarea mediului înconjurător" şi "holocaustul nuclear" cu fervoarea cu care, odinioară, oamenii combătuseră vrăjitoria şi ereziile.

Cît despre sexualitate, aceasta îşi pierduse aura de superstiţie şi teamă de altădată. Ultimele fărîme de religiozitate îi erau smulse. Acesta era motivul pentru care oamenii se plimbau acum pe jumătate goi. Iată de ce se sărutau şi se îmbrăţişau pe străzi. Vorbeau despre etică şi răspunderi, şi despre frumuseţea trupului. Controlau procrearea şi bolile venerice.

AH, VEACUL al douăzecilea! Ah, cît de minunat se întorsese roata cea mare!

Viitorul acesta îmi depăşise cele mai sălbatice vise. Îi făcuse pe încruntaţii proroci ai vremurilor trecute să pară nebuni!

M-am gîndit mult la acea neprihănită morală laică, la optimismul acestei epoci; la această lume iluminată strălucitor, în care valoarea unei vieţi omeneşti era mai mare decît fusese vreodată, oriunde altundeva.

ÎN PENUMBRĂ, într-o cameră largă de hotel, am urmărit pe ecranul din faţa mea un film de război, un film de o forţă năucitoare, ce se chema *Apocalypse Now.* Era o simfonie de sunet şi culoare, un cînt despre veşnica luptă a lumii occidentale împotriva răului. "Să-ţi faci un prieten din groază şi din teroarea morală", spune comandantul nebun din grădina sălbatică a Cambodgiei, iar Occidentalul îi răspunde aşa cum a răspuns întotdeauna: "Nu".

Nu. Groaza şi teroarea morală n-au să poată fi niciodată măsurate, evaluate. Ele nu au o valoare reală. *Răul,* în stare pură, nu îşi află cu adevărat locul în această lume.

Iar asta înseamnă, nu-i aşa, că nici locul meu nu e aici.

Poate că e în arta care repudiază răul — benzile desenate cu vampiri, romanele de groază şi vechile povestiri gotice — ori în cîntecele răcnite ale stelelor muzicii rock, ce istorisesc despre bătăliile împotriva răului pe care fiecare muritor le poartă cu sine.

CIUDATA nepotrivire în fireasca ordine a lumii ar fi fost de ajuns pentru a determina un monstru din Lumea Veche să se reîntoarcă în ţărînă, de-ajuns pentru a-l face să cadă în genunchi, plîngînd. Şi, dacă mă gîndesc mai bine, de ajuns pentru a-l transforma într-un cîntăreţ de muzică rock...

DAR UNDE erau ceilalţi monştri din Vechea Lume? mă întrebam. Cum puteau exista alţi vampiri într-o lume în care fiecare moarte era înregistrată de giganticele calculatoare electronice, iar cadavrele erau păstrate în cripte refrigeratoare? Probabil se ascundeau în umbră, ca nişte insecte scîrboase, aşa cum făcuseră dintotdeauna, oricîtă filozofie ar fi discutat şi oricîte clanuri vor fi format.

Ei bine, cînd îmi voi fi ridicat glasul laolaltă cu micul grup numit Satan's Night Out, îi voi scoate pe toţi la lumină, cît ai clipi din ochii

MI-AM CONTINUAT educaţia. Am stat de vorbă cu muritorii, în staţiile de autobuz, la benzinării şi prin localuri elegante. Am citit cărţi. Am îmbrăcat veşminte strălucitoare, din magazinele la modă, cămăşi albe cu guler rusesc şi veste

kaki de vînătoare, blazere gri de catifea şi eşarfe de caşmir. Mi-am pudrat obrajii, ca să nu fiu remarcat în lumina de neon a magazinelor deschise non-stop, a snack-bar-urilor ori a cluburilor de noapte în care domnea o atmosferă de carnaval.

Învăţam. Eram îndrăgostit.

Singura mea problemă o constituia sîngele, criminalii cu care să mă hrănesc, căci deveniseră foarte rari. În această lume a inocenţei şi bunăstării, a drăgălăşeniei, veseliei şi burţilor pline, răufăcătorii care-ţi tăiau beregata pentru a te jefui aproape dispăruseră, la fel ca şi vizuinile lor săpate în malul apei.

Trebuia deci să muncesc din greu pentru a supravieţui. Am fost însă, dintotdeauna, un vînător înnăscut. Îmi plăceau tavernele pline de fum în care foştii deţinuţi tatuaţi se adunau în jurul mesei de biliard, a cărei suprafaţă verde era luminată doar de un singur bec, la fel de mult precum îmi plăceau night-club-urile strălucitoare, cu tapet de mătase, aflate prin preajma marilor hoteluri. Învăţam din ce în ce mai multe lucruri despre ucigaşii mei: negustorii de droguri, peştii şi criminalii ce se alăturau bandelor de motociclişti.

Mai presus de orice însă, eram hotărît să nu mai beau niciodată sîngele unui nevinovat.

VENISE, în sfîrşit, momentul să le fac o vizită dragilor mei vecini ce-şi spuneau Satan's Night Out.

LA ORA şase şi treizeci de minute, în după amiaza unei sîmbete umede şi înăbuşitoare, sunam la uşa studioului lor muzical, instalat într-un pod. Frumoşii mei tineri muritori lîncezeau acolo, îmbrăcaţi în cămăşi de mătase şi salopete, fumînd ţigări cu haşiş şi înjurîndu-şi soarta potrivnică ce refuza să le aducă mai multe contracte, aici, în Sud.

Purtau bijuterii egiptene şi arătau precum îngerii din Biblie, cu pletele lungi şi

aspre, dar curate, cu mişcările lor de felină. Îşi machiaseră obrajii şi pleoapele, chiar şi pentru această simplă repetiţie.

Simţeam cum mă cuprinde excitarea şi dragostea, doar privindu-i: Alex, Larry şi micuţa, şi delicioasa Tough Cookie.

Într-un moment ireal, cînd pămîntul parcă încetase să se mai rotească, le-am spus cine eram. Pentru ei, cuvîntul "vampir" nu era ceva nou. În galaxia în care străluceau ei, alţi o mie de cîntăreţi purtaseră colţi de recuzită şi mantii negre.

Şi totuşi, cît de straniu mi se părea să rostesc adevărul interzis, cu glas tare, în faţa unor muritori. Niciodată, pe parcursul celor două sute de ani, nu îl dezvăluisem decît acelora ce erau sortiţi să devină de-ai noştri. Nu-l spuneam nici măcar victimelor mele.

Iar acum îl rosteam tare şi răspicat în faţa acestor chipeşe creaturi. Le-am spus că doream să cînt cu ei şi că, dacă aveau să aibă încredere în mine, aveam să devenim cu toţii bogaţi şi celebri. Că, dintr-un elan de ambiţie supranaturală, lipsită de remuşcări, aveam să-i port departe de această încăpere, în lumea largă.

Şi-au aţintit asupra mea privirile tulburi. Micuţa încăpere, tipică pentru veacul al douăzecilea, cu pereţi de stuc şi lambriuri de scîndură, s-a umplut curînd de rîsetele lor încîntate.

Am fost răbdător. De ce n-aş fi fost? Ştiam că sînt un demon, capabil să mimeze aproape orice sunet şi gest omenesc. Cum i-aş fi putut determina oare să înţeleagă? M-am îndreptat spre sintetizator şi-am început să cînt. La început, cîteva melodii rock. Apoi melodii şi versuri străvechi mi-au revenit în memorie — cîntece franţuzeşti, îngropate adînc în sufletul meu, dar niciodată uitate — şi le-am transpus în ritmuri brutale, revăzînd parcă înaintea mea sala micuţă, arhiplină, a unui mărunt teatru parizian cu veacuri în urmă. O patimă primejdioasă se trezea în mine, ameninţîndu-mi echilibrul. Primejdioasă, căci totul se întîmpla atît de repede. Totuşi, am continuat să cînt şi, apăsînd pe clapele înguste şi albe, am simţit că în sufletul meu se frînge ceva. Faptul că aceste fiinţe muritoare strînse în jurul meu habar n-aveau de toate acestea nu conta deloc.

Mi-era de-ajuns să-i văd bucurîndu-se, mi-era destul că muzica aceasta ireală, dezarticulată, le plăcea, căci urlau, prevăzîndu-şi prosperitatea viitoare şi simţind cum se umplu de forţa care, pînă atunci, le lipsise. Au pornit magnetofoanele şi am început să cîntăm împreună, într-un *jam session,* cum spuneau ei. Studioul se umpluse de parfumul sîngelui lor şi de tunetul cîntecelor noastre.

Apoi însă a urmat un şoc pe care nu-l prevăzusem niciodată, nici măcar în cele mai stranii dintre visele mele, ceva la fel de extraordinar precum fusese mica mea revelaţie pentru aceste creaturi. De fapt, era ceva atît de copleşitor, încît, la urma urmei, e de mirare că nu m-a alungat în afara lumii lor, înapoi în ţărînă.

Asta nu înseamnă, neapărat, că m-aş fi întors în mormîntul cel adînc şi întunecat. Dar m-ar fi putut îndepărta de Satan's Night Out, făcîndu-mă să colind cîţiva ani de zile, cu minţile rătăcite, încercînd zadarnic să mă reculeg.

Băieţii — Alex, tînărul baterist firav, şi fratele său, mai înalt, blond, Larry — mi-au recunoscut numele, cînd le-am spus că mă chema Lestat.

Şi nu numai că l-au recunoscut, dar au şi făcut pe dată legătura cu o mulţime de informaţii despre mine, pe care le aflaseră dintr-o carte.

De fapt, erau încîntaţi de faptul că nu mă dădeam drept un vampir oarecare sau contele Dracula. Li se părea minunat că pretindeam a fi vampirul Lestat.

— Eu *pretind* a fi vampirul Lestat? i-am întrebat.

Au rîs de exagerările mele, de accentul meu franţuzesc.

I-am privit pe toţi, pe rînd, încercînd să le citesc gîndurile. Fireşte, nu mă aşteptasem ca ei să creadă că aş fi cu adevărat un vampir. Dar să fi citit despre un vampir fictiv, purtînd un nume atît de neobişnuit ca al meu? Cum se putea explica aşa ceva?

Începeam să-mi pierd încrederea în mine însumi. Iar cînd îmi pierd încrederea, puterile mi se risipesc. Micuţa încăpere părea a deveni şi mai scundă. Instrumentele, antena şi cablurile căpătaseră un aspect ameninţător, asemeni unor gîngănii.

— Arătaţi-mi cartea! am spus.

Au adus-o din camera vecină, o cărticică în ediţie de buzunar, pe hîrtie ieftină, un "roman" făcut ferfeniţă. Supracoperta dispăruse, coperta era sfîşiată, totul fiind prins cu o bandă elastică.

Văzînd coperta, m-a trecut un fior supranatural şi am avut o presimţire de rău augur. *Interviu cu un vampir.* Era ceva despre un băiat care-l convinge pe un nemuritor să-şi spună povestea.

Cerîndu-le permisiunea, am trecut în cealaltă cameră, m-am întins pe pat şi am început să citesc. Ajungînd pe la jumătatea lecturii, m-am ridicat şi am plecat, luînd cu mine cartea. M-am aşezat sub un felinar şi am terminat de citit. Apoi am vîrît-o cu grijă în buzunarul de la piept.

Nu m-am mai întors la cei din grup în următoarele şapte nopţi.

ÎN MAJORITATEA acestui timp, am gonit prin noapte, călare pe motocicleta mea Harley Davidson, am ascultat, la volum maxim, Variaţiunile Goldberg ale lui Bach şi m-am întrebat: ce-ai de gînd să faci acum, Lestat?

În timpul rămas, am studiat, mînat de noi intenţii. Am citit istorii şi lexicoane groase ale muzicii rock, cronici despre vedetele sale. Am ascultat discuri şi am privit înregistrările unor concerte. În noaptea goală şi liniştită, am auzit glasurile din *Interviu cu un vampir* cîntîndu-mi, parcă, de dincolo de mormînt. Am citit cartea, iar şi iar. Apoi, într-un moment de furie, am rupt-o în bucăţele.

ÎN CELE din urmă, am luat o hotărîre.

Am stabilit o întîlnire cu tînăra mea avocată, Christine, în biroul ei cufundat în întuneric, într-un zgîrie-nori, singura sursă de lumină fiind strălucirea oraşului. Era foarte drăguţă, pe fundalul peretelui de sticlă, dincolo de care clădirile obscure formau siluete aspre, primitive, punctate de luminiţele a o mie de torţe.

— Nu-i de-ajuns ca micul meu grup de rock să aibă succes, i-am spus. Trebuie să devină atît de faimos, încît numele şi glasul meu să fie cunoscute în cele mai retrase regiuni ale lumii.

Cu calmul şi inteligenţa proprii avocaţilor, m-a sfătuit să nu îmi risc averea. Cu toate acestea, am continuat să-mi susţin, cu încăpăţînarea unui maniac, punctul de vedere şi am simţit cum o seduceam, topindu-i, încetul cu încetul, prudenţa.

— Pentru video-clipuri, vreau cei mai buni regizori francezi, am spus. Va trebui să-i ademeneşti, de la New York şi Los Angeles. Avem destui bani pentru asta. Sînt convins că vei putea găsi aici nişte studiouri în care să putem lucra. Şi vreau şi cei mai buni producători de discuri. Nu mă interesează cît vei cheltui. Important e să sincronizăm totul şi să lucrăm în secret pînă în clipa revelaţiei, cînd discurile şi video-clipurile vor fi lansate simultan cu cartea pe care intenţionez să o scriu.

În cele din urmă, i-am împuiat şi ei capul cu vise despre avere şi putere. Pixul ei alerga pe hîrtie, luînd notiţe.

La ce visam eu în vreme ce-i spuneam toate acestea? La o răzvrătire fără precedent, o sfidare enormă, îngrozitoare, pentru cei asemeni mie, oriunde s-ar fi aflat ei, în lume!

— Video-clipurile... am continuat. Va trebui să găseşti regizori care să fie în stare să-mi realizeze viziunile. Filmele vor spune povestea cărţii pe care o voi scrie. Majoritatea cîntecelor sînt deja scrise. Îmi vei obţine cele mai bune instrumente: sintetizatoare, chitare electrice, viori şi cele mai performante sisteme sonore. Design-

ul costumelor de vampiri, modul de prezentare în emisiunile de muzică rock de la televiziune, aranjarea primei noastre apariţii în public, la San Francisco, mai pot aştepta. Acum, cel mai important e să pui mîna pe telefon şi să obţii informaţiile de care ai nevoie pentru început.

NU M-AM întors la cei din Satan's Night Out pînă cînd primele aranjamente n-au fost pecetluite şi pînă s-au obţinut primele semnături. Datele fuseseră stabilite, studiourile închiriate, s-au schimbat scrisori cu angajamente.

Apoi Christine a venit cu mine, într-o limuzină uriaşă, cît un leviatan, la prietenii mei, cîntăreţii de rock, Alex, Larry şi Tough Cookie. Aveam la noi sume fabuloase de bani şi o mulţime de hîrtii ce trebuia semnate.

Sub stejarii de pe o stradă, din liniştitul Garden District, am turnat şampanie în cupele scînteietoare de cristal, pentru toată lumea.

— În cinstea "Vampirului Lestat!" am intonat, în cor, în lumina palidă a lunii.

Acesta avea să fie noul nume al grupului şi titlul cărţii mele. Tough Cookie şi-a pus delicioasele-i braţe pe după gîtul meu. Ne-am sărutat, printre rîsete şi arome de vin. Ah, aroma sîngelui proaspăt!

DUPĂ PLECAREA LOR, în caleaşca motorizată, tapiţată cu catifea, am luat-o de unul singur prin noaptea înmiresmată, pe St. Charles, gîndindu-mă la primejdia care îi ameninţa pe tinerii mei prieteni muritori.

Bineînţeles, pericolul nu venea dinspre mine. Dar, deîndată ce lunga perioadă a secretului avea să se sfîrşească, ei aveau să stea inocenţi şi neştiutori, în luminile rampei internaţionale, alături de sinistra şi nechibzuita lor vedetă. Ei bine, aveam să-i înconjor cu gărzi de corp şi paznici, pentru orice eventualitate. Aveam să-i apăr cît puteam mai bine de ceilalţi. Iar dacă nemuritorii mai semănau cu ceea ce fuseseră odinioară, nu aveau să rişte niciodată implicarea într-o luptă vulgară cu forţele oamenilor.

PLIMBINDU-MĂ pe strada aglomerată, mi-am acoperit ochii cu ochelari de soare reflectorizanţi. Am luat tramvaiul vechi şi şubred, de pe St. Charles pînă în centru.

Croindu-mi cale prin mulţimea serii timpurii, am intrat într-o librărie elegantă, cu două vitrine, ce se numea De Ville Books. Pe un raft, am zărit volumaşul mic, broşat: *Interviu cu un vampir.*

Mă întrebam cîţi dintre semenii mei "observaseră" cartea? Deocamdată, muritorii, care o credeau o ficţiune, nu contau. Dar ce părere aveau ceilalţi vampiri? Fiindcă, dacă e vreo lege pe care toţi vampirii să o considere sacră, aceea spune să *nu dezvălui muritorilor nimic despre cei ca tine.*

Nu le vei spune tainele noastre oamenilor decît atunci cînd ai intenţia să le oferi darul întunecat al puterilor noastre. Nu vei rosti niciodată numele altui nemuritor. Nu le vei spune unde ne sînt vizuinile.

Preaiubitul meu Louis, naratorul din *Interviu cu un vampir,* făcuse toate acestea. Mersese mult mai departe decît mine cu micuţa mea dezvăluire în faţa cîntăreţilor. Se adresase sutelor de mii de cititori. Doar că nu desenase o hartă, punînd o cruce în dreptul locului din New Orléans unde zăceam, deşi nu-mi era clar cît ştia despre asta, şi nici care-i erau intenţiile.

Pentru ceea ce făcuse, ceilalţi aveau, cu siguranţă, să îl vîneze. Şi, mai ales în zilele noastre, sînt o mulţime de căi foarte simple de a distruge un vampir. Dacă mai trăia cumva, era un proscris, iar din partea semenilor noştri îl pîndeau primejdii atît de mari, încît unui muritor i-ar veni greu să şi le imagineze.

Aveam deci toate motivele pentru a aduce cartea şi grupul, numit acum Vampirul Lestat, în culmea gloriei, cît mai repede posibil. Trebuia să îl găsesc pe Louis. Trebuia să îi vorbesc. De fapt, după ce citisem versiunea lui despre cele întîmplate, mi-era dor de el, mi-era dor de iluziile lui romantice, ba chiar şi de necinstea lui. Mi-era dor pînă şi de viclenia lui politicoasă, de prezenţa lui fizică, de tonul dezamăgitor de blînd al glasului său.

Bineînţeles, îl uram, din pricina minciunilor pe care le spusese despre mine. Dar dragostea mea era mult mai puternică decît ura. Împărţisem cu el anii întunecaţi şi romantici ai veacului al nouăsprezecelea, fusese tovarăşul meu, aşa cum nici un alt muritor ori nemuritor nu fusese vreodată.

Nici mie nu-mi mai păsa acum de vechile reguli. Doream să le încalc, pe toate.

Nu doream să scriu un răspuns la răutăţile din *Interviu cu un vampir,* ci să povestesc lucrurile pe care le văzusem şi le învăţasem înainte de a-l cunoaşte.

Voiam ca grupul şi cartea mea să-l scoată la lumină nu numai pe Louis, ci pe toţi ceilalţi demoni pe care îi cunoscusem şi îi iubisem. Doream să-i regăsesc pe cei pierduţi, să-i trezesc pe cei ce dormeau, aşa cum dormisem eu însumi.

Novici şi veterani, frumoşi şi răi, nebuni şi lipsiţi de suflet, vor veni cu toţii după mine, atunci cînd vor fi văzut video-clipurile şi vor fi ascultat discurile, cînd vor fi văzut cartea în vitrinele librăriilor. Şi vor şti exact unde să mă găsească. Căci eu voi fi Lestat, superstarul muzicii rock. Veniţi, veniţi cu toţii la San Francisco, la primul meu concert! Voi fi acolo!

Întreaga aventură mai avea însă o motivaţie, una mult mai periculoasă, mai delicioasă, de-a dreptul nebunească.

Ştiam că Louis are să înţeleagă. Cu siguranţă, acelaşi motiv ascuns se afla şi în spatele interviului şi dezvăluirilor sale. Voiam ca muritorii *să afle* despre noi. Doream să proclam existenţa noastră în faţa întregii lumi, aşa cum o făcusem în faţa lui Alex, Larry şi Tough Cookie, în faţa scumpei mele avocate, Christine.

Nu conta că ei nu aveau să mă creadă. Nu conta faptul că ei vor considera totul o manifestare a artei. În sfîrşit, după două secole în care stătusem ascuns, muritorii puteau să mă vadă! Puteam să-mi rostesc numele cu glas tare. Să-mi afirm natura. Să spun "sînt aici!".

Dar şi de această dată, mergeam mai departe decît Louis. Povestea lui, cu toate ciudăţeniile ei, trecea drept o ficţiune. În lumea muritorilor acest lucru era la fel de neprimejdios precum fuseseră scenele jucate la Teatrul Vampirilor din Paris, în care strigoii se prefăceau a fi actori în rolurile unor strigoi, pe o scenă îndepărtată, luminată cu gaz.

Voi ieşi în lumina reflectoarelor, în faţa camerelor de luat vederi, voi întinde mîna şi voi atinge cu degetele mele îngheţate o mie de mîini fierbinţi ce mi se vor întinde. Am să-i înspăimînt de moarte, am să-i vrăjesc şi-am să-i conduc, dacă va fi posibil, către adevăr.

Şi să presupunem — să presupunem, doar — că atunci cînd cadavrele vor începe să se înmulţească, iar cei din preajma mea vor începe să dea ascultare inevitabilelor lor bănuieli — să presupunem că arta va înceta a mai fi artă, devenind realitate!

Vreau să spun: ce-ar fi, dacă m-ar crede cu adevărat, dacă şi-ar da seama că în această lume mai bîntuie încă vampirul? Ah, ce război măreţ şi glorios s-ar dezlănţui! Am fi vînaţi în aceste jungle urbane strălucitoare, aşa cum niciodată omul n-a mai vînat vreun alt monstru mitic!

Cum să nu-mi placă această idee? Cum să nu merite ea primejdiile înfruntate, oricît de mari, cum să nu risc, pentru ea, cea mai mare şi mai îngrozitoare dintre înfrîngeri? Chiar şi în momentul distrugerii, aş fi mai viu decît am fost vreodată!

Dar, ca să fiu sincer, nu cred că se va ajunge la asta — ca muritorii să creadă în noi. De muritori nu m-am temut niciodată.

Celălalt război avea să izbucnească, cel în care aveam să fim cu toţii laolaltă sau

cel care-i va uni pe toţi în lupta împotriva mea.

Aceasta era adevărata motivaţie a existenţei Vampirului Lestat. Acesta era jocul pe care-l jucam.

Cît despre cealaltă posibilitate, seducătoarea eventualitate a unei adevărate revelaţii şi a unui dezastru... Păi, asta condimenta straşnic de bine totul!

PĂRĂSIND pustietatea întunecată de pe Canal Street, am urcat scările clădirii de modă veche din Cartierul Franţuzesc, către camerele mele. Era linişte şi-mi plăcea. Îmi plăcea priveliştea, pe care mi-o ofereau ferestrele, asupra străduţelor înguste din Le Vieux Carré, cu căsuţe construite în stil spaniol, pe care le ştiam de atîta vreme.

Pe ecranul gigantic al televizorului, am urmărit o casetă cu splendidul film al lui Visconti, *Moarte la Veneţia.* La un moment dat, un actor afirmă că răul este o necesitate. Că el hrăneşte geniul.

Nu credeam asta. Dar mi-aş fi dorit să fie adevărat. Atunci aş fi putut să fiu doar Lestat, monstrul, nu-i aşa? Iar eu m-am priceput dintotdeauna să joc roluri de monstru! Ah, la naiba...

Am pornit computerul şi am început să scriu povestea vieţii mele.

EDUCAŢIA ŞI AVENTURILE VAMPIRULUI LESTAT

PARTEA ÎNTÎI

TREZIREA LUI LELIO

1

ÎN CURSUL celei de-a douăzeci şi una ierni a vieţii mele, am plecat singur, călare, să stîrpesc o haită de lupi.

Toate acestea se petreceau pe moşia tatălui meu, în Auvergne, cu cîţiva ani înaintea izbucnirii Revoluţiei Franceze.

Nu-mi aminteam să mai fi trăit vreo altă iarnă atît de grea; lupii atacaseră turmele ţăranilor noştri şi uneori bîntuiseră chiar uliţele satului.

Pentru mine, erau ani plini de amărăciune. Tatăl meu era marchiz, iar eu eram cel de-al şaptelea fiu al său, cel mai tînăr dintre cei trei care supravieţuiseră copilăriei. Nu puteam avea pretenţii nici la titlu, nici la avere şi deci nu aveam nici un viitor. Chiar şi într-o familie bogată, ultimul născut nu putea să spere prea mult. Iar familia noastră îşi risipise întreaga avere. Fratele meu cel mai mare, Augustin, moştenitorul legitim a tot ceea ce aveam, cheltuise, curînd după căsătorie, zestrea, destul de mică, a soţiei sale.

Castelul, domeniul şi satul învecinat constituiau limitele universului meu. Dar eu am fost, din naştere, zvăpăiat: eram vizionarul, colericul, protestatarul. Nu am vrut s-aud de statul la gura sobei, pentru a pălăvrăgi despre vechile războaie ori despre vremurile Regelui-Soare. Istoria nu avea nici un sens pentru mine. Am devenit, aşadar, vînător. Aduceam fazanii, vînatul şi ştiucile din rîurile repezi de munte — tot ceea ce reuşeam să ucid — pentru a-mi hrăni familia. Această sarcină pusese stăpînire pe întreaga-mi existenţă şi nu o împărţeam cu nimeni. De altfel, era un lucru bun, căci, dacă n-ar fi fost produsul vînătorilor, riscam, în anumiţi ani, să murim de foame.

Fireşte, vînatul pe pămînturile strămoşeşti era o îndeletnicire nobilă, şi numai noi

aveam dreptul să o facem. Nici măcar cei mai avuţi burghezi din regiune nu-şi puteau sprijini flinta de umăr în pădurile noastre. La drept vorbind, la ce le-ar fi folosit? Aveau bani destui.

Am încercat de două ori să scap de acea viaţă şi, de două ori, am fost adus acasă, cu aripile frînte. Veţi vedea mai tîrziu în ce fel.

Deocamdată, voi povesti despre zăpada care acoperise munţii şi despre lupii ce îi terorizau pe săteni.

Eram singurul din sat în stare să încalece şi să tragă cu puşca, aşa că era normal ca sătenii să mi se plîngă de distrugerile provocate de lupi şi să aştepte o reacţie din partea mea. Asta îmi era datoria.

De altfel, nu-mi era deloc frică de lupi. Dacă aş fi putut, i-aş fi otrăvit, dar carnea era atît de rară prin părţile noastre, încît nu-mi puteam îngădui să o risipesc.

Iată de ce, într-o dimineaţă geroasă de ianuarie, m-am înarmat pentru a stîrpi lupii. Aveam trei pistolete şi o flintă excelentă. Le-am luat împreună cu muschetele şi spada tatălui meu. Apoi, chiar înainte de a părăsi castelul, am adăugat acestui mic arsenal vreo două arme vechi pe care nu le mai folosisem pînă în acel moment.

Castelul era plin de armuri, căci, din vremea cruciadelor, străbunii mei fuseseră mari războinici. Pe pereţi atîrnau numeroase lănci, halebarde, flagele şi buzdugane.

Am luat cu mine un buzdugan enorm — adică o măciucă grea, ghintuită — şi un flagel măricel, format dintr-o ghiulea de fontă atîrnată de un lanţ, pe care un luptător o putea roti, pentru a lovi cu o forţă considerabilă.

Amintiţi-vă, eram în secolul al optsprezecelea, în vremea în care, la Paris, locuitorii purtau peruci pudrate şi se plimbau cu paşi mărunţi, în pantofi de mătase cu tocuri înalte, prizînd tutun şi ducîndu-şi la nas batistele de dantelă.

Am ieşit la vînătoare cu cizmele şi cu vesta-mi de piele, cu acele arme antice atîrnate de şa, avînd alături doi dulăi uriaşi, ce aveau gîturile strînse în zgărzi cu ţinte.

Asta-mi era viaţa; o viaţă pe care aş fi putut-o duce şi în Evul Mediu; văzusem trecînd destui călători înveşmîntaţi elegant pentru a avea conştiinţa acută a acestui fapt.

Urcînd muntele, mă simţeam nefericit şi fără milă.

Aveam poftă de-o luptă straşnică cu lupii. Sătenii îmi spuseseră că haita număra cinci fiare; eu aveam de partea mea armele de foc şi doi zăvozi cu fălcile atît de puternice, încît, dintr-o muşcătură, puteau frînge spinarea unui lup.

După vreo oră, am nimerit într-o văioagă pe care o cunoşteam îndeajuns pentru a o recunoaşte chiar şi sub covorul de omăt. În clipa în care am purces la traversarea unui cîmp pustiu, spre un crîng dezgolit, am auzit primele urlete.

În intervalul celor cîtorva secunde care au urmat, s-au succedat mai multe vaiere, într-o armonie atît de perfectă, încît nu cred că aş fi fost în stare să spun cîte bestii îşi amestecau glasurile; dar ştiam că fusesem văzut, iar acum se dădea semnalul de adunare.

Nu mi-era teamă. Vastul peisaj ce mă înconjura era pustiu. Mi-am încărcat pistoletele şi am poruncit cîinilor să mă urmeze.

Am presimţit că trebuie să părăsesc cîmpul şi să mă afund cît mai repede în pădure.

Cîinii au dat deodată alarma, cu vocea lor profundă. Am privit peste umăr şi i-a zărit, la vreo sută de paşi distanţă, alergînd prin zăpada înaltă, unul după altul; trei lupi cenuşii uriaşi.

Am pornit la galop înspre pădure.

Mi se păruse că nu-mi va fi greu să ajung acolo înaintea celor trei, dar uitasem că lupii sînt plini de şiretenie. În timp ce eu dădeam pinteni calului, conducîndu-l spre pădure, am văzut apărînd în faţa mea, din partea stîngă, restul haitei, adică alte cinci bestii de dimensiuni impresionante. Nu mai aveam cum să ajung la timp la adăpostul copacilor. Iar în loc de cinci lupi, cum crezuseră sătenii, aveam de-a face cu opt!

Dar, chiar şi în acele clipe, eram prea nechibzuit pentru a fi înspăimîntat. Nici măcar în treacăt nu mi-a venit în minte faptul că aceste animale erau moarte de foame, căci altfel n-ar fi îndrăznit să se apropie de sat. Teama lor instinctivă de oameni dispăruse cu totul.

M-am pregătit de luptă. Am pus flagelul la cingătoare, am ochit cu flinta şi am doborît un mascul masiv aflat la cîţiva metri alături de mine. Am avut răgazul să îmi încarc din nou arma în timp de cîinii mei se ciocneau pentru întîia oară cu haita.

Lupii nu reuşeau să-i apuce pe cîini de beregată din pricina zgărzilor ţintate; în cursul primei lupte, maxilarele puternice ale celor doi zăvozi au dat gata încă un lup, în timp ce eu însumi am mai ucis unul, cu o singură împuşcătură.

Dar haita îmi înconjurase cîinii. În vreme ce eu trăgeam întruna, încărcînd cît puteam de repede şi străduindu-mă să nu-mi nimeresc dulăii, l-am văzut pe cel mai mic căzînd, cu labele dinapoi frînte. Sîngele a început să curgă în valuri pe zăpadă. Tovarăşul său a reuşit să respingă haita, care s-a repezit să sfîşie bietul animal aflat în agonie, dar, în mai puţin de două minute, lupii i-au despicat pîntecele şi l-au ucis şi pe el.

După cum am mai spus, cei doi dulăi erau nişte animale puternice. Îi crescusem şi îi dresasem eu însumi. Cîntăreau mai mult de două sute de livre fiecare. Cînd i-am văzut răpuşi, am conştientizat dimensiunile misiunii pe care mi-o asumasem şi am întrevăzut ce mi se putea întîmpla.

Trecuseră doar cîteva minute.

Patru lupi zăceau morţi. Un al cincilea primise o lovitură fatală. Mai erau încă trei. Unul dintre ei a încetat să se mai ospăteze cu sălbăticie din sîngele dinilor şi şi-a aţintit asupra mea privirea-i piezişă.

Mi-am dus flinta la umăr şi am tras, dar l-am ratat; am tras încă un foc, cu una din muschete, dar tot fără succes. Calul a nechezat şi a cabrat în clipa în care lupul s-a repezit spre mine.

De parcă ar fi fost mînuiţi de un păpuşar nevăzut, ceilalţi doi lupi şi-au abandonat deîndată prăzile. Am lăsat calul să ţîşnească liber spre refugiul reprezentat de pădure.

N-am aruncat nici o privire în urmă, în ciuda mîrîitului şi a clămpănitului din fălci, pe care le auzeam tot mai aproape. Curînd însă, le-am simţit colţii atingîndu-mi călcîiele. Am pus mîna pe cealaltă muschetă şi am tras spre stînga. Mi s-a părut că lupul s-a ridicat pe labele dinapoi, dar n-am apucat să mă asigur, căci a dispărut imediat din cîmpul meu vizual. Calul a cabrat din nou şi am fost gata să cad, simţind cum şaua aluneca sub mine.

Eram foarte aproape de pădure. Am reuşit să sar din şa, înainte ca armăsarul meu să se prăbuşească. Mai aveam încă un pistolet încărcat. Ţinîndu-l cu ambele mîini, m-am întors şi am ochit lupul care s-a aruncat spre mine. Proiectilul i-a zdrobit ţeasta.

Mai erau doi duşmani. Căluţul meu a scos un geamăt adînc, care s-a transformat într-un urlet ascuţit. Nu mai auzisem niciodată vreo creatură vie scoţînd un sunet atît de oribil. Lupii îl ajunseseră din urmă.

Am alergat din răsputeri prin zăpadă şi am ajuns între copaci. Dacă reuşeam să-mi încarc arma, aş fi putut să trag în ei, de sus; dar nici o creangă nu cobora îndeajuns ca să o pot apuca.

Am sărit, încercînd să mă agăţ, dar picioarele mi-au alunecat pe zăpada îngheţată şi am căzut în vreme ce lupii se apropiau. Nu mai aveam timp să-mi încarc unicul pistolet. Aveam la dispoziţie doar spada şi flagelul, căci pierdusem măciuca.

M-am ridicat cît am putut de repede. Ştiam că, fără îndoială, aveam să mor, dar nu m-am gîndit nici o clipă să abandonez lupta. Parcă înnebunisem, nu-mi mai încăpeam în piele. Rînjind, m-am întors cu faţa spre atacatori şi l-am privit pe cel mai apropiat drept în ochi.

M-am proptit ţeapăn pe picioare, mi-am scos spada, ţinînd flagelul în mîna

stînga. Lupii s-au oprit. După ce mi-a susţinut privirea cîteva clipe, cel mai apropiat şi-a plecat botul şi a făcut cîţiva paşi lateral. Celălalt părea că aşteaptă un semnal. Primul m-a privit din nou după care a plonjat în direcţia mea.

Am început să învîrt flagelul. Respirînd zgomotos, mi-am îndoit genunchii, de parcă aş fi vrut să mă arunc şi eu asupra adversarului; am aruncat din răsputeri ghiuleaua, încercînd să ţintesc fălcile lupului, dar nu l-am atins decît în treacăt.

S-a eschivat; celălalt lup alerga în cerc în jurul meu, înaintînd şi retrăgîndu-se în salturi mici. S-au aruncat amîndoi asupra mea, îndeajuns de aproape pentru a mă determina să-mi rotesc flagelul şi să împung aerul cu spada, după care s-au îndepărtat în goană.

Nu ştiu cît timp au durat manevrele lor, dar am început să le înţeleg strategia. Aveau de gînd să mă epuizeze şi erau suficient de rezistenţi pentru a reuşi. Pentru ei, totul devenise un joc.

Între timp, eu mă învîrteam, fandam, îmi recăpătam echilibrul, apoi mi-l pierdeam iar... Dansul s-a prelungit aproape o jumătate de oră.

Apoi am simţit că mă lasă picioarele şi am mizat, în disperare de cauză, totul pe o singură carte. Am rămas nemişcat, cu armele atîrnîndu-mi de-a lungul trupului. De îndată, exact aşa cum prevăzusem, lupii s-au aruncat asupra prăzii.

În ultima clipă, mi-am rotit flagelul; am auzit oasele trosnind sub lovitura bilei de fontă şi am văzut capul lupului aruncat pe spate, înspre dreapta. Cu tăişul spadei, i-am spintecat beregata.

Celălalt era şi el pe-aproape. I-am simţit colţii sfîşiindu-mi pantalonii de piele. Încă puţin şi mi-ar fi dislocat piciorul din şold. Cu o lovitură de spadă, i-am sfîrtecat botul, scoţîndu-i un ochi. Ghiuleaua flagelului s-a prăvălit, şi lupul şi-a descleştat fălcile. Am făcut un salt înapoi, iar asta mi-a creat spaţiu suficient pentru a-i înfige spada în piept, pînă-n plăsele.

Se sfîrşise.

Haita fusese nimicită. Eram viu.

Singurele zgomote ce mai tulburau liniştea văii îngropate sub zăpadă erau propria-mi respiraţie şi gîfîiturile pătrunzătoare ale calului muribund ce zăcea la cîţiva paşi de mine.

Nu sînt convins că am acţionat mînat de raţiune. Nu cred că prin minte îmi bîntuia vreo frîntură de gînd. Îmi venea să mă las să cad în zăpadă, dar n-am făcut-o; în loc de asta, m-am îndreptat spre calul în agonie.

Simţindu-mi apropierea, animalul a întins gîtul şi a încercat să se ridice, scoţînd din nou un vaier ascuţit ce s-a repercutat în întreaga vale, părînd că urcă pînă la cer. I-am contemplat sărmanul corp zdrobit, ce ieşea în evidenţă pe albul zăpezii, şi i-am privit ochii inocenţi ce se rostogoleau în orbite. Bietul cal părea o gînganie pe jumătate strivită de un călcîi neatent, zbătîndu-se, suferind. A mai încercat o dată să se ridice.

Mi-am luat puşca, ce rămăsese agăţată de şa, am încărcat-o şi l-am răpus, cu un glonte în inimă.

M-am simţit uşurat, văzînd cum se golea de sînge.

Calmul domnea din nou în vale. Tremuram din toate încheieturile. Am auzit un zgomot urît, strangulat, ieşindu-mi din gît şi am văzut voma ţîşnind pe zăpadă, înainte de a înţelege că ieşea din propriile-mi măruntaie. Eram impregnat cu mirosul de sînge şi cu duhoarea lupilor, şi zdrobit de oboseală.

Cu toate acestea, am înaintat, fără să mă opresc, printre cadavrele lupilor, pînă lîngă cel ce fusese gata să mă ucidă şi l-am ridicat pe umeri înainte de a purcede în lungul marş către castel.

Mi-au fost necesare două ore.

Sincer să fiu, nu prea ştiu cum a decurs drumul. Nu-mi amintesc decît că, în tot acest timp, ceea ce învăţasem, ceea ce gîndisem în vreme ce mă băteam cu lupii

continua să-mi bîntuie mintea. De fiecare dată cînd mă împiedicam şi cădeam, ceva din mine împietrea, se degrada.

Cînd, în cele din urmă, am ajuns la porţile castelului, nu cred că mai eram cu adevărat conştient. Depăşisem limitele epuizării.

Mi-am văzut fraţii că sar ca arşi din jilţuri şi am început să vorbesc, dar nu ştiu ce am spus. Cu un glas monoton, m-am străduit să descriu ceea ce se petrecuse. Mama încerca să-mi liniştească tatăl, care orbise deja şi dorea să ştie ce se întîmplase.

Fratele meu, Augustin, m-a smuls cu brutalitate din transă. S-a apropiat de mine, mascînd cu trupul lui masiv strălucirea focului ce ardea în cămin, şi m-a întrerupt, cu o voce tăioasă:

— Ticălos mic ce eşti! Minţi: nu puteai să ucizi opt lupi.

O expresie răutăcioasă, plină de dispreţ, i-a apărut pe figură.

S-a întîmplat atunci ceva remarcabil: de-abia pronunţase aceste cuvinte cînd, Dumnezeu ştie cum, şi-a dat seama că se înşela.

Poate a fost expresia de pe faţa mea. Sau murmurul de protest al mamei. Sau tăcerea de mormînt a celuilalt frate. Fără îndoială, a fost expresia de pe chipul meu. În orice caz, a reacţionat instantaneu şi mi s-a părut curios de jenat.

A început să pălăvrăgească, încercînd să-şi mascheze jena, spunînd că toate acestea păreau de necrezut şi că, probabil, fusesem la un pas de moarte; a ordonat slujitorilor să-mi aducă ceva cald de mîncare, dar n-avea nici un rost. Ireparabilul fusese comis şi, fără să îmi dau seama în ce fel, m-am trezit singur, în camera mea. Cîinii care, iarna, nu mă părăseau nici o cupă, nu mai erau cu mine. Muriseră. Fără să-mi pese de absenţa focului din vatră, m-am trîntit pe pat, murdar şi plin de sînge, cum eram, şi am căzut într-un somn adînc.

Am rămas în cameră mai multe zile.

Ştiam că sătenii găsiseră lupii şi îi aduseseră la castel; Augustin venise să-mi spună toate acestea, dar nu i-am răspuns.

A trecut cam o săptămînă. Cînd am putut suporta alţi cîini în preajmă, am coborît la crescătorie şi mi-am ales doi căţei, deja puternici, care să-mi ţină tovărăşie. Noaptea, dormeam între ei.

Slujitorii veneau şi plecau, dar nimeni nu îndrăznea să mă deranjeze.

Pînă cînd în cameră a intrat, tăcută, aproape pe furiş, mama.

2

ERA SEARĂ. Stăteam aşezat pe pat, cu unul dintre cîini lungit lîngă mine. Focul pîlpîia în vatră.

După cum ar fi trebuit să mă aştept, în sfîrşit, venise mama.

Nutream pentru ea o dragoste imensă, de nezdruncinat. Cred că eram singurul în această situaţie. Unul dintre lucrurile care m-au fascinat dintotdeauna la ea, era că nu spunea niciodată lucruri obişnuite.

Îşi petrecea timpul citind; era, de altfel, singura din familie care căpătase o oarecare educaţie şi, atunci cînd vorbea, o făcea întotdeauna cu înţelepciune. Iată de ce prezenţa ei nu mă deranja deloc.

Dimpotrivă, îmi trezise curiozitatea. Ce ar fi putut găsi de spus, ceva care să nu mă lase indiferent? Cu toate acestea, nu îmi dorisem vizita ei, nici măcar nu mă gîndisem la ea, deci nu mi-am întors privirea dinspre foc, pentru a o primi.

Între noi doi exista o profundă înţelegere. Atunci cînd, în două rînduri, am încercat să fug de la castelul tatălui meu şi am fost prins, ea a fost cea care m-a consolat. Deşi nimeni nu-şi dăduse seama, ea a înfăptuit un adevărat miracol.

Întîia oară, aveam doisprezece ani, şi bătrînul preot al parohiei noastre, care m-a învăţat să recit pe de rost cîteva poeme şi unul sau două cîntece în latină, mi-a

propus să plec la studii, la mănăstirea din apropiere.

Tatăl meu a refuzat categoric, declarînd că aveam să învăţ destul la castel, dar mama s-a smuls de această dată de lîngă cărţile ei, protestînd vehement. Dacă asta îmi era dorinţa, aveam să plec, a hotărît ea, şi şi-a vîndut una dintre bijuterii pentru a-mi cumpăra cărţi şi haine. Toate bijuteriile le moştenise de la o străbunică italiană, şi fiecare îşi avea propria istorie; i-a fost greu să se despartă de una dintre ele, dar a făcut-o fără nici o ezitare.

Tatăl a protestat, spunînd că, dacă nu ar fi fost orb, şi-ar fi putut impune voinţa, iar fraţii mei mai mari l-au asigurat că totul nu era decît un capriciu, care nu avea să dureze prea mult, deoarece, cu siguranţă, la primele greutăţi, aveam să mă grăbesc să mă întorc la castel.

S-au înşelat; viaţa la mănăstire mi s-a părut adorabilă.

Mi-au plăcut capela, cîntecele, biblioteca, cu miile de volume vechi, dăngănitul clopotelor, care ne măsurau zilele, ritualurile repetate fără încetare. Mi-au plăcut curăţenia acelor locuri, plăcerea lucrurilor bine întreţinute, munca neîntreruptă ce se desfăşura în întreaga clădire şi în dependinţele ei.

Cînd eram pedepsit, ceea ce se întîmpla foarte rar, resimţeam o bucurie imensă la gîndul că, pentru prima oară în viaţă, cineva se străduia să mă facă mai bun.

În mai puţin de-o lună, am crezut că îmi descoperisem vocaţia. Doream să intru în ordin, să-mi petrec întreaga viaţă în astfel de schituri imaculate, printre oameni care credeau că, dacă mă străduiam, puteam să fiu bun.

Toată lumea mă aprecia. Contrar aşteptărilor mele, nu le-am stîrnit invidia şi nici nu le-am provocat dezamăgiri.

Curînd, stareţul i-a scris tatălui meu, pentru a-i cere acordul de a rămîne la mănăstire, iar eu, în candoarea mea, am fost convins că el va fi încîntat să i-o acorde.

Trei zile mai tîrziu, fraţii mei au venit să mă ia acasă. Plîngînd, i-am implorat să mă lase să rămîn la mănăstire, dar nici măcar stareţul nu a reuşit să facă nimic.

De-abia întorşi la castel, fraţii mei mi-au confiscat cărţile şi m-au încuiat în cameră. Nu le înţelegeam mînia. Mi-au dat de înţeles că mă făcusem de rîs. Nu reuşeam să îmi astîmpăr plînsul. Mă învîrteam prin cameră ca o fiară în cuşcă, trăgînd pumn după pumn în obiectele care mă înconjurau şi lovind din răsputeri în uşă, cu picioarele.

Mai tîrziu, fratele meu, Augustin, a venit să îmi vorbească. La început, m-a luat mai pe ocolite, dar am sfîrşit prin a înţelege că nici nu putea fi vorba ca un membru al familiei noastre nobile să devină un sărman călugăr. Cum puteam să mă înşel în halul acesta? Fusesem trimis la mănăstire doar pentru a învăţa să scriu şi să citesc. De ce aveam mereu tendinţa de a exagera?

Cît despre o eventuală carieră de preot, cu un viitor ecleziastic strălucit... Ce să mai zic, eram mezinul familiei. Trebuia să mă gîndesc, mai înainte de toate, la nepoţii şi nepoatele mele.

Ceea ce, de fapt, însemna că: n-avem destui bani pentru a face din tine un cardinal ori măcar un episcop, funcţii pe măsura rangului nostru. În consecinţă, îţi vei petrece restul vieţii la castel, ca un cerşetor analfabet. Iar acum, fă bine şi coboară, tatăl tău te aşteaptă la o partidă de şah.

DE ÎNDATĂ ce am înţeles încotro bătea discursul său, am izbucnit în plîns în timpul mesei, bombănind că nimeni din această casă nu era conştient de "haosul" în care trăiam. Am fost trimis imediat în camera mea.

Mama a venit apoi la mine.

— Nici măcar nu ştii ce înseamnă haos! De ce ai folosit un asemenea cuvînt?

— Ba da, ştiu!

Am făcut imediat o paralelă între mizeria şi decrepitudinea care ne înconjurau şi

curăţenia mănăstirii, unde, dacă te străduiai cu adevărat, puteai duce ceva la bun sfîrşit.

Mama nu mi-a răspuns. Oricît de tînăr aş fi fost, reuşisem ca, prin cele spuse, să o tulbur.

A doua zi, am plecat amîndoi spre superbul castel al unui senior din vecinătate, care ne-a însoţit, pe mine şi pe mama, la crescătoria sa de cîini şi mi-a spus să îmi aleg doi căţei care îmi plăceau mai mult, dintr-o mulţime proaspăt fătaţi.

Nu mai văzusem în viaţa mea fiinţe atît de adorabile şi de afectuoase ca acei căţeluşi, iar cîinii adulţi ne priveau asemeni unor lei somnoroşi. Erau magnifici.

Năuc de fericire, am ales, după sfaturile vecinului nostru, un mascul şi o femelă, care au parcurs drumul de întoarcere într-un coş, pe genunchii mei.

Curînd după aceea, mama mi-a cumpărat prima muschetă şi primul cal de rasă.

Nu mi-a spus niciodată de ce făcuse toate acestea. Mi-am dresat cîinii şi mi-am înfiinţat propria crescătorie. Cu ajutorul lor şi al calului, am devenit un vînător în toată puterea cuvîntului şi, la şaisprezece ani, îmi petreceam zilele în mijlocul naturii.

Cu toate acestea, seara, la castel, mă simţeam la fel de nedorit. Nimeni nu voia să mă asculte, explicînd de ce trebuia să ne refacem viile şi ogoarele şi să îi împiedicăm pe arendaşi să ne jefuiască în halul în care o făceau.

Pentru a mai rupe monotonia existenţei mele, mergeam, în zilele de sărbătoare, la biserică, iar în zilele de tîrg, coboram în sat, să văd micile spectacole. În fiecare an, reveneau aceiaşi jongleri, acrobaţi şi mimi, dar cui îi păsa? Oricum, erau cu mult mai distractivi decît schimbările de anotimp şi discuţiile lîncede despre gloria noastră de odinioară.

În anul cînd am împlinit şaisprezece ani, prin ţinutul nostru a trecut o trupă de comedianţi italieni, cu o căruţă mare, cu coviltirul pictat, în spatele căreia înălţaseră o adevărată scenă. Au prezentat una dintre vechile comedii italiene, cu Polichinelle şi Pantalone, cu cei doi îndrăgostiţi, Lelio şi Isabella, cu doctorul cel bătrîn şi restul farselor obişnuite.

Eram în extaz. Nu mai văzusem niciodată un spectacol atît de spiritual, de viu, de strălucitor. Îl savuram chiar şi atunci cînd actorii vorbeau atît de repede, încît nu înţelegeam ce spuneau.

După ce şi-au sfîrşit reprezentaţia şi au făcut chetă printre spectatori, i-am însoţit la han, dornic să le ofer de băut, deşi nu prea îmi permitea buzunarul, pentru simpla plăcere de a discuta cu ei.

Mi-au explicat că fiecare actor era titularul pe viaţă al rolului său şi că, în loc să îşi înveţe replicile pe de rost, preferau să improvizeze pe scenă. Fiecare îşi cunoştea la perfecţie personajul şi îl făcea să se exprime conform situaţiei. În asta consta, de fapt, genialitatea prestaţiei lor.

Ei numeau aceasta *commedia dell'arte.*

M-am îndrăgostit de fata care interpreta rolul Isabellei şi, din joacă, mi-am încercat puterile, improvizînd puţin în rolul iubitului ei, Lelio. Comedianţii m-au aplaudat, exclamînd încîntaţi că aveam talent.

La început, am crezut c-o spuneau ca să mă flateze, dar nu mi-a păsat. Astfel, a doua zi, dis-de-dimineaţă, cînd caravana lor a părăsit satul, m-am ascuns şi eu înăuntru, cu puţinii bani pe care reuşisem să îi pun deoparte şi cu o bocceluţă.

Trebuie să menţionez că, în comediile italiene, Lelio, îndrăgostitul, nu poartă mască. Deci, dacă e chipeş, graţios de la natură, demn şi nobil în ţinuta sa, întruchipează perfect acest personaj. Cei din trupă erau de părere că posedam toate aceste calităţi şi m-au pus de îndată să repet pentru următoarea reprezentaţie, ce avea să aibă loc într-un tîrg mult mai mare şi mai interesant decît satul nostru.

Eram în culmea fericirii, dar nici repetiţiile şi nici prietenia arătată de noii mei tovarăşi nu mă pregătiseră pentru starea de extaz care a pus stăpînire pe mine de cum am ajuns pe micuţa estradă de lemn, puternic luminată.

M-am dedicat cu întreaga fiinţă Isabellei, descoperindu-mi veleităţi pentru versuri şi cuvinte de spirit a căror existenţă nici măcar nu o bănuisem. Ameţit de rîsetele mulţimii, a trebuit să fiu scos cu forţa din scenă, dar succesul meu era mai presus de orice îndoială.

În acea noapte, Isabella mi s-a dăruit şi am adormit în braţele ei, ascultîndu-i proiectele de viitor: aveam să mergem la Paris, unde aveam să jucăm în tîrgul Saint-Germain, apoi aveam să părăsim trupa, mutîndu-ne pe boulevard du Temple, iar de acolo, la Comedia Franceză, unde urma să jucăm în faţa regelui şi a reginei.

A doua zi dimineaţă, cînd m-am trezit, Isabelle plecase împreună cu ceilalţi comedianţi, iar fraţii mei erau acolo.

N-am reuşit niciodată să aflu dacă i-au mituit sau i-au terorizat pe noii mei prieteni, pentru a mă recupera.

Ce ştiu e că m-au dus înapoi acasă.

Familia mea era îngrozită. Să vrei să te călugăreşti la doisprezece ani, mai treacă-meargă, dar pentru ei, teatrul însemna calea diavolului. După părerea lor, nici măcar marele Molière nu odihnea în pămînt sfinţit.

Am primit o pedeapsă severă, repetată, deoarece îmi copleşisem călăii cu blesteme.

Dar osînda cea mai grea a fost pentru mine expresia feţei mamei mele. Nici măcar nu-i spusesem că aveam de gînd să plec. O rănisem, ceea ce nu mi se mai întîmplase pînă atunci.

Şi totuşi, nu mi-a reproşat nimic.

Cu lacrimi în ochi, m-a ascultat, plîngînd, şi mi-a pus mîna pe umăr, un gest foarte rar din partea ei. Fără ca eu să îi fi dat vreo explicaţie, părea a înţelege magia acestor cîteva zile, pierdută pentru totdeauna. Sfidînd încă o dată mînia tatei, a pus capăt învinuirilor, pedepselor şi restricţiilor ce îmi erau impuse, şi nu a avut tihnă decît după ce a reuşit să risipească ranchiuna nutrită faţă de mine de către întreaga familie.

În cele din urmă, a vîndut încă una dintre magnificele ei bijuterii şi mi-a cumpărat o superbă puşcă de vînătoare. În pofida tristeţii care mă încerca, m-am grăbit să încerc acea armă extraordinară. Ei i se adăugase încă un dar: un splendid armăsar alezan, a cărui forţă şi rapiditate nebănuite m-au încîntat. Cu toate acestea, darurile n-au însemnat mai nimic, în comparaţie cu sprijinul moral pe care a ştiut să mi-l ofere.

Dar, amărăciunea se înstăpînise.

N-am reuşit să uit ceea ce am simţit jucînd rolul lui Lelio. Am început să-mi spun că nu voi mai putea părăsi niciodată castelul şi, curios lucru, pe măsură ce disperarea mea sporea, deveneam tot mai indispensabil pentru ai mei.

La optsprezece ani, eram singurul în stare să întreţină familia noastră. De unul singur, asiguram traiul alor mei. E straniu, dar aceasta îmi trezea sentimente de profundă mulţumire. Numai Dumnezeu ştie de ce, de fiecare dată cînd ne aşezam la masă, eram satisfăcut, spunîndu-mi în sinea mea că numai datorită mie farfuriile tuturor erau pline.

ACELE MOMENTE m-au legat pentru totdeauna de mama. Ne-au insuflat o iubire reciprocă, puternică, ce nu era nici observată şi nici împărtăşită de către cei ce ne înconjurau.

Şi iată că ea a venit la mine, în aceste clipe ce mi se păreau aproape ireale, în care, din motive pe care nu le înţelegeam nici eu însumi, nu eram în stare să suport tovărăşia nimănui.

HIPNOTIZAT de pîlpîirile focului din vatră, abia am văzut-o atunci cînd s-a aşezat

lîngă mine, pe salteaua umplută cu paie.

A urmat o tăcere îndelungată, tulburată doar de trosnetele lemnelor din vatră şi de răsuflările adînci ale cîinilor adormiţi în preajma mea.

Am aruncat o privire fugară spre mama şi am rămas uimit de ceea ce vedeam.

Toată iarna o auzisem tuşind, dar acum mi s-a părut, dintr-o dată, bolnavă. Frumuseţea ei, care conta atît de mult pentru mine, mi s-a părut pentru întîia oară vulnerabilă.

Avea faţa triunghiulară, cu pometi largi şi înalţi, perfecţi, dar delicaţi. Bărbia, deşi extrem de feminină, părea desenată de o mînă hotărîtă. Ochii de un albastru deschis, de cobalt, erau tiviţi cu franjurile groase ale genelor de un blond-cenuşiu.

Singurul ei defect, dacă avea într-adevăr unul, era probabil fineţea mult prea pronunţată a trăsăturilor, care îi conferea o faţă de copil sau de pisicuţă. Cînd se înfuria, ochii i se micşorau, iar gura, cu contururi de obicei atît de tandre, căpăta o expresie de duritate — aproape de răutate — nepotrivită cu chipul ei atît de serios. Acum, slăbise puţin, dar era încă foarte frumoasă şi îmi făcea plăcere să o privesc. De la ea moştenisem pletele blonde şi dese.

De fapt, îi semăn mult, deşi nu am trăsături atît de fine, iar gura îmi este mai mobilă, chiar dacă uneori exprimă cruzimea. Pe faţa mea se poate citi simţul umorului şi o fire şăgalnică, şi, oricît de nefericit aş fi, izbucnesc mereu în aceleaşi hohote de rîs aproape isterice. Mama nu rîdea niciodată. Ar fi putut părea chiar extrem de rece, de rezervată, în ciuda graţiei înnăscute, de fetiţă.

Simţindu-mi privirile aţintite asupra ei, începu să vorbească:

— Ştiu ce simţi. Îi urăşti, nu-i aşa? Nu au destulă imaginaţie pentru a pricepe ce ţi s-a întîmplat acolo sus, pe munte.

Cuvintele ei m-au umplut de bucurie. Mă înţelesese perfect.

— Am simţit şi eu acelaşi lucru la prima mea naştere, continuă ea. Vreme de douăsprezece ore, am îndurat ca un martir, prinsă în capcana durerilor, ştiind că doar moartea sau naşterea mă vor elibera. După ce totul a luat sfîrşit, îl aveam pe fratele tău Augustin în braţe şi nu puteam suporta prezenţa nimănui. Ştiam că nu era vina lor, dar am suferit ore în şir, am coborît în adîncul infernului şi m-am întors înapoi. Acest act, atît de obişnuit, de a da viaţă cuiva, m-a făcut să înţeleg ce înseamnă singurătatea absolută.

— Da, aşa este, am răspuns eu, adînc mişcat.

N-a mai continuat. Şi-a pus mîna pe fruntea mea — încă un gest ieşit din comun — iar cînd privirile i s-au oprit asupra costumului de vînătoare plin de sînge, pe care îl mai purtam, chiar şi după atîta vreme, am devenit şi eu conştient de felul în care arătam şi mi s-a părut respingător.

A tăcut o vreme.

Cu ochii aţintiţi asupra focului, mă gîndeam cît de mult mi-aş fi dorit să-i spun că o iubesc, dar nu îndrăzneam. Se pricepea mai bine ca nimeni altcineva să mă mustre atunci cînd ceea ce spuneam o deranja, iar dragostea pe care i-o purtam se amesteca în chip straniu cu un resentiment nemărturisit.

O viaţă întreagă am privit-o citindu-şi cărţile italieneşti şi scriindu-le prietenilor din Neapole, unde crescuse; cu toate acestea, nu avusese răbdare să îşi înveţe propriii copii alfabetul. Nu mă învăţase nici măcar pe mine, după ce fusesem adus acasă de la mănăstire. La vîrsta de douăzeci de ani, nu ştiam să citesc şi să scriu decît propriul meu nume şi vreo cîteva rugăciuni. Uram cărţile şi felul în care ea se lăsa absorbită de lectură.

Uram, de asemenea, faptul că numai atunci cînd mă vedea pe culmile disperării se hotăra să îşi manifeste, în sfîrşit, căldura sau un minim interes faţă de mine.

Totuşi, îi datoram salvarea mea. Nu aveam pe nimeni altcineva cu care să comunic şi eram sătul de singurătate, lucru firesc pentru un tînăr de vîrsta mea.

În cele din urmă, înţelegînd că nu avea de gînd să plece, i-am vorbit:

— Mamă, nu e numai atît. Chiar şi înainte de întîmplarea cu lupii, m-au încercat uneori sentimente înfiorătoare. Ea nici măcar nu a clipit. Uneori, visez că îi ucid pe toţi. Trec dintr-o cameră în cealaltă, măcelărindu-i, aşa cum i-am măcelărit pe lupi. Simt în mine o dorinţă de a ucide...

— Şi eu, fiule. Şi eu.

Faţa i s-a luminat, într-un zîmbet dintre cele mai stranii. M-am aplecat pentru a o privi mai îndeaproape, continuînd cu o voce şi mai scăzută:

— În vis, urlu în timp ce îi ucid. Faţa îmi e schimonosită, gura-mi desenează un "O" perfect şi strig întruna, urlu.

Ea a încuviinţat, cu privirile pline de înţelegere; ochii îi străluceau, de parcă ar fi fost nişte felinare.

— Iar acolo, pe munte, luptînd cu lupii... Am simţit cam acelaşi lucru.

— Doar cam acelaşi lucru?

Am încuviinţat din cap.

— Aveam impresia că sînt altcineva atunci cînd am omorît lupii. Iar acum, nici măcar nu mai ştiu cine e cel care îţi vorbeşte. E fiul tău, Lestat, sau celălalt, ucigaşul?

Am tăcut amîndoi îndelung.

— Nu, a sfîrşit ea prin a spune. Tu eşti cel care a ucis lupii. Tu eşti vînătorul, tu eşti războinicul. Eşti mai puternic decît oricare alt bărbat din familie, şi de aici se iscă totul.

Am clătinat din cap. Era adevărat, dar asta nu avea importanţă. Asta nu explica disperarea profundă care mă încerca. Dar la ce bun să-i spun?

— Tu ai mai multe feţe, a reluat ea. Eşti în acelaşi timp ucigaşul şi omul. Dar faptul că îi urăşti nu trebuie să te determine să îi cedezi ucigaşului din tine. Nu are rost să îţi asumi povara crimei pentru a pleca de aici, şi nici pe cea a nebuniei. Trebuie să existe o altă cale.

Ultimele două fraze m-au atins. Mergeau direct în miezul problemei. Eram uimit de ceea ce lăsau ele să se întrevadă.

Crezusem dintotdeauna că mi-era imposibil să lupt împotriva lor, acţionînd corect. O bună comportare însemna, în mod obligatoriu, să mă supun voinţei lor. Doar dacă nu cumva adoptam un alt mod de a privi binele, un mod mai interesant.

Am rămas cîteva clipe nemişcaţi, uniţi de un sentiment neobişnuit de intimitate. Ea privea flăcările.

— Ştii ce îmi închipui cîteodată? m-a întrebat, întorcînd capul către mine. Nu o crimă, ci o libertate atît de mare, încît ei nici măcar nu mai contează. Visez că beau mult vin şi mă îmbăt atît de tare, încît mă dezbrac în pielea goală şi mă scald în apele de munte.

Mi-a venit să rîd. M-am uitat mai atent la ea, căci nu eram sigur că auzisem corect. Dar ea pronunţase cu adevărat acele cuvinte şi a continuat:

— Apoi îmi imaginez că mă duc în sat, intru la han şi mă culc, pe rînd, cu toţi cei dornici de aşa ceva: bădărani, bătrîni sau tineri, uriaşi. Stau întinsă acolo şi îi accept pe toţi, unul după altul şi mă încearcă un sentiment minunat, de triumf, de libertate totală, fără să mă gîndesc măcar o clipă la fraţii sau la tatăl tău. Sînt, pur şi simplu, eu însumi. Nu aparţin nimănui.

Eram mult prea uimit ca să îi pot răspunde, dar, în acelaşi timp, gîndindu-mă cum ar fi reacţionat familia şi negustorii înfoiaţi şi bine-crescuţi din sat, ideea mi s-a părut irezistibilă.

Mai întîi, n-am îndrăznit să rîd, poate din cauza imaginii mamei, goală, care părea să îmi interzică o asemenea reacţie, dar n-am fost în stare să mă abţin. Am pufnit, iar ea a clătinat din cap, zîmbind. A înălţat din sprîncene de parcă ar fi vrut să-mi spună: cît de bine ne înţelegem noi doi!

Deodată, am izbucnit într-un hohot violent de rîs. Mama părea şi ea pe punctul de a rîde. Poate că, în felul ei, chiar rîdea.

Ce clipă ciudată! Am descoperit dintr-o dată izolarea ei faţă de tot ceea ce o înconjura. Într-adevăr, ne înţelegeam, iar resentimentele mele nu mai aveau nici un sens.

Am mai stat aşa încă o oră, fără să mai spunem nimic. Nici un rîset, nici un cuvînt, doar focul şi ea, lîngă mine.

Se întorsese pentru a privi văpăile din vatră şi, din profil, nasul ei delicat şi buzele-i mi s-au părut de o frumuseţe fără egal. Apoi m-a privit în ochi şi mi-a spus, cu un glas monoton, nealterat de vreo emoţie anume:

— N-am să plec niciodată de aici. Sînt pe moarte. Eram consternat. Voi mai trăi încă o primăvară, poate şi o vară întreagă. Dar ştiu că n-aş putea să mai supravieţuiesc încă unei ierni. Plămînii mei sînt prea atinşi.

Am scos un sunet mărunt, neliniştit. Mi-am plecat capul, murmurînd:

— Mamă!

— Nu mai spune nimic, mi-a răspuns.

Cred că nu suporta să i se spună aşa, mamă. Nu-i plăcea, dar cuvîntul îmi scăpase, fără să vreau.

— Voiam doar să o spun cuiva, mi-a zis. S-o spun, cu voce tare. Ideea mă îngrozeşte. Mi-e teamă.

Aş fi vrut să o iau de mînă, dar ştiam că n-ar fi consimţit, ura contactele fizice. Privirile ni s-au întîlnit. Amîndoi aveam ochii scăldaţi în lacrimi.

— Nu te mai gîndi la asta. Fă ca mine, eu nu mă gîndesc decît uneori. Dar pregăteşte-te să trăieşti fără mine, atunci cînd va sosi clipa. Îţi va fi, poate, mai greu decît crezi.

Am vrut să spun ceva, dar cuvintele refuzau să-mi iasă din gură.

M-a părăsit fără o vorbă, aşa cum venise.

Şi, deşi în cursul vizitei nu a făcut nici o remarcă privitoare la aspectul meu, mi-a trimis servitorii, cu haine curate, apă caldă şi un brici. Fără să scot o vorbă, m-am lăsat în voia lor.

3

AM ÎNCEPUT să-mi revin. Nu mă mai gîndeam la lupi; gîndurile mi se îndreptau mai degrabă spre mama.

Auzeam mereu cuvintele ei: "Ideea mă îngrozeşte". Eram derutat, desigur, dar ghiceam adevărul din spusele ei. O moarte lentă m-ar fi îngrozit şi pe mine. Preferam să mor în munţi, sfîşiat de lupi.

Dar asta nu era tot. Suferise dintotdeauna în tăcere, urînd inerţia existenţei lipsite de speranţă pe care o duceam, iar acum, după ce dăduse naştere la opt copii, dintre care numai trei mai erau în viaţă, venise rîndul ei să moară. Sfîrşitul i se apropia.

Doream să o încurajez, dar nu mă simţeam în stare să dau ochii cu ea. Mă învîrteam la nesfîrşit prin cameră, mîncam ceea ce mi se aducea, însă nu mă puteam hotărî să-mi întrerup singurătatea pentru a fi alături de ea.

Am fost convins cu greu să-mi părăsesc vizuina, numai atunci cînd mi s-a spus că trebuie să-mi întîmpin vizitatorii.

Mama a venit să mă anunţe că trebuia să îi primesc pe burghezii din sat, care voiau să îmi mulţumească, fiindcă îi scăpasem de lupi.

— Să-i ia dracu! am mormăit.

— Nu, va trebui să cobori. Aşa se cade, ţi-au adus daruri. Haide, fă-ţi datoria!

Coborînd, i-am găsit pe negustorii bogaţi aşteptîndu-mă, înveşmîntaţi în hainele lor cele mai bune. Îi cunoşteam pe toţi, cu excepţia unui tînăr ce avea aproximativ vîrsta mea, a cărui înfăţişare m-a surprins.

Era destul de înalt şi, întîlnindu-i privirile, l-am recunoscut imediat: era Nicolas de Lenfent, fiul cel mare al postăvarului, care fusese trimis să-şi facă studiile la Paris.

Purta un costum superb, din brocart roz cu auriu, pantofi cu tocuri aurite şi, sub bărbie, valuri de dantelă italienească. Singurul lucru neschimbat era părul, care-i rămăsese negru şi buclat, precum cel al unui copil, în ciuda frumoasei panglici de mătase cu care era legat.

Era îmbrăcat după moda pariziană, precum aceia care treceau, fără a întîrzia prea mult, prin părţile noastre.

Eu îi întîmpinam îmbrăcat în veşminte de lînă uzate, cizme de piele scîlciate şi cu un guler de dantelă îngălbenită, cîrpită peste tot.

Ne-am salutat, căci el părea a fi purtătorul de cuvînt al sătenilor, iar el a scos dintr-un săculeţ modest de pîslă o mantie imensă din catifea purpurie, căptuşită cu blană. O adevărată splendoare. A ridicat spre mine o privire strălucitoare şi mi-a vorbit de parcă s-ar fi adresat unui rege.

— Monseniore, vă implorăm să acceptaţi această mantie, a spus, cu sinceritate în glas. E căptuşită cu blănurile lupilor ucişi. Ne-am gîndit că are să vă fie de folos iarna, cînd veţi ieşi la vînătoare.

— Şi, de asemenea, aceste cizme, Monseniore. Pentru vînătoare, a adăugat tatăl său, întinzîndu-mi o pereche de cizme foarte frumoase, din piele de capră neagră, căptuşite şi ele cu blană.

Destul de tulburat de omagiul lor, am luat mantia şi cizmele şi le-am mulţumit cum nu mulţumisem niciodată cuiva.

În spatele meu, l-am auzit pe Augustin spunând cu voce ridicată:

— De-acum va deveni imposibil de înfumurat!

M-am înroşit de furie. Cum îndrăznea să afirme aşa ceva de faţă cu aceşti oameni? Dar o ocheadă fugară spre Nicolas de Lenfent mi-a îngăduit o constatare plăcută: pe faţa lui nu se oglindea decît o sinceră afecţiune.

— Şi eu sînt un imposibil, monseniore, a şoptit el, în timp ce îl îmbrăţişam la despărţire. Poate că într-o zi îmi veţi permite să vă ascult povestind cum i-aţi ucis? Numai o fiinţă imposibilă poate înfăptui imposibilul!

Negustorii nu-mi vorbiseră niciodată în acest fel. Părea că redeveniserăm copii şi am izbucnit în rîs. Domnul de Lenfent a fost descumpănit, fraţii mei şi-au încetat şuşotelile, dar Nicolas şi-a păstrat zîmbetul, cu un sînge rece, absolut parizian.

IMEDIAT DUPĂ plecarea vizitatorilor, am urcat în camera mamei, ca să-i arăt darurile primite.

Ca de obicei, citea, pieptănîndu-şi distrată părul. În lumina palidă a soarelui, am descoperit, pentru întîia oară, cîteva fire cenuşii în pletele ei. I-am repetat spusele lui Nicolas.

— De ce spunea că e un imposibil? am vrut să aflu. A spus-o pe un ton plin de semnificaţii.

Ea a izbucnit în rîs.

— Nici nu ştii cîtă dreptate ai. E în dizgraţie.

S-a oprit o clipă, pentru a mă privi.

— Ştii că nu s-a precupeţit nici un efort pentru a face din el imitaţia perfectă a unui nobil. Dar, încă din primele luni petrecute la Paris, a făcut o pasiune nebună pentru vioară. Se pare că a auzit cîntînd un virtuoz italian, unul dintre geniile din Padova, atît de talentat, încît se spune că şi-ar fi vîndut sufletul diavolului. Nicolas a lăsat totul baltă pentru a lua lecţii de la Wolfgang Mozart, şi-a vîndut cărţile şi şi-a ratat examenele. Iar acum, vrea să devină muzician. Îţi dai seama?

— Iar tatăl său şi-a ieşit din fire?

— Bineînţeles. Şi-a ieşit din fire pînă într-atît, încît i-a distrus vioara, şi doar ştii cît

de mult ţine la orice are o cît de mică valoare comercială!

— Aşadar, Nicolas şi-a pierdut vioara? am întrebat, zîmbind.

— Nicidecum. A dat o fugă pînă la Clermont şi şi-a vîndut ceasul ca să-şi cumpere o vioară nouă. Categoric, un imposibil, şi ce-i şi mai rău, e faptul că, într-adevăr, cîntă foarte frumos!

— L-ai auzit cîntînd?

Mama crescuse la Neapole şi, ca toţi napolitanii, avea ureche muzicală.

— L-am auzit duminică, pe cînd mergeam la slujbă. Cînta în camera sa de deasupra prăvăliei. Lumea se oprea să îl asculte, iar taică-său ameninţa că îi va rupe mîinile.

Eram fascinat! Cred că îl iubeam deja pe acest tînăr ce nu făcea decît cum îl tăia capul.

— Desigur, toate astea nu-l vor duce nicăieri, a continuat mama, fiindcă e prea în vîrstă. Vioara nu se învaţă la

douăzeci de ani. Dar, la urma urmei, eu nu mă pricep. Poate că, în cele din urmă, şi el şi-ar putea vinde sufletul diavolului! În felul său, este de-a dreptul fermecător.

Am rîs, dar numai din vîrful buzelor. Mi se părea o adevărată tragedie.

— Ce-ar fi să mergi în sat să-ţi faci din el un prieten?

— De ce aş face-o oare?

— Ei, haide, Lestat... Fraţii tăi se vor înfuria. Iar bătrînul negustor va înnebuni de fericire. Îţi dai seama, fiul său, împreună cu fiul marchizului...

— Nu mi se par nişte motive întemeiate.

— A locuit la Paris, a adăugat.

O vreme, m-a privit în tăcere, apoi şi-a reluat lectura.

M-am uitat la ea cum citeşte. Eram puţin iritat. Îmi stătea pe limbă s-o întreb cum se simte, dar mi-era imposibil să abordez acest subiect în prezenţa ei.

— Du-te la el, Lestat, vorbeşte-i! a repetat, fără să îşi ridice privirile.

4

MI-A TREBUIT o săptămînă ca să mă hotărăsc să caut tovărăşia lui Nicolas de Lenfent.

Îmbrăcat cu mantia şi purtînd noile cizme, am coborît la hanul din sat, situat peste drum de prăvălia postăvarului, dar nici nu l-am văzut, nici nu l-am auzit pe tînărul rebel.

De-abia dacă îmi ajungeau banii cît să-mi cumpăr un pahar de vin; însă, de cum am intrat în han, hangiul a venit să mă salute cu plecăciuni şi mi-a oferit o sticlă din cel mai bun vin al său.

Desigur, oamenii aceştia se purtaseră cu mine, dintotdeauna, aşa cum i se cuvine unui fiu de senior, dar, de la întîmplarea cu lupii, respectul lor sporise, ceea ce, straniu, nu făcea decît să-mi întărească senzaţia de izolare.

N-am apucat să-mi torn decît un pahar, cînd şi-a făcut apariţia Nicolas, îmbrăcat elegant, în mătase, catifea şi piele. Era îmbujorat, de parcă alergase, părul îi era răvăşit de vînt şi ochii îi străluceau vioi. S-a înclinat în faţa mea, aşteptînd să-l poftesc să ia loc.

— Povestiţi-mi, monseniore, lupta dumneavoastră cu lupii! m-a rugat, aţintindu-şi privirile asupra mea.

— Mai bine povestiţi-mi dumneavoastră, domnule, cu ce seamănă Parisul? Mi-am dat seama îndată că întrebarea mea ar fi putut să pară batjocoritoare şi grosolană. Scuzaţi-mă, dar vreau cu adevărat să ştiu! Aţi fost la Universitate? Aţi studiat, într-adevăr, cu Mozart? Ce se întîmplă la Paris? Despre ce se vorbeşte? În ce fel gîndesc cei de-acolo?

În faţa acestui bombardament cu întrebări, a izbucnit în rîs, iar eu n-am putut decît să-l imit.

— Spuneţi-mi, mergeaţi la teatru? Aţi fost la Comedia Franceză?

— Adeseori. Dar, ascultaţi-mă, în curînd are să vină poştalionul şi va fi atîta lume aici, încît n-o să ne mai putem auzi. Permiteţi-mi să vă invit la cină într-unui din saloanele private de la etaj...

Fără să-mi lase răgaz pentru a protesta, a dat cîteva porunci în acest sens şi, în curînd, eram instalaţi într-o odaie rustică, dar foarte curată, a cărei intimitate mi-a plăcut din prima clipă. Prin ochiurile groase ale ferestrei se ghicea cerul de un albastru intens, iernatic, peste crestele încoronate de zăpadă ale munţilor.

— Acum, am să vă pot spune tot ce doriţi, a declarat Nicolas, aşteptînd să mă aşez. Da, am frecventat, într-adevăr, cursurile Universităţii. A zîmbit, dispreţuitor. Şi am studiat, într-adevăr, cu Mozart, care mi-ar fi spus cu siguranţă că îmi pierd timpul, dacă n-ar fi avut nevoie de elevi. Bine, spuneţi-mi acum de unde să încep? De la duhoarea oraşului sau de la zgomotul infernal ce domneşte acolo? Cu mulţimile înfometate ce te pîndesc la tot pasul? Sau cu hoţii ce stau gata să-ţi taie beregata, la fiecare colţ de stradă?

Am dat din cap în semn că nu.

— Începeţi cu unul dintre marile teatre pariziene, i-am zis. Descrieţi-mi unul, oricare.

AM STAT acolo cel puţin patru ore, bînd şi povestind. Nicolas mi-a vorbit de piesele pe care le văzuse, despre actorii celebri, despre micile teatre bulevardiere. În curînd, a început să-mi descrie întregul Paris, uitînd a mai fi cinic: Île de la Cité, Cartierul Latin, Sorbona, Luvrul...

Apoi discuţia noastră s-a mutat pe un plan mai abstract: ziarele care comentau evenimentele, întîlnirile studenţilor prin cafenele. Parizienii erau agitaţi şi nu mai suportau monarhia. Voiau schimbări şi n-aveau să se liniştească prea curînd. Mi-a vorbit despre filozofi: Diderot, Voltaire, Rousseau.

Nu înţelegeam chiar totul, dar cuvintele lui, adesea sarcastice, îmi descriau un tablou de o minunată complexitate.

N-am fost surprins deloc să aflu că oamenii educaţi uitaseră de Dumnezeu, în favoarea ştiinţei, că aristocraţia şi Biserica erau foarte prost văzute. Trăiam într-o epocă a raţiunii şi nu a superstiţiilor.

Curînd mi-a explicat ce însemna Enciclopedia. De aici, a trecut la saloanele pe care le frecventase, la chefurile pe care le făcea în compania unor actriţe. Mi-a descris balurile publice de la Palatul Regal, unde însăşi Maria Antoaneta cobora printre oamenii de rînd.

— Credeţi-mă, însă, toate acestea par mult mai frumoase în cuvinte decît în realitate, a încheiat.

— Nu pot să cred aşa ceva, i-am răspuns, cu blîndeţe. Nu-mi doream ca el să se mai oprească din povestit.

Nu mă puteam sătura ascultîndu-l.

— Trăim într-o epocă a necredinţei, monseniore, a reluat Nicolas, umplînd din nou paharele. O epocă foarte primejdioasă!

— De ce, periculoasă? am murmurat. Ce ne-am putea dori oare mai mult decît sfîrşitul superstiţiilor?

— Vorbiţi ca un adevărat cetăţean al secolului al optsprezecelea, monseniore, a spus, zîmbind melancolic. Dar nimeni nu mai crede în nimic. Doar moda contează. Pînă şi ateismul e tot o modă!

Eram eu însumi ateu, dar nu din considerente filozofice, în familia noastră, nimeni nu credea în Dumnezeu. Mergeam la slujbele de duminică, dar numai din

obligaţie. Adevăratul simţământ religios se stinsese demult în familia noastră, precum se întîmplase cu mii de alţi aristocraţi. Nici măcar în vremea cînd am fost la mănăstire, nu am crezut în Dumnezeu, ci în călugării care mă înconjurau.

Am încercat să-i explic acest lucru lui Nicolas în termeni cît mai inofensivi, care nu riscau să îl şocheze, căci ştiam că întreaga lui familie, inclusiv zgîrie-brînză de taică-său, era profund credincioasă.

— Dar pot oare oamenii să trăiască fără credinţă? m-a întrebat el, cu o undă de tristeţe în glas. Cum altfel poate fi înfruntată lumea în care trăim?

Am înţeles atunci de unde proveneau sarcasmele şi cinismul său. Îşi pierduse credinţa de curînd şi era plin de amărăciune. Totuşi, radia o forţă enormă, o pasiune nestăpînită, care mă atrăgeau. Dacă aveam să mai dau pe gît două pahare de vin, riscam să mă fac de rîs, declarîndu-i că îl iubeam.

— Am trăit dintotdeauna fără credinţă, am remarcat.

— Ştiu asta. Vă mai amintiţi ziua aceea, cînd aţi plîns aflînd care era soarta vrăjitoarelor?

— Soarta vrăjitoarelor?

Simţeam cum reînvie în mine o amintire dureroasă, arzătoare...

— Nu, nu-mi mai amintesc.

— Eram foarte mici. Preotul ne învăţa să spunem rugăciuni şi ne-a dus să vedem locul unde, odinioară, vrăjitoarele erau arse pe rug. Pămîntul mai păstra încă urmele pîrjolului.

M-am înfiorat.

— Ah, locul acela! Locul acela îngrozitor...

— Aţi început să plîngeţi şi să urlaţi. Nimeni n-a putut să vă liniştească şi a fost nevoie să fie chemată doamna marchiză.

— Eram un copil insuportabil, am spus, cu o falsă degajare.

Acum, imaginea mea, urlînd, îmi revenise în memorie. Îmi aminteam de coşmarele avute şi de cineva care îmi ştergea fruntea de sudoare, spunînd: "Lestat, trezeşte-te!"

Îmi uitasem propriile spaime. De fiecare dată cînd treceam prin apropierea acelui loc şi vedeam tufişurile pîrjolite, aveam viziunea unor bărbaţi, femei şi copii arşi de vii.

Nicolas mă urmărea cu privirea.

— Cînd a venit, mama dumneavoastră s-a mîniat pe preot.

Am încuviinţat.

Dar mai rău decît orice altceva a fost cînd am aflat că muriseră cu toţii degeaba, toţi acei locuitori din vechime ai satului nostru, căci erau cu toţii nevinovaţi. "Victime ale superstiţiilor, spusese mama. Nici unul din ei nu fusese vrăjitor. "

— Dimpotrivă, a reluat Nicolas, mama mea spunea că se înhăitaseră cu diavolul, că stricaseră recoltele şi că, sub înfăţişarea unor lupi, ucideau oile şi copiii...

— Oare lumea n-ar fi ceva mai bună, dacă nimeni n-ar mai fi ars în numele Domnului? Dacă n-ar mai exista o credinţă religioasă care să îi împingă spre comiterea unor asemenea orori pe cei care cred?

Nicolas s-a înclinat, strîmbîndu-se şmechereşte.

— Monseniore, nu cumva acolo sus, la munte, v-a muşcat un lup? N-aţi devenit oare, fără ştirea noastră, vreun soi de vîrcolac? A mîngîiat căptuşeala mantiei mele. Chiar nu vă mai amintiţi ce spunea preotul nostru, că în acele vremuri de demult au fost arşi de vii numeroşi vîrcolaci? Deveniseră, se pare, un adevărat flagel!

Am izbucnit în rîs.

— De mă voi transforma în lup, i-am răspuns, îmi dau cuvîntul de onoare că n-am să întîrzii prin împrejurimi ca să ucid copii. Am să părăsesc cît voi putea de repede haznaua asta mizerabilă şi n-am să mă opresc pînă cînd nu voi vedea zidurile Parisului.

— În felul acesta, veţi avea prilejul să vă convingeţi că şi Parisul e tot o hazna împuţită, unde hoţii sînt traşi pe roată în Place de Greve, pentru distracţia unor gură-cască.

— Nu, am protestat, e un loc superb unde se nasc marile idei ce vor lumina colţurile cele mai întunecate ale globului!

— Ah, sînteţi un visător! a exclamat, încîntat.

Cînd zîmbea, era extraordinar de frumos.

— Iar dumneavoastră faceţi parte dintre acei gînditori ce se întîlnesc prin cafenele, dintre cei cu limbile ascuţite. În curînd ne vom contrazice năpraznic şi ne vom petrece restul vieţii discutînd cine are dreptate.

Şi-a pus mîna pe umărul meu şi m-a sărutat. Eram atît de beţi, o beţie divină, încît am fost cît pe-aci să răsturnăm masa.

— Monseniorul ucigaş de lupi, a murmurat el.

La cea de a treia sticlă, am început să îi vorbesc deschis, cum n-o mai făcusem niciodată, despre viaţa şi singurătatea mea. Vorbeam la fel de repede ca şi el şi, în curînd, am ajuns să ne dezvăluim tot ceea ce simţeam şi, de îndată ce unul din noi îşi exprima dorinţele şi neîmplinirile, celălalt îl îngîna entuziasmat: "Da, da!" sau "Chiar aşa!" sau "Înţeleg perfect ceea ce vreţi să îmi spuneţi!"

Încă o sticlă, încă un braţ de lemne pe foc. Apoi l-am rugat pe Nicolas să îmi cînte ceva la vioară. A dat o fugă pînă acasă şi şi-a adus instrumentul.

După-amiaza se apropia de sfîrşit, soarele lumina pieziş ferestrele. Am uitat să mai comandăm de mîncare. Niciodată nu mai fusesem atît de fericit. Întins pe pătuţul camerei de la han, l-am privit pe Nicolas scoţîndu-şi instrumentul din cutie.

Şi l-a prins sub bărbie şi a început să îl acordeze. Apoi şi-a ridicat arcuşul şi l-a trecut violent peste coarde.

M-am ridicat de îndată, privindu-l fix. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

S-ar fi zis că smulgea notele, una cîte una, din instrument, fiecare fiind miraculos de străvezie şi vibrantă. Cu ochii închişi, cu gura uşor schimonosită, părea că-şi sprijină întregul trup în muzică, lipindu-şi sufletul de instrument, ca o ureche. Nu mai auzisem niciodată ceva atît de crud, atît de intens, precum strălucitorul torent de note ce se revărsa din arcuşul său. Cînta o bucată de Mozart în care am întîlnit veselia, vioiciunea şi frumuseţea desăvîrşită ce se regăsesc în toate compoziţiile marelui muzician.

La sfîrşit, mi-am dat seama că-mi cuprinsesem fruntea cu ambele mîini.

— S-a întîmplat ceva, monseniore? s-a îngrijorat Nicolas.

Am sărit în picioare şi l-am îmbrăţişat, apoi i-am sărutat vioara.

— Nu-mi mai spune aşa! i-am strigat. Spune-mi pe nume!

După care m-am prăbuşit pe pat, mi-am ascuns faţa în mîini şi am început să plîng.

Nicolas s-a aşezat lîngă mine, şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi m-a întrebat de ce hohoteam astfel. N-am ştiut ce să îi răspund, dar am simţit cît de tulburat era din pricina efectului produs de muzică asupra mea.

În seara aceea, m-a condus înapoi la castel.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, m-am şi arătat în faţa prăvăliei postăvarului şi-am început să azvîrl pietricele în fereastra noului meu prieten.

Cînd, în sfîrşit, a deschis, i-am strigat:

— N-ai vrea să cobori, să ne continuăm discuţia?

5

ÎNCEPÎND din acea zi, cînd nu vînam, eram absorbit întru totul de Nicolas şi de "discuţia noastră". Primăvara se apropia, pete mari, verzi, împînzîseră versanţii

munţilor; în livezi, merii dădeau în floare.

Împreună cu Nicolas, bîntuiam pantele stîncoase, profitînd de vremea frumoasă pentru a explora ruinele unei vechi mănăstiri. Alteori, ne închideam în camera mea sau urcam pînă în turnul castelului. Cînd ai mei se săturau de larma noastră, ne refugiam în odăiţa de la han.

Săptămînile treceau şi, în curînd, nu mai aveam secrete unul faţă de celălalt. Într-o seară, eram la han, beţi, ca de obicei. De fapt, atinseserăm ceea ce între noi numeam clipa de aur, cînd totul părea să aibă un sens. Mereu încercam să o prelungim cît mai mult, însă, în cele din urmă, unul din noi sfîrşea prin a mărturisi: "Gata, nu mai pot ţine pasul. Clipa de aur a trecut. "

În seara aceea, privind pe fereastră răsăritul lunii, am remarcat faptul că, o dată sosită clipa de aur, nu mai conta chiar atît de mult că nu eram la Paris, la Operă sau la Comedie, aşteptînd să se ridice cortina.

— Tu şi teatrele tale! a strigat Nicolas. Indiferent care e subiectul, tu te întorci mereu la teatru şi actori...

Ochii săi mari şi negri erau plini de încredere şi, chiar beat fiind, arăta elegant în redingota de catifea roşie.

— Actorii şi actriţele sînt nişte magicieni. Ei aduc tot felul de întîmplări în scenă, le inventează, creează.

— Aşteaptă numai să vezi cum li se scurge machiajul năclăit de sudoare, în căldura luminilor rampei! mi-a aruncat el.

— Tu vorbeşti? Tu, care ai renunţat la toate pentru a cînta la vioară?

S-a întunecat la faţă.

— Ai dreptate, a recunoscut el, posomorît.

Tot satul ştia că intrase în conflict cu tatăl său, fiindcă refuza să se întoarcă la Paris pentru a-şi termina studiile.

— Atunci cînd cînţi, creezi ceva. Faci un bine cuiva. Pentru mine, ăsta e un lucru sfînt.

— Cînt, şi asta mă face fericit. Ce poate fi atît de bine sau de sfînt în asta?

Dar cinismul său încetase să mă mai impresioneze.

— Am trăit o viaţă întreagă alături de nişte oameni care nu erau în stare să creeze şi să schimbe nimic. Pentru mine, actorii şi muzicienii sînt sfinţi.

— Sfinţi? Binecuvîntaţi? Bunătate? Lestat, limbajul tău mă depăşeşte, sincer să fiu!

Am zîmbit, clătinînd din cap.

— Nu mă înţelegi. Vorbesc acum de caractere, nu de credinţe. Vorbesc de cei care nu acceptă să ducă o viaţă banală, de cei ce vor să devină mai buni. Muncesc, fac sacrificii, acţionează...

Cuvintele mele l-au emoţionat şi, de altfel, mă miram eu însumi de ceea ce spusesem. Şi totuşi, aveam impresia că l-am jignit.

— Asta înseamnă sacru, sfînt, am continuat. Dumnezeu există sau nu există, sînt de acord. Ştiu asta, aşa cum ştiu că sîntem înconjuraţi de munţi şi că stelele strălucesc.

— Chiar crezi asta? a insistat Nicolas.

— Poate că da, poate că nu.

Nu puteam suporta să-l văd trist; cred că acesta a fost motivul pentru care i-am povestit despre fuga mea cu trupa de italieni. I-am dezvăluit despre acele zile de intensă fericire unele lucruri despre care nu mai vorbisem nimănui, nici măcar mamei.

— E oare posibil ca dăruirea şi primirea unei atare fericiri să nu fie un lucru bun? Jucîndu-ne piesa, am îmbogăţit existenţele acelor oameni. Crede-mă, e ceva magic!

A clătinat din cap şi mi-am dat seama că ar fi vrut să spună unele lucruri, dar tăcea, din respect pentru mine.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Lestat, păcatul pare întotdeauna un lucru bun, a spus, serios. De ce crezi că Biserica i-a condamnat dintotdeauna pe actori? Te-ai simţit fericit acolo, pe scenă, fiindcă domnea o atmosferă lascivă şi destrăbălată şi fiindcă îţi făcea plăcere să-ţi sfidezi tatăl!..

— Nu, Nicki. De o mie de ori, nu.

— Lestat, sîntem doi păcătoşi, a spus, zîmbind. Am fost aşa dintotdeauna. Amîndoi ne-am purtat urît. Asta ne leagă.

Era rîndul meu să mă întristez şi să mă simt jignit. Aveam impresia că acea clipă de aur trecuse.

— Ascultă, am izbucnit, ce-ar fi să te duci să-ţi iei vioara şi să mergem să cîntăm în pădure, acolo unde muzica nu va trezi pe nimeni. Vom vedea atunci dacă are sau nu ceva bun în ea!

— Ai înnebunit! a exclamat el.

Fără să se lasă însă rugat, s-a îndreptat spre uşă, apucînd şi o sticlă. L-am urmat.

Ieşind din camera sa, cu vioara în mînă, mi s-a adresat:

— Să mergem la rugul vrăjitoarelor! Priveşte clarul de lună. Vom cînta dansul diavolului pentru duhurile vrăjitoarelor moarte.

Am izbucnit în rîs. Cred că eram tare beţi, pentru a ne preta la un asemenea joc!

— Vom sfinţi din nou acel loc, prin muzica noastră cea bună şi neprihănită.

Trecuseră ani de cînd nu mai fusesem acolo.

Luna strălucea îndeajuns de tare, încît ne îngăduia să desluşim sinistrul cerc de stîlpi calcinaţi, înălţîndu-se din pămîntul în care, de un veac, nu mai încolţise nimic. De parcă pădurea păstra respectuoasă distanţa.

Un fior nedefinit m-a străbătut, dar era numai o umbră, faţă de spaima trăită în copilărie, la auzul cuvintelor: "arşi de vii".Dantela albă de la gîtul lui Nicki strălucea în lumina palidă; s-a pornit să cînte o melodie ţigănească şi, în acelaşi timp, să danseze în cerc.

Aşezat pe un butuc înnegrit, am tras o duşcă din sticlă şi, aşa cum mi se întîmplă mereu, mi-am simţit inima strînsă ascultîndu-l cum cînta. Ce alt păcat putea fi mai mare decît să-ţi petreci viaţa într-o asemenea fundătură? În curînd, am început să plîng, în tăcere.

Deşi mi se părea că muzica nu încetase, l-am văzut pe Nicki lîngă mine, încercînd să mă consoleze. Mi-a spus că lumea e un puţ plin cu nedreptate şi că, dacă acum eram prizonieri în acest îngrozitor colţ al Franţei, într-o bună zi aveam să evadăm. M-am gîndit la mama, închisă între zidurile castelului nostru, şi m-a cuprins o tristeţe de nesuportat. Nicki a început din nou să cînte şi m-a sfătuit să dansez, căci dansul avea să mă facă să uit de toate.

Da, te face să uiţi. E un păcat? Notele păreau că izvorăsc din vioară, ca tot atîtea mărgele de aur. Am început să dansez în jurul tovarăşului meu, iar muzica lui a devenit mai gravă, mai frenetică. Desfăcîndu-mi faldurile mantiei am privit luna. Muzica se înălţa în jurul nostru ca un fum şi nu mai vedeam decît cerul înstelat, pe care se profilau, întunecaţi, munţii.

Amintirea acelei nopţi ne-a apropiat şi mai mult.

N-A TRECUT mult, însă, şi ceva extraordinar s-a întîmplat.

Era tîrziu şi eram din nou la han. Deodată, Nicolas a dat glas ideii ce ne măcina pe amîndoi de atîta vreme.

Trebuia să fugim la Paris. Chiar şi fără un ban în buzunare, tot aveam să o ducem mai bine decît aici. Chiar şi în postura de cerşetori.

— Ei bine, vom cerşi pe străzi, Nicki, i-am spus, căci prefer să fiu spînzurat decît să consimt a juca rolul verişorului sărac din provincie, care cerşeşte pe la casele cele mari.

— Credeai că asta-mi doresc? Eu nu-mi doresc decît să scap de ei, Lestat. Din partea mea, n-au decît să crape toţi.

Ştiam, bineînţeles, că fuga noastră va fi de o mie de ori mai gravă decît precedentele. Nu mai eram copii, ci oameni în toată firea. Cu siguranţă, părinţii noştri *aveau* să ne blesteme, iar asta nu ne prea îndemna să rîdem.

Ajunseserăm la o vîrstă la care ştiam deja ce înseamnă mizeria.

— Şi ce vom face la Paris, cînd ne va apuca foamea? l-am întrebat. Voi merge la vînătoare de şobolani, pentru cină?

— Eu am să cînt la vioară pe boulevard du Temple, dacă va fi nevoie, iar tu vei încerca să-ţi afli de lucru în vreun teatru. De astă dată, mă provoca: Haide, Lestat, ajunge cu vorbăria! Acţionează! Cu fizicul tău, nu-ţi va fi greu să te angajezi!

Turnura luată de "discuţia noastră" mă încînta! Dar, mai presus de orice, îmi plăcea faptul că Nicolas credea într-adevăr că eram în stare de ceea ce puneam la cale.

Gîndul la existenţa sterilă pe care o duceam ne făcea să fierbem de furie.

Am revenit la ideea mea, conform căreia muzica şi teatrul erau folositoare, fiindcă respingeau haosul, adică existenţa lipsită de sens. Dintr-o dată, mi-am spus că apropiata moarte a mamei nu avea nici un sens, aşa că i-am dezvăluit lui Nicolas cele spuse de ea: "Ideea mă *îngrozeşte!*"

Dacă fusese în acea seară vreo clipă de aur, trecuse cu siguranţă, fiind urmată de ceva cu totul diferit.

I-aş fi putut spune clipa beznei, dacă n-ar fi fost scăldată într-o lumină ireală. Mi-am dat seama, exact pe cînd pronunţam aceste cuvinte, că moartea nu ne dezvăluie scopul pentru care am vieţuit. Chiar şi ateul cel mai înfocat îşi închipuie că în clipa morţii va vedea cu adevărat dacă există sau nu Dumnezeu.

— Dar, iată, am exclamat, în clipa supremă nu descoperim absolut nimic! Pur şi simplu ne oprim. Trecem, fără să ne dăm seama, în nefiinţă. Am izbucnit în rîs. Îţi dai seama? Pur şi simplu ne oprim. Nu vom afla niciodată de ce s-a întîmplat, nici măcar nu vom şti că s-a întîmplat! Vom muri fără să o ştim. Întreg haosul lipsit de semnificaţie, care ne înconjoară, va continua fără ca noi să-i mai fim martori. Nu vom avea nici măcar acea fărîmă de putere care ne permite să-i căutăm un sens, în mintea noastră. Vom fi plecaţi! Vom fi morţi, fără să ştim măcar că am murit!

Nu mai rîdeam. Înţelegeam perfect ceea ce spuneam!

Nici o judecată de apoi, nici o ultimă explicaţie, nici o clipă luminoasă în care chiar şi cele mai îngrozitoare păcate să fie răscumpărate!

Vrăjitoarele arse de vii n-aveau să fie răzbunate.

Nimeni nu ne va explica nimic, niciodată!

Nu, de fapt, nu înţelegeam, vedeam! N-am fost în stare să emit decît un singur sunet:

— Oh!

L-am repetat iar şi iar, mereu mai tare, luîndu-mi capul în mîini. Îmi vedeam gura formînd acel "O" pe care i-l descrisesem mamei.

Era ca un sughiţ, care îţi scapă fără voie. Nu mai reuşeam să îi pun capăt. Nicolas a început să mă zgîlţîie.

— Lestat! Încetează!

Imposibil. Am alergat la fereastră şi am privit stelele. Insuportabil! Nu mai puteam îndura acest vid absolut, această tăcere, absenţa oricărui răspuns. Am început să răcnesc, în timp ce Nicolas mă trăgea înapoi înăuntru şi închidea fereastra.

— Totul va fi bine, îmi repeta el.

Cineva a bătut la uşă. Era hangiul, îngrijorat de larma pe care o făceam.

— Mîine, totul va fi bine, insista Nicolas. Acum ar trebui să te culci.

Trezisem toată casa. Incapabil să mă stăpînesc, am luat-o la fugă spre castel, cu Nicolas pe urmele mele, şi nu m-am oprit decît în camera mea.

— Ai nevoie de somn, a repetat el.

Întins pe pat, astupîndu-mi urechile cu mîinile, am continuat:

— Oh, oh, oh.

— Ai să vezi, mîine totul va fi bine.

DAR, A DOUA zi dimineaţă, nimic nu mergea mai bine.

Nici în seara următoare. Iar noaptea care a urmat a fost chiar mai rea.

Din exterior, păream absolut normal, dar mă simţeam ca jupuit de viu. Tremuram. Clănţăneam din dinţi. Întunericul mă îngrozea. Priveam fiecare obiect, fiecare persoană care trecea prin preajmă, de parcă în urma ei s-ar fi aflat un singur lucru: moartea mea. Dar nu mai era moartea, aşa cum mi-o închipuiam înainte, ci aşa cum o vedeam acum. Adevărata moarte, inevitabilă, ireversibilă, care nu rezolvă nimic!

În agitaţia de nesuportat care mă stăpînea, am început, pentru prima oară în viaţă, să pun întrebări celorlalţi:

— Crezi în Dumnezeu? l-am întrebat pe Augustin. Cum poţi trăi fără să crezi?

— Crezi cu adevărat în ceva? îmi întrebam tatăl orb. Dacă ai şti că urmează să mori, ce-ai crede că vei vedea? Dumnezeu sau întuneric? Spune-mi!

— Eşti nebun! Ai fost întotdeauna nebun! Ieşi afară, căci ne vei lua şi nouă minţile! urla el.

Nu mai eram în stare s-o privesc pe mama, nici măcar nu-i puteam sta în preajmă. Nu voiam să-i impun povara întrebărilor mele. Nu puteam să îndur gîndul la rugul vrăjitoarelor. "Pieriţi!" spuneam, cu gîndul la toţi cei ce muriseră astfel, fără să fi înţeles nimic.

După o săptămînă, mă aflam încă în aceeaşi stare.

Mîncam, beam, dormeam, dar fiece clipă îmi era năpădită de panică şi durere. L-am întrebat pe preotul din sat dacă într-adevăr credea că trupul lui Hristos se afla pe altar în clipa sfinţirii. Auzindu-i bîlbîielile, întîlnindu-i privirile înspăimîntate, am plecat, mai disperat ca niciodată.

— Cum aş putea continua să trăiesc, cînd ştiu că nu există nici o explicaţie? m-am înfuriat eu.

Nicolas mi-a propus să-mi cînte ceva la vioară, căci muzica m-ar fi putut linişti.

Mă temeam că muzica are să mă tulbure prea tare, dar am coborît împreună cu Nicolas în livadă, iar el mi-a cîntat toate ariile pe care le cunoştea. Mă aşezasem să-l ascult, chircit în mine însumi, clănţănind din dinţi, deşi era soare. Sunetele pline de puritate păreau că umplu livada şi întreaga vale cu farmecul lor. La sfîrşit, Nicolas m-a cuprins în braţe şi am rămas tăcuţi o vreme, după care mi-a spus:

— Crede-mă, Lestat, are să treacă, ai să vezi!

— Cîntă mai departe, i-am răspuns. Muzica n-are nici o vină.

A zîmbit şi a încuviinţat: să-i facem voia nebunului!

Ştiam că nu-mi va trece niciodată, dar mă simţeam plin de recunoştinţă la gîndul că exista ceva atît de frumos precum această muzică. Nimic nu putea fi înţeles, nimic nu putea fi schimbat, dar se putea crea puţină frumuseţe.

Aventurîndu-mă în interiorul bisericii, am îngenuncheat lîngă perete şi am simţit aceeaşi recunoştinţă contemplînd vechile statui, degetele, nasurile şi urechile lor atît de fin sculptate, expresiile feţelor lor, faldurile ample ale veşmintelor.

Ne rămîn, cel puţin, aceste lucruri frumoase, mi-am spus. Halal îmbărbătare!

Dar natura, în toate înfăţişările ei, îşi pierduse, pentru mine, orice urmă de frumuseţe. Priveliştea unui copac singuratic în mijlocul cîmpului mă făcea să plîng.

Am să vă dezvălui o taină. *Nu mi-a trecut niciodată!*

CARE fusese cauza? Serile prelungite de beţie şi palavre sau faptul că mama îmi dezvăluise că avea să moară curînd? Sau, poate, lupii? Ori o vrajă aruncată asupra imaginaţiei mele de către rugul vrăjitoarelor?

Habar n-am. Era de parcă ceva din afară se cuibărise în mine. Cu brutalitate, o simplă idee devenise *realitate.* Te poţi supune unui astfel de fenomen, dar nu-l poţi provoca.

Fără îndoială, groaza avea să se atenueze, dar cerul nu mi s-a mai părut niciodată la fel de albastru ca înainte. Chiar şi în clipele de intensă fericire, bezna, sentimentul fragilităţii noastre şi al deşertăciunii speranţelor pîndeau de undeva.

Poate c-a fost un presentiment, dar nu prea-mi vine a crede. Era ceva mult mai grav şi, la drept vorbind, nu cred în presimţiri.

ÎN ORICE CAZ, am avut grijă ca în momentele de adîncă disperare să nu fiu în preajma mamei, căci n-aş fi vrut să pronunţ ceva care s-o tulbure. Ceilalţi au avut însă grijă ca ea să afle că înnebunisem.

Ea a fost cea care a venit la mine în prima duminică a postului Paştilor.

Eram singur la mine în cameră. Plecaseră cu toţii să vadă focul uriaş care se înălţa, conform obiceiurilor locului, în acea seară.

Uram acest ritual, care mi se părea a poseda o latură înspăimîntătoare: pocniturile flăcărilor, dansurile şi cîntecele, ţăranii care defilau prin livezi, intonînd melodii stranii.

Unul dintre preoţii satului a găsit aceste obiceiuri păgîne, dar sătenii l-au alungat. Ţăranii ţineau la aceste tradiţii, care le promiteau recolte bogate. În acea seară, mai mult decît oricînd, recunoşteam în ei pe urmaşii vrăjitoarelor. Stăteam în camera mea, luptînd împotriva dorinţei de a mă ridica şi de a mă duce la fereastră, ca să admir marele foc care mă atrăgea şi mă îngrozea în egală măsură.

Mama a intrat, a închis uşa în urma ei şi m-a anunţat că vrea să-mi vorbească. Era plină de tandreţe.

— Te afli în starea asta, fiindcă ai aflat că voi muri? Dacă acesta este adevărul, spune-mi! Dă-mi mîinile!

Era atît de fragilă în rochia ei ponosită, cu părul despletit! Mi s-a părut descărnată.

I-am spus adevărul: nu ştiam ce se întîmplase cu mine. Apoi am încercat să-i explic neliniştile care mă torturau fără încetare, încercînd să atenuez grozăvia logicii mele.

M-a ascultat în tăcere şi apoi a spus:

— Fiule, tu eşti un luptător înnăscut. Nu accepţi niciodată nimic. Dar, devreme ce asta este soarta întregii omeniri, de ce refuzi să i te supui?

— Nu pot! a venit lamentabilul meu răspuns.

— De asta te iubesc atît de mult. Eşti singurul în stare să aibă asemenea viziuni în decorul sordid al unei odăi de han, capabil fiind, în acelaşi timp, să te revolţi împotriva acestei viziuni, aşa cum îţi stă în fire, de altfel.

Am început să plîng; deşi ştiam că nu spusese toate acestea ca să mă dojenească. A scos din buzunar o batistă, pe care a despăturit-o, lăsînd la iveală mai multe monede de aur.

— Ai să-ţi revii, mi-a spus. Pînă atunci, însă, moartea îţi va face viaţa amară. În curînd îţi vei da seama că am dreptate. Ascultă-mă. Am chemat medicul şi am stat de vorbă cu bătrîna moaşă din sat, care ştie chiar mai multe decît el. Amîndoi spun că n-am s-o mai duc mult.

— Mamă, te rog, încetează, i-am spus, conştient de egoismul meu, dar incapabil

să mi-l stăpînesc. De astă dată, nu mai vreau nici un dar. Ascunde banii!

— Stai jos!

Mi-a arătat cu degetul băncuţa de lîngă vatră. În cele din urmă, am ascultat-o, iar ea s-a aşezat lîngă mine.

— Ştiu că tu şi Nicolas aveţi de gînd să fugiţi.

— N-am să plec, mamă...

—... Pînă cînd eu nu voi fi murit, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. Nu cred că aş putea descrie ceea ce simţeam. Nervii îmi erau tensionaţi la maximum şi mi se cerea să accept faptul că această femeie, care se mişca şi răsufla alături de mine, avea să înceteze a mai trăi, avea să putrezească şi să se descompună, că sufletul ei se va cufunda într-un hău fără fund, iar toate suferinţele îndurate de ea în cursul vieţii vor deveni neant. Figura ei delicată părea pictată pe un giulgiu.

— Vreau să pleci la Paris, Lestat. Ia banii aceştia, sînt tot ce mi-a mai rămas de la familia mea. Vreau să te ştiu la Paris, Lestat. Vreau să mor ştiind acest lucru.

Am privit-o îndelung, cuprins de uimire. Dorinţa-i de a mă convinge o făcea să pară aproape furioasă.

— Moartea mă îngrozeşte, a continuat, şi-ţi jur că am să înnebunesc dacă nu te voi şti la Paris, în sfîrşit liber, atunci cînd ea va veni.

Am întrebat-o din priviri: e-adevărat?

— Te-am reţinut aici, în aceeaşi măsură ca şi tatăl tău, a urmat. Nu din orgoliu, ci din egoism. Dar vreau să-mi răscumpăr greşeala. Vreau să te văd plecînd. Nu mă interesează ce-ai să faci, o dată ajuns la Paris. N-ai decît să cînţi pe străzi, acompaniat de Nicolas, sau să devii saltimbanc în tîrgul Saint-Germain. Pleacă şi, orice-ai face, fă-o cît te pricepi mai bine.

Am vrut să o cuprind în braţe. Mai întîi, a devenit rigidă, apoi s-a abandonat şi am înţeles imediat motivul obişnuitei sale rezerve. A început să plîngă. Am savurat durerea extatică a acestei clipe. Mi-era ruşine de plăcerea care mă încerca, dar nu îmi venea să o mai las din braţe. Am strîns-o din răsputeri şi am sărutat-o pentru tot atîtea daţi cînd nu mă lăsase să o fac. Eram ca două jumătăţi ale unui întreg.

Apoi ea s-a calmat şi m-a respins cu mîna-i blîndă, dar hotărîtă.

Mi-a vorbit mult, spunîndu-mi lucruri pe care, atunci, nu le-am înţeles. Mi-a explicat că eram precum o parte secretă a anatomiei sale, un organ pe care femeile nu-l au.

— Eşti bărbatul care doarme în mine. Iată de ce te-am ţinut aici, temîndu-mă că va trebui să trăiesc fără tine.

Mă simţeam puţin depăşit. Nu crezusem că o femeie era capabilă să simtă şi nici să exprime astfel de lucruri.

— Tatăl lui Nicolas vă cunoaşte intenţiile. Hangiul v-a auzit discutînd. Trebuie să plecaţi cît mai curînd. Luaţi diligenta mîine în zori. Să-mi scrii de cum veţi fi ajuns la Paris. Există grămătici în Cimitirul Inocenţilor, în apropierea pieţei Saint-Germain. Încearcă să afli unul care cunoaşte italiana. În felul acesta, numai eu îţi voi putea citi scrisoarea.

După plecarea ei, am stat o vreme cufundat în gînduri. Apoi întunericul şi disperarea s-au topit ca prin farmec şi am coborît, alergînd ca un nebun înspre sat, pentru a-l vesti pe Nicolas că urma să plecăm la Paris! De astă dată, nimic nu ne mai stătea în cale.

L-am găsit stînd în jurul unui foc de tabără cu ai săi şi l-am chemat deoparte. Ne-am oprit lîngă o păşune. Aerul era încărcat de miresmele proaspete ale primăverii. Am schiţat cîţiva paşi de dans.

— Du-te şi adu-ţi vioara! i-am strigat. Cîntă-mi un cîntec despre drumul nostru spre Paris. Plecăm mîine în zori!

— Şi ce vom mînca la Paris? a fredonat el, prefăcîndu-se a cînta la o vioară

închipuită. Mai ai şi-acum de gînd să vînezi şobolani pentru cină?

— Nu mă-ntreba ce vom face acolo! Important e să ajungem mai întîi.

7

DUPĂ NICI două săptămîni, mă aflam în mijlocul mulţimii ce împînzea vastul Cimitir al Inocenţilor, cu galeriile lui boltite şi cu gropile-i comune; asaltat de larmă şi de putoare, stăteam aplecat peste umărul unui grămătic italian, căruia îi dictam prima scrisoare către mama.

Ajunseserăm cu bine, călătorind zi şi noapte, şi locuiam în Île de la Cité. Eram nebuni de fericire, iar Parisul era atît de frumos, de magnific, încît depăşea orice închipuire.

Aş fi vrut să-i pot scrie eu însumi. Să-i explic ceea ce simţeam trecînd pe străzile pline de cerşetori, de vînzători ambulanţi şi de nobili. Să îi descriu casele cu patru şi cinci etaje ce mărgineau marile bulevarde, caleştile care îşi croiau drum pe Pont Neuf sau pe Pont de la Notre-Dame, în drum spre Luvru sau spre Palatul Regal. Să-i zugrăvesc oamenii, domnii frumoşi cu ciorapi de mătase şi pantofi de culori pastelate, care se plimbau pe străzile noroioase, legănîndu-şi bastoanele cu măciulii de argint; doamnele cu peruci pline de perle şi rochii cu crinolină din mătase şi muselină. Să-i povestesc cum o zărisem chiar şi pe regină, plimbîndu-se prin grădinile de la Tuileries.

Desigur, mama văzuse toate acestea înainte ca eu să mă fi născut, deoarece în tinereţe locuise cu tatăl ei la Napoli, Londra şi Roma. Dar visam că împărtăşesc cu ea ceea ce îmi dăruise, corurile de la Notre-Dame, cafenelele ticsite în care ne întîlneam cu prietenii lui Nicolas, serile petrecute la Comedia Franceză unde, îmbrăcat cu unul din superbele costume ale prietenului meu, îi sorbeam din priviri, cu veneraţie, pe actorii de pe scenă.

În loc de toate acestea, scrisoarea mea se limita la două informaţii, care aveau să fie, cu siguranţă, bine primite: adresa mansardei în care locuiam şi următoarea ştire:

"Am fost angajat la un teatru adevărat, pentru a învăţa meseria de actor şi, fără îndoială, foarte curînd, voi juca într-o piesă. "

Nu i-am vorbit despre cele şase etaje pe care trebuia să le urcăm, despre oamenii care urlau şi se băteau sub ferestrele noastre şi nici despre faptul că, din cauza dorinţei mele de a colinda teatrele, aveam să rămînem în curînd fără nici un ban. Nu i-am scris nici despre faptul că teatrul în care mă angajasem nu era decît un mic stabiliment bulevardier, unde îndeplineam în acelaşi timp funcţiile de garderobier, casier, portar şi om la toate.

În pofida acestor lucruri, eram în al nouălea cer, şi Nicolas aşijderea, deşi nici una dintre marile orchestre ale capitalei nu voise a-l angaja. Era solist la micul teatru în care lucram şi eu, iar în zilele de sărbătoare cînta pe străzi, în timp ce eu făceam cheta. Nu simţeam nici o ruşine.

În fiecare seară, urcam înapoi în mansarda noastră, cu cîte o sticlă de vin prost şi cîte un coltuc din delicioasa pîine pariziană, atît de gustoasă faţă de cea din Auvergne. La lumina unicei noastre lumînări, cămăruţa părea un palat. Zidurile şi plafonul erau de ipsos, iar podeaua era acoperită cu parchet.

Petreceam ore întregi plimbîndu-ne pe străzi, admirînd vitrinele magazinelor pline de bijuterii şi argintărie, de tapiserii şi statui, de o bogăţie nemaivăzută. Chiar şi mirosul greţos al pieţelor de carne mă încînta. Tumultul oraşului, agitaţia miilor de muncitori, funcţionari, artizani, toate mă fascinau.

În timpul zilei, aproape că uitam de groaznica viziune de la han, mai puţin atunci cînd, pe vreo străduţă murdară, zăream un cadavru care nu fusese încă ridicat, ori atunci cînd se întîmpla să nimeresc în place de Greve în timpul unei execuţii.

Plecam de acolo zgîlţîit de frisoane, gemînd. Amintirile acestea m-ar fi urmărit, dar Nicolas veghea atent.

— Lestat, să nu mai vorbim de veşnicie, de ceea ce e scris ori nu poate fi cunoscut!

Dacă insistam, mă ameninţa.

La căderea nopţii — momentul pe care-l uram cel mai mult, fie că avusesem o zi bună sau una rea — simţeam panica urcînd în mine. Un singur lucru putea să mă apere împotriva ei: căldura şi animaţia teatrului strălucitor iluminat. Aveam grijă să ajung acolo înaintea căderii întunericului.

În Parisul acelor vremuri, teatrele de bulevard erau aproape clandestine. Doar Comedia Franceză şi Teatrul Italienilor aveau acordul autorităţilor; iar întreg repertoriul serios le aparţinea de drept, adică atît comedia, cît şi tragedia, precum şi piesele lui Racine, Corneille şi ale genialului Voltaire.

Cu toate acestea, bătrîna commedia dell'arte, pe care o iubeam atît de mult, cea a lui Pantalone, Arlechino, Scaramouche şi a ciracilor acestora, îşi continuase existenţa, în compania funambulilor, acrobaţilor, jonglerilor şi marionetiştilor, pe estradele din tîrgurile Saint-Germain şi Saint-Laurent.

Teatrele de bulevard proveneau tot din tîrguri. Pe vremea mea, deveniseră deja stabilimente permanente, înşirate pe boulevard du Temple. Publicului mai puţin înstărit, care nu-şi putea permite să frecventeze teatrele mai elegante, i se adăugau numeroşi membri ai aristocraţiei şi ai marii burghezii, care se înghesuiau în sălile şi în lojele teatrelor noastre pentru a se bucura de antrenul spectacolelor şi de talentul actorilor.

Dădeam reprezentaţii de commedia dell'arte, cu improvizaţii mulţumită cărora fiecare spectacol se deosebea de toate cele dinainte. Cîntau şi se scălîmbăiau, nu doar de dragul publicului, ci şi pentru a nu fi acuzaţi că impietau asupra monopolului teatrelor oficiale.

Teatrul "meu" era o clădire veche şi dărăpănată, în care nu încăpeau mai mult de trei sute de persoane, dar scena şi accesoriile erau elegante, cortina de catifea albastră era luxoasă, iar lojele private puteau fi izolate de restul sălii. Cît despre comedianţi, eu îi găseam nespus de talentaţi, în stare de orice.

Chiar de n-ar fi fost frica mea de întuneric, sînt convins că aş fi simţit aceeaşi imensă plăcere, intrînd în fiecare seară pe uşa rezervată artiştilor.

Seară de seară, pătrundeam într-un mic univers plin de chiote, de rîsete şi ciondăneli, în care fiecare se trezea amestecat; poate că nu eram chiar prieteni, dar eram cu toţii buni camarazi.

Nicolas era, desigur, mai puţin entuziasmat, devenind de-a dreptul sarcastic atunci cînd îl vizitau prietenii săi mai înstăriţi. Aceştia din urmă se întrebau dacă nu cumva înnebunise de suporta să ducă o asemenea viaţă. Iar cînd mă vedeau pe mine, fiul unui marchiz, ajutînd actriţele să-şi îmbrace rochiile ori golind vreo găleată cu apă murdară, rămîneau fără glas.

Bineînţeles, toţi aceşti tineri burghezi nu visau decît un singur lucru: să intre în aristocraţie prin căsătorie sau cumpărîndu-şi titlurile. Nu mă simţeam deloc atras de ei. Cît despre ceilalţi, comedianţii, aceştia n-aveau habar de originile mele, căci îmi abandonasem adevăratul nume, Lestat de Lioncourt, şi adoptasem un pseudonim artistic, Lestat de Valois.

Învăţam cît puteam de mult despre arta dramatică; învăţam texte pe dinafară, îi maimuţăream pe cei din jur şi-mi zăpăceam colegii cu nesfîrşite întrebări. Nu mă opream decît pentru a-l asculta pe Nicolas cîntîndu-şi solo-ul din fiece seară, cel mai adesea o sonatină care încînta publicul spectator.

Şi, în tot acest timp, aşteptam să-mi vină rîndul, clipa în care bătrînii actori pe care îi sîcîiam, îi imitam şi îi serveam ca o slugă, aveau să-mi spună: "Foarte bine, Lestat, în seara asta vei juca rolul lui Lelio. Ştii ce ai de făcut".

Am aşteptat pînă în luna august.

Parisul era toropit de arşiţă. În sala plină, publicul nerăbdător îşi făcea vînt cu batistele sau cu evantaie improvizate din programe. Fardul alb se topea pe măsură ce îl aplicam pe faţă.

Purtam cel mai frumos costum de catifea al lui Nicolas şi o sabie de carton şi, înainte de a-mi face intrarea în scenă, tremuram din toate încheieturile.

Am adresat sălii un zîmbet strălucitor şi am salutat cu un gest lent. De îndată ce m-am trezit faţă în faţă cu publicul, tracul mi s-a evaporat. Apoi am contemplat-o pe frumoasa Flaminia de parcă o vedeam pentru prima oară. Trebuia să o cuceresc pe această tînără femeie.

Scena îmi aparţinea. În vreme ce noi tropăiam pe platforma de scîndură, cu o veselie nebunească, alternînd certurile cu îmbrăţişări şi felurite giumbuşlucuri, spectatorii se stricau de rîs.

Simţeam, cu o intensitate aproape materială, atenţia publicului concentrată asupra noastră. Fiecare gest al nostru, fiecare replică spusă, îi smulgea cîte un torent de răcnete, şi-am fi putut continua aşa încă vreo jumătate de oră, dacă tovarăşii noştri, dornici şi ei să-şi facă numărul — după cum spuneau ei — n-ar fi sfîrşit prin a ne trage în culise.

Mulţimea ne ovaţiona, în picioare. Şi nu mai era, precum odinioară, o adunătură de ţărani, ci un puhoi de parizieni care cereau să-i vadă pe Lelio şi Flaminia.

În penumbra ce domnea în culise, mă clătinam. Nu mai vedeam decît feţele spectatorilor înălţîndu-se spre mine, de dincolo de luminile rampei. Voiam să mă întorc în scenă. Am îmbrăţişat-o pe Flaminia care mi-a înapoiat sărutul cu tot atît de multă pasiune.

În cele din urmă, Renaud, bătrînul nostru director, ne-a despărţit:

— E-n regulă, Lestat, a spus, cam lipsit de entuziasm, te-ai descurcat binişor. De-acum înainte vei mai avea ocazia să joci din cînd în cînd.

Fără să-mi dea ocazia să-mi manifest bucuria, Luchina, una dintre actriţe, a strigat:

— Să nu-ţi închipui că o să *scapi* atît de ieftin! E cel mai frumos actor de pe întreg bulevardul şi-ai să-i plăteşti aşa cum i se cuvine. Iar de-acum înainte, nu se va mai atinge nicidecum de vreo mătură ori vreo găleată!

M-am speriat. Cariera mea risca să se încheie înainte de a fi început măcar. Dar, spre surprinderea mea, Renaud a cedat fără să se tîrguiască.

Desigur, eram foarte măgulit că eram considerat chipeş, şi înţelesesem că, pînă şi la Paris, Lelio, îndrăgostitul, trebuia să aibă o ţinută mîndră, şi că un aristocrat, la care eleganţa este o a doua natură, era interpretul ideal al acestui rol.

Cu toate acestea, dacă voiam să mă impun în faţa publicului parizian, astfel încît să se vorbească despre mine şi la Comedia Franceză, era necesar să fiu mai mult decît un înger decăzut cu plete de aur. Trebuia să devin un mare actor şi eram hotărît să fie aşa.

EU şi NICOLAS am sărbătorit evenimentul printr-o beţie monstruoasă. Toată trupa a urcat pînă în mansarda noastră, iar eu m-am căţărat pe acoperişul alunecos şi mi-am deschis braţele, de parc-aş fi vrut să îmbrăţişez întreaga capitală, în timp ce Nicolas, aşezat pe marginea ferestrei, mă acompania la vioară.

Zarva noastră a trezit întregul cartier; blestemele curgeau din toate părţile, dar nouă nu ne păsa. Am continuat să cîntăm şi să dansăm pînă la ivirea zorilor.

A doua zi, în zăpuşeala scîrboasă a Cimitirului Inocenţilor, am dictat toată povestea grămăticului italian, iar scrisoarea a pornit imediat. Îmi venea să îmbrăţişez fiecare trecător întîlnit în cale. Eram Lelio. Eram actor.

În septembrie, numele meu a apărut tipărit în program. I l-am trimis mamei.

De-acum nu mai jucam bătrîna Comedia. Prezentam o farsă scrisă de un autor renumit, care, din cauza grevei dramaturgilor, nu putea fi pusă în scenă la Comedia Franceză.

Bineînţeles, numele său nu apărea nicăieri, dar toată lumea ştia că povestea îi aparţine şi, în fiecare seară, jumătate din oamenii de la Curte se înghesuiau în teatrul lui Renaud.

Nu jucam în rolul principal, dar interpretam un tînăr îndrăgostit, ceea ce îmi convenea de minune, şi fiecare dintre apariţiile mele a însemnat un adevărat triumf. Am învăţat rolul cu ajutorul lui Nicolas, care îmi reproşa fără încetare faptul că nu învăţam să citesc. Încă din cea de a patra seară de după premieră, autorul mi-a adăugat cîteva replici.

În timpul pauzei, Nicolas se bucura şi el de succes, interpretînd o strălucitoare sonată de Mozart, care îi ţintuia pe spectatori în fotolii. Eram invitaţi la petreceri mondene. De mai multe ori pe săptămînă, dădeam fuga la Cimitirul Inocenţilor pentru a-i scrie mamei şi, curînd, i-am putut trimite un scurt articol apărut într-un ziar englez, *The Spectator;* acesta aducea elogii trupei noastre, dar mai ales tînărului şnapan blond care cîştiga inimile tuturor femeilor în cel de-al treilea şi al patrulea act. Bineînţeles, nu fusesem în stare să îl citesc, dar cel care mi-l adusese îmi dăduse asigurări că era laudativ, iar Nicolas mi-o confirmase.

O dată cu primele geruri, mi-am luat obiceiul de a purta pe scenă mantia căptuşită cu blănuri de lup, care era foarte apreciată. Mă pricepeam acum mult mai bine să mă machiez, iar spectatoarele au început să îmi trimită bileţele de amor.

În fiecare dimineaţă, Nicolas studia muzica ajutat de un maestro italian, dar tot ne mai rămîneau destui bani pentru a ne hrăni pe săturate şi a ne încălzi după pofta inimii. Scrisorile mamei veneau regulat, de două ori pe săptămînă, şi ea mă asigura că starea sănătăţii sale se ameliorase. Tuşea mai puţin decît iarna trecută şi nu suferea deloc. În schimb, mă anunţase că taţii noştri ne renegaseră şi refuzau chiar şi să ne audă numele pronunţat înaintea lor.

Noi eram însă prea fericiţi ca să ne mai pese de aşa ceva. Dar, o dată cu frigurile iernii, frica morbidă de întuneric s-a agravat considerabil.

GERURILE pariziene erau destul de greu de suportat. Săracii se ghemuiau pe sub porţi, tremurînd de frig şi de foame; străzile nepavate se transformaseră în adevărate mlaştini. Vedeam copii cu picioarele goale, chinuindu-se sub ochii noştri, iar cadavrele abandonate se înmulţiseră. Binecuvîntam, mai mult ca oricînd, mantia mea căptuşită cu blană. Cînd ieşeam împreună cu Nicolas, îl cuprindeam în braţe, sub faldurile ei protectoare şi înaintam înlănţuiţi prin potopul de zloată ori ninsoare.

În ciuda frigului, eram fericit. Viaţa se desfăşura aşa cum îmi dorisem dintotdeauna. Ştiam că nu aveam să îîncezesc prea mult în teatrul lui Renaud. Toată lumea mă asigura de acest lucru. Mă vedeam deja făcînd turnee pe marile scene ale Parisului, la Londra şi chiar în America, în fruntea unei trupe de prim rang. Dar n-aveam nici un interes să mă grăbesc. Cupa fericirii mele era plină.

8

SE FĂCUSE deja luna octombrie, şi Parisul căzuse pradă unui frig glacial. De la o vreme, mi se părea că zăresc, în public, o figură stranie, care mă făcea de fiecare dată să pierd şirul replicilor. Uneori, aproape uitam că mă aflu pe scenă. Apoi, figura dispărea, de parcă totul n-ar fi fost decît un vis. După vreo cincisprezece zile m-am încumetat să-i spun lui Nicki. Mi se părea o tîmpenie atît de mare, încît îmi venea greu să-i explic.

— În sală e cineva care mă priveşte.

— Toţi te privesc! Nu asta ţi-ai dorit? mi-a replicat, sec.

În seara aceea era trist. Ceva mai devreme, îmi destăinuise că, în ciuda dexterităţii şi a urechii sale muzicale, n-avea să devină un mare violonist. Începuse mult prea tîrziu, ignora prea multe lucruri. Eu, în schimb, aveam să devin un mare actor. Desigur, am încercat să-l conving că nu avea dreptate, dar am rămas cu o strîngere de inimă. Oare nu acelaşi lucru îmi spusese şi mama despre Nicolas?

M-a asigurat că nu era invidios, ci doar nefericit.

Am renunţat să-i mai povestesc despre chipul misterios şi m-am străduit să-l îmbărbătez şi să-l încurajez. I-am amintit că reuşea întotdeauna să îşi emoţioneze auditoriul, şi chiar camarazii aflaţi în culise. Talentul său nu putea fi pus la îndoială.

— Dar eu vreau să fiu un virtuoz, a protestat. Şi ştiu că e imposibil. Cel puţin acolo, acasă, puteam să mă amăgesc.

— N-ai dreptul să renunţi!

— Lestat, voi fi sincer. Pentru tine e simplu. Nu trebuie decît să-ţi doreşti un lucru şi-l poţi avea numaidecît. Îmi vei spune că ani de zile te-ai chinuit în casa tatălui tău, dar, chiar şi atunci, dacă-ţi doreai ceva cu adevărat reuşeai, mai devreme sau mai tîrziu, să-l obţii. Spre Paris am plecat în ziua hotărîtă de tine.

— Dar nu-ţi pare rău, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. Vreau doar să-ţi spun că tu faci imposibilul să pară posibil. Precum atunci cînd ai omorît lupii...

La auzul acestor cuvinte, un fior m-a străbătut şi-am revăzut misteriosul chip care mă pîndea din sală. Ce legătură putea să aibă acesta cu lupii? Era o absurditate.

— Dacă te-ai fi hotărît să cînţi la vioară, la ora actuală ai fi cîntat la Curte, fără îndoială.

— Nicki, acest mod de a gîndi te doboară. Ce poţi face mai mult decît să încerci să obţii ceea ce îţi doreşti? Ştiai încă de la început că alegerea te dezavantaja. Şi totuşi, nu există nimic altceva... decît...

A zîmbit.

— Ştiu. Doar neantul. Moartea.

— E-adevărat, am spus. Nu putem face decît un singur lucru, să dăm un sens vieţii, făcînd un bine...

— Ah, nu! N-ai să începi iar cu binele tău!

Şi-a întors privirea dinspre focul din vatră şi mi-a aruncat o căutătură dispreţuitoare.

— Sîntem doar o adunătură de saltimbanci şi de actori ce nici măcar nu vor putea fi înmormîntaţi în pămînt sfinţit. Nişte proscrişi!

— Ah, de m-ai putea crede că facem un bine atunci cînd îi ajutăm pe oameni să-şi uite necazurile, să uite că...

— Ce să uite? Că vor muri? A zîmbit cu cruzime. Lestat, credeam că, o dată ajunşi la Paris, ai să-ţi schimbi cîntecelul...

— Ei bine, te-ai înşelat! Am început să mă înfurii. Simt că fac un bine, pe boulevard du Temple, simt...

M-am oprit brusc, gîndindu-mă la chipul care mă obseda. Da, cel mai adesea, acea fizionomie stranie zîmbea, privindu-mă. Zîmbea de plăcere...

— Lestat, ţin la tine a spus Nicki cu o voce gravă. Te iubesc cum am iubit puţini oameni în viaţa mea, dar dă-mi voie să-ţi spun că eşti un prost, tu cu bunătatea ta.

Am rîs.

— Nicolas, pot trăi fără Dumnezeu. Pot chiar să trăiesc ştiind că după viaţă nu mai urmează nimic. Dar nu cred că aş putea să mai continuu, fără să fiu sprijinit de ideea de bunătate. Aşa că, decît să rîzi de mine, mai bine spune-mi în ce crezi!

— Eu cred în forţă şi în slăbiciune. Cred în arta reuşită şi în arta ratată. Şi, deocamdată, arta pe care o facem noi mi se pare mai degrabă ratată, iar asta n-are

nimic de-a face cu bunătatea.

Conversaţia noastră risca să ia o întorsătură urîtă, aşa că nu i-am mai spus tot ce aveam pe suflet cu privire la burghezii care încercau să-şi dea importanţă. În sinea mea, eram convins că spectacolele date de trupa lui Renaud valorau cel puţin la fel de mult cît cele din alte teatre mai elegante, şi doar decorurile produceau un efect diferit. De ce burghezii nu vedeau decît decorurile? Cum puteau fi ei convinşi să privească dincolo de suprafaţa lucrurilor?

Am respirat adînc.

— Dacă bunătatea există, a continuat Nicolas, eu sînt tocmai opusul său. Eu sînt cel rău şi sînt mîndru de asta. Puţin îmi pasă de bunătatea ta. Şi, dacă vrei neapărat să ştii, nu cînt pentru a le face plăcere cretinilor care vin la Renaud. Cînt pentru mine.

Nu mai voiam să aud nimic. De altfel, trebuia să ne culcăm. Dar discuţia mă rănise, iar el ştia asta. În timp ce îmi scoteam cizmele, s-a aşezat lîngă mine.

— Te rog să mă ierţi, mi-a spus, cu o voce foarte diferită de accentele dispreţuitoare de mai înainte.

Am ridicat privirea spre el. Mi s-a părut atît de tînăr şi de nefericit, încît nu m-am putut stăpîni şi mi-am trecut braţul pe după umerii lui, pentru a-l consola.

— Tu străluceşti, Lestat. Strălucirea ta îi atrage pe toţi, chiar şi atunci cînd eşti supărat ori descurajat...

— Aiurezi, l-am întrerupt. Sîntem obosiţi, amîndoi.

— Nu, spun adevărul. Există în tine o lumină aproape orbitoare, în timp ce în mine nu e decît beznă. Şi uneori, bezna din mine pune stăpînire şi pe tine, ca în acea seară, la han. Erai lipsit de apărare în faţa ei. Încerc să te apăr, căci am nevoie de lumina ta. O nevoie disperată. În vreme ce tu n-ai nevoie de întunericul meu.

— Tu eşti cel care-a înnebunit! Dacă te-ai putea vedea, dacă ţi-ai auzi muzica, n-ai vedea tenebre, Nicolas, ci o lumină ce nu-ţi aparţine decît ţie. În tine, lumina şi frumuseţea se împletesc în mii de chipuri diferite.

REPREZENTAŢIA de a doua zi a fost deosebit de reuşită. Publicul, mai prompt ca oricînd în reacţiile sale, ne inspira. Un pas de dans nou, care nu-mi reuşise niciodată la repetiţii, s-a bucurat de un succes neaşteptat. Iar Nicolas a cîntat, răsplătit fiind de nesfîrşite aplauze, una dintre propriile-i compoziţii. Totuşi, spre sfîrşitul serii, am tresărit zărind din nou chipul misterios. De cum am rămas singur cu Nicki, nu m-am mai abţinut şi i-am vorbit despre el.

Aşezat lîngă foc, cu un pahar de vin în mînă, tovarăşul meu părea la fel de abătut şi plictisit ca în ajun.Nu-mi făcea plăcere să insist, dar faţa aceea nu-mi dădea pace cu nici un chip.

— Şi cum arată, omul ăsta? m-a întrebat Nicolas, frecîndu-şi mîinile pentru a şi le încălzi.

Privind peste umăr, vedeam prin fereastră acoperişurile înzăpezite ale caselor vecine. Nu-mi plăcea să vorbesc despre asta.

— Tocmai asta mă înspăimîntă, am răspuns. Nu-i văd decît faţa. Probabil poartă o mantie sau o glugă. Parcă ar fi o mască, foarte albă şi ciudat de netedă. Are însă nişte riduri atît de adînci, încît par a fi desenate cu un creion negru. Îl zăresc numai în treacăt. Parcă luceşte. Şi-apoi, cînd mă uit încă o dată, nu mai e acolo. Nu chiar, exagerez. E un fenomen mai subtil, şi totuşi...

Descrierea mea a apărut că îl loveşte în plin pe Nicki. Nu a spus nimic, dar faţa i s-a luminat, de parcă încerca să-şi alunge tristeţea.

— Ascultă-mă, n-aş vrea să îţi faci speranţe deşarte, a spus, dar poate că e într-adevăr o mască. Şi, mai ştii, ar putea fi altceva...

Am aşteptat în tăcere, dar am simţit cum neliniştea-mi punea stăpînire şi pe el.

— Ar putea fi cineva de la Comedia Franceză, venit incognito să te vadă jucînd...

Am clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea mie, dar nimeni n-ar purta o asemenea mască. Şi mai e ceva...

Tensiunea din încăpere părea aproape tangibilă.

— Oricine-ar fi acest om, cunoaşte episodul cu lupii.

— Ce-ai spus?

— Cunoaşte întîmplarea cu lupii.

Abia îndrăzneam să articulez, aveam impresia că-i povestesc un vis aproape uitat.

— Ştie că am ucis toţi acei lupi, acolo, în Auvergne. Ştie că mantia pe care o port e căptuşită cu blănurile lor.

— Deci ai stat de vorbă cu el.

— Nu, tocmai de aceea mi se pare atît de îngrozitor. Totul era atît de confuz în mintea mea, atît de nebulos. Am avut din nou o străfulgerare. Tocmai asta am încercat să-ţi explic. N-am vorbit cu el niciodată, nici măcar nu m-am apropiat de el. Dar *ştie.*

— Ei, haide, Lestat!

Nicolas s-a lăsat pe spate, privindu-mă cu un zîmbet plin de afecţiune.

— În curînd ai să vezi şi fantome. Niciodată n-am mai întîlnit pe cineva atît de dispus să-şi facă tot soiul de gînduri aiurite!

— Fantomele nu există! am şoptit, bosumflat.

Nicolas s-a posomorît din nou.

— Dar, omule, de unde dracu' ai vrea să ştie de povestea cu lupii? Şi tu, de unde ştii că...

— Ţi-am spus doar, nu ştiu nimic!

Am tăcut o vreme îndelungată, gîndindu-mă, furios, că mă făceam de rîs.

Şi atunci, în timp ce stăteam aşa, fără să scoatem o vorbă, am auzit cuvintele Ucigaş de lupi, atît de desluşit, de parcă le pronunţase cineva chiar în încăperea în care ne aflam.

Dar nu era nimeni.

L-am privit pe Nicki şi am simţit cum sîngele mi se scurge din obraji. Am simţit nu obişnuita mea teamă morbidă de moarte, ci un sentiment care, pînă în acel moment, îmi fusese străin: spaima viscerală.

Am rămas nemişcat, fără să pronunţ nici un cuvînt. În cele din urmă, Nicolas s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat.

— Hai să ne culcăm, mi-a spus, blînd.

PARTEA A DOUA

TESTAMENTUL LUI MAGNUS

1

ÎN JUR de ora trei dimineaţa am auzit prin somn bătaia orologiului bisericii.

Ca orice alţi parizieni rezonabili, astupaserăm crăpăturile din uşă şi de la ferestre. Nu era un lucru foarte înţelept, cu focul care ardea în vatră, dar acoperişul putea constitui, la nevoie, o cale de salvare.

Visam lupi. Mă aflam pe munte, înconjurat de lupi, şi îmi învîrteam flagelul medieval pe deasupra capului. Apoi lupii erau morţi, iar eu aveam un drum lung de

parcurs prin zăpadă. Căluţul meu a nechezat ascuţit şi s-a transformat într-o insectă scîrboasă.

O voce a glăsuit: Ucigaş de lupi; era o şoaptă prelungă, o somaţie şi un omagiu totodată.

Am deschis ochii. Sau mi s-a părut că-i deschid. În încăpere se afla cineva. O siluetă înaltă, adusă de spate, se profila în lumina jarului care mai pîlpîia în vatră. Lumina palidă se estompa înainte de a atinge contururile capului, dar ştiam că în faţa mea se afla omul zărit la teatru, deşi raţiunea îmi spunea că uşa fusese închisă cu cheia şi că Nicolas dormea lîngă mine. Silueta stătea aplecată deasupra patului nostru.Am ridicat privirea spre chipul străveziu.

— Ucigaş de lupi, a repetat, deşi buzele nu i s-au mişcat.

De aproape mi-am putut da seama că nu era o mască. Am distins doi ochi negri, vioi şi scrutători, tenul palid. Un miros infect mi-a lovit nările; un miros de haine mucegăite, uitate într-o încăpere umedă. M-am ridicat sau am fost ridicat, căci, cît ai clipi din ochi, m-am trezit în picioare, cu spatele la perete, în vreme ce somnul îmi zbura, ca un veşmînt lepădat în grabă.

Silueta ţinea în mînă mantia mea roşie. M-am gîndit cu disperare la spada şi muschetele mele, aflate mult prea departe, sub pat. Creatura a înaintat înspre mine şi i-am simţit mîna înşfăcîndu-mă prin catifeaua mantiei.

Am fost smuls şi tîrît prin cameră. Picioarele nici nu atingeau pămîntul. Am strigat din răsputeri:

— Nicolas! Nicolas!

Am văzut fereastra întredeschisă, geamurile şi ramele de lemn explodînd şi m-am trezit zburînd peste acoperişuri.

Am ţipat, încercînd să lovesc cu picioarele strania creatură care mă purta. Învăluit în faldurile mantiei roşii, m-am zbătut zadarnic, încercînd să mă eliberez.

Escaladam acum flancul neted al unei clădiri înalte. Atîrnam fără vlagă în braţele celui care mă răpise. Deodată, acesta m-a aruncat, fără pic de delicateţe, în vîrful unei case.

Parisul se întindea la picioarele mele, într-un cerc uriaş: zăpada imaculată, punctată de hornuri şi de turlele bisericilor, cerul mohorît. M-am ridicat, clătinîndu-mă, şi am luat-o la fugă. Am ajuns la marginea terasei pe care mă aflam şi am privit în jos: un perete abrupt de mai multe sute de picioare înălţime. Am alergat spre o altă balustradă: acelaşi lucru. Era cît pe ce să cad.

M-am întors, înnebunit, gîfîind. Ne aflam în vîrful unui turn pătrat cu latura mai mare de cincizeci de picioare! Oriunde aş fi privit, nu zăream nici o clădire mai înaltă. Creatura mă privea fără să se mişte şi am auzit-o scoţînd un rîs răguşit.

— Ucigaş de lupi, a repetat ea.

— Dracul să te ia! Cine eşti?

Nebun de furie, m-am repezit cu pumnii ridicaţi.

Creatura nu a schiţat nici un gest. Am avut impresia că m-am lovit de un zid de piatră. Am fost efectiv aruncat înapoi, am alunecat pe zăpadă, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut; m-am ridicat imediat şi am pornit din nou la atac.

Rîsetele adversarului meu sporeau în intensitate, categoric batjocoritoare, dar desluşeam şi o notă evidentă de

plăcere care nu făcea decît să îmi sporească mînia. Am alergat din nou spre marginea abisului şi mi-am înfruntat adversarul.

— Ce vrei de la mine? Cine eşti?

Obţinînd, drept unic răspuns, numai acel exasperant hohot de rîs, l-am atacat din nou, ţintind, de astă dată, faţa şi gîtul, cu degetele ambelor mîini curbate ca nişte gheare. I-am smuls acea glugă blestemată şi i-am văzut chica neagră şi rotunjimea capului. Avea pielea netedă şi moale.

A făcut un pas înapoi şi a ridicat braţele, jucîndu-se cu mine, aşa cum face un

adult cu un copil. Privirea mea nu reuşea să-i surprindă toate mişcările, pe care le făcea fără vreun efort aparent. În ciuda dorinţei de-ai face rău, n-am reuşit să-i ating decît pielea catifelată pe care degetele-mi alunecau şi, o dată sau de două ori, în treacăt, părul negru şi fin.

— Ce curajos e micul nostru Ucigaş de lupi, a reluat vocea, acum mai consistentă şi mai serioasă.

M-am oprit, gîfîind, plin de sudoare, pentru a-i studia chipul. Cele două riduri adînci aflate la colţurile gurii s-au ridicat într-un rînjet batjocoritor.

— Ah, Doamne, apără-mă... am bolborosit, dîndu-mă un pas înapoi. Mi se părea imposibil ca o figură ca aceasta să mă privească cu atîta afecţiune. Dumnezeule!

— Pe care Dumnezeu îl invoci cu atîta ardoare, Ucigaş de lupi?

I-am întors spatele, scoţînd un răcnet. I-am simţit mîinile cuprinzîndu-mi umerii ca nişte cleşti de oţel; deşi mă zbăteam ca un apucat, creatura m-a întors foarte uşor. Ochii ei mari, negri, s-au cufundat în ai mei, iar gura-i închisă continua să zîmbească. S-a aplecat brusc şi i-am simţit colţii pătrunzîndu-mi în gît.

Numele său urca din negura amintirilor tuturor poveştilor pe care le ascultasem în copilărie, precum un înecat revine la suprafaţă, din apele negre, în plină lumină.

— Vampir!

Am mai lăsat să-mi scape un ultim ţipăt înspăimîntat, respingînd din toate puterile creatura.A urmat tăcerea. Nemişcarea.

Ştiam că ne mai aflam încă în vîrful turnului, că această fiinţă răufăcătoare mă mai ţinea în braţe, dar mi se părea că nu mai cîntărim nici cît negru sub unghie şi că ne deplasam fără efort prin beznă.

În jurul meu auzeam o imensă rumoare, precum sunetul unui clopot cu glas profund, al cărui ecou îmi turna o plăcere infinită prin toate mădularele.

Am mişcat buzele, dar n-am scos nici un sunet. N-avea importanţă. Tot ceea ce aş fi vrut să spun mi-era limpede în minte, doar asta conta. La urma urmei, aveam timp destul la dispoziţie, o delicioasă veşnicie, pentru a spune şi a face tot ce pofteam. La ce bun să mă grăbesc?

Încîntare. Cuvîntul mi-a apărut limpede, fără să-mi mişc buzele ce-mi fuseseră parcă lipite. Şi totuşi, ca prin minune, puteam să respir, iar răsuflarea mea urma ritmul clopotului, total diferit de cel al corpului meu. Acest ritm ce se prelungea la infinit, mă încîntа, scutindu-mă de nevoia de a respira şi de a vorbi.

Mama mi-a zîmbit, şi i-am spus:

— Te iubesc...

— Da, mi-a răspuns, m-ai iubit întotdeauna, întotdeauna...

Aveam doisprezece ani, eram în biblioteca mănăstirii; deschideam fiecare carte şi le puteam citi pe toate, în latină, greacă, franceză. Vitraliile erau de o frumuseţe de nedescris. M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu publicul, la teatrul lui Renaud. Oamenii s-au ridicat în picioare, m-au aclamat, iar femeia care îşi ascundea faţa într-un evantai nu era alta decît însăşi regina Maria Antoaneta.

— Ucigaş de lupi, mi-a spus ea.

Nicolas alerga spre mine plîngînd şi mă implora să mă întorc. Faţa îi era schimonosită de durere, părul îi era zburlit, iar ochii, injectaţi. Încerca să mă apuce, iar eu îi strigam:

— Nicki, nu te apropia de mine!

Deodată mi-am dat seama că bătăile clopotului se estompau şi m-am simţit cuprins de panică. Am urlat:

— Nu-l lăsaţi să se oprească, vă implor. Nu vreau... nu... vă implor...

— Lelio, Ucigaşul de lupi, a spus creatura.

Mă aflam tot în braţele ei şi plîngeam, simţind că încîntarea se apropia de sfîrşit.

— Nu, nu!

Mă simţeam greu, mă reîntorsesem în trupul meu, la durerile sale, la strigătele-i

gîtuite. M-am simţit ridicat, pînă cînd m-am prăbuşit peste umărul creaturii, în timp ce braţul ei îmi cuprindea genunchii.

Cu fiecare fibră a trupului meu, mi-am dorit să-l invoc pe Dumnezeu, dar nici un cuvînt nu a reuşit să-mi scape dintre buze. Am văzut din nou hăul de sub mine şi Parisul, care se înclina înspăimîntător. Apoi n-a mai fost decît zăpada şi muşcătura vîntului năprasnic.

2

M-AM trezit, mort de sete.

Aveam poftă de mult vin alb, rece, cum e toamna cînd îl aduci din pivniţă. Mi-era poftă să ronţăi ceva dulce, un măr.

Mi-a trecut prin minte că poate înnebunisem.

Am deschis ochii. Se lăsa seara. Lumina crepusculară ar fi putut fi cea a zorilor, dar trecuse prea mult timp. Nu, era seară. Printr-o fereastră largă, prevăzută cu gratii solide, se zăreau dealuri şi păduri îngropate în zăpadă, iar în depărtare, vasta amestecătură de acoperişuri minuscule şi turle a capitalei, aşa cum o văzusem pentru prima oară cînd sosisem la Paris cu poştalionul. Am închis ochii, dar viziunea mi-a rămas imprimată pe retină.

Nu era o vedenie. Mă aflam într-o încăpere încălzită. Cineva tocmai aprinsese focul. Ba nu, acum era stins, dar efluviile sale mai impregnau încă atmosfera.

Am încercat să gîndesc, dar nu-mi puteam muta gîndurile de la ideea vinului alb, proaspăt, şi a unui coş de mere. Mi s-a părut că alunec spre pămînt printre crengile unui măr, înconjurat de aroma fînului proaspăt cosit.

Soarele strălucea orbitor peste verdele cîmpiei. Făcea să sclipească pletele negre ale lui Nicolas şi lemnul lăcuit al viorii sale. Muzica se înălţa înspre norii pufoşi. Pe cerul albastru se profilau crenelurile castelului tatălui meu.

Am deschis din nou ochii.

Mă aflam într-un turn, la cîteva leghe distanţă de Paris.

În faţa mea, pe o măsuţă de lemn cioplit grosolan, am zărit o sticlă de vin alb, proaspăt, aşa cum îmi dorisem în vis.

Am privit-o îndelung, nevenindu-mi să cred că nu trebuia decît să întind mîna şi să o iau, pentru a bea.

Niciodată nu suferisem atît de cumplit de sete. Întregul corp îmi era uscat. Mă simţeam slăbit şi-mi era frig.

Ameţeam. Cerul strălucea prin fereastră.

Am apucat în cele din urmă sticla, i-am scos dopul, am inspirat delicioasa-i aromă acrişoară şi am băut fără să-mi pese de ceea ce avea să mi se întîmple, fără să mă întreb unde mă aflam sau ce căuta sticla acolo.

Capul mi-a căzut iar în piept. Sticla era aproape goală, iar, în depărtare, oraşul se cufunda în bezna cerului.

Aşternutul pe care zăceam era doar o piatră presărată cu paie. Mă aflam oare într-o închisoare?

Dar mai era şi vinul. Nu, vinul fusese prea bun. Un asemenea nectar nu e dat unui prizonier decît dacă, bineînţeles, este un condamnat la moarte.

Un alt parfum mi-a ajuns în nări, puternic şi ademenitor. M-am străduit să privesc în jur, în ciuda slăbiciunii.

Aroma răpitoare provenea dintr-un castron mare cu supă, aşezat aproape de mine, încă aburind.

L-am apucat cu ambele mîini şi am început să sorb din el cu aceeaşi lăcomie cu care băusem vinul.

Cînd castronul s-a golit, am recăzut, sătul, aproape scîrbit, înapoi în aşternutul de

paie.

Mi s-a părut că în întunericul din apropierea mea se mişca ceva, dar nu eram sigur. Am auzit un zgomot de sticle.

— N-ai mai vrea nişte vin? m-a întrebat o voce cunoscută.

Încetul cu încetul, mi-am amintit. Răpirea mea pe fereastră, vîrful turnului, figura palidă şi batjocoritoare.

Mi-am zis: nu, e imposibil, nu poate fi decît un coşmar. Dar totul era aievea. Mi-am amintit dintr-o dată extazul şi sunetul clopotului. M-a apucat ameţeala şi-am crezut că-mi voi pierde iar cunoştinţa.

M-am ţinut tare. Aşa ceva nu trebuia să se mai întîmple. O spaimă abjectă m-a invadat, şi n-am mai îndrăznit să fac nici o mişcare.

— N-ai mai vrea nişte vin?

Mi-am întors puţin capul şi am văzut o altă sticlă, profilîndu-se în lumina ferestrei.

Setea mă chinuia, înteţită de fiertura sărată. Am întins mîna şi am început să beau.

M-am prăbuşit lîngă zidul de piatră, încercînd să străbat întunericul cu privirea, oarecum terorizat de ceea ce avea să-mi fie dat să văd.

Eram ameţit binişor.

Am văzut fereastra, oraşul. Măsuţa. Iar cînd privirea mi-a ajuns în cel mai întunecat colţ, l-am văzut.

Nu mai purta mantia, nici gluga şi nu stătea nici aşezat, dar nici în picioare, cum ar fi stat un om.

Se sprijinea pe bolovanii uriaşi care încadrau fereastra, cu unul din genunchi uşor flexat, cu braţele atîrnîndu-i pe lîngă corp. Părea o fiinţă lipsită de putere, de viaţă. Doar faţa-i dădea semne de animaţie: ochii negri, imenşi, ce se iveau dintre zbîrciturile feţei, nasul lung şi subţire, gura rînjind batjocoritor, colţii ce abia atingeau buza decolorată şi masa grea, lucioasă a părului negru-argintiu, ce scotea în evidenţă albeaţa feţei, căzîndu-i pe umeri, de-a lungul braţelor.

A rîs înfundat.

Eram înnebunit de groază, incapabil să scot vreun sunet.

Am scăpat sticla, care s-a rostogolit pe pardoseală. În clipa în care am început să mă mişc, dornic să nu mai fiu creatura beată şi moale în care simţeam că mă transformase, corpul scheletic a înaintat spre mine.

În loc de ţipăt, am scos doar un scheunat slab, de furie înspăimîntată, şi mi-am părăsit aşternutul cît am putut de repede, împiedicîndu-mă, în graba mea, de măsuţă.

Degetele lui lungi şi albe m-au apucat, la fel de puternice şi de reci ca şi în noaptea trecută.

— Lasă-mă în pace şi du-te dracului! am bîlbîit. Raţiunea îmi dicta însă să îl implor. Te rog, lasă-mă să plec. Te implor. Lasă-mă!

Îi vedeam chipul uscat aplecat asupra mea, cu buzele schimonosite într-un rînjet, şi deodată a început să rîdă cu poftă, un hohot fără de sfîrşit. M-am zbătut, încercînd în zadar să-l resping, murmurînd rugăciuni fără şir. Am sfîrşit prin a striga:

— Ajută-mă, Doamne!

Imediat, una din palmele lui monstruoase mi-a astupat gura.

— Să nu mai spui niciodată asta în faţa mea, Ucigaşule de lupi, ori am să te dau hrană lupilor iadului! a rostit cu răutate în glas. Ai priceput? Răspunde-mi!

Am încuviinţat, iar el şi-a retrase mîna.

Vocea lui m-a calmat. Părea a fi în stare să asculte argumente raţionale, părea evoluat.

Mi-a mîngîiat părul, iar eu m-am chircit.

— Soarele în părul tău, a murmurat el, şi cerul albastru păstrat pe veci în ochii tăi.

M-a contemplat gînditor. La fel ca şi trupul, răsuflarea sa n-avea nici un miros.

Doar hainele degajau un parfum de mucegai.

Şi-a slăbit strînsoarea, dar n-am îndrăznit să mă mişc.

I-am studiat veşmintele: o cămaşă de mătase zdrenţuită, cu mîneci largi şi gulerul gofrat, pantaloni bufanţi jerpeliţi şi ciorapi de lînă.

Pe scurt, costumul unui om din veacurile trecute.

Văzusem asemenea costumaţii în tablourile lui Caravaggio şi La Tour, care împodobeau pereţii odăii mamei mele.

— Eşti desăvîrşit, scumpul meu Lelio, Ucigaş de lupi, mi-a spus, dezvăluindu-şi din nou colţii mici şi albi.

Erau singurii dinţi pe care-i mai avea.

M-am înfiorat şi am simţit cum alunec încet, spre podea. M-a ridicat fără nici o greutate, cu o singură mînă, şi m-a întins pe pat.

În sinea mea, m-am rugat din toate puterile, ridicîndu-mi privirile spre el: Ajută-mă, Doamne, apără-mă, Fecioară Maria! Ce vedeam, asupră-mi? O mască a bătrîneţii, un zîmbet rînjit, săpat adînc de vreme, o faţă ce părea îngheţată şi tare ca stînca. Nu era o fiinţă vie. Era un monstru. Un vampir. Un cadavru băutor de sînge, ieşit din mormînt şi înzestrat cu raţiune! Iar membrele sale? De ce mă umpleau de groază? Arăta ca o fiinţă umană, dar nu avea gesturile ei. Mergea sau se tîra, se apleca sau îngenunchea, asemeni unui om. Şi totuşi, trebuie să recunosc, mă fascina. Dar mă aflam într-o primejdie prea mare pentru a-mi putea îngădui o asemenea stare de spirit.

Cu mîna pe obrazul meu, a început să rîdă, un rîs cavernos.

— Ei da, frumosule, nu cred că ofer un spectacol prea atrăgător! Vocea nu-i mai era decît o şoaptă. Eram deja bătrîn cînd am fost creat. Dar tu eşti perfect, Lelio, copilandrul meu cu ochi de azur, cu mult mai frumos decît erai în luminile rampei!

Mîna sa lungă, albă, a urcat, jucîndu-mi-se prin păr, apoi l-am auzit oftînd.

— Nu plînge, Ucigaş de lupi. Ai fost ales şi, în curînd, succesele tale de doi bani de la teatrul lui Renaud îţi vor părea şi ţie derizorii.

Mi-a spus printre hohote înfundate de rîs.

Chiar în acea clipă, n-am mai avut nici o îndoială asupra existenţei diavolului şi a bunului Dumnezeu; eram convins că, dincolo de singurătatea pe care o trăisem cu cîteva ore înainte, se întindea un vast teritoriu populat cu fiinţe ale întunericului, în care, numai Dumnezeu ştie cum, fusesem tîrît.

Am perceput foarte limpede un gînd: eram pedepsit pentru viaţa pe care o dusesem. Absurd! Mii de oameni nutreau aceleaşi convingeri ca şi mine. De ce să fiu pedepsit tocmai eu? O posibilitate atroce începea să se contureze: lumea nu avea, într-adevăr, nici un sens, iar ceea ce-mi era dat să trăiesc nu era decît o altă faţă a grozăviilor ei...

— Piei, pentru numele lui Dumnezeu! am urlat.

Acum *simţeam* nevoia de a crede în Dumnezeu. O nevoie absolută. Era ultima mea speranţă. Am schiţat un semn al crucii. M-a privit, cu ochii holbaţi de furie, şi m-a ascultat invocînd la nesfîrşit numele Domnului.

Apoi un zîmbet i-a luminat faţa.

Am început să plîng ca un copil.

— Înseamnă că diavolul domneşte în ceruri, iar cerul este iadul, am strigat. O, Doamne, nu mă părăsi...

M-a pălmuit. Era cît pe-aci să mă rostogolesc la picioarele patului. Camera părea că-ncepe să se rotească în juru-mi, iar gustul acru al vinului îmi urca din stomac.

— Aşa, Ucigaş de lupi, luptă-te! a spus. Nu ceda în faţa infernului fără luptă. Bate-ţi joc de Dumnezeu.

— Nu-mi bat joc! am protestat.

M-a tras din nou spre el.

Am luptat mai aprig decît luptasem vreodată împotriva unei alte fiinţe umane, şi

chiar împotriva lupilor. L-am lovit cu pumnii, cu picioarele, l-am apucat de păr, dar era atît de puternic, încît aveam impresia că lupt cu o himeră de piatră.

Zîmbea.

Apoi figura i s-a golit de orice expresie, părînd că i se lungeşte peste măsură, cu obrajii-i scobiţi, cu ochii înfundaţi adînc în orbite. A deschis gura şi i-am văzut colţii.

— Du-te dracului, în iad!

Am răcnit din răsputeri. De *astă dată,* aveam să rezist. Aveam să îmi salvez sufletul.

Dar totul s-a petrecut aidoma cu prima dată.

Blîndeţe şi tandreţe, lumea îndepărtată. Chiar şi urîţenia călăului meu mi se părea a fi exterioară, ca atunci cînd priveşti o insectă printr-un geam. Apoi dangătul clopotului şi plăcerea extatică. Eram pierdut. Eram lipsit de substanţă şi plăcerea mea, aşijderea. Nu mai eram decît plăcere. M-am lăsat să alunec într-o împletitură de visuri radioase.

Am văzut catacombe lugubre, în fundul cărora un vampir palid se trezea dintr-un mormînt adînc. Era legat cu lanţuri grele, iar monstrul care mă răpise stătea aplecat deasupra lui. Am ştiut instantaneu că acesta din urmă se numea Magnus şi că, în visul meu, era încă muritor, un alchimist faimos şi învăţat. Dezgropase şi înlănţuise acest vampir înaintea orei hotărîtoare a crepusculului. Lumina zilei se stingea, iar Magnus sorbea din gîtul vampirului nemuritor şi neputincios sîngele magic şi blestemat care avea să facă din el unul dintre morţii vii. Acest furt al nemuririi era o trădare. Un sinistru Prometeu jefuia focul strălucitor. Un hohot de rîs în mijlocul tenebrelor, ale cărui ecouri răsunau prin labirintul catacombelor, părea a-mi ajunge la urechi de-a curmezişul veacurilor. Duhoarea mormîntului. Şi apoi, extazul, insondabil şi irezistibil, care acum se apropia de sfîrşit.

Plîngeam, întins în aşternutul de paie:

— Te implor, nu te opri...

Magnus m-a lăsat în pace; am respirat din nou prin propriile-mi puteri. Visul s-a risipit. M-am simţit căzînd vertiginos printr-un cer plin de stele.

Aerul îngheţat al iernii s-a strecurat în încăpere. Aveam lacrimi pe obraji. Setea mă tortura iarăşi.

De departe, de foarte departe, Magnus mă contempla.

Am încercat să mă mişc. Toate fibrele trupului meu ardeau de sete.

— Acum mori, Ucigaş de lupi, mi-a spus Magnus. Lucirea vieţii se stinge în ochii tăi albaştri...

— Nu, te implor...

Setea era de nesuportat. Am căscat gura, mi-am încovoiat spinarea. Aşadar, asta era grozăvia finală, moartea.

— Cere-mi să te salvez, copile, a reluat Magnus.

Figura lui îşi pierduse aspectul de mască rînjită, căci era transfigurat de milă. Părea aproape uman.

— Cere şi ţi se va da.

Am văzut ţîşnind apele limpezi ale rîurilor de munte din copilărie.

— Te implor, ajută-mă!

— Îţi voi da cea mai bună apă din cîte există, mi-a murmurat la ureche.

Cel aplecat asupra mea nu era oare un bătrîn adevărat? Nu mai era palid. Faţa părea omenească, marcată de tristeţe.

Dar, văzîndu-i zîmbetul, am ştiut că nu era aşa. Era acelaşi monstru secular, doar că acum se îndopase cu sînge.

— Cel mai bun vin dintre toate, a şuierat. Iată Trupul meu, iar acesta e Sîngele meu.

M-a îmbrăţişat. Întreaga lui fiinţă emana căldură şi-mi părea a fi plin nu de căldură, ci de dragoste.

— Cere-mi-o, şi vei trăi de-a pururi, Ucigaşule de lupi, a continuat, dar vocea îi era obosită şi mohorîtă, iar privirea-i căpătase ceva distant şi tragic.

Trupu-mi era o masă greoaie, umedă, pe care nu reuşeam să o controlez. N-aveam să-i cer nimic, aveam să mor fără a cere ceva. Imensa disperare de care mă temusem într-atît se întindea în faţa mea, vidul morţii, dar am continuat să spun "Nu". N-aveam să cedez haosului şi ororii. Am spus "Nu"!

— Viaţa veşnică, a şoptit...

Capul mi-a recăzut pe umărul lui.

— Eşti încăpăţînat, Ucigaşule de lupi!

Buzele sale m-au atins, i-am simţit răsuflarea caldă şi fără miros, pe gît.

— Nu, nu încăpăţînat! am şoptit. Vocea-mi era atît de slabă, încît m-am îndoit că m-a auzit. Curajos, nu încăpăţînat!

De ce n-aş fi spus-o? Orgoliul nu mai însemna nimic în acele clipe. Nimic nu mai însemna nimic.

Mi-a cuprins faţa cu mîna dreaptă; iar cu unghiile celeilalte mîini şi-a secţionat gîtul.

Trupul mi-a fost zguduit de o adevărată convulsie de groază, dar el mi-a apăsat faţa peste rană.

— Bea!

Am scos un urlet asurzitor. Sîngele care ţîşnea din plagă mi-a atins buzele uscate şi crăpate de sete. De îndată, limba a început să lingă sîngele, cu un şuierat abia perceptibil.

Gura mi s-a deschis şi s-a închis asupra rănii. Am supt din răsputeri din marele izvor care, simţeam, avea să-mi potolească setea mai mult ca oricînd. Sînge, sînge, mai mult sînge. Nu-mi potoleam doar setea, ci toate dorinţele, toate suferinţele îndurate vreodată.

Gura mi s-a deschis din nou, apoi s-a lipit şi mai tare de gîtul lui Magnus. Am simţit cum sîngele mi se scurge în gîtlej. M-a îmbrăţişat strîns.

Lipit de el, îi desluşeam fiecare muşchi, fiecare os, conturul mîinilor. O amorţeală ascunsă m-a cuprins.

Plăcerea supremă mi-a fost însă dăruită de gustul sîngelui dulce şi onctuos, care-mi potolea setea, pe măsură ce-l beam.

Mai mult, vreau mai mult. Era singurul gînd, admiţînd că aveam vreunul. În ciuda vîscozităţii sale, mi s-a părut că s-a infiltrat pînă-n cele mai mărunte vase de sînge.

Trupul lui Magnus, slăbea. Îi auzeam gîfîitul greoi, şi totuşi, nu încerca să mă oprească.

Te iubesc, Magnus, stăpînul meu ireal, aş fi vrut să spun, creatură hidoasă, te iubesc; asta mi-am dorit dintotdeauna, dar n-am putut avea.

Aveam impresia că, dacă voi continua, aveam să mor, dar extazul se prelungea, şi nici vorbă de moarte.

Deodată, i-am simţit mîinile pe umeri şi, cu nemăsuratele-i puteri, m-a împins deoparte.

Un plînset lung şi lugubru mi-a scăpat, înspăimîntîndu-mă cu dezolarea lui. Continua să mă ţină în braţe, ducîndu-mă la fereastră, pentru a privi afară. Tremuram şi-mi simţeam sîngele cum pulsează în vene. Mi-am sprijinit fruntea de barele de fier.

Departe, sub mine, am desluşit cupola întunecată a unui deal plin de copaci, care păreau că scînteiază în lumina incertă a stelelor. Dincolo de el, marele oraş, cu infinitatea-i de luminiţe strălucea, dar nu în beznă, ci într-o ceaţă violacee. Zăpada, luminoasă, se topea pretutindeni. Acoperişurile, turnurile, zidurile, toate îşi arătau miile de feţe, în nuanţe de mov, roz şi lavandă.

Privind cu luare-aminte, am văzut un milion de ferestre luminate şi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, am zărit, fără putinţă de îndoială, în adîncuri, oameni care se mişcau. Distingeam muritori minusculi pe uliţe la fel de minuscule, capete şi mîini ce

se atingeau în umbră, un bărbat, unul singur, nu mai mare decît un fir de praf, escaladînd o clopotniţă bătută de vînturi. Aerul dimprejur purta către mine zvonul înfundat şi confuz a nenumărate voci omeneşti. Strigăte, cîntece, crîmpeie de melodii, dangăte surde de clopote.

Am gemut. Briza îmi zburlea pletele şi m-am auzit plîngînd cum nu am mai plîns nicicînd.

Metropola s-a estompat. Am pierdut din vedere milioanele de oameni, ce se transformau în minunate, grandioase jocuri de umbre liliachii, în lumina care pălea.

— Ah, ce-ai făcut, ce mi-ai dăruit?

Mi s-a părut că vorbele se înlănţuiesc, fără întreruperi, formînd un sunet imens şi coerent care exprima desăvîrşit groaza şi bucuria mea. Dacă existase vreun Dumnezeu, el nu mai conta. Aparţinea unei împărăţii sinistre şi mohorîte, devastată cu mult timp în urmă. Centrul palpitînd al vieţii se afla chiar aici, iar în jurul său gravita tot ce era cu adevărat complex.

În spatele meu, am auzit paşii monstrului zgîriind pardoseala de piatră.

Întorcîndu-mă, l-am văzut, palid, golit de sînge ca o scoică uriaşă, cu ochii scăldaţi în lacrimi purpurii. Îşi întindea braţele spre mine, de parcă suferea.

L-am strîns la piept. Nu mai nutrisem pentru nimeni o asemenea dragoste.

— Ah, nu vezi? mi-a spus oribila voce. Tu, moştenitorul pe care l-am ales pentru a păstra darul întunecat cu mai multă perseverenţă şi mai mult curaj decît zece muritori la un loc. Ah, ce fiu al întunericului ai să fii!

I-am sărutat pleoapele şi mi-am trecut degetele prin părul său negru, moale. Acum nu mi se mai părea hidos, ci doar straniu şi palid, plin de o înţelepciune mai mare decît a copacilor care fremătau departe, dedesubt, mai mare decît oraşul care mă chema de dincolo de spaţii.

— Nu, scumpul meu vampir în devenire, a oftat el. Păstrează-ţi sărutările pentru lumea de-afară. Mi-a sunat ceasul, iar tu nu îmi mai datorezi decît un ultim act de supunere. Urmează-mă!

3

AM coborît, în urma lui, o scară în spirală. Totul mă fascina. Pietrele tăiate grosolan păreau a-şi degaja propria lumină şi nici măcar şobolanii care alergau speriaţi din calea noastră nu mi se păreau lipsiţi de o anume frumuseţe.

A deschis o poartă grea de lemn, cu armături de fier, după care mi-a înmînat legătura de chei şi m-a poftit să intru într-o încăpere vastă, complet goală.

— Eşti de-acum moştenitorul meu, aşa cum ţi-am promis, a declarat. Vei fi stăpînul acestui loc şi al comorii mele, dar, mai înainte, va trebui să îmi îndeplineşti o ultimă poruncă.

Prin fereastra cu gratii se zărea capitala scînteind blînd, părînd că-şi deschide braţele spre mine.

— Mai tîrziu vei avea timp destul să te saturi cu tot ceea ce vezi.

Stătea în faţa unui morman de lemne, aşezat în mijlocul încăperii.

— Ascultă-mă bine, căci în curînd te voi părăsi şi există unele lucruri pe care trebuie să le ştii. De-acum eşti nemuritor. Curînd vei găsi prima ta victimă umană. Fii iute şi fără milă. Dar ai grijă să-ţi desăvîrşeşti ospăţul, oricît de gustos ar fi el, înainte ca inima victimei tale să înceteze a mai bate. În anii ce vor veni, vei fi de-ajuns de puternic pentru a suporta acest moment suprem, dar, deocamdată, fii îndeajuns de înţelept pentru a-ţi smulge cupa buzelor, înainte de a se goli cu totul. Altfel, orgoliul tău riscă să te piardă.

— De ce vrei să mă părăseşti? am strigat, disperat.

M-am agăţat de el. Pradă, milă, ospăţ... aveam impresia că aceste cuvinte se abăteau asupra mea ca o grindină de lovituri.

S-a smuls atît de uşor, încît m-au durut mîinile, dar natura acestei dureri, ce nu avea nimic în comun cu durerile muritorilor, m-a uimit.

Magnus mi-a arătat pietrele din zidul dinaintea noastră şi am observat că un bloc enorm de stîncă fusese dislocat, ieşind acum în evidenţă din suprafaţa netedă a peretelui.

— Scoate piatra afară din zid! mi-a spus.

— Dar e imposibil! am protestat. Cîntăreşte probabil...

— Fă ce ţi-am cerut!

M-a ameninţat cu unul dintre degetele sale albe şi osoase, aşa încît m-am grăbit să-l ascult.

Spre surprinderea mea, am reuşit să mişc, îndeajuns de uşor, piatra şi am descoperit, îndărătul ei, o gaură întunecată suficient de largă pentru ca un om să se poată strecura înăuntru, tîrîndu-se.

Magnus a chicotit, clătinînd din cap.

— Iată, fiule, drumul spre comoara mea. Fă cu ea ce-ţi va place, ca şi cu restul bunurilor mele pămînteşti, de altfel. Acum, însă, vreau să-mi faci nişte promisiuni!

A luat două vreascuri din grămadă şi le-a frecat atît de violent unul de celălalt, încît o flacără a ţîşnit numaidecît. A aruncat beţişoarele pe grămada de lemne şi păcură cu care fusese stropită, iar aceasta s-a aprins pe dată, proiectînd o lumină orbitoare pe tava şi pe zidurile de piatră.

M-am retras, cu un ţipăt gîtuit. Risipa de galben şi portocaliu mă încînta şi mă înspăimînta, în acelaşi timp, iar căldura îmi provoca o senzaţie nouă, necunoscută. Nu mi-era teamă că m-aş fi putut arde; dimpotrivă, căldura plăcută m-a făcut să-mi dau seama cît îmi era de frig, dar frigul era superficial şi arşiţa l-a risipit imediat.

Magnus a izbucnit din nou în rîsul său cavernos, întretăiat, şi a început să danseze în jurul focului. Picioarele sale lungi erau atît de slabe, încît dădea impresia unui schelet avînd faţa unui ou de o paloare stranie.

— *Mort Dieu!* am murmurat.

Capul mi se învîrtea. Acest spectacol, care m-ar fi înspăimîntat la culme cu numai o oră în urmă, exercita asupră-mi o atracţie irezistibilă. Focul arunca luciri mîngîietoare pe mătasea zdrenţelor sale.

— Dar nu mă poţi părăsi aici! Glasul meu avea inflexiuni monstruoase. Am încercat să-l modulez. Unde vrei să pleci?

A rîs cu poftă, lovindu-se peste coapse, şi şi-a accelerat dansul, cu mîinile întinse spre foc. Butucii cei mai groşi au început să se aprindă, la rîndul lor. În ciuda faptului că încăperea era vastă, era cald ca într-un cuptor. Fumul se revărsa afară, pe fereastră.

— Nu, nu în foc! Am sărit înapoi, lipindu-mă de perete. Nu te poţi arunca în foc!

Ca toate celelalte senzaţii noi, frica punea stăpînire pe mine. Nu izbuteam să-i neg existenţa, şi, mai ales, nu-i puteam rezista. Gemeam şi urlam totodată.

— Ba da, pot! a rînjit. Sigur că pot! Şi-a aruncat capul pe spate, şi rîsul i s-a accentuat peste măsură. Iar acum, iubitul meu vampir în devenire, vreau promisiuni! a continuat, amenînţîndu-mă din nou cu degetul. Haide, puţină mîndrie de muritor, curajosul meu Ucigaş de lupi! Altfel, deşi ştiu că mi s-ar frînge inima, te voi arunca pe tine în foc şi voi pleca în căutarea unui alt moştenitor. Haide, răspunde-mi!

Am încercat să vorbesc, dar n-am izbutit decît să încuviinţez din cap. În lumina focului, am văzut că mîinile mi se albiseră. Şi, în acelaşi timp, am simţit o durere pătrunzătoare în buza inferioară, care aproape mă făcea să urlu. Caninii mi se transformaseră deja în colţi! I-am aruncat lui Magnus priviri pline de panică, dar spaima mea părea că îl amuză.

— Ascultă, a reluat el, apucîndu-mi încheietura mîinii, de îndată ce mă voi fi

mistuit şi focul se va fi stins, *va trebui* să îmi risipeşti cenuşa. M-ai auzit, băiete? Risipeşte-mi cenuşa! Altfel, mă voi întoarce, şi nici nu-ndrăznesc să mă gîndesc sub ce înfăţişare. Dar fii cu băgare de seamă, dacă mă obligi să mă întorc, mai hidos chiar decît sînt acuma, te voi urmări şi te voi pîrjoli pînă cînd vei fi la fel de desfigurat ca şi mine. Pricepi?

Tot nu eram în stare să scot o vorbă. De vină nu era frica. Nu, era ceva mult mai rău. Îmi simţeam dinţii alungindu-se şi întregu-mi trup era străbătut de un tremur nervos. Am încuviinţat, dînd din cap cu frenezie.

Magnus a zîmbit.

— Iar acum, voi porni la drum spre infern, dacă există aşa ceva, sau mă voi cufunda, deşi n-o merit, într-o dulce inconştienţă. Dacă există într-adevăr vreun prinţ al întunericului, îl voi întîlni, în sfîrşit, şi-l voi scuipa în faţă. Risipeşte-mi cenuşa, precum ţi-am poruncit, iar apoi intră în ascunzătoarea mea, avînd grijă să pui la loc piatra, după ce eşti înăuntru. Acolo-mi vei găsi mormîntul. Te vei închide ermetic în el, în timpul zilei, ori, de nu, soarele te va distruge. Ţine bine minte: nimic din lumea aceasta nu te poate nimici, cu excepţia soarelui şi a unui foc precum cel din faţa ta. Dar, chiar şi atunci, numai şi numai dacă cenuşa-ţi va fi risipită, după pîrjol.

Mi-am întors privirile de la el şi de la foc, dar el m-a tîrît pînă la piatra dislocată, pe care mi-a arătat-o cu degetul.

— Rămîi cu mine, te conjur, l-am rugat. Doar o vreme sau măcar o noapte, te implor!

Intensitatea nemaiauzită a vocii mele mă îngrozea. L-am cuprins pe Magnus în braţe. Chipul său uscat mi se părea inexplicabil de atrăgător.

Lumina văpăilor îi juca prin păr, iar pe faţă i se zugrăvea din nou acelaşi surîs ironic.

— Ah, tînăr lacom ce eşti, nu-ţi e de-ajuns nemurirea şi o lume-ntreagă drept hrană? Adio, copile, şi fă ce ţi-am cerut! Nu uita de cenuşă şi de camera secretă din spatele acestui bolovan! Vei găsi acolo tot ce-ţi trebuie pentru a putea prospera.

M-am luptat pentru a-l reţine, iar el mi-a rîs în ureche, plăcut surprins de puterea mea.

— Excelent, excelent! a şoptit. Să trăieşti veşnic, frumosul meu Ucigaş de lupi, cu tot ce ţi-a dăruit natura, descoperind de unul singur însuşirile ce ţi le-am hărăzit!

M-a împins violent la o parte şi, cu un salt atît de mare, încît s-ar fi zis că zbura, s-a aruncat în mijlocul rugului.

Veşmintele i s-au aprins.

Capul i s-a transformat într-o torţă, ochii i s-au mărit, gura i s-a căscat, devenind o gaură neagră în mijlocul vîlvătăilor, iar rîsul i-a răsunat atît de puternic, încît am simţit nevoia să-mi astup urechile. Braţele şi picioarele scheletice gesticulau. Focul vuia, iar în miezul lui nu mai vedeam acum decît văpaia.

Am început să urlu şi, căzînd în genunchi, mi-am acoperit ochii cu palmele. Cu toate acestea, prin pleoapele-mi închise, vedeam în continuare focul, o succesiune de explozii de scîntei, pînă cînd, nemairezistînd, mi-am sprijinit fruntea de pardoseala de piatră.

4

MI S-A părut că au trecut veacuri, cît timp am stat întins pe pardoseală, privind cum se mistuia rugul.

În încăpere se făcuse din nou răcoare. Aerul îngheţat se strecura înăuntru prin fereastra deschisă. Nu izbuteam să mă opresc din plîns. Hohotele îmi răsunau în urechi, insuportabile, iar ideea că, în noua mea stare, toate senzaţiile, chiar şi disperarea, îmi erau înzecite, nu era de natură a mă consola.

Din vreme în vreme, mă rugam. Am cerut iertare, fără să-mi dau seama dacă săvîrşisem ceva demn de a fi iertat. Am murmurat întruna "Ave", pînă cînd vorbele mi s-au transformat într-o melopee lipsită de sens. Lacrimile-mi erau de sînge, pătîndu-mi mîinile ori de cîte ori mă ştergeam la ochi.

Zăcînd pe podeaua de piatră, nu mai şopteam rugăciuni, ci acele implorări nedesluşite pe care le adresăm cuiva atotputernic, sfînt: Nu mă lăsa singur aici. Nu mă părăsi. Nu mă lăsa să cad mai jos decît am căzut în astă noapte. Fă, Doamne, ca nimic din toate astea să nu fie adevărat... *Trezeşte-te, Lestat!*

Cuvintele lui Magnus îmi bubuiau fără încetare în creier: *Voi porni la drum spre infern, dacă există aşa ceva... Dacă există un prinţ al întunericului...*

Am căzut, în cele din urmă, în patru labe. Capul mi se învîrtea, mi se părea că înnebunisem. Am privit focul şi-am văzut că mai puteam încă să-l aţîţ pentru a mă arunca în el. Dar, pe cînd încercam să-mi imaginez cît aş suferi, ştiam că nu voi face niciodată aşa ceva.

De ce-aş fi făcut-o? Meritam oare o asemenea osîndă? Eu nu-mi doream să ajung în iad şi, cu atît mai puţin, m-aş fi dus acolo pentru a-l scuipa în faţă pe prinţul întunericului, oricine ar fi fost el. Dimpotrivă, dacă fusesem blestemat, n-avea decît să vină el după mine! Măcar mi-ar fi spus de ce eram silit să îndur chinurile iadului... Doream cu adevărat să o ştiu!

Cît despre inconştienţă, putea să mai aştepte!Întreaga tărăşenie merita din plin cîteva minute de gîndire.

Un calm supranatural a pus stăpînire pe mine, pe nesimţite. Eram plin de amărăciune, dar fascinaţia îmi sporea.

Nu mai eram uman.

Ghemuit acolo, reflectînd, cu ochii aţintiţi asupra jarului ce se stingea încet, am simţit o putere imensă adunîndu-se în mine. Hohotele-mi copilăroase s-au liniştit. Am început a-mi studia albeaţa pielii, tăişul aspru al dinţilor şi felul în care unghiile îmi străluceau în întuneric, de parcă ar fi fost lăcuite.

Toate micile dureri obişnuite îmi dispăruseră. Rămăşiţele căldurii degajate de lemnul calcinat mă învăluiau ca o plapumă binefăcătoare.

Timpul trecea... dar fără să treacă.

Fiecare modificare a atmosferei înconjurătoare mi se părea o binecuvîntare. Atunci cînd canonada înfundată a clopotelor îndepărtate îmi ajungea la urechi, dinspre oraş, depănînd orele, nu o percepeam ca o martoră a trecerii timpului. Pentru mine, care zăceam uimit, cu ochii spre cer, era o muzică pură.

Curînd, însă, am simţit o arsură atroce în piept. Am simţit-o strecurîndu-mi-se prin vene, prinzîndu-mi capul într-o menghină, înainte de a mi se concentra în măruntaie. Mi-am dat seama că durerea aceasta nu mă înspăimînta, că o simţeam de parcă aş fi ascultat-o.

Cauza ei mi-a fost revelată curînd. Excrementele îmi ţîşneau afară din corp. Am băgat de seamă că nu eram în stare să mă controlez. Totuşi, privind cum murdăriile-mi pătează hainele, nu simţeam deloc greaţă.

Nici măcar şobolanii care alergau fără zgomot peste mine, devorîndu-mi scursorile, nu mă dezgustau. Nu reuşeam, de altfel, să îmi imaginez nici o creatură care mi-ar fi putut provoca un sentiment de repulsie.

Nu mai făceam parte din acea lume care era înfiorată de asemenea contacte. Încet, cu o plăcere adevărată, am început să
rîd.

Dar chinurile mele nu se risipiseră cu totul. Întîrziau în trupu-mi, ca o idee ce începea a prinde contururi de adevăr.

Sînt mort, sînt un vampir. Pentru ca eu să trăiesc, vor muri alte fiinţe. Niciodată, niciodată nu-l voi revedea pe Nicolas ori pe mama, pe nici una dintre fiinţele omeneşti pe care le-am cunoscut şi iubit. Voi trăi veşnic. Aceasta-mi va *fi* soarta, aceasta îmi

este soarta, iar acesta *e* doar începutul!

M-am ridicat în picioare. Mă simţeam uşor şi puternic, şi cuprins de o ciudată amorţeală. M-am apropiat de foc, răscolind cu piciorul vreascurile înnegrite.

Nu rămăsese nici un os. Monstrul părea că se dezintegrase. Am luat cenuşa în căuşul palmelor şi m-am îndreptat spre fereastră. Cînd vîntul a risipit-o, am murmurat pentru ultima oară un adio la adresa lui Magnus, de parcă-ar fi putut încă să mă audă. În cele din urmă, nu mai rămăseseră decît resturi calcinate de lemne.

Era timpul să arunc o privire în camera secretă.

5

DUPĂ cum avusesem prilejul să constat, piatra se mişca uşor şi era prevăzută, pe dinăuntru, cu un cîrlig care avea să îmi permită să o trag la loc după ce intram.

Pentru a mă strecura în tunel, era nevoie să mă tîrăsc şi, îngenunchind pentru a arunca o privire înăuntru, n-am desluşit nici urmă de lumină în celălalt capăt. Asta nu mi-a plăcut deloc.

Dacă aş mai fi fost doar un muritor, eram convins că nu aş fi intrat nici în ruptul capului în tunelul îngust.

Dar bătrînul vampir îmi explicase foarte clar că, asemeni focului, şi soarele mă putea distruge. Trebuia deci, să ajung în sicriu. Frica mă potopea.

M-am întins pe burtă şi am intrat în tunel, tîrîndu-mă ca o şopîrlă. Nu aveam posibilitatea de a-mi ridica deloc capul şi cu atît mai puţin aceea de a mă întoarce pentru a apuca minerul în formă de cîrlig al pietrei de la intrare. Am fost silit să-l manevrez cu piciorul.

Era beznă, iar spaţiu cît să mă ridic, rezemat pe coate.

De frică, abia mai răsuflam şi, cuprins de panică, m-am lovit cu capul de boltă. Dar n-aveam de ales. Trebuia să izbutesc, să dau de sicriu!

Mă tîram din ce în ce mai repede. Genunchii mei zgîriau piatra. Instinctiv, degetele-mi căutau fiecare crăpătură, fiecare interstiţiu, în încercarea de a mă deplasa cît mai rapid. Ceafa îmi înţepenise din pricina efortului.

Cînd, în sfîrşit, mîna mi-a intrat în contact cu o piatră netedă, am împins cît am putut de tare. Obstacolul s-a mişcat şi o lumină palidă a pătruns în tunel.

Eram într-o încăpere scundă, cu tavanul boltit, luminată de o singură fereastră înaltă, prevăzută cu gratiile cu care începusem de-acum să mă obişnuiesc. Lumina blîndă, violacee, a nopţii, mi-a dezvăluit un cămin imens, săpat în zidul aflat în faţa mea. Un foc era gata pregătit, iar alături, sub fereastră, se afla un antic sarcofag de piatră.

Peste el era pusă mantia mea de catifea roşie, iar alături, pe o băncuţă cioplită rudimentar, am zărit un costum splendid, din aceeaşi catifea roşie, brodată însă cu aur, valuri de dantelă, un pantalon de mătase roşie, lenjerie de mătase de un alb imaculat şi pantofi cu tocuri roşii.

Mi-am dat părul pe spate, ştergîndu-mi fruntea de sudoarea care mi se scurgea pînă pe obraji. Era amestecată cu sînge şi, văzîndu-i urmele pe care mi le lăsase pe mîini, m-am simţit cuprins de o stranie excitare.

După un timp, mi-am lins degetele. Un fior de plăcere m-a străbătut. Mi-a trebuit cîteva clipe bune ca să-mi revin şi să mă apropii de şemineu.

După pilda lui Magnus, am luat două bucăţi de lemn şi le-am frecat una de alta. Flăcăruia a izbucnit numaidecît. La căldura focului, m-am despuiat de veşmintele murdare şi m-am folosit de cămaşă pentru a-mi şterge sîngele de pe corp. Apoi am aruncat totul în foc, înainte de a-mi îmbrăca noile haine.

Ce nuanţe orbitoare! Nici măcar Nicolas nu era atît de bine îmbrăcat. Era o adevărată ţinută de Curte, cu broderiile pline de perle şi de rubine minuscule.

Dantelele cămăşii erau de Valence, cum nu mai văzusem decît la rochia de mireasă a mamei.

Mi-am înfăşurat mantia pe umeri. Deşi nu-mi era deloc frig, aveam impresia că sînt un sloi de gheaţă. Chiar şi zîmbetul îmi părea dur şi strălucitor.

Am examinat apoi sicriul. Pe capacul greu era gravată efigia unui bărbat. Dintr-o privire, mi-am dat seama că era vorba de Magnus. Părea senin, fără zîmbetu-i sfidător, ridicînd spre tavan o privire blîndă, cu pletele-i dese formînd o cascadă de bucle şi onduleuri.

Sculptura era veche de cel puţin trei secole. Magnus avea mîinile încrucişate pe piept, o robă lungă îi acoperea

trupul, iar cineva sfărîmase mînerul săbiei sale şi o parte din teacă.

Am contemplat o vreme piatra mutilată printr-un efort evident. Se încercase oare eliminarea formei de cruce? M-am aplecat şi, cu vîrful degetului, am desenat o cruce în praful de pe pardoseală. Precum mai înainte, cînd mă rugasem, nu s-a întîmplat nimic.

Am adăugat cîteva linii închipuind corpul lui Iisus Hristos şi am scris deasupra următoarele cuvinte: "Domnul nostru Iisus Hristos", singurele pe care le ştiam scrie binişor, în afara numelui meu.

Tot nimic.

Apoi am încercat să ridic capacul sarcofagului. Nici măcar puterile proaspăt dobîndite nu i-au uşurat sarcina. Un muritor n-ar fi reuşit niciodată.

Faptul că am avut de trudit atît de mult mă descumpănise. Puterile nu îmi erau, aşadar, nelimitate. În orice caz, erau departe de cele ale bătrînului vampir. Posedam probabil forţa a trei sau patru bărbaţi.

Am privit gaura strîmbă, cufundată în penumbră, în care nu-mi prea venea să mă întind. De jur împrejur era gravată o inscripţie în latineşte, pe care n-o puteam citi.

Asta m-a tulburat. Fără Magnus, mă simţeam lipsit de apărare. Îl uram, pentru că mă părăsise! Şi totuşi, culmea ironiei, îl iubisem înainte ca el să se arunce în flăcări. Îl iubisem chiar şi atunci cînd descoperisem veşmintele roşii.

Diavolii se iubesc, oare, între ei? Acolo, în iad, îşi fac ei declaraţii pătimaşe? Mi-am pus aceste întrebări cu o veritabilă detaşare intelectuală, deoarece nu credeam în iad. Încercam doar să îmi imaginez răul. Toate creaturile iadului sînt sortite a se urî, aşa cum cei mîntuiţi îi urăsc pe cei osîndiţi?

Cînd eram copil, această idee mă îngrozise, căci mă temeam că aş putea ajunge în rai, în timp ce mama ar putea fi trimisă în iad. Cum aş fi putut să o urăsc? Şi dacă amîndoi ajungem în iad?

Acum ştiam însă că vampirii se pot iubi şi că a te consacra răului nu exclude, neapărat, dragostea.

Mi-am întors privirile spre un cufăr voluminos din lemn, ascuns, în parte, în spatele mormîntului. Nu era închis cu cheia. Capacul său, pe jumătate putred, era cît pe ce să cadă cînd l-am ridicat.

Deşi bătrînul meu învăţător mă anunţase că-mi lasă moştenire comoara sa, ceea ce am văzut m-a uimit. Cufărul era plin cu nestemate, cu aur şi argint. Se aflau acolo nenumărate inele ornate cu pietre scumpe, rîuri de diamante, mulţimi de perle, argintărie, monede de aur şi sute de obiecte de valoare de tot felul.

Mi-am băgat mîinile în cufăr şi mi le-am scos pline, dornic să văd vîlvătăile reflectîndu-se în purpuriul rubinelor şi verdele smaraldelor. Aveam în faţă bogăţii incalculabile. O comoară fabuloasă.

Care, acum, îmi aparţinea.

Am studiat-o mai în amănunt. Răspîndite printre bijuterii se aflau numeroase obiecte personale, perisabile: măşti, ale căror ornamente de aur mai purtau încă urme de mătase, batiste de dantelă şi bucăţi de stofă în care erau fixate bolduri şi broşe. Am găsit chiar şi o bucată dintr-un ham de piele, de care atîrnau clopoţei de

aur, o bucată de dantelă mucegăită trecută printr-un inel, duzini de tabachere, medalioane pe panglici de catifea.

Magnus luase oare toate acestea de la victimele sale?

Desigur, nimic nu-l împiedica să ia tot ce poftea. Şi totuşi, el umbla îmbrăcat în zdrenţe şi locuia aici, claustrat, precum un pustnic dintr-un alt ev. Nu reuşeam să înţeleg.

Am descoperit şi alt soi de obiecte în comoară. Mitre alcătuite din superbe pietre preţioase, purtîndu-şi încă crucifixul! Am clătinat din cap, de parc-aş fi vrut să spun: ce ruşine, să furi asemenea obiecte sfinte! însă, între timp, mă amuzam copios: era o nouă dovadă a faptului că Dumnezeu nu avea nici o putere asupră-mi.

Apoi am dat peste o oglindă minunată, încrustată cu perle.

M-am privit în ea aproape instinctiv, aşa cum faci de obicei cînd treci prin faţa unei vitrine, şi m-am văzut perfect normal, cu excepţia pielii de o albeaţă extremă şi a faptului că ochii, al căror albastru limpede se transformase într-un amestec de violet şi cobalt, păreau uşor fosforescenţi. Pletele-mi străluceau ca aurul şi, trecîndu-mi mîna prin ele, le-am simţit vigoarea nouă, neobişnuită.

Nu îl contemplam pe Lestat, ci o copie oarecum infidelă. Cele cîteva riduri care îmi marcaseră faţa în cei douăzeci de ani de viaţă se estompaseră.

Am închis ochii şi, redeschizîndu-i, am zîmbit straniei creaturi care mi-a răspuns, la rîndul ei, cu un surîs. Era Lestat. Expresia feţei nu conţinea nimic răuvoitor. De fapt, chipul ar fi putut aparţine unui înger, dacă, dintr-o dată, ochii nu i s-ar fi umplut de lacrimi purpurii. Întreaga viziune s-a colorat în roşu. Mai erau şi dinţii ascuţiţi, care dădeau zîmbetului său un aspect înspăimîntător. O figură frumoasă, cu un singur, dar îngrozitor, defect!

Mi-am dat seama atunci că îmi contemplam propriul chip în acea oglindă, deşi auzisem dintotdeauna spunîndu-se că strigoii, duhurile şi toţi cei ale căror suflete aparţin diavolului nu se reflectă în oglinzi!

Aveam o poftă nebună să aflu cum aveam să mă comport o dată ajuns printre muritori. Îmi doream să văd oameni, să adulmec natura, să ascult muzică.

Dar, de-acum, nimic nu avea să mai fie ca înainte pentru mine. Totul avea să poarte această strălucire magnifică, pînă şi tristeţea provocată de ceea ce pierdusem pentru totdeauna.

Am pus la loc oglinda şi m-am aşezat lîngă foc. Căldura mîinilor şi obrajilor mei era minunată.

O dulce somnolenţă a pus stăpînire pe mine şi am închis ochii. M-am cufundat iar în straniul vis, cu Magnus, furîndu-mi sîngele. O senzaţie de încîntare, de plăcere divină m-a învăluit: Magnus strîngîndu-mă în braţe, absorbindu-mi sîngele. Dar auzeam şi lanţurile rîcîind piatra, vedeam din nou acel vampir fără apărare, în mîinile lui Magnus. Mai era ceva... ceva important. O semnificaţie care îmi scăpa. Semnificaţia furtului, a trădării, a faptului de a nu te supune nimănui, nici lui Dumnezeu, nici diavolului şi, cu atît mai puţin, omului.

M-am gîndit adînc la toate acestea, pe jumătate aţipit, şi un gînd nebunesc m-a asaltat: de îndată ce aveam să mă întorc acasă, îi voi spune totul lui Nicki, vom discuta despre toate acestea, încercînd să le căutăm un sens oarecare.

Această idee m-a trezit, făcîndu-mă să tresar. Omul care mai întîrzia încă în mine a privit în jur, în încăpere, dezorientat. A început să plîngă, iar eu nu eram încă un vampir cu destulă experienţă pentru a-l împiedica.

Magnus, de ce m-ai părăsit? Ce am de făcut acum? Cum am să supravieţuiesc?

Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi şi, încetul cu încetul, în minte mi s-a făcut lumină.

E amuzant să te gîndeşti că vei fi un vampir, luxos îmbrăcat şi dispunînd după bunul tău plac de comoară, mi-am zis. Dar nu vei putea trăi astfel! Să te hrăneşti cu fiinţe vii! Chiar de eşti un monstru, ai o conştiinţă, al cărei glas te simţi îndemnat să îl

urmezi... Binele şi răul, binele şi răul! N-ai putea trăi fără să crezi în ele... N-ai putea tolera faptele pe care... mîine, le vei săvîrşi... le vei... le vei... Ce vei face?

Vei bea sînge, nu-i aşa?

Aurul şi pietrele preţioase străluceau ca nişte văpăi, iar dincolo de fereastră, pe fondul norilor cenuşii se profila lucirea violacee a oraşului îndepărtat. Ce gust o fi avînd sîngele lor? Sîngele lor fierbinte, viu, nu sîngele monstrului pe care avusesem prilejul să îl gust? Mi-am trecut limba peste colţi.

Gîndeşte-te bine, Ucigaş de lupi!

CU GREU, m-am ridicat în picioare, am apucat legătura de chei pe care o luasem cu mine şi am pornit să explorez restul domeniului meu.

6

ÎNCĂPERI pustii. Gratii la ferestre. Bolta infinită a cerului nocturn, deasupra crenelurilor. Asta era tot ce găsisem la suprafaţa pămîntului.

La parterul turnului, am descoperit o făclie aşezată într-un suport fixat în perete, iar într-o nişă din apropiere, un amnar. Urme de paşi, în praf. O broască bine unsă, în care cheia, de îndată ce am găsit-o pe cea bună, s-a răsucit fără efort.

De cum am aprins făclia, am văzut o scară în spirală şi am început să cobor, în pofida duhorii care venea de undeva, de jos.

Cunoşteam această duhoare. Era mirosul care impregna toate cimitirele pariziene. La Cimitirul Inocenţilor, forma o ceaţă deasă şi nocivă. Era duhoarea cadavrelor în descompunere.

Biruindu-mi scîrba care mă făcuse, vreme de o clipă, să ezit, mi-am dat seama că mirosul nu era chiar atît de puternic şi că aroma de răşină arsă îl acoperea întrucîtva.

Mi-am continuat coborîrea.

La primul nivel al subsolului n-am găsit nici urmă de cadavre. Acolo era doar o criptă răcoroasă ale cărei gratii de fier erau deschise. Înăuntru se aflau trei sarcofage de piatră, colosale. Plafonul boltit şi vatra enormă m-au dus cu gîndul la camera lui Magnus.

Ce altceva aş fi putut să cred decît că alţi vampiri odihniseră odinioară în acest loc? În astfel de locuri nu se instalează niciodată şeminee! Fiecare sarcofag purta cîte o efigie sculptată.

Totul era însă acoperit de un strat gros de praf şi pretutindeni vedeam pînze de păianjen. Cripta fusese părăsită cu mult timp în urmă. Straniu! Unde erau aceia care odihniseră aici? Se aruncaseră în flăcări, asemeni lui Magnus? Sau mai trăiau încă, altundeva?

Am deschis fiecare sarcofag pe rînd. N-am găsit în ele decît praf. Nici urmă de alţi vampiri. Am luat-o din nou pe scări, în ciuda mirosului de putregai ce părea a se înteţi, pe măsură ce coboram. În curînd, a devenit de nesuportat.

Mirosul venea din spatele unei uşi pe care o zăream dedesubt, şi-am fost silit să-mi calc pe inimă pentru a mă apropia de ea. De cînd eram doar un muritor, această duhoare mi se părea insuportabilă, dar simţămintele-mi de atunci nu însemnau nimic în comparaţie cu cele de acum. Cu toate acestea, eram ferm hotărît să deschid acea uşă, dornic să aflu ce anume putuse diavolul de Magnus să mai făptuiască dincolo de ea.

Priveliştea era însă mult mai înspăimîntătoare decît duhoarea.

Într-un beci larg erau înghesuite o mulţime de cadavre, în diferite stadii de descompunere, iar în jurul lor roiau mii de insecte şi viermi. La lumina torţei, am văzut şobolani fugind speriaţi. Un val de greaţă mi-a întors pe dos stomacul. Putoarea mă sufoca.

Totuşi, nu reuşeam să-mi desprind privirile de pe mormanul de hoituri. Deodată,

mi-am dat seama că acolo nu se aflau decît bărbaţi — drept dovadă, vedeam doar cizme şi rămăşiţe de veşminte bărbăteşti — şi fiecare din ei avusese părul blond, asemeni mie. Cît despre cadavrul cel mai recent, cel care avea braţele trecute printre gratii, acesta îmi semăna atît de mult, încît parcă mi-ar fi fost frate.

M-am apropiat de el şi mi-am înclinat torţa. Îmi venea să urlu. Ochii săi invadaţi de muşte fuseseră albaştri!

M-am dat înapoi, împiedicîndu-mă. Eram terorizat, aveam impresia că înspăimîntătoarea formă chircită acolo avea să se mişte în curînd, apucîndu-mă de gleznă. Simţeam o durere acută în piept. Sîngele mi-a urcat din gît, pe buze, ca o flacără lichidă, şi mi-a ţîşnit din gură, stropind pardoseala din faţa mea. Ca să nu cad, m-am rezemat de uşă.

Dar din negura de scîrbă ce mă învăluia, vedeam un singur lucru, minunatul sînge coagulat pe care îl scotea la iveală lucirea torţei. Mirosul său dulceag tăia, precum o lamă, duhoarea morţii. Spasmele setei împingeau în adîncuri greaţa. Spatele-mi se încovoia. Cu o uimitoare elasticitate, mă aplecam, pentru a fi cît mai aproape de sîngele acela.

În acelaşi timp, în minte mi se buluceau mii de gînduri: tînărul acesta trăise în această pivniţă, alături de cadavre,fiind conştient de faptul că în curînd avea să fie asemeni lor.

Ce sfîrşit atroce! Ce supliciu chinuitor! Cîţi alţii îl mai înduraseră, dintre toţi aceşti tineri cu părul de aur?

M-am ghemuit şi, ţinînd cu mîna stîngă torţa, mi-am apropiat faţa de pata de sînge. Limba mi-a ţîşnit dintre buze, precum cea a unei şopîrle. Am lins sîngele, fremătînd, pradă extazului. Divin!

Eram cu adevărat eu, cel ce sorbea sîngele, la doi paşi de cadavrul unui băiat tînăr pe care Magnus îl răpise, aşa cum mă răpise pe mine însumi? Lui însă, în loc de nemurire, nu-i oferise decît moartea!

De ce nu zăceam şi eu în această pivniţă? Ce obstacole depăşisem oare, fără să ştiu, pentru a nu fi acum acolo, la fereastră, zgîlţîind gratiile, în vreme ce grozăvia întrevăzută la han s-ar fi închis asupra mea?

Zgomotul pe care-l percepeam — acest sunet minunat, la fel de fermecător precum nuanţa vişinie a sîngelui, ca şi albastrul ochilor cadavrului, ca aripa strălucitoare a muştelor, ca lunecarea opalină a viermilor sau ca lumina torţei — erau strigătele mele răguşite.

Scăpînd făclia din mînă, m-am dat înapoi, trîntindu-mă pe genunchi, şi am sfîrşit prin a mă ridica în picioare. Am urcat în fugă scările. În vreme ce trînteam în urma mea poarta donjonului, ţipetele mele s-au amplificat, urcînd pînă în înaltul turnului.

Eram asurzit de ecourile pe care le stîrneam între zidurile de piatră, dar nu mă puteam opri, nu eram în stare să-mi închid gura, ori măcar să mi-o astup cu mîna.

Printre gratiile ferestrei, am văzut albul zorilor aruncîndu-şi primele lumini pe cer. Strigătele mi-au murit în gîtlej. Primele luciri ale dimineţii se strecurau, înconjurîndu-mă ca o negură fierbinte care-mi ardea pleoapele.

Fără să mai stau pe gînduri, am luat-o la goană spre camera secretă. Cînd am ieşit din tunel, încăperea era deja invadată de o lumină sîngerie. Ridicînd capacul sarcofagului, m-am simţit aproape orb. L-am lăsat să recadă de îndată ce m-am întins. Durerea cumplită care-mi ardea faţa şi mîinile s-a risipit. Eram în siguranţă. Aveam parte de linişte. Frica şi tristeţea s-au topit într-o beznă răcoroasă şi de nepătruns.

7

M-A TREZIT setea.

Am ştiut imediat unde eram şi în ce mă transformasem.

Gata cu visele suave, cu vinul alb şi rece, cu iarba de un verde crud de sub merii din livada tatălui meu.

În întunecimea strîmtă a mormîntului de piatră, mi-am pipăit colţii cu vîrful degetului, găsindu-i primejdios de lungi şi ascuţiţi, ca nişte cuţite.

Un muritor pătrunsese în turn şi, deşi nici măcar nu deschisese încă poarta încăperii exterioare, îi *auzeam* gîndurile!

I-am *auzit* uimirea cînd a constatat că poarta nu era încuiată, ca de obicei. L-a cuprins spaima cînd a descoperit butucii calcinaţi pe pardoseală. A strigat:

— Stăpîne!

Eram fermecat, ascultîndu-i sufletul, dar altceva mă tulbura, infinit mai mult: mirosul lui!

Am ridicat capacul de piatră şi am ieşit din sarcofag. Mirosul era puternic, irezistibil. Era parfumul moscat al primei tîrfe cu care mă culcasem. Aroma vînatului fript, iarna, după zile întregi de foame îndurată. Vinul proaspăt, merele abia culese, apa limpede a unui torent într-o zi caniculară. Nu, era mult mai răpitor, mai ademenitor decît toate acestea la un loc, iar pofta pe care mi-o stîrnea era mai simplă şi mai vie.

Am parcurs tunelul, ca o creatură înotînd prin întuneric, şi am împins piatra care se deschidea spre camera exterioară.

Muritorul era acolo, privindu-mă fix, palid de spaimă.

Era un bătrîn gîrbovit şi, Dumnezeu ştie cum, am citit în mintea lui că fusese vizitiul lui Magnus.

Apoi ostilitatea pe care o nutrea faţă de mine m-a lovit ca şi căldura unui furnal încins. Nu încăpea îndoială. Mă fulgera cu privirile. Ura fierbea în el, gata să dea pe dinafară. El era cel care adusese somptuoasele veşminte pe care le purtam, el satisfăcuse nevoile nefericiţilor din donjon înaintea morţii lor. De ce nu eram şi eu printre ei? se întreba el, înfuriat.

Mi se pare de prisos să mai spun că simţeam dorinţa aprigă de a-l strivi ca pe o insectă.

— Stăpînul! Unde-i stăpînul? a întrebat el, pe un ton ameninţător.

Pe cine îşi închipuia că slujeşte? Vreun soi de vrăjitor, mi-au răspuns, fără voie, gîndurile lui. Acum eu eram cel care deţinea puterea, iar el nu-mi putea fi de nici un folos.

Gîndind acestea, priveam ţintă la venele de pe faţa şi de pe mîinile lui. Mirosul lui mă îmbăta.

Îi simţeam inima bătînd, ghiceam dinainte savoarea sîngelui său, mă-nchipuiam deja sătul.

— Stăpînul tău nu mai e, a ars în flăcări, am şoptit, cu o voce de o calmă monotonie, înaintînd spre el.

Privea neîncrezător pardoseala şi tavanul înnegrit.

— Nu, e o minciună! a exclamat.

Era mînios, iar furia lui îmi ardea ochii, precum strălucirea unei lămpi puternice. Îl ghiceam bănuitor, încercînd, cu disperare, să priceapă.

Ce frumoasă îi era carnea! O poftă lipsită de remuşcări a urcat în mine.

El ştia asta. O ghicise şi, aruncîndu-mi o ultimă privire piezişă, a pornit în goană pe trepte.

L-am ajuns îndată din urmă. Cît ai clipi din ochi, era în braţele mele, la fel de vulnerabil ca un prunc în mîinile unui adult. Un amestec neclar de gînduri i se îmbulzeau în minte, dar, nu a reuşit să se hotărască să întreprindă ceva anume pentru a se elibera.

Dintr-o dată, ochii au încetat a-i mai servi drept porţi ale sufletului. Nu mai erau decît două globuri gelatinoase a căror culoare mă făcea să salivez. Trupu-i însemna

acum doar o îmbucătură fierbinte de carne şi sînge, care se zbătea în mîinile mele, dar pe care doream cu orice preţ să o înghit.

Mi-am apropiat buzele de gîtul lui şi am sfîşiat artera proeminentă. Sîngele a ţîşnit, lovindu-mi cerul gurii. Am scos un ţipăt scurt, strivindu-l la piept. Nu era fluidul arzător pe care-l sorbisem din gîtul lui Magnus, nici divinul elixir de pe pardoseala beciului, ci un lichid infinit mai voluptuos.

Am făcut un efort de voinţă nemaipomenit pentru a-l împinge deoparte în clipa supremă. Cît de mult mi-aş fi dorit însă să-i simt inima încetînd a mai bate! Să-i simt pulsul încetinindu-se, iar apoi, oprindu-se, ştiind că îmi aparţinea întru totul!

Dar n-am îndrăznit.

Mi-a lunecat greoi din braţe, prăbuşindu-se la pămînt ca o păpuşă de cîrpă. Îi vedeam albul ochilor lucind stins, între pleoapele închise doar pe jumătate.

N-am fost în stare să-l scap din priviri în tot timpul agoniei sale. Moartea lui mă fascina. Nu voiam să ratez nici un detaliu. Am auzit cum i se întrerupea respiraţia, i-am văzut corpul înţepenit destinzîndu-se, încetînd lupta.

Sîngele mă încălzise, îl simţeam pulsîndu-mi în vine. Faţa cuprinsă în palme mi-era fierbinte şi vederea îmi devenise incredibil de ageră. Mă simţeam plin de forţă.

AM APUCAT cadavrul şi, tîrîndu-l după mine, am coborît scara în spirală ce ducea înspre duhoarea donjonului. L-am aruncat înăuntru, să putrezească împreună cu ceilalţi.

8

VENISE vremea să-mi pun puterile la încercare. Mi-am umplut punga şi buzunarele cu bani şi m-am încins cu o spadă al cărei mîner era bătut cu nestemate.

Am coborît şi am închis în urma mea grilajul de fier al curţii.

Curtea era, fără îndoială, ultima rămăşiţă a unei reşedinţe în paragină. Vîntul purta către mine un miros de cai — pe care l-am adulmecat aşa cum ar fi făcut-o un animal — şi, condus de el, m-am îndreptat fără zgomot spre grajdul improvizat în spatele clădirii. Am găsit, acolo, o superbă caleaşca veche şi patru iepe negre, splendide care, spre marea mea mirare, nu păreau a se teme de mine. Le-am sărutat crupele lungi şi netede şi nările catifelate.

În grajd se mai afla şi un om, căruia îi simţisem mirosul de cum intrasem. Dormea cu pumnii strînşi şi, cînd l-am trezit, mi-am dat seama că era un tînăr întîrziat mintal, din partea căruia nu aveam a mă teme.

— De-acum înainte, eu voi fi stăpînul tău, i-am spus, întinzîndu-i o monedă de aur. În seara asta nu voi avea nevoie de tine. Nu trebuie decît să-mi înşeuezi un cal.

A priceput îndeajuns cît să-mi răspundă că în grajd nu se afla nici o şa, după care a aţipit din nou.

Ghinion! Am tăiat hăţurile care făceau parte din echipamentul caleştii, le-am trecut pe după grumazul celei mai frumoase iepe şi i-am sărit în spinare.

N-aş putea descrie voluptatea pe care am încercat-o cînd calul a ţîşnit în vîntul îngheţat, sub bolta cerului. Corpurile noastre se uniseră. Zburam pe zăpadă, rîzînd şi scoţînd chiuituri de bucurie. Nu putea fi decît bucurie. Aşadar, şi monştri pot să simtă astfel de emoţii?

Bineînţeles, mi-ar fi plăcut să merg la Paris, dar nu mă consideram încă îndeajuns de pregătit pentru o asemenea escapadă. Nu-mi cunoşteam încă suficient puterile. Am pornit, deci, în direcţia opusă, către un sătuc.

Apropiindu-mă de biserica mică, n-am zărit nici o fiinţă omenească. Am descălecat iute şi-am traversat biserica, oprindu-mă în faţa altarului.

Nu mai ştiu ce sentimente mă încercau în acele clipe. Poate că îmi doream să se întîmple ceva. Doream să ucid. Trăznetul nu m-a lovit. Am privit candela roşie ce pîlpîia în altar. Nimic!

În disperare de cauză, am urcat cele cîteva trepte, am deschis uşiţele tabernacolului şi-am scos anaforniţa încrustată cu pietre preţioase, plină cu ostii pentru împărtăşanie. Nu, în nimic din toate acestea nu sălăşluia vreo putere pe care simţurile-mi monstruoase să o poată detecta. Doar pîine, aur şi ceara lumînărilor.

M-am înclinat pînă cînd am atins altarul cu fruntea, aşa cum fac preoţii în timpul slujbelor. Apoi am pus totul înapoi în tabernacol şi l-am închis cu grijă, pentru ca nimeni să nu bănuiască sacrilegiul comis.

Am parcurs biserica în lung şi-n lat, captivat de statui şi de icoane, deşi erau de proastă calitate. Mi-am dat seama că eram în stare să înţeleg pe deplin atît miracolul creator, al cărui rezultat erau, cît şi întregul proces tehnic din care proveneau.

Dacă puteam să apreciez, în asemenea măsură, aceste opere modeste, cum voi privi oare truda marilor maeştri? Am îngenuncheat pentru a studia mai îndeaproape desenul pardoselii de marmură şi am sfîrşit întins cît eram de lung, cu nasul la nivelul dalelor.

M-am ridicat, înfrigurat, şi-am hotărît că era timpul să părăsesc acest loc şi să pornesc în explorarea satului.

AM PETRECUT acolo două ore, în decursul cărora aproape nimeni nu m-a văzut şi nici nu m-a auzit.

Mi-era ridicol de uşor să sar gardurile grădinilor, să ajung, dintr-o săritură, de la pămînt pe acoperişuri sau să escaladez zidurile clădirilor doar prin forţa braţelor şi a unghiilor.

Am privit prin numeroasele ferestre şi am văzut cupluri dormind în paturi răvăşite, sugari în leagăne, bătrîne cosînd la lumina slabă a candelelor.

Priveam aceste căsuţe de păpuşi de parcă nu avusesem niciodată parte de o viaţă omenească. Un şorţ apretat, cizme pe vatră, toate mă uimeau.

Iar oamenii... oamenii erau o adevărată minune.

Captam mirosul lor, desigur, dar eram sătul şi nu mă încercau nici un fel de pofte. Dimpotrivă, contemplam cu încîntare pielea lor rozalie şi membrele delicate, precizia fiecărui gest mărunt, ca şi cum n-aş fi fost în veci muritor.

Simplul fapt că aveau cîte cinci degete la fiecare mînă mi se părea remarcabil. Eram vrăjit.

Cînd vorbeau, le sorbeam fiecare cuvinţel, în ciuda pereţilor groşi care ne despărţeau.

Dar ceea ce-mi plăcea în mod deosebit era faptul *că auzeam gîndurile acestor oameni,* exact la fel cum le percepusem pe cele ale slugii ucise. Unele erau de o violenţă înspăimîntătoare, altele atît de fugare, încît dispăreau înainte de a fi reuşit să le detectez proveniența.

Gîndurile frivole şi cele banale îmi scăpau. Iar atunci cînd eram cufundat în propriile-mi gînduri, nici măcar exprimarea celor mai violente pasiuni n-ar fi putut să mă deranjeze. Pe scurt, era nevoie de sentimente puternice pentru ca un gînd să ajungă la mine şi doar atunci cînd eram dispus să îl percep.

Aceste descoperiri m-au zguduit, aproape m-au rănit. Simţeam că, dincolo de frumuseţea de care eram înconjurat, se întindea un hău în care riscam să mă prăbuşesc.

În definitiv, nu eram unul dintre aceste miracole calde, şi pline de viaţă, de complicaţie şi inocenţă. Ei erau victimele mele.

Acum, cînd aflasem destule, puteam să părăsesc satul. Mi-am îngăduit totuşi un ultim act de sfidare.

Ridicîndu-mi cît mai sus gulerul mantiei, am intrat în han, m-am aşezat în colţul cel mai îndepărtat de foc şi am poruncit să mi se aducă un pahar de vin. Toată lumea mă privea, dar nu fiindcă ar fi ghicit în mine o fiinţă supranaturală, ci pentru că eram un nobil bine îmbrăcat. Am stat acolo vreo douăzeci de minute, fără ca nimeni, nici măcar cel care îmi servise vinul, să fi avut vreo bănuială. Desigur, nici nu m-am atins de vin, căci chiar şi numai aroma lui era de-ajuns ca să mă dezguste. Important era însă *că-i puteam păcăli pe muritori!* Mă puteam amesteca printre ei!

Am părăsit hanul, jubilînd. De cum am ajuns în pădure, am luat-o la fugă. Alergam atît de repede, încît de-abia mai distingeam cerul şi copacii. Aproape zburam.

M-am oprit şi-am început să ţopăi şi să dansez. Aruncam pietre pe care nici nu le mai auzeam căzînd. Zărind o ramură de copac ruptă de furtună, groasă şi încă plină de sevă, am frînt-o pe genunchi ca pe o surcică. Am sfîrşit prin a mă trînti în iarbă, rîzînd.

Apoi am sărit în picioare, m-am descotorosit de mantie şi de spadă şi-am început să fac tumbe, cu agilitatea acrobaţilor de la teatrul lui Renaud. Am făcut un salt periculos, perfect. Apoi un altul, apoi un al treilea, cu spatele, şi încă unul cu faţa. Apoi duble salturi periculoase, triple salturi... Am traversat dintr-un singur salt o înălţime de cincisprezece picioare şi am aterizat cu bine, gîfîind uşor.

Aş fi vrut să continuu, dar zorii se apropiau.

În atmosferă, pe cer, nu avusese loc decît o schimbare foarte subtilă, dar ştiam că se apropie dimineaţa, de parcă toate clopotele infernului ar fi început să bată, pentru a-i rechema în morminte pe toţi vampirii ieşiţi din pămînt.

În minte mi-a venit ciudatul gînd că, în infern, focul veşnic ardea asemeni unui soare şi acela va fi singurul pe care-l voi mai vedea vreodată.

Cu ce-am păcătuit? m-am întrebat. N-am cerut nimic şi n-am cedat. Chiar şi atunci cînd Magnus mi-a spus că voi muri, am luptat împotriva lui; şi totuşi, aud clopotele infernului!

Ah, ducă-se cu toţii dracului!

AJUNS în cimitir, mă pregăteam să încalec pentru a mă întoarce la turn, cînd ceva mi-a atras atenţia.

Am rămas cu frîul în mînă, privind mormintele, fără să-mi dau seama ce anume era. Fenomenul s-a repetat şi am ştiut numaidecît: ghiceam *o prezenţă* în cimitir.

Am rămas nemişcat.

Acea *prezenţă* nu era umană! Nu avea nici un miros. Nu emana nici un fel de gînduri. Dimpotrivă, părea că se învăluie, se protejează şi ştia că sînt acolo. Mă pîndea.

Era oare doar imaginaţia care-mi juca feste?

Am ascultat, fără nici o mişcare, scrutînd întunericul. Ici-colo, cîte o piatră de mormînt cenuşie se ivea de sub zăpadă. În depărtare se zărea o alee de cripte părăginite.

Mi s-a părut că *acea prezenţă* se învîrtea prin preajma lor şi-am perceput-o mai distinct atunci cînd s-a îndreptat spre pîlcul de copaci din marginea cimitirului.

— Cine eşti? Răspunde-mi! am strigat, cu un glas tăios.

Ghiceam în ea frămîntări violente şi am fost sigur că se îndepărta cît putea de repede.

Am alergat pe urmele ei, traversînd cimitirul, şi mi-am dat seama că fugea de mine. Totuşi, nu vedeam nimic în pădurea golaşă. Am înţeles că eram mai puternic decît ea, că se temea de mine!

N-aveam însă nici o idee în privinţa înfăţişării ei. Era un vampir, asemeni mie, sau un duh fără trup?

— De un lucru sînt convins, am urlat. Eşti un laş! După cum mă aşteptasem, sentimentul propriei mele puteri a pus stăpînire pe mine. Nu mă temeam de nimic: nici de biserică, nici de întuneric, nici de viermii care colcăiau în hecatomba din donjonul meu. Nici de strania *forţă* care se apropiase din nou de mine. Nici măcar de oameni.

Eram un demon extraordinar! Dacă aş fi fost în infern, şi necuratul m-ar fi întrebat: "Spune-mi, Lestat, sub ce formă ţi-ai dori să cutreieri lumea, de-acum?", nu cred că aş fi putut face o altă alegere, mai bună. Dintr-o dată, mi se părea că suferinţele erau ceva ce cunoscusem într-o altă existenţă şi nu aveam să le mai întîlnesc niciodată.

GÎNDINDU-MĂ, azi, la acea primă noapte şi, mai ales, la acele clipe anume, îmi vine să rîd.

9

ÎN SEARA următoare, m-am repezit la Paris, luînd cu mine tot aurul pe care-l puteam duce. Soarele de-abia dispăruse dincolo de orizont, cînd am deschis ochii şi o lumină limpede, azurie, mai nuanţa încă văzduhul în clipa-n care am încălecat.

Aveam mare nevoie de hrană.

Întîmplarea a făcut să fiu atacat de un tîlhar, încă înainte de a fi ajuns la porţile oraşului .A ieşit în galop dintr-un crîng, ridicîndu-şi pistoletul, şi am văzut proiectilul părăsind arma în clipa în care săream de pe cal, pregătindu-mă de contraatac.

Era un bărbat viguros, şi-am fost surprins de plăcerea pe care mi-au provocat-o zbaterile şi înjurăturile lui. Sluga pe care o ucisesem în ajun era în vîrstă. De data aceasta, aveam de-a face cu un corp tînăr, musculos. Chiar şi barba lui deasă mi-a aţîţat pofta, ca să nu mai vorbim de mîinile-i puternice, care încercau să mă lovească. Dar nu se putea măsura cu mine. N-am întîrziat a-mi înfige colţii în artera gîtului său şi gustul sîngelui a fost pentru mine voluptate pură. O plăcere atît de extatică, încît am uitat să mă opresc înainte ca inima lui să-şi înceteze bătăile.

Eram în genunchi, în zăpadă, iar viaţa care pătrundea în mine o dată cu sîngele a fost ca o lovitură puternică. Am rămas o vreme încremenit, fără să mă pot mişca. Iată, încă de acum, încălcasem regulile. Asta însemna oare că aveam să mor, la rîndul meu? Puţin probabil.

Am rămas cu privirile aţintite spre cerul ce se întuneca, simţind doar o căldură plăcută şi o creştere aproape palpabilă a puterii mele ?

Perfect! M-am ridicat din nou în picioare, ştergîndu-mi buzele. Apoi am aruncat cadavrul cît mai departe posibil. Eram mai puternic decît fusesem vreodată.

Doream să mai ucid, pentru a-mi prelungi extazul, dar nu mai eram în stare să înghit nici o picătură de sînge şi-am sfîrşit prin a mă linişti. Un sentiment de singurătate a pus stăpînire pe mine, de parcă atacatorul meu ar fi fost vreo rudă sau un prieten care mă abandonase. Singura explicaţie a acestui fenomen îmi părea a fi intimitatea creată de faptul că îi băusem sîngele direct din grumaz. Eram încă impregnat de mirosul lui, iar asta-mi făcea plăcere, dar el zăcea acolo, în zăpadă, arătîndu-şi palmele şi faţa cenuşie clarului de lună.

Pe toţi dracii! La urma urmei, ticălosul se pregătea să mă ucidă!

DUPĂ nici o oră, am dat peste un avocat foarte capabil, pe nume Pierre Roget. Era un tînăr ambiţios care locuia în Marais. Citeam în sufletul lui ca într-o carte: lacom, inteligent, conştiincios. Exact omul de care aveam nevoie, care să creadă tot

ceea ce aveam să-i spun.

Ardea de dorinţa de a fi util unui om de condiţia mea, căsătorit cu o moştenitoare bogată din Santo Domingo. A stins cu plăcere toate lumînările, cu o singură excepţie, aflînd că un acces de febră tropicală îmi sensibilizase ochii. În ceea ce priveşte averea mea în nestemate, el n-avea să trateze, nu-i aşa, decît cu cei mai vestiţi bijutieri. Scrisori de schimb pentru familia mea din Auvergne? Cum să nu, numaidecît!

Era chiar mai uşor decît interpretarea rolului lui Lelio.

Mi-era însă destul de greu să mă concentrez, deoarece totul părea făcut pentru a-mi distrage atenţia: flacăra lumînării, motivele aurii ale tapetului de pe pereţi şi uimitoarea faţă a maestrului Roget, cu ochii săi strălucitori, iscodind de după minusculele lentile octogonale.

Obiectele şi zgomotele cele mai obişnuite îmi păreau a fi pline de semnificaţii. Era cazul însă să mă obişnuiesc.

Doream ca un curier să pornească la drum cît mai curînd pentru a duce bani fraţilor mei şi tatei, precum şi lui Nicolas de Lenfent, muzician la teatrul lui Renaud, spunîndu-i că era vorba de un dar din partea prietenului său, Lestat de Lioncourt, care dorea să îl vadă stabilindu-se cît mai curînd într-un apartament frumos din Île Saint-Louise sau oriunde altundeva şi, cu ajutorul lui Roget, să se consacre numai şi numai lecţiilor sale de vioară. De altfel, Roget avea sarcina de a-i cumpăra cel mai bun instrument posibil, de preferinţă un Stradivarius.

În sfîrşit a urmat o scrisoare în italieneşte, care a fost trimisă de îndată mamei mele, marchiza Gabrielle de Lioncourt, însoţită de o sumă aparte. Dacă se simţea îndeajuns de în puteri pentru a întreprinde o călătorie spre sudul Italiei, în locurile-i de baştină, poate că avea să-şi aline suferinţele care o măcinau.

Gîndindu-mă că îi ofeream posibilitatea evadării, m-a cuprins ameţeala. Am pierdut, pentru un timp, firul spuselor lui Roget. Mi-o imaginam deja gătită în toaletele-i somptuoase, părăsind castelul într-o caleaşca demnă de o marchiză. Apoi mi s-a părut că îi revăd chipul chinuit şi o aud, zguduită de tuse.

— Trimiteţi-i scrisoarea şi bani încă din această seară, am poruncit. Indiferent cît va costa!

I-am dat destul aur, ca mama să poată trăi în lux tot restul zilelor. Dacă-i mai rămăsese cumva de trăit...

— Iar acum, am reluat, spuneţi-mi, cunoaşteţi vreun negustor care să vîndă tablouri şi mobile frumoase şi care ar accepta să-şi deschidă prăvălia şi antrepozitele la această oră?

— Desigur, domnule. Daţi-mi răgaz doar cît să-mi iau haina şi putem pleca.

Am pornit numaidecît spre foburgul Saint-Honoré.

Am petrecut cele cîteva ore care au urmat cumpărîndu-mi tot ce-mi trecea prin minte: canapele şi fotolii, porţelanuri şi argintărie, draperii şi statui. Pe măsură ce alegeam, castelul în care copilărisem se metamorfoza, în mintea mea, iar mărfurile erau luate şi pregătite pentru a fi expediate către sud.

În tot acest timp, mi-am jucat rolul de om de-o manieră impecabilă, cu excepţia unui regretabil incident.

La un moment dat, pe cînd parcurgeam unul dintre antrepozite, un şobolan mai îndrăzneţ şi-a făcut apariţia, alergînd pe lîngă perete, foarte aproape de noi. Mi-am fixat privirea asupra lui. Spectacolul n-avea nimic inedit aici, la Paris, dar acolo, printre stofele superbe şi lemnăria fină, nepotrivirea-i era minunată. Cei doi însoţitori ai mei, înţelegînd greşit privirea mea, au început să îşi ceară scuze, bătînd din picioare pentru a alunga intrusul.

Vocile lor nu erau decît un bîzîit nedesluşit în urechile mele. Mi-am spus deodată, în sinea mea, că şobolanii aveau nişte picioruşe minuscule pe care nu le examinasem niciodată mai îndeaproape. M-am grăbit să prind animalul, cu o uşurinţă anormală, şi-am început, extrem de absorbit, să-i studiez lăbuţele, uitînd cu totul de cei doi oameni

de lîngă mine.

Tăcerea lor bruscă m-a făcut să ridic capul. Mă priveau amîndoi, cu ochii gata să le sară din orbite.

Le-am adresat un zîmbet candid şi am dat drumul şobolanului, după care am început să cumpăr din nou.

N-au făcut nici o aluzie privitoare la purtarea mea, dar întîmplarea a constituit o lecţie folositoare pentru mine. Îi speriasem îngrozitor.

Mai tîrziu, i-am încredinţat avocatului o ultimă misiune. Avea să îi trimită un dar de o sută de scuzi unui proprietar de teatru, pe nume Renaud, însoţit de cîteva cuvinte de mulţumire pentru bunătatea de care dăduse dovadă în trecut.

— Încercaţi să aflaţi care e situaţia teatrului său. Aş vrea să ştiu dacă are cumva datorii de plătit.

Bineînţeles, nici prin gînd nu-mi trecea să vizitez teatrul. Vechii mei camarazi nu trebuia să ghicească ce mi se întîmplase şi, cu atît mai puţin, nu doream să-i ucid. Făcusem, de-acum, tot ce îmi stătea în putinţă pentru cei pe care îi iubisem.

CÎND toate acestea au fost puse la punct, am auzit orologiile bătînd de trei ori. Mi-era atît de foame, încît, ori încotro priveam, simţeam aroma sîngelui. Mi-am dat seama deodată că ajunsesem pe boulevard du Temple, care era pustiu la acea oră.

Roţile trăsurilor transformaseră zăpada murdară în noroi. Am privit spre teatrul lui Renaud, cu zidurile-i părăginite şi afişele zdrenţuite pe care, cu litere roşii, mai figura încă numele tînărului actor Lestat de Valois.

10

NOPŢILE care au urmat au fost de o sălbăticie greu de închipuit. Am dat iama printre parizieni. De cum se lăsa noaptea, descindeam în cartierele rău famate unde aveam de-a face cu hoţi şi asasini. Deseori, din joacă, le dădeam posibilitatea să se apere, înainte de a le acorda îmbrăţişarea mea mortală şi de a mă hrăni pe săturate.

Am gustat, cîte puţin, din toate: neîndemînaticii cei înalţi, mărunţeii încăpăţînaţi, mediteraneenii hirsuţi şi cu pielea mai întunecată; însă, mai mult decît oricare, îmi plăceau puşlamalele foarte tinere, gata să ucidă pentru cîţiva bănuţi.

Îmi plăcea să-i aud mîrîind şi înjurînd. Uneori, îi apucam cu o singură mînă şi le rîdeam în faţă pînă cînd spumegau de furie. Le aruncam cuţitele peste acoperişuri şi le zdrobeam pistoalele de pereţi, în mii de bucăţele. Niciodată însă nu mi-am pus la bătaie întreaga putere. Uram teroarea. Atunci cînd una dintre victimele mele începea să se sperie de-adevăratelea, înceta să mă mai intereseze.

După cîteva nopţi, am învăţat să nu ucid imediat. Beam puţin sînge de la unul, încă puţin de la altul şi nu mergeam pînă la capăt decît cu al treilea sau al patrulea. Plăcerea mea cea mai mare consta în a-i urmări şi a mă bate cu ei. După ce, în sfîrşit, beam destul sînge, cît pentru şase vampiri, plesnind de sănătate, hoinăream prin celelalte cartiere ale Parisului, profitînd de toate distracţiile de care nu mă putusem bucura pe vremea cînd eram muritor.

Dar, înainte de asta, treceam mereu pe la Roget, pentru a afla veşti despre Nicolas şi despre mama.

Scrisorile acesteia din urmă erau pline de bucurie şi-mi promitea că va pleca în Italia o dată cu venirea primăverii, dacă avea să se simtă în stare. Deocamdată, însă, îşi dorea cărţi şi partituri pentru clavecinul trimis de mine. Mai voia să afle dacă eram cu adevărat fericit. Visele mele se împliniseră? Trebuia neapărat să mă destăinui ei.

Citind aceste cuvinte, suferam ca un martir. Venise vremea să mă transform în ceva ce nu mai fusesem niciodată: un mincinos. Dar, pentru binele ei, eram în stare să o fac.

Cît despre Nicki, ar fi trebuit să ştiu dinainte că nu avea să se mulţumească doar cu nişte cadouri şi o însăilare de explicaţii confuze. Cerea întruna să mă vadă, iar Roget începea să se teamă puţin de el.

Cererile lui rămîneau însă fără nici un rezultat. Mi-era atît de teamă de o întîlnire cu el, încît nici măcar n-am vrut să-i aflu noua adresă. Îi repetam, însă, de cîte ori aveam prilejul, avocatului să vegheze ca prietenul meu să studieze cu maestro-ul său italian şi să nu ducă lipsă de nimic.

Am aflat, din întîmplare, că Nicolas nu părăsise teatrul. Mai continua şi acum să cînte acolo.

Asta mă înfuria la culme. De ce rămăsese?

Pentru că iubea, asemeni mie, acea atmosferă. Mai era oare nevoie să mi se spună asta?

Mai presus de orice, nu trebuia să mă gîndesc deloc la momentul ridicării cortinei, cînd spectatorii încep să aplaude... Nu. Am trimis la teatru lăzi de vin şi de şampanie. Buchete de flori, pentru Jeannette şi Luchina, cele cu care mă ciondăneam întruna şi pe care le iubeam cel mai mult. Am plătit, totodată, datoriile lui Renaud.

Dar, pe măsură ce darurile mele se înmulţeau, Renaud a început a se simţi stînjenit. Cincisprezece zile mai tîrziu, Roget mi-a prezentat o ofertă: Voia să-i cumpăr teatrul, păstrîndu-l ca director, şi să-i ofer destui bani pentru a monta spectacole mai grandioase decît cele pe care şi le putea permite acum? Cu banii mei şi cu talentul său, întreg Parisul n-ar mai vorbi decît de stabilimentul nostru.

Mi-a trebuit cîteva clipe pentru a-mi da seama că aş fi putut cumpăra teatrul, aşa cum îmi cumpăram hainele cu care eram îmbrăcat sau jucăriile pe care le trimisesem nepoţilor şi nepoatelor mele. Am zis "Nu!" şi-am ieşit, trîntind uşa.

M-am reîntors însă imediat.

— Fie, cumpăraţi-i teatrul şi daţi-i zece mii de scuzi, ca să monteze tot ce-i place.

Era o avere. Nici măcar nu ştiu de ce procedam aşa.

În ceea ce mă priveşte, îmi petreceam serile în cele mai mari teatre. Îmi ofeream cele mai bune locuri la serile de balet şi la Operă. Îi contemplam, admirativ, pe cei mai mari actori ai epocii. Purtam costume în toate culorile curcubeului, inele pe fiecare deget, peruci, după ultima modă, şi panglici cu diamante la pantofi.

Aveam o veşnicie înainte pentru a mă lăsa vrăjit de poezie, cîntec şi dans, pentru a mă îmbăta de acordurile marilor orgi de la Notre-Dame, pentru a savura dangătul clopotelor care anunţau orele, pentru a mă bucura de zăpada care se cernea fără zgomot în grădinile Tuileries.

Cu fiecare noapte ce trecea, mă simţeam tot mai la locul meu printre muritori.

Nu trecuse nici măcar o lună, şi-am îndrăznit să mă aventurez în mulţimea ce se înghesuia la un bal de la Palatul Regal. Tocmai mă hrănisem şi m-am amestecat printre dansatori fără a trezi cea mai mică bănuială. Dimpotrivă, femeile se simţeau atrase de mine. Căldura degetelor şi atingerea plăcută a mîinilor şi sînilor lor mi se păreau adorabile.

După aceea n-am mai şovăit a mă pierde printre oameni, pe bulevarde. Trecînd cît puteam de repede prin faţa teatrului lui Renaud, intram în alte stabilimente asemănătoare, pentru a vedea spectacolele de marionete, mimi şi acrobaţi. Intram în cafenele şi îmi comandam cîte o ceaşcă de cafea, pentru simpla plăcere de a-i simţi căldura în palme. Intram în vorbă cu oamenii cînd aveam chef.

Am studiat cu ardoare arta biliardului şi a jocului de cărţi. Uneori, îmi spuneam că ar fi bine să intru la teatrul lui Renaud, pentru a-l vedea pe Nicolas.

Dar nu îndrăzneam. De ce îmi doream atît de mult să-i fiu aproape? Să păcălesc nişte străini care nu mă cunoscuseră niciodată era un lucru, dar ce-ar fi spus Nicolas dacă m-ar fi privit în ochi? Dacă mi-ar fi examinat pielea?

AFLAM din ce în ce mai multe despre natura şi puterile mele. Astfel, părul îmi era acum mai fin şi totuşi mai des decît înainte, dar nu mai creştea. La fel şi unghiile, care însă deveniseră mai strălucitoare. Dacă mi se întîmpla să le pilesc, creşteau, peste zi, la lungimea pe care o avuseseră în clipa morţii mele. Cu toate acestea, oamenii îmi ghiceau în ochi o strălucire supranaturală şi observau că pielea îmi era nefiresc de albă.

Iar asta se întîmpla mai ales cînd îmi era foame, oferindu-mi un motiv cum nu se poate mai plauzibil pentru a mă hrăni.

Mi-am dat seama că eram capabil să hipnotizez oamenii privindu-i fix.

Uneori, vorbeam prea încet pentru a fi auzit, dar, dacă vorbeam sau rîdeam prea tare, spărgeam timpanele celor din jur.

Se întîmpla ca gesturile să îmi devină dezordonate, fiind aproape contorsiuni, care provocau surpriză sau chiar îngrozeau.

Exageram cîteodată chiar şi prin expresiile feţei. Într-o zi, plimbîndu-mă pe boulevard du Temple, cu gîndul la Nicolas, m-am trezit aşezîndu-mă sub un copac, cu genunchii strînşi la piept şi cu faţa ascunsă în palme. Dar, în secolul ai optsprezecelea, domnii cu haine de brocart şi ciorapi de mătase nu-şi exteriorizau sentimentele de o atare manieră sau, cel puţin, nu o făceau pe stradă.

Altădată, absorbit de jocurile luminii, am făcut un salt pînă pe acoperişul unei trăsuri, unde m-am aşezat turceşte.

Asemenea manifestări provocau spaimă muritorilor. Cu toate acestea, chiar şi atunci cînd albeaţa pielii mele îi făcea să se simtă nelalocul lor, se mulţumeau să întoarcă privirile. Încercau să se convingă că totul poate fi explicat. Nu era oare raţiunea boala secolului?

În consecinţă, ori de cîte ori mi se întîmpla să sparg cîte un pahar de cristal, luîndu-l în mînă, sau să scot vreo uşă din ţîţîni, dorind să o deschid, toată lumea îşi închipuia că eram beat.

De cîteva ori, mi s-a întîmplat să răspund întrebărilor unor muritori înainte ca ei să mi le fi pus. Alteori, cădeam în transă, examinînd cîte un obiect, iar ei sfîrşeau prin a se întreba dacă nu cumva eram bolnav.

Dar cea mai neplăcută dintre probleme era rîsul meu. Aveam accese de ilaritate pe care nu mi le puteam stăpîni.

Mai mult chiar, orice nimic era de-ajuns pentru a le declanşa.

Asta mi se întîmplă uneori şi acum. N-am ce să fac. Cînd ceva îmi pare hazliu, încep să rîd şi nu mă mai pot opri.

De altfel, asta îi exasperează şi pe ceilalţi vampiri.

Cititorul a remarcat, cu siguranţă, că n-am menţionat încă nimic despre ceilalţi vampiri. N-am făcut-o, deoarece, în întreaga metropolă, n-am întîlnit nici unul.

Eram înconjurat de muritori, dar, din cînd în cînd — tocmai cînd reuşeam să mă conving că totul nu fusese decît o închipuire de-a mea — ghiceam din nou acea *prezenţă* vagă, insesizabilă, care mă irita atît de mult.

Era la fel de subtilă ca în noaptea întîlnirii noastre şi, întotdeauna, ne intersectam în preajma vreunui cimitir.

De fiecare dată, mă opream şi încercam să dau de ea, dar degeaba! Iar duhoarea cimitirelor pariziene era atît de puternică, încît nu voiam şi nu puteam să mă aventurez în interior.

Nu era o dovadă de delicateţe şi de vină nu era nici îngrozitoarea amintire a donjonului. Repulsia pe care mi-o stîrnea apropierea morţii părea a face parte din firea mea.

Eram incapabil să asist la execuţii şi îmi întorceam privirile ori de cîte ori treceam pe lîngă vreun cadavru, dacă nu cumva eu fusesem cel care îi provocasem moartea! Dar, chiar şi atunci, mă grăbeam să mă îndepărtez cît mai curînd de victime.

Dar să mă întorc la strania *prezenţă.* Am sfîrşit prin a mă întreba dacă nu cumva

era vorba de un altfel de monstru, care nu era în stare să comunice cu mine. Aveam însă impresia clară că mă observă şi se lasă simţită în mod intenţionat.

Oricum ar fi, cert e că n-am întîlnit nici un alt vampir la Paris. Începusem chiar să mă întreb dacă ar fi putut exista mai mulţi asemeni mie în acelaşi timp. Poate că Magnus îl distrusese pe vampirul căruia îi furase sîngele. Poate că el însuşi era scris să piară după ce îmi transmisese puterile.

Poate că eu însumi eram sortit morţii, dacă aveam să creez un alt vampir. Nu, era lipsit de sens. După ce-mi dăduse sîngele său, Magnus îşi păstrase puterile. Imensitatea acestui mister mă exaspera, dar, deocamdată, ignoranţa însemna o adevărată fericire. Am descoperit o mulţime de lucruri fără ajutorul lui Magnus. Fără îndoială, avusese şi el parte de aceeaşi ucenicie, cu veacuri în urmă.

Îmi aminteam mereu ce-mi spusese, că în camera secretă din turn aveam să aflu tot ceea ce-mi era necesar pentru a prospera.

CÎND bîntuiam oraşul, nu simţeam orele trecînd. Iar tovărăşia oamenilor o părăseam cu părere de rău, numai cînd mă ascundeam pe timpul zilei.

Mă întrebam în sinea mea: "Dacă poţi dansa cu ei, poţi să îi înfrunţi la biliard, le poţi vorbi, de ce n-ai putea trăi printre ei? De ce n-ai *trece* drept unul dintre ei? De ce nu te-ai strecura din nou în miezul vieţii, unde se află... ce anume? Spune!"

Primăvara stătea să vină. Nopţile se încălzeau. Teatrul lui Renaud pregătea o piesă nouă, cu acrobaţi în antracte. Arborii înverzeau din nou şi, de cum mă trezeam, nu mă gîndeam decît la Nicki.

ÎNTR-O noapte de martie, în timp ce Roget îmi citea o scrisoare trimisă de mama, mi-am dat seama că puteam citi la fel de bine ca şi el. Îmi venea să cred ori nu, învăţasem, fără să-mi dau seama. Am luat cu mine scrisoarea.

Nu mai era frig nici în camera secretă. Aşezat lîngă fereastră, am citit, pentru prima oară, în linişte, scrisoarea mamei. Aproape că-i auzeam vocea.

"Nicolas îmi scrie că ai cumpărat teatrul lui Renaud. Iată-te deci proprietarul micului stabiliment în care erai atît de fericit. Mai eşti oare şi acum? Cînd ai de gînd să-mi răspunzi?"

Am împăturit la loc scrisoarea şi am vîrît-o în buzunar. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de sînge. De ce înţelegea oare atît de multe lucruri, şi totuşi, atît de puţine?

11

VÎNTUL îşi mai pierduse din asprime, iar oraşul îşi regăsea mirosurile. Pieţele erau pline de flori. Fără să cuget, m-am repezit la Roget, dornic să aflu unde locuia Nicolas.

Voiam să-l văd, să mă asigur că o ducea bine şi că locuia într-o casă îndeajuns de frumoasă.

Conform dorinţei mele, se stabilise într-o clădire foarte elegantă din Île Saint-Louis; obloanele care dădeau spre chei erau însă închise.

Le-am contemplat îndelung. Voiam să-l văd pe Nicolas.

Am început să mă caţăr pe zid, aşa cum făcusem în prima noapte, în sat, şi mi s-a părut din cale-afară de uşor. Am urcat, etaj după etaj, sfîrşind prin a ajunge pe acoperiş, pe care l-am traversat în fugă, coborînd apoi pe faţada dinspre curte, în căutarea apartamentului lui Nicki.

Am trecut prin faţa mai multor ferestre deschise, înainte de a da peste cea bună. În cele din urmă, a apărut şi Nicolas, aşezat la masă în faţa unei cine cum aveam noi

obiceiul să luăm, cînd ne-ntorceam de la teatru, împreună cu Jeannette şi Luchina.

M-am dat înapoi, închizînd ochii. M-aş fi prăbuşit, dar mîna dreaptă mi s-a agăţat de zid, de parcă ar fi fost hărăzită cu voinţă proprie. Această unică privire, de scurtă durată, mi-a permis să-mi fixez în memorie toate detaliile încăperii.

Nicolas purta vechiul său costum de catifea verde, pe care i-l văzusem încă din vremea cînd bîntuiam uliţele satului nostru din Auvergne; dar, de jur împrejur, abundau semnele belşugului ce mi se datora: cărţi legate în piele, un birou cu incrustaţii, deasupra căruia era atîrnat un tablou superb, oval, şi mai ales minunata vioară italiană care strălucea pe capacul unui pianoforte nou.

Prietenul meu stătea cu coatele sprijinite pe masă, cu privirile întunecate, şi nu se atinsese deloc de mîncarea din farfurie. Pe deget îi strălucea unul dintre inelele pe care i le trimisesem.

Am deschis din nou ochii, cu băgare de seamă, privindu-l. Era la fel de frumos: membre delicate, dar puternice, ochi mari, negri şi serioşi, o gură care, în ciuda tuturor ironiilor şi sarcasmelor pe care era în stare să le profereze, avea o notă copilăroasă care te îndemna să o săruţi.

Mi s-a părut că desluşesc o fragilitate pe care nu o percepusem înainte. Radia o inteligenţă deosebită, Nicki al meu, şi o mulţime de gînduri îl asaltau, în timp ce o asculta pe Jannette, care sporovăia ca o moară stricată.

— Lestat s-a însurat, nevastă-sa e bogată, iar el nu vrea ca ea să afle că a fost actor. Ce-i aşa greu de priceput?

Era rîndul Luchinei să-şi spună părerea.

— Lasă-l în pace! Ne-a salvat teatrul de la ruină şi ne copleşeşte cu cadouri...

— Nu cred o iotă! Lui nu i-ar fi niciodată ruşine cu noi.

Vocea lui Nicolas era plină de o furie greu înfrînată, o tristeţe uşor de perceput.

— De ce m-a părăsit astfel? L-am auzit strigîndu-mă! Fereastra a zburat în ţăndări! Vă jur că eram pe jumătate treaz şi că i-am auzit vocea...

Au urmat cîteva clipe de tăcere jenantă. Ele nu credeau versiunea lui despre plecarea mea, nu credeau în dispariţia mea din mansardă şi, ori de cîte ori Nicolas revenea la acest subiect, prăpastia dintre el şi ele se adîncea, izolîndu-l, înăcrindu-l. Înţelegeam toate acestea din gîndurile lor.

— Voi nu l-aţi cunoscut pe Lestat, a reluat el pe un ton şi mai înverşunat. Lestat l-ar fi scuipat între ochi pe cel care ar fi îndrăznit să se ruşineze cu noi! Îmi trimite bani. Ce să fac cu ei? Îşi bate joc de noi!

Nici un răspuns din partea celorlalte două, din partea acestor creaturi cu picioarele pe pămînt, prea practice pentru a-şi vorbi de rău binefăcătorul. Nu erau toate acestea prea frumoase pentru a mai fi şi adevărate?

În tăcerea care s-a lăsat din nou, am simţit întreaga profunzime a descumpănirii lui Nicki. Mi se părea de nesuportat.

Îmi era foarte greu să-i scot sufletul la lumină fără ştirea lui, dar nu puteam să nu observ că în sinea lui exista un vast teritoriu secret, mai sinistru decît mi-aş fi putut imagina. Nu spunea el că întunericul din sine semăna cu cel ce mă înconjurase la han şi că dintotdeauna se străduise să mi-l ascundă?

Aproape că-l vedeam, acest domeniu secret, dar el părea a se extinde şi dincolo de mintea lui Nicki, care nu era decît o poartă ce se deschidea spre un haos situat în afara cunoaşterii noastre. Era mult prea înspăimîntător. Nu doream să simt ceea ce simţea el. Dar ce puteam *să fac* pentru el? Asta era important. Ce să fac pentru a-i pune capăt chinurilor?

Mi-era atît de dor să-l ating, să-i mîngîi mîinile, braţele, faţa. Să simt, cu degetele-mi nemuritoare, contactul cu carnea lui. M-am pomenit şoptind: "Viu". Da, tu eşti viu, ceea ce înseamnă că poţi muri. Tot ceea ce văd atunci cînd te privesc e lipsit de substanţă. Nu eşti decît o alcătuire de elemente imperceptibile şi de culori nedefinite, un ansamblu de lumină şi căldură. Dar eu ce-am devenit? Oricît aş fi de

veşnic, pălesc în faţa strălucirii tale.

Cele două femei îşi luau acum rămas bun. Nicolas nici nu le dădea atenţie. Se întorsese spre fereastră, de parcă un glas tainic l-ar fi chemat într-acolo. Expresia chipului său era imposibil de descris.

Ştia că sînt acolo!

Dintr-un salt, am fost pe acoperiş.

Dar continuam să-l *aud.* I-am văzut mîna pe pervazul ferestrei. În tăcerea ce se lăsase, i-am auzit spaima. Îmi simţise prezenţa, aşa cum eu însumi simţeam misterioasa *prezenţă* din cimitire, dar raţiunea se încăpăţîna să-i spună că nu aveam ce să caut acolo.

Am rămas neclintit, agăţat de burlanul de scurgere. Ştiam că acum rămăsese singur. Un singur gînd mă frămînta: ce fel de prezenţă simţise el?

Căci nu mai eram Lestat. Eram un demon, un vampir puternic şi lacom, dar, în pofida acestui lucru, el desluşise prezenţa vechiului său prieten, recunoscuse în monstrul care eram acum pe acela care-i fusese drag.

Am încetat să-l mai ascult, dar îl simţeam mişcîndu-se undeva, dedesubt. Am ştiut că şi-a luat vioara şi s-a apropiat de fereastră.

Mi-am astupat urechile cu palmele.

Dar sunetul tot ajungea pînă la mine. Ţîşnea din instrument şi despica noaptea ca o rază de lumină capabilă să urce pînă la stele.

Nicolas se înverşuna asupra corzilor şi mi se părea că-l văd, chiar şi cu pleoapele închise, cu capul plecat deasupra lemnului strălucitor. Apoi vedenia a dispărut şi nu a mai rămas decît sunetul.

Notele lungi, fremătătoare, glisando-urile îngheţate; vioara cînta în propriul ei grai, făcînd din orice altă limbă o minciună. Pe măsură ce cîntecul lui se lungea, devenea însăşi esenţa disperării; frumuseţea-i părea a fi doar o coincidenţă oribilă, o farsă lipsită de orice urmă de adevăr.

Deci asta credea el în vreme ce eu îmi debitam interminabilele discursuri despre bunătate? Asta încerca să exprime cîntecul viorii sale? Crea deliberat această avalanşă de note lungi şi pure, pentru a-mi spune că frumuseţea n-avea nici un sens, de vreme ce ea se năştea din disperarea lui, care nu avea nimic frumos?

N-aveam de unde să ştiu. În orice caz, sunetul mergea dincolo de Nicolas, ca întotdeauna. Era mai presus de disperarea lui. Lua forma unei melodii lente, precum şuvoaiele unui torent de munte care îşi croieşte propriul drum. Se îmbogăţea treptat, devenind mai sumbră şi părea să cuprindă un element indisciplinat şi moderator, totodată, ceva imens care-mi frîngea inima. M-am lungit pe acoperiş, cu ochii ridicaţi spre stele.

Am rămas nemişcat.

Înţelegeam limba în care îmi vorbea vioara. Ah, Nicki, dacă am putea sta din nou de vorbă! De ne-am putea continua "discuţia noastră"!

Frumuseţea nu era trădătoarea mîrşavă pe care şi-o închipuia el; era, mai degrabă, un continent necunoscut, în care riscai să faci o mie de paşi fatali, un paradis sălbatic şi indiferent, în care binele şi răul nu puteau fi deosebite unul de altul.

În ciuda tuturor rafinamentelor civilizaţiei care contribuie la artă — perfecţiunea vertiginoasă a unui cvartet de coarde sau grandoarea amalgamată cu delăsare din pînzele lui Fragonard — frumuseţea este sălbatică. E periculoasă şi anarhică, asemeni pămîntului pe vremea cînd omului nu-i trecuse încă prin minte vreun gînd coerent şi nu scria coduri de conduită pe tăbliţe de argilă. Frumuseţea este o grădină sălbatică.

De ce îl rănea faptul că muzica cea mai disperată e cea mai frumoasă? Nu era doar rănit, ci trist, cinic şi bănuitor?

Poate că, în sinea lui, Nicki dorise dintotdeauna o armonie pe care eu o ştiam imposibilă. Nu visase bunătatea, ci dreptatea.

Dar, de-acum, nu vom mai putea vorbi despre toate astea. Iartă-mă, Nicki. Binele şi răul continuă să existe, dar "discuţia noastră" s-a sfîrşit, pentru totdeauna.

Totuşi, încă de cînd părăseam acoperişul în vîrful picioarelor şi mă îndepărtam de Île Saint-Louis, ştiam ce aveam de gînd să fac.

Nu-ndrăzneam să mi-o mărturisesc, dar ştiam.

A DOUA ZI, era deja prea tîrziu cînd am ajuns pe boulevard du Temple. Mă hrănisem din plin în Île de la Cité, iar, la teatrul lui Renaud, primul act al reprezentaţiei începuse deja.

12

M-AM ÎMBRĂCAT ca pentru a merge la Curte, cu o haină de brocart argintiu şi un şal de culoarea lavandei, din catifea, aruncat pe umeri. Purtam o spadă nouă, cu mînerul din argint cizelat, pantofi cu funde mari, valuri de dantelă la gît şi la încheieturi, mănuşi şi un tricorn. Am sosit la teatru cu o caleaşca de închiriat. Dar am intrat, ca de obicei, pe la intrarea actorilor.

Atmosfera familiară, alcătuită din mirosurile amestecate de farduri, sudoare, parfumuri şi praf, m-a lovit de îndată. Dincolo de un maldăr de recuzită, se zărea un colţ din scena strălucitor luminată, iar din sală se auzeau cascade de rîsete. Un grup de acrobaţi îşi aşteptau rîndul să intre în scenă în cursul antractului.

M-a cuprins ameţeala şi, vreme de o clipă, mi-a fost frică. Mă simţeam înghesuit, în primejdie, şi totuşi, întoarcerea în aceste locuri era minunată. Simţeam cum creşte în mine o adîncă tristeţe. Ba chiar mai mult, o adevărată panică.

Prima m-a văzut Luchina şi a scos un ţipăt de surpriză. Imediat, uşile tuturor cabinelor s-au dat de pereţi şi Renaud a alergat spre mine, pentru a-mi strînge mîna. Într-o clipă m-am trezit înconjurat de o mare de chipuri surescitate. M-am smuls dintre ei, dîndu-mă înapoi din faţa unui candelabru, strigînd:

— Ochii mei... Stingeţi-l!

— Stingeţi lumînările! Nu vedeţi că îi fac rău la ochi? a intervenit Jeannette.

I-am simţit buzele umede pe obraz. M-au înconjurat, cu toţii. Am auzit-o pe Luchina strigînd:

— Chemaţi-l pe Nicolas!

Am fost cît pe-aci să urlu: Nu!

Aplauzele care au izbucnit în sală au zguduit clădirea. S-a lăsat cortina. Restul trupei s-a repezit spre mine, iar Renaud a cerut să se aducă şampanie.

Mi-am dus mîna la ochi de parcă m-aş fi temut ca nu cumva, precum un vasilisc, să-i fulger dintr-o privire; am simţit cum ochii mi se umpleau de lacrimi, pe care m-am grăbit să le şterg, înainte ca cineva să observe că erau de sînge. Cuprins de o slăbiciune brutală, îngrozitoare, m-am aruncat în braţele Luchinei şi ale lui Jeannette. Oasele fragile şi inimile care băteau ca un fîlfîit de aripi mă făceau să mă gîndesc la nişte păsărele. Vreme de-o clipă, cu auzul meu de vampir, le-am ascultat sîngele curgînd în vine, dar mi s-a părut obscen. M-am lăsat în voia îmbrăţişărilor şi atingerii buzelor lor.

— Nici nu-ţi poţi da seama cît de îngrijoraţi am fost! vocifera Renaud. Dar mai apoi, ce uşurare, cînd am aflat de norocul care a dat peste tine! Ascultaţi cu toţii! Iată-l pe domnul de Valois, proprietarul acestei nobile instituţii!...

Îi dădea întruna înainte, pe acelaşi ton pe jumătate solemn, pe jumătate ironic. Deodată, am auzit glasul lui Nicki şi mi-am dat seama că era la numai cîţiva paşi de mine şi mă privea, fiind prea bucuros pentru a se mai simţi jignit.

N-am deschis ochii, dar i-am simţit mîna, mai întîi, pe obraz, apoi cuprinzîndu-mi

ceafa. L-am lăsat să se strecoare pînă la mine, iar cînd m-a cuprins în braţe, un fior de spaimă m-a străbătut. Din fericire, încăperea nu era luminată din plin şi mîncasem pe săturate înainte de a veni, ca să nu par prea palid.

În cele din urmă, l-am privit.

Cum aş putea oare descrie impresiile pe care ni le trezesc nouă oamenii? Am încercat să traduc această senzaţie în cuvinte, explicînd felul în care frumuseţea lui Nicolas îmi apăruse în ajun ca un amestec de mişcări şi culori. E însă greu de închipuit ce reprezintă muritorii pentru noi, căci acestei radiaţii vizuale i se suprapun, îndeaproape, aromele carnale. Toţi oamenii ni se par a fi frumoşi, chiar şi cei bătrîni ori bolnavi, chiar şi epavele pe care nimeni nu le bagă în seamă pe stradă. Toţi sînt asemeni unor flori gata să înflorească, asemeni unor fluturi ce se ivesc din crisalide.

Am văzut toate acestea privindu-l pe Nicki, adulmecîndu-i mirosul sîngelui; vreme de o clipă, scurtă, dar îmbătătoare, dragostea a şters amintirea tuturor grozăviilor care făcuseră din mine un monstru. Poate, ceea ce îmi sporea bucuria, era faptul că mă ştiam încă în stare să iubesc.

Cu toate acestea, mai era ceva ce pîlpîia în mine, limpezindu-se atît de repede, încît mintea mea a fost nevoită să se avînte pentru a o prinde din urmă, împiedicînd-o să scape de sub control. Am ştiut că era acea dorinţă monstruoasă, care mi se părea la fel de firească pe cît de străin îmi era, de pildă, soarele. Îl doream pe Nicki. Îl doream la fel de intens precum dorisem victimele dinainte. Doream să-i simt sîngele curgîndu-i prin vinele mele, voiam să-i cunosc gustul, mirosul, căldura.

Săliţa în care ne aflam s-a umplut de strigăte şi de rîsete. Renaud le-a poruncit acrobaţilor să intre în scenă.

Am înţepenit şi m-am dat înapoi simţind căldura puternică a trupului său. Înnebuneam spunîndu-mi că această fiinţă, pe care o iubeam aşa cum îmi iubeam mama şi fraţii, această fiinţă, care îmi stîrnise singurele elanuri de tandreţe pe care le simţisem vreodată, era o cetate de necucerit, care se opunea, în ignoranţa ei, setei mele de sînge, în timp ce atîtea victime îi cedaseră atît de uşor.

De aceea mă crease Magnus, aceasta era calea pe care trebuia să o urmez. Ce-mi păsa mie acum de ceilalţi, de hoţii şi asasinii pe care îi golisem de sînge pe străzile Parisului? Acum îmi doream cu totul altceva. O posibilitate de temut, cea a morţii lui Nicki, mi-a explodat în creier. Dincolo de pleoapele-mi coborîte, întunericul se colorase în roşu sîngeriu. În cupa supremă, mintea lui Nicki avea să se golească, pierzîndu-şi, o dată cu viaţa, şi complexitatea.

Am încremenit. Îi simţeam sîngele, de parc-ar fi fost de acum în mine şi mi-am odihnit buzele pe grumazul lui. Fiecare părticică a trupului meu părea că-mi strigă: "Ia-l cu tine, du-l undeva departe şi astîmpără-ţi setea cu sîngele lui, pînă cînd... pînă cînd... " Pînă cînd? Pînă cînd are să moară!

L-am împins deoparte, smulgîndu-mă din îmbrăţişare. Mulţimea din jurul nostru a provocat un vacarm infernal. Renaud i-a apostrofat pe acrobaţii care ne priveau cu gura căscată. Publicul îşi cerea drepturile prin aplauze sacadate, într-un ritm lent. Orchestra cînta o arie veselă, care ar fi trebuit să acompanieze numărul saltimbancilor. Atingerea atîtor cărnuri, mirosul acestor oameni numai buni drept pradă mă făceau să-mi fie rău.

Nicki părea a-şi fi pierdut calmul, iar cînd privirile ni s-au întîlnit, i-am citit în ochi disperarea, tristeţea imensă.

Mi-am croit drum prin înghesuială şi, fără să-mi dau seama, m-am îndreptat spre culise, în loc să o iau către ieşire. Voiam să văd scena şi publicul. Să pătrund mai adînc în ceva ce nu puteam numi, nu puteam exprima.

La drept vorbind, parcă înnebunisem.

Pieptul mi se mişca în convulsii şi setea-mi era ca o pisică ce se zbate, zgîriind în dreapta şi în stînga, în încercarea ei de a ieşi din sacul în care era prizonieră. Nicki, jignit şi, înţelegîndu-mi greşit sentimentele, m-a urmat.

Am lăsat setea să-şi facă mendrele, sfîşiindu-mi stomacul. Mi-am amintit, de-a valma, toate victimele mele, aparţinînd drojdiei societăţii şi am înţeles cît de nebunească şi mincinoasă era calea pe care o alesesem. Ce imbecilitate, să-mi închipui că-mi pot conserva moralitatea meschină, lovindu-i numai pe cei ce erau, oricum, condamnaţi, de parcă, în pofida tuturor, aş fi vrut să-mi asigur mîntuirea! Cine mă credeam? Un complice de bună credinţă al judecătorilor şi călăilor parizieni, care îi osîndesc pe cei sărmani pentru nişte crime pe care cei avuţi le comit în fiecare zi?

Băusem un vin searbăd, din cupe ciobite, iar acum preotul stătea dinaintea mea, cu o cupă de aur în mînă, iar vinul pe care mi-l oferea era sîngele mielului.

Nicki îmi vorbea, repede:

— Lestat, ce e cu tine? Spune-mi! Unde-ai fost? Ce ţi s-a întîmplat? Lestat!

— Marş în scenă! a tunat Renaud către saltimbanci.

Au trecut în fugă pe lîngă noi, începîndu-şi de îndată giumbuşlucurile şi tumbele. Luchina a venit să mă sărute şi i-am contemplat gîtul alb şi braţele-i marmoreene. Desluşisem fiecare vinişoară de pe obrazul lui Jeannette şi umflătura cărnoasă a buzelor. Şampania curgea valuri. Renaud începuse un discurs confuz, referitor la "asocierea" noastră, asigurîndu-mă că farsa din astă-seară era doar un început şi că, în curînd, micul nostru teatru avea să devină bijuteria bulevardului. În minte-mi răsuna cîntecelul pe care îl cîntasem, îngenuncheat în faţa Flaminiei, pe vremea cînd eram Lelio.

Pe scenă, acrobaţii se agitau greoi, iar publicul urla de plăcere atunci cînd şeful acestora executa un mic dans obscen, mişcîndu-şi fundul în chip provocator.

Înainte să apuc a-mi da seama ce făceam, am fost pe scenă. Am înaintat pînă în mijlocul platformei, în arşiţa luminilor rampei. Am privit balconul ticsit, lojele cu balustradele lor şi rîndurile de spectatori ce se înşiruiau la parter. Mi-am auzit propriul glas, poruncind saltimbancilor să părăsească scena.

Rîsetele erau asurzitoare, fluierăturile şi strigătele îmi păreau a fi spasme şi desluşeam, fără nici o greutate, dincolo de chipuri, tigvele rînjinde. Cîntam, întruna, micul meu cîntecel.

Acoperind vacarmul, insultele au început să se facă auzite.

Răsunau fel de fel de interpelări.

— Continuaţi spectacolul!

— Eşti frumuşel băiete, dar ce-ar fi să te mai şi mişti olecuţă!

Un cotor de măr mi s-a fleşcăit la picioare.

Mi-am scos şalul violet şi spada.

Cîntecul mi s-a transformat într-un murmur incoerent, iar mintea mi-a creat o poezie nebunească. Percepeam sălbăticia frumuseţii, aşa cum muzica lui Nicolas mi-o revelase în ajun.

— "E frumuşel", am fredonat, nemilosul gropar ce poate stinge "scurtele lumînări", toate sufletele pîlpîinde ce respiră în această sală.

Cuvintele erau neîndemînatice. Pluteau într-o imensitate în care exista poate un Dumnezeu în stare să priceapă cele opt note minunate care alcătuiau muzica lui Nicki, dar care ignora întru totul principiul: "Să nu ucizi!", ce se situa deasupra frumuseţii sau urîţeniei.

Din penumbra sălii, sute de feţe strălucitoare mă priveau. Peruci slinoase, bijuterii false, dantele zdrenţuite, piei scurgîndu-se precum o apă murdară pe scheletele diforme. La balcon, o haită de cerşetori în zdrenţe fluierau şi înjurau, cocoşaţi şi chiori, cîrje împuţite, dinţii avînd culoarea tigvelor din cimitire.

Deodată, am început să fac piruete pe vîrful unui singur picior, precum dansatorii, lansîndu-mă apoi într-o serie de tumbe, urmate de salturi periculoase.

Aplauzele au răsunat imediat. Eram la fel de agil precum fusesem în acea primă noapte, în sat, dar mă deranja îngustimea scenei, aveam impresia că tavanul mă

striveşte. Am început să cînt cîntecul pentru Flaminia, continuînd să sar şi să mă răsucesc, după care, privind în sus, mi-am încordat genunchii şi mi-am propulsat trupul cît am putut de sus. Cît ai clipi din ochi, am atins corzile ce susţineau cortina, recăzînd apoi, graţios, fără nici un zgomot.

Din public s-au auzit "Ooo!"-uri surprinse. Toţi cei din culise au înmărmurit. Muzicienii au schimbat priviri descumpănite. Ei puteau să vadă foarte clar că nu mă susţinea nici un fir.

Spre încîntarea spectatorilor, mi-am luat din nou avînt, însă, de data asta, am urcat, propulsat de o serie de salturi periculoase, coborînd lent.

Publicul mă ovaţiona, dar tovarăşii mei amuţiseră. Nicki stătea chiar la marginea scenei.

"E o şmecherie la mijloc, e o iluzie", se auzea de peste tot.

Oamenii se priveau nedumeriţi. Am zărit, pentru o clipă, chipul lui Renaud, cu ochii holbaţi.

Dar eu îmi reluasem deja dansul, dar, de astă dată, publicul nu mai dădea atenţie graţiei mele, fiindcă mă străduiam să amplific fiecare gest, fiecare atitudine, prelungind-o dincolo de ceea ce ar fi fost în stare să facă orice dansator, fie el oricît de iscusit.

Printre muzicieni şi spectatorii din primul rînd se auzeau exclamaţii. Oamenii începeau să nu se mai simtă în siguranţă, să şuşotească, mai puţin plebea de la balcon, care continua să aplaude.

M-am repezit brusc spre rampă, de parc-aş fi vrut să admonestez publicul pentru grosolănia de care dădea dovadă. Surprinse, cîteva persoane s-au ridicat, încercînd să fugă. Unul dintre muzicanţi şi-a aruncat instrumentul şi a ieşit din fosă.

Le percepeam agitaţia; furia li se citea pe chipuri. Ce fel de procedee erau acestea? Dintr-o dată, numărul meu nu îi mai amuza defel, căci nu reuşeau să-i descopere chichiţa, iar figura mea serioasă îi speria. Vreme de o clipă, le-am simţit neputinţa.

Am ridicat încet mîinile, pentru a le atrage atenţia, şi, cu o voce puternică, am cîntat cupletul Flaminiei, cuplet după cuplet, lăsîndu-mi glasul să se umfle pînă cînd vocea mea a acoperit toate celelalte zgomote. Mugetul de nesuportat i-a făcut pe spectatori să se ridice, răsturnîndu-şi scaunele şi să fugă. Gurile li se căscau în strigăte mute.

A fost un haos de nedescris, punctat de înjurături şi urlete; o goană disperată către uşi. Unii au sărit de la balcon, încercînd să ajungă mai repede în stradă.

Într-un tîrziu am încetat să mai cînt şi am privit toate acele trupuri slabe, scăldate în sudoare, ce alergau neîndemînatice în toate direcţiile. Vîntul pătrundea în rafale prin uşile deschise. Mi-am simţit membrele invadate de o răceală stranie, iar ochii mi-au devenit parcă de sticlă.

Fără să mai stau pe gînduri, m-am încins din nou cu spada şi am apucat, între degetele-mi ca nişte cleşti, şalul de catifea, şifonat şi plin de praf. Mi s-a părut lipsit de importantă faptul că Nicolas se zbătea, strigîndu-mi numele, reţinut de braţele puternice a doi camarazi, care se temeau pentru viaţa lui.

În dezordinea creată, un singur personaj care stătea în picioare într-una din loje, nu a schiţat nici un gest, de parc-ar fi încremenit. L-am privit fix, sfidîndu-l, provocîndu-l să rămînă pe loc. Era un om în vîrstă, ai cărui ochi de un cenuşiu tern îmi sfredeleau privirea, cu o expresie de încăpăţînare ultragiată. Am slobozit un răget tunător care a crescut în intensitate, pînă cînd cei cîţiva care rămăseseră pe loc şi-au astupat urechile şi chiar Nicolas, care se repezise spre mine, a căzut în genunchi, cu mîinile crispate acoperindu-şi faţa. Dar bătrînul din lojă continua să mă privească cu aceeaşi expresie plină de ură, încruntîndu-şi sprîncenele sub peruca-i cenuşie.

Mi-am luat avînt şi, dintr-un salt, am ajuns în lojă. M-a privit cu gura căscată, holbîndu-şi ochii. Vîrsta îl încovoiase, avea umerii gîrbovi şi mîinile chinuite de artrită,

dar în ochi îi strălucea o lumină ciudată, lipsită de mîndrie, dar şi de slăbiciune. Gura i s-a schimonosit şi şi-a împins bărbia înainte. De sub mantia-i grea, a scos un pistolet şi m-a ţintit, apucîndu-l strîns, cu ambele mîini.

— Lestat! a strigat Nicki.

Glonţul m-a lovit în plin. Nu m-am mişcat însă. Durerea m-a străbătut şi s-a risipit, lăsînd în urmă-i îngrozitoare furnicături prin vene. Sîngele a ţîşnit, în valuri. Cămaşa mi s-a îmbibat şi l-am simţit prelingîndu-mi-se pe spinare. Furnicăturile s-au accentuat şi am fost cuprins de o senzaţie de căldură.

Bătrînul m-a privit, înmărmurit. Pistolul i-a scăpat din mînă. A dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit ca o minge dezumflată.

Nicki s-a repezit spre lojă, convins că mă va găsi mort.

Am rămas ţeapăn ca o stîncă, izolat în înfiorătoarea singurătate pe care o trăiam de cînd Magnus făcuse din mine un vampir. Ştiam că rana îmi dispăruse deja. Sîngele mi s-a coagulat rapid pe hainele sfîşiate. Am simţit un tremur violent în locul în care pătrunsese glontele. Furnicăturile au continuat, dar rana s-a închis instantaneu.

Nicolas şi-a venit în fire, văzînd că sînt teafăr, deşi raţiunea îi spunea că un atare lucru era imposibil.

Am trecut pe lîngă el, îndreptîndu-mă spre trepte. S-a aruncat asupra mea, dar l-am trimis de-a rostogolul, violent. Nu puteam suporta să-l văd, să-i simt mirosul.

— Nu te apropia de mine! am mîrîit.

Dar a revenit la atac, apucîndu-mă cu ambele mîini de gît. Faţa îi era umflată din cauza efortului, iar dintre buze îi ieşeau sunete cumplite.

— Dă-mi drumul, Nicki! i-am spus pe un ton ameninţător.

Dacă l-aş fi împins, puteam să îl las infirm, ori chiar să îl ucid...

A gemut, s-a bîlbîit. Apoi a scos un sunet asemănător cu cel al bietului meu căluţ sfîşiat de lupi în zăpadă. Fără să-mi dau seama prea bine ce făceam, m-am smuls din strînsoarea lui.

Mulţimea s-a dat la o parte, urlînd, cînd mi-am făcut apariţia pe bulevard. Renaud a alergat spre mine, deşi ceilalţi au încercat să-l împiedice.

— Domnule!

Vederea sîngelui l-a încremenit.

— Nu-i nimic, dragul meu Renaud, i-am spus, uimit eu însumi de vocea mea atît de hotărîtă şi de blîndă. Nu te mai gîndi la toate astea, prietene. Totul n-a fost decît o farsă, ăsta e sînge de teatru, n-a fost decît o iluzie.

Am avut şi eu o idee... O dramă grotescă, asta-i tot. Am avut, din nou, senzaţia că în lumea ce se înghesuia de jur-împrejur, păstrînd o distanţă respectuoasă, se ascundea ceva neobişnuit.

— Continuă-ţi opera, am reluat, dar nu eram în stare să mă concentrez la ceea ce spuneam. Cu saltimbancii şi cu tragediile voastre, cu piesele voastre ceva mai civilizate, ca să zic aşa.

Am scos din buzunar un teanc de bancnote şi i le-am îndesat în palma tremurîndă, după care am aruncat un pumn de galbeni pe trotuar. Mai mulţi actori s-au repezit să-i culeagă. Am cercetat mulţimea, încercînd să descopăr cauza ciudatei mele senzaţii. *Ce era oare?* Cu siguranţă, de vină nu era Nicolas, care mă privea din pragul teatrului pustiu, cu inima frîntă. Nu, era altceva, ceva necunoscut şi familiar totodată, ceva care avea legătură cu *bezna.*

— Angajează pe cei mai buni mimi, pe cei mai talentaţi muzicieni, pe cei mai mari decoratori, am continuat, în pragul delirului.

Vocea era iar prea puternică — glas de vampir; vedeam chipurile schimonosindu-se, mîinile ridicîndu-se, dar nu îndrăzneau să-şi astupe urechile de faţă cu mine.

— Nu există nici o limită, NICI O LIMITĂ, la ceea ce tu poţi face aici!

M-am desprins din mijlocul lor şi-am cotit-o pe prima alee întîlnită. Am luat-o la fugă. Fără nici o îndoială, ceea ce îmi distrăgea atenţia acolo, în mijlocul mulţimii, era

acea prezenţă!

Eram convins de asta, dintr-un motiv foarte simplu: alergam mai repede decît oricare muritor şi, totuşi, *prezenţa* reuşea să se ţină pe urmele mele. Şi nu era una singură, ci mai multe fiinţe!

Cînd am fost sigur de asta, m-am oprit.

Străduţa întunecată în care mă găseam nu era departe de bulevard. I-am auzit înainte ca ei să poată să facă linişte. Eram prea neliniştit şi prea nefericit ca să mai am chef de joaca lor!

— Cine sînteţi? Răspundeţi! am urlat, cu un glas care a făcut să tremure geamurile clădirilor învecinate.

În zona aceasta nu se găsea nici un cimitir.

— Răspundeţi, haită de fricoşi! Spuneţi ceva, dacă sînteţi în stare, ori dispăreţi, o dată pentru totdeauna!

Am ştiut că mă auziseră şi că, dacă ar fi vrut, mi-ar fi putut răspunde. Continuam să percep dovada de netăgăduit a prezenţei lor, în apropiere, pe care, din cauza intensităţii, nu erau în stare să o mascheze. În schimb, erau în stare să-şi ascundă gîndurile.

În mod sigur, posedau inteligenţă şi erau capabili să şi-o exprime.

Tăcerea lor mă călca pe nervi, dar, aşa cum făcusem şi altă dată, le-am întors spatele.

Ei m-au urmat. De această dată, m-au urmărit şi, în zadar am grăbit pasul, n-au vrut să-mi dea pace.

Am încetat a mai percepe strania vibraţie doar cînd am ajuns în faţa catedralei Notre-Dame, în care am intrat fără să şovăi.

MI-AM PETRECUT restul nopţii în catedrală, ghemuit într-un colţ întunecat, lîngă zidul din dreapta. Setea mă chinuia, pierdusem mult sînge şi, de fiecare dată cînd se apropia vreun muritor, simţeam o arsură puternică şi furnicături în dreptul rănii.

Dar am aşteptat.

Văzînd o tînără cerşetoare cu un prunc în braţe, care se apropia, am ştiut că sosise clipa. Zărind sîngele care îmi păta veşmintele, a insistat să mă însoţească la un spital din apropiere. Faţa îi era suptă, din cauza foamei, dar încerca să mă ridice, cu toată puterea braţelor ei fragile.

M-am uitat ţintă în ochii ei, pînă cînd şi-a întors privirile. Am simţit căldura sînilor ce se iţeau de sub zdrenţe. Corpul ei moale, suculent, mi s-a prăbuşit în braţe, abandonîndu-se, în vreme ce-i făceam culcuş în brocartul şi dantelele-mi roşii de sînge. Am sărutat-o, ameţit de căldura ei, dînd, în acelaşi timp, la o parte ţesătura slinoasă care-i acoperea gîtul. Apoi m-am aplecat şi am băut cu atîta blîndeţe, încît pruncul pe jumătate adormit nici nu m-a băgat în seamă. Mai tîrziu, am desfăcut cu mîna tremurîndă cămăşuţa zdrenţuită a micuţului. Nu există cuvinte care să-mi poată descrie încîntarea. Mi s-a părut că nevinovăţia lor a făcut sîngele mai cald, iar bunătatea, mai onctuos.

I-am contemplat îndelung, adormiţi întru moarte. În acea noapte, catedrala nu le oferise sanctuarul pe care îl căutaseră.

Mi-am dat seama atunci că viziunea mea despre o grădină a frumuseţii sălbatice fusese adevărată. Lumea avea un sens, da, un sens şi nişte legi de neocolit, dar totul era doar o chestiune de estetică. Iar, în această grădină sălbatică, inocenţii erau făcuţi pentru colţii vampirilor.

Acum eram pregătit să mă întorc acasă. Ieşind din Notre-Dame la ivirea zorilor, ştiam că ultima barieră între pofta mea şi restul lumii se prăbuşise.

De-acum, nimeni n-avea să fie la adăpost de dorinţele mele, indiferent cît de mare-i era nevinovăţia. Iar acest adevăr era valabil şi pentru prietenii mei de la

teatrul lui Renaud, chiar şi pentru preaiubitul meu Nicki.

13

VOIAM să-i ştiu departe de Paris. Doream ca afişele să fie scoase, iar porţile închise; voiam ca tăcerea şi întunericul să învăluie micul teatru igrasios în care cunoscusem cea mai mare şi mai statornică fericire a vieţii mele de muritor.

Nici măcar duzina de victime pe care le sacrificam în fiecare noapte nu erau de-ajuns pentru a mă împiedica să mă gîndesc la ei, pentru a risipi durerea care mă încolţea. Fiecare stradă a Parisului părea că duce spre uşa lor.

Îmi era ruşine de spaima pe care le-o provocasem. Cum putusem oare să mă comport astfel? De ce-am vrut oare să afirm cu atîta violenţă că nu mai eram de-al lor?

Nu, mă hotărîsem. Teatrul îmi aparţinea, iar eu doream să îl închid. Actorii nu bănuiau nimic. Au acceptat fără reţineri explicaţiile tîmpite ale lui Renaud că am revenit dintr-o călătorie în colonii şi vinul parizian mi s-a urcat la cap. Stricăciunile produse au fost reparate de un nou "dar" din partea mea. Numai Dumnezeu ştie ce credeau ei, în sinea lor. Un lucru e sigur, încă de a doua zi, au reluat reprezentaţiile, iar mulţimea blazată de pe boulevard du Temple a găsit cel puţin o duzină de explicaţii, unele mai verosimile decît altele, pentru dezordinea iscată. Sub castani o mulţime de oameni aştepta să intre la teatrul lui Renaud.

Doar Nicki se răzvrătise. Se apucase de băut şi refuza să se întoarcă la teatru ori să-şi studieze partiturile. Îl insulta pe Roget ori de cîte ori acesta îl vizita. Bîntuia prin tavernele cele mai împuţite şi hoinărea noaptea pe străzile rău famate ale capitalei, fără să-i pese de primejdii.

Iată măcar un punct de asemănare între noi doi, îmi spuneam.

— Banii nu înseamnă nimic pentru tînărul nostru, domnule, mi-a explicat Roget, care mă ţinea la curent în privinţa păţaniilor prietenului meu. Dintotdeauna a avut destui, şi nu uită să mi-o reamintească de cîte ori are prilejul. Spune unele lucruri care mă tulbură, domnule. Care mă înfioară.

Cu cămaşa lui de noapte şi cu fesul de bumbac, cu picioarele goale, căci, încă o dată, îl trezisem la miez de noapte, fără să-i fi lăsat timp pentru a-şi lua papucii ori a se pieptăna, avocatul părea desprins dintr-o poveste pentru copii.

— Şi ce spune? am vrut eu să aflu.

— Vorbeşte de vrăjitorie, domnule. Susţine că aţi avea puteri supranaturale.

— Cine-ar mai putea crede în zilele noastre în asemenea bazaconii?

Mimam uimirea, dar, de fapt, mi se făcuse părul măciucă.

— E foarte amărît, a continuat avocatul. Spune că rasa dumneavoastră — sînt cuvintele lui — a avut întotdeauna acces la marile taine.

— Rasa mea!

— Sînteţi un aristocrat, domnule, a explicat Roget, puţin stînjenit. Cînd cineva e atît de mînios, precum domnul de Lenfent, orice nimic pare important. Să ştiţi însă că nu şi-a încredinţat bănuielile nimănui altcuiva decît mie. Spune că veţi înţelege de ce vă dispreţuieşte. Aţi refuzat să-i împărtăşiţi descoperirile! Da, domnule, descoperirile! Vorbeşte despre fenomene care nu au explicaţii raţionale.

Vreme de-o clipă, n-am fost în stare să înfrunt privirile lui Roget. Întreaga situaţie mi se părea de o perversitate extremă. Şi totuşi, nimerise în plin adevăr!

— Domnule, sînteţi cel mai bun om din cîţi există... a reluat Roget.

— Te rog, scuteşte-mă...

— Dar domnul de Lenfent povesteşte lucruri neverosimile, despre care n-ar trebui să vorbească nici măcar în zilele noastre. Spune că ar fi văzut cum un glonte v-a străbătut inima.

— Acel glonte nu m-a nimerit, am spus. Haide, Roget, să punem capăt acestor lucruri. Trimiteţi-i pe toţi cît mai departe de Paris.

— Să-i trimit departe? Dar aţi investit atît de mult în mica lor întreprindere...

— Şi ce dacă? Cui îi pasă? l-am întrerupt. Trimiteţi-i la Londra, pe Drury Lane. Renaud să cumpere un teatru acolo. Mai tîrziu, vor putea pleca în America, la Santo Domingo, la New Orléans sau New York. Faceţi asta pentru mine, domnule! Să coste cît o costa! Închideţi teatrul. Să plece!

O dată cu ei, va pleca durerea şi toate amintirile pe care le am despre Lelio, micul provincial care le golea găleţile de apă murdară şi era mulţumit chiar şi cu atît.

Roget mi se părea atît de timorat! Oare cum i se părea să lucreze pentru un ţicnit elegant, care îl plătea de trei ori mai bine decît oricine altcineva, pentru a acţiona în mod contrar propriei opinii? Habar nu aveam. Niciodată n-aveam să mai ştiu cum e să fii uman.

— Cît despre Nicolas, am continuat, îl veţi convinge să plece în Italia. Am să vă explic chiar acum în ce fel.

— Domnule, chiar şi numai pentru a-l convinge să-şi schimbe veşmintele, ar fi nevoie de un efort supraomenesc de elocinţă.

— Am să vă uşurez sarcina. Ştiţi că mama mea este grav bolnavă. Cereţi-i lui Nicolas să o însoţească în Italia. Ar fi perfect! Şi-ar putea continua studiile muzicale la Conservatorul din Neapole.

— Într-adevăr, el îi scrie... Ţine mult la ea.

— Chiar aşa! Convingeţi-l că ea nu ar putea întreprinde această călătorie fără să-l aibă alături. Faceţi-o! E absolut necesar, domnule Roget. El trebuie să părăsească Parisul. Vă dau răgaz pînă la sfîrşitul acestei săptămîni.

DESIGUR, îi ceream mult lui Roget, dar nu cunoşteam nici o altă cale de a-mi convinge prietenul să părăsească Parisul. Nimeni nu avea să-i creadă poveştile despre vrăjitorii, nu-mi făceam griji în această privinţă. Ştiam însă că, dacă nu părăsea Parisul, Nicolas avea să înnebunească.

În fiecare noapte, îmi petreceam orele de veghe luptînd cu mine însumi, cu dorinţa de a pleca în căutarea lui, de a risca o ultimă întrevedere.

Aşteptam însă, deoarece eram convins că îl pierdusem pe vecie, iar el nu avea să cunoască niciodată cauza celor întîmplate. Eu, care mă revoltasem odinioară împotriva absurdităţii vieţii, îl trimiteam în exil, fără nici o explicaţie, deşi ştiam că o atare nedreptate avea să îl frămînte pînă la sfîrşitul zilelor sale.

Poate că e mai bine decît să-ţi spun adevărul, Nicki. Poate că acum voi fi în stare să înţeleg iluziile. Dacă ai putea să o însoţeşti pe mama în Italia, dacă ar mai avea timp destul...

AŞTEPTÎND, am constatat că teatrul lui Renaud îşi închisese porţile. În cafeneaua din vecini, se vorbea despre plecarea trupei în Anglia. Rezolvasem măcar o problemă.

DUPĂ opt nopţi, zorii se apropiau cînd am ajuns, în sfîrşit, la poarta lui Roget şi-am sunat.

Mi-a deschis mai repede decît mă aşteptasem, descumpănit şi îngrijorat, tot în cămaşă de noapte.

— Începe să-mi placă acest costum al dumneavoastră, domnule, i-am spus, cu un glas obosit. Credeţi-mă, n-aş avea atîta încredere în dumneavoastră, dacă mi-aţi apărea în haină şi pantaloni de mătase...

— Domnule, m-a întrerupt el. S-a întîmplat ceva neprevăzut...

— Mai întîi, răspundeţi-mi la întrebări. Renaud şi ai săi au plecat mulţumiţi?

— Da, domnule. Au ajuns deja la Londra, dar...

— Şi Nicki? A plecat s-o întîlnească pe mama, în Auvergne? Spuneţi-mi că am dreptate, că aşa este.

— Dar, domnule... a început el.

Apoi s-a oprit brusc şi, spre surprinderea mea, în mintea lui am desluşit imaginea mamei.

Dacă m-aş fi gîndit o clipă, aş fi înţeles ce însemna asta. Din cîte ştiam eu, acest om nu dăduse niciodată ochii cu mama, deci cum ar fi putut avea în gînduri imaginea ei? Dar n-am făcut deloc apel la raţiune.

— Doar n-a... nu-mi spuneţi că e prea tîrziu! am bîiguit.

— Domnule, daţi-mi voie să-mi iau haina... a spus el, în chip inexplicabil, întinzînd mîna spre soneria cu care-şi chema servitorul.

Am văzut din nou imaginea mamei, chipul palid, trăsăturile supte, prea clară ca s-o pot suporta. L-am apucat pe Roget de umeri.

— Aţi întîlnit-o! E aici, la Paris.

— Da, domnule, e la Paris. Tînărul domn de Lenfent mi-a anunţat sosirea ei, dar n-am ştiut unde să vă găsesc! Niciodată nu ştiu unde aş putea da de dumneavoastră. A sosit ieri.

Eram prea mirat pentru a-i răspunde. M-am prăbuşit într-un fotoliu şi imaginea din mintea mea a devenit prea strălucitoare, eclipsînd-o pe cea din mintea lui. Era în viaţă şi se afla la Paris. Şi Nicki era şi el tot aici, în preajma ei.

— Luaţi-o înainte, domnule, pînă cînd mă voi îmbrăca. Se află pe Île Saint-Louis, a treia uşă la dreapta apartamentului domnului Nicolas. Porniţi chiar acum.

L-am privit, descumpănit. Nici măcar nu-l vedeam. O vedeam numai pe ea. Peste mai puţin de un ceas, avea să răsară soarele, iar eu aveam nevoie de trei sferturi de oră pentru a mă întoarce în turnul meu.

— Mîine... mîine, la căderea nopţii, am şoptit.

— Dar, domnule, nu m-aţi înţeles! Mama dumneavoastră nu va putea porni niciodată către Italia. A făcut această ultimă călătorie cu speranţa că v-ar putea vedea pentru ultima oară.

Cum nu-i răspundeam, m-a apucat de reverul hainei şi a vrut să mă zgîlţîie. Nu-l mai văzusem în asemenea stare.

Nu mai eram decît un copil, pe care trebuia să îl readucă la realitate, cu picioarele pe pămînt.

— Am închiriat pentru ea acest apartament, a continuat el, am angajat infirmiere şi pe cei mai buni medici, aşa cum aţi fi dorit şi dumneavoastră. Dar ei nu mai pot face mare lucru. Doar dorinţa de a vă reîntîlni îi mai prelungeşte viaţa. Doreşte să vă vadă înainte de a închide ochii pentru totdeauna. Aşa că uitaţi că e tîrziu şi daţi fuga s-o vedeţi. Oricît de puternică i-ar fi voinţa, nu poate să facă minuni.

Nu eram în stare să-i răspund. Eram incapabil să mai gîndesc coerent. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ieşire, avîndu-l pe avocat pe urmele mele.

— Du-te la ea, chiar acum, i-am poruncit. Spune-i că voi fi lîngă ea mîine, de cum se va lăsa noaptea.

A clătinat din cap. Era furios şi scîrbit. A încercat să îmi întoarcă spatele, dar l-am împiedicat.

— Pleacă în clipa asta, fără să mai pierzi un minut, Roget! am insistat. Rămîi la căpătîiul ei toată ziua, pricepi, şi ai grijă să aştepte... să-mi aştepte sosirea. Dacă aţipeşte, vegheaz-o. Dacă ţi se pare că se stinge, trezeşte-o şi vorbeşte-i. Dar n-o lăsa să moară înainte de sosirea mea!

PARTEA A TREIA

CUMINECĂTURĂ PENTRU MARCHIZĂ

1

DUPĂ EXPRESIA utilizată de noi, vampirii, sînt, cum s-ar zice, un matinal. Ies din mormînt de îndată ce soarele coboară sub linia orizontului, cînd cerul e încă brăzdat de nuanţe de roşu. Mulţi alţi vampiri aşteaptă să se întunece complet, aşa că eu le sînt, în mod clar, superior din acest punct de vedere. De asemenea, ei sînt nevoiţi să se întoarcă în sarcofage cu mai bine de o oră înaintea mea.

În noaptea următoare, am pornit, aşadar, spre Paris, pe cînd cerul era încă învăpăiat. Mă îmbrăcasem îngrijit, încă înainte de a mă întinde în sarcofag, astfel încît am sărit pe cal de îndată ce m-am trezit şi am luat-o la goană spre vest, înspre capitală.

Urcînd în galop podul ce ducea pe insula Saint-Louis, mi se părea că întregul oraş căzuse pradă unui incendiu, într-atît de puternică şi de înspăimîntătoare mi se arăta lumina amurgului.

Nu voiam să mă gîndesc la scena care urma să se petreacă, nici la felul în care aveam să-i ascund mamei adevărul. Ştiam însă că trebuia să o văd, să o strîng în braţe şi să rămîn în preajma ei atît cît avea să fie posibil. Nu reuşeam să-mi închipui moartea ei. Mă purtam poate asemeni simplilor muritori, convins că, dacă aveam să-i îndeplinesc ultima dorinţă, aveam să fiu în stare, Dumnezeu ştie cum, să-mi controlez groaza provocată de dispariţia ei.

Am ajuns lîngă casa de pe chei pe cînd amurgul smulgea luminii ultima picătură de sînge. Era o clădire foarte elegantă. Roget îmi ascultase ordinul, astfel încît un valet mă aştepta la poartă pentru a-mi arăta drumul. Cînd am intrat, în hol se aflau două servitoare şi o infirmieră.

— Domnul de Lenfent e lîngă ea, domnule, mi-a spus infirmiera. A ţinut morţiş să se îmbrace înainte de sosirea dumneavoastră. S-a aşezat lîngă fereastră ca să privească turnurile catedralei şi v-a văzut trecînd podul.

— Lăsaţi o singură lumînare aprinsă, am poruncit. Şi rugaţi-l pe domnul de Lenfent, ca şi pe avocatul meu, să ne lase singuri.

Roget şi-a făcut în curînd apariţia, urmat, la scurt timp, de către Nicolas. Şi el se primenise, de dragul ei. Era îmbrăcat în catifea roşie, strălucitoare, cu dantele superb lucrate şi mănuşi albe. Recentele sale beţii îl slăbiseră, era palid, dar asta nu făcea decît să îi sporească frumuseţea. Cînd privirile ni s-au încrucişat şi năduful lui a răbufnit, am simţit cum inima-mi era pîrjolită.

— Doamna marchiză a fost ceva mai vitează astăzi, domnule, mi-a spus Roget; a continuat însă să piardă mult sînge. Medicul afirmă că nu...

S-a oprit, aruncînd o privire spre cameră. Gîndul lui mi s-a dezvăluit, limpede: nu va trece noaptea.

— Domnule, trebuie să o convingeţi să se culce din nou.

— La ce bun? am şoptit cu glas mohorît. Poate doreşte să moară la fereastră. De ce am împiedica-o?

— Domnule! m-a admonestat Roget pe un ton rugător.

Aş fi vrut să-i spun să plece şi să-l ia cu sine şi pe Nicki.

Am aruncat o privire spre încăperea vecină. Simţeam cum în mine se schimba ceva.

Nu eram în stare să mă mişc ori să vorbesc. Ea era acolo şi era, într-adevăr, pe moarte.

Toate zgomotele mărunte ale apartamentului se amestecau într-un bîzîit înfundat, continuu. Prin uşa dublă se zărea o cameră foarte drăguţă: un pat alb, cu decoraţiuni aurii, draperii aurite la ferestrele prin care desluşeam cerul nopţii, pe care încă mai întîrziau cîţiva norişori roşiatici. Dar acest lux pe care mă grăbisem să i-l ofer

avea ceva oribil în sine acum, cînd ea trăgea să moară. M-am întrebat dacă o exaspera sau o făcea să rîdă.

A apărut medicul, apoi infirmiera a venit să-mi spună că nu mai rămăsese decît o singură lumînare, aşa cum poruncisem. Mirosul de medicamente îşi disputa întîietatea cu un *parfum* de trandafiri, şi atunci *mi-am dat seama că auzeam gîndurile mamei.*

Mintea ei emitea o vibraţie mohorîtă, în vreme ce ea aştepta lîngă fereastră şi întregu-i trup, în ciuda comodităţii fotoliului în care se aşezase şi a păturii cu care fusese acoperită, o făcea să sufere într-un chip de nesuportat.

La ce se gîndea, dincolo de nebuneasca-i nerăbdare? Lestat, Lestat, Lestat, asta auzeam, desigur. Aş vrea ca durerea să se înteţească, fiindcă numai atunci cînd ea devine cumplită îmi doresc să mor. Astfel, nu mi-ar mai fi frică să dispar.

— Domnule, mi s-a adresat medicul, nu vrea să chemăm preotul.

— Nu... nu mă miră acest lucru...

Întorsese capul spre uşă. Dacă nu intram, s-ar fi ridicat, pentru a-mi veni în întîmpinare.

Mi se părea că n-am să mă pot urni, dar, totuşi, am trecut pe lîngă medic şi infirmieră, am intrat în încăpere şi am tras uşa în urma mea.

Un parfum de sînge.

Şedea, în lumina palidă, violetă, care pătrundea pe fereastră, îmbrăcată somptuos, cu o rochie de tafta albastru-închis. Îşi ţinea o mînă pe genunchi, iar cealaltă pe spătarul fotoliului. Pletele-i dese şi blonde erau ridicate deasupra urechilor.

Vreme de-o clipă, mi s-a părut că redevenisem copil. Cît era de frumoasă! Nici timpul şi nici boala nu alteraseră perfecta simetrie a trăsăturilor ori splendoarea părului de aur. M-am simţit cuprins de o fericire sfîşietoare, caldă iluzie că eram din nou muritor, din nou nevinovat, în preajma ei. În siguranţă...

Nu mai exista nici moarte, nici groază; eram doar noi doi în camera ei, iar ea avea să mă cuprindă în braţe.

M-am oprit lîngă ea. Şi-a ridicat ochii plini de lacrimi. Corsetul o strîngea prea tare, iar pielea de pe gîtul şi mîinile ei era atît de transparentă, încît nu suportam să o privesc. De jur împrejurul ochilor, carnea-i părea lovită. Simţeam moartea în pieptul ei. Putregaiul. Cu toate acestea, radia de fericire şi îmi aparţinea. Era aşa cum fusese dintotdeauna; i-am spus-o, pe tăcute: Eşti la fel de răpitoare ca în primele mele amintiri cînd, îmbrăcată cu cele mai elegante veşminte, mă luai pe genunchi, în trăsura noastră, atunci cînd mergeam la biserică.

Şi, în acea clipă stranie, cînd încercam să-i arăt cît de mult o iubeam, mi-am dat seama că şi ea mă *auzea* şi îmi răspundea că mă iubeşte din toată inima.

Răspundea la o întrebare pe care nici măcar nu o pusesem. Era conştientă de importanţa ei; privirea-i era limpede, împăcată.

Dacă îşi dăduse cumva seama cît de insolită era această conversaţie fără cuvinte, nu lăsa să se întrevadă. Cu siguranţă, nu înţelegea întru totul... Fără îndoială, îmi simţise pur şi simplu, pe deplin, dragostea.

— Vino aici, vreau să te văd aşa cum eşti acum! mi-a spus.

Singura lumînare ce rămăsese aprinsă era pusă pe pervazul ferestrei. Am stins-o cu un gest intenţionat. I-am văzut sprîncenele blonde încruntîndu-se uşor şi ochii albaştri mărindu-şi pupilele, în vreme ce examina brocartul superb al hainei mele, dantela spumoasă şi mînerul bătut cu pietre scumpe al săbiei.

— De ce nu vrei să te văd? a întrebat ea. Doar pentru asta am venit la Paris. Aprinde lumînarea.

Dar în vocea ei nu se afla nici o urmă de severitate. Eram alături de ea, şi asta îi era de-ajuns.

Am îngenuncheat lîngă ea. Aveam intenţia să-i spun că trebuie să plece în Italia împreună cu Nicki dar, înainte ca eu să apuc a pronunţa măcar un singur cuvînt, mi-a

declarat, pe un ton hotărît:

— E prea tîrziu, dragul meu. N-aş putea duce la capăt o asemenea călătorie. Mă voi opri aici.

Un spasm de durere a întrerupt-o, apăsîndu-i pieptul, iar pentru a mi-l ascunde, a încercat să-şi şteargă orice expresie de pe chip. Asta îi dădea o înfăţişare de fetiţă; am simţit din nou boala care o măcina, plămînii ei ferfeniţiţi, cheagurile de sînge.

Panica îi răvăşea mintea. Ar fi vrut să-mi urle că îi e frică. Să mă implore să o strîng în braţe şi să rămîn cu ea, deoarece, după cum am descoperit cu surprindere, se temea să aş putea să o refuz. Mă credea prea tînăr şi prea fluşturatec pentru a înţelege aşa ceva.

Sufeream ca un martir.

Fără să-mi dau seama, m-am îndepărtat de ea, traversînd încăperea. În minte mi se întipăreau detalii idioate: nimfele care se hîrjoneau pe tavanul pictat, clanţele din bronz aurit şi stalactitele de ceară topită care se scurgeau din lumînări, ce mă ispiteau să le rup şi să le frămînt între degete. Locul era de-a dreptul hidos. Ura ea oare această încăpere? Regreta zidurile goale de piatră de acasă?

M-am întors ca să o privesc: o siluetă elegantă, sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Dincolo de ea, cerul se întunecase, iar luminile trăsurilor care treceau în răstimpuri făceau să-i strălucească blînd, din vreme în vreme, triunghiul subţire al chipului.

— Deci nu poţi să îmi vorbeşti? a murmurat ea. Nu-mi poţi spune cum s-a întîmplat? Ne-ai dăruit atîta fericire, tuturor. Simplul act al vorbirii era de-ajuns pentru a o face să sufere cumplit. Spune-mi, ce-ai mai făcut?

Mă pregăteam să o înşel, să creez în juru-mi, cu toate mijloacele de care dispuneam, o aură de satisfacţie. I-aş fi spus minciuni de muritor cu îndemînarea mea de nemuritor. Mi-aş fi măsurat fiecare cuvinţel, ca istorisirea mea să pară perfect adevărată. Dar s-a petrecut un fenomen straniu.

Tăcerea n-a durat mai mult de o secundă, dar am simţit cum ceva se schimba în mine. O alunecare înspăimîntătoare. Ca un fulger, am întrevăzut o posibilitate teribilă, imensă şi, pe dată, fără să şovăi, m-am hotărît.

Hotărîrea mea nu era susţinută de nici o intenţie anume, de nici un plan, de nici un cuvînt. Dacă atunci cineva m-ar fi întrebat, în privinţa ei, aş fi negat. Ba chiar aş fi strigat: "Nu, niciodată! Ce vă-nchipuiţi? Mă credeţi un monstru?... " Cu toate acestea, alegerea fusese făcută.

Mama căzuse din nou pradă spaimei şi durerii, însă, în ciuda suferinţei, s-a ridicat în picioare.

Am văzut pătura alunecîndu-i la picioare. Ştiam că se îndrepta spre mine şi că ar fi trebuit să o opresc, dar n-am făcut-o. I-am văzut mîinile întinzîndu-se spre mine, însă, brusc, s-a retras, de parc-ar fi fost dusă de un suflu puternic. S-a dat înapoi, împleticindu-se şi s-a prăbuşit dincolo de fotoliu, lîngă perete. S-a calmat însă imediat, cu preţul unui efort supraomenesc al voinţei. Pe chipul ei nu se citea spaima, deşi inima-i bătea să-i spargă pieptul. Părea mai degrabă mirată.

Dacă-n minte i se frămînta vreun gînd, l-am uitat. Am înaintat spre ea, cu paşi la fel de hotărîţi cum se îndreptase ea spre mine. Cîntărindu-i fiecare reacţie, am ajuns lîngă ea înainte să se dea înapoi. Îmi privea fix pielea şi ochii. Deodată, a întins mîna, atingîndu-mă.

— Tu nu eşti viu! Acesta a fost gîndul ei cumplit, pe care mi l-a adresat, pe tăcute. Te-ai schimbat în altceva, dar NU MAI EŞTI VIU.

I-am spus, cu blîndeţe, că nu, nu era adevărat. I-am transmis un torent rece de imagini, o succesiune de frînturi din noua mea existenţă. Fragmente, eşantioane din viaţa nocturnă a Parisului, sentimentul de-a fi o lamă ce despică în tăcere lumea.

A suspinat. Suferinţa se strînsese ca un pumn deasupra ei, scoţîndu-şi la iveală ghearele. A înghiţit în sec, strîngînd din buze pentru a birui durerea, aţintind asupra

mea o privire fierbinte. Acum ştia că nu comunica prin senzaţii, ci prin gînduri.

— Cum, aşadar? a întrebat.

I-am istorisit fiecare etapă a periplului meu: fereastra sfărîmată prin care mă răpise monstrul fantomatic zărit la teatru, turnul şi schimbul nostru de sînge. I-am dezvăluit cripta în care dormeam şi comoara pe care o ascundea, bîntuirile mele, puterile şi, mai ales, natura setei care mă mîna. Gustul sîngelui, contactul cu el; felul în care toate pasiunile, toate poftele se ascuţeau în această dorinţă, împlinită numai atunci cînd ucideam pentru a-mi astîmpăra setea.

Durerea o măcina, dar încetase s-o mai simtă. Întreaga-i sensibilitate i se concentrase în priviri. Nu am avut de gînd să-i dezvălui toate acestea, dar mi-am dat seama că o luasem de mînă şi mă aşezasem în aşa fel, încît lumina trăsurilor care treceau pe stradă să îmi cadă, din plin, pe chip.

Fără să o scap din ochi, am apucat sfeşnicul de argint aşezat pe pervaz şi am început să încovoi, încet, metalul.

Lumînările au căzut pe podea.

A dat ochii peste cap. A căzut pe spate, agăţîndu-se cu mîna stîngă de aşternutul patului, iar sîngele i-a ţîşnit printre buze.

Am scăpat din mînă bucata de metal răsucit. Am privit-o, fără să clipesc, cum se luptă cu durerea, ştergîndu-şi neîndemînatică gura cu cearşaful, ca un beţiv după ce a vomitat. Apoi s-a lăsat să alunece pe pardoseală, nemaifiind în stare să se ţină pe picioare.

M-am aplecat asupră-i pentru a o vedea mai bine, dar suferinţa ei din acele clipe nu însemna nimic în comparaţie cu jurămîntul pe care am început să îl pronunţ. Fără să vorbesc, desigur; era aceeaşi enunţare tăcută, mai puternică decît cuvintele: *Vrei să vii cu mine acum? VREI SĂ VII CU MINE, ACUM?*

Nu îţi ascund nimic, nici ignoranţa mea, nici spaima şi nici riscul de a nu reuşi. Nu ştiu nici măcar dacă voi fi în stare să ofer mai mult de o dată darul întunecat şi nici preţul pe care va trebui să-l plătesc, dar sînt gata să îmi asum acest risc pentru tine, îl vom descoperi împreună, oricît de mare ar fi grozăvia misterului acestuia, aşa cum eu însumi am descoperit, de unul singur, toate celelalte.

Din întreaga ei fiinţă, a răspuns *DA.*

— Da! a strigat cu glas tare, cu o voce păstoasă. Ochii-i erau închişi şi îşi legăna capul: Da!

M-am aplecat, sărutîndu-i buzele însîngerate. Un tremur fulgerător mi-a străbătut membrele şi setea mea a ţîşnit, încercînd să o transforme într-o simplă bucată de carne. Mi-am petrecut braţele sub trupul ei fragil şi am ridicat-o; am purtat-o spre fereastră, cu părul plutindu-i unduios în urmă. Sîngele-i a izbucnit din nou din adîncul pieptului, dar asta nu mai avea nici o importanţă.

Toate amintirile pe care le-am avut despre viaţa noastră comună ne înconjurau, ţesîndu-şi linţoliul şi izolîndu-ne de restul lumii; poemele dulci şi cîntecele copilăriei, mirosul ei, învăluindu-mă; vocea ei, alinîndu-mi plînsul, apoi ura mea faţă de ea şi nevoia de a o şti aproape; dispariţia ei, dincolo de miile de uşi închise, dincolo de răspunsuri, apoi groaza pe care mi-o stîrnea, complexitatea ei, indiferenţa şi puterea-i greu de cuprins în cuvinte.

Purtată de acest curent, s-a ivit setea care, în loc să întunece amintirile, le-a intensificat, pînă cînd cea pe care o strîngeam în braţe a devenit, sub apăsarea degetelor şi buzelor mele, o creatură din carne şi sînge, mamă şi amantă în acelaşi timp, obiect al tuturor dorinţelor mele. Mi-am înfipt colţii în gîtul ei. Am simţit-o înţepenind şi sufocîndu-se, şi gura mi s-a deschis lacomă, pentru a primi valul fierbinte de îndată ce acesta a ieşit la suprafaţă.

Inima şi sufletul i s-au despicat în două. Nu mai avea vîrstă. Conştiinţa mi se întuneca, clătinîndu-se, acum nu mai exista mama, nu mai exista teroare şi nici nevoi meschine; ea era ceea ce era: Gabrielle.

Întreaga ei viaţă i-a sărit în apărare, anii de suferinţă, singurătatea la care fusese condamnată în acele uriaşe încăperi goale şi umede, cărţile care o consolau, copiii care o devorau, abandonînd-o apoi, durerea şi boala, ultimul ei duşman, care se prefăcuse a-i fi prieten, promiţîndu-i eliberarea. Dincolo de cuvinte şi imagini, pulsul secret al patimei sale, nebunia ei aparentă, refuzul de a ceda disperării.

Gemeam aplecat peste sînul ei, la fiecare înghiţitură de sînge, încît mi se părea că îngîn un cîntec în ritmul bătăilor inimii ei. Dar aceasta din urmă îşi încetinea, de-a-cum, cadenţa. Moartea venea, iar ea lupta din răsputeri pentru a o respinge. Cu un ultim efort de voinţă, am dat-o la o parte, continuînd însă să o sprijin.

Eram aproape sătul. Setea mea însă îi rîvnea inima. Setea mea nu ştia ce înseamnă alchimia sentimentelor. Fără să-i dau drumul din braţe, cu gura căscată, cu ochii sticlind, o ţineam la distanţă, cît mai departe posibil, de parcă în mine s-ar fi aflat două fiinţe, una care încerca să o îndepărteze şi una care ar fi vrut să o lipească de mine.

Ochii ei larg deschişi păreau orbi. În aceste momente, se afla într-un alt univers, dincolo de suferinţă, în care nu exista decît blîndeţe şi înţelegere. Deodată am auzit-o rostindu-mi numele. Mi-am dus încheietura mîinii drepte la gură şi mi-am sfîşiat vena, ducîndu-mi apoi braţul înspre buzele ei Ea nu s-a mişcat însă cînd sîngele meu i-a stropit buzele.

— Bea, mamă! am strigat, apăsîndu-mi braţul pe gura ei, însă metamorfoza începuse deja.

Buzele-i au fremătat şi s-au închis, lacome, deasupra încheieturii mele; o durere bruscă mi-a străbătut fulgerător întreaga fiinţă, împresurîndu-mi inima.

Trupul mamei s-a întins crispat, mîna ei stîngă mi-a cuprins încheietura atunci cînd prima înghiţitură i-a coborît în gîtlej. Durerea sporea întruna, eram gata să urlu; mi se părea că o văd, metal topit parcurgîndu-mi toate venele, strecurîndu-se în fiecare fibră a fiecărui muşchi. Dar nu era decît mama, care aspira, sugea, îşi lua îndărăt sîngele pe care îl băusem din gîtul ei. Acum stătea în picioare, cu capul abia sprijinit pe pieptul meu. M-a cuprins o moleşeală stranie, brăzdată la fiecare înghiţitură a ei de fiori fierbinţi; inima-mi bătea, gata să explodeze, sporindu-mi, cu fiecare bătaie, suferinţa şi, în acelaşi timp, hrănind-o.

Ea aspira din ce în ce mai violent; mîna ei mă strîngea ca o menghină, corpul ei se rigidiza. Îmi venea să îmi smulg braţul din strînsoare, dar nu doream să o fac; cînd n-am mai putut să mă ţin pe picioare, ea m-a sprijinit. Mă clătinam şi mi se părea că încăperea se învîrte cu mine, dar ea îşi continua treaba şi tăcerea ne învăluia din toate părţile. Apoi, fără convingere, lipsit de voinţă, am împins-o departe de mine.

S-a împleticit şi a încremenit lîngă fereastră, apăsîndu-şi gura cu degetele-i lungi. Înainte să mă prăbuşesc într-un fotoliu din apropiere, i-am contemplat, vreme de o secundă, faţa palidă, formele noi ce umpleau taftaua de un albastru întunecat şi ochii care străluceau ca două globuri de cristal, înrobind lumina.

Ca un prostovan de muritor, cred că am şoptit: "Mamă", după care am închis ochii.

2

ERAM aşezat în fotoliu. Mi s-a părut că am dormit o veşnicie. Credeam că sînt acasă, în castelul tatălui meu. Am căutat din priviri vătraiul şi cîinii, întrebîndu-mă dacă mai rămăsese vreo gură de vin şi, chiar atunci, am zărit ornamentele aurite de-a lungul ferestrelor şi spatele catedralei Notre-Dame profilîndu-se, în depărtare, pe cerul înstelat, şi am văzut-o. Eram la Paris şi aveam să trăim veşnic. Ţinea ceva în mînă. Un sfeşnic şi un amnar. Stătea în picioare şi gesturile ei erau extrem de vioaie. Cînd a reuşit să obţină o scînteie, a aprins lumînările una cîte una. Flăcăruile s-au

înălţat, florile pictate pe pereţi au tîşnit în sus, spre tavan, iar nimfele de acolo s-au agitat o clipă.

Stătea în faţa mea, cu sfeşnicul aşezat în dreapta ei. Faţa-i albă era cu totul netedă. Cearcănele din jurul ochilor dispăruseră fără urmă, ca de altfel şi micile imperfecţiuni şi riduri de care-mi aduceam aminte. Acum era perfectă.

Pleoapele mai păstraseră un uşor pliu de piele în plus, dînd parcă mai mult farmec simetriei triunghiulare a chipului ei. Buzele-i erau de un roz dulce. Părea la fel de delicată ca un diamant în care se joacă lumina.

Am închis ochii, apoi i-am redeschis: nu era o iluzie, aşa cum nici tăcerea ei nu era un miraj.

Îşi regăsise formele împlinite ale unei tinere femei, rotunjimile pieptului bombau taftaua albastră, rozul cald al pielii părea că se datorează unui subtil joc de lumini, iar pletele îi păreau vii. Străluceau în ele atîtea nuanţe, încît fiecare fir de păr părea diferit de celelalte, miliarde de fire de o fineţe extremă, care se legănau în jurul acelui chip angelic.

Pe grumazul fin nu se zărea nici o zgîrietură, nici măcar un rid.

Mai rămăsese de împlinit un ultim act de curaj: s-o privesc în ochi. Să-mi cufund privirile de vampir în cele ale unuia dintre semenii mei, pentru prima oară de la dispariţia lui Magnus?

Se pare că mi-a scăpat un sunet, căci ea a reacţionat. Gabrielle era singurul nume pe care i-l puteam acorda de acum înainte.

— Gabrielle, i-am spus şi mi s-a părut că o surprind surîzînd.

Mi-am aruncat privirile spre propria-mi încheietură. Nici urmă de rană, dar setea mă chinuia îngrozitor. Mi-am ridicat iarăşi ochii spre ea şi am zărit un rictus, datorat cu siguranţă foamei, deformîndu-i trăsăturile. Expresia de pe chipul ei, stranie şi grea de sensuri, părea a-mi spune: "Ei, nu înţelegi?"

Dar ea nici nu a clipit. Se înstăpînise tăcerea. Desigur, exista frumuseţea ochilor ei, aţintiţi asupra mea şi poate iubirea pe care o ghiceam, unul faţă de celălalt, dar în rest a urmat tăcerea. Eram incapabil să o destram. Îşi ferea oare mintea de contactul cu mine? Am întrebat-o, fără cuvinte, dar ea nu părea a mă auzi.

— Acum! a spus, iar glasul ei m-a surprins.

Vocea îi era mai blîndă, mai sonoră decît fusese înainte. Pentru o clipă, am fost din nou în Auvergne: ningea şi ea îmi cînta un cîntec ale cărui ecouri se propagau ca într-o peşteră imensă. Nu, toate acestea se sfîrşiseră demult. A continuat:

— Lasă... Toate acestea au trecut, repede — acum! S-a apropiat şi m-a luat de mînă: Priveşte-te în oglindă! a şoptit.

Îi dădusem mai mult sînge decît luasem. Eram golit de sînge. Cu atît mai mult cu cît nu mă hrănisem nici înainte de a fi venit aici.

Eram atît de absorbit de sonoritatea acestor silabe, de impresia ninsorii, de amintirea cîntecului ei, încît mi-a trebuit o vreme ca să reacţionez. I-am privit degetele, care se împleteau cu ale mele. Carnea noastră era la fel. M-am ridicat din fotoliu, apucîndu-i ambele mîini, apoi i-am atins braţele şi obrajii. Ceea ce trebuia să se împlinească, se împlinise, iar eu eram încă în viaţă! Acum, ea era *alături* de mine. Trecuse graniţa îngrozitoarei mele singurătăţi, venindu-mi alături, şi nu mă gîndeam decît să o iau în braţe, s-o strivesc, îmbrăţişînd-o, şi să nu o mai las niciodată să plece.

Am ridicat-o de la podea şi-am început să mă învîrtesc asemeni unui titirez. Şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit într-un hohot de rîs, care a crescut amenințător, aşa că i-am astupat gura cu mîna.

— Vocea ta e în stare, acum, să spargă toate geamurile din încăpere, i-am şoptit.

Am aruncat o privire spre uşă. Nicki şi Roget se aflau în camera de alături.

— N-au decît să zboare-n ţăndări! a strigat ea, iar expresia de pe chipul ei nu avea nimic vesel într-însa. Nu ne puteam hotărî să ne despărţim unul de altul. Era

ceva mai puternic decît noi.

În cealaltă încăpere, muritorii începuseră să se neliniştească; medicul şi infirmiera se gîndeau că ar fi fost timpul să se întoarcă la căpătîiul muribundei.

A privit spre uşă. Şi ea îi auzea. Însă eu de ce nu reuşeam s-o aud?

S-a desprins din braţele mele, aruncînd scurte priviri de jur-împrejur. A luat sfeşnicul şi s-a apropiat de oglindă, pentru a se contempla.

Ştiam senzaţiile care începeau. Avea nevoie de timp pentru a învăţa să vadă totul din noua perspectivă. Dar trebuia să părăsim cît mai repede acest apartament.

L-am auzit pe Nicki sfătuindu-l pe medic să bată la uşă.

Cum să o conving să plecăm, cum să mă descotorosesc de ei?

— Nu, nu pe acolo! a şuierat, urmărindu-mi privirea.

A privit apoi patul şi obiectele de la căpătîiul lui. Şi-a luat bijuteriile, ascunse sub pernă, într-un toc de catifea uzată.

Fiecare gest, oricît de mărunt, părea să aibă o importanţă extremă. Deşi nu eram în stare să îi captez gîndurile, ştiam că bijuteriile erau singurul lucru pe care dorea să îl ia cu sine. A abandonat restul obiectelor fără remuşcări, veşmintele, trusa de toaletă din argint şi cărţile de pe noptieră. S-au auzit ciocănituri în uşă.

— Vom pleca pe acolo, mi-a sugerat, îndreptîndu-se spre fereastră, pentru a o deschide.

Vîntul se încurca în faldurile aurii ale draperiilor şi făcea să-i fluture şuviţele blonde, lungi, de pe ceafă. Văzîndu-i pletele zburlite acoperindu-i obrajii şi ochii plini de o infinitate de fragmente multicolore, scăldaţi într-o lumină aproape tragică, m-a străbătut un fior. Nu se temea de nimic.

Am apucat-o şi, pentru o clipă, n-am vrut să-i dau drumul să plece. Mi-am cufundat faţa în părul ei, ameţit de gîndul că eram, în sfîrşit, împreună, şi nimic nu avea să ne mai despartă vreodată. Nu-i înţelegeam tăcerea, nu ştiam de ce nu eram în stare să-i aud gîndurile, dar eram convins că nu era vina ei. Poate că asta nu avea să dureze. Era lîngă mine. Moartea era generalul care îmi poruncea, iar eu îi ofeream mii de victime, dar această pradă i-o suflasem de sub nas. Am afirmat-o cu glas tare, laolaltă cu numeroase alte divagaţii absurde. Eram două fiinţe din aceeaşi specie, înfiorători, ucigaşi, plimbîndu-ne prin grădina sălbatică. Am încercat să o conving de realitatea existenţei acestei grădini, deşi nu era neapărat nevoie ca ea să înţeleagă.

— Grădina sălbatică! a repetat şi un surîs blînd i-a arcuit buzele.

Toate mi se amestecau în minte. M-a îmbrăţişat şoptindu-mi:

— Acum, ajută-mă. Vreau să te văd la lucru, chiar acum, şi vom avea apoi o veşnicie întreagă numai pentru noi. Vino.

Setea. Eram sfîrşit. Eram cu adevărat însetat şi ştiam că şi pe ea o încerca o poftă nebună de a cunoaşte gustul sîngelui. Îmi aminteam foarte limpede propria mea poftă din prima noapte. Mi-a trecut prin minte că grozăvia propriei morţi — în clipa în care toate lichidele aveau să-i părăsească trupul — avea să fie oarecum diminuată dacă ar fi băut, înainte, puţin sînge.

Cineva a bătut insistent. Uşa nu era închisă cu cheia.

Am urcat pe pervazul ferestrei şi i-am întins braţele. S-a lipit îndată de mine. Nu cîntărea mai nimic, dar îi simţeam puterea acumulată în braţe. Cu toate acestea, zărind cheiul, departe, sub noi, a şovăit vreme de o clipă.

— Pune-ţi braţele în jurul gîtului meu, i-am spus, şi ţine-te bine.

Am escaladat zidul de piatră, ţinînd strîns preţioasa-mi povară, care îşi lipise obrazul de al meu, pînă cînd am ajuns pe acoperişul lunecos, de ardezie.

O dată ajunşi aici, am luat-o de mînă şi am tras-o după mine, alergînd din ce în ce mai repede peste streşini, trecînd în salturi pe deasupra aleilor, pînă în celălalt capăt al insulei. Mă aşteptasem ca ea să ţipe sau să se agaţe disperată de mine, dar nu îi era teamă deloc.

Privea tăcută acoperişurile de pe malul stîng şi, în depărtare, pe fluviu,

numeroasele bărci întunecate, pline de fiinţe sărmane, în zdrenţe, mulţumindu-se, deocamdată, să simtă dezmierdarea vîntului prin plete. Aş fi putut sta ore în şir să o privesc, observînd amănunţit fiecare detaliu al transformării, ardeam însă de nerăbdare să o port prin întreg oraşul să-i arăt totul, să o învăţ tot ceea ce aflasem. Asemeni mie, uitase şi ea ce înseamnă oboseala.

Din fericire, ea nu avusese parte de grozăvia unei viziuni ca aceea a lui Magnus aruncîndu-se în flăcări.

Dedesubt, pe chei, cu un zgomot infernal, şi-a făcut apariţia o caleaşcă. Vizitiul se chircise pe bancheta lui. I-am arătat însoţitoarei mele vehiculul care se apropia şi i-am apucat mîna.

În clipa cînd a ajuns chiar sub noi, am sărit, aterizînd fără nici un zgomot pe acoperişul îmbrăcat în piele groasă. Am strîns-o pe Gabrielle în braţe, ajutînd-o să îşi regăsească echilibrul, şi ne-am pregătit să sărim de pe acoperiş de îndată ce ni s-ar fi arătat vreun prilej. Mi se părea extrem de palpitant să fac toate acestea împreună cu ea.

Am traversat un pod, am luat-o de-a lungul catedralei, după care am traversat din nou, pe malul drept, de această dată. Am auzit din nou rîsul lui Gabrielle. M-am întrebat ce gîndeau oare oamenii care ne vedeau trecînd, de la ferestrele lor, cocoţaţi pe acoperişul trăsurii ca doi copii neascultători ce se suie într-o barcă şubredă.

Caleaşca a făcut un ocol. Ne îndreptam cu mare viteză către Saint-Germain-des-Pros şi am trecut ca vîntul prin duhoarea Cimitirului Inocenţilor.

Vreme de o secundă, mi s-a părut că simt un fel de emanaţie a *prezenţei,* dar a dispărut atît de repede, încît m-am îndoit de adevărul mărturiei simţurilor mele. Întorcîndu-mă, n-am mai perceput nici o urmă. Într-o clipă de luciditate acută, m-am gîndit că, de acum înainte, voi putea discuta cu Gabrielle despre această *prezenţă,* că vom înfrunta împreună orice ni s-ar ivi în cale. Într-un anume fel, noaptea aceasta a constituit pentru mine un cataclism la fel de violent precum acela în care Magnus a făcut din mine un vampir. Iar noaptea de-abia începuse.

Cînd am ajuns într-un cartier favorabil vînătorii, am luat-o de mînă şi am sărit în stradă.

Şi-a aţintit privirile asupra roţilor ce se învîrteau atît de repede, dar ele s-au făcut nevăzute, cît ai clipi din ochi. Deşi părul nu-i era despletit, părea ireală; o femeie smulsă din timpul şi de la locul ei firesc, îmbrăcată doar cu o rochie subţire şi nişte pantofiori gingaşi. Părea gata să îşi ia zborul.

Am cotit-o pe o alee îngustă şi am luat-o la fugă ţinîndu-ne de după mijloc Din cînd în cînd, îmi coboram privirile şi o vedeam scrutînd zidurile care ne înconjurau, zecile de ferestre cu obloanele închise, prin care se strecurau ici-colo raze subţiri de lumină.

Ştiam ce vede, cunoşteam fiecare sunet care-i ajungea la urechi. Dar tot nu reuşeam să îi aud gîndurile şi ideea că ar fi fost posibil ca ea să mi le ascundă dinadins mă îngrozea.

Se oprise. I-am citit pe faţă faptul că fusese cuprinsă de prima zvîcnire a morţii.

Am liniştit-o, aducîndu-i aminte de viziunea pe care i-o dezvăluisem cu puţin timp în urmă.

— E o durere de scurtă durată, în comparaţie cu ceea ce ai îndurat pînă acum. Va dispărea în cîteva ore, poate chiar mai devreme, dacă ne vom potoli setea chiar acum.

A încuviinţat, mai degrabă nerăbdătoare decît înspăimîntată.

Am nimerit într-o piaţetă. La poarta unei clădiri vechi, un bărbat părea că aşteaptă pe cineva. Chipul îi era ascuns de gulerul ridicat al mantiei sale cenuşii.

Era ea îndeajuns de puternică pentru a-l înfrînge? Era oare la fel de tare, ca şi mine? Venise vremea să aflăm aceste lucruri.

— Dacă setea nu te îndeamnă la acţiune, înseamnă că e încă prea devreme, i-am

spus.

Am privit-o, şi ceea ce am văzut m-a făcut să îngheţ. Intensitatea şi încrîncenarea cu care se concentra erau aproape omeneşti, iar în ochi îi plutea ca o umbră aceeaşi tragică strălucire pe care o zărisem mai înainte. Nu-i scăpa nimic. Cînd, însă, a pornit către bărbatul acela, nu mai avea nimic omenesc. Devenise asemeni unui animal de pradă. Părea doar o femeie care se îndrepta spre un bărbat, mai exact o doamnă, ce nimerise în acest loc pustiu, fără capă, fără pălărie, de una singură, intenţionînd să ceară ajutor unui bărbat galant.

I-am privit mişcarea de-a lungul pavajului inegal, pe care de-abia îl atingea, în mers. Fiecare părticică a fiinţei sale, pînă la şuviţele ce fluturau în bătaia vîntului, dădea impresia unui control perfect. Cu pasul hotărît, părea că ar putea trece prin ziduri.

M-am ascuns în umbră.

Bărbatul a tresărit şi s-a întors în direcţia ei. Călcîiul cizmei sale a scrîşnit, cînd ea s-a înălţat pe vîrfuri pentru a-i şopti ceva la ureche. Vreme de-o clipă, mi s-a părut a şovăi. Poate că era puţin îngrozită. Aproape instantaneu, am văzut-o apucîndu-l şi, curînd, bărbatul se afla în puterile ei. Eram fascinat şi nu mă hotărâm să-mi întorc privirile.

Deodată, mi-am dat seama că nu îi spusesem că trebuie să-nceteze a mai bea înainte ca inima victimei să îşi oprească bătăile. Cum putusem oare să uit aşa ceva? M-am repezit spre ea, dar dăduse deja drumul bărbatului, care se prăbuşise la baza zidului, cu capul înclinat într-o parte, cu pălăria căzută la picioare. Mort.

Încremenise, privindu-l. Vedeam cum sîngele îi aleargă prin vene, încălzind-o şi colorîndu-i pielea, redîndu-i roşeaţa buzelor. Mi-a adresat o privire fulgerătoare, de un violet intens, avînd aproape aceeaşi nuanţă cu cea a cerului în clipa în care intrasem în camera ei. Am observat-o în tăcere, în timp ce îşi cerceta victima cu o uimire ciudată, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. I-am îndepărtat de pe frunte cîteva şuviţe încîlcite.

S-a strecurat în braţele mele, iar eu am condus-o departe de cadavru. A aruncat o privire în urmă, apoi s-a uitat ţintă drept înainte.

— Cred că ajunge pentru astă-noapte. Ar trebui să ne întoarcem în turn, i-am spus.

Voiam să îi arăt comoara, să fim singuri în acel adăpost sigur, să o strîng în braţe şi să o încurajez, dacă evenimentele aveau să o zăpăcească. Spasmele morţii o cuprinseseră din nou. Acolo ar fi putut să se odihnească, lîngă foc.

— Nu, nu vreau să plec. Nu încă, a protestat. Durerea nu are să ţină prea mult, mi-ai promis doar. A ridicat ochii şi mi-a zîmbit. Vezi tu, doar venisem să mor la Paris, a şoptit ea.

Fiecare detaliu îi atrăgea atenţia: tînărul mort din urma noastră, cu mantia lui cenuşie, oglindirea senină a cerului într-o băltoacă, o pisică ţopăind pe ziduri. Sîngele din ea era încă destul de cald şi continua să circule.

Am luat-o de mînă, îndemnînd-o să mă urmeze.

— Trebuie să mă hrănesc şi eu, i-am explicat.

— Da, înţeleg, a şoptit. Ar fi trebuit să ţi-l las ţie. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta... Ah, nu ţi-ai pierdut galanteria.

— E o galanterie de flămînd, i-am răspuns, zîmbind. Doar n-o să ne uscăm pe picioare, respectînd bunele maniere pentru monştri.

Am început să rîd. Cînd am vrut să o sărut, atenţia mi-a fost atrasă de un ciudat fenomen. I-am strîns mîna, mai să i-o strivesc.

În depărtare, către Cimitirul Inocenţilor, auzeam *prezenţa* mai puternică decît oricînd.

Şi ea se oprise, înclinîndu-şi uşor capul.

— Auzi şi tu? am întrebat-o.

Şi-a ridicat ochii spre mine.

— E un *altul?*

Ochii i s-au micşorat şi a aruncat încă o ocheadă în direcţia din care venise acea emanaţie.

— Nelegiuiţi! a rostit cu glas tare.

— Poftim?'

Nelegiuiţi, nelegiuiţi, nelegiuiţi. M-a apucat, brusc, ameţeala, precum amintirea unui fragment de vis. Nu reuşeam să gîndesc. Îmi supraapreciasem puterile, creînd-o, după chipul şi asemănarea mea. *Trebuia* să beau, numaidecît.

— Ne-a numit nelegiuiţi, a spus. N-ai auzit?

Şi-a ciulit urechile, dar *prezenţa* fugise.

— Să nu-ţi pese de ea, oricine-ar fi, i-am spus. Nu s-a apropiat niciodată mai mult de atît.

Dar chiar cînd pronunţam aceste cuvinte, mi-am dat seama că, de astă dată, fusese mult mai aproape. Doream să plec cît mai departe de Cimitirul Inocenţilor.

— Trăieşte prin cimitire, am şoptit. Poate că nu poate să trăiască altundeva... un timp prea îndelungat.

Chiar înainte de a-mi fi terminat fraza, am simţit-o iar; părea că se amplifica şi emana cea mai înverşunată rea-voinţă din cîte îmi fusese dat să cunosc.

— Rîde! a murmurat Gabrielle.

Am privit-o atent. Fără nici o îndoială, percepea *prezenţa* mult mai clar decît mine.

— Sfideaz-o! am strigat. Spune-i că e fricoasă! Cere-i să se arate!

M-a privit, mirată.

— Chiar vrei asta? m-a întrebat, în şoaptă.

Tremura uşor. Am sprijinit-o. Deodată şi-a cuprins mijlocul cu mîinile, ca şi cum spasmele ar fi cuprins-o iar.

— Bine, poate altă dată... am spus. Încă n-a venit vremea. Dar nu-ţi fie teamă, nu vom apuca s-o uităm. O vom auzi iar.

— A plecat, a spus Gabrielle. Creatura asta ne urăşte...

— Atunci, hai să ne îndepărtăm, am spus dispreţuitor, trecîndu-mi braţul peste umerii ei.

Nu i-am spus la ce mă gîndeam, ce mă sîcîia mai mult decît *prezenţa* şi năbădăile acesteia, cu care începusem deja să mă obişnuiesc. Dacă Gabrielle putea percepe *prezenţa* la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine, însemna că se bucura de toate puterile mele, inclusiv de însuşirea de a transmite imagini şi gînduri. Şi totuşi, noi doi nu reuşeam *să comunicăm* pe această cale!

3

DE ÎNDATĂ ce traversarăm fluviul, am găsit un muncitor.

Nici nu apucasem să pun bine mîna pe acel bărbat, cînd, cu o nemaipomenită intensitate, un gînd s-a impus minţii mele. De acum înainte, tot ceea ce făcusem de unul singur, aveam să facem împreună. Ea avea să mă observe, trăgînd învăţăminte.

Mi-am ademenit victima afară din cîrciumă, ameţind-o cu întrebări.

Mi-am dat seama că încercam să strălucesc în ochii lui Gabrielle jucîndu-mă, arătîndu-mă mai crud ca de obicei. Clipa supremă a fost de o violenţă extremă, extenuantă.

Gabrielle jubila. Nu mă scăpa din ochi nici o clipă, de parcă s-ar fi hrănit cu această viziune, aşa cum se hrănea cu sînge.

M-am întors apoi lîngă ea, am cuprins-o în braţe şi am rămas agăţaţi unul de altul, în întuneric, ca două statui fierbinţi, despărţiţi numai de stratul subţire, străin, al

veşmintelor noastre.

Noaptea şi-a pierdut după aceea dimensiunile obişnuite. Chiar şi acum, o socotesc printre nopţile cele mai lungi pe care le-am cunoscut în viaţa-mi de nemuritor. O noapte infinită, vertiginoasă, de nepătruns. În unele clipe, mi-am dorit să mă pot apăra de plăcerile şi surprizele pe care mi le oferea, dar nu aveam cum.

Degeaba îmi repetam în minte numele ei pentru mine, ea nu era încă Gabrielle. Era *ea,* pur şi simplu, cea pe care o dorisem toată viaţa, cu întreaga mea fiinţă. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Moartea ei nu a durat prea mult.

Ne-am refugiat într-o pivniţă părăsită, pînă cînd s-a sfîrşit totul. Tot timpul, am ţinut-o în braţe şi i-am vorbit. I-am povestit din nou, în cuvinte de această dată, ceea ce mi se întîmplase.

I-am descris turnul, i-am repetat cuvintele lui Magnus, i-am explicat manifestările *prezenţei* şi cît îmi repugna să o urmăresc pînă în vizuinile ei. În repetate rînduri, am încercat să îi comunic imagini, dar fără rezultat. Nu am comentat însă nici eu, nici ea, acest eşec. M-a ascultat cu mare atenţie.

I-am dezvăluit bănuielile lui Nicki şi i-am spus că mă tem pentru sănătatea lui mintală. Încă o fereastră deschisă şi încă o încăpere pustie, iată cîteva motive care ar fi înnebunit pe oricine.

Trebuia să găsesc o poveste îndeajuns de plauzibilă pentru Roget şi o cale pentru a rupe lanţul bănuielilor lui Nicki.

Spusele mele i-au trezit o oarecare fascinaţie, dar nu le-a acordat importanţă. Pentru ea, conta cu adevărat numai prezentul. Poate că nu credea în propria-i nemurire.

Părea mai degrabă convinsă că nu-i mai rămăsese decît această unică noapte de energii supranaturale şi simţea nevoia să cunoască şi să facă absolut totul înaintea zorilor, cînd avea să se cufunde în hăul morţii.

Am încercat de mai multe ori să o conving să ne refugiem în turn. Mă cuprinsese un soi de oboseală spirituală. Simţeam nevoia să mă retrag într-un loc liniştit, pentru a medita în voie la toate cîte se întîmplaseră. Deschideam ochii şi, deocamdată, nu vedeam decît bezna. Ea, în schimb, visa mereu noi experienţe, noi aventuri.

Mi-a propus să pătrundem în locuinţele muritorilor şi să căutăm haine pentru ea. A rîs cînd i-am spus că eu continuam să îmi cumpăr haine de la diverşi negustori...

— Ne vom da seama, cu siguranţă, dacă acea casă este sau nu pustie, mi-a spus în vreme ce străbăteam străzile, grăbiţi, cu privirile înălţate spre ferestrele clădirilor. Vom auzi servitorii dormind.

Nu mă gîndisem, dar mi s-a părut logic ceea ce spunea.

Am urcat nişte scări de serviciu interminabile şi am parcurs lungi culoare, uimit că totul era atît de simplu, şi fascinat de fiecare detaliu al acestor apartamente intime. Mi-am dat seama că îmi făcea plăcere să ating obiectele personale: evantaie, tabachere, chiar şi ziarul pe care îl citise stăpînul casei ori cizmele aşezate în faţa căminului. Era la fel de amuzant ca şi atunci cînd îi pîndeam pe fereastră pe muritori.

Ea îşi urma propriile scopuri. Într-un budoar, a descoperit veşminte somptuoase, potrivite pentru formele-i mai împlinite acum. Am ajutat-o să-şi schimbe taftaua albastră cu o rochie de catifea roz şi să-şi aranjeze buclele sub o pălărie împodobită cu pene de struţ. Nu reuşeam să mă obişnuiesc cu prezenţa ei şi cu senzaţiile stranii pe care mi le trezea această incursiune într-o casă plină de mirosuri omeneşti.

A cules o serie de obiecte mărunte de pe masa de toaletă, un flacon de parfum, o forfecuţă din aur, apoi s-a privit în oglindă.

Am sărutat-o, şi ea s-a lăsat în voia mea. Eram ca doi amanţi palizi.

Ne-am întors în stradă, am trecut pe la Operă, apoi pe la Comedia Franceză, chiar înainte de închidere, după care ne-am îndreptat spre Palatul Regal. A constatat cu încîntare, că muritorii ne vedeau, fără să ne vadă, că îi atrăgeam şi îi păcăleam

întru totul.

Am perceput din nou, foarte acut, *prezenţa,* cînd am trecut pe lîngă biserici.

Am escaladat clopotniţe, pentru a ne contempla împărăţia, apoi am alergat, refugiindu-ne în cafenelele ticsite, doar din plăcerea de a savura contactul şi mirosul oamenilor care ne înconjurau, schimbînd priviri semnificative şi rîzînd pe furiş, între noi.

Din cînd în cînd, cădea în visare, contemplînd aburii ce se înălţau din ceştile noastre de cafea.

Dar, mai presus de orice, adora străduţele înguste, întunecate, şi plimbările în aer liber. Ar fi vrut să se caţere în copaci pentru a ajunge pe acoperişuri. Se mira că eu nu eram ispitit să parcurg oraşul pe acoperişuri ori cocoţat pe vreo trăsură.

După miezul nopţii, am ajuns în mijlocul unei pieţe pustii, ţinîndu-ne de mînă.

Încă o dată, am simţit *prezenţa,* dar nici unul, nici altul nu am reuşit să îi ghicim starea de spirit.

Pentru Gabrielle, tot ceea ce ne înconjura constituia încă prilej de mirare: gunoaiele, pisicile care alergau după vreun şobolan, nemişcarea stranie care ne împresura, faptul că nici cele mai întunecate cotloane ale metropolei nu prezentau vreun pericol pentru noi. O încînta posibilitatea de a trece pe lîngă cuiburile tîlharilor fără a fi auziţi, fiind în stare să pedepsim pe oricine ar fi fost îndeajuns de nechibzuit ca să ne atace; însuşirea de a fi, în acelaşi timp, vizibili şi invizibili, palpabili şi, totodată, insesizabili.

N-am sîcîit-o cu sfaturi şi cu întrebări. M-am mulţumit să îi urmez capriciile, cufundat, uneori, în gînduri.

Cînd şi-a făcut apariţia printre tarabe un tînăr călăreţ, l-am privit ca pe o apariţie venită din lumea celor vii în împărăţia morţilor. Părul şi ochii lui întunecaţi m-au purtat cu gîndul la Nicolas, ca de altfel şi expresia chipului său, inocentă şi frămîntată, totodată. N-ar fi trebuit să calce niciodată în aceste locuri. Era mai tînăr decît Nicki şi de o inconştienţă nebunească.

N-am avut măsura nechibzuinţei lui decît atunci cînd ea a sărit, ca o felină roz, uriaşă, şi l-a trîntit de pe cal.

Eram de-a dreptul tulburat. Nevinovăţia victimelor ei nu părea să o deranjeze defel. Ignora întru totul scrupulele mele morale. La urma urmei, nici eu nu mă mai sinchiseam de ele, aşa că, de ce-aş fi judecat-o?

Nepăsarea cu care l-a ucis pe tînăr — rupîndu-i gîtul, cu graţie, cînd şi-a dat seama că nu-i era îndeajuns de sete — m-a înfuriat la culme, deşi o privisem cu interes atunci cînd o făcuse.

Era mai rece decît mine. Se descurca mai bine. Magnus îmi spusese: "Fii fără milă!", dar voia oare să-mi spună să ucid atunci cînd nu era necesar?

Văzînd-o cum îşi smulgea hainele roz, îmbrăcîndu-le pe cele ale tinerelului, am înţeles de ce procedase astfel. Îl alesese fiindcă era mai firav.

Ce-i drept, o dată cu veşmintele — ciorapi de mătase crem, cămaşă de dantelă, vestă galbenă, pantaloni, haină stacojie şi panglică roşie — îşi însuşise chiar înfăţişarea victimei sale.

O parte din mine se revolta împotriva farmecului ei, împotriva îndrăznelii cu care îşi atribuise acest costum masculin; părul ei despletit aducea acum mai mult cu coama unui leu decît cu pletele unei doamne. Am simţit pofta de a-i face rău. Am închis ochii. Cînd i-am deschis din nou, m-a apucat ameţeala. Nu puteam suporta prezenţa tînărului mort.

Şi-a legat părul în coadă de cal, cu panglica stacojie. Apoi, după ce şi-a acoperit victima cu rochia ei roz, s-a încins cu sabia acesteia. În cele din urmă, s-a aplecat şi şi-a ridicat fularul cafeniu.

— Să mergem, dragul meu, mi-a spus, îmbrăţişîndu-mă.

Parcă devenisem de piatră. Îmi doream doar un lucru: să mă întorc în turn,

împreună cu ea. M-a strîns de mînă şi a luat-o la fugă. Părea că zboară printre tarabe şi grămezile de gunoaie. M-am oprit.

A fost lîngă mine cît ai clipi din ochi.

— Hai, te rog, n-are nici un rost să mai port rochii, mi-a spus, cu tonul pe care-l folosesc copiii care au făcut o boroboaţă.

— Nu, într-adevăr, ai dreptate! am încuviinţat.

Poate era mai bine că nu îmi putea citi gîndurile. Nu îmi puteam desprinde privirea de la picioarele ei perfecte, de la coapsele rotunde şi de la pîntecele-i plat.

Amintiţi-vă, în vremea aceea, femeile nu-şi arătau deloc picioarele. Dar acum, nici ea nu mai era cu adevărat o femeie. O fracţiune de secundă, înfiorarea mi-a cuprins sufletul.

— Vino, să ne întoarcem pe acoperişuri. Vreau să mergem pe boulevard du Temple, să-mi arăţi micul teatru pe care l-ai cumpărat. Vrei să faci asta pentru mine?

— Desigur, am răspuns. De ce nu?

CÎND, în sfîrşit, ne-am întors pe insula Saint-Louis, mai erau vreo două ore de întuneric. În depărtare, pe cheiul pavat, scăldat în lumina clarului de lună, mi-am văzut iapa, legată lîngă un zid, acolo unde o lăsasem. Cu siguranţă, în zarva care se iscase după plecarea noastră, nimeni nu o băgase în seamă.

Am pîndit cu atenţie semnele prezenţei lui Nicki şi a lui Roget, dar casa era întunecată şi părăsită.

— Şi totuşi, simt că nu sînt prea departe, a şoptit Gabrielle.

— În apartamentul lui Nicki, am murmurat. Iar de la vreuna din ferestre, se prea poate ca un servitor să fi fost însărcinat să-mi supravegheze iapa.

— Atunci, hai s-o lăsăm şi să furăm alta.

— Nu, e iapa mea! am zis.

Deodată am simţit cum mîna i se crispează într-a mea.

Era din nou vechea noastră cunoştinţă, *prezenţa;* de astă dată, mergea de-a lungul Senei, în celălalt capăt al insulei, îndreptîndu-se spre malul stîng.

— A dispărut! a rostit Gabrielle. Să mergem! O să furăm un alt cal.

— Aşteaptă o clipă, voi încerca să ademenesc iapa încoace.

Mi-am concentrat întreaga voinţă asupra animalului, poruncindu-i, pe tăcute, să vină la noi. Iapa a început să necheze, trăgînd de cureaua de piele. Apoi a cabrat, şi hamul s-a rupt ca un fir de iarbă.

A luat-o la goană spre noi, în galop, tropăind pe caldarîm. Fără să şovăim i-am sărit în spinare. Am apucat ceea ce mai rămăsese din frîu şi-am pornit în galop.

Pe cînd traversam podul, am perceput în urma noastră o zarvă enormă, am citit descumpănirea în minţile muritorilor.

Dar noi eram de-acum departe, ne cufundam în bezna plină de ecouri care învăluia de la Cité.

DE ÎNDATĂ ce am ajuns în turn, am aprins una din făcliile cu răşină şi am tras-o pe Gabrielle după mine, în donjon. Nu mai dispuneam de suficient timp pentru a-i arăta încăperea de sus.

Cu ochii sticloşi, privea lenevos de jur împrejur, coborînd pe scara în spirală. Costumul ei stacojiu strălucea, contrastînd cu zidurile de piatră neagră.

Duhoarea care urca din beci o tulbura; însă, de cum am ajuns în imensa criptă şi am închis uşa în urma noastră, mirosul nu ne-a mai deranjat.

La lumina torţei, s-a apucat să studieze tavanul boltit şi cele trei sarcofage cu capacele lor sculptate.

Nu părea înspăimîntată. Am îndemnat-o să încerce capacul sicriului pe care şi-l

alesese, căci, poate, aveam să fiu obligat să o ajut. A privit cele trei morminte şi, după ce s-a gîndit cîteva clipe, l-a ales pe cel al cavalerului în armură, nu pe cel ce purta efigia feminină. I-a dat capacul la o parte şi-a privit înăuntru. Poate că nu era la fel de tare ca mine, dar avea suficientă forţă pentru acest lucru.

— Nu-ţi fie teamă, am încurajat-o.

— Nu. În privinţa asta, nu trebuie să-ţi faci gînduri. Vocea îi era marcată de o tristeţe abia simţită. Părea că visează, mîngîind piatra.

— La această oră, mamei tale i s-ar fi făcut deja toaleta mortuară. Încăperea ar fi fost plină de mirosuri neplăcute şi de fumul a sute de lumînări. Gîndeşte-te, cît de umilitoare este moartea. Ar fi fost dezbrăcată, spălată şi îmbrăcată la loc de către necunoscuţi; aceştia i-ar fi văzut trupul albit şi lipsit de apărare, căzut pradă somnului de pe urmă. Iar pe coridoare, viii ar fi şuşotit despre sănătatea lor excelentă: în familia lor n-ai să găseşti niciodată un bolnav de piept, nicidecum! "Sărmana marchiză!" ar fi zis ei, plini de compasiune. S-ar fi întrebat dacă avusese ceva al ei, dacă avusese avere şi cui i-o lăsase. Probabil, fiului. Iar bătrîna care ar fi venit să ia rufele murdare i-ar fi furat moartei inelele de pe degete.

Am încuviinţat. Îmi venea să-i spun: iată-ne, în schimb, într-o altă criptă, pe cale să ne întindem în aşternuturile de piatră, avînd drept unică tovărăşie pe cea a şobolanilor. Totuşi, era de o mie de ori mai bine aşa. Să bîntui pe veci împărăţia coşmarelor, iată o îndeletnicire care nu e lipsită de un anume farmec întunecat, nu-i aşa?

Era palidă şi părea îngheţată. Cu un gest somnoros, a scos din buzunar un obiect micuţ.

Erau foarfecele de aur pe care le luase din camera ei. Străluceau în lumina torţei.

— Nu, mamă, am zis.

Ţipătul m-a speriat chiar şi pe mine, într-atît de puternice i-au fost ecourile stîrnite sub tavanul boltit. Măştile mortuare gravate pe sarcofage îmi păreau a fi martorii nemiloşi a ceea ce se întîmpla. Inima mi s-a chircit în piept, dureroasă.

Ce zgomot înfiorător produceau foarfecele, tunzînd, tăind! Părul îi cădea în bucle lungi de jur-împrejur.

— Oooh, mamă.

Şi-a plecat privirile spre pletele sacrificate, le-a împrăştiat cu vîrful cizmelor, iar cînd şi-a ridicat ochii spre mine, am văzut că se transformase, într-adevăr, într-un tînăr al cărui chip era încadrat de bucle scurte, blonde.

Ochii i se închideau însă.

A întins mîna spre mine, lăsînd să-i scape foarfecele.

— Iar acum, odihna, a murmurat.

— E numai soarele care răsare, i-am spus, încercînd să o liniştesc.

Obosise mai repede decît mine. S-a întors şi s-a îndreptat spre mormînt. Dînd la o parte încă puţin capacul sarcofagului, am aşezat-o înăuntru, cu ochii închişi, lăsîndu-i membrele suple să-şi găsească, cu graţia lor înnăscută, locul potrivit.

Chipul ei oglindea de-acum seninătatea dată de somn. Părea moartă, dusă pe vecie, de îndată ce vraja se destrămase.

Mi-am înfipt colţii în propria-mi limbă, pînă cînd mi-am simţit gura umplîndu-mi-se de sînge. Apoi, aplecîndu-mă asupra ei, am lăsat sîngele să-i curgă, picătură cu picătură, pe buze. Şi-a redeschis ochii. Strălucirea lor, albastru-violacee, s-a aţintit asupră-mi. Sîngele i s-a scurs în gura întredeschisă şi, încetişor, şi-a ridicat capul, pentru a-mi primi sărutul. Limba mi s-a strecurat între buzele-i la fel de reci ca ale mele. Dar sîngele era cald şi circula între noi.

— Noapte bună, preaiubita mea, i-am spus. Gabrielle, îngerul meu întunecat.A căzut în nemişcare de îndată ce i-am dat drumul. Am închis deasupra ei lespedea de piatră.

TREZIREA în cripta subpămînteană a fost destul de neplăcută. Aerul îngheţat îmi displăcea, la fel duhoarea ce ajungea pînă la mine din beciul aflat la etajul inferior şi gîndul la toate acele creaturi moarte aflate acolo.

M-a cuprins îngrijorarea. Dar dacă ea nu avea să se mai trezească niciodată? Dacă ochii ei aveau să rămînă închişi pe veci?

Mi s-a părut însă un gest arogant, obscen, să ridic lespedea de piatră a sarcofagului pentru a o vedea dormind. M-a cuprins o ruşine de muritor. La castel, nu îndrăznisem niciodată să deschid uşa apartamentului ei, fără să fi bătut în prealabil şi, cu atît mai puţin, n-aş fi cutezat să dau la o parte draperiile patului ei.

Avea să se trezească. Trebuia. Ar fi fost cu mult mai bine dacă şi-ar fi ridicat de una singură lespedea de pe mormînt. Odată şi odată, setea avea să o determine să o facă, aşa cum mi se întîmplase şi mie.

Am aprins făclia şi am ieşit pentru cîteva clipe afară, în aer liber. Apoi, fără să închid grilajul sau uşile în urma mea, am urcat în camera lui Magnus, pentru a admira întunericul alungînd flăcările asfinţitului.

A trecut o oră. Lumina azurie se estompa, stelele îşi făcuseră apariţia, iar la orizont, în Paris, se aprinseseră nenumăratele felinare. Am plecat de la fereastră şi m-am dus să aleg cîteva bijuterii pentru ea, din cufăr.

Cu siguranţă, îşi păstrase pasiunea pentru bijuterii. Nu îşi luase oare propriile bijuterii înainte să fugim? Am aprins lumînările, nu fiindcă altfel nu aş fi văzut, ci fiindcă flăcăruile lor făceau să strălucească giuvaierurile. I-am găsit cîteva nestemate delicate, fermecătoare: ace încrustate ,perle şi inele suficient de masculine, potrivite cu noua ei înfăţişare.

Din cînd în cînd, îmi încordam auzul şi cîte un fior îmi îngheţa inima. Dar dacă n-avea să se mai trezească? Dacă nu avusese dreptul decît la o singură noapte? Groaza îmi apăsa tîmplele. Marea de bijuterii, flăcările ce dansau, oglindindu-se în miile de feţe ale acestora, toate acestea n-ar mai fi însemnat nimic.

Auzeam vîntul, foşnetul vast şi blînd al copacilor, fluieratul vesel, îndepărtat al grăjdarului meu şi nechezatul cailor. Doar ea nu se auzea.

În depărtare, clopotul din sat număra orele.

Deodată, am avut sentimentul că eram pîndit. Era ceva atît de neobişnuit, încît m-a cuprins panica. M-am întors, spre intrarea în pasajul secret. Nimeni. Am privit apoi printre gratiile ferestrei şi privirile ni s-au încrucişat.

Părea că pluteşte în aer, agăţată de gratii cu ambele mîini. Zîmbea.

Era cît pe-aci să urlu. Instinctiv, am făcut un pas înapoi şi, brusc, m-am simţit năclăit de sudoare. Mi-era ruşine că mă lăsasem surprins.

Dar ea era acolo, nemişcată, surîzătoare, şi expresia de pe chipul ei s-a transformat progresiv din seninătate în viclenie. În lumina răspîndită de lumînări, privirea-i părea incandescentă.

— Nu-i frumos să-i sperii pe ceilalţi nemuritori, i-am spus pe un ton de falsă mustrare.

A rîs, mai voioasă decît fusese vreodată pe cînd era vie.Ce uşurare, s-o văd mişcîndu-se şi rîzînd astfel!

— Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

M-am îndreptat spre fereastră şi mi-am trecut mîinile printre gratii, apucînd-o de încheieturi.

Gura-i senzuală era numai dulceaţă. Coama ei deasă îi împresura chipul cu o aură lucitoare.

— Am escaladat zidul, cum altfel? a răspuns. Ce ţi-ai închipuit?

— Haide, coboară. N-ai cum să treci printre gratii. Am să îţi ies în întîmpinare.

— Nu, mai bine ne întîlnim sus, în turn, e mai aproape.

Reluîndu-şi ascensiunea, a dispărut din raza mea vizuală. Mai tîrziu, pe cînd coboram treptele, era toată numai exuberanţă, la fel ca în ajun.

— De ce ne mai pierdem timpul pe-aici? a întrebat nerăbdătoare. Hai să fugim la Paris!

Era superbă şi, totuşi, ceva mă deranja în înfăţişarea ei, ceva nu era în regulă... Dar ce anume?

Deocamdată însă n-avea chef nici de îmbrăţişări, nici măcar să stăm de vorbă, iar asta mă cam călca pe nervi.

— Aş vrea să-ţi arăt camera secretă, i-am spus, şi bijuteriile lui Magnus.

— Bijuteriile?

De la fereastră nu le putuse vedea, din cauza capacului cufărului. A luat-o înainte, spre încăperea în care arsese Magnus, apoi a fost nevoită să se ghemuiască, pentru a încăpea în tunel.

Văzînd cufărul, a amuţit de uimire.

Aruncîndu-şi, nerăbdătoare, părul pe spate, s-a aplecat, pentru a examina broşele, inelele, micuţele zorzoane pe care le asemăna, cu siguranţă, cu cele pe care, odinioară, le vînduse, una cîte una.

— Cred că le-a strîns secole de-a rîndul! a exclamat. Ce de obiecte preţioase! Ştia să aleagă, nu-i aşa? Cred că era o fiinţă ieşită din comun.

Din nou, cu un gest aproape iritat, şi-a dat deoparte şuviţele rebele, care mi se păreau acum mai palide, mai luminoase, mai dese. O podoabă superbă.

— Priveşte perlele acestea, i-am spus. Şi inelele.

I le-am arătat pe cele pe care le alesesem pentru ea şi i le-am strecurat pe degete. Rîsul ei voios a răsunat iarăşi.

— Pe cinstea mea, aş zice că sîntem o pereche minunată de demoni.

— Vînătorii din grădina sălbatică! am supralicitat.

— Atunci, haide să pornim spre Paris, a zis.

Un spasm scurt de durere i-a întunecat vreme de o clipă faţa; setea. Şi-a trecut limba peste buze. Îi păream oare măcar pe jumătate atît de fascinant precum mi se părea ea mie?

A continuat, cu privirile umbrite de intensitatea a ceea ce simţea:

— În noaptea asta, aş vrea să mă hrănesc cît mai repede, iar apoi să ieşim din oraş, să mergem în pădure. Să mergem acolo unde nu sînt oameni. Unde nu e decît vîntul prin ramurile umbroase şi stelele deasupra capetelor noastre. Acolo unde domneşte o linişte binecuvîntată.

S-a reîntors la fereastră. Silueta ei suplă era dreaptă precum trunchiul unui plop tînăr şi pe fiecare deget îi strălucea cîte un inel. Mîinile ei, ieşind din mînecile largi ale veşmintelor sale bărbăteşti, păreau, prin contrast, mai fine. A contemplat în tăcere norii răzleţi de pe cer şi stelele care licăreau prin vata violetă a cetii nocturne.

— Trebuie să îi fac o vizită lui Roget, am spus cu voce scăzută. Trebuie să mă ocup de Nicki, să născocesc doar Dumnezeu ştie ce minciuni care să explice plecarea ta.

S-a întors spre mine şi faţa ei mi s-a părut dintr-o dată mai mică şi îngheţată, ca odinioară, la castel, cînd nu era de acord cu mine.

— De ce le-ai mai vorbi despre mine? m-a iscodit... De ce îţi mai pasă ce se întîmplă cu ei?

Întrebarea m-a revoltat, dar nu m-a surprins. Poate că mă aşteptasem la aşa ceva. Poate ghicisem în ea, dintru început, întrebările-i mute.

Aş fi vrut să îi spun: Nicki a stat la căpătîiul tău atunci cînd erai pe moarte, asta nu însemna chiar nimic pentru tine? Dar cuvintele acestea sunau atît de patetic, atît de... muritoare, de-a dreptul stupide. Totuşi, ceea ce făceam nu era stupid.

— N-am de gînd să te judec, a spus sprijinindu-se de pervazul ferestrei cu braţele

încrucişate. Pur şi simplu, nu înţeleg. De ce ne-ai scris, de ce ne-ai trimis toate acele daruri? De ce nu ai preferat să îţi păstrezi toate bogăţiile, urmîndu-ţi propria ta cale?

— Şi unde să mă duc? am strigat. Departe de toţi cei pe care i-am cunoscut şi iubit? Nu voiam să încetez a mă mai gîndi la tine, la Nicki, chiar şi la tata, şi la fraţii mei. Am făcut ceea ce mi-am dorit să fac.

— Aşadar, n-ai făcut-o numai fiindcă aşa îţi dicta conştiinţa?

— Dacă faci numai ce îţi dictează conştiinţa, atunci faci ceea ce vrei să faci. De fapt, motivul a fost unul mult mai simplu. Voiam ca tu să te bucuri de bogăţia pe care ţi-am dăruit-o. Doream... să fii fericită.

S-a gîndit, un timp mai îndelungat.

— Ai fi preferat să te fi uitat? am continuat. Mă simţeam rău şi furios.

Nu mi-a răspuns imediat.

— Nu, bineînţeles că nu. Iar dacă rolurile ar fi fost inversate, nici eu nu te-aş fi uitat. Sînt convinsă de asta. Dar ceilalţi? Nu-mi pasă de ei nici cît negru sub unghie. Nu vreau să mai am vreodată de-a face cu ei, nu mai vreau să-i mai întîlnesc niciodată.

Am încuviinţat, deşi spusele ei mă revoltau. Mă speria.

— Nu reuşesc să scap de ideea că sînt moartă. Despărţită întru totul de tot ce e viu. Ştiu că mi-am păstrat simţul gustului, văzul, pipăitul şi pot să beau sînge. Dar am impresia că sînt invizibilă, impalpabilă.

— Nu ai dreptate, am protestat. Cît timp crezi că ai putea rezista doar pipăind şi văzînd, atingînd şi văzînd, dacă n-ar exista dragostea? Dacă n-ai avea pe nimeni alături? Nu părea să înţeleagă. Oh, şi, la urma urmei, de ce te-aş plictisi cu toate astea? Sîntem împreună. Sînt lîngă tine. Habar n-ai cum era înainte, cînd eram singur.

— Te necăjesc, deşi nu asta-mi era intenţia, a replicat. Spune-le tot ce vrei. Poate că vei reuşi într-adevăr să născoceşti o poveste credibilă. Dacă vei dori ca eu să vin cu tine, voi veni. Voi face tot ce vrei. Şi-a coborît vocea. Fireşte, nu ai de gînd să îţi împărţi puterea cu ei?

— Nu, asta nu, niciodată.

Am clătinat din cap, ca şi cum ideea mi se părea de neconceput.

— Nici măcar cu Nicolas?

— Pe zei, nu!

Am privit-o. A înclinat uşor capul, de parcă mi-ar fi aprobat răspunsul. Apoi şi-a aranjat părul cu o mişcare nervoasă.

— De ce nu cu Nicolas? m-a întrebat.

Acest interogatoriu mă stînjenea.

— Fiindcă e tînăr şi are toată viaţa înainte. Nu e pe moarte. Cu timpul, are să uite de noi...

— Ar putea să moară chiar mîine, a obiectat. L-ar putea strivi o trăsură pe stradă...

— Să înţeleg că ai vrea să-i spun?

Am fulgerat-o din priviri.

— Nu, dimpotrivă. Cine sînt eu, ca să-ţi spun ce să faci? încerc doar să te înţeleg.

Părul ei lung i-a căzut de pe frunte, iar ea şi-a apucat şuviţele rebele cu ambele mîini.

— Dumnezeule! a şoptit.

Cuprinsă de convulsii nervoase, a scăpat părul din mîini şi a început să strige. Pătrunzătorul ţipăt m-a împietrit. Am simţit o durere sfîşietoare răsucindu-mi-se în creier. Nu o mai auzisem niciodată ţipînd. A continuat să ţipe prăbuşită lîngă fereastră. Şi-a ridicat mîna spre propriile plete, dar şi-a retras-o de parcă s-ar fi ars. Se zbătea, agăţată de fereastră, urla şi se zvîrcolea de parcă încerca să scape de propriul scalp.

— Încetează! am strigat.

Am apucat-o de umeri şi am zgîlţîit-o. Se sufoca. Deodată mi-am dat seama. Părul îi crescuse la loc!Îi crescuse în timpul somnului, iar acum era mai des şi mai strălucitor. Asta mi se păruse ciudat, dar abia atunci mi s-a relevat.

— Încetează acum, ajunge! am strigat. Trupul îi tremura atît de tare, încît de-abia reuşeam să o ţin. A crescut la loc, asta-i tot! Asta e lungimea lui naturală, pricepi? N-are nici o importanţă!

Se îneca de plîns, încercînd să-şi recapete calmul. Încerca să-mi scape din braţe, pentru a-şi smulge părul din cap.

Am scuturat-o din răsputeri.

— Gabrielle!Înţelegi ce-ţi spun? A crescut la loc şi are să crească de cîte ori îl vei tăia! Pentru numele diavolului, nu e nimic malefic în treaba asta!

M-am străduit să nu fiu cuprins la rîndul meu de panică. Tremuram la fel de violent ca şi ea.

A încetat să mai ţipe, dar respira întretăiat. N-o mai văzusem niciodată în halul în care era acum. S-a lăsat condusă spre băncuţa de lîngă vatră şi am reuşit să o determin să se aşeze.

Am căutat o foarfecă prin încăpere. N-am găsit nici una. Forfecuţa de aur rămăsese jos, în criptă. Am scos un cuţit.

Plîngea încetişor, cu faţa îngropată în palme.

— Vrei să ţi-l tai din nou?I-am ridicat capul. Dacă vrei, am să ţi-l tai eu. În fiecare noapte, îl voi tăia şi-l voi arde. Nu-i mare lucru.

M-a privit, împietrită. Nu ştiam ce să fac. Faţa îi era pătată de sîngele lacrimilor, care îi umpluse şi jaboul cămăşii.

— Să-l tai? am întrebat-o din nou.

Arăta de parcă cineva ar fi bătut-o, umplînd-o de sînge. Din ochii ei larg deschişi, lacrimile de sînge îi curseseră pe obrajii netezi. În vreme ce o priveam, lacrimile au secat şi sîngele s-a coagulat, formînd o crustă întunecată pe pielea ei albă.

I-am şters cu grijă faţa cu batista-mi de dantelă, apoi am răscolit printre hainele pe care le adusesem de la Paris, în căutarea unei cămăşi curate. I-am scos haina. Nu a schiţat nici un gest de împotrivire sau de ajutor. I-am descheiat cămaşa de in...

Sînii ei mici erau de un alb imaculat, cu excepţia rozului palid al sfîrcurilor. Străduindu-mă să nu îi privesc, i-am tras cămaşa curată peste cap şi am încheiat-o cît am putut de repede. Apoi i-am pieptănat, îndelung, părul; nu-mi venea să o sluţesc cu cuţitul, aşa că i-am împletit o cosiţă lungă pe care am legat-o cu o panglică. În cele din urmă, am ajutat-o să îşi îmbrace iar haina.

Simţeam cum îşi recăpăta calmul şi puterile. Nu părea deloc ruşinată de purtarea ei, ceea ce mă bucura. Nu a spus însă nimic şi nici nu s-a mişcat.

Eu am fost cel care a rupt tăcerea.

— Cînd eram copil, îmi povesteai o mulţime de lucruri despre locurile prin care trecuseşi. Îţi mai aminteşti? Îmi arătai imagini din Neapole şi Veneţia. Şi cărţile cele vechi. Aveai şi bibelouri, amintiri de la Londra şi Sankt Petersburg, din toate locurile în care ai fost. Nu mi-a răspuns. Aş vrea să mergem în toate aceste oraşe. Îmi doresc să le văd, să le vizitez şi să trăiesc în fiecare. Aş vrea chiar să merg şi mai departe, în locuri pe care nici măcar nu visam că le voi putea vedea vreodată.

Expresia chipului i s-a modificat.

— Ştiai că are să crească la loc? a întrebat în şoaptă.

— Nu. Adică, ba da. Vreau să spun că nici nu m-am gîndit la asta. Ar fi trebuit să ştiu că va creşte la loc.

Vreme îndelungată, m-a privit, cu aceeaşi expresie mohorîtă.

— Oare chiar nimic din toate astea... nu te sperie... cîteodată? Vocea îi era guturală, de nerecunoscut. Nimic... nu te opreşte... niciodată?

— Nu ştiu, am răspuns, neputincios. Nu-mi dau seama de ce...

Acum însă mă simţeam tulburat. I-am spus din nou că nu aveam nimic împotrivă

să îi tai părul şi să-l ard în fiecare noapte. Nimic mai simplu.

— Da, arde-l, a oftat. Altfel, ar sfîrşi prin a umple toate încăperile turnului, nu-i aşa? Ar fi asemeni părului lui Rapunzel, din basm. Ca aurul pe care fata morarului trebuia să îl aleagă dintre paie, în povestea cu piticul cel rău, Rumpelstiltskin.

— Ne scriem noi înşine propriile basme, iubirea mea. Lecţia pe care trebuie să o învăţăm de-aici este că nimeni nu te mai poate distruge acum. Orice rană ai avea, are să se cicatrizeze. Eşti o zeiţă.

— O zeiţă însetată, mi-a răspuns.

CÎTEVA ORE mai tîrziu, pe cînd ne plimbam, braţ la braţ, ca doi studenţi, în mulţimea de bulevarde, totul fusese deja uitat. Feţele ne erau rumene, iar pielea caldă.

N-am mai părăsit-o însă, pentru a-mi vizita avocatul. Nici ea nu a mai pomenit de mersul la ţară, după cum îşi exprimase dorinţa mai devreme. Am rămas alături; din cînd în cînd, atenţia fiindu-ne captată de cîte o manifestare, aproape imperceptibilă, *a prezenţei.*

5

LA ORA trei, cînd ne-am întors la grajdurile în care ne lăsasem iapa, ştiam *că prezenţa* ne urmărea.

Treceau jumătăţi de oră, uneori chiar ore întregi, în care n-o auzeam deloc. Apoi murmurul înfundat se relua. Asta mă înnebunea.

În zadar făceam eforturi disperate pentru a-i capta măcar cîteva cuvinte inteligibile, nu reuşeam decît să îi desluşim reaua-voinţă şi, cînd şi cînd, o larmă asemănătoare cu spectacolul frunzelor moarte ce se dezintegrează într-un rug.

Gabrielle s-a bucurat cînd ne-am întors acasă. Nu fenomenul în sine o deranja, ci, după cum îmi mărturisise mai devreme, avea nevoie de calmul şi singurătatea de la ţară.

O dată ieşiţi din oraş, am gonit ca vîntul ce ne şuiera la urechi; cred că am auzit-o rîzînd, dar n-am fost sigur de asta. Îi plăcea să simtă vîntul pe piele, sub strălucirea jucăuşă a stelelor, peste dealurile cufundate în întuneric. M-am întrebat dacă nu cumva, fără ca eu să ştiu, plînge. Fiindcă, uneori, o descopeream tăcută şi sumbră.

Eram cufundat în propriile-mi gînduri cînd, brusc, iapa a cabrat şi a sărit în lături. Ne aflam la liziera unui crîng des, mărginit de un pîrîu.

Luat prin surprindere, era cît pe ce să cad. Gabrielle mi s-a agăţat de braţul drept.

În fiecare noapte mă afundam în acest desiş, traversînd podeţul îngust, din lemn, care fusese aruncat peste pîrîu. Iapa cunoştea, aşadar, drumul, dar, de data aceasta, a refuzat categoric să îl urmeze.

Nechezînd, ameninţînd să cabreze în orice clipă, s-a întors şi a pornit la galop înapoi, spre Paris. Am fost nevoit să fac uz de toată autoritatea de care dispuneam pentru a o determina să se oprească.

Gabrielle a aruncat o privire în urmă, spre silueta întunecată a desişului, ale cărui crengi fremătînde acopereau cursul de apă. Peste şuieratul strident al vîntului şi foşnetul blînd al coroanelor copacilor, am simţit limpede pulsul bubuitor *al prezenţei.*

Se pare că am auzit-o în aceeaşi clipă, căci braţul mi s-a crispat pe după mijlocul Gabriellei, iar ea a încuviinţat, strîngîndu-mă de mînă.

— De data asta, e mult mai puternică! a spus, repede. Şi nu e singură!

— Da, am răspuns, furios; încearcă să mă-mpiedice să mă întorc la mine-acasă!

Am scos sabia, ţinînd-o pe Gabrielle cu mîna stîngă.

— Doar n-ai de gînd să traversezi pădurea?

— Ba chiar asta am să fac! i-am replicat, încercînd să liniştesc iapa. N-au mai rămas nici două ceasuri pînă cînd are să răsară soarele. Scoate-ţi sabia!

A încercat să-mi spună ceva, dar eu dădusem deja pinteni calului. Şi-a scos sabia din teacă şi mîna ei micuţă s-a încleştat pe mînerul acesteia, cu o hotărîre de-a dreptul bărbătească.

Eram convins că duşmanul va da înapoi de cum aveam să intrăm în pădure. N-o luase oare, de fiecare dată, la sănătoasa? Faptul că îmi speriase calul şi îi dăduse fiori lui Gabrielle mă înfuriase.

Am condus iapa către puntea de lemn, am strîns din răsputeri mînerul sabiei şi m-am aplecat cît am putut de tare, blocînd-o pe Gabrielle cu greutatea mea. Aveam impresia că, asemeni unui dragon, în curînd aveam să scuip foc, iar atunci cînd calul a tropotit cu copitele-i pe scîndurile punţii, *i*-am văzut, pe demoni, pentru prima dată!

Chipurile şi braţele albe deasupra noastră, întrevăzute doar vreme de o fracţiune de secundă; gurile, aruncînd urlete înfiorătoare, în vreme ce scuturau crengile deasupra capetelor noastre, făcînd să ni se-aştearnă un covor de frunze înainte, toate au apărut ca o străfulgerare.

— La dracu' cu voi, haită de harpii! am urlat, în timp ce escaladam malul opus.

Gabrielle a ţipat. Ceva a căzut în spatele meu, pe spinarea sărmanului animal, care a alunecat în lutul moale. Creatura mă apucase de umăr şi de braţul cu care ţineam sabia.

Rotindu-mi arma pe deasupra capului lui Gabrielle, peste umărul stîng, am lovit cît am putut de tare şi-am văzut-o cum se rostogolea jos de pe cal, o pată de o albeaţă confuză în bezna ce ne împresura. O altă creatură s-a aruncat asupra noastră, întinzîndu-şi mîinile, ca nişte gheare, dar tăişul sabiei lui Gabrielle i-a retezat ambele mîini, care s-au rostogolit prin aer, în vreme ce sîngele ne împroşca. Strigătele s-au transformat în lamentaţii plîngăcioase. Aş fi vrut să-i fac pe toţi bucăţele. Am tras de frîul calului atît de brutal, încît s-a cabrat, gata să cadă.

Gabrielle îl apucase însă de coamă şi îl strunea, făcîndu-l să o apuce pe cărare.

În timp ce galopam spre turn, i-am auzit hăulind pe urmele noastre. Cînd iapa s-a prăbuşit, am abandonat-o şi am luat-o la fugă spre poarta de fier, ţinîndu-ne de mîini.

Trebuia să ajungem în camera secretă prin tunel, înainte ca urmăritorii noştri să fi escaladat zidul exterior, ca să ne vadă mişcînd din loc piatra care masca intrarea.

După ce am baricadat poarta de fier şi uşile din urma noastră, cît am putut de repede, am tras-o după mine pe Gabrielle, pe trepte.

N-am apucat să ajungem în camera secretă şi să punem la loc piatra, cînd i-am auzit urlînd şi răcnind la poalele turnului, apoi i-am auzit căţărîndu-se pe ziduri.

Am luat un braţ de lemne şi l-am aruncat în faţa ferestrei.

— Repede, aprinde aşchiile! am strigat.

Prea tîrziu însă. Dincolo de gratii se iţeau deja vreo şase chipuri palide. Urletele lor trezeau ecouri monstruoase în mica noastră celulă. Vreme de o clipă, am rămas încremenit.

Se agăţau de gratiile de fier ca nişte lilieci, dar erau vampiri, vampiri ca şi noi, cu formă omenească.

Ochii lor înflăcăraţi ne contemplau de sub clăile de păr, soioase şi încîlcite, lătrăturile lor creşteau în intensitate şi în ferocitate, degetele agăţate de gratii erau negre de murdărie. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe decolorate şi răspîndeau o duhoare asemănătoare celei ce domnea în cimitire.

Gabrielle a aruncat nişte aşchii peste butucii de sub fereastră şi a sărit înapoi cînd ei au încercat să o apuce. Urlînd, îşi dezveleau colţii. Mîinile lor încercau să apuce butucii, pentru a-i arunca în noi. Trăgeau cu toţii de gratii, încercînd să le smulgă din zidul de piatră.

— Dă-mi amnarul! am strigat.

Am aruncat o buturugă groasă în faţa cea mai hidoasă, încercînd să desprind scîrboasa creatură din locul unde părea că îşi făcuse cuib. Am auzit-o strigînd, în vreme ce cădea. În timp ce eu încercam să desprind alt demon, Gabrielle a reuşit să aprindă aşchiile.

Flăcările au izbucnit. Urletele au făcut loc unui val de cuvinte inteligibile:

— Foc, daţi-vă la o parte, înapoi, faceţi loc, idioţilor! Mai jos, mai jos! Gratiile ard! Repede, spălaţi putina!

Frumoasă-i limba franceză! Devenea însă din ce în ce mai puţin frumoasă, pe măsură ce se înmulţeau înjurăturile.

Am izbucnit în rîs, aruncîndu-i o ocheadă lui Gabrielle.

— Blestemat să fii, blasfemiatorule! mi-a strigat unul chiar în clipa în care flăcările i-au ars degetele.

— Blestemaţi să fie profanatorii, nelegiuiţii! ne-au mai strigat.

Strigătele au devenit un adevărat cor.

— Blestemaţi să fie nelegiuiţii care au îndrăznit să pătrundă în Casa Domnului!

Flăcările se ridicaseră pînă în tavan.

— Întoarceţi-vă în cimitirul vostru, adunătură de caraghioşi! le-am strigat, la rîndul meu.

Aş fi aruncat după ei cu butuci aprinşi, dacă aş fi putut să mă apropii de fereastră.

Gabrielle stătea nemişcată şi gînditoare.

Un nou concert de blesteme s-a abătut asupra noastră, dar păream imuni. Încercau să desprindă gratiile de la ferestre şi azvîrleau cu bolovani în ziduri.

— Nu pot să intre, a spus Gabrielle cu o voce egală, cu capul plecat. Nu pot să distrugă grilajul.

N-aş fi pus mîna în foc pentru asta. Poarta era veche şi ruginită. Dar nu puteam decît să aşteptăm.

M-am lăsat să alunec pe podea, cu braţele încrucişate, rezemîndu-mă de sarcofag.

Gabrielle s-a aşezat lîngă perete, întinzîndu-şi picioarele. Respira într-un ritm convulsiv, iar cosiţa-i lungă stătea să se desfacă. Hainele ni se umpluseră de funingine.

Focul degaja o căldură greu de suportat. În cămăruţa noastră, fumul era atît de des, încît mi se părea că l-aş putea pipăi, iar văpăile ne ascundeau cerul nocturn. Aveam însă destul aer ca să putem respira liniştiţi; ne chinuiau doar căldura şi oboseala.

Avusese dreptate în privinţa grilajului, curînd i-am auzit pe inamicii noştri îndepărtîndu-se, căci nu fuseseră în stare să forţeze intrarea.

— Mînia lui Dumnezeu să-i pedepsească pe necredincioşi!

Am auzit larmă dinspre grajduri. Am avut parcă înaintea ochilor imaginea sărmanului idiot care mă slujea, tîrît afară din ascunzătoarea lui, nebun de groază, iar furia mea s-a înzecit. În gînd îmi răsuna intenţia lor de a-l ucide. Monştrii!

— Fii calm, mi-a zis Gabrielle. Oricum, e prea tîrziu!

Moartea sărmanului nefericit mi s-a arătat sub forma unei păsăruici negre ce s-a înălţat, dintr-odată, deasupra grajdului. Gabrielle s-a aplecat brusc înainte, de parcă ar fi simţit şi ea, apoi s-a rezemat din nou de perete. Părea a-şi fi pierdut cunoştinţa, dar nu era aşa. A murmurat două cuvinte, cu voce scăzută; am crezut că aud "catifea roşie".

— Am să vă pedepsesc pentru această crimă, asasinilor! am strigat din răsputeri, sperînd să mă audă. Jur că veţi plăti foarte scump!

Simţeam cum membrele îmi deveneau din ce în ce mai greoaie. Căldura focului era ca un drog. Toate peripeţiile de peste noapte începeau să mă apese. Eram într-un asemenea hal de epuizare, încît nu reuşeam să-mi dau seama cît era ceasul. Cred că

am aţipit vreme de o clipă, căci m-am trezit tremurînd, fără să ştiu cît timp trecuse. Ridicînd privirea, am văzut un tînăr cu o înfăţişare ireală care se plimba prin încăpere.

Era, desigur, Gabrielle.

6

PĂREA că degajă o impresie de forţă, aproape de violenţă, înfrînată însă de o graţie fără cusur. A lovit cu piciorul în jarul rămas, contemplînd ultimele văpăi ale focului. Acum puteam din nou să văd cerul. Mai aveam cam o oră la dispoziţie.

— Dar cine sînt ei? Stătea în faţa mea, cu picioarele depărtate şi cu mîinile în şolduri. De ce spun c-am fi nelegiuiţi şi blasfematori?

— Ţi-am povestit tot ce ştiam, i-am răspuns. Pînă astă-noapte, nici măcar nu ştiam că au chipuri, membre şi nici voci.

M-am ridicat, scuturîndu-mi hainele de praf.

— Ne blestemau fiindcă am intrat în biserici! a zis. Ai recepţionat imaginile trimise de ei? Ei n-ar îndrăzni să pătrundă acolo.

Am descoperit că tremura. Alte cîteva semne imperceptibile îi trădau neliniştea: tresăririle involuntare ale pleoapelor, gestul nervos cu care îşi aranja părul.

— Gabrielle, i-am spus, încercînd să adopt un ton autoritar şi liniştitor. Important e să plecăm de aici, chiar acum. Nu putem fi siguri că aceste creaturi se trezesc numai după apusul soarelui. Trebuie să ne găsim o altă ascunzătoare.

— Cripta din donjon?

— Dacă cumva ar reuşi să forţeze grilajul, cripta s-ar dovedi o capcană şi mai periculoasă decît camera asta. Aruncînd din nou o privire spre cer, am dat la o parte piatra care bloca intrarea în pasaj. Haide!

— Unde vrei să mergem?

Pentru întîia oară, mi se părea fragilă, neajutorată.

— Într-un sat, situat mai înspre răsărit. Mi se pare evident că singurul loc sigur în acest moment este o biserică.

— Te-ai gîndit bine? Într-o biserică?

— Bineînţeles. Ai spus chiar tu, adineauri, că demonii aceştia n-ar îndrăzni să intre acolo. Iar criptele ce se sapă sub altare sînt la fel ca oricare alt mormînt.

— Ei, haide, Lestat, doar n-ai vrea să ne odihnim chiar dedesubtul altarului?

— Mă surprinzi, mamă. Mi-am luat victime chiar şi în catedrala Nôtre-Dame.

Îmi mai venise o idee. Am răscolit în cufărul lui Magnus şi am scos la iveală două şiraguri de mătănii, unul cu perle şi celălalt cu smaralde. Ea s-a uitat la mine, palidă, cu privirile rătăcite.

— Poftim, ia asta, i-am spus, întinzîndu-i şiragul cu smaralde. Ţine-l la tine. Dacă se întîmplă să dăm peste ei, arată-le crucea. Asta ar trebui să îi pună pe fugă.

— Dar ce are să se întîmple dacă nu vom găsi un adăpost sigur în biserică?

— De unde vrei să ştiu? Ne vom întoarce aici şi vom vedea!

Simţeam cum frica se acumulează în ea; a ezitat, privind pe fereastră la stelele ce începuseră să pălească.

I-am smuls şiragul şi l-am îndesat în buzunar, după care am sărutat-o pe buze.

— Smaraldele sînt semnul vieţii eterne, i-am spus.

Redevenise un băieţandru, cu obrajii şi buzele înroşite de sclipirile ultimelor văpăi.

— E aşa cum îţi spuneam, a murmurat. Nu ţi-e, într-adevăr, teamă de nimic, nu-i aşa?

— Ce importanţă are asta?

Am ridicat din umeri, după care am luat-o de braţ, conducînd-o spre intrarea în tunel.

— Noi sîntem cei care îi înspăimîntăm pe toţi ceilalţi. Să nu uiţi asta.

CÎND am intrat în grajd, am descoperit că bietul băiat fusese asasinat. Trupul lui frînt zăcea pe o grămadă de paie, de parcă un titan l-ar fi aruncat cît colo. Ceafa şi toată partea din spate a craniului erau sfărîmate. Din bătaie de joc, pentru el sau pentru mine, îl îmbrăcaseră într-un costum superb de catifea roşie. Catifea roşie. Cuvintele pe care ea le şoptise în momentul comiterii crimei. Mi-am întors privirile, scîrbit. Toţi caii dispăruseră.

— Vor plăti pentru asta, am scrîşnit.

Am apucat mîna lui Gabrielle, dar ea rămăsese cu ochii ţintă la sărmanul mutilat, de parcă acesta ar fi hipnotizat-o.

— Mi-e frig, a şoptit. Simt cum mi se golesc membrele de puteri. Trebuie să merg acolo unde e întuneric. Simt asta.

Am tras-o după mine cît am putut de repede.

ÎN CIMITIRUL din sat nu era ascuns nici unul dintre monştrii urlători. De fapt, nici nu mă aşteptasem să găsesc vreunul. Gabrielle nu mai era de-acum în stare să mă ajute cu sfaturile ei.

Am tîrît-o spre uşa scundă, pe flancul bisericii, pe care am deschis-o cu forţa, dar fără să fac nici un zgomot.

— Mi-e frig. Îmi ard ochii. Vreau la întuneric.

În clipa în care intram, însă, m-a oprit.

— Dacă au dreptate că locul nostru nu e nicidecum în Casa Domnului?

— Toate astea-s scorneli şi baliverne. Nici măcar însuşi Dumnezeu nu e în Casa Domnului.

— Taci!... a gemut.

Am tras-o după mine prin sacristie pînă la altar. Îşi ascunsese faţa în mîini, după care a ridicat privirile direct spre crucea de deasupra tabernacolului. A lăsat apoi să îi scape un ţipăt gîtuit, şi şi-a ferit ochii din direcţia vitraliilor, apărîndu-şi faţa, cufundîndu-şi-o în umărul meu. Primele raze ale soarelui, pe care eu nici nu le simţisem, o ardeau deja!

Am luat-o în braţe, ca în noaptea trecută, şi am pornit în căutarea unei cripte. M-am îndreptat spre altarul închinat Sfintei Fecioare, ale cărui inscripţii erau aproape şterse, îngenunchind, mi-am înfipt unghiile sub o lespede largă şi-am ridicat-o, descoperind un mormînt adînc în care se afla un singur sicriu, putred.

Am tras-o pe Gabrielle înăuntru, lîngă mine, şi am tras la loc lespedea de piatră. Domnea întunericul. Sub apăsarea degetelor mele, sicriul s-a sfărîmat, astfel încît m-am trezit ţinînd în mînă un craniu prăfuit, măcinat de vreme. Simţeam, în dreptul pieptului, conturul celorlalte oase. Gabrielle a oftat, iar în glas i se citea încîntarea.

— Da. Departe de lumină.

— Sîntem în siguranţă, am şoptit.

Am dat la o parte osemintele, cît am putut de bine, încropind un soi de cuib în mijlocul aşchiilor de lemn şi a

prafului care era prea vechi ca să mai păstreze vreun miros de putregai omenesc.

Mi-a trebuit însă mai bine de o oră ca să pot adormi.

Nu-mi puteam scoate din minte nefericitul grăjdar căsăpit, lăsat să zacă acolo, în acele haine roşii superbe. Mai văzusem cândva haina aceea, dar nu mai ştiam unde. Era unul dintre costumele mele?

Îl luaseră cumva din turn? Nu, era imposibil, n-ar fi avut cum să intre acolo. Făcuseră oare un costum identic cu unul de-al meu? Doar aşa, ca să-şi bată joc de

mine? Nu, ar fi fost greu de crezut aşa ceva, din partea acelor creaturi. Şi totuşi... haina aceea... Avea ceva anume...

7

DESCHIZÎND ochii, am auzit cîntecul cel mai dulce, cel mai frumos, din cîte auzisem vreodată. Cum mi se întîmplă adesea cu sunetele, acesta mi-a readus în minte copilăria, o noapte de iarnă, cînd coborîsem, întreaga familie, la biserica din sat pentru a privi, în strălucirea provenită de la sute de lumînări, în parfumul persistent şi senzual de tămîie, cum preotul conducea o procesiune, ridicînd cît putea de sus odăjdiile.

Mi se părea că revedeam rotunjimea albă a ostiei, dincolo de sticla groasă, aureola de aur şi pietre scumpe care o înconjura şi, pe deasupra, praporii brodaţi, purtaţi cu neîndemînare de doi copii din cor, înveşmîntaţi în anterie de dantelă albă.

Sutele de binecuvîntări la care asistasem de atunci îmi întipăriseră în memorie cuvintele vechiului imn:

O Salutam Hostia
Quae caelipandis ostium
Bella premunt bostilia,
Da robur, fer audlium —

Întins printre resturile coşciugului sfărîmat, sub lespedea de marmură albă a imensei biserici de ţară, simţind-o pe Gabrielle alături, agăţată de mine, pradă încă somnului, am devenit, încetul cu încetul, conştient de faptul că deasupra noastră stăteau sute de fiinţe umane care tocmai cîntau cîntecul amintit.

Biserica era plină de oameni. Nici nu putea fi vorba să părăsim acest osuar blestemat înainte ca ei să fi plecat.

De jur împrejur, în întuneric, simţeam creaturi vii mişunînd. Nările mi se umpleau de mirosul scheletului pe jumătate transformat în pulbere, al pămîntului şi al umidităţii. Eram zgribulit de frig.

Mîinile lui Gabrielle erau ţepene, ca nişte oase, iar chipul părea al unei moarte.

M-am străduit să nu mă gîndesc la nimic şi să rămîn total nemişcat. Deasupra mea respirau sute de persoane. Poate chiar o mie. Începuseră să cînte un alt cîntec.

Ce are să urmeze? m-am întrebat, tulburat. Litania? Binecuvîntarea? Nu era momentul potrivit pentru a rămîne inactiv. Trebuia, cu orice preţ, să ies din gaura asta. Imaginea hainei roşii îmi stăruia în minte, însoţită de un sentiment inexplicabil al urgenţei şi de un fulger de suferinţă.

Deodată, Gabrielle a deschis ochii. Desigur, nu aveam cum să o văd în bezna desăvîrşită ce ne împresura, dar am simţit-o. I-am simţit membrele ce se trezeau la viaţă.

Numaidecît, a înlemnit de groază. I-am dus mîna la buze.

— Taci, i-am şoptit, dar îi percepeam panica.

Grozăviile nopţii trecute îi reveneau în amintire; ştia că se afla acum într-un mormînt sub o lespede pe care cu greu ar fi putut să o ridice.

Cîntecele pioase continuau să se rostogolească pe deasupra noastră: *Tantum ergo Sacramentum, Veneremur cemui.*

— E o binecuvîntare, a spus Gabrielle, cu voce gîtuită.

S-a străduit să stea liniştită, dar frica a fost în cele din urmă mai puternică şi am fost nevoit să o ţin cu ambele mîini.

— *Trebuie* să ieşim de-aici, Lestat, pentru numele lui Dumnezeu, sacramentul se află pe altar!

Zbătîndu-se, făcea să scrîşnească resturile sicriului, frecîndu-le de piatră, şi am fost nevoit să mă întind cît eram de lung peste ea, ca s-o împiedic să se mişte.

— Nu te mişti deloc! Ai priceput? am mormăit. N-avem de ales, trebuie să aşteptăm.

Dar panica ei punea, încetul cu încetul, stăpînire şi pe mine. Simţeam cum aşchiile de os se sfărîmau sub genunchii mei, iar duhoarea ţesăturilor putrezite mă sugruma. Aveam impresia că o putoare de groapă comună se strecura în mormîntul nostru şi ştiam că nici unul nici celălalt n-o vom putea suporta.

— Nu se poate. Nu mai putem rămîne aici. Trebuie să ies numaidecît! Scîncea. Lestat, nu mai suport.

A pipăit pereţii gropii, apoi lespedea de deasupra noastră şi a lăsat să-i scape un geamăt de teroare. Cînd a încetat cîntecul, preotul a urcat treptele altarului, a luat odăjdiile cu ambele mîini şi s-a întors spre credincioşii săi, ridicînd în sus ostia sfinţită, binecuvîntîndu-i.

Gabrielle ştia, desigur, toate aceste lucruri şi a început să se zbată sub povara mea, ca scoasă din minţi.

— Bine, foarte bine, ascultă-mă, acum! i-am şuierat cu voce scăzută, înţelegînd că nu mai puteam să o stăpînesc. Vom ieşi afară, aşa cum vrei, dar vom ieşi ca doi vampiri demni de acest nume, m-auzi? În biserică se află vreo mie de oameni şi le vom trage sperietura vieţii lor. Eu voi ridica lespedea şi ne vom înălţa amîndoi deodată, dînd din mîini şi făcînd mutrele cele mai hidoase din tot repertoriul nostru. Încearcă, totodată, să urli. Asta îi va face să dea înapoi, în loc să se arunce asupra noastră. Vom profita de spaima provocată pentru a ajunge la uşă.

Incapabilă să îmi răspundă, încerca deja să se ridice. Împingînd din toate puterile lespedea, am sărit afară din adăpostul nostru, fluturîndu-mi mantia.

Am aterizat în mijlocul corului puternic luminat, scoţînd un răcnet puternic.

Întreaga asistenţă s-a ridicat în picioare, sute de guri s-au deschis pentru a scoate urlete de spaimă.

Cu un urlet îngrozitor, am apucat mîna lui Gabrielle şi m-am repezit direct spre ei, sărind peste balustrada care înconjura altarul. Gabrielle a scos, la rîndul ei, un geamăt lung, ascuţit, în vreme ce o trăgeam după mine pe aleea centrală. În jurul nostru domnea panica; credincioşii îşi luau în braţe copiii, urlau, se zvîrcoleau.

Porţile grele erau deschise spre cerul întunecat, iar vîntul sufla în rafale. Împingînd-o afară pe Gabrielle, m-am întors şi am scos un ultim răcnet, arătîndu-mi colţii către credincioşii înspăimîntaţi. Apoi mi-am vîrît mîna în buzunar şi am aruncat pe marmura albă o ploaie de monede de aur.

— Diavolul ne aruncă aur! a urlat cineva.

Am traversat cimitirul cu iuţeala unor săgeţi şi am luat-o peste cîmpuri.

Cîteva secunde mai tîrziu, ne aflam în pădure şi am simţit în nări mirosul grajdurilor unei gospodării.

Am rămas nemişcat, concentrîndu-şi întreaga voinţă pentru a chema caii. În vreme ce alergam într-acolo, auzeam tunetul surd provocat de loviturile de copite în pereţii de lemn.

Am sărit peste un gard viu destul de scund, cu Gabrielle pe urmele mele, am smuls poarta din balamale chiar în clipa în care un armăsar superb ieşea din boxa lui şi i-am sărit în spinare. Ca de obicei, Gabrielle stătea în faţa mea.

Mi-am înfipt călcîiele în burta animalului şi am luat-o la goană spre sud, înspre pădure şi spre Paris.

8

ÎN VREME ce ne îndreptam spre oraş, m-am străduit să concep un plan de

acţiune, dar nu prea ştiam ce aveam de făcut.

Mi-era imposibil să evit monştrii. Bătălia era inevitabilă. Situaţia în care eram semăna destul de mult cu cea în care mă aflasem în ziua cînd pornisem să ucid lupii, bazîndu-mă doar pe furie şi voinţă.

De-abia trecusem de primele ferme răzleţite din Montmartre cînd le-am auzit, vreme de o cupă, murmurul confuz, nociv ca un nor de vapori otrăvitori.

Ştiam amîndoi că trebuie să ne hrănim cît de repede puteam, ca să fim gata să-i înfruntăm.

Am descălecat lîngă o fermă, am traversat livada, cu paşi furişaţi, ca nişte lupi, către poarta din spate, şi-am găsit înăuntru un cuplu care moţăia în jurul unei vetre goale.

Sătui, am ieşit apoi şi ne-am oprit pentru cîteva clipe să privim cerul cenuşiu. Nici o manifestare din partea duşmanilor. Doar nemişcarea, limpezimea sîngelui proaspăt şi ameninţarea ploii strînse în norii de deasupra capetelor noastre.

I-am poruncit, pe tăcute, armăsarului, să se apropie. Apucînd frîiele, m-am întors către Gabrielle.

— Nu văd decît o singură soluţie, i-am spus. Să intrăm în Paris şi să-i înfruntăm. Dar pînă în clipa în care se vor hotărî să se arate şi să reia ostilităţile, am de rezolvat cîteva probleme. Trebuie să mă gîndesc la Nicki, trebuie să-i vorbesc lui Roget.

— Bazaconiile astea nu mai au nici o importanţă acum, a protestat.

Mizeria din mormînt îi rămăsese întipărită pe haine şi încîlcită în buclele-i blonde.

— N-am de gînd să-i las să-mi strice planurile, am declarat.

Ea a inspirat profund.

— Şi ai de gînd să le conduci pe aceste creaturi pînă la scumpul tău domn Roget? m-a întrebat.

Gîndul mi s-a părut de nesuportat.

Am simţit primele picături de ploaie şi un fior de frig m-a străbătut, deşi de-abia mă îndopasem cu sînge.

— Foarte bine, am spus, n-am să fac nimic atîta vreme cît nu-mi voi fi încheiat conturile cu ei.

Am încălecat şi i-am întins mîna însoţitoarei mele.

— Răul ce ţi se face nu poate decît să te întărîte, nu-i aşa? m-a întrebat, cercetîndu-mi chipul. Orice ţi-ar face sau ar încerca să-ţi facă, n-ar putea decît să te facă mai puternic!

— De data asta, tu eşti cea care spune bazaconii! Hai să mergem!

— Lestat, a reluat, pe un ton grav. Haina în care l-au îmbrăcat pe bietul grăjdar, după ce l-au ucis... Ai văzut-o? Nu ţi s-a părut cunoscută de undeva?

Blestemata aceea de haină roşie...

— Eu am mai văzut-o, a continuat. Ceasuri întregi am văzut-o, veghind la căpătîiul meu, la Paris. E a lui Nicolas.

Am privit-o îndelung, dar fără s-o văd. Furia care creştea în mine era mută. Şi avea să rămînă aceeaşi furie turbată, pînă în clipa în care aveam să fiu pe deplin convins că trebuia să se transforme în durere. Au fost ultimele-mi gînduri. Apoi am încetat a mai gîndi.

Confuz, simţeam că ea încă nu înţelegea cît de violente pot fi pasiunile noastre, cum ne paralizau cînd ne loveau. Am vrut să vorbesc, dar buzele-mi pecetluite nu au scos nici un sunet.

— Nu cred că l-au ucis, Lestat.

Aş fi vrut s-o întreb: De ce spui asta, dar nu eram în stare s-o fac.

— Cred că e viu şi că e prizonierul lor. Altfel, am fi găsit cadavrul lui şi nu pe cel al sărmanului idiot.

— Poate că da, poate că nu.

Aceste cuvinte le-am pronunţat cu un efort deosebit.

— Haina se voia a fi un mesaj.

Era mai mult decît puteam suporta.

— Am să îi provoc! am strigat. N-ai prefera să te întorci în turn? Dacă voi da greş...

— Nici nu începe-n discuţie să te părăsesc, a replicat.

CĂDEA o ploaie deasă cînd am trecut pe boulevard du Temple. Pavajul ud reflecta lumina. Gîndurile mi se cristalizaseră în strategii ţinînd mai degrabă de instinct decît de raţiune. Nu fusesem niciodată mai pregătit de luptă ca atunci. Cîţi erau? Ce voiau, de fapt, de la noi? Să ne captureze şi să ne distrugă sau să ne înspăimînte pentru a ne alunga? Erau întrebările ce mă torturau. Am fost silit să-mi astîmpăr furia, să-mi amintesc cît erau de copilăroşi, de superstiţioşi, că erau uşor de păcălit şi de speriat.

În apropiere de Notre Dame, i-am *auzit* nu departe de noi; am perceput vibraţia ca pe un fulger argintiu care a dispărut cît ai clipi din ochi.

Gabrielle a devenit mai atentă, şi i-am simţit mîna stîngă cuprinzîndu-mi încheietura. Dreapta şi-o ţinea pe mînerul săbiei.

Tocmai pătrunseserăm pe o străduţă întortocheată, care şerpuia în întuneric, şi doar tropotul copitelor calului nostru mai tulbura tăcerea. În aceeaşi clipă, i-am văzut.

Gabrielle s-a lipit de mine, iar eu mi-am înghiţit ţipătul ascuţit, care ar fi putut părea un semn de frică.

Departe, deasupra capetelor noastre, de fiecare parte a străzii înguste, chipurile lor palide se detaşau pe streşinile caselor, lucind slab, în contrast cu cerul ameninţător şi cu aversele tăcute ale ploii argintii.

Mi-am îndemnat calul s-o pornească în galop şi i-am văzut acolo, sus, luînd-o la goană ca nişte şobolani. Glasurile lor scheunau atît de încet, încît urechea unui muritor n-ar fi fost în stare să îi audă.

Gabrielle şi-a înăbuşit un ţipăt, văzîndu-le braţele şi picioarele atît de albe, dezvelite, cum se lăsau să lunece în jos, de-a lungul zidurilor, pentru a ne ieşi în întîmpinare. În urma noastră, auzeam tropăitul înfundat al tălpilor pe caldarîm.

— Drept înainte! am strigat, scoţînd sabia şi conducîndu-mi calul în plin, spre două dintre siluetele zdrenţăroase care ni se aşezaseră în cale. La o parte, creaturi blestemate!

I-am auzit, urlînd, striviţi, sub noi.

Desluşeam în fugă feţe înnebunite; cei de deasupra au dispărut, urmăritorii au început să dea semne de oboseală, astfel încît ne-am continuat goana. Distanţa dintre noi şi atacatorii noştri sporea întruna şi, în cele din urmă, am nimerit în piaţa din faţa bisericii, singuri. Ei s-au grupat într-una din marginile pieţei. Am reuşit să le citesc foarte clar gîndurile: unul dintre ei ar fi vrut să ştie cît de mari ne erau puterile, iar altul insista să continue urmărirea, dorind să afle de ce trebuia să se teamă de noi.

Se pare că, în acel moment, o forţă oarecare a emanat dinspre Gabrielle, căci s-au dat înapoi atunci cînd ea şi-a întors privirile către ei, încleştîndu-şi mîna pe mînerul sabiei.

— Opreşte-te şi înfruntă-i! mi-a spus, în şoaptă. Sînt înspăimîntaţi.

Apoi am auzit-o înjurînd printre dinţi. Ieşind din umbra Casei Domnului, alţi şase demoni se avîntaseră către noi, cu trupurile lor scheletice abia ascunse de zdrenţe, cu pletele în vînt, scoţînd urlete înfiorătoare. Îi încurajau pe ceilalţi. Reaua voinţă sporea în jurul nostru.

Calul a cabrat, era cît pe ce să cădem. Ei îi dădeau porunci contrare alor mele.

Apucînd-o de mijloc pe Gabrielle, am descălecat şi am luat-o la fugă către porţile catedralei Nôtre-Dame.

Un vacarm înfiorător, cu accente batjocoritoare, mi-a ajuns la urechi: strigăte, gemete, ameninţări.

— Nu veţi îndrăzni, nu veţi îndrăzni!

Intenţiile lor ticăloase ne-au lovit precum căldura unui cuptor încins, în vreme ce porneau pe urmele noastre; mîinile lor încercau să-mi apuce vîrful săbiei sau haina.

Aveam să mă conving dacă judecasem sau nu corect, de îndată ce aveam să ajungem în catedrală. Am făcut un ultim efort, împingînd-o pe Gabrielle înainte, astfel încît ne-am strecurat împreună pe poarta sfîntului edificiu, trecînd pragul şi prăbuşindu-ne pe lespezile de marmură din interior.

A urmat o serie de urlete, mai înspăimîntătoare ca niciodată, apoi o tăcere de moarte, de parcă întreaga haită ar fi fost lovită de trăznet.

M-am ridicat pe dată, rîzînd foarte tare, dar n-aveam de gînd să rămîn lîngă intrare pentru a-i asculta. Gabrielle a sărit şi ea în picioare şi m-a tras spre interiorul întunecat al naosului, pînă lîngă lumînările mari de lîngă altar. Am găsit un colţişor mai întunecos, pustiu, lîngă o capelă micuţă şi am căzut amîndoi în genunchi.

— Exact precum lupii aceia blestemaţi! Ne aşteptau.

— Ssst! Taci măcar o vreme, mi-a şoptit, agăţîndu-se de haina mea. Altfel, simt că inima mea nemuritoare are să se facă ţăndări!

9

DUPĂ un timp destul de îndelungat, am simţit-o încordîndu-se. Privea spre intrare.

— Nu te gîndi la Nicolas, a zis. Ei aşteaptă şi ascultă. Aud tot ceea ce gîndim.

— Dar *ei?* La ce se gîndesc?

I-am simţit concentrarea maximă.

Am strîns-o la piept, cu privirile îndreptate spre raza de lumină argintie ce răzbătea prin crăpătura de la intrare. Acum îi auzeam şi eu, mereu aceeaşi vibraţie.

M-am simţit deodată cuprins de un sentiment imens de împăcare, aproape senzual prin forţa lui. Mi se părea că ar trebui să cedez, că era o prostie încăpăţînarea de a mai opune rezistenţă. Totul avea să se rezolve dacă acceptam să ne predăm. Nu aveau să-l ucidă pe Nicolas, care se afla în puterea lor.

L-am văzut în mîinile lor, l-am auzit urlînd, în vreme ce îi smulgeau braţele. Mi-am înăbuşit strigătul cu mîna, pentru a nu atrage atenţia muritorilor ce ne înconjurau.

Gabrielle şi-a pus degetul pe buzele mele.

— Nu e decît o ameninţare, pe care n-au pus-o în aplicare, mi-a şoptit. Nu te mai gîndi la asta.

— Deci e încă în viaţă?

— Se pare că asta încearcă să ne spună. Ascultă!

Din nou sentimentul de împăcare, acea invitaţie — căci aşa ceva se dorea a fi — de a ne alătura lor, acea voce care părea că spune: *Ieşiţi din biserică, predaţi-vă, n-o să vă facem nici un rău.*

M-am ridicat, întorcîndu-mă spre uşă. Gabrielle m-a imitat, îngrijorată. Mi se părea că nici nu îndrăzneşte să-mi vorbească.

Minţiţi, le-am spus. *Nu aveţi nici o putere asupra noastră!* Sfidarea se strecura prin uşa întredeschisă. *Să ne predăm? De ce am face-o? Aici, în biserică, sîntem în siguranţă; ne putem ascunde în mormintele subpămîntene, ne putem adăpa din grumazul credincioşilor, fără să-i ucidem, cu atâta grijă, încît nimeni nu ne-ar descoperi .Ce veţi face atunci voi, care nu puteţi trece de poartă? Şi, la urma urmei, pot eu să fiu sigur că îl aveţi într-adevăr pe Nicolas? Aduceţi-l în prag, vreau să-l văd.*

În mintea lui Gabrielle domnea haosul. Acum mă privea neliniştită, fără să-şi dea seama ce spuneam, dar pe ei îi auzea limpede, spre deosebire de mine, cînd le transmiteam mesajul.

Emanaţia lor era acum mai slabă, dar nu încetase. Continuau să ne propună un armistiţiu; vorbeau chiar de extaz şi reunire. Îşi regăsiseră senzualitatea şi

frumuseţea.

— Sînteţi cu toţii nişte ticăloşi mizerabili, am oftat, îndeajuns de tare, pentru a mă face auzit de Gabrielle. Arătaţi-mi-l pe Nicolas.

Vibraţia a devenit mai stridentă, dublată de o tăcere adîncă, de parcă nu mai rămăseseră decît una sau două voci.

Gabrielle s-a încruntat.

Dintr-o dată s-a făcut tăcere. Afară, în faţa bisericii, nu se mai aflau acum decît muritori, luptînd împotriva vîntului dezlănţuit. N-aş fi crezut că se vor retrage. Cum îl mai puteam salva acum pe Nicki?

M-a cuprins oboseala, eram într-o stare cumplită de iritare. Ridicol, mi-am spus, eu nu disper niciodată! Lupt pînă la capăt, indiferent de consecinţe. Întotdeauna. L-am revăzut pe Magnus sărind în flăcări, cu chipul schimonosit de o grimasă hidoasă, înainte ca vîlvătaia să îl înghită. Aceea să fi fost disperarea?

Gîndul m-a îngrozit, m-a paralizat, aşa cum mi se întîmplase cînd asistasem la actul în sine. Aveam ciudata impresie că mi se vorbea despre Magnus, că acesta fusese motivul pentru care mă gîndisem la el!

— Nu asculta, i-am spus lui Gabrielle. Se joacă cu gîndurile noastre.

Dar ochii mei, aţintiţi pe deasupra capului ei, spre intrare, au văzut apărînd o formă scundă. Era silueta unui băiat tînăr, nu cea a unui bărbat.

Mi-aş fi dorit ca acela să fi fost Nicolas, dar mi-am dat curînd seama că nu putea să fie el. Silueta aceea era mai scundă şi mai lată în umeri. Creatura aceea nu era umană.

Nu purta un costum contemporan, ci o tunică graţioasă, strînsă în talie cu un brîu, în picioare avea încălţări care îi îmbrăcau strimt forma perfectă a piciorului. Mînecile largi îi atîrnau pe lîngă trup. Costumul era la fel cu al lui Magnus.

Cel care îl purta era însă un copilandru. Avea plete buclate şi înainta, cu spatele drept, în lumina argintie a bisericii. A şovăit vreme de o clipă, părînd că admira bolţile înalte. Apoi a traversat naosul înspre noi. Păşea pe lespezi fără să scoată nici un sunet.

În lumina candelelor, am văzut că tunica lui de catifea neagră, odinioară superbă, era acum roasă de timp şi îmbibată cu murdărie. Chipul îi era de un alb strălucitor, de o perfecţiune rară. Un Cupidon pictat de Caravaggio, seducător şi eteric totodată. Părul îi era acaju, iar ochii negri, întunecaţi.

Am cuprins-o în braţe pe Gabrielle, surprins, mai presus de orice, de felul în care ne privea această creatură. A studiat, atent, fiecare detaliu al nostru, apoi a întins mîna parcă mîngîind piatra micului altar. L-a privit ţintă, a examinat crucifixul, icoanele, apoi şi-a întors iar privirile spre noi.

Se afla la numai cîţiva paşi de noi şi expresia lui de o blîndeţe dojenitoare s-a modificat sublim. Vocea pe care o mai auzisem a izvorît din această creatură, cerîndu-ne încă o dată să cedăm, să ne predăm. Noi trei eram făcuţi pentru a ne iubi.

Somaţia sa, exprimată în locul în care ne aflam, avea ceva naiv în ea.

M-am opus din instinct. Am simţit cum ochii-mi devin opaci, de parcă mi-ar fi fost zidite ferestrele gîndirii. Totuşi, un elan irezistibil mă atrăgea spre el, îmi doream mai mult decît orice altceva să îl urmez şi să mă las condus de el. Pentru mine, constituia un mister la fel de mare precum Magnus. Mai mult chiar, era frumos, de o frumuseţe inefabilă, şi părea că posedă o complexitate şi o profunzime infinită, pe care nu le desluşisem la Magnus.

Mă apăsa angoasa vieţii mele nemuritoare. Mi-a spus:

Vino la mine, căci doar eu şi semenii mei putem pune capăt singurătăţii tale.

Cuvintele sale au făcut să răbufnească în mine o tristeţe ce nu putuse pînă atunci să fie exprimată. Am simţit un nod în gît, un nod mic şi rigid, acolo unde ar fi trebuit să mi se formeze vocea. Dar am rezistat.

Nu sînt singur, sîntem doi, i-am răspuns, strîngînd mîna lui Gabrielle. Apoi l-am

întrebat: *Unde e Nicolas?* şi m-am agăţat de întrebarea aceasta, fără să mai văd, fără să mai aud nimic.

El şi-a umezit buzele, ca un om de rînd. În tăcere, s-a apropiat de noi şi ne-a privit pe fiecare în parte. Apoi, cu o voce omenească, a spus:

— Magnus. Intonaţia era neutră, mîngîietoare. S-a aruncat în flăcări, aşa cum ai spus?

— N-am spus asta, i-am răspuns. Accentul omenesc al propriului meu glas m-a surprins. Ştiam că vorbea de gîndurile mele de adineauri. E adevărat, am continuat. S-a aruncat în flăcări.

La urma urmei, de ce n-aş fi răspuns sincer celor care mă întrebau? Am încercat să pătrund în mintea lui, dar, dîndu-şi seama de intenţiile mele, mi-a transmis cîteva imagini atît de ciudate, încît am fost gata să scot un ţipăt de surprindere.

Ce am văzut, oare, în acea străfulgerare care a durat o clipă?

Habar nu am. Un soi de paradis în care vampirii beau seva florilor grele de sînge care atîrnau din copaci.

M-a cuprins un val de scîrbă. Aveam impresia că se strecurase în visele mele secrete, ca un duh rău.

A încetat brusc, lovit de dezgustul meu. Nu-mi prevăzuse reacţia. Nu prevăzuse o atare... O atare forţă?

Da, şi părea să îmi transmită acest lucru aproape cu politeţe.

Am răspuns curtoaziei sale trasmiţîndu-i imaginea sălii din turn în care stătusem cu Magnus. Mi-am amintit cuvintele acestuia înainte să sară în flăcări. I-am dezvăluit totul.

A încuviinţat şi, aflînd care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Magnus, expresia de pe chipul lui s-a schimbat. Dar nu mi-a dezvăluit nimic despre el însuşi.

Dimpotrivă, spre surprinderea mea, s-a întors şi a privit spre altarul cel mare. A trecut pe lîngă noi, întorcîndu-ne spatele, ca şi cum n-ar fi avut de ce să se teamă, de parcă ne-ar fi uitat.

A înaintat spre culoarul central, dar mersul lui nu avea nimic omenesc. Trecea atît de repede dintr-un colţ umbrit în altul, încît părea că dispare şi reapare succesiv. Nu-l vedeam niciodată în plină lumină şi era de ajuns ca vreunul dintre credincioşii care îşi vedeau de ale lor în catedrală să întoarcă privirile după el, ca să se facă pe dată nevăzut.

Îndemînarea lui, căci altfel nu aş putea-o numi, m-a încîntat. Curios să văd dacă eram în stare să fac şi eu la fel, l-am urmat înspre loja corului. Ne-a urmat şi Gabrielle fără să facă nici un zgomot.

Era chiar mai uşor decît crezusem, însă, cu toate acestea, vizitatorul nostru a fost în chip vădit surprins să ne găsească alături de el.

Descoperirea uimirii sale, mi-a revelat marea lui slăbiciune, orgoliul. Se simţea umilit de faptul că reuşisem să-l urmărim cu atîta uşurinţă, ascunzîndu-i total gîndurile noastre. Mai mult chiar, cînd a înţeles că îi percepusem orgoliul, printr-o revelaţie fulgurantă, furia lui s-a dublat.

Gabrielle a scos un mic sunet dispreţuitor. Vreme de o clipă, ochii lui i-au adresat un fulger vibrant, o comunicare din care eu eram exclus. Părea perplex. Totodată, căzuse pradă unei lupte interioare mai feroce, pe care am încercat să o înţeleg. Contempla altarul, credincioşii din biserică, efigiile atotputernicului şi ale Sfintei Fecioare. Părea un tînăr zeu; lumina se juca pe albeaţa aspră a chipului său inocent. Şi-a petrecut braţul pe după mijlocul meu, pe sub mantia pe care o purtam. Atingerea lui era atît de stranie, de blîndă şi de seducătoare, iar frumuseţea lui de un farmec atît de aparte, încît nu m-am dat înapoi. Şi-a pus celălalt braţ pe după mijlocul lui Gabrielle. Mi se părea că admiram doi îngeri, unul lîngă altul.

Trebuie să veniţi, a zis.

— De ce am face-o? Şi încotro? a întrebat Gabrielle.

Am simţit o apăsare cumplită. A încercat să mă urnească împotriva voinţei mele. Nu a reuşit însă. Gabrielle s-a încruntat, întorcîndu-se spre el. A fost din nou stupefiat, scos din minţi şi deloc în stare să ne ascundă acest lucru.

Aşadar, ne subestimase atît forţa fizică, cît şi cea mintală. Interesant.

— Trebuie să plecăm, ne-a spus, desfăşurîndu-şi întreaga putere a voinţei, pe care o percepeam însă prea limpede, pentru a mă lăsa prins în capcană. Ieşiţi afară, adepţii mei n-au să vă facă nici un rău.

— Ne minţi, i-am replicat. Ţi-ai împrăştiat adepţii şi ai vrea să ieşim înainte ca ei să se întoarcă şi să te vadă ieşind din biserică.

Mi-am pus mîna pe pieptul lui şi am încercat să îl împing. Părea la fel de puternic ca şi Magnus. Am refuzat să mă las impresionat.

— De ce vrei ca ei să vadă asta? am şoptit, scrutîndu-l.

În el s-a produs atunci o schimbare atroce, izbitoare. Aspectul lui angelic s-a risipit, ochii i s-au mărit, iar gura i s-a schimonosit, consternată. Întreg trupul lui a devenit diform şi s-ar fi zis că încerca din răsputeri să nu scrîşnească din dinţi şi să nu îşi încleşteze pumnii.

Gabrielle s-a dat la o parte. Am început să rîd. Nu era întocmai ceea ce îmi doream să fac, dar nu m-am putut abţine. Era ceva înfiorător şi teribil de caraghios totodată.

Iluzia, dacă fusese o iluzie, a încetat pe dată, iar el a redevenit ceea ce fusese înainte. Am văzut reapărînd expresia sublimă de mai înainte. Un val constant de gînduri mi-a dat de înţeles că eram infinit mai puternic decît bănuise el. Cu toate acestea, ceilalţi s-ar fi speriat, văzîndu-l ieşind din biserică, deci trebuia să ieşim înainte de întoarcerea lor.

— Iarăşi minciuni, mi-a şoptit Gabrielle.

Ştiam acum că mîndria lui nu era în stare să ierte. Dumnezeu să îl aibă în pază pe Nicolas, dacă nu reuşeam să ducem de nas această creatură.

Întorcîndu-i spatele, am luat-o de mînă pe Gabrielle şi am apucat-o pe culoarul central în direcţia uşilor de la intrare. Tovarăşa mea, palidă şi încordată, mi-a adresat o privire întrebătoare.

— Răbdare, i-am şoptit.

M-am întors, pentru a-l privi pe adversarul nostru, care rămăsese pe loc, lîngă altar. Mi s-a părut oribil, respingător, ca un strigoi hidos.

Ajungînd în vestibul, i-am somat pe tăcute, din toate puterile mele, pe ceilalţi demoni, să se întoarcă. Le-am spus că, dacă voiau, puteau să intre chiar şi în biserică; n-aveau să păţească nimic. Însuşi şeful lor se afla acum, viu şi nevătămat, lîngă altarul cel mare.

Gabrielle şi-a unit voinţa cu a mea şi am repetat frazele la unison.

L-am simţit, deodată, repezindu-se spre noi, apoi a dispărut. S-a materializat dintr-o dată alături de mine şi m-a apucat de braţe, trimiţînd-o de-a rostogolul pe Gabrielle. A încercat să mă ridice ca să mă poată azvîrli afară, pe uşa deschisă. Dar m-am luptat cu el. Agăţîndu-mă cu disperare de amintirea lui Magnus şi de felul ciudat în care se mişca acesta, asemeni adversarului meu, l-am aruncat cît am putut de departe, prin aer. A căzut şi s-a lovit de un zid.

Muritorii au început să se agite. Vedeau mişcări confuze şi auzeau zgomote stranii. Dar creatura dispăruse, iar eu şi Gabrielle nu ne deosebeam prin nimic de ceilalţi tineri care se rugau în umbra bisericii.

Inamicul nostru şi-a făcut din nou apariţia, aruncîndu-se înspre mine ca o săgeată. Am făcut un pas lateral. A trecut pe lîngă mine şi s-a repezit înainte, prăbuşindu-se pe lespezile pardoselii, la vreo douăzeci de picioare distanţă. A ridicat spre mine doi ochi plini de o teroare respectuoasă. Părul lui lung, buclat, de culoare acaju, atîrna, zburlit. În contrast cu dulcea nevinovăţie a figurii sale, voinţa lui poruncitoare se prăvălea asupra mea, încercînd să mă convingă că eram o creatură

slabă, imperfectă şi proastă, că adepţii lui aveau să mă facă bucăţele de cum aveau să sosească şi aveau să îl prăjească pe iubitul meu muritor la foc mic, lăsîndu-l să se perpelească în chinuri groaznice.

Am rîs pe înfundate. Părea o secvenţă din acele groteşti bătălii din comedia dell'arte.

Gabrielle ne privea pe rînd, fără să scoată o vorbă.

Mi-am trimis din nou mesajul către restul trupei, iar de astă dată, i-am auzit răspunzînd, întrebînd la rîndul lor.

— Intraţi în biserică, m-am încăpăţînat să repet.

Şeful lor s-a ridicat şi s-a repezit la mine, nebun de furie. Gabrielle şi cu mine l-am prins în aceeaşi clipă şi l-am imobilizat.

Vreme de un moment înspăimîntător, dar, din fericire, scurt, a încercat să-şi înfigă colţii în gîtul meu, holbîndu-şi ochii. L-am trimis din nou de-a berbeleacul. Apoi s-a făcut nevăzut.

Ceilalţi se apropiau.

— Şeful vostru e aici, în catedrală, veniţi să-l vedeţi! am reluat eu. Oricare dintre voi poate intra. Nu există nici o primejdie!

Am auzit-o pe Gabrielle ţipînd, în chip de avertisment. Prea tîrziu. A apărut ca din pămînt, chiar în faţa mea, şi m-a lovit în falcă. Mi-am pierdut echilibrul şi, înainte să am timp să mi-l recapăt, m-a împins, cu un brînci violent, afară, prin uşa întredeschisă, pe caldarîmul pieţei.

PARTEA A PATRA

COPIII ÎNTUNERICULUI

1

NU VEDEAM decît ploaia, dar îi auzeam împrejurul meu. Mai ales pe el, poruncind.

— Ăştia doi n-au nici o putere, le-a spus, exprimîndu-se prin gînduri de o simplitate ciudată, de parcă s-ar fi adresat unor copii ai străzii. Puneţi mîna pe ei!

— Lestat, abandonează lupta! mi-a strigat Gabrielle. N-are nici un rost să o mai prelungim.

Ştiam că avea dreptate, dar nu cedasem niciodată în faţa nimănui. Trăgînd-o după mine, am luat-o la fugă spre pod.

Goneam prin forfota de oameni şi trăsuri, dar ceilalţi cîştigau teren, alergînd atît de repede, încît un ochi de muritor de abia i-ar fi putut distinge. Acum nu se mai temeau de noi.

Vînătoarea s-a sfîrşit pe străduţele înguste de pe malul drept.

Am văzut apărînd de peste tot chipuri palide, de heruvimi diabolici şi, cînd am încercat să-mi scot spada, zeci de mîini m-au imobilizat. N-am lăsat să-mi scape arma, dar nu i-am putut împiedica să mă ridice în braţe şi nici să o prindă, în acelaşi fel, şi pe Gabrielle.

O vîlvătaie de imagini atroce m-a informat că ne duceau spre Cimitirul Inocenţilor, aflat undeva pe-aproape. Zăream de-acum strălucirea focurilor care ardeau în fiecare noapte în duhoarea gropilor comune, ale căror miasme greţoase ar fi trebuit să le împrăştie.

Agăţat de gîtul lui Gabrielle, am urlat că nu puteam să suport mirosul de

putregai, dar ei continuau să ne poarte, iute, prin bezna fără sfîrşit. Curînd, am depăşit grilajul intrării şi am trecut de galeriile de marmură albă.

— Mirosul ăsta ar trebui să vă dezguste şi pe voi, am urlat, zvîrcolindu-mă. De ce trăiţi printre morţi, de vreme ce vă hrăniţi cu sîngele celor vii?

Repulsia pe care mi-o stîrnise cimitirul era atît de mare, încît mai că mă împiedica să vorbesc şi chiar să lupt. Eram împresuraţi de cadavre în curs de descompunere.

În vreme ce ne îndreptam spre capătul cel mai întunecat al cimitirului, urmînd a pătrunde într-o criptă imensă, mi-am dat seama că duhoarea nu le plăcea nici lor. Totuşi, îşi deschideau gurile şi plămînii în faţa ei, de parcă ar fi vrut să o devoreze. Lîngă mine, Gabrielle tremura.

Trecînd de încă un grilaj, ne-am afundat sub pămînt, pe nişte trepte de pămînt bătătorit, luminate slab, cu torţe.

Duhoarea sporea, părînd că izvorăşte din pereţi, întorcîndu-mi capul, am vomat un firicel subţire de sînge stacojiu.

— Cum puteţi să trăiţi printre morminte? am reluat furios. De ce vă supuneţi voi înşivă, de bună voie, la chinurile iadului?

— Linişte! a şuierat către mine un vampir-femelă, ai cărei ochi străluceau, negri, de sub o claie de păr demnă de o vrăjitoare. Blasfematorule! Profanator blestemat!

— Nu-l lăsa pe diavol să se joace cu tine, frumoaso! am ironizat-o. Mă îndoiesc că se poartă mai bine cu tine decît Atotputernicul!

A rîs. Mai bine zis, a izbucnit în rîs, dar s-a oprit imediat, de parcă ar fi făcut ceva nepermis. Frumoasă întîlnire de familie ni se pregătea!

Ne-am cufundat tot mai adînc în măruntaiele pămîntului.

Lumina pîlpîindă a torţelor, lipăitul picioarelor goale, zdrenţele respingătoare atingîndu-mi faţa. Am zărit un craniu care rînjea, apoi încă unul, o grămadă întreagă, într-o firidă săpată în zid.

Am încercat să scap, dar vampirii m-au apucat şi mai strîns. Spectacolul crunt al mumiilor agăţate pe ziduri, în hainele lor putrezite, mi-a atras atenţia.

— Toate acestea sînt scîrboase! am strigat, scrîşnind din dinţi.

Coborîrea se sfîrşise, iar acum traversam nişte catacombe vaste. În depărtare auzeam bubuitul înfundat şi rapid al unor tobe, iar drept înainte am zărit strălucirea unor făclii. Corul unor gemete lugubre se suprapunea peste alte ţipete, îndepărtate, dar de o tristeţe infinită. Deodată am simţit o senzaţie nouă.

Am ştiut că în apropiere se afla un muritor. Era Nicolas; era în viaţă şi îl auzeam, percepeam curentul cald şi vulnerabil al gîndurilor sale, amestecîndu-se cu parfumul lui. Mintea lui dezorientată era pradă unor frămîntări. Nu-mi dădeam seama dacă şi Gabrielle îl simţise.

Fără nici un avertisment prealabil, am fost trîntiţi pe jos, în praf, şi s-au dat cu toţii înapoi, îndepărtîndu-se de noi.

M-am ridicat imediat, ajutînd-o pe Gabrielle să facă la fel. Ne aflam sub o cupolă imensă, luminată foarte slab de trei făclii, care formau un triunghi în centrul căruia fuseserăm aşezaţi noi.

În capătul opus al încăperii se înălţa o formă enormă, întunecată, care mirosea a lemn şi a răşină, a ţesătură udă, mucegăită, şi a om. Acolo se afla Nicolas.

Gabrielle, cu părul despletit, s-a lipit de mine, aruncînd în jur priviri calme şi circumspecte.

De jur împrejurul nostru, se înălţau rugi, dar strigătele cele mai pătrunzătoare răzbăteau de sub pămînt. Mi-am dat seama că acolo erau îngropaţi vampiri care urlau, cerînd sînge, implorîndu-şi iertarea, rugîndu-se să fie eliberaţi ori chiar invocînd flăcările iadului. Larma pe care o făceau era la fel de înspăimîntătoare ca şi duhorile ce ne împresurau.

Dinspre Nicki nu percepeam nici un gînd coerent. Înnebunise oare?

Ritmul tobelor era acum mai aproape, acoperit cînd şi cînd de lătrături imprevizibile. Mi se părea că tobele răsunau undeva în capul meu.

Am privit în jur. În jurul nostru se formase un cerc larg, şi am desluşit, printre vampiri, chipuri tinere şi bătrîne, bărbaţi şi femei, ba chiar şi un adolescent; cu toţii erau înveşmîntaţi în zdrenţe pe care jegul se întărise, iar lutul se uscase. Aveau picioarele goale şi părul le era încîlcit. Am văzut-o pe femeia cu care discutasem pe cînd coboram scările; trupul ei de o frumuseţe răpitoare era ascuns de nişte ţoale respingător de murdare, iar ochii ei negri şi vioi străluceau ca două onixuri în vreme ce ne privea. Chipul îi era tot mînjit. Ceva mai în spate, doi vampiri loveau ritmic în tobe.

Pe tăcute, adunîndu-mi puterile, m-am străduit să îl aud pe Nicolas, fără să mă gîndesc la el. Mi-am jurat solemn: *Încă nu ştiu cum, dar voi face în aşa fel, încît să scăpăm de-aici.*

Ritmul tobelor a încetinit, adoptînd o cadenţă mai lentă, neplăcută. Fără să vreau, am simţit un nod în gît. Unul dintre cei ce purta o torţă s-a apropiat de mine.

Simţeam cum în ceilalţi excitarea sporea, o plăcere anticipată încercîndu-i atunci cînd vampirul a îndreptat flacăra spre mine.

I-am smuls făclia, răsucindu-i braţul, pînă cînd l-am făcut să cadă în genunchi. Cu o lovitură puternică de picior, l-am trimis de-a dura în praf. Cum ceilalţi schiţau gestul de a se repezi spre mine, am descris un cerc larg cu făclia în mînă, iar asta i-a făcut să dea înapoi.

Apoi, sfidîndu-i, am stins torţa, aruncînd-o jos. Au încremenit, cuprinşi de uimire. Avîntul lor părea a se mai fi domolit.

Nu am mai dat atenţie sarabandei insistente a tobelor. Demonii ne priveau ţintă fundele pantofilor, părul şi obrajii curaţi, cu o asemenea tristeţe, încît păreau ameninţători şi lacomi. Adolescentul, strîmbîndu-se de durere, a întins mîna să o atingă pe Gabrielle.

— Îndărăt! am strigat, iar el mi-a dat ascultare.

Acum ştiam că pentru ei, eram un obiect al curiozităţii şi al invidiei, iar acesta era principalul nostru atuu.

Ochii mei se plimbau de la unul la altul. Cu mişcări lente, am început să-mi scutur haina şi pantalonii de mătase de praful care le murdărise. Mi-am netezit mantia, apoi mi-am trecut o mînă prin păr. Am rămas nemişcat, observîndu-i, cu braţele încrucişate, ca o întrupare a demnităţii şi bunului gust.

Gabrielle a zîmbit subţire. Era calmă, senină şi îşi ţinea mîna încleştată pe mînerul săbiei.

În jurul nostru, domnea stupefacţia. Femeia-vampir cu ochii negri părea fermecată. I-am făcut cu ochiul. Ar fi fost minunată dacă ar fi stat o jumătate de oră într-o baie caldă. I-am spus-o, pe tăcute. S-a dat înapoi cîţiva paşi, strîngîndu-şi rochia peste sîni. Interesant. Foarte interesant.

— Cum se explică toate acestea? am vrut să aflu, privindu-i pe rînd, ca pe nişte animale ciudate. Gabrielle a zîmbit iar, imperceptibil. Cine credeţi că sînteţi? am continuat. Sînteţi dintre acele fantome care bîntuie cimitirele şi vechile castele? S-au privit, stînjeniţi. Tobele tăcuseră. Doica mea mă speria adesea cu poveşti despre fantome că oricînd ar putea să iasă din armurile de care era plină casa noastră şi să fugă cu mine în braţe. Am bătut din picior şi m-am repezit spre ei. ASTA SÎNTEŢI, AŞADAR?

S-au retras, ţipînd.

Singura care a rămas pe loc a fost prietena mea cu ochii negri. Am rîs încetişor.

— Trupurile voastre sînt la fel cu ale noastre, nu-i aşa? Citesc în ochii voştri o oglindire a propriilor mele puteri. Straniu...

Minţile lor se zbăteau în confuzie. Chiar şi urletele îndepărtate îşi pierduseră din intensitate, de parcă, în ciuda suferinţelor îndurate, vampirii prizonieri m-ar fi ascultat

şi ei.

— Să fie oare chiar atît de amuzantă viaţa în mizerie şi duhori? am continuat.

Frică. Şi, din nou, invidie. Cum se făcea că nu le împărtăşisem soarta?

— Stăpînul nostru este Satana, a spus pe un ton sec creatura cu ochii negri; avea o voce cultivată. Noi îl servim.

— De ce? am întrebat politicos.

Consternare generală.

O slabă emanaţie din direcţia lui Nicolas. Mă auzea oare?

— Sfidarea ta va atrage asupra noastră, a tuturor, mînia lui Dumnezeu, a zis adolescentul, care nu avusese mai mult de şaisprezece ani cînd fusese creat. Cu deşertăciunea şi viciile tale, dispreţuieşti căile întunecate, trăind printre muritori!

— De ce nu faceţi şi voi acelaşi lucru? Credeţi că la capătul suferinţelor pe care vi le impuneţi se află paradisul? Asta v-a promis Satana? Mîntuirea? În locul vostru, n-aş pune preţ pe aşa ceva.

— Vei dispărea în hăul infernului, cu păcatele tale cu tot! m-a asigurat o bătrînă zbîrcită.

— Şi cînd se va întîmpla asta? am persiflat-o. Au trecut şase luni de cînd sînt aşa cum mă vedeţi şi n-am avut de-a face nici cu Dumnezeu, nici cu Satana!

Mica cuvîntare i-a paralizat. De ce nu am pierit oare de cum am intrat în biserică? Cum am reuşit să sfidăm în asemenea hal ordinea stabilită? Erau întrebările care îi chinuiau.

Dacă n-ar fi fost Nicki, sînt sigur că i-aş fi putut pune pe fugă. Habar nu aveam însă ce se afla dincolo de faldurile acelea de ţesătură mucedă.

Adulmecam păcură şi lemne: fără îndoială, un rug.

Femeia cu ochii negri s-a apropiat. Nu mai era răuvoitoare, ci vrăjită. Adolescentul a îmbrîncit-o într-o parte, cu violenţă, strigîndu-mi în faţă:

— Netrebnicule! Ticălosul de Magnus te-a creat ca să ne sfidezi clanul şi căile întunecate. Iar tu, în nechibzuinţa şi vanitatea ta, ai transmis darul întunecat acestei femei, aşa cum ţi-a fost transmis şi ţie.

— Dacă Satana nu l-a pedepsit, a spus bătrîna cea zbîrcită, atunci îl vom pedepsi noi, după cum avem dreptul şi datoria să o facem!

Adolescentul a arătat cu degetul spre rugul înveşmîntat în negru, făcînd celorlalţi semn să se dea la o parte.

Tobele au răsunat din nou, rapid, asurzitor. Cercul s-a lărgit şi cei doi purtători de făclii s-au apropiat de enormul giulgiu de stofă neagră, pe care alţi doi vampiri l-au smuls, stîrnind un nor de praf sufocant.

Am văzut un rug la fel de mare precum fusese cel al lui Magnus, în vîrful căruia se afla Nicolas, închis într-o cuşcă grosolană de lemn, rezemîndu-se de gratii. Şi-a întors către noi privirile oarbe.

Vampirii şi-au ridicat făcliile cît mai sus, pentru a-l lumina din plin. Am simţit cum le creştea nerăbdarea.

Gabrielle m-a strîns de mînă, îndemnîndu-mă să fiu prudent. Expresia de pe chipul ei rămăsese de nepătruns.

Gîtul lui Nicki era plin de urme vineţii. Cămaşa şi pantalonii îi erau sfîşiaţi şi murdari, precum zdrenţele vampirilor. Era plin de vînătăi şi fusese aproape golit de sînge.

Frica mi-a explodat tăcut în piept; ştiam că ei doar atît aşteptau, aşa că m-am străduit să mi-o ţin în frîu.

Cuşca nu era greu de sfărîmat, dar mai erau şi torţele. Nu trebuia să pierim aşa, nu, în nici un caz astfel.

Am reuşit să-l privesc, cu răceală, pe Nicolas şi rugul său. Valul de furie s-a retras. Chipul lui Gabrielle se transformase într-o mască a urii.

Deodată, cercul a părut a se strînge în jurul nostru.

Gabrielle mi-a atins mîna:

— Iată-l pe conducătorul lor!

Undeva, se deschisese o uşă. Bătăile de tobe s-au înteţit, iar vampirii captivi, din adîncuri, au început să urle mai tare, cerînd iertare şi libertate. Demonii care ne înconjurau au devenit ecoul lor frenetic. Cu greu m-am stăpînit să nu-mi astup urechile.E

Instinctul mi-a şoptit să nu-l privesc pe şeful lor, dar n-am rezistat. M-am întors cu o mişcare lentă, privindu-l, măsurîndu-i, din nou, puterile.

2

A PĂTRUNS în centrul cercului, întorcînd spatele rugului. Alături de el se afla o creatură stranie.

Privindu-l în lumina făcliilor, m-a încercat aceeaşi uimire ca atunci cînd intrase în Nôtre-Dame. Nu era vorba doar de frumuseţea sa, ci şi de surprinzătoarea inocenţă a chipului său juvenil. Mergea cu paşi atît de repezi şi de uşori, încît mişcarea picioarelor sale nu era vizibilă. Ochii săi imenşi ne-au privit fără mînie. În ciuda jegului, în păr îi străluceau reflexe castanii.

Am încercat să-i sondez mintea, în speranţa că aveam să aflu de ce o fiinţă atît de sublimă întîrzia în tovărăşia acestor strigoi trişti, cînd întreaga lume îi stătea la dispoziţie. Dacă aş fi reuşit să aflu, poate aş fi fost în măsură să îl înving şi, cu siguranţă, n-aş fi ratat ocazia de a o face.

Mi s-a părut că desluşesc o reacţie din partea lui, un răspuns mut, un fulger ceresc în hăul infernal al chipului său, de parcă, după cădere, Necuratul i-ar fi îngăduit să-şi păstreze forma îngerească.

Şeful tăcea. Ceva grav era pe cale să se întîmple. Tobele şi-au continuat larma neliniştitoare, dar parcă nu cu aceeaşi convingere.

Tînăra cu ochii negri nu şi-a unit glasul lamentaţiilor generale şi, curînd, alţii i-au urmat exemplul.

Femeia care intrase împreună cu şeful, un personaj ciudat, înveşmîntată şi ea în zdrenţe, dar în zdrenţele unei regine, a început să rîdă. Întregul clan al vampirilor a rămas descumpănit, iar una dintre tobe a tăcut.

Creatura ce avea ţinuta unei regine rîdea din ce în ce mai tare. Dinţii ei albi străluceau prin vălul imund al părului încîlcit. Odinioară fusese frumoasă, şi nu bătrîneţea fusese cea care îi răvăşise chipul. Mai degrabă, de vină era demenţa; gura i se schimonosise într-o grimasă oribilă, iar privirile-i aveau o fixitate înspăimîntătoare. Rîzînd, trupul i se contorsiona precum a lui Magnus cînd dansase în jurul rugului.

— Nu v-am avertizat, oare? a strigat ea, triumfătoare.

Nicolas s-a mişcat în cuşca lui. Dementul rîs îl ardea, dar acum era în stare să mă privească şi sensibilitatea i s-a întipărit din nou pe chipul pentru a cărui stăpînire se lupta frica împotriva urii, amestecată cu neîncrederea şi disperarea.

Şeful i-a adresat bătrînei regine o privire indescifrabilă.

Întorcîndu-i spatele, regina s-a oprit în faţa noastră şi ne-a spus, cu un glas răguşit şi asexuat, izbucnind din cînd în cînd în hohote de rîs isteric:

— V-am repetat-o de o mie de ori, dar n-aţi vrut să mă ascultaţi. Mi-aţi spus că sînt nebună, că sînt o martiră a timpului, o Casandră hoinară, pe care o şedere prea îndelungată în această lume a corupt-o! Ei bine, acum puteţi vedea cu ochii voştri. Fiecare prevestire a mea s-a împlinit. A trebuit să vină această creatură — şi, spunînd acestea, s-a apropiat de mine, cu chipul ei care, precum cel al lui Magnus, mă ducea cu gîndul la o mască hidoasă şi comică — acest elegant gentilom, ca să v-o dovedească, o dată pentru totdeauna!

Şi-a îndreptat spinarea şi, în scurtul interval de nemişcare, frumuseţea ei mi s-a dezvăluit pe de-a-ntregul. Aş fi vrut să îi pot spăla părul, să i-l pieptăn cu mîinile mele, s-o îmbrac în haine moderne, să o privesc în oglinda epocii mele.

Vreme de o clipă, conceptul eternităţii a ars în mine. Am ştiut atunci ce însemna nemurirea. Am avut impresia fugară că, alături de această femeie, nimic nu era imposibil.

Privirea ei, aţintită asupră-mi, mi-a captat vederea, iar frumuseţea ei părea că se intensifică.

— Trebuie să-i osîndim! a răcnit adolescentul. Să chemăm judecata lui Satan. Să aprindem rugul.

Dar nimeni din încăperea vastă nu s-a mişcat.

Cu gura închisă, bătrîna regină fredona o melodie ireală. Şeful continua să privească ţintă înainte.

Băiatul, scos din fire, a înaintat spre noi, descoperindu-şi colţii, ridicîndu-şi mîna ca o gheară.

I-am expediat o lovitură în plin piept, trimiţîndu-l de-a dura pînă la baza rugului, unde erau îngrămădite aşchiile mărunte.

Regina a scos un hohot de rîs strident, care i-a înspăimîntat pe ceilalţi, cu excepţia şefului, al cărui chip a rămas netulburat.

— N-am de gînd să accept nici un fel de judecată a Satanei, am declarat, decît în cazul în care însuşi Satana va veni să mă condamne.

— Da, aşa să faci, copile! Obligă-l să-ţi răspundă! a strigat triumfător bătrîna regină.

— Le cunoaşteţi nelegiuirile, a bubuit glasul adolescentului.

Acum se înfuriase cu adevărat şi puterea lui părea că împrăştie raze. Mi-am dat seama că nu trebuia să îi judec după aspectul lor fizic. Adolescentul era cu siguranţă unul dintre înţelepţii lor, în vreme ce baborniţa cea zbîrcită nu era decît o novice, iar tînărul şef era cel mai în vîrstă dintre toţi.

— Ascultaţi-mă! a continuat adversarul meu, cu o strălucire de ferocitate în ochii săi cenuşii. Acest demon n-a fost novice, nici aici şi nicăieri altundeva, şi nu a cerut să fie primit între noi. Nu i-a jurat credinţă Satanei. Nu a renunţat la sufletul său pe patul de moarte fiind şi, de altfel, nici nu e mort! Nu a ieşit din mormînt, ca toţi ceilalţi fii ai întunericului. Şi îndrăzneşte să colinde lumea luîndu-şi înfăţişarea unei fiinţe vii! În inima Parisului, îşi vede de treburile sale, ca oricare muritor de rînd!

Din adîncuri i-au răspuns cîteva strigăte, dar vampirii aflaţi în cerc au rămas tăcuţi. Bărbia băietanului a început să tremure. A ridicat braţele, gemînd. Unul sau doi dintre vampiri l-au imitat. Chipul îi era desfigurat de furie.

Bătrîna regină a rîs din nou, fremătător, şi mi-a adresat un zîmbet de maniac.

Băieţandrul însă nu putea să accepte înfrîngerea.

— El caută bucuriile unui cămin, ceea ce este strict interzis. Pătrunde în templele plăcerii şi se amestecă printre muritori, în jocurile lor!

— Încetează cu aiurelile astea! i-am spus, dar aveam chef să îl aud pînă la capăt.

A făcut un salt înspre mine, mişcîndu-şi un deget pe sub nasul meu.

— Nici un ritual nu l-ar putea purifica! E prea tîrziu pentru jurămintele întunecate, pentru binecuvîntările întunecate...

— Jurăminte întunecate? M-am întors către regină. Tu ce-ai de spus despre toate astea? Eşti la fel de bătrînă precum Magnus... De ce îngădui să se întîmple aşa ceva?

Doar ochii îi mai păreau vii pe faţa încremenită. Rîsul i-a ţîşnit din nou de pe buze.

— N-am să îţi fac niciodată vreun rău, micuţule, şi nici ei, a spus ea, privind-o cu dragoste pe Gabrielle. Vă aflaţi pe calea diavolului, în drum spre o mare aventură. Cu ce drept aş putea interveni în ceea ce vă rezervă secolele?

Calea diavolului. Era pentru prima oară cînd unul dintre ei pronunţa aceste

cuvinte care mi-au răsunat în suflet ca o trîmbiţă. Mi-a fost de ajuns să o privesc, pentru a resimţi o puternică exaltare. În felul ei, era sora geamănă a lui Magnus.

— Oh, da, sînt la fel de bătrînă ca şi creatorul tău!

A zîmbit, arătîndu-şi pentru o clipă colţii, şi i-a aruncat o ocheadă şefului, care o observa fără să manifeste nici un interes.

— Eram deja aici, membră a acestui clan, cînd jupînul Magnus, vicleanul alchimist Magnus, ne-a furat secretele... Cînd s-a adăpat din sîngele care avea să îi dăruiască viaţa veşnică într-un fel pe care lumea întunericului nu-l mai cunoscuse pînă atunci. Şi iată, au trecut trei veacuri şi el ţi-a transmis, pur şi nealterat, darul cel întunecat, frumosul meu copil!

Chipul ei a redevenit apoi comica mască cu rînjet batjocoritor, schimonosit, care semăna atît de mult cu cea a lui Magnus.

— Arată-mi, copile, forţa cu care te-a înzestrat, mi-a spus. Ştii oare ce înseamnă să fii creat ca vampir de către o fiinţă atît de puternică, ce nu a mai acordat niciodată darul? Aşa ceva e interzis aici, micuţule, nici un vampir de această vîrstă nu îşi transmite puterile. Căci, dacă ar face aşa ceva, novicele, căruia i-ar da naştere, ar putea cu uşurinţă să-l biruiască pe graţiosul conducător, aici de faţă, laolaltă cu întregul său clan!

— Destul cu nebunia asta nechibzuită! a întrerupt-o tînărul adolescent.

Ascultam cu toţii. Frumoasa cu ochi negri s-a apropiat ca să o vadă mai bine pe bătrîna regină, uitînd cu totul să se mai teamă de noi ori să ne urască.

— Ai vorbit destul acum o sută de ani, a strigat băiatul, ridicîndu-şi mîna pentru a o reduce la tăcere pe regină. Eşti nebună, ca toţi cei bătrîni. Aşa muriţi voi. Eu vă spun că acest nelegiuit trebuie să fie pedepsit. Ordinea nu va fi restabilită decît atunci cînd el şi femeia pe care a creat-o vor fi fost distruşi de faţă cu noi toţi. Vă repet, a spus el, întorcîndu-se către ceilalţi, voi sînteţi cei ce colindă lumea ca unelte ale răului, pentru a-i face pe muritori să sufere întru gloria veşnică a lui Dumnezeu. Prin voinţa lui, riscaţi să fiţi distruşi şi trimişi în iad, dacă îl înfruntaţi, căci sufletele voastre sînt blestemate şi trebuie să vă plătiţi nemurirea cu preţul a mii de chinuri.

Au răsunat lamentaţii şovăitoare, răzleţe.

— Aşadar, aceasta vă e filozofia întemeiată pe o minciună! am exclamat. Iar voi tremuraţi ca nişte laşi, înduraţi de bună voie supliciile infernului, mai supuşi decît cel mai umil dintre muritori, şi aţi vrea să ne pedepsiţi, fiindcă refuzăm să facem aşa ceva. Mai bine ne-aţi urma exemplul!

Vampirii erau în culmea agitaţiei şi nu îi scăpau din ochi nici o clipă pe şeful lor şi pe regină. Şeful a refuzat însă să intervină.

Adolescentul i-a readus la ordine.

— Nu i-a fost de-ajuns să pîngărească locurile sacre, nu i-a ajuns să se amestece printre muritori; în noaptea aceasta, într-un sat de lîngă Paris, a terorizat o comunitate întreagă de credincioşi. Întreaga capitală vorbeşte acum de această grozăvie, de nălucile răsărite din mormînt chiar la baza altarului. Nu se vorbeşte decît despre el şi de această femeie-vampir, căreia i-a dat darul întunecat, fără consimţămîntul nimănui, fără nici un ritual, exact aşa cum a fost creat el însuşi.

S-au auzit murmure scandalizate, dar bătrîna regină a rîs bucuroasă.

— Sînt crime grave, care nu pot să rămînă nepedepsite. Cîţi dintre voi mai ignoră astăzi scălîmbăielile sale dintr-un teatru de bulevard unde, în faţa a sute de parizieni şi-a etalat puterile de fiu al întunericului, trădînd, pentru a se distra şi pentru a amuza vulgul, taina pe care noi o păzim de secole încoace.

Bătrîna regină şi-a frecat mîinile de bucurie, privindu-mă.

— E-adevărat, copile? m-a întrebat. Ai fost la Operă şi la Comedia Franceză? Ai dansat la Tuileries împreună cu această frumuseţe pe care ai creat-o atît de perfectă?

A rîs, apoi şi-a întors privirile spre unul dintre cei prezenţi, spre a-i domoli elanul.

— Te văd atît de elegant, atît de demn. Ce s-a întîmplat cînd ai pătruns în

catredală? Spune!

— Absolut nimic, doamnă!

— Crima supremă! a urlat vampirul adolescent. Pentru asta, întreg oraşul se va ridica împotriva noastră, dar ce spun eu? Întreaga ţară. De veacuri facem să sîngereze oraşul, pe ascuns, fără să fi stîrnit altceva decît mici zvonuri confuze referitoare la puterile noastre. Sîntem creaturi ale nopţii, făcute să profite de pe urma spaimei oamenilor!

— Ah, toate acestea sînt sublime, a intonat bătrîna regină, cu ochii aţintiţi spre tavan. Pe perna mea de piatră, am visat lumea muritoare de deasupra noastră, glasurile şi muzica ei m-au legănat, am avut o viziune a fantasticelor ei descoperiri, i-am intuit curajul, în sanctuarul veşnic al gîndurilor mele. Şi, deşi formele ei strălucitoare îmi sînt inaccesibile, mi-am dorit fierbinte venirea unei fiinţe care să fie îndeajuns de puternică pentru a o străbate fără teamă, pentru a-i traversa inima, de-a lungul căii diavolului.

— Daţi foc rugului chiar acum! a urlat băieţandrul, scos din fire, fulgerîndu-l cu privirea pe conducător.

A întins mîna spre cea mai apropiată dintre făclii, dar eu m-am aruncat asupra lui, i-am smuls-o, iar pe el l-am azvîrlit în sus, către tavan. Apoi am stins flăcăruia.

Mai rămăsese o singură torţă. Între vampiri s-a iscat haosul. Unii au alergat să-l ridice pe băiat, alţii au început să şuşotească între ei, dar şeful era încremenit, de parc-ar fi fost în transă.

Am profitat de deruta lor pentru a escalada rugul şi a deschide uşa şubredei cuşti.

Nicolas arăta ca un cadavru, cu ochii tulburi, cu gura contorsionată de un rînjet de ură. L-am tîrît afară din închisoarea lui şi l-am ajutat să coboare pînă jos, pe pămîntul bătătorit. Febra îl făcea să tremure, se zbătea şi mă înjura în şoaptă.

Bătrîna regină ne-a privit, fascinată. I-am aruncat lui Gabrielle o privire. Am scos din buzunar mătăniile cu perle şi le-am aşezat la gîtul prietenului meu. Acesta şi-a coborît privirile rătăcite spre cruciuliţă şi a început să rîdă, un hohot metalic, din care răzbăteau dispreţul şi răutatea. Cu toate acestea, sunetul era cu totul diferit de cele produse de către vampiri. Era în el toată bogăţia sîngelui omenesc, iar ecourile lui s-au lovit de ziduri. Dintr-o dată, Nicolas mi-a părut cald, îmbujorat şi, în chip straniu, incomplet, singurul muritor din întreaga adunare, ca un copil printre păpuşile de porţelan.

Tumultul din vasta încăpere atinsese apogeul.

— Acum, însăşi legile voastre vă interzic să-l atingeţi, le-am spus. Şi totuşi, cel care i-a acordat această protecţie supranaturală este tot un vampir. Ei, ce-aveţi de spus?

L-am împins înainte pe Nicki, iar Gabrielle şi-a deschis braţele pentru a-l primi. S-a lăsat în voia ei, dar a privit-o de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată şi, ridicîndu-şi mîna, i-a atins obrazul. Ea l-a luat de mînă, cum iei un prunc, cu ochii ţintă la conducător şi la mine.

— Poate că şeful vostru a rămas fără glas, dar eu n-am de gînd să tac, am spus. Mergeţi şi spălaţi-vă în apele Senei şi îmbrăcaţi-vă ca oamenii, plimbaţi-vă printre aceştia, căci aceasta este menirea existenţei voastre.

Învins, adolescentul s-a întors în cerc, împingîndu-i cu brutalitate pe cei ce-l ajutaseră să se ridice.

— Armand, l-a implorat el pe şeful care continua să tacă, porunceşte-le să-ţi dea ascultare! Armand, salvează-ne!

— În numele Satanei, am strigat, încercînd să îi acopăr glasul, de ce diavolul v-a crea frumoşi, agili, vizionari, înzestraţi cu puterea hipnozei? Vă risipiţi harurile. Mai rău, vă risipiţi nemurirea! Nimic în lume nu e mai absurd şi mai contradictoriu decît voi, poate doar muritorii ce se lasă amăgiţi de superstiţiile trecutului.

Domnea o tăcere totală. Îl auzeam pe Nicki răsuflînd încet. Îi simţeam căldura. Îi ghiceam fascinaţia leneşă în vreme ce se lupta cu moartea.

— N-aveţi pic de viclenie? am continuat. Nici o îndemînare? Cum se face atunci că un orfan ca mine a fost în stare să descopere atîtea posibilităţi, în timp ce voi, sub oblăduirea acestor întrupări ale răului — spunînd acestea, i-am arătat pe tînărul furios şi pe şef — vegetaţi, pe pipăite, sub pămînt, ca nişte cîrtiţe?

— Puterea Satanei te va trimite curînd în iad! a răcnit tînărul, adunîndu-şi ultimile puteri.

— Ai repetat această ameninţare de nu ştiu cîte ori, i-am replicat, şi totuşi, iată-mă tot aici. S-a auzit un murmur clar de aprobare. De altfel, dacă ai fi crezut cu adevărat în ceea ce spui, nu te-ai mai fi ostenit să mă aduci pînă aici!

Din nou murmure, şi mai pronunţate.

Mi-am întors privirea spre silueta mică şi patetică a şefului. Mi-au urmat cu toţii pilda, chiar şi regina nebună. În tăcerea ce se coborîse, l-am auzit şoptind:

— S-a sfîrşit.

Chiar vampirii din adîncuri tăcuseră. Şeful a repetat:

— Plecaţi cu toţii, s-a sfîrşit.

— Nu, Armand, nu! l-a implorat adolescentul.

Dar ceilalţi vampiri se retrăseseră deja, ascunzîndu-şi chipurile în mîini şi şuşotind. Tobele au fost abandonate, iar făclia, pusă într-un suport fixat în perete.

Nu l-am scăpat din ochi pe şef. Ştiam că nu pronunţase acele cuvinte cu scopul de a ne da drumul.

După ce-au plecat cu toţii, cu excepţia bătrînei regine, el şi-a întors încet capul înspre mine.

3

SUB CUPOLA imensă, încăperea goală în care se aflau doar cei doi vampiri ce ne măsurau din priviri, părea înspăimîntătoare. Unica torţă rămasă nu reuşea să risipească întunericul.

Mă gîndeam în tăcere: ceilalţi aveau să părăsească cimitirul sau vor rămîne să ne pîndească din capul scărilor? Mă vor lăsa oare să părăsesc acest loc, luîndu-l cu mine pe Nicki, viu?

Fără îndoială, adolescentul va rămîne prin preajmă, dar el e slab. Bătrîna regină nu va face nimic. De fapt, singurul rămas era şeful, dar asta nu însemna să renunţ la prudenţă, devenind prea impulsiv.

Acesta continua să mă privească, fără să scoată o vorbă.

— Armand, i-am spus, pe un ton respectuos. Pot să-ţi spun astfel? M-am apropiat de el, pentru a-i vedea mai bine

expresia feţei. E limpede că tu eşti şeful, deci tu eşti cel mai în măsură pentru a ne explica totul.

Aceste cuvinte nu reuşeau însă să îmi exprime prea bine gîndurile. L-am întrebat cum se făcea că îşi condusese adepţii pe această cale, el, care părea la fel de în vîrstă precum bătrîna regină. L-am revăzut, cu ochii minţii, în faţa altarului de la Nôtre-Dame, cu o puritate eterică întipărită pe chip. Mi-am dat seama că aveam încredere în posibilităţile pe care le întruchipa această fiinţă care îşi zidise, de jur împrejur, un zid al muţeniei.

Cred că încercam acum să desluşesc în el o cît de măruntă emoţie omenească, oricît de fugară! Asta era revelaţia pe care o aşteptam din partea înţelepciunii sale. Muritorul din mine, cel pe care viziunea haosului îl făcuse să plîngă acolo, la han, a întrebat:

— Armand, ce înseamnă toate astea?

Mi s-a părut că citesc în ochii lui negri o urmă de ezitare, dar furia i-a invadat atît de brusc chipul său pur, încît m-a dat înapoi, înspăimîntat. Nu-mi venea să-mi cred simţurilor. Transformarea, al cărei martor fusesem în catedrală, nu însemna nimic în comparaţie cu ceea ce-mi era dat să văd acum. Nu mai văzusem niciodată o încarnare atît de desăvîrşită a răutăţii. Chiar şi Gabrielle s-a tras la o parte şi a ridicat mîna, încercînd să-l apere pe Nicki, iar eu m-am alăturat lor, cît am putut de repede.

Dar ura i s-a topit ca prin minune, la fel de brusc cum apăruse.

— Mie îmi ceri o explicaţie? m-a întrebat într-un tîrziu.

A privit-o pe Gabrielle, apoi şi-a îndreptat privirea spre chipul rătăcit al lui Nicolas, care îşi sprijinise capul pe umărul ei. Apoi s-a uitat la mine.

— Ţi-aş putea vorbi pînă la sfîrşitul lumii, a declarat, şi tot n-ai înţelege ceea ce tocmai ai distrus.

Mi s-a părut că zăresc pe chipul bătrînei un zîmbet ironic, dar Armand mă vrăjise, mă fermecase cu blîndeţea cuvintelor sale şi cu furia enormă ce fierbea în el.

— Tainele acestea există din negurile vremurilor, a continuat. Încă din zorii omenirii, rasa noastră a bîntuit cetăţile oamenilor, hăituindu-i prin întuneric, după cum ne porunceau Dumnezeu şi diavolul. Eram aleşii Satanei şi, pentru a fi admişi în rîndurile noastre, muritorii trebuia să ucenicească, înfăptuind sute de crime înainte de a primi darul întunecat.

A venit mai aproape, şi lumina torţei i s-a oglindit în priviri.

— Ceilalţi muritori îi credeau morţi. Nu primeau decît o mică infuzie din sîngele nostru, pentru a putea îndura chinurile sicriului în aşteptarea venirii noastre. De-abia atunci le era acordat darul întunecat. Apoi erau din nou închişi ermetic în morminte, pînă cînd setea le dădea puterea de a sfărîma pereţii strîmtei lor închisori şi de a se elibera. Astfel, cunoşteau moartea. Înţelegeau moartea şi puterea răului, ieşind prin propriile puteri din morminte. Şi vai de cei slabi, de cei ce nu reuşeau să scape din groapă. Pentru ei, nu aveam nici o milă. Dar cei care se ridicau, ah, aceştia erau vampirii care colindau pămîntul, puşi la încercare, purificaţi, copii ai întunericului, născuţi din sîngele unui novice, şi nu din vastele puteri ale unui maestru bătrîn, pentru ca timpul să le aducă înţelepciunea necesară, înainte ca ei să fie cu totul stăpîni pe darul întunecat. Le impuneam legile întunericului:

Să se întoarcă printre morţi, căci noi sîntem morţi, şi să revină mereu, pentru odihnă, în morminte. Să evite locurile unde stăpîneşte lumina şi să îşi atragă victimele departe de ceilalţi muritori, hărăzindu-le morţii în locuri păgîne, bîntuite. Să cinstească în veci puterea lui Dumnezeu, crucea şi cele sfinte. Să nu pătrundă niciodată în Casa Domnului, de teamă ca nu cumva să fie loviţi de neputinţă şi aruncaţi în abisul iadului, pentru a arde de-a pururi în focul lui veşnic.

A tăcut şi a privit-o pe bătrîna regină. Ceea ce a citit pe chipul ei l-a scos din minţi.

— Tu dispreţuieşti toate astea, i-a spus, aşa cum şi Magnus le dispreţuia! Asta era natura nebuniei sale şi la fel e şi nebunia ta, dar, crede-mă, cînd îţi spun, tu nu înţelegi deloc aceste taine! Le sfărîmi de parc-ar fi de sticlă, dar n-ai altă putere decît ignoranţa. Distrugi, şi-atît.

Ezita să mai continue şi, deodată, am auzit-o pe bătrîna regină cîntînd cu voce scăzută. Fredona încetişor, legănîndu-se, cu capul plecat, cu ochii pierduţi în gol. Redevenise frumoasă.

— De-acum, pentru copiii mei totul s-a sfîrşit, a murmurat Armand. Totul s-a terminat, căci de-acum ei ştiu că pot înfrunta Legile, pot călca în picioare tot ceea ce ne unea, tot ceea ce dădea unor blestemaţi ca noi puterea de a îndura tainele care ne apărau. Iar tu îmi ceri mie o explicaţie, mi-a mai spus, de parcă ar fi ceva inexplicabil! Tu, care consideri practicile întunecate drept un act de lăcomie neruşinată. Tu, care ai dat darul întunecat măruntaielor care ţi-au dat viaţă! La urma urmei, de ce nu i l-ai dăruit şi acestui lăutar blestemat, pe care îl venerezi de la distanţă în fiece noapte?

— Nu aşa spuneam eu? i-a cerut confirmarea bătrîna regină. N-am ştiut oare dintotdeauna că nu trebuie să ne temem de semnul crucii, de apa sfinţită şi nici măcar de sfînta împărtăşanie? Nici de vechile ritualuri, de tămîie, de flacăra candelelor, de rugăciunile rostite atunci cînd se crede că necuratul se ascunde în umbră, venit pentru a ne şopti...

— Tăcere! a cerut Armand, cu glas ostenit.

Era gata să-şi astupe urechile cu un gest ciudat de omenesc. Părea un băieţel, un copilaş pierdut. Cît de diferite sînt închisorile trupurilor noastre nemuritoare şi cît de bine ascund chipurile noastre veşnice realitatea sufletelor noastre.

Văzînd că-şi întorcea din nou privirile spre mine, am crezut că aveam să asistăm din nou la oribila-i metamorfoză sau vom fi martorii unei violenţe de nestăpînit, pentru care m-am pregătit cît am putut de bine.

Dar el nu făcea decît să mă implore pe tăcute.

De ce s-au întîmplat toate astea? Vocea lui părea că se înneca atunci cînd repeta aceste cuvinte cu glas tare, stră-duindu-se să-şi domolească mînia.

— Tu să-mi explici! Tu, care ai puterea a zece vampiri şi curajul a toţi demonii din infern, tu, care calci lumea în picioare, înveşmîntat în brocart şi mătase! Lelio, actorul de la teatrul lui Renaud, care se dă în spectacol pe bulevarde! Spune-mi! Spune-mi de ce?!

— Este puterea lui Magnus, geniul lui Magnus! a spus bătrîna regină cu un surîs plin de nostalgie.

— Nu! Îţi spun, el nu depinde de nimeni. Nu cunoaşte nici o limită şi nici nu are de gînd să îşi impună vreuna. Dar de ce? S-a apropiat şi mai mult. De ce tu? Tu, care ai îndrăzneala de a parcurge străzile lor, de a le sfărîma zăvoarele, de a-i chema pe nume. Îi înşeli, îi îmbrăţişezi, le sugi sîngele la numai cîţiva paşi de locurile în care alţi muritori rîd şi dansează. Tu, care fugi de cimitire şi te ascunzi în criptele bisericilor. De ce tu? Smintit, arogant, neştiutor şi obraznic! Tu eşti cel care-mi datorează explicaţii. Răspunde-mi!

Inima-mi bătea să se spargă. Obrajii îmi ardeau. Acum nu-mi mai era teamă de el, ci simţeam cum creşte în mine o furie enormă, ale cărei motivaţii nu le cunoşteam prea bine.

Dorisem să-i cunosc gîndurile şi iată ce-mi fusese dat s-ascult: o grămadă de superstiţii şi absurdităţi. Nu era nicidecum un spirit sublim, care ar fi înţeles tot ceea ce adepţii săi nu pricepeau. Nu debitase aceste aiureli doar aşa, ci credea în ele, ceea ce era de o mie de ori mai rău.

Acum înţelegeam foarte limpede ce era. Nici înger, nici demon, ci o sensibilitate făurită într-o perioadă de obscurantism, cînd omul se mai credea încă a fi centrul acestui mare univers pe care-l bîntuim, cînd părea că fiecare întrebare îşi poate găsi răspunsul. Era doar atît: un copil al vremurilor de demult, cînd vrăjitoarele dansau la lumina lunii, iar cavalerii fără de prihană biruiau dragoni. Un biet copil rătăcit, hoinărind prin catacombe, fără să înţeleagă nimic din acest veac. Poate că starea sa de nemuritor i se potrivea chiar mai bine decît îmi închipuisem.

Dar n-aveam timp să-i plîng de milă. Cei chinuiţi din adîncuri sufereau la porunca lui. Cei pe care îi alungase se puteau reîntoarce în orice clipă. Trebuia să găsesc un răspuns care să îl mulţumească. Adevărul nud nu era de ajuns, trebuia să-i fie prezentat într-o formă poetică, aşa cum ar fi făcut-o gînditorii din vechime, dinaintea epocii raţiunii.

— Vrei să-ţi răspund? am spus cu blîndeţe. În vreme ce-mi făceam ordine printre gînduri, ghiceam spaima lui Nicki şi avertismentele lui Gabrielle. Nu mă ocup de mistere şi nici nu sînt un pasionat al filozofiei, dar ceea ce s-a întîmplat este uşor de înţeles.

Mă privea cu o lăcomie stranie. Am continuat.

— De vreme ce te-nspăimîntă puterea lui Dumnezeu, sînt convins că nici

învăţăturile bisericii nu-ţi sînt necunoscute. Trebuie, deci, să ştii că înfăţişarea bunătăţii se schimbă o dată cu vremurile şi fiecare epocă îşi are sfinţii ei.

În chip evident, spusele mele erau o mîngîiere pentru auzul său.

— Odinioară, existau martiri şi mistici, capabili de cele mai extraordinare miracole. Dar, o dată cu schimbarea lumii, se schimbau şi sfinţii. În ziua de azi, ei au luat chipul călugăriţelor şi al preoţilor; aceştia fac bine celor din jur, dar nu mai înfăptuiesc miracole. Mi se pare evident, deci, ca şi răul să urmeze aceeaşi cale. Şi el şi-a schimbat forma. Cîţi, dintre oameni, mai cred azi în rai şi în iad? Nu sînt interesaţi decît de filozofie şi de ştiinţă! Crezi că le pasă lor dacă nişte fantome palide bîntuie prin cimitire după căderea nopţii? Crezi că le pasă de cîteva crime în plus sau în minus? Nu cred nici în Dumnezeu şi nici în diavol.

Bătrîna regină a rîs, dar Armand a rămas cufundat în muţenie.

— Chiar şi terenul de vînătoare îţi va fi răpit în curînd, am urmat. Cimitirul acesta, în care vă ascundeţi, va fi demolat. Nici măcar osemintele strămoşilor tăi nu mai sînt sacre în acest veac al necredinţei.

Şocul spuselor mele i-a îmblînzit chipul. S-a cutremurat.

— Vor să distrugă Cimitirul Inocenţilor! Minţi...

— Nu mint niciodată, am spus cu dezinvoltură. În orice caz, nu-i mint pe cei pe care nu-i iubesc. Poporul Parisului s-a săturat de duhoarea gropilor comune. Nu le pasă de emblemele morţilor în măsura în care îţi pasă ţie. Peste cîţiva ani, acest loc va fi acoperit de pieţe, de străzi şi de case. Comerţul. Simţul practic. Aceasta e lumea veacului al optsprezecelea.

— Destul! Inocenţii există de cînd mă ştiu!

Chipul îi trăda descumpănirea, dar bătrîna regină rămăsese netulburată.

— Chiar nu-ţi dai seama? am murmurat. Trăim în alte vremuri, cărora li se cuvine o altă întrupare a răului. Şi această întrupare sînt *eu.* Sînt vampirul timpurilor moderne.

Nu prevăzuse o asemenea concluzie. Pentru întîia oară, ghiceam la el o strălucire de înţelegere, o străfulgerare de spaimă. Am schiţat un gest resemnat.

— Incidentul de astă-noapte, am spus cu prudenţă, din biserica satului a fost dintre cele mai vulgare, sînt de acord cu tine. Iar numărul executat de mine pe scena teatrului a fost chiar mai rău. Dar acestea sînt greşelile tinereţii şi ştiu că nu ele au iscat aversiunea ta faţă de mine. Uită-le o clipă şi încearcă să vezi frumuseţea şi puterile mele. Acesta este, deci, răul pe care îl încarnez eu. Străbat lumea ascunsă sub chipul unui om, sînt cel mai aprig dintre demoni, monstrul cu chip de om.

Regina a rîs încet, melodios. Dinspre ea adia un vînticel cald, de dragoste. Armand însă nu radia decît suferinţă.

— Gîndeşte-te, Armand, am insistat cu blîndeţe. De ce oare ar trebui moartea să rămînă ascunsă în umbră? De ce ar aştepta afară? Mie mi se deschide orice alcov, orice sală de bal. Sînt însăşi Moartea, ce se preumblă, în vîrful picioarelor, pe culoarele caselor. Vorbeşti despre daruri întunecate; eu sînt cel care se foloseşte de aceste daruri. Sînt Moartea ce vine, înveşmîntată în mătase şi dantele, să sufle în lumînări. Sînt viermele din inima trandafirului.

Nicolas a gemut şi mi s-a părut că l-am auzit oftînd pe Armand.

— Nici un sanctuar nu e de-ajuns de sacru, pentru a-i adăposti pe necredincioşii care vor să distrugă Cimitirul Inocenţilor. Nici un zăvor nu va fi de-ajuns de trainic pentru a mă împiedica să ajung la ei.

M-a privit în tăcere, trist şi calm. Dar nu am citit în ochii lui nici mînie şi nici rea-voinţă. După un timp, a spus:

— Să-i vînezi fără milă, trăind printre ei, e o misiune nobilă. Dar tot nu m-ai înţeles.

— Cum adică? l-am întrebat.

— Nu poţi împărtăşi viaţa oamenilor la nesfîrşit, nu poţi să supravieţuieşti printre

ei.

— Ba da, se poate, am protestat. Misterele vechimii au lăsat loc unor noi *obiceiuri.* Cine poate şti ce va ieşi de aici? Personajul tău nu are nimic romantic, în vreme ce al meu este cu totul romantic.

— Nimeni nu este îndeajuns de puternic, a declarat. Nu ştii despre ce vorbeşti, de-abia te-ai născut, eşti prea tînăr.

— Cu toate acestea, e destul de puternic, a intervenit bătrîna regină, gînditoare. La fel şi frumoasa lui însoţitoare! Sînt nişte demoni cu idei măreţe şi o inteligenţă fără margini.

— N-ai să poţi trăi printre oameni! a repetat Armand.

Vreme de o clipă, chipul lui a căpătat puţină culoare. Nu-mi mai era duşman, ci un bătrîn înţelept care încerca să mă convingă de un adevăr crucial. În acelaşi timp însă, semăna cu un copil care se ruga. Aceasta era de fapt esenţa lui, această dualitate, părinte şi copil, rugîndu-mă să-l ascult.

— De ce n-aş putea? Îţi repet: locul meu este printre oameni. Sîngele lor mă face nemuritor.

— Nemuritor, desigur... Dar tu n-ai început încă să înţelegi acest cuvînt. Pentru tine, e doar o vorbă...Gîndeşte-te la soarta creatorului tău. De ce s-a lăsat Magnus pradă flăcărilor? E un adevăr ştiut de noi de veacuri; dacă trăieşti printre oameni, trecerea anilor te va duce la nebunie. Să-i vezi pe ceilalţi îmbătrînind şi murind, imperii înălţîndu-se şi pierind, să pierzi tot ceea ce înţelegi şi iubeşti, cum ai putea suporta aşa ceva? Toate acestea te vor arunca în disperare şi delir. Doar propria ta rasă, nemuritoare, te poate apăra, te poate *mîntui.*

A tăcut brusc, uimit că vorbise despre mîntuire. Ecourile cuvintelor sale se stingeau sub tavanul boltit al vastei încăperi.

— Armand, i-a spus bătrîna regină, cu glasu-i cîntat, nebunia poate oricînd pune stăpînire pe cei mai în vîrstă dintre noi, fie că se ţin de vechile tradiţii, fie că le abandonează. Am respectat vechile obiceiuri la fel de bine ca şi tine, şi totuşi sînt nebună, nu-i aşa? Poate că asta se datorează şi faptului că nu m-am abătut niciodată de la reguli!

A clătinat din cap furios. Fără să-i dea atenţie, ea s-a apropiat de mine.

— Aşadar, Magnus nu ţi-a spus chiar nimic, copile? Emana o putere imensă. În vreme ce ceilalţi bîntuiau prin aceste locuri, a continuat, am traversat de una singură cîmpia şi l-am căutat pe Magnus. Am urcat în camera lui şi, împreună, am dat ocol turnului, avînd drept unici spectatori stelele.

Mîna i s-a crispat pe bărbia mea.

— Magnus ştia o mulţime de lucruri. Dacă eşti îndeajuns de puternic, nu de nebunie trebuie să te temi. Vampirii care îşi părăsesc clanul, pentru a trăi printre oameni, trebuie să înfrunte o osîndă grea înainte de a înnebuni. Căci, inevitabil, ei ajung să-i iubească pe muritori! Sfîrşesc prin a *înţelege* totul, din dragoste.

— Dă-mi drumul, i-am spus, cu blîndeţe, dar privirea ei mă ţintuia locului.

— De-a lungul vremii, ei ajung să-i cunoască pe muritori mai bine decît se cunosc ei înşişi, a continuat, fără să se lase impresionată. În cele din urmă, vine o vreme cînd nu mai vor să ucidă, să provoace suferinţă, şi doar nebunia sau moartea le mai pot alina chinul. Asta e soarta care îi aşteaptă pe cei bătrîni, aşa mi-a descris-o Magnus. Magnus, care a pierit chiar în acest fel.

Spunînd acestea, mi-a dat, în sfîrşit, drumul.

— Nu cred nimic din ce mi-ai spus, am şuierat. Pretinzi că Magnus îi iubea pe muritori?

— Bineînţeles că nu mă crezi, a răspuns, cu un zîmbet ironic.

Nici Armand nu dădea semne că ar fi înţeles-o.

— Deocamdată, cuvintele mele nu au nici un sens pentru tine, ai însă la dispoziţie *o veşnicie* pentru a le înţelege.

Şi hohotele ei de rîs au umplut cupola încăperii, părînd că vor să pîrjolească stînca din care era clădită aceasta.

— Nu, e o minciună, o simplificare hidoasă! am strigat. Simţeam cum pulsul îmi bătea cu putere în tîmple şi în ochi. Ideea aceasta despre dragoste e un concept născut din imbecilitate morală!

Mi-am lipit ambele mîini de tîmple. Simţeam o durere cumplită, care-mi întuneca vederea, accentuîndu-mi amintirele despre donjonul lui Magnus, despre muritorii întemniţaţi acolo, împreună cu cadavrele celor ce fuseseră condamnaţi înaintea lor la acea hrubă îngrozitoare.

Suferinţa mea îl tortura, se pare, pe Armand, la fel de crunt precum rîsul bătrînei regine, care continua să se reverse, nestăvilit. A întins mîinile spre mine, dar nu a cutezat să mă atingă.

Toată încîntarea şi durerea din ultimele luni s-au unit în mine. Mi-era teamă că aveam să-ncep a răcni, aşa cum făcusem în acea noapte de pomină, pe scena lui Renaud. Senzaţia m-a îngrozit.

— Lestat! mi-a şoptit Gabrielle.

— Să-i iubesc pe muritori? am repetat, privind spre bătrîna regină. Ţi-a trebuit, pentru asta, trei sute de ani? Dar eu i-am iubit încă din prima noapte în care i-am strîns la piept. Bîndu-le viaţa şi moartea. Îi iubesc.Dumnezeule mare, dar nu e asta chiar esenţa darului întunecat? Vocea mea crescuse dincolo de orice măsură. Cum sînteţi oare alcătuiţi voi, de nu-i iubiţi? Ce fel de fiinţe scîrboase veţi fi fiind, dacă această însuşire de a simţi constituie suma înţelepciunii voastre?

M-am retras privind cu ochii rătăciţi mormîntul gigantic, ce mi se părea a fi doar o închipuire.

— Vă pierdeţi, aşadar, minţile, cu practicile voastre întunecate, cu ritualurile şi cu zidirea novicilor în morminte? Sau veţi fi fost nişte monştri încă de cînd eraţi în viaţă? Cum puteţi să nu-i iubiţi pe muritori, cu fiecare răsuflare?

Nici un răspuns. Doar strigătele înnebunite ale celor zidiţi de vii. Şi bătăile leneşe ale inimii lui Nicki.

— Ascultaţi-mă bine, am urmat. Nu mi-am făgăduit niciodată sufletul diavolului! Iar atunci cînd am creat-o pe Gabrielle, am făcut-o pentru a o salva de viermii care devorează cadavrele. Dacă dragostea pentru muritori este infernul de care vorbiţi voi, eu sînt deja cufundat în el. Aşa că daţi-mi pace, sîntem chit!

Vocea-mi era frîntă, mă sufocam. Armand s-a apropiat, întorcîndu-şi spre mine chipul de o miraculoasă puritate, plin de respect.

— Creaturi ale morţi, nu vă apropiaţi de mine! am strigat. Voi, care vorbiţi despre nebunie şi dragoste, în acest loc împuţit! Şi Magnus, un monstru bătrîn, care-şi închidea victimele în donjon. În ce fel îi iubea, oare, pe sărmanii prizonieri? Aşa cum un copil iubeşte fluturii, cărora le smulge aripile?

— Nu, copile, crezi că înţelegi, dar te înşeli, a cîntat bătrîna regină, netulburată. Iubirea ta e de-abia la început. Ţi-e milă de ei, asta-i tot. Ţi-e milă şi de tine, fiindcă nu poţi fi, în acelşi timp, uman şi inuman. Nu e oare acesta adevărul?

— Minciuni! am strigat, luînd-o de după umeri pe Gabrielle.

— Vei sfîrşi prin a pricepe totul, din dragoste, a continuat bătrîna regină, dar numai atunci cînd vei fi devenit o fiinţă rea şi plină de ură. Asta înseamnă nemurirea ta, copile. O înţelegere din ce în ce mai profundă.

— Să te ia dracul! i-am strigat.

Apucîndu-i strîns pe Gabrielle şi pe Nicolas, m-am îndreptat spre ieşire, mergînd cu spatele.

— Sînteţi deja în iad, şi-acolo am să vă las să putreziţi!

Spunînd acestea, i-am tras după mine pe cei doi, am traversat în fugă catacombele, înspre trepte.Asemeni unui Orfeu modern, m-am oprit şi am privit înapoi.

— Lestat, grăbeşte-te! mi-a şoptit Nicolas, în vreme ce Gabrielle îmi făcea semne disperate.

Armand părea încremenit, iar bătrîna regină continua să hohotească frenetic.

— Adio, copii curajoşi! ne-a strigat. Urmaţi cu vitejie calea diavolului! Urmaţi-o cît veţi putea de departe!

CÎND ne-au văzut ieşind din criptă, membrii clanului s-au împrăştiat ca nişte fantome înspăimîntate, prin ploaia îngheţată. Cu minţile rătăcite, ne-au urmărit, în vreme ce părăseam Cimitirul Inocenţilor, cît puteam de repede, îndepărtîndu-ne spre străzile din împrejurimi.

Foarte curînd, ni s-a ivit prilejul să furăm o trăsură, şi am apucat-o, în goană, pe calea cea mai scurtă, către turnul nostru.

ÎN CIUDA oboselii care mă împovăra, n-am lăsat caii să răsufle nici o clipă. La fiecare cotitură a drumului, de după fiecare tufiş, mă aşteptam să-i văd pe demoni, ieşindu-ne în cale.

Am zăbovit scurt timp într-un han, destul însă cît să-i cumpăr hrană lui Nicolas şi nişte pături care să-i ţină de cald. Şi-a pierdut cunoştinţa, cu mult înainte de a fi ajuns în turn, şi-a trebuit să îl duc în braţe pînă în încăperea în care Magnus mă închisese în prima noapte. Pe grumazul său, urmele de un vineţiu aproape negru lăsate de colţii vampirilor, se mai vedeau încă. Dormea adînc atunci cînd l-am întins în aşternutul de paie, dar l-am simţit zvîrcolindu-se, pradă setei care m-a chinuit şi pe mine după ce Magnus mi-a supt sîngele.

Pe cinstea mea, avea din belşug mîncare şi băutură pentru clipa în care avea să se trezească. Ştiam, în chip inexplicabil, că nu avea să moară.

Nu reuşeam să îmi închipui cum avea să-şi petreacă ziua, dar trebuia să-l închid acolo, căci, oricît ar fi însemnat el pentru mine, indiferent de ce avea să devină în viitor, nu puteam să las un muritor să-mi cutreiere liber vizuina atîta timp cît dormeam. Ascultam visele incoerente ale lui Nicolas, pline de grozăviile pe care i le impuseseră copiii întunericului, cînd Gabrielle a pătruns în încăpere. Îl înmormîntase pe bătrînul grăjdar şi era plină de praf. Totuşi, părul ei încîlcit îşi păstrase luciri delicate. L-a privit pe Nicki, apoi m-a tras după ea, afară din încăpere. După ce-am închis uşa cu cheia, am coborît împreună în criptă. Acolo, m-a cuprins în braţe şi m-a strîns la piept, de parcă şi ea ar fi fost în pragul epuizării.

— Ascultă-mă, mi-a spus într-un tîrziu, cuprinzîndu-şi faţa în mîini. De cum ne vom trezi, îl vom scoate din Franţa. Nimeni nu-i va crede vreodată poveştile de adormit copiii.

Nu i-am răspuns, nu îi înţelegeam raţionamentul şi intenţiile. Se-nvîrtea lumea cu mine.

— Îl poţi manipula aşa cum ai făcut-o cu cei din trupa lui Renaud, a continuat. L-ai putea trimite în Lumea Nouă.

— Mi-e somn, am şoptit.

I-am sărutat buzele întredeschise şi am strîns-o la piept, cu ochii închişi.

— De îndată ce el va fi plecat, vom putea sta de vorbă, despre ceilalţi, a spus calmă. Poate c-ar fi bine să părăsim, pentru o vreme, Parisul.

I-am dat drumul, îndreptîndu-mă spre sarcofag. Am rămas o clipă rezemat de lespedea de piatră. Pentru prima oară în existenţa mea de nemuritor, mi-era poftă de liniştea mormîntului, simţeam nevoia să nu mai controlez nimic.

Mi s-a părut c-o aud pe Gabrielle adăugînd: *Nu face asta!*

TREZINDU-MĂ, i-am auzit strigătele. Lovea cu pumnii în uşa masivă de stejar şi mă blestema, fiindcă îl ţineam închis. Larma stîrnită de el umplea turnul, iar mirosul lui se strecura, prin pereţi, pînă la mine: suculent, gustos, miros de carne şi de sînge proaspăt, mirosul cărnii şi al sîngelui lui Nicolas.

Gabrielle încă mai dormea.

Nu face asta!

O simfonie a răutăţii, o simfonie a demenţei mi se transmitea prin pereţi, în vreme ce filozofia îşi sporea eforturile, servind drept purtătoarea imaginilor atroce, a torturii, îmbrăcîndu-le în cuvinte...

Cînd am purces a urca scările, am avut impresia că sînt înghiţit de vîrtejul strigătelor sale, de mirosul lui de muritor, căruia i se adăugau toate amintirile mele olfactive: parfumul soarelui pe o masă de lemn, cel al vinului roşu, aroma fumului de rumeguş din vatră.

— Lestat, mă auzi? Lestat!

Grindină de lovituri de pumni în uşă.

Amintiri din basmele copilăriei: uriaşul, spunînd că simte miros de sînge omenesc în bîrlogul său. Groază! Ştiam că uriaşul avea să-l găsească pe om. Îl auzeam venind pas după pas. Iar omul eram chiar eu însumi.

Ba nu, nu eram eu.

Fumul, gustul sărat al cărnii şi al sîngelui clocotind.

— Aici e rugul vrăjitoarelor! M-auzi, Lestat? Rugul vrăjitoarelor!

Vibraţia înfundată a vechilor taine care ne uneau, a iubirii, a unor lucruri cunoscute şi simţite doar de noi.

Dansul nostru în jurul rugului vrăjitoarelor. Le poţi renega? Poţi să renegi tot ce s-a petrecut între noi?

Scoate-l din Franţa. Trimite-l în Lumea Nouă. Iar mai apoi? Tot restul vieţii, va fi unul dintre acei muritori uneori interesanţi, dar cel mai adesea groaznic de plicticoşi, care au văzut fantome şi vorbesc întruna despre ele, fără să fie crezuţi vreodată. Nebunia lui se va agrava. Va sfîrşi oare prin a deveni unul dintre acei nebuni comici, pe care pînă şi bandiţii, şi ucigaşii îi protejează, zdrăngănind la vioară, cu hainele jegoase, pe uliţele din Port-au-Prince?

— Îl poţi manipula!, a spus Gabrielle. *Nimeni nu-i va crede niciodată poveştile de adormit copiii.*

Dar, de-acum, ne cunoaşte locul tainic de odihnă, mamă! Ne cunoaşte numele, familia, ştie prea multe despre noi. Nu va dori să plece, cu discreţie, în străinătate. Şi, la urma urmei, poate că *ei* îl vor urmări; iar, de data asta, n-au să-l mai lase în viaţă.

Unde sînt *ei* acum?

Am urcat scările, prins în vîrtejul urletelor sale, şi am aruncat o privire în afară, printre gratiile ferestrei. Aveau să se întoarcă. Era inevitabil. La început fusesem singur. Apoi o avusesem pe ea. Iar acum, îi aveam pe amîndoi!

Aceasta era oare cheia problemei? Faptul că îmi reproşa întruna că refuzasem să-mi împart puterea cu el?

Dar, mai degrabă, nu aveam acum la îndemînă toate pretextele dorite pentru a-l lua cu mine, aşa cum îmi dorisem de la început? Nicolas al meu, dragostea mea. Ne aşteaptă veşnicia cu toate plăcerile splendide, măreţe, ale morţii.

Am continuat să urc către el şi setea cînta în mine. Setea cînta la un instrument care eram eu însumi.

Strigătele lui deveniseră incoerente; erau esenţa pură a blestemelor sale, punctuaţia mohorîtă a suferinţei lui, care ajungeau pînă la mine, lipsite de orice suport sonor. Era ceva de o carnalitate divină în silabele fără şir care îi scăpau printre buze, ceva care mă purta cu gîndul la ţîşnirea tăcută a sîngelui prin inima lui.

Auzind cheia răsucindu-se în broască, a tăcut, iar gîndurile s-au retras în sinea lui, de parcă un ocean întreg ar fi putut să fie înghiţit de tainicele sinuozităţi ale unei singure scoici.

Am încercat să-l văd în penumbra încăperii; pe *el,* şi nu dragostea mea faţă de el, lunile stînjenitoare, dureroase, pe care mi le petrecusem suspinînd după el, hidoasa dorinţă omenească, de neînlăturat, de a-l vedea, promiscuitatea. Am încercat să văd în el doar muritorul care aiura, fulgerîndu-mă din priviri.

— Tu, şi tiradele tale despre bunătate — vocea scăzută nu îi putea cuprinde furia de nestins, ochii îi străluceau — tiradele despre bine şi rău, despre moarte, oh, da, despre moarte, despre groază, despre tragedie...

Vorbe. Purtate de curentul tot mai violent al urii sale.

— ... şi i l-ai împărtăşit ei, fiul seniorului îşi oferă preţiosul dar soţiei seniorului, darul întunecat. Locuitorii castelului se bucură de darul întunecat; ei n-au fost tîrîţi niciodată înspre rugul vrăjitoarelor, acolo unde grăsimea umană formează bălţi la baza rugurilor consumate. Nu, mai bine o vom ucide pe bătrîna ce nu mai vede îndeajuns de bine pentru a coase şi pe cel sărac cu duhul, care nu-i de nici un folos la munca cîmpului. Dar nouă, ce-are să ne dea fiul seniorului, ucigaşul de lupi, cel care-a plîns lîngă rugul vrăjitoarelor? Cîţiva bănuţi! Pentru noi, e de-ajuns!

Cutremurător. Cămaşa scăldată în sudoare. Cîte o strălucire de piele netedă printre dantelele sfîşiate. Ce chin fie doar pentru a-l privi, de a-mi aţinti privirea asupra pieptului său subţire şi musculos, pe gustul sculptorilor, cu sfîrcurile rozalii pe pielea bronzată.

— Puterea aceasta — a predicat el mai departe, de parcă ar fi repetat cuvintele acestea o zi întreagă, cu aceeaşi intensitate, iar acum puţin îi păsa de prezenţa mea — puterea aceasta, care le-a spulberat minciunilor însăşi raţiunea de a fi, puterea întunecată ce se ridică mai presus de orice, acest adevăr care distruge...

Nu. Erau doar vorbe. Nu era adevărul.

Sticlele de vin fuseseră golite, mîncarea fusese devorată. Braţele lui subţiri erau încordate, ca pentru o luptă — dar ce fel de luptă? — pletele-i negre se eliberaseră din strînsoarea panglicii, iar ochii săi imenşi erau sticloşi.

Deodată, s-a lipit de perete, de parcă ar fi încercat să se strecoare acolo, pentru a fugi de mine — amintirea vagă a celorlalţi vampiri, sugîndu-i sîngele, paralizia şi extazul — însă a fost numaidecît azvîrlit înainte, clătinîndu-se, întinzînd braţele, pentru a se rezema de obiecte inexistente.

A tăcut. O strălucire i-a brăzdat chipul.

— Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva?

Gînduri despre magia vechimii, despre legende luminoase, despre vreun tărîm ireal, în care tot ceea ce venea din umbră, înflorea; beţia cunoaşterii interzise, mulţumită căreia tot ceea ce este firesc îşi pierde importanţa. Frunzele ce cad toamna din copaci, soarele în livadă, îşi pierduseră orice urmă de miraculos.

Nu.

Mirosul aburea din el precum tămîia, asemeni căldurii şi fumului lumînărilor din biserici. Inima-i se zbătea sub pielea dezgolită a pieptului. Pîntecele lui musculos lucea de sudoare, care îi îmbibase chiar şi cureaua de piele. Sîngele lui, cu gust de sare... Îmi venea greu să respir.

Căci şi noi respirăm. Respirăm, adulmecăm gustul lucrurilor, parfumul lor, consistenţa, şi ni se face sete.

— Te-ai înşelat întru totul.

Să fi fost oare Lestat cel care vorbea? Părea un alt demon, o creatură scîrboasă, al cărei glas încerca să imite vocea omenească.

— Ai înţeles greşit tot ce-ai văzut şi-ai auzit.

— Eu aş fi împărţit cu tine tot ceea ce aveam! S-a înfuriat din nou. A întins mîinile. Tu eşti cel ce n-a înţeles nimic, niciodată!

— Salvează-ţi viaţa şi fugi. Aleargă!

— Nu-ţi dai seama că asta confirmă totul? Că simpla existenţă a ta este confirmarea răului pur, a răului sublim!

Triumful i-a strălucit în priviri. Brusc, şi-a aruncat mina înainte, apucîndu-mă de faţă.

— Nu mă provoca! i-am spus.

L-am lovit atît de tare, încît a căzut pe spate, prostit, redus la tăcere.

— Cînd aceste puteri mi-au fost oferite, am refuzat. Îţi jur că am refuzat. Cu ultima-mi răsuflare, am spus "nu".

— Ai fost întotdeauna regele imbecililor, a oftat. Ţi-am spus-o de atîtea ori.

Părea însă gata să se prăbuşească. Tremura, iar furia i s-a transformat, încetul cu încetul, în disperare. A întins din nou mîinile, apoi le-a lăsat să cadă.

— Credeai în nişte lucruri lipsite de importanţă, a spus, aproape binevoitor. Dar există ceva ce tu n-ai fost în stare să vezi niciodată. E posibil oare ca să nu-ţi dai seama ce ai acum?

Din ochii lui sticloşi au ţîşnit lacrimi. Inima lui striga, tăcută, cuvinte de dragoste. Chipul i s-a schimonosit.

Ucigaş amuţit, mă simţeam cuprins de puterea pe care o aveam asupra lui şi de conştiinţa faptului că el ştia aceasta; iubirea pe care o nutream pentru el îmi aţîţa sentimentul puterii, transformîndu-l într-o stînjeneală care, deodată, s-a metamorfozat în cu totul altceva.

Ne aflam din nou în culisele teatrului; în micul han din satul nostru, în Auvergne. Simţeam nu doar mirosul sîngelui său, ci şi pe cel al spaimei. A făcut un pas înapoi. Mişcarea, împreună cu imaginea chipului său înspăimîntat, a fost de ajuns pentru a aprinde un rug în mine.

Era parcă mai mic, mai fragil, deşi niciodată nu mi se păruse mai puternic, mai seducător, decît în acele momente.

Cînd m-am apropiat, chipul i s-a golit de orice expresie. Ochii îi erau miraculos de limpezi acum. Iar mintea lui mi s-a deschis, precum mi se deschisese cea a lui Gabrielle; într-o străfulgerare, am avut viziunea lui şi a mea, în mansarda noastră, flecărind întruna, în vreme ce luna scălda în lumina-i albă acoperişurile acoperite de nea ale Parisului, ori hoinărind pe străzi, trecînd de la unul la altul o sticlă de vin, cu capetele plecate, sub primele averse ale ploii iernatice, pe cînd ni se părea că mai avem o veşnicie înaintea noastră pentru a îmbătrîni şi a ne maturiza. Cît de mare ne era bucuria pe-atunci, în ciuda mizeriei în care trăiam — veşnicia era veşnicie, veşnicia adevărată — ca într-o taină muritoare a acestor lucruri. Dar clipa aceea s-a risipit ca un fum în expresia vibrantă a chipului său.

— Vino la mine, Nicki, i-am şoptit, întinzîndu-i mîinile. Dacă ţi-o doreşti cu adevărat, atunci trebuie să vii...

AM VĂZUT o pasăre ieşind dintr-o peşteră săpată în faleza înaltă a ţărmului mării. Era, în pasărea aceasta şi în valurile pe deasupra cărora zbura ea, ceva înspăimîntător. Se ridica, din ce în ce mai sus, pe cerul argintiu, înghiţită, încetul cu încetul, de întuneric. Întunericul nopţii, de care n-ai de ce te teme, nicicînd. Întunericul binecuvîntat. Dar el se lăsa, puţin cîte puţin, peste această unică fiinţă minusculă, care ţipa, de una singură, pe cerul ce învăluia imensitatea pustie a lumii. Peşteri pustii, nisipuri pustii, marea pustie.

Tot ceea ce privisem cu plăcere, ascultasem ori atinsesem cu propriile-mi mîini dispăruse, ori poate nici măcar nu existase vreodată, iar pasărea, descriind cercuri, planînd, se înălţa deasupra mea sau mai degrabă deasupra nimănui, cuprinzînd întregul peisaj, lipsit de istorie şi de semnificaţii, în netezimea unui singur ochi, negru.

Am urlat, fără a scoate vreun sunet. Îmi simţeam gura plină de sînge şi fiecare

înghiţitură mi se prăvălea în gîtlej, cufundîndu-se în abisul setei. Aş fi vrut să spun, da, acum înţeleg, înţeleg cît de insuportabil, cît de groaznic e acest întuneric. Nu ştiam. Nu puteam şti. Pasărea îşi urma calea prin întuneric, pe deasupra coastei sterpe şi a mării infinite. Slăvite Doamne, încetează! E mai rău decît grozăvia de la han. Mai rău decît plînsetele stridente ale căluţului ce-şi dădea sufletul în zăpadă. Dar, la urma urmei, sîngele era doar sînge, iar inima — inima cea gustoasă — era acolo, aproape, ridicată în vîrfurile picioarelor, lipită de buzele mele. Acum, iubirea mea, acum e momentul. Aş putea sorbi viaţa ce se zbate în inima ta şi să te arunc în veşnica nefiinţă, în care nimic nu va fi vreodată înţeles ori iertat, sau te-aş putea păstra lîngă mine. L-am împins departe de mine, apoi l-am strîns la piept, ca pe un biet suflet strivit, dar viziunea a rămas.

Braţele i s-au încolăcit în jurul gîtului meu, faţa îi era toată udă, ochii daţi peste cap. Apoi limba i-a ţîşnit, cu lăcomie, lingînd rana pe care o făcusem eu însumi, pentru el, la gîtul meu.

Fie-ţi milă, fă să înceteze această viziune. Opreşte acest avînt fără sfîrsit, du-mă departe de acest peisaj lipsit de culoare, aşezat oblic, întrerupe ţipătul acesta, care nu înseamnă nimic, printre urletele vîntului. Durerea nu înseamnă nimic, în comparaţie cu acest întuneric. Nu vreau... Nu vreau...

Dar viziunea se risipea. Încetul cu încetul, se risipea.

Se sfîrşise, în cele din urmă. Vălul tăcerii se coborîse, ca odinioară, cu Gabrielle. Tăcere. Nicki era, în fine, distinct de mine însumi. Îl ţineam departe de mine, iar el era gata să cadă, ducîndu-şi mîna la gură, cu sîngele scurgîndu-i-se pe bărbie. Gura îi era deschisă şi, în ciuda sîngelui, a lăsat să-i scape un sunet, un sunet uscat, un ţipăt.

Iar dincolo de el — dincolo de viziunea de neuitat a mării metalice şi a păsării singuratice care-i era unic martor — am văzut-o pe Gabrielle, cu pletele-i de aur curgîndu-i pe umeri, ca vălul Sfintei Fecioare. Stătea în prag şi mi-a spus, cu adîncă tristeţe în glas:

— E un dezastru, fiule.

ÎNCĂ DE LA MIEZUL NOPŢII, a devenit limpede că refuza să vorbească ori să răspundă oricărui glas, ba chiar refuza să se mişte de bună voie. Rămînea încremenit, lipsit de expresie, acolo unde-l aşezam. Dacă moartea îi provoca vreo suferinţă, nu lăsa să se vadă. Dacă noua percepţie a lucrurilor îl încînta, îşi păstra bucuria pentru sine. Nici măcar setea nu a fost în stare să-l urnească.

Gabrielle, după ce l-a studiat liniştită ore în şir, l-a luat de mînă, l-a spălat şi l-a îmbrăcat în haine curate. I-a ales un costum de lînă neagră, dintre puţinele haine închise la culoare pe care le aveam, şi o cămaşă ,albă fără ornamente. Hainele i-au dat un aspect de tînăr seminarist, prea serios şi niţel naiv.

În liniştea criptei, mi-am dat seama, fără pic de îndoială, că îşi auzeau reciproc gîndurile. Ea l-a curăţat, fără vreun cuvînt şi, tot pe tăcute, l-a trimis să se aşeze pe băncuţa de lîngă foc. În cele din urmă, mi-a spus:

— Acum, ar cam fi timpul să vîneze!

Cînd ea l-a privit, el s-a ridicat fără să se uite la ea, ca o marionetă trasă de fire invizibile.

I-am privit plecînd, prostit. Le-am auzit paşii coborînd scările. Apoi am urcat şi eu, pe furiş, în urma lor şi, agăţat de gratiile ferestrei, i-am văzut luînd-o de-a curmezişul peste cîmp, cu paşi uşori, de felină.

Pustietatea nopţii avea o răcoare ce mă amorţea, mă împresura. Nici focul din vatră nu a fost în stare să mă încălzească atunci cînd am intrat, căutîndu-i căldura binefăcătoare.

Aici, acelaşi pustiu. Iar calmul după care credeam că tînjesc, nevoia de a rămîne singur după cumplita bătălie pe care o dusesem la Paris, erau şi ele aici. Calmul şi

descoperirea pe care nu mă îndurasem să i-o mărturisesc lui Gabrielle, descoperirea care îmi măcina măruntaiele ca un animal înfometat: că, de-acum, *simpla vedere a lui Nicolas îmi era de nesuportat.*

5

ÎN NOAPEA următoare, de cum am deschis ochii, ştiam ce aveam de gînd să fac. Nu conta dacă aveam sau nu curajul să îl privesc. Eu eram cel care îl crease şi eu trebuia să-l scot din starea de prostraţie în care se afla. Vînătoarea nu produsese nici o schimbare, deşi se arătase, se pare, capabil să ucidă şi să bea singur. Acum, trebuia să-l apăr de propria-mi repulsie şi să plec la Paris în căutarea singurului obiect care l-ar fi putut determina să reacţioneze în vreun fel.

Pe cînd trăia, iubise un singur lucru: vioara. Poate că ea avea să fie în stare să-l trezească şi acum. Aveam să i-o pun în mînă, iar el avea să cînte, cu îndemînarea proaspăt dobîndită. Totul avea să se schimbe, iar gheaţa care îmi încătuşa inima avea să se topească, în sfîrşit.

DE CUM s-a trezit Gabrielle, am pus-o la curent în privinţa intenţiilor mele.

— Dar ceilalţi vampiri? Ai uitat? Nu poţi să te duci de unul singur la Paris.

— Ba da, i-am răspuns. El are nevoie de mine. În starea în care se află, dacă demonii se întorc, l-ar putea convinge să iasă. Oricum, trebuie să aflu ce se mai întîmplă în subteranele Inocenţilor. Vreau să ştiu dacă armistiţiul e real.

— Nu-mi place să te văd plecînd, mi-a replicat, clătinînd din cap. Crede-mă, dacă nu aş fi de părere că ar trebui să avem o nouă întrevedere cu şeful, fiindcă numai de la el şi de la bătrînă am putea afla multe, aş insista să părăsim Parisul încă în această noapte.

— Ce crezi c-am putea învăţa de la ei? am întrebat-o cu răceală. Că soarele se-nvîrte în jurul Pămîntului şi că acesta e plat?

Mi s-a făcut însă imediat ruşine de amărăciunea mea.

Poate că ei mi-ar fi putut explica de ce vampirii pe care îi creasem erau capabili să comunice prin gînduri, în vreme ce mie îmi era imposibil să o fac. Dar ura mea recent născută faţă de Nicki mă apăsa prea tare ca să mă mai pot gîndi pe îndelete la aceste lucruri.

Privind-o, mi-am zis în sine mea că fusese minunat să văd cum darul întunecat îşi exercita magia asupra ei, redîndu-i strălucirea tinereţii. În vreme ce, văzîndu-l pe Nicki cum se transforma, crezusem că aveam să mor.

Poate că ea înţelegea prea bine acest simţămînt, chiar fără a-mi citi gîndurile.

Ne-am strîns în braţe.

— Fii prudent, m-a sfătuit.

AR FI TREBUIT să plec direct la el acasă pentru a lua vioara. Pe deasupra, mai trebuia să mă ocup şi de bietul Roget, să născocesc vreo minciună pentru el. În fine, trebuia să încep pregătirile pentru plecarea noastră din Paris. Cîte probleme!

În loc de toate acestea, mi-am petrecut mai multe ore urmîndu-mi capriciile fanteziei. Am vînat la Tuileries şi pe bulevarde, încercînd să mă păcălesc eu însumi, cum că n-ar fi existat nici un clan de vampiri sub Cimitirul Inocenţilor, iar Nicki era încă viu şi în siguranţă.

Nici o clipă, însă, n-am încetat să le pîndesc apropierea. Mă gîndeam la bătrîna regină. Dar, de auzit, i-am auzit în locul în care mă aşteptasem cel mai puţin, pe boulevard du Temple, aproape de teatrul lui Renaud.

Mi-am dat seama numaidecît că mai mulţi dintre ei stăteau ascunşi dincolo de clădire, dar n-am detectat nici o urmă de rea voinţă, ci doar o excitaţie febrilă, trezită de apropierea mea.

Apoi am zărit chipul palid al tinerei frumoase cu ochi negri. Stătea în capătul aleii în care dădea intrarea artiştilor şi s-a grăbit să-mi facă semn.

Nu i-am răspuns imediat. Ca de obicei, bulevardul era plin de lume, iar teatrele îşi deschideau larg porţile. De ce-aş fi renunţat la toate acestea, pentru a mă întîlni cu acele creaturi? Am ascultat. Erau patru şi mă aşteptau cu disperare. Erau cumplit de speriaţi.

Foarte bine. Am intrat pe alee şi am parcurs-o pînă la celălalt capăt. Stăteau cu toţii acolo, lipiţi de zid.

Adolescentul cu ochi cenuşii era şi el de faţă, şi ceea ce m-a surprins a fost aerul său descumpănit. În spatele lui se aflau un bărbat înalt, blond şi încă o femeie frumoasă. Cu toţii erau îmbrăcaţi în zdrenţe, ca nişte leproşi. Frumoasa cu ochii negri s-a încumetat cea dintîi să vorbească.

— Trebuie să ne ajuţi!

— Cine? Eu?

M-am străduit să îmi calmez iapa, care era cam neliniştită din pricina tovărăşiei lor.

— De ce aş face-o?

— S-a apucat să distrugă clanul.

— Să ne distrugă pe noi... a precizat băiatul, fără să mă privească în ochi.

Şi-a aţintit privirile spre zid, dar mintea lui mi-a transmis imagini: rugul aprins, Armand, obligîndu-şi adepţii să sară în flăcări.

Am încercat să scap de aceste viziuni, dar, acum, toţi patru mi le adresau. Prietena mea şi-a fixat ochii negri într-ai mei, într-o încercare de a-mi îmbunătăţi percepţia: Armand era înarmat cu o bîrnă înnegrită, cu care îi împingea pe ceilalţi în flăcări şi îi lovea cînd încercau să se salveze, condamnîndu-i.

— Dumnezeule mare! am exclamat. Dar voi eraţi doisprezece! N-aţi putut să vă apăraţi?

— Noi ne-am apărat, şi iată-ne aici, a răspuns fata. A ars şase dintr-o dată, iar noi am reuşit să fugim, îngroziţi. Am dormit pentru întîia oară departe de mormintele noastre, fără să avem habar ce avea să ni se întîmple. Cînd ne-am trezit, el era acolo şi a reuşit să mai ucidă încă doi. Noi patru sîntem singurii supravieţuitori. Îţi dai seama, a descoperit subteranele şi i-a ars chiar şi pe cei ce erau prizonieri acolo. A distrus locul nostru de întîlnire.

Adolescentul şi-a ridicat privirile, încetişor.

— E numai vina ta, mi-a şoptit. Tu ne-ai dus la pierzanie.

Femeia a făcut un pas înaintea lui.

— Trebuie să ne ajuţi. Formează un nou clan, împreună cu noi. Ajută-ne să trăim asemeni ţie.

— Şi ce-a zis bătrîna regină? am întrebat.

— De la ea a pornit totul, mi-a răspuns cu amărăciune băiatul. S-a aruncat în flăcări, strigînd că merge să-l caute pe Magnus. Iar Armand i-a împins pe ceilalţi după ea...

Am plecat capul. Dispăruse, cu toată ştiinţa şi experienţa ei, lăsînd în urmă-i doar această fiinţă tînără şi răzbunătoare, acest copil plin de cruzime, care credea în ceea ce ea ştia precis că e fals.

— Trebuie să ne ajuţi, a repetat fata cu ochi negri. În calitatea sa de şef al clanului, Armand are dreptul să-i ucidă pe cei slabi, pe cei ce nu ar putea supravieţui.

— Nu putea să lase clanul să se cufunde în haos, a spus cealaltă femeie. Lipsiţi de credinţă în practicile întunecate, ceilalţi riscau să atragă atenţia muritorilor. Dar dacă tu ne vei ajuta să formăm un nou clan, să devenim mai iscusiţi în noile practici...

— Noi sîntem cei mai puternici din clan, mi-a explicat bărbatul, şi dacă vom reuşi îndeajuns de mult timp să supravieţuim fără el, poate că are să ne dea pace.

— Ne va distruge, a mormăit băiatul. Ne va pîndi şi...

— Nu este invincibil, l-a întrerupt bărbatul. În plus, aminteşte-ţi că nici măcar convingerile lui nu-i mai pot veni în ajutor.

— Tu ai drept adăpost turnul lui Magnus... a început băiatul, ridicînd spre mine o privire imploratoare.

— Nu, nu-l pot împărţi cu voi, i-am răspuns. E lupta voastră, pe care trebuie să o cîştigaţi singuri.

— Dar ai putea să ne dai măcar cîteva sfaturi... a spus bărbatul.

— Nu aveţi nevoie de mine. Ce-aţi reţinut pînă acum din pilda mea? Din cele spuse de mine noaptea trecută?

— Am învăţat mai ales din cele spuse de tine, mai tîrziu, lui Armand, mi-a răspuns frumoasa mea prietenă. Cînd i-ai explicat că acum răul străbate lumea sub chip omenesc.

— Ei bine, luaţi acest chip, i-am spus. Luaţi-le victimelor voastre veşmintele şi banii din buzunare. Plimbaţi-vă printre muritori, aşa cum fac eu. Curînd veţi strînge îndeajuns pentru a vă clădi propria fortăreaţă, micul vostru sanctuar. Atunci nu veţi mai fi nişte cerşetori, nişte fantome...

În ciuda spaimei care li se citea pe chipuri, mă ascultau cu atenţie.

— Dar culoarea pielii noastre, şi glasurile...

— Muritorii pot fi înşelaţi. Nimic nu-i mai uşor. E nevoie doar de puţină îndemînare.

— Şi pe care muritori ar trebui să îi imităm? a întrebat adolescentul, cu glas mohorît.

— Voi trebuie să alegeţi! Priviţi în jur. Prefaceţi-vă că sînteţi actori.

— Actori! a exclamat fata cu ochi negri.

— Da, sau, mai bine, acrobaţi. Aţi văzut cu siguranţă acrobaţi! În felul acesta, vă veţi putea vopsi feţele în alb şi nimeni n-are să bage de seamă gesturile şi expresiile voastre ieşite din comun. Aceasta ar fi deghizarea perfectă pentru voi.

A început să rîdă şi i-a privit pe ceilalţi. Bărbatul părea cufundat în gînduri, femeia visa, iar adolescentul şovăia.

— Cu puterile voastre, n-are să vă fie greu să faceţi tot soiul de giumbuşlucuri. Nimeni n-are să ghicească cine sînteţi cu adevărat.

— Dar atunci cînd tu te-ai dat în spectacol pe scena acelui mic teatru, ai reuşit să sperii publicul, a replicat băiatul, cu glasul plin de răceală.

— Fiindcă asta am şi vrut, i-am întors-o. Dar aş putea la fel de bine, dacă aş vrea, să păcălesc o lume întreagă, iar voi aţi putea face acelaşi lucru.

Am scos din buzunar un pumn de monezi de aur şi i le-am întins femeii cu ochi negri. Ea le-a privit, de parcă i-ar fi ars mîinile, apoi şi-a ridicat ochii, privindu-mă, şi mi s-a părut că mă văd pe mine însumi, făcîndu-mi tumbele diabolice pe scena teatrului lui Renaud.

Mi-a venit un alt gînd. Ea ştia că teatrul era gol, că trimisesem întreaga trupă în străinătate. M-am gîndit o vreme, simţind cum durerea mea se deşteaptă, şi m-am întrebat dacă ceilalţi aveau să-şi dea seama de asta.

— Te rog, mi-a spus, apucîndu-mi mîna cu degetele ei îngheţate. Lasă-ne să ne instalăm în teatrul tău!

Să-i las să intre şi să danseze pe mormîntul meu. Mă simţeam amorţit, incapabil să gîndesc lucid, încercînd din răsputeri să nu-mi las gîndurile să zboare înapoi, la tot ce se petrecuse în acest teatru.

— Prea bine, am spus într-un tîrziu, prefăcîndu-mă distrat, privind aiurea. Instalaţi-vă acolo, dacă vă face plăcere. Şi simţiţi-vă ca acasă.

Tînăra femeie s-a apropiat şi şi-a apăsat buzele pe dosul palmei mele.

— Nu vom uita asta niciodată, mi-a spuse ea. Mă numesc Eleni, băiatul acesta este Laurent, el e Félix, iar însoţitoarea sa este Eugénie. Dacă Armand va încerca să-ţi facă vreun rău, va fi duşmanul nostru.

— Ce-aş putea să vă urez, decît prosperitate? am glăsuit şi, în chip straniu, chiar credeam în ceea ce spuneam.

Mă întrebam dacă vreunul din ei, în ciuda căilor şi a ritualurilor întunecate, îşi dorise cu adevărat acest coşmar care ne înghiţise pe toţi, de-a valma. Acum, la bine şi la rău, eram cu toţii fii ai întunericului.

— Să vă purtaţi însă cu înţelepciune, i-am avertizat. Nu vă aduceţi victimele aici şi nu ucideţi prin împrejurimi. Daţi dovadă de inteligenţă şi menţineţi-vă adăpostul în siguranţă.

BĂTUSE de ora trei cînd am pornit-o pe podul ce ducea pe insula Saint Louis. Pierdusem destul timp. Acum trebuia să caut vioara.

De cum am ajuns lîngă clădirea în care locuise Nicki, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Ferestrele erau goale, toate draperiile fuseseră smulse. Cu toate acestea, dinăuntru răzbătea o lumină puternică, de parcă apartamentul ar fi fost luminat de sute de lumini aprinse. Straniu. Era încă prea devreme pentru ca cineva să-şi fi închipuit că Nicki nu avea să se mai întoarcă.

M-am căţărat pînă pe acoperiş şi am coborît, pe zid, pe cealaltă parte, înspre curte, pînă lîngă fereastra din spate care era şi ea descoperită.

Toate lumînările, fixate în aplicele din perete, erau aprinse. Altele, înfipte în propria lor ceară, erau lipite direct pe birou şi pe pian. Camera era într-un hal fără de hal.

Toate cărţile zăceau aruncate pe podea, unele ferfeniţă, cu paginile smulse. Pînă şi partiturile fuseseră împrăştiate pe pardoseală, iar tablourile nu mai atîrnau pe pereţi.

Poate că demonii devastaseră locuinţa atunci cînd îl capturaseră pe Nicki. Dar, în acest caz, cine aprinsese toate lumînările? Mi se părea de neînţeles.

Am ciulit urechile. În apartament nu era nimeni. Cel puţin, asta mi-a fost prima impresie. Deodată, însă, am perceput nu gînduri, ci zgomote uşoare. M-am concentrat o clipă şi am înţeles că ceea ce auzeam era sunetul foşnit al unor pagini răsfoite, apoi am auzit un obiect căzînd. Din nou foşnetul paginilor din pergament gros, apoi o altă carte a căzut.

Cu băgare de seamă, ca să nu fac nici un zgomot, am deschis fereastra. Foşnetul slab a continuat, dar nu simţeam nici un miros omenesc, nu percepeam zbaterea nici unui gînd.

Exista, totuşi, un miros mai puternic decît cel al tutunului învechit şi al luminărilor topite. Duhoarea cimitirului vampirilor.

Intrarea era luminată, la fel şi dormitorul, în care domnea aceeaşi dezordine: cărţi deschise, azvîrlite pe pardoseală, draperiile smulse, tablourile aruncate grămadă, scrinurile golite de conţinut, cu sertarele căscate. Şi, nicăieri, nici urmă de vioară, mi-am fixat eu în minte, maşinal.

Zgomotul paginilor răsfoite cu repeziciune provenea dintr-o altă încăpere.

Oricine va fi fost acest musafir — şi nu putea să fie decît o singură persoană — puţin îi păsa de venirea mea. Nici măcar nu şi-a întrerupt activitatea.

Am înaintat pînă în pragul uşii biroului, privindu-l fix, în vreme ce el îşi vedea de ale lui.

Era, desigur, Armand, dar nu mă aşteptam la priveliştea pe care mi-o oferea.

Ceara lumînărilor se scurgea pe bustul de marmură al lui Cezar, împrăştiindu-se pe continentele viu colorate ale unui mapamond uriaş. Cărţile erau aruncate grămadă pe podea, cu excepţia celor ce se mai aflau încă pe o ultimă etajeră, lîngă care stătea

el, îmbrăcat în zdrenţe, cu părul plin de praf. Nu-mi acorda nici măcar o privire. Degetele lui întorceau întruna paginile, ochii păreau că sorb cuvintele, iar buzele îi erau întredeschise. Expresia preocupată a chipului său mi-a sugerat o insectă devorînd o frunză.

Mi s-a părut oribil. S-ar fi zis că sugea măduva acelor cărţi.

A aruncat-o pe cea pe care o ţinea în mînă şi a luat alta. A deschis-o şi s-a apucat să o devoreze, urmărind alineatele cu degetul, cu o viteză supranaturală.

Am înţeles atunci că întreaga locuinţă fusese supusă unui examen asemănător, că încerca să extragă din cărţi întreaga lor ştiinţă, concentrată. Toate volumele, începînd cu *De bello gallico* şi sfîrşind cu romanele englezeşti contemporane, zăceau de-a valma pe covor.

Dezordinea pe care o lăsa pe unde trecea, dispreţul total faţă de ceea ce îi folosise deja mi se păreau oribile. Ca să nu mai pomenesc de dispreţul său absolut faţă de mine.

Sfîrşindu-şi lectura, s-a îndreptat spre un teanc de ziare vechi, aşezat pe o etajeră mai joasă.

Instinctiv, m-am retras departe de el, cu ochii aţintiţi asupra siluetei sale scunde şi jegoase. Părul său de un roşu întunecat lucea în ciuda prafului, iar ochii-i străluceau ca două felinare.

Părea grotesc acest copil, de dincolo de mormînt, pierdut printre atîtea lumînări, de o murdărie respingătoare şi, cu toate astea, de o frumuseţe suverană. Şi, în lumina strălucitoare din încăpere, am desluşit în el o ferocitate pe care nu o avusese înainte.

Eram cuprins de o tulburare adîncă. Era, în acelaşi timp, primejdios şi irezistibil. L-aş fi putut privi la nesfîrşit,

dar un instinct atotputernic mă sfătuia întruna: Lasă-i această casă, dacă şi-o doreşte.

Vioara. M-am străduit din toate puterile să mă gîndesc la vioară. Să-mi abat atenţia de la mîinile lui Armand, de la ochii săi.

Dar concentrarea lui mă absorbea, ca într-o transă mistică.

Întorcîndu-i spatele, am trecut în salon. Mîinile îmi tremurau, iar conştiinţa prezenţei lui aici mi se părea aproape de nesuportat. Am răscolit totul, în căutarea blestematei de viori. Unde naiba o vîrîse Nicki? Nu reuşeam cu nici un chip să o găsesc.

Foşnet de pagini întoarse, fîşîit de hîrtii, zgomotul înfundat al unui ziar aterizînd pe pardoseală.

Întoarce-te chiar acum în turn.

În clipa în care treceam grăbit prin dreptul biroului, glasul lui tăcut mi-a răsunat în minte, oprindu-mă, de parcă o mînă m-ar fi apucat de grumaz. M-am întors şi privirile ni s-au întîlnit.

Îţi iubeşti copiii cei tăcuţi? Dar ei, ei te iubesc? Cele două întrebări ale sale mi-au trezit ecouri nelămurite.

Sîngele mi-a urcat în obraji şi căldura lui mi s-a răspîndit pe faţă ca o muzică, în vreme ce-l priveam.

Părea o nălucă în biroul devastat, un trimis al acelui diavol în care se încăpăţîna să creadă. Dar chipul său îmi părea atît de tandru, atît de copilăros.

Darul întunecat nu aduce niciodată dragostea. Vezi tu, el nu-ţi aduce decît tăcerea. Vocea lui mută era mai blîndă, mai limpede, iar ecourile se estompau. *Obişnuiam să spunem că voinţa Satanei era cea care interzicea maestrului şi novicelui să comunice între ei, pentru a se alina reciproc. Numai Satana se cuvenea să fie slujit.*

Fiecare cuvînt al lui mă străpungea, şi îl primeam cu o curiozitate şi o vulnerabilitate tăinuită, ruşinoasă, pe care însă mă feream să i-o arăt. L-am întrebat, cuprins de furie:

— Ce vrei de la mine?

În clipa asta, mi-era mult mai frică de el decît îmi fusese pe parcursul discuţiilor şi înfruntărilor noastre din trecut. Îmi stă în fire să-i urăsc pe cei care mă sperie, pe cei care ştiu lucruri pe care ar trebui să le ştiu şi eu, pe aceia care au, faţă de mine, acest avantaj.

— E ca atunci cînd nu ştii să citeşti, nu-i aşa? a spus cu glas tare. Maestrul tău, proscrisul Magnus, era oare interesat de ignoranţa ta? Nu ţi-a spus nici cele mai elementare lucruri! Chipul i-a rămas calm. Oare n-a fost mereu tot aşa? A încercat cineva, vreodată, să te înveţe ceva, orice?

— Toate acestea le găseşti în mintea mea... am protestat, dezorientat.

Revedeam acum şirurile de cărţi din copilărie, pe care nu mă pricepeam să le citesc, pe Gabrielle aplecată asupra cărţilor ei, întorcîndu-ne spatele.

— Încetează! am scrîşnit.

Mi se părea că trecuse o veşnicie. Eram descumpănit. El a continuat, în tăcere de astă dată:

Cei creaţi de tine nu te satisfac niciodată. În tăcere, izolarea şi resentimentele nu fac decît să crească.

Am vrut să mă mişc, dar am rămas pironit locului.

Mă doreşti, iar eu te doresc, fiindcă, din această împărăţie, doar noi doi sîntem demni unul de altul. N-ai ştiut acest lucru?

Cuvintele mute păreau a se prelungi, a se amplifica, precum o notă cîntată de o vioară şi prelungită la nesfîrşit.

— E o nebunie, am murmurat.

M-am gîndit la toate de cîte mă acuzase, la toate grozăviile de care se făcuse vinovat, la adepţii săi împinşi în flăcări.

— Chiar crezi că-i o nebunie? m-a întrebat. Atunci întoarce-te la copiii tăi cei tăcuţi. Chiar în aceste clipe, ei îşi împărtăşesc ceea ce ţie nu îţi pot spune.

— Minţi... i-am spus.

— Cu timpul, independenţa lor se va mări. Dar poate că e mai bine să trăieşti tu însuţi această experienţă. Ai să mă găseşti fără prea mare greutate atunci cînd te vei hotărî să te întorci la mine. Unde m-aş putea duce? Ce aş putea să fac? Ai făcut din mine, din nou, un orfan.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, e adevărat! Toate s-au întîmplat din vina ta. Tu ne-ai dus la pierzanie. În cele ce spunea nu era însă nici urmă de mînie. Dar voi aştepta pînă cînd vei veni la mine, ca să îmi pui acele întrebări la care doar eu îţi pot răspunde.

L-am privit îndelung. Mi se părea că nu mă pot mişca, nu îl vedeam decît pe el şi mă încerca iarăşi sentimentul de pace adîncă pe care-l avusesem la Nôtre-Dame. Farmecul lui irezistibil acţiona iar asupra mea. Luminile din încăpere erau prea puternice. Era învăluit în lumină şi părea a se apropia de mine şi eu de el, deşi nici unul din noi nu se mişcase. Mă simţeam atras spre el, mă simţeam atras...

I-am întors spatele, clătinîndu-mă, pierzîndu-mi echilibrul. Am ieşit din încăpere, am alergat de-a lungul culoarului, m-am strecurat afară pe fereastra din spate şi m-am căţărat pe acoperiş.

Am parcurs în goană Ile de la Cité, de parcă ar fi fost pe urmele mele. Bătăile înnebunite ale inimii nu mi s-au calmat decît după ce am lăsat oraşul departe, în spatele meu.

BĂTEAU clopotele iadului.

Turnul îşi înălţa silueta neagră în primele luciri ale zorilor. Micul meu clan se odihnea deja în criptă.

N-am deschis mormintele ca să-i privesc, în pofida nevoii disperate care mă

chinuia de a o vedea pe Gabrielle, de a-i atinge măcar mîna.

Am urcat, singur, pînă pe metereze, spre a contempla miracolul fierbinte al zorilor ce se năşteau, un miracol pe care nu aveam să-l mai văd niciodată împlinindu-se pînă la capăt. Clopotele iadului, melodia mea de taină...

Un alt sunet a ajuns pînă la mine şi faptul în sine m-a uimit. Era ca un cîntec îndepărtat şi duios, venit de la mare distanţă.

Odinioară, în Auvergne, auzisem un copil de ţăran cîntînd pe drum. Se credea singur, iar vocea lui avea o forţă şi o puritate aproape ireală. Aceeaşi voce mă chema şi acum. O voce solitară, care acoperea orice alt zgomot.

Încă o dată, mi s-a făcut frică. Cu toate acestea, am rămas pe loc, acolo, pe platformă. Briza mătăsoasă a dimineţii mi-a mîngîiat pielea. Cerul îşi pierduse înfăţişarea de boltă, transformîndu-se într-o negură fără margini în care urcau să se piardă ultimele stele. Glasul din depărtări a devenit mai aprig şi m-a lovit în piept, chiar în locul în care îmi dusesem mîna.

M-a străpuns ca razele de lumină ce pătrund în beznă, cîntîndu-mi: *Vino la mine, totul va fi iertat, de ai să vii. Sînt mai singur decît am fost vreodată.*

O dată cu trecerea timpului, o dată cu glasul, îmi parvenea un simţămînt al unor posibilităţi nelimitate, al minunăţiilor şi speranţelor, acelaşi sentiment care însoţise apariţia lui Armand, de unul singur, în cadrul uşii de la Nôtre-Dame. Timpul şi spaţiul erau nişte iluzii. El se înălţa, într-o lumină palidă, în faţa altarului, graţios în zdrenţele-i superbe, plin de răbdare.

De-acum nu mai exista nici o criptă îngropată sub Cimitirul Inocenţilor, nici o fantomă grotescă în casa lui Nicki, care să arunce cărţile ca pe nişte cochilii golite, de îndată ce le absorbise substanţa.

Am îngenuncheat, rezemîndu-mi fruntea de piatra colţuroasă. Am văzut luna făcîndu-se nevăzută ca o nălucă şi reflectînd lumina arzătoare a soarelui, căci vederea ei mi-a provocat durere, determinîndu-mă să închid ochii.

Cu toate acestea, simţeam în mine o exaltare intensă, un extaz, de parcă mintea mea ar fi fost în stare să încerce bucuria practicilor întunecate, fără ca sîngele să-mi gîlgîie pe gît. Intimitatea vocii mă despica, în căutarea a ceea ce aveam mai tandru şi mai misterios în suflet.

Ce vrei de la mine? aş fi vrut să-ntreb. Cum e posibilă atîta compasiune, cînd erai atît de plin de o ranchiună amară în urmă cu mai puţin de un ceas? Clanul pe care l-ai distrus, grozăviile pe care nici nu îndrăznesc să mi le închipui...

Dar cuvintele refuzau să iasă iar, de astă dată, ştiam că, dacă îndrăzneam să insist, fericirea avea să se risipească pentru totdeauna, lăsînd loc unei deznădejdi mai cumplite chiar decît setea de sînge. Totuşi, chiar în timp ce tăceam, scăldat în taina acestui sentiment, eram invadat de imagini şi gînduri care-mi erau străine. Mă vedeam coborînd în donjon şi ridicînd în braţe trupurile lipsite de viaţă ale semenilor mei monstruoşi, pe care îi iubeam, şi aducîndu-le aici, pe metereze. Lăsîndu-i neputincioşi, pradă soarelui care răsărea. Clopotele iadului băteau în zadar pentru a-i trezi, iar soarele punea stăpînire pe ei, transformîndu-i în scrum.

Scîrbită, mintea mea a alungat această viziune, a gonit-o cu un sentiment de amară şi dureroasă dezamăgire.

— Taci, copile, am şoptit, rănit de deziluzia pe care mi-o provocase. Eşti oare chiar atît de lipsit de minte pentru a crede că aş putea să fac aşa ceva?

Vocea s-a estompat, s-a retras din mine şi-am simţit cum singurătatea pătrundea în mine prin toţi porii. Mi se părea că, de acum înainte, nu aveam să mai am parte niciodată de vreun acoperămînt, că eram condamnat să rămîn mereu la fel de gol şi de nefericit ca acum.

Am simţit în depărtare un spasm puternic, de parcă mintea care iscase glasul s-ar fi răsucit în sine, ca o limbă enormă.

— Trădare! am strigat. Şi totuşi, cît de trist, cîte socoteli greşite. Cum poţi susţine

că *mă* doreşti?

Plecase. Dispăruse. Dar eu îmi doream cu disperare să se întoarcă, chiar şi numai pentru a ne lupta. Îmi doream cu toată fiinţa să regăsesc iar sentimentul că acele *lucruri* măreţe puteau fi înfăptuite, îmi doream să trăiesc din nou minunatul pîrjol.

I-am revăzut chipul, aşa cum fusese la Nôtre Dame, copilăros şi blînd, precum faţa unui sfînt pictat de da Vinci. O senzaţie înfiorătoare de fatalitate m-a străbătut.

6

DE CUM s-a trezit Gabrielle, am chemat-o deoparte, ca să nu ne audă Nicki şi, în liniştea pădurii, i-am povestit tot ce mi se întîmplase în noaptea trecută. Tot ceea ce-mi sugerase sau îmi spusese Armand. Stînjenit, i-am pomenit de tăcerea care exista între noi, despre care, acum, ştiam că este irevocabilă.

— Trebuie să părăsim cît mai repede Parisul, am conchis. Această creatură e mult prea periculoasă. Cei cărora le-am dat teatrul nu ştiu decît ceea ce au învăţat de la el. Ei bine, fie, le vom da Parisul. Cît despre noi, vom porni la drum pe calea diavolului, cum spunea bătrîna regină.

Mă aşteptasem la furie din partea ei, la ură împotriva iui Armand, dar a rămas perfect calmă.

— Lestat, prea multe întrebări au rămas fără răspuns, mi-a spus. Aş vrea să aflu care au fost începuturile acestui clan, vreau să ştiu tot ceea ce ştie Armand despre *noi.*

— Mamă, aş prefera să plec. Puţin îmi pasă cum au început toate astea. Poate că nici măcar el nu ştie.

— Te înţeleg, Lestat, crede-mă. La urma urmei, îmi pasă mai puţin de toate creaturile acestea decît de copacii din această pădure sau de stelele de pe cer. Aş prefera să studiez curenţii vîntului sau desenul trasat de frunzele moarte căzute la pămînt, dar n-are nici un sens să ne grăbim. Deocamdată, important e să rămînem împreună, toţi trei. Să mergem la Paris şi să ne pregătim temeinic de drum. Şi să-ncercăm să-l scoatem şi pe Nicolas din amorţeală, cu ajutorul viorii sale.

Aş fi vrut să vorbim despre Nicki, s-o întreb ce ascundea tăcerea lui încăpăţînată, ce simţea ea, dar nu-mi găseam

cuvintele. M-am gîndit din nou la exclamaţia ei: "E un dezastru, fiule".

Apucîndu-mă de după mijloc, m-a condus spre turn.

— N-am nevoie să-ţi citesc gîndurile, mi-a spus, pentru a şti ce e în inima ta. Să-l ducem la Paris şi să-i căutăm Stradivarius-ul. S-a înălţat pe vîrfuri, ca să mă sărute. Noi doi porniserăm deja pe calea diavolului, înainte încă de a se fi întîmplat toate acestea. În curînd, vom putea să ne continuăm drumul.

DRUMUL cu Nicolas pînă la Paris a fost o joacă de copii. Ca o nălucă, a încălecat şi pe urmă doar pletele şi mantia lui, fluturînd în bătaia vîntului, păreau a fi înzestrate cu viaţă.

Cînd ne-am astîmpărat setea, în Île de la Cité, mi-am dat seama că nu puteam suporta să-l văd ucigînd sau vînînd.

Nu era deloc încurajator să-l vezi îndeplinind toate aceste acte simple cu letargia unui somnambul. Asta dovedea, cel mult, că ar fi putut rămîne la nesfîrşit complicele nostru tăcut, dar fără să valoreze mai mult decît un cadavru viu. Totuşi, în vreme ce colindam pe străzi, m-a încercat o emoţie neaşteptată: de-acum nu mai eram doi, ci trei. Un clan. Şi dacă reuşeam să-l trezesc pe Nicolas...

Pe primul loc se afla însă vizita la Roget. Trebuia să mă duc de unul singur la avocat. Mi-am lăsat însoţitorii la o distanţă de cîteva porţi şi i-am bătut în uşă,

pregătindu-mă să joc scena cea mai dificilă din întreaga mea carieră.

N-am întîrziat să învăţ, în seara aceea, o lecţie importantă despre muritori şi despre nevoia lor de a se convinge că lumea e un loc în care se pot simţi în siguranţă. Roget a fost încîntat să mă revadă, atît de fericit că eram "perfect sănătos" şi dornic să îi ofer din nou de lucru, încît mi-a dat binecuvîntarea înainte chiar ca eu să apuc a mă încurca în stînjenitoarele-mi explicaţii.

Mi-am dat seama foarte curînd că era sincer convins că eu şi Gabrielle părăsisem apartamentul pe uşa de serviciu care dădea direct afară, explicaţie comodă, la care eu nici măcar nu mă gîndisem. Cît despre candelabrul răsucit, l-am pus pe seama durerii mele, iar el a găsit firesc acest lucru.

I-am spus că dispărusem aşa, pe neaşteptate, deoarece Gabrielle simţise, deodată, nevoia de a se refugia într-o mănăstire, unde se afla şi acum.

— Însănătoşirea ei e o adevărată minune, domnule. Dacă aţi vedea-o... Mă rog, să trecem peste asta. Vom pleca în Italia, împreună cu Nicolas de Lenfent, şi deci avem nevoie de bani lichizi, de scrisori de credit şi de o caleaşcă, o caleaşcă mare, cu un atelaj de cel puţin şase cai. Mi-aţi putea procura toate acestea? Totul va trebui să fie gata pentru vineri seara. De asemenea, v-aş ruga să îi scrieţi tatălui meu şi să-l anunţaţi despre plecarea noastră. Se simte bine, sper?

— Da, da, desigur. N-am vrut să-l înspăimînt...

— Bravo, scumpul meu Roget! Ştiam că pot avea încredere. Ce m-aş face dacă nu ai fi dumneata? Iar acum, să vorbim despre rubinele acestea. Cît de repede le-aţi putea vinde?

Mi-a notat toate instrucţiunile, cu mare viteză, iar îndoielile şi bănuielile care le-ar fi putut avea se topeau la căldura zîmbetelor mele. Cît de încîntat era că îi dădeam de lucru!

— Deocamdată, teatrul de pe boulevard du Temple va rămîne gol şi, desigur, contez pe dumneavoastră pentru a-l administra în numele meu.

Şi aşa mai departe...

Teatrul meu, care adăpostea acum o bandă de vampiri disperaţi, în zdrenţe, dacă nu cumva Armand nu îi descoperise deja şi nu îi arsese ca pe nişte costume vechi, pline de molii. În curînd, aveam să aflu şi asta.

Am coborît treptele casei sale fluierînd, încîntat că reuşisem să scap de această corvoadă. Atunci mi-am dat seama că, aparent, Gabrielle şi Nicki dispăruseră.

M-am oprit şi-am început să cercetez din ochi împrejurimile.

De pe o străduţă, am văzut apărînd un băieţandru, care părea că se ivise din neant. Era Gabrielle.

— Lestat, a plecat... a dispărut, mi-a spus.

Descumpănit, am repetat prosteşte:

— Cum adică, a dispărut?

Dar simţeam deja că îmi pierdeam minţile. Crezînd că nu-l mai iubeam, mă minţisem.

— Şi totuşi, de-abia dacă l-am scăpat din ochi. A fugit cît ai clipi din ochi.

Era pe jumătate dezolată şi pe jumătate furioasă.

— Ai auzit vreun alt...

— Nu. Pur şi simplu, a fost mai iute decît mine.

— Da, dacă a acţionat de capul lui, dacă nu cumva a fost răpit...

— Dacă Armand ar fi pus mîna pe el, i-aş fi simţit frica, a insistat ea.

— Chiar crezi că simte frica? Crezi că simte ceva, orice?

Mă aflam pe culmile spaimei şi exasperării. Dispăruse în bezna care ne împresura. Mi-am încleştat pumnii.

— Ascultă-mă, mi s-a adresat ea. În mintea lui se învîrt doar două gînduri...

— Care anume? Spune-mi!

— Mai întîi, rugul de sub Cimitirul Inocenţilor, unde era să fie ars de viu. Apoi, un

mic teatru...

— Teatrul lui Renaud! am strigat.

ERAM asemeni unor arhangheli. Nu ne-a trebuit nici măcar un sfert de oră ca să ajungem în aglomeraţia de pe bulevard, iar de acolo, la intrarea artiştilor de la teatrul lui Renaud.

Scîndurile cu care fusese blocată aceasta fuseseră smulse, iar broaştele fuseseră forţate, dar, traversînd vestibulul care ducea în culise, în grabă, nu i-am auzit pe Eleni sau pe vreunul dintre ceilalţi vampiri.

Poate că Armand venise aici să-şi ia copiii înapoi. Era vina mea, fiindcă refuzasem să-i iau alături de mine.

Aici nu era nimic de văzut, doar o junglă întreagă de accesorii şi pînzele mari, pe care erau pictate cerul nopţii şi al zilei, pădurea şi cîmpiile, nimic altceva decît cabinele deschise, asemeni unor dulăpioare din care, uneori, cîte o oglindă capta lumina slabă ce pătrundea prin uşa ce rămăsese deschisă în urma noastră.

Mîna lui Gabrielle s-a crispat pe mîna mea. Mi-a arătat înspre culise şi chipul ei mi-a spus că nu era grupul de vampiri. Nicki era aici.

Am înaintat pînă pe scena micuţă. Cortina de catifea era ridicată şi distingeam foarte clar silueta lui în fosa orchestrei. Era aşezat în locul său de odinioară, cu mîinile încrucişate pe genunchi. Deşi era cu faţa spre mine, nu m-a văzut. Ca înainte, privirile lui rătăceau în gol. Mi-am amintit de cuvintele stranii ale lui Gabrielle după ce o creasem, cînd îmi explica faptul că avea impresia că e moartă şi nu mai poate acţiona în lumea muritorilor.

Nicolas părea lipsit de viaţă şi translucid. Devenise unul dintre acele spectre nemişcate, lipsite de expresie, ce se ascund în penumbra caselor bîntuite, părînd lipiţi de mobilele prăfuite; una dintre acele fantome care te sperie cel mai mult.

M-am aplecat, încercînd să văd dacă avea la el vioara. Nu era acolo. Mi-am spus că, poate, mai există o şansă.

— Supraveghează-l cîteva clipe, i-am spus lui Gabrielle şi, cu inima bătînd cu putere, m-am întors din nou la cabine, trăgînd, în sfîrşit, în piept vechile arome.

De ce te-ai întors aici, Nicki? Dar basta! Nu-l puteam condamna. Şi eu făcusem acelaşi lucru.

Am aprins o lumînare în cabina primei soliste. Pretutindeni, borcane cu farduri, iar pe pereţi, costume agăţate la întîmplare. Am trecut succesiv prin toate camerele, pline de haine abandonate, de piepteni şi perii uitate, de flori ofilite, cu pardoselile pline de pudră vărsată.

M-am gîndit la Eleni şi la însoţitorii ei şi mi-am dat seama că în aer plutea un uşor miros asemănător cu cel din Cimitirul Inocenţilor. Apoi am descoperit urma unui picior gol în praful aşternut pe podele. Da, trecuseră pe aici.

În orice caz, în vechea mea cabină, pe care o împărţisem cu Nicki, nu intraseră. Era şi acum încuiată cu cheia şi am şovăit o clipă înainte de a sparge uşa. Totul rămăsese exact aşa cum fusese în clipa în care plecasem de acolo.

Cămăruţa minusculă era în perfectă ordine, oglinda era lustruită cu grijă şi lucrurile mele erau la locul lor, de parcă aş fi plecat doar cu o seară în urmă. Haina mea cea veche atîrna în cuier, dedesubt se odihnea o pereche de cizme uzate, fardurile îmi erau aliniate, iar peruca mea de artist se afla la locul ei, pe un cap de lemn. Se aflau acolo, scrisorile lui Gabrielle, strînse cu o panglică, vreo cîteva ziare, în care se vorbea despre mine, şi o sticlă de vin pe jumătate goală. Acolo, în întuneric, pitită sub masa de machiaj, am văzut lucind, pe jumătate ascunsă sub o mantie neagră, cutia unei viori. Nu era cea pe care şi-o adusese din Auvergne. Nu, aceasta conţinea se pare preţiosul cadou pe care i-l oferisem mai tîrziu, cu cei "cîţiva bănuţi", Stradivarius-ul.

M-am aplecat şi am deschis cutia. Instrumentul poseda o anume delicateţe, o strălucire sumbră, care nu îngăduiau nici o urmă de îndoială. Am lăsat de-o parte lumînarea şi am scos vioara din toc, împreună cu arcuşul, ale cărei coarde le-am întins, aşa cum îl văzusem făcînd pe Nicki, de nenumărate ori. Apoi m-am întors pe scenă, luînd cu mine lumînarea şi comoara pe care o găsisem, şi m-am apucat să aprind şirul lung de lumînări de pe rampă.

Gabrielle m-a privit netulburată un timp, apoi mi s-a alăturat. Mi s-a părut că Nicki s-a mişcat, dar poate că a fost doar un joc de lumini. Faldurile ample de catifea se luminaseră în întreaga sală, iar miile de oglinzi minuscule, răspîndite peste tot, dădeau impresia că întregul teatru era luminat. Cît de frumoasă era mica noastră sală! Pe vremea cînd eram muritori, ea ne deschisese porţile spre lumea largă. În cele din urmă, însă, se dovedise că ele dădeau în infern.

Cînd am terminat, m-am oprit o clipă pe scîndurile scenei, contemplînd decoraţiunile aurite ale sălii, candelabrul cel nou care atîrna din tavan şi, deasupra mea, frontispiciul uriaş ce purta măştile comediei şi tragediei, două chipuri care prelungeau acelaşi grumaz. Sala părea mai mică atunci cînd era goală... Dar cînd se umplea, era cea mai mare din întregul Paris.

De afară, se strecura pînă la noi larma bulevardului, din care se ridica, uneori, cîte o voce mai puternică, acoperind zgomotul surd. Trecerea unui vehicul greu a declanşat un tremur în întregul teatru: flăcările lumînărilor au vibrat, cortina a fremătat iar pînza pictată din fundal, reprezentînd o grădină sub cerul înnorat, a început să se onduleze.

Nicki nu m-a privit cînd am început să cobor pe treptele ce duceau în fosa orchestrei.

Gabrielle mă urmărea din culise, cu chipul oglindindu-i calmul, răbdătoare, rezemată de un stîlp cu atitudinea unui tînăr straniu cu părul lung, plin de nonşalanţă.

Am înaintat către Nicki, i-am aşezat vioara în poale. În sfîrşit, s-a mişcat. Încetişor, şi-a ridicat mîna dreaptă, apucînd gîtul viorii, în vreme ce cu mîna stîngă a ridicat arcuşul.

Am îngenuncheat, ţinîndu-mi mîinile pe umerii lui, şi l-am sărutat pe obraz. Îi lipsea atît mirosul, cît şi căldura omenească. Era doar o statuie a lui Nicolas al meu.

— Cîntă, l-am rugat. Cîntă pentru noi.

Cu un gest lent, s-a întors spre mine şi, pentru întîia oară de cînd îi acordasem darul întunecat, m-a privit în ochi. Din gît i-a ieşit un sunet slab, atît de sugrumat, încît mi s-a părut că nu mai putea vorbi, că organele vorbirii îi paralizaseră pentru vecie. Şi-a trecut însă limba peste buze şi mi-a spus cu un glas atît de scăzut, încît de abia l-am auzit:

— Instrumentul diavolului.

— Da. Dacă asta vrei să crezi, fie, numai cîntă.

Degetele i-au şovăit pe coarde. A lovit lemnul cu vîrful unghiilor. Apoi, cu mîna tremurîndă, a ciupit coardele pentru a le acorda, mişcînd penele cu o lentoare şi o concentrare extremă, de parcă tocmai ar fi descoperit că putea să o facă.

De undeva, de pe bulevard, au răsunat rîsetele unor copii, iar roţile de lemn ale unei trăsuri s-au lovit cu zgomot de pietrele inegale ale pavajului. Coardele ciupite produceau un sunet ascuţit, distonant, care sporea tensiunea ce se înstăpînise.

Nicolas şi-a apăsat urechea pe instrument şi mi s-a părut că a rămas aşa o veşnicie. Apoi s-a ridicat încet. Am părăsit fosa şi m-am instalat în sală, aşezîndu-mă pe o bancă, fără să îi scap din ochi silueta întunecată ce se profila în lumina slabă a scenei.

A întors spatele sălii, aşa cum făcuse de atîtea ori în decursul antractelor, şi-a aşezat vioara sub bărbie, după care, cu o mişcare mai rapidă decît un fulger, a trecut arcuşul peste coarde. Primele acorduri depline şi voluptuoase au vibrat în tăcerea adîncă, prelungindu-se interminabil şi sfîrşind într-o notă gravă. Apoi notele s-au

înălţat, bogate, întunecate şi stridente, de parcă vioara le-ar fi distilat printr-o stranie alchimie, pînă cînd un torent melodic impetuos s-a prăvălit asupra sălii.

Aveam impresia că mă scufundam, simţind cum muzica îmi pătrundea în trup, adînc, pînă la oase.

Nu-i vedeam nici degetele agile şi nici arcuşul; distingeam doar vibraţiile care-i străbăteau trupul şi atitudinile chinuite pe care le împrumuta de fiecare dată cînd muzica îl făcea să se răsucească, aruncîndu-l cînd înainte, cînd înapoi.

Melodia a devenit mai ascuţită, mai stridentă, mai rapidă, însă fiecare notă în parte era perfectă. Nu exista nici urmă de efort în această execuţie a cărei virtuozitate depăşea cu mult chiar şi cele mai îndrăzneţe vise ale unui muritor. Vioara nu se mulţumea să cînte, ci vorbea, insista. Spunea o poveste.

Muzica era o lamentaţie, o fugă îngrozită ce se înfăşura în jurul unor ritmuri dansante şi hipnotice, care îl azvîrleau pe Nicki dintr-o parte într-alta, cu o violenţă crescîndă. Pletele îi străluceau în lumină. Chipul său era într-o sudoare roşiatică. Mirosul sîngelui răzbătea pînă la mine. Dar chiar şi eu mă contorsionam. Încercam să mă îndepărtez de el, prăbuşit fiind pe banca mea, de parcă m-aş fi temut, aşa cum odinioară eu însumi îi făcusem pe spectatorii mei muritori să se teamă.

Am ştiut, am avut certitudinea că vioara încerca să exprime tot ce i se întîmplase lui Nicki. Întunericul explodase, se topise, frumuseţea lui mă ducea cu gîndul la cărbunii din jar, la acea iluminare intensă care nu e acolo decît pentru a scoate şi mai mult în evidenţă obscuritatea din care izvorăşte.

Gabrielle lupta pentru a nu ceda în faţa acestui asalt, cu faţa crispată, cu ochii închişi, cu pumnii strînşi la tîmple. Coama îi cădea în valuri pînă în talie.

Un alt sunet s-a ridicat deodată deasupra acestui potop melodic. *Ei* erau aici. Intraseră în teatru şi se îndreptau spre noi.

Muzica a atins culmi imposibil de descris. Din cînd în cînd, sunetul se stingea, gîtuit, reluîndu-se apoi cu şi mai multă forţă. Un amestec de emoţie şi logică îl propulsau dincolo de limitele suportabilului. Continua însă mereu, mereu.

Cei patru vampiri şi-au făcut apariţia pe scenă: mai întîi, silueta maiestuoasă a lui Eleni, apoi tînărul Laurent, urmat de Eugénie şi Félix. Purtau acum costume de acrobaţi, de saltimbanci ai străzii, bărbaţii, pantaloni scurţi albi şi tunici de Arlechin, iar femeile pantaloni bufanţi şi rochiţe scurte cu volănaşe, iar în picioare nişte încălţări uşoare. Fardul roşu aprins le colora obrajii albi, iar ochii lor strălucitori de vampiri erau conturaţi cu negru. Au înaintat tăcuţi înspre Nicki, ca atraşi de un magnet; frumuseţea le sporea la lumină, subliniată de aureola strălucitoare a pletelor lor, de mişcările agile, ca de felină, de expresia calmă, reculeasă.

Încet, Nicki s-a întors cu faţa spre ei, iar cîntecul i s-a transformat într-o rugăminte frenetică, ce urmărea cu mare greutate ocolişurile şi accidentele terenului melodic.

Eleni îl privea cu ochii holbaţi de groază sau de încîntare. Apoi braţele i s-au înălţat cu un gest lent şi spectaculos, trupul i s-a încordat, iar gîtul i s-a alungit cu graţie.

Eugénie s-a răsucit, ridicîndu-şi piciorul, schiţînd primul pas al unui dans. Cu toate acestea, Félix a fost cel dintîi care a prins ritmul lui Nicki, mişcîndu-şi capul de la stînga la dreapta şi agitîndu-şi membrele ca o marionetă uriaşă.

Ceilalţi l-au imitat. Cu toţii văzuseră pe bulevard marionete, aşa că au adoptat, la rîndul lor, atitudinile lor mecanice, mişcările bruşte, spasmodice, în vreme ce chipurile le rămîneau total inexpresive.

M-a străbătut un fior înviorător de fericire, ca o pală de aer îngheţat în mijlocul arşiţei infernale a acestei muzici, şi-am gemut de plăcere văzîndu-i cum făceau tumbe şi piruete, ca nişte fiinţe nevertebrate la capătul frînghiilor lor imaginare.

Descoperiseră miezul grotesc al muzicii şi găsiseră punctul de echilibru între hidoasele implorări şi cîntecul insistent, iar cel care trăgea sforile era Nicki.

Acum, el cînta pentru ei, iar ei dansau pentru el.

A făcut un pas pe scenă şi a sărit peste luminile rampei, aterizînd în mijlocul dansatorilor. Lumina a alunecat pe lemnul lustruit al viorii şi pe chipul lui transpirat.

În această melodie interminabilă s-a insinuat acum un nou element, unul ironic, cu un ritm sincopat care fragmenta linia melodică, făcînd-o, în acelaşi timp, mai amară, dar şi mai dulce.

În jurul lui, marionetele dansau o horă nebună, sacadată. Cu degetele răşchirate, cu capetele clătinîndu-se, s-au scălîmbăiat neîndemînatice pînă în clipa în care cîntecul lui Nicki s-a topit, transformîndu-se în exprimarea unei tristeţi sfîşietoare; pe dată, dansul a devenit fluid şi lent, dansul unor fiinţe cu inima frîntă.

S-ar fi zis că unul şi acelaşi spirit îi anima pe toţi, de parcă n-ar fi dansat numai pe muzica lui Nicolas, ci pe gîndurile sale. A început să danseze în rînd cu ei, continuînd să cînte. Ritmul s-a accelerat, regăsind accentele rustice ale unui dans popular, iar dansatorii s-au metamorfozat în două cupluri de tineri ţărani, fiecare gest al lor expfimînd o dragoste vie, caldă.

Îngheţasem. Mă holbam la această viziune supranaturală, îndrăgostiţii vampiri, monstruosul violonist, mişcîndu-se cu toţii cu o încetineală supraumană, cu o graţie fermecătoare. Muzica ne consuma, ca un foc mocnit.

Acum urla de durere, de groază, strigînd în cele patru zări revolta sufletului împotriva universului. Încă o dată, cei cinci interpreţi au tradus în imagini mesajul ei, cu trăsăturile schimonosite de suferinţă, precum cele ale măştii tragediei care atîrna deasupra lor. Dacă n-aveam să le întorc spatele, simţeam că am să izbucnesc în plîns. Nu mai voiam să văd ori să aud nimic. Nicki se clătina periculos, de parcă vioara ar fi fost o fiară sălbatică pe care nu mai reuşea să o stăpînească. Lovea corzile cu mişcări scurte şi violente ale arcuşului.

Dansatorii treceau prin faţa şi prin spatele lui, îl încercuiau. Cînd şi-a ridicat braţele, înălţîndu-şi vioara mult deasupra capului, ei l-au smuls de la podea. De pe buzele lui, a ţîşnit un hohot de rîs pătrunzător, care i-a făcut pieptul să vibreze, iar braţele şi picioarele să tremure. Apoi şi-a plecat capul şi şi-a aţintit ochii asupra mea, înainte de a urla din toate puterile:

— TE INVIT LA TEATRUL VAMPIRILOR! TEATRUL VAMPIRILOR! CEL MAI BUN SPECTACOL DE PE BULEVARD!

Ceilalţi l-au privit la început surprinşi, dar, de îndată, cu toţii în cor, au început să aplaude zgomotos şi să ţopăie de bucurie. Aruncîndu-şi braţele pe după gîtul lui, l-au sărutat tandru, după care, au început să-l răsucească în vreme ce dansau hora în jurul lui. Hohotele de rîs se înălţau ca nişte baloane. El i-a strîns în braţe, înapoindu-le sărutările; cu limbile lor rozalii, i-au lins sudoarea sîngerîndă ce i se prelingea pe obraji.

"Teatrul vampirilor!"

Au alergat în avanscenă, strigînd aceste cuvinte unui public inexistent, lumii întregi. Au început să salute, să ţopăie şi să ţipe, făcînd salturi pînă la galerie şi căzînd cu zgomot înapoi, pe podeaua de scînduri.

Ultima vibraţie a muzicii se stinsese, înlocuită de această cacofonie de ţipete, bătăi din picioare şi rîsete.

Probabil că, fără să-mi fi dat seama, urcasem înapoi pe scenă şi trecusem printre ei, în drum spre cabina mea, căci, foarte curînd, m-am trezit ghemuit într-un colţ al minusculei încăperi, cu obrazul lipit de suprafaţa rece a unei oglinzi, avînd-o alături pe Gabrielle.

Respiraţia îmi era răguşită, iar zgomotul ei mă tulbura. Obiectele care mă înconjurau îmi trezeau emoţii puternice. Mă sufocam. Nu eram în stare să gîndesc.

Apoi Nicki s-a ivit în pragul uşii, dînd-o la o parte pe Gabrielle cu o forţă care ne-a surprins pe amîndoi, şi mi-a spus, ameninţîndu-mă cu degetul:

— Ei, nu-ţi place, scumpul meu stăpîn? Nu admiri splendoarea, perfecţiunea artei

noastre? Nu vrei ca Teatrul Vampirilor să profite de bogăţiile care-ţi prisosesc? Nu doreşti ca teatrul tău să îşi atingă, în sfîrşit, măreţul obiectiv? Cum spuneai acum cîteva zile: "noua întrupare a răului, viermele din inima trandafirului, moartea, chiar în miezul vieţii..."

De la mutismul absolut, trecuse la o limbuţie de maniac şi, cînd a încet a mai glăsui, din gura lui au continuat să iasă sunete înfundate, aşa cum apa ţîşneşte dintr-un izvor subteran. Chipul îi era crispat, ţeapăn, lucind din pricina picăturilor de sînge care, prelingîndu-se, îi pătau cămaşa.

În spatele lui răsunau rîsetele incoerente ale celorlalţi, mai puţin cel al lui Eleni, care privea peste umărul lui, încercînd să-şi dea seama ce se petrecea între noi.

El s-a apropiat de mine, cu un zîmbet larg, împungîndu-mă cu degetul în piept.

— Ei haide, vorbeşte odată. Nu îţi dai seama ce ironie sublimă, cît de genială e ideea asta? Vor veni să ne vadă spectacolele, ne vor umple vistieriile cu aur şi nu vor bănui niciodată ce au adăpostit în mijlocul lor, cine prosperă chiar sub nasul lor, al parizienilor. Pe străzile întunecate, noi le vom suge sîngele, iar ei se vor înghesui să ne aclame de dincolo de luminile rampei...

Rîsetul băiatului din spatele lui. Bubuit de tamburină, sunetul ascuţit al cîntului lui Eugénie. Panglica nesfîrşită a rîsului lui Félix, desfăşurîndu-se în urma lui printre pînzele pictate ale decorurilor.

Nicki s-a apropiat şi mai mult, acoperindu-mi lumina şi chipul lui Elenie.

— Răul, în deplina-i splendoare! Părea ameninţător, degetele lui albe erau asemeni cleştilor unui monstru marin gata să mă sfîşie. Vom servi pe dumnezeul pădurilor întunecate, cum n-a mai fost slăvit niciodată, chiar aici, în inima civilizaţiei. Acesta e motivul pentru care ai salvat teatrul nostru de la ruină. Sublima noastră ofrandă se va naşte datorită nobilei tale ocrotiri.

— E meschin! am spus. E doar o şmecherie ca oricare alta.

Nu vorbisem prea tare, dar glasul meu i-a redus la tăcere, pe Nicolas şi pe ceilalţi. Uimirea mea s-a transformat într-o altă emoţie, nu mai puţin dureroasă, dar mai uşor de ţinut în frîu.

Se auzea doar vacarmul de pe bulevard. Fulgerîndu-mă din priviri, Nicolas a fost cuprins de o furie cumplită.

— Eşti un mincinos, un mincinos demn de dispreţ.

— Planurile tale sînt lipsite de măreţie, i-am replicat. N-au nimic sublim. Să păcăleşti muritori neputincioşi, să-ţi baţi joc de ei şi să ieşi noaptea, pentru a ucide în acelaşi chip meschin, fiecare crimă fiind urmată de alta la fel, în cruzimea lor cea hîdă, şi toate acestea pentru ca tu să trăieşti. Oricine poate ucide un om! Cîntă o veşnicie la vioară, dansează, dacă-ţi face plăcere, dă-le un spectacol, că doar de-aia au dat şi ei un ban, şi ronţăie-ţi, încetul cu încetul, eternitatea. Toate astea nu-s decît şmecherii. Tufişuri în grădina sălbatică. Doar atît.

— Mincinos josnic! Nebunul lui Dumnezeu, asta eşti. Tu, care posedai taina întunecată care se ridică deasupra tuturor lucrurilor, făcîndu-le să-şi piardă din semnificaţii, ce-ai făcut cu ea în toate aceste luni cît ai domnit de unul singur în turnul lui Magnus? Te-ai străduit doar să trăieşti ca un om de bine! Ca un om cumsecade!

Era îndeajuns de aproape pentru a mă săruta. Saliva lui sîngerie mi-a umezit obrazul.

— Protector al artelor, a rînjit, batjocoritor. Generos faţă de familie şi faţă de prieteni!

A făcut un pas înapoi, aruncîndu-mi o privire încărcată de dispreţ.

— Ei bine, vom lua noi micul teatru pe care l-ai împodobit cu zorzoane de aur şi l-ai îmbrăcat în catifea. Va sluji puterii diavolului mult mai cu folos decît a făcut-o vechiul clan. S-a întors şi i-a privit pe Eleni şi pe ceilalţi. Ne vom bate joc de tot ce este sacru. Îi vom atrage în abisurile vulgarităţii şi ale înjosirii. Îi vom seduce. Dar, mai ales, ne vom înfrupta din sîngele lor şi, în mijlocul lor, vom deveni puternici.

— Da, a spus băiatul din spatele lui, vom deveni invincibili. Chipul lui căpătase acum o expresie dementă, de fanatic, în vreme ce studia figura lui Nicolas. Vom avea un nume şi un local nostru, în lumea lor.

— Iar ei vor fi în puterea noastră, a strigat Eugénie. Vom putea să-i studiem chiar aici, vom învăţa să-i cunoaştem şi să ne perfecţionăm metodele, pentru a-i distruge aşa cum vom dori.

— Vreau teatrul acesta, a zis Nicolas. Vreau actul de proprietate şi destui bani, ca să-l putem redeschide. Asociaţii mei, aici de faţă, sînt gata să mă urmeze.

— Dacă-l vrei, e al tău, i-am spus. E-al tău, dacă în felul acesta voi scăpa de tine, de răutatea ta, de minţile tale rătăcite.

Mi-am părăsit locul din colţ şi m-am îndreptat spre el, iar atunci am înţeles că avea de gînd să-mi taie calea; constatînd că nu voia să se dea la o parte, furia mea a izbucnit, ca un pumn invizibil, şi l-am văzut pe Nicolas aruncat înapoi şi lovindu-se de perete, de parcă acest pumn l-ar fi atins.

Aş fi putut să profit de această ocazie pentru a dispărea. Gabrielle era şi ea gata să mă urmeze, dar am rămas. M-am oprit ca să-i privesc. Încremenise acolo, lîngă zid. Mă privea şi el, cu o ură mai profundă ca niciodată, pe care nici o urmă de dragoste nu o mai atenua. Totuşi, aş fi vrut să ştiu, să aflu ce se întîmplase. M-am apropiat de el în tăcere, dar, de astă dată, eu eram cel care-l ameninţa, cu mîinile crispate ca nişte gheare, şi-i simţeam frica. Cu toţii erau înspăimîntaţi, mai puţin Eleni.

M-am oprit chiar lîngă el, iar el m-a privit drept în ochi, de parcă ar fi ştiut exact ceea ce doream să aflu.

— Te-ai înşelat, iubitule, a spus pe un ton acid. Sudoarea sîngerie îi apăruse din nou pe chip, iar ochii îi străluceau de parc-ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Vezi tu, doream să cînt la vioară doar pentru a-i răni pe ceilalţi, pentru a le stîrni furia, pentru a pune stăpînire pe o insulă în care domnesc numai eu. Doream ca ei să fie martorii ruinei mele, fără să poată face ceva pentru a mă salva.

Nu i-am răspuns, n-avea decît să continue.

— Iar cînd ne-am hotărît să plecăm la Paris, credeam că acolo vom muri de foame, vom decădea, ne vom rostogoli pînă în fundul prăpastiei. Asta doream eu, fiul preferat, să cad, în loc să mă ridic, aşa cum îşi doreau cu toţii. Credeam că ne vom scufunda. Trebuia să ne scufundăm!

— Oh, Nicolas... am şoptit eu.

— Dar tu nu te-ai scufundat, Lestat. Foamea, frigul, nimic nu te-a oprit. Ai triumfat! Furia i-a sugrumat din nou glasul. În loc să cazi, beat mort, în vreun şanţ, mi-ai răsturnat toate planurile. Fiecare aspect al decăderii pe care o prevăzusem a fost pentru tine ca un colac de salvare. Nimic nu putea stăvili entuziasmul şi patima care izvorau din tine. Şi lumina, acea lumină de neatins! Dar, cu cît lumina ta creştea, cu atît sporea şi bezna din mine. Fiecare dintre exuberanţele tale mă străpungea, născînd în mine, în egală măsură, tenebre şi disperare! Şi, culmea ironiei, după ce ai ajuns să deţii puteri magice, m-ai apărat împotriva lor! Şi ce-ai făcut tu cu puterile-ţi diavoleşti? Te-ai folosit de ele, pentru a simula purtarea unui om cumsecade!

M-am întors. Îi vedeam pe toţi împrăştiaţi în întuneric, Gabrielle stînd cel mai departe de mine. O geană de lumină mi-a arătat mîna ei, făcîndu-mi semn s-o urmez.

Nicki m-a prins de umeri. Atingerea mi-a dezvăluit întreaga sa ură. Era de-a dreptul scîrbos.

— Tu, ca o rază de lumină ce nu e în stare să gîndească, i-ai pus pe fugă pe liliecii vechiului clan, a şoptit el. De ce ai făcut-o? Ce înseamnă toate acestea pentru monstrul ucigaş, plin de lumină?

Întorcîndu-mă, l-am lovit, trimiţîndu-l de-a dura pînă în celălalt colţ al cabinei; pumnul lui a spart oglinda, iar capul i s-a izbit cu putere de zid.

A încremenit ca un bibelou spart, prăvălit peste grămada de haine vechi, apoi privirile lui şi-au regăsit hotărîrea şi un zîmbet i-a îmblînzit trăsăturile. S-a ridicat şi,

încetişor, aşa cum ar fi făcut-o un muritor indignat, şi-a aranjat ţinuta şifonată şi părul ciufulit.

Gesturile lui m-au dus cu gîndul la propriile-mi mişcări, atunci, sub Cimitirul Inocenţilor, cînd cei care mă răpiseră mă aruncaseră în colbul catacombelor. A venit spre mine cu aceeaşi demnitate şi cu cel mai cumplit rînjet, pe care-l văzusem vreodată, întipărit pe vreun chip.

— Te dispreţuiesc, mi-a spus, şi totul s-a sfîrşit între noi. Mi-ai dat puterea şi voi şti s-o folosesc, spre deosebire de tine. În sfîrşit, mă aflu pe un tărîm unde am ales să învinge. Acum sîntem egali întru întuneric. Şi-ai să-mi dai mie acest teatru, fiindcă mi-l datorezi, nu-i aşa? Ţie îţi place să dăruieşti. Să dăruieşti aur copiilor înfometaţi. De-acum înainte, niciodată n-am să-ţi mai admir strălucirea.

M-a ocolit şi şi-a întins braţele către ceilalţi.

— Veniţi, frumoşii mei, veniţi! Avem multe de făcut, trebuie să ne scriem piesele. Trebuie să ne punem pe treabă, să ne inventăm arta noastră, întunecată şi splendidă..Vom forma un clan ce va fi mai presus de toate celelalte. Vom face ceva ce n-a mai fost făcut niciodată.

Ceilalţi m-au privit speriaţi, şovăitori. Încordarea era din nou la apogeu. Am răsuflat adînc şi cîmpul meu vizual s-a lărgit. Am văzut din nou culisele, cortina, decorurile pictate şi, dincolo de luminile rampei, sala cufundată în întuneric. Şi, într-o unică, imensă amintire, am văzut tot ceea ce se întîmplase vreodată aici. Am văzut un coşmar născînd un altul, am văzut o poveste care se sfîrşea.

— Teatrul vampirilor, am şoptit. Am închinat acest loc îndeletnicirilor întunecate.

Nici unul dintre ei nu a îndrăznit să-mi răspundă. Nicolas s-a mulţumit să zîmbească.

Ieşind, le-am făcut semn să i se alăture. Era felul meu de a le spune adio.

DE-ABIA făcuserăm cîţiva paşi pe bulevard, cînd m-am oprit brusc. Mii de grozăvii mă asaltau, pe tăcute: Armand va veni şi-l va distruge pe Nicolas; noii lui fraţi şi surori aveau să se sature de frenezia lui şi aveau să îl părăsească; lumina diminetii avea să îl surprindă, bîntuind pe străzi, incapabil să-şi găsească un ascunziş din faţa soarelui. Am ridicat ochii spre cer, fără să pot vorbi ori respira.

Gabrielle m-a cuprins cu braţele, iar eu am îmbrăţişat-o cu putere, cufundîndu-mi faţa în pletele ei. Pielea, obrajii şi buzele îi erau răcoroase precum catifeaua. Iubirea ei mă învăluia cu o puritate monstruoasă, ce nu avea de a face cu inimile ori cu carnea omenească.

Am strîns-o în braţe şi, în întuneric, eram probabil asemeni unui cuplu de îndrăgostiţi sculptat într-un unic bloc de marmură, ce nu-şi mai aduce aminte de vieţile separate.

— El a ales, fiule, mi-a spus ea. Ceea ce era de făcut, s-a făcut, iar de-acum eşti liber.

— Mamă, cum poţi spune aşa ceva? El nu ştia. Şi, nici de-acum înainte, nu va şti...

— Nu te mai gîndi, Lestat. Vor avea ei grijă de el.

— Acum, însă, va trebui să dăm de diavolul de Armand. Trebuie să-l conving să-i lase în pace.

ÎN NOAPTEA care a urmat, sosind la Paris, am aflat că Nicki îl vizitase deja pe Roget. Sosise cu o oră în urmă, bătînd în poartă ca un dement, şi-i ceruse cu urlete sălbatice actul de proprietate asupra teatrului şi banii pe care i-i promisesem. Îl amenintase pe avocat şi familia acestuia şi îi ordonase să îi scrie lui Renaud să se întoarcă, împreună cu întreaga trupă, de la Londra. Roget îl refuzase, iar Nicolas îi

ceruse imperios să îi comunice adresa londoneză şi îi devastase biroul.

Vestea m-a umplut de o mînie mută. Aşadar, acest demon în devenire, acest monstru nelegiuit şi necredincios, voia să-i facă şi pe ei vampiri?

N-aveam să-l las.

I-am poruncit lui Roget să trimită chiar în acea clipă un curier în capitala engleză, pentru a-l înştiinţa pe Renaud că Nicolas de Lenfent îşi pierduse minţile şi că nici unul dintre ei nu trebuia să se întoarcă la Paris.

De acolo m-am dus la teatru, unde l-am găsit pe Nicolas în plină repetiţie, la fel de surescitat ca în ajun. Purta o haină superbă şi bijuteriile pe care le primise pe vremea cînd mai era încă favoritul tatălui său; jaboul îi era însă descheiat, ciorapii şi-i luase pe dos, iar părul îi era zburlit.

În prezenţa lui Eleni şi a celorlalţi, l-am anunţat că nu va primi nimic de la mine decît dacă îmi promitea că niciodată, nici un actor şi nici o actriţă din capitală nu aveau să fie ucişi sau ademeniţi de noul clan, că Renaud şi trupa lui nu vor pune niciodată piciorul în Teatrul Vampirilor şi că, în anii care aveau să urmeze, Roget, care va continua să ţină baierile pungii, nu va avea de suferit din cauza lor.

A început să îşi bată joc de mine, din nou, dar Eleni l-a făcut să tacă. Era îngrozită de intenţiile lui şi mi-a promis ceea ce doream, convingîndu-i şi pe ceilalţi să o imite. În cele din urmă, prin cine ştie ce vrăji obscure, a reuşit să-l intimideze şi pe Nicolas, determinîndu-l să cedeze.

ÎN SFÎRŞIT, i-am încredinţat conducerea Teatrului Vampirilor lui Eleni, o dată cu fondurile de cheltuieli necesare, pe care Roget avea să le administreze în numele ei.

ÎN NOAPTEA aceea, înainte de a mă despărţi de ea, am rugat-o să-mi spună tot ce ştia despre Armand. Gabrielle era şi ea împreună cu noi.

— Ne pîndeşte, mi-a spus. Uneori, se lasă văzut. Chipul ei îndurerat m-a tulburat. Numai Dumnezeu ştie ce va face cînd va descoperi ce se întîmplă aici.

PARTEA A CINCEA

VAMPIRUL ARMAND

1

PLOAIE de primăvară. Ploaie de lumină, ce satura fiece frunză proaspătă din copacii de pe bulevarde, fiece piatră de pavaj. Ploaie sub formă de aversă, trasînd fascicule de lumină prin goliciunea beznei. Şi balul de la Palatul Regal.

Regele şi regina erau prezenţi, dansînd printre oameni. În colţurile întunecate se vorbea despre intrigi. Cui îi pasă de ele? Împărăţiile se înalţă şi apoi decad. Important e doar ca picturilor de la Luvru să nu li se dea foc.

Pierdut, din nou, în oceanul de muritori: tenuri proaspete şi obraji îmbujoraţi, munţi de păr pudrat, împodobiţi cu tot soiul de absurdităţi: nave minuscule cu trei catarge, arbori mărunţei şi păsările. Ogoare întregi de perle şi panglici. Bărbaţi cu piepturile umflate, ce se umflau şi mai tare în hainele de mătase, lucind asemeni penelor. Strălucirea diamantelor îmi rănea ochii.

Din cînd în cînd, glasurile îmi atingeau în treacăt suprafaţa pielii, rîsetele se

făceau ecoul altor rîsete păgîne, ciorchinii de luminări mă orbeau, iar spuma valurilor muzicii lingea zidurile.

Cîte o rafală de ploaie răzbătea prin uşile larg deschise.

Parfumul de oameni îmi aţîţa cu blîndeţe foamea. Umeri albi, grumazuri diafane, inimi puternice scandîndu-şi ritmul veşnic, cîtă varietate printre aceşti copii despuiaţi, ascunşi sub bogăţiile lor, aceşti sălbatici trudind în scutecele lor încărcate cu broderii şi încrustate cu perle, cu tălpile chinuite de tocuri prea înalte, cu măşti înconjurîndu-le ochii precum coaja fragilă a unor răni recente.

Aerul iese dintr-un trup, fiind aspirat de un altul. Dar muzica? Iese şi ea printr-o ureche, intrînd în alta, cum spune vechea expresie? Respirăm lumină, respirăm muzică, respirăm clipa ce trece prin noi.

Din vreme în vreme, cîte o privire zăbovea asupra mea, plină de o speranţă confuză. Albeaţa pielii mele îi făcea să şovăie, dar nu aveau oare şi ei obiceiul de a-şi slobozi sîngele din vene, pentru a-şi păstra paloarea delicată? (Şi cît mi-aş fi dorit să fiu eu cel ce le ţinea vasul, pentru a sorbi din el mai apoi.) Dar ochii mei, ce însemnau ei oare în acea mare de giuvaeruri pastelate?

Şuşotelile lor mă împresurau. Şi aromele lor, între care nu găseai două la fel. Uneori, unii dintre muritori mă chemau, de parcă ar fi rostit-o cu voce tare, simţind ce eram, adulmecînd voluptatea. În cine ştie ce grai străvechi, urau bun venit morţii; suspinau după moarte, iar moartea traversa încăperea. Dar o ştiau ei, oare, cu adevărat? Desigur că nu. Nici eu nu ştiam! Chiar în asta consta grozăvia! Cine eram eu, ca să îndur povara acestei taine? Să ard de dorinţa de a o împărtăşi, să doresc a-mi însuşi acea tînără zveltă, sugîndu-i sîngele din carnea fragedă a rotunjimii micuţilor ei sîni?

Muzica îşi vedea de drum, muzica omenească. Culorile vastei încăperi păreau, din cînd în cînd, a lua foc, de parcă totul urma să se topească. Foamea devenea tot mai acută. Nu mai era doar o idee. Venele mi se zbăteau, înfometate. Cineva urma să moară, secat de sînge, cît ai clipi din ochi. Nu suportam să mă gîndesc la asta, să ştiu că se va întîmpla din clipă-n clipă, să-mi închipui degetele încleştînd grumazul, zbaterea sîngelui, dăruirea cărnii. Unde? *Acesta este trupul meu, acesta este sîngele meu.*

Arată-ţi puterea, Lestat, ca limba unei reptile, culegînd, într-un zvîcnet, inima potrivită!

Braţe mici şi durdulii, coapte de-ţi vine să le sfîşii, obraji strălucitori de bărbat pe care străluceşte un puf moale, de curînd bărbierit, muşchi zvîrcolindu-mi-se-ntre degete, n-aveţi nici o scăpare! Şi, deodată, dindărătul acestei alchimii divine, dincolo de această panoramă ce nega decăderea, mi se arătau oasele!

Tigve goale sub perucile ridicole, cîte două căscate, holbîndu-se de după un evantai. O încăpere plină de schelete ce se clătinau, în aşteptarea unei bătăi de clopot. Exact aşa văzusem publicul de pe scena lui Renaud, în vreme ce mă dedam la înspăimîntătoarele mele giumbuşlucuri. Grozăvia morţii plutea, pîndind deasupra fiecăruia dintre cei prezenţi.

Trebuia să scap de aici. Greşisem în chip îngrozitor socotelile. *Aceasta* era moartea, şi puteam scăpa de ea, dacă reuşeam să ies afară! Dar eram prins în năvodul muritorilor de parcă acest loc monstruos ar fi fost o capcană de prins vampiri. Dacă încercam să mă smulg de aici, întreaga sală de bal ar fi fost cuprinsă de panică. Cît am putut de calm, am început să-mi croiesc drum spre ieşire.

Lîngă zidul din fund, acoperit cu o draperie de mătase filigranată, l-am zărit, cu coada ochiului, de parc-ar fi fost doar rodul fanteziei mele, pe Armand.

Armand.

Nu ştiu dacă mă strigase; dacă mă salutase. Mă privea, creatură strălucitoare, în dantelele-i pline de bijuterii. Viziunea aceasta era precum apariţia Cenuşăresei la balul de la curte, asemeni Frumoasei Adormite, deschizîndu-şi ochii, învăluită în pînze

de păianjen, dîndu-le la o parte cu un gest al mîinii ei fierbinţi. Strălucirea neîntinată a frumuseţii sale mi-a tăiat răsuflarea.

Da, un înveliş omenesc desăvârşit şi, cu toate acestea, cu atît mai supranatural: chipul prea strălucitor, ochii săi întunecaţi, clipind uneori, aruncînd fulgere ce mi se păreau că lasă să se întrevadă focurile iadului. Cînd, în sfîrşit, i-am auzit glasul, acesta era aproape o şoaptă, aţîţător, obligîndu-mă să mă concentrez pentru a-l desluşi: *M-ai căutat toată noaptea,* mi-a spus, *şi iată-mă, te aşteptam. Te-am aşteptat dintotdeauna.*

Cred că am simţit chiar atunci, neputînd să-mi desprind privirea de a lui, că niciodată, în toţi anii în care voi mai

colinda pămîntul, nu voi mai avea o revelaţie mai clară a grozăviei care sîntem.

În mijlocul mulţimii, părea de o inocenţă sfîşietoare.

Privindu-l, vedeam cripte şi auzeam bubuitul tobelor. Vedeam cîmpii luminate de torţe, locuri unde nu călcasem în veci, auzeam incantaţii confuze, simţeam pe obraji văpaia unor focuri dezlănţuite. Toate aceste viziuni nu veneau dinspre el. Eu însumi le căutam în mintea lui.

Nici măcar Nicolas, muritor ori nemuritor, nu mi se păruse vreodată atît de seducător. Nici măcar Gabrielle nu mă atrăsese vreodată atît de mult.

Dumnezeule, deci asta să fie iubirea? Asta să fie dorinţa? Toate amorurile mele din trecut nu erau decît o palidă umbră a acestuia.

El părea a-mi da de înţeles că fusesem nebun să cred că nu va fi aşa.

Cine ne-ar mai putea iubi, pe noi doi, aşa cum ne putem noi iubii

L-au mai privit şi alţii. I-am văzut trecînd cu o încetineală ridicolă; le-am văzut privirile aţintite asupra lui şi lumina ce cădea dintr-un unghi inedit, atunci cînd îşi lăsa capul în jos.

Am înaintat spre el. Mi s-a părut că-l văd ridicînd mîna, în semn de chemare, apoi mi-a întors spatele şi n-am mai văzut decît silueta unui băieţandru, cu mijlocelul strîmt şi umeri drepţi, sub veşmintele de mătase. Întorcîndu-se din nou, m-a invitat să-l urmez, în vreme ce deschidea uşa.

Un gînd nebun mi-a fulgerat prin minte.

Urmîndu-l, mi s-a părut că nimic din cîte ni s-au întîmplat nu era adevărat. Nu existase nici o criptă sub Cimitirul Inocenţilor, iar el nu era strigoiul fără teamă pe care-l ştiam. Mi s-a părut că, alături de el, eram în siguranţă. Eram suma dorinţelor noastre reciproce şi asta ne era mîntuirea. Grozăviile imense, necunoscute, ale nemuririi mele nu-mi mai stăteau în cale. Navigam pe mări calme, călăuziţi de faruri ce ne erau cunoscute. Venise clipa să ne regăsim unul în braţele celuilalt.

Ne aflam într-o încăpere cufundată în beznă, rece şi pustie. Larma balului era departe. Sîngele pe care-l sorbise îl încălzise şi i-am auzit bătăile puternice ale inimii. M-a tras înspre el. Dincolo de ferestrele înalte vedeam trecînd luminile trăsurilor, auzeam zgomote slabe neîntrerupte vestind siguranţa şi confortul, şi toate celelalte lucruri ce alcătuiau Parisul.

Nu murisem niciodată. Lumea reîncepea de la capăt. Mi-am desfăcut braţele şi i-am simţit inima bătînd la pieptul meu. L-am chemat pe Nicolas al meu, încercînd să-l previn că eram cu toţii osîndiţi. Viaţa se scurgea, picătură cu picătură, din noi. Văzînd livada cu merii scăldaţi în soare, am simţit că înnebunesc.

— Nu, nu, iubitul meu, mi-a şoptit, nu e decît pace şi linişte, şi tu, în braţele mele.

— Ştii, a fost o culme a ghinionului! Nu sînt un diavol îndărătnic. Plîng precum un copil pierdut. Vreau să mă întorc acasă.

Da, da, buzele lui aveau gust de sînge, dar nu de sînge omenesc. Erau asemeni elixirului primit de la Magnus, şi m-am dat înapoi, scîrbit. De data aceasta, puteam să fug. Mi se oferea o a doua şansă.

Am urlat, refuzînd să beau; nu voiam şi, deodată, am simţit doi colţi ascuţiţi

înfingîndu-mi-se în gît, străpungîndu-mă în adîncul inimii. Nu mă mai puteam mişca. Extazul primei nopţi revenea de mii de ori mai puternic decît ceea ce simţeam strîngîndu-i în braţe pe muritori. Se hrănea cu mine. Mă golea de sînge.

Căzînd în genunchi, l-am simţit cuprinzîndu-mă şi-am simţit cum sîngele mi se scurgea, la porunca unei voinţe monstruoase, pe care n-o puteam opri.

— Diavole! am încercat să strig. Am silit cuvîntul să urce, făcîndu-l să-mi ţîşnească de pe buze, punînd capăt paraliziei care-mi îngreuna membrele. Diavole! am răcnit şi, apucîndu-l, în vreme ce se adăpa, l-am trîntit la pămînt.

Într-o clipită, l-am înşfăcat şi, sfărîmînd uşa de sticlă, l-am tîrît după mine în noapte. Călcîiele lui zgîriau pămîntul, iar chipul i se transformase într-o mască a mîniei pure. Apucîndu-i braţul drept, l-am zgîlţîit dintr-o parte într-alta pînă l-am ameţit, în vreme ce îl loveam întruna, pînă cînd sîngele i-a izbucnit pe urechi, pe nas şi pe gură.

L-am tîrît printre copaci, departe de luminile palatului.

În vreme ce se zbătea, încercînd să-şi adune puterile, mi-a strigat că are să mă ucidă, fiindcă acum avea şi puterile mele. Le băuse o dată cu sîngele meu şi, laolaltă cu ale sale, aveau să-l facă de neînvins.

Înnebunit de furie, l-am prins de gît, apăsîndu-i capul pe pajiştea de sub noi. Ţintuindu-l la pămînt, l-am strîns pînă cînd sîngele a izbucnit în valuri din gura larg deschisă. Ar fi ţipat, dar nu putea. Genunchii mei i se înfipseseră în piept. Gîtul i se umflase sub apăsarea degetelor şi sîngele ţîşnea bolborosind. Clătina din cap cu disperare, ochii i se holbau, fără să vadă nimic. Apoi, cînd l-am simţit lăsîndu-se moale ca o cîrpă în mîinile mele, i-am dat drumul.

L-am lovit iar, întorcîndu-l de pe o parte pe alta. Apoi mi-am scos sabia din teacă, vrînd să-i despart capul de trup.

Am ridicat sabia şi, cînd am privit în jos, către el, i-am văzut chipul spălat de ploaie. Ochii săi erau aţintiţi asupra mea, de parcă ar fi fost pe jumătate mort şi nu era în stare să se mişte şi nici să implore milă.

Am aşteptat. Voiam să-l văd rugîndu-se de mine. Doream să-i aud iar glasul puternic, viclean şi mincinos care, într-o clipă binecuvîntată şi plină de lumină, mă făcuse să cred că eram iar viu şi liber. Minciuni blestemate, de neiertat. Minciuni pe care n-am să le uit cît voi bîntui pămîntul. Voiam ca turbarea ce mă cuprinsese să mă poarte dincolo de pragul mormîntului său. Dar buzele lui nu au lăsat să le scape nici un sunet. Şi încetul cu încetul şi-a recăpătat frumuseţea.

Zăcea, ca un copil zdrobit, pe aleea pietroasă, la numai cîţiva paşi de strada circulată, de nechezatul cailor şi de huruitul trăsurilor.

Iar acest copil zdrobit însemna veacuri de răutate şi de înţelepciune, dar nu lăsa să-i scape nici o frîntură de

scîrbavnică implorare, ci doar sentimentul blînd a ceea ce era. O răutate atît de veche, ce văzuse vremuri întunecate pe care eu puteam doar să le visez.

I-am dat drumul şi m-am ridicat, punîndu-mi sabia la loc, în teacă. M-am îndepărtat de el cîţiva paşi, apoi m-am prăbuşit pe o bancă de piatră, umedă.

Departe, siluete îngrijorate se agitau în jurul ferestrei sfărîmate prin care ieşisem. Dar noaptea se întindea între noi şi acei muritori neliniştiţi. L-am privit cu tristeţe, zăcea fără să se mişte.

Chipul său era întors spre mine, dar nu dinadins, iar buclele părului îi erau încleiate de sînge. Cu ochii închişi, cu braţele desfăcute, azvîrlite în lături, părea odrasla părăsită a unui accident supranatural al timpului, la fel de nenorocit precum eram eu însumi.

Ce făcuse pentru a deveni ceea ce era? Putuse o fiinţă atît de tînără să înţeleagă, odinioară, sensul unei atare hotărîri, rostise oare de bunăvoie jurămîntul?

M-am ridicat şi m-am îndreptat încet spre el, l-am privit de sus, am privit sîngele care-i umpluse cămaşa şi îi murdărea chipul.

Mi s-a părut că a oftat şi am crezut că-i aud răsuflarea.

Nu-şi deschisese ochii, şi un muritor nu cred că ar fi băgat de seamă vreo schimbare. Dar eu i-am simţit durerea, i-am simţit imensitatea şi mi-am dorit să n-o fi perceput. Vreme de o clipă, am înţeles prăpastia care ne despărţea, care separa încercarea lui de a mă domina de legitima mea apărare.

Cuprins de disperare, încercase să înfrîngă cea ce nu reuşea să înţeleagă. Iar eu îl învinsesem, instinctiv şi aproape fără nici un efort.

Toată durerea s-a aruncat iar asupra mea, o dată cu spusele lui Gabrielle şi cu învinuirile lui Nicolas. Furia mea nu însemna nimic, în comparaţie cu disperarea şi dezolarea lui Armand.

Acesta a fost poate motivul pentru care m-am aplecat asupra lui şi l-am luat în braţe. Poate am făcut-o pentru că era de o frumuseţe ieşită din comun şi atît de pierdut. La urma urmei, eram de-un neam.

Era, nu-i aşa? destul de firesc ca un semen de-al lui să-l ducă din locul acela, unde, mai devreme sau mai tîrziu, muritorii l-ar fi găsit; să-l poarte, clătinîndu-se, sprijinindu-l.

Nu mi-a opus rezistenţă. Curînd a reuşit să se ţină singur pe picioare. Apoi a pornit, clătinîndu-se, rezemîndu-şi braţul de umărul meu. L-am sprijinit şi l-am ajutat pînă cînd ne-am îndepărtat de Palatul Regal, pe strada St.Honoré.

Nu aruncam trecătorilor decît priviri fugare, pînă cînd, sub un pîlc de copaci, am zărit o formă cunoscută, ce nu emana nici un fel de aromă muritoare, şi mi-am dat seama că Gabrielle ne aştepta acolo de o bună bucată de vreme.

A înaintat, şovăitoare şi tăcută, iar chipul i s-a încruntat la vederea cămăşii îmbibate de sînge şi a zgîrieturilor de pe pielea lui cea albă, şi s-a arătat dornică să mă ajute să-l port, deşi nu prea ştia cum ar putea-o face.

Ceilalţi stăteau şi ei pe-aproape, undeva în grădinile cufundate în beznă. I-am auzit înainte de a-i vedea. Nicki era şi el acolo.

Veniseră şi ei, ca şi Gabrielle, de la mile depărtare, chemaţi de tumult, ori de cine ştie ce imagini pe care nu mi le puteam închipui. Ne aşteptaseră, iar acum ne priveau cum ne îndepărtam.

2

L-AM DUS la grajdurile pe care le închiriasem, iar acolo l-am ajutat să încalece. M-a privit însă de parcă ar fi fost gata să cadă în orice clipă, aşa că am urcat şi eu în şa, în spatele lui, şi am pornit toţi trei la galop.

Tot drumul spre casă, m-am întrebat ce aveam de făcut, dacă trebuia să-l duc în vizuina mea. Gabrielle nu a protestat. S-a mulţumit să îl privească. El nu spunea nimic, se făcuse mic şi stătea cuminte în şa, în faţa mea, senin ca un prunc, deşi nu era nicidecum un copil.

Desigur, ştiuse dintotdeauna unde se afla turnul, dar, pînă acum, gratiile îl împiedicaseră să intre. Iar acum, eu aveam de gînd să-l duc înăuntru. De ce nu-mi spunea nimic Gabrielle? Era întîlnirea pe care o dorisem, pe care o aşteptasem atît de mult... Eram convins că ea ştia ce se întîmplase.

Cînd, în sfîrşit, am descălecat, el a luat-o înainte şi s-a oprit în dreptul porţii, aşteptîndu-mă. Am scos la iveală cheia de oţel a zăvorului şi l-am privit îndelung, întrebîndu-mă ce fel de promisiuni i s-ar putea cere unui asemenea monstru înainte de a-i deschide poarta. Legile ospitalităţii însemnau oare ceva pentru creaturile nopţii?

Avea ochii mari şi negri, învinşi. Privirea lui părea tulbure. M-a scrutat în tăcere un timp îndelungat, apoi şi-a întins mîna stingă, încolăcindu-şi degetele pe grilajul de fier. Am privit neputincios, văzînd cum, cu un sunet strident, poarta a început să se

mişte, zdrelind stînca. Dar el s-a oprit şi s-a mulţumit să îndoaie puţin gratiile. Ar fi putut, deci, să intre în turn ori de cîte ori ar fi avut chef.

Am examinat gratiile de fier pe care le îndoise. Îl învinsesem o dată. Însemna asta că şi eu eram în stare să fac ceea ce făcuse el adineauri? Nu ştiam. Dacă nu eram în stare să-mi cunosc puterile, cum aş putea vreodată să le măsor pe ale lui?

— Vino, a spus Gabrielle, cu nerăbdare în glas, luînd-o înainte, pe treptele ce coborau spre cripta din donjon.

Era frig ca întotdeauna, căci aerul proaspăt de primăvară nu avea cum să pătrundă. Ea a aprins focul în vatra bătrînă, în vreme ce eu aprindeam lumînările. El se aşezase pe laviţa de piatră, privindu-ne. Am văzut cum căldura începea să-şi facă efectul asupra lui: trupul părea că îi devine mai solid şi chiar ritmul respiraţiei i s-a modificat. Parcă absorbea lumina, iar privirile i s-au limpezit.

Efectul luminii şi al căldurii asupra vampirilor este greu de prevăzut, şi touşi, vechiul clan renunţase şi la una, şi la cealaltă.

M-am aşezat pe cealaltă bancă de piatră şi mi-am lăsat privirile să rătăcească prin încăperea scundă, asemeni lui.

În tot acest timp, Gabrielle stătuse de-o parte. Într-un tîrziu s-a apropiat de el, şi-a scos batista şi a început să îi şteargă faţa.

A privit-o cu aceeaşi expresie cu care privise focul şi lumînările sau umbrele tremurînde de pe tavan. Părea să-l intereseze la fel de mult.

M-a trecut un fior cînd mi-am dat seama că rănile de pe chipul lui aproape dispăruseră. Oasele lui erau din nou întregi, faţa îşi recăpătase forma iniţială, doar paloarea accentuată mai amintea de sîngele pe care-l pierduse.

Fără să vreau, inima mi s-a umplut de bucurie, ca atunci pe crenelurile turnului, cînd i-am auzit vocea.

M-am gîndit la durerea ce mă străpunsese o dată cu colţii şi minciuna lui, cu numai o jumătate de oră în urmă, la Palat.

Îl uram. Dar nu mă mai săturam să-l privesc. Gabrielle l-a pieptănat şi i-a şters mîinile de sînge. În tot acest timp, părea neputincios. Cît despre ea, nu-i puteam citi pe chip o expresie de înger plin de compasiune, ci mai degrabă curiozitatea, dorinţa de a fi lîngă el, de a-l atinge şi de a-l examina. În lumina pîlpîitoare a lumînărilor, s-au privit stăruitor.

El s-a aplecat uşor înainte, iar ochii îi erau din nou întunecaţi şi expresivi, de parcă viaţa iar fi revenit. Dacă n-ar fi avut hainele pline de sînge, ar fi putut părea uman. Ar fi putut...

— Ce vei face acum? l-am întrebat. Am rostit aceste cuvinte cu glas tare, ca Gabrielle să mă poată auzi. Vei rămîne la Paris şi-i vei lăsa în pace pe Eleni şi pe ceilalţi?

Nici un răspuns. Mă studia, contempla băncile de piatră şi sarcofagele. Trei sarcofage.

— Sînt convins că ştii ce fac ei, i-am spus. Vei părăsi Parisul sau ai de gînd să rămîi?

Am crezut că avea de gînd să-mi explice din nou cît de mare era răul pe care i-l pricinuisem, lui şi celorlalţi, dar gîndul acesta s-a risipit. Pentru o clipă, faţa i s-a posomorit.

Trăsăturile lui mi-l arătau învins, dar plin de căldură şi suferinţă omenească. Cît o fi de bătrîn? m-am întrebat. Cu cît timp în urmă fusese oare un om cu această înfăţişare?

M-a auzit, dar nu mi-a răspuns. A privit-o pe Gabrielle, care stătea lîngă foc, apoi pe mine. Şi, tăcînd, mi s-a adresat: *Iubeşte-mă. Ai distrus totul! Dar, dacă mă iubeşti, totul poate fi reclădit sub altă înfăţişare. Iubeşte-mă.*

Pledoaria lui mută poseda o elocvenţă inefabilă, pe care nu o pot reda în cuvinte.

— Ce-aş putea face ca să te fac să mă iubeşti? Ce ţi-aş putea oferi? Cunoaşterea

a tot ceea ce mi-a fost dat să văd, tainele puterii noastre, misterul care sînt?

Orice răspuns aş fi dat, mi s-ar fi părut o blasfemie. Şi, ca altă dată, în turn, am fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cu toată puritatea comunicării tăcute, glasul lui mai adăuga şi un adorabil ecou al sentimentelor sale.

Aşa cum mi se păruse la Nôtre-Dame, m-am gîndit din nou că vorbea aşa cum cred că vorbesc îngerii, dacă există cumva.

M-am trezit din gîndurile mele lipsite de importanţă, de o banalitate evidentă, datorită faptului că, brusc, a fost chiar lîngă mine. Braţele lui m-au înconjurat şi şi-a lipit fruntea de obrazul meu. Mi s-a adresat din nou, dar nu cu vocea fermecătoare de la Palatul Regal, ci cu glasul care-mi cîntase de la mile depărtare. Mi-a spus că, împreună, am putea cunoaşte şi înţelege lucruri inaccesibile vreunui muritor. Mi-a spus că, dacă îmi deschideam mintea pentru el, dacă îi dăruiam puterea şi tainele mele, mi le va dărui şi el pe ale sale. Fusese împins să-ncerce să mă distrugă, iar faptul că nu reuşise îl făcea să mă iubească şi mai mult.

Ideea aceasta era ispititoare, dar presimţeam pericolul. Un cuvînt îmi stăruia în minte: Fereşte-te!

Nu ştiu ce auzea şi ce vedea Gabrielle. Nu ştiu ce simţea.

Instinctiv, i-am ocolit privirea. În acea clipă, nimic nu îmi doream mai mult decît să mă uit drept în ochii lui şi să îl înţeleg. Totuşi, *ştiam* că nu trebuie să o fac. Oasele de sub Cimitirul Inocenţilor şi văpaia infernului pe care o întrevăzusem la Palatul Regal mi-au venit din nou în minte. Toată catifeaua şi dantelele veacului al optspreze-celea n-ar fi fost de ajuns pentru a-i reda un chip de om.

Mi-era imposibil să ţin ascunse faţă de el aceste gînduri, dar sufeream că nu i le puteam împărtăşi lui Gabrielle. Tăcerea care mă despărţea de Gabrielle mi se părea acum de neîndurat.

Lui i-aş putea vorbi, da, am putea visa împreună. Groaza şi veneraţia m-au determinat să-mi deschid braţele şi să-l îmbrăţişez. L-am strîns la piept, luptîndu-mă cu confuzia şi dorinţa care mă cuprindeau.

— Da, părăseşte Parisul, mi-a şoptit. Dar ia-mă cu tine. Acum n-aş putea să mai trăiesc aici. Rătăcesc într-un carnaval al groazei. Te rog...

— Nu, m-am auzit răspunzînd.

— Chiar nu însemn nimic pentru tine? m-a întrebat.

Apoi s-a întors către Gabrielle. Chipul ei era îngrijorat şi încremenit în vreme ce el o privea. Nu ştiam ce se petrece în sufletul ei şi, spre disperarea mea, mi-am dat seama că el îi vorbea, lăsîndu-mă de-o parte. Care avea să fie răspunsul ei?

Acum însă ne implora pe amîndoi.

— Nu există oare nimic altceva care să fie demn de respectul vostru, doar propriile voastre persoane?

— În seara aceasta, te-aş fi putut distruge, i-am răspuns. Numai respectul m-a împiedicat să o fac.

— Nu. A clătinat din cap, cu un gest groaznic de omenesc. N-ai fi putut să o faci niciodată.

Am zîmbit. Probabil că avea dreptate. Însă acum noi îl distrugeam pe o cale cu totul diferită.

— Da, a spus. Aşa este. Mă distrugi. Ajutaţi-mă. Daţi-mi doar cîţiva ani din tot ce vă stă înainte, amîndurora. Vă implor. Asta-i tot ce vă cer.

— Nu, am răspuns din nou.

Era aşezat aproape de mine pe bancă şi mă privea stăruitor. Din nou mi-a fost dat să asist la oribilul spectacol al chipului său, schimonosindu-se, îngustîndu-se, născînd riduri adînci, provocate de furie. Doar voinţa l-a făcut să fie puternic şi frumos. Cînd fluxul acestei voinţe se întrerupea, trăsăturile i se topeau ca acelea ale unei păpuşi de ceară. "Halucinaţia" trecuse. S-a ridicat, dîndu-se înapoi pînă lîngă foc, pentru a se îndepărta de mine. Voinţa pe care o răspîndea părea aproape materială.

În ochi îi strălucea o lumină ireală, care părea însă a nu-i aparţine, nici lui şi nici unui alt lucru pământesc. Iar focul ce-şi arunca vîlvătăile de dincolo de el îl învăluia ca o aureolă.

— Te blestem! a şoptit.

Am simţit un fior de spaimă.

— Te blestem, a repetat, venind înspre mine. Iubeşte-ţi, atunci, muritorii, şi trăieşte aşa cum ai trăit pînă acum, nepăsător, avînd poftă de orice şi iubind pe oricine, dar va veni o vreme cînd doar iubirea semenilor tăi te va putea salva.

Spunînd acestea, şi-a întors capul spre Gabrielle.

— Şi nu-ţi vor fi de ajuns progeniturile, cum este ea!

Cuvintele lui m-au lovit atît de tare, încît nu m-am putut stăpîni şi m-am ridicat de pe bancă, îndreptîndu-mă spre Gabrielle.

— Nu vin la tine cu mîinile goale, a insistat, îmblînzindu-şi dinadins glasul. Nu vin să te implor, fără să-ţi ofer nimic în schimb. Priveşte-mă. Spune-mi că nu ai nevoie de ceea ce vezi în mine, de cineva care are puterea de a te ajuta să treci cu bine prin încercările care te aşteaptă.

Ochii i s-au oprit asupra ei şi am văzut-o cum încremeneşte şi începe să tremure.

— Dă-i pace! am strigat.

— Nu ştii ce-i spuneam, mi-a zis cu răceală în glas. Nu încercam să-i fac nici un rău. Dar tu ştii ce ai făcut deja, iubindu-ţi muritorii?

Dacă nu îl opream numaidecît, avea să spună ceva îngrozitor, ceva care m-ar fi rănit şi pe mine şi pe Gabrielle. Ştia tot ce se întîmplase cu Nicki. Ştiam că ştie. Dacă undeva în adîncul sufletului meu, dorisem pieirea lui Nicki, el avea să ştie şi asta! De ce îi dădusem drumul să intre? Cum de nu-mi dădusem seama de ce era în stare?

— Chiar nu-ţi dai seama că totul e o prefăcătorie? mi-a zis, cu aceeaşi blîndeţe. Întotdeauna, moartea şi trezirea răscolesc mintea umană, astfel încît unul te va urî în veci fiindcă i-ai luat viaţa, iar altul te va dezamăgi prin excesele lui demne de dispreţ. Un al treilea va înnebuni, iar al patrulea va fi un monstru pe care n-ai să-l poţi controla. Un altul, în sfîrşit, va fi gelos pe superioritatea ta, în vreme ce altul va refuza să comunice cu tine.

A aruncat din nou o privire spre Gabrielle şi a schiţat un zîmbet.

— Dar vălul va coborî mereu între voi. Poţi crea o legiune de vampiri. Vei rămîne însă, în vecii vecilor, singur!

— Nu vreau să mai aud, toate acestea nu înseamnă nimic, i-am spus.

Chipul lui Gabrielle trecuse printr-o schimbare urîtă. Acum îl privea cu ură, eram sigur de asta.

A scos din nou acel sunet moale ce se dorea a fi un rîs, dar nu reuşea nicidecum să fie aşa ceva.

— Amanţi cu înfăţişare omenească ,m-a ironizat. Chiar nu-ţi poţi vedea greşeala? Celălalt te urăşte mai presus de orice raţiune, iar ea... Sîngele întunecat a făcut-o şi mai rece, nu-i aşa? Dar chiar şi pentru ea, oricît ar fi de puternică, va veni clipa în care se va teme de propria-i nemurire, şi pe cine crezi că are să dea vina?

— Eşti nebun, a şoptit Gabrielle.

— Ai încercat să-l ocroteşti pe violonist, dar pe ea nu te-ai gîndit c-ar trebui să o aperi.

— Nu mai spune nimic, i-am răspuns. Mă obligi să te urăsc. Chiar asta doreşti?

— Dar spun adevărul, ştii asta. Ceea ce nici unul din voi nu veţi putea afla vreodată, e profunzimea urii şi a resentimentelor celuilalt. Sau a suferinţei. Sau a iubirii.

A tăcut, iar eu n-am putut scoate o vorbă. Făcuse exact ceea ce mă temusem, şi eu nu am ştiut cum să mă apăr.

— Dacă mă părăseşti şi pleci cu ea, a continuat Armand, ai să faci din nou o greşeală. Pe Nicolas nu l-ai stăpînit niciodată. Iar ea se întreabă deja cum ar putea să

scape de tine. Dar, spre deosebire de ea, tu nu poţi suporta singurătatea.

Nu i-am putut răspunde. Ochii lui Gabrielle se făcuseră mai mici, iar gura i se strîmbase, plină de cruzime.

— Ai să vezi, va veni o vreme cînd vei căuta alţi muritori, cu speranţa că şmecheria întunecată îţi va aduce, în sfîrşit, iubirea după care tînjeşti. Şi dintre aceşti copii proaspăt mutilaţi şi imprevizibili, vei încerca să-ţi făureşti o citadelă împotriva timpului. Dar, dacă va dura mai mult de o jumătate de veac, citadela ta se va transforma într-o închisoare. Te avertizez! O adevărată citadelă, o fortăreaţă împotriva timpului îţi vei putea clădi doar cu ajutorul celor ce sînt la fel de puternici şi de înţelepţi ca şi tine.

O fortăreaţă împotriva timpului. Chiar şi pentru un neştiutor cum eram eu, aceste cuvinte aveau o anumită putere. Şi teama s-a răspîndit în mine, împletindu-se cu alte o mie de cauze.

În clipa aceea, mi s-a părut distant şi de o frumuseţe de nedescris, în lumina focului. Şuviţele castanii ale părului său de abia dacă-i atingeau fruntea netedă, iar buzele i se deschideau într-un zîmbet plin de încîntare.

— Dacă drumurile de odinioară ne sînt închise, n-am putea oare să rămînem împreună? m-a întrebat, iar vocea lui era din nou vocea chemărilor din depărtare. Cine altcineva ţi-ar putea înţelege suferinţa? Cine altcineva ar mai putea şti ce ţi-a trecut prin minte în noaptea aceea, cînd ai apărut pe scena micului tău teatru, înspăimîntîndu-i pe toţi cei pe care îi iubeai?

— Să nu vorbim despre asta, am murmurat.

Dar simţeam cum mă înmuiam, lăsîndu-mă în voia ochilor şi a glasului său. Simţeam pe-aproape extazul din noaptea aceea petrecută pe crenelurile turnului. Cu întreaga mea voinţă, am chemat-o pe Gabrielle.

— Cine ar mai putea înţelege ce se petrecea în mintea ta cînd supuşii mei renegaţi, fermecaţi de acordurile muzicii preţiosului nostru instrumentist, şi-au pus la cale vulgara întreprindere?

N-am scos nici un cuvînt.

— Teatrul Vampirilor? Buzele i s-au alungit într-un rînjet plin de răutate. Crezi că ea înţelege întreaga ironie, întreaga cruzime a acestor cuvinte? Crezi că ştie ce ai simţit cînd te aflai în scenă, tînăr actor aclamat de mulţime? Pe atunci, timpul îţi era prieten, nu duşman, cum îţi e acum! Atunci, preaiubiţii tăi muritori veneau la tine în culise ca să te îmbrăţişeze, iar tu îi aşteptai cu braţele deschise, erau mica ta familie...

— Te rog, opreşte-te. Te conjur să te opreşti.

— Cine altcineva îţi mai cunoaşte dimensiunile sufletului?

Vrăjitorie. O mai folosise vreodată cineva cu atîta pricepere? Şi ce ne spunea el, de fapt, dincolo de acest fluviu de cuvinte frumoase? *Veniţi la mine, iar eu voi fi soarele pe a cărui orbită veţi fi înlănţuiţi, iar razele mele vor scoate la iveală tainele pe care le păstraţi unul faţă de celălalt. Iar eu, cu puterile şi farmecele mele ascunse, am să vă controlez, am să vă posed şi-am să vă distrug!*

— Te-am mai întrebat o dată, am rostit. Ce vrei de la noi? Ce vrei cu adevărat?

— Te vreau pe tine! a răspuns. Pe tine şi pe ea! Vreau ca, începînd cu această răscruce, să fim trei!

Nu vrei să fim supuşii tăi?

Am clătinat din cap. În Gabrielle am observat aceeaşi prudenţă şi îndărătnicie.

Armand nu era mînios; de data asta, nu era nici o viclenie. Şi a şoptit, cu acelaşi glas rugător:

— Te blestem, şi am simţit, în declaraţia lui, teatralitate. M-am dăruit ţie în clipa în care m-ai înfrînt. Să-ţi aduci aminte de asta, atunci cînd copiii tăi întunecaţi se vor răzvrăti, cînd se vor ridica împotrivă-ţi. Aminteşte-ţi de mine.

Eram zguduit, mai zguduit decît fusesem la teatrul lui Renaud în noaptea tristă a

îngrozitorului sfîrşit al relaţiei cu Nicolas. Nu cunoscusem, nici măcar pentru o clipă, teama în catacombele de sub Cimitirul Inocenţilor, dar, de cînd intrasem în această încăpere, îmi era dat să o înfrunt.

Furia a început din nou să fiarbă în Armand, o emoţie prea îngrozitoare pentru a mai putea fi controlată.

L-am privit cum îşi pleca fruntea, întorcîndu-mi spatele. S-a făcut mic şi uşor ca un fulg, încrucişîndu-şi braţele pe piept, contemplînd flăcările şi născocind ameninţări la adresa mea, pe care apucam să le aud, deşi se stingeau înainte de a-i ajunge pe buze.

Ceva mi-a atras atenţia pentru o fracţiune de secundă. Fusese, poate, pîlpîitul unei lumînări. Poate că eu am fost cel care am clipit din ochi, fără să-mi fi dat seama. Orice-ar fi fost, el s-a făcut nevăzut. Mai exact, a încercat să dispară. N-am apucat să văd decît o umbră mare ce se îndepărta de foc.

— Nu! am strigat.

Aruncîndu-mă înspre acea formă nevăzută, l-am apucat strîns, obligîndu-l să redevină material.

Nu dispăruse, de fapt, ci doar se mişcase foarte repede, dar eu fusesem mai iute; acum stăteam faţă în faţă în pragul criptei şi am rostit din nou acea negaţie simplă, refuzînd să-l las să plece.

— Nu putem să ne despărţim aşa. Nu putem să ne despărţim urîndu-ne, pur şi simplu, nu putem.

Mi-am simţit voinţa topindu-se în vreme ce îl îmbrăţişam, ţinîndu-l strîns la piept, nelăsîndu-l să se elibereze, neîngăduindu-i nici măcar să se mişte.

Puţin îmi păsa de ceea ce era el, de ceea ce făcusem atunci cînd mă minţise, ori chiar atunci cînd încercase să mă biruiască. Nu-mi păsa că nu mai eram muritor şi nici n-aveam să mai fiu vreodată. Nu-mi doream decît ca el să rămînă. Doream să fiu cu el, să fiu ceea ce era el, şi toate spusele lui mi se păreau adevărate. Totuşi, dorinţele lui nu puteau fi împlinite. Nu-l puteam lăsa să ne stăpînească. Nu aveam să-l las să mă despartă de Gabrielle.

Mă întrebam dacă el îşi dădea, într-adevăr, seama ce ne cerea să facem. Credea oare cu adevărat în cuvintele sale nevinovate?

Fără să scot o vorbă, fără să-i cer încuviinţarea, l-am condus înspre laviţa de lîngă foc. Din nou, presimţeam primejdia, o primejdie îngrozitoare. Dar asta nu avea importanţă. Locul său era aici, alături de noi.

GABRIELLE murmura în sinea ei. Se plimba încolo şi încoace. Mantia îi căzuse de pe umeri, dar ea părea a fi uitat de prezenţa noastră.

Armand o urmărea şi, cînd ea s-a întors către el, ne-a surprins, vorbind cu glas tare, pe neaşteptate:

— Vii la el şi-i spui "Ia-mă cu tine." Spui "Iubeşte-mă" şi ne ispiteşti cu cunoştinţele tale superioare, cu tainele tale şi, cu toate acestea, nu ne oferi nimic, nici unuia din noi, decît minciuni.

El i-a răspuns cu o şoaptă blîndă:

— Mi-am arătat puterea de a înţelege.

— Nu, ai încercat să ne amăgeşti doar cu înţelegerea ta. Ai creat imagini. Şi încă imagini destul de copilăroase! Doar asta ai făcut tot timpul. L-ai ademenit pe Lestat, la Palat, cu iluziile tale superbe, numai pentru a-l ataca. Iar aici, în loc să profiţi de răgazul dintre bătălii, încerci să semeni discordie între noi doi...

— Da, la început n-au fost decît iluzii, recunosc, a răspuns el. Dar cele ce le-am spus aici sînt adevărate. Îţi dispreţuieşti fiul fiindcă îi iubeşte pe muritori, fiindcă simte mereu nevoia de a fi în preajma lor, fiindcă se simte atras de violonist. Ştiai că darul întunecat îl va înnebuni, că, în cele din urmă, îl va distruge. Îţi doreşti libertatea, ca

toţi ceilalţi copii ai întunericului. Mie nu-mi poţi ascunde asta.

— Ah, dar eşti atît de naiv, a exclamat Gabrielle. Crezi că vezi, însă, de fapt, nu vezi nimic. Cîţi ani ai trăit ca muritor? Îţi mai aduci aminte de ei? Ceea ce ai perceput tu nu este nici măcar o frîntură din pasiunea ce mă leagă de fiul meu. L-am iubit cum n-am iubit niciodată vreo altă fiinţă de pe Pămînt. În singurătatea mea, fiul meu înseamnă totul pentru mine. Cum se face că nu poţi să interpretezi ceea ce vezi?

— Tu eşti cea care nu poate să înţeleagă, a răspuns Armand cu aceeaşi voce blîndă. Dacă ai fi dorit cu adevărat vreodată pe cineva, ai şti că ceea ce simţi pentru fiul tău nu înseamnă absolut nimic.

— Toate acestea sînt vorbe în vînt, l-am întrerupt.

— Nu, a răspuns ea, fără să clipească. Ceea ce mă leagă de fiul meu e mult mai profund. În cincizeci de ani de viaţă, n-am întîlnit decît o singură fiinţă mai puternică decît mine: pe fiul meu. Indiferent de ceea ce ne desparte, noi doi ne-am putea oricînd împăca unul cu celălalt. Dar cum am putea să te socotim pe tine ca fiind unul de-al nostru, cînd pentru tine, toate astea nu-s decît vreascuri de pus pe foc? Dar, acum, încearcă să-mi înţelegi ideea: ce ne poţi da, pentru ca noi să te vrem cu adevărat?

— Aveţi nevoie de îndrumarea mea, a răspuns Armand. De abia v-aţi început aventura şi nu aveţi nici o credinţă care să vă sprijine. Nu puteţi trăi fără nici o îndrumare...

— Sînt milioane de oameni care trăiesc fără vreo credinţă sau vreo îndrumare. Tu eşti cel care nu poate trăi fără ele.

I-am simţit durerea. Suferea.

Dar ea a continuat, cu voce egală, lipsită de expresie, de parc-ar fi rostit un monolog.

— Am şi eu întrebările mele. Sînt lucruri pe care s-ar cuveni să le ştiu. N-aş putea să trăiesc fără o anume filozofie călăuzitoare, dar ea nu are nimic de a face cu vechile credinţe în diavoli şi dumnezei.

A început iar să se plimbe de colo-colo, aruncîndu-i din vreme în vreme cîte o privire, în timp ce vorbea.

— Aş vrea să ştiu, de pildă, de ce există frumuseţea, a spus ea, de ce natura se încăpăţînează să o creeze, şi care este legătura între existenţa unei furtuni de vară, cu fulgere şi trăsnete, şi sentimentele pe care ea le trezeşte în noi? Dacă Dumnezeu nu există, dacă toate aceste lucruri nu sînt unite într-un sistem metaforic, de ce continuă ele să ne stîrnească, cu atîta putere, nevoia de simboluri? Lestat o numeşte grădina sălbatică, dar mie nu-mi ajunge o simplă denumire. Şi trebuie să mărturisesc că această curiozitate obsesivă, sau cum vrei tu să o numeşti, e cea care mă îndepărtează de victimele mele omeneşti. Ea e cea care mă mînă spre spaţiile largi, înspre natură, departe de orice creaţie a omului. Poate că mă va conduce departe de fiul meu, care e fermecat de tot ceea ce este omenesc.

S-a apropiat de el, dar nimic din atitudinea ei nu mai era feminin. Ochii i s-au îngustat în vreme ce îl privea direct în ochi.

— Aceasta e lumina în care mi se dezvăluie calea diavolului. Tu, în ce lumină ai parcurs-o? Ce ai mai învăţat, în afară de venerarea diavolului? Ce ştii despre noi şi despre felul în care ne naştem? Spune-ne şi nouă, căci asta ar putea să valoreze ceva pentru noi. Sau, la fel de bine, s-ar putea să nu valoreze nimic.

El rămăsese fără glas. Era incapabil să îşi ascundă uimirea. O privea, pradă unei confuzii nevinovate. Apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat de ea, încercînd parcă să-i scape, o fantomă descumpănită ce privea în gol, drept înainte.

S-a lăsat tăcerea. În clipele acelea, simţeam o nevoie stranie de a-l apăra pe Armand. Ea spusese, fără ocolişuri, adevărul despre lucrurile care o interesau, aşa cum făcuse dintotdeauna, de cînd o cunoşteam, şi, ca întotdeauna, era ceva de o indiferenţă brutală în spusele ei. Nu-i păsa deloc de cele prin care trecuse el.

Încearcă să te ridici la un alt nivel, părea că spune ea, la nivelul meu. Iar el se simţea micşorat şi neputincios. Neajutorarea lui devenea alarmantă. Nu reuşea să-şi revină după atacul ei. S-a întors şi a pornit din nou în direcţia laviţelor, de parcă ar fi vrut să se aşeze, apoi către sarcofage, apoi înspre perete. Aceste suprafeţe solide păreau că îl resping, de parcă voinţa lui ar fi încercat să le înfrunte, iar ele îl învingeau. S-a îndreptat spre scările înguste de piatră, apoi s-a întors înapoi în încăpere.

Gîndurile păreau a fi închise în mintea lui sau, mai rău, nu existau nici un fel de gînduri! Nu mai existau decît

imaginile răsturnate a ceea ce vedea drept în faţa ochilor, simple străluciri materiale, uşa ţintuită cu fiare, lumînările, focul. O evocare fugară a străzilor Parisului, a tarabelor şi trăsurilor, sunetul estompat al unei orchestre, o hărmălaie înfricoşătoare de cuvinte şi fraze din cărţile pe care le citise de curînd.

Mi-era greu să îndur toate astea, dar Gabrielle mi-a făcut un semn poruncitor să rămîn în locul în care mă aflam.

În criptă se întîmpla ceva. Ceva straniu se petrecea cu atmosfera însăşi. Ceva se schimba chiar şi în pîlpîirea luminărilor, focul a trosnit, lingînd pietrele înnegrite de dincolo de el, iar şobolanii au pornit a se agita în încăperea de dedesubt, cea a morţilor.

Armand s-a oprit la uşa boltită. Mi s-a părut că trecuseră ore întregi, deşi nu era aşa. Gabrielle părea a fi departe, în colţul retras al încăperii, la fel de rece chiar şi în concentrarea-i maximă, cu ochii pe cît de mici, pe atît de strălucitori.

Armand avea să ne vorbească, dar nu pentru a ne oferi o explicaţie. Spusele lui nu se îndreptau spre un anume subiect, ci era de parcă l-am fi spintecat, iar imaginile s-ar fi scurs din el precum sîngele.

Armand părea doar un băieţel cu braţele încrucişate, încremenit în pragul uşii. Ştiam ce simţeam. Era o intimitate monstruoasă cu unul dintre semenii mei, o intimitate care făcea să pălească pînă şi clipele de extaz ale supunerii victimelor, banalizîndu-le. Se deschidea pentru noi, nereuşind să mai stăpînească izbucnirea strălucitoare de imagini, care făcea ca vocea lui tăcută de mai înainte să pară firavă, lirică şi artificială.

Aceasta să fi fost primejdia pe care o presimţeam adineauri, cea care îmi stîrnise teama? Chiar în clipa în care o recunoşteam ca atare, mă supuneam ei, şi m-am gîndit că toate marile lecţii pe care mi le dăduse viaţa le învăţasem renunţînd la frică. Spaima străpungea, încă o dată, carapacea cu care mă înconjurasem, permiţînd naşterea a ceva nou.

Niciodată, în întreaga mea existenţă, fie ea muritoare ori nemuritoare, nu mă simţisem atît de ameninţat de intimitate.

POVESTEA LUI ARMAND

3

CAMERA se estompase încetişor, iar zidurile dispăruseră. Soseau călăreţii. Un nor de praf se ridica la orizont. Apoi ţipete îngrozite. Un copil cu părul castaniu, purtînd haine aspre, ţărăneşti, alerga dezorientat. Hoarda călăreţilor a năvălit, iar copilul s-a zbătut în zadar, lovind în dreapta şi în stînga, atunci cînd a fost prins şi aruncat de-a curmezişul şeii unuia dintre călăreţi, care l-a purtat dincolo de capătul lumii. Copilul acela era Armand.

Toate acestea se petreceau în stepele sudice ale Rusiei, dar Armand habar nu avea că aceea era Rusia. Îşi cunoştea mama şi tatăl, fusese la biserică şi auzise de

Dumnezeu şi de Satana, dar nu apucase să înveţe semnificaţia cuvîntului "acasă", nu cunoştea numele limbii pe care o vorbea şi n-avea de unde să ştie că cei ce îl răpiseră erau tătari şi că el nu avea să mai revadă, în veci, nimic din toate cîte-i fuseseră dragi, din toate lucrurile pe care le cunoscuse.

Beznă, mişcările tumultuoase ale unei nave şi veşnica senzaţie de greaţă, apoi, izvorînd din acest coşmar al spaimei şi disperării amorţite, vasta întindere de clădiri neverosimile care era Constantinopolul ultimelor zile ale Imperiului Bizantin, cu mulţimile-i fantastice şi tîrgurile sale de sclavi. Babilonia ameninţătoare a limbilor străine, ameninţări rostite în limbajul universal al gesturilor şi, de jur-împrejurul său, duşmanii pe care nu-i putea deosebi şi îndupleca, de care n-avea unde să fugă.

Aveau să treacă ani, cît o viaţă de muritor, pînă cînd Armand îşi va aminti de acele chinuitoare momente şi le va afla numele şi istoriile: dregătorii bizantini de la curte, care voiau să-l castreze, paznicii islamici ai haremurilor, ce aveau intenţii asemănătoare, mîndri războinici mameluci ai Egiptului, care voiau să-l ia cu ei la Cairo, pentru a-l face puternic şi drept, şi strălucitorii veneţieni cu glasuri mieroase, purtînd cizme cu carîmbi înalţi şi veste de catifea. Aceştia din urmă erau cei mai uimitori dintre toţi, creştini ca şi el, şi totuşi, rîzînd încetişor între ei, în vreme ce-l studiau, iar el stătea mut în faţa lor, incapabil să le răspundă, să-i roage sau să spere.

Apoi a văzut din nou marea, albastrul legănător al Egeei şi Adriaticii; din nou, senzaţia de greaţă şi un jurămînt solemn de a refuza să mai trăiască.

Marile palate maure ale Veneţiei, răsărind din oglinda suprafeţei lagunei, şi casa în care-a fost dus, cu zeci şi zeci de camere secrete, lumina cerului strecurîndu-se doar printre gratiile ferestrelor, şi ceilalţi băieţi vorbindu-i în limba aceea ciudată şi melodioasă a veneţienilor; ameninţările şi mîngîierile menite să îl convingă, în pofida fricii şi a superstiţiilor, să comită acele păcate cu o nesfîrşită procesiune de străini, în acest univers de marmură luminat de torţe, în care fiecare uşă se deschidea spre o altă scenă de tandreţe, ce se supunea aceluiaşi ritual, aceleiaşi dorinţe inexplicabile, atît de crudă în cele din urmă.

Şi, la urmă de tot, noaptea în care, după ce zile întregi refuzase să se supună şi fusese înfometat şi brutalizat, astfel încît refuza să mai vorbească, a fost împins din nou printr-una din acele porţi, aşa cum era, murdar şi orbit de întunericul camerei în care fusese închis, într-o încăpere în care îl aştepta un bărbat foarte înalt, îmbrăcat în catifea roşie, cu un chip ascetic şi luminos. Acesta l-a atins blînd cu degetele-i reci şi, ca într-un vis, nu a ţipat atunci cînd a văzut monedele trecînd dintr-o mînă într-alta. Dar erau mulţi bani, prea mulţi. Fusese iar vîndut. Chipul noului său stăpîn era prea neted, de parcă ar fi fost o mască.

Abia atunci a început să ţipe. A jurat că le va da ascultare şi n-are să mai fie îndărătnic. Să-i spună cineva unde-l duceau, va fi ascultător de-acum înainte, vă rog, vă rog... Dar chiar în vreme ce era tîrît în jos pe trepte, spre mirosul stătut al canalului, a simţit din nou degetele delicate şi ferme ale noului său stăpîn, iar pe gît amprenta răcoroasă şi tandră a buzelor care, niciodată, n-aveau să-i mai facă vreun rău, într-un prim sărut irezistibil şi fatal.

Cîtă iubire în acest prim sărut vampiric! L-a scăldat purificîndu-l, *asta a fost tot,* şi a fost purtat într-o gondolă, care înainta, ca un scarabeu uriaş şi sinistru, prin canalele înguste, pînă spre pontonul de sub o altă clădire.

Beat de plăcere. Beat, în mînile albe, mătăsoase, ce-i netezeau părul, şi a glasului care-i şoptea că e frumos; îmbătat de chipul care, în clipele tulburi ale emoţiei, părea inundat de expresii, redevenind apoi, în clipele de odihnă, calm şi strălucitor, ca dăltuit în alabastru şi împodobit cu nestemate. Era precum un ochi de apă în lumina lunii. Atinge-l, fie şi numai cu vîrful degetelor şi întreaga-i viaţă va răsări la suprafaţă, cufundîndu-se pe dată înapoi în linişte.

Beat, în lumina dimineţii, la amintirea sărutărilor acelora, cînd s-a trezit singur şi a deschis uşă după uşă, găsind cărţi şi hărţi, şi statui de marmură şi granit, pînă cînd

ceilalţi ucenici l-au găsit şi l-au îndrumat răbdători, arătîndu-i ce avea de făcut — lăsîndu-l să îi privească sfărîmînd pigmenţii strălucitori, învăţîndu-l să dilueze culorile pure cu gălbenuş de ou şi cum să răspîndească acest lac pe suprafaţa panourilor, conducîndu-l sus pe schele pentru a munci cu migală pe marginile pînzei uriaşe, pictînd soarele şi norii şi îndemnîndu-l să admire chipurile şi mîinile acelea uriaşe şi aripile îngerilor pe care doar penelul maestrului avea voie să le atingă.

Îmbătat de mîncărurile delicioase, pe care nu-i fusese dat a le gusta pînă atunci şi de vinul ce părea că nu se va termina niciodată, la masa lungă la care se aşeza împreună cu ceilalţi ucenici.

Adormind în cele din urmă şi trezindu-se doar în amurg, cînd stăpînul se afla la căpătîiul patului enorm, chipeş ca o himeră în veşmintele-i roşii de catifea, cu părul său alb şi des strălucind în lumina felinarului, avînd ochii plini de o fericire simplă, albastru-cobalt. Sărutul fatal.

— Ah, da, niciodată să nu mă părăseşti, da... Nu mi-e teamă.

— Curînd, iubitul meu, curînd vom fi cu adevărat uniţi.

Casa întreagă, scăldată în lumina torţelor. Stăpînul, cocoţat pe schele, cu penelul în mînă:

— Stai acolo, unde e lumina, nu te mişca.

Ore şi ore în şir, îngheţat în aceeaşi poziţie, pînă cînd, înaintea zorilor, şi-a văzut propriul chip acolo, pe pînză, chipul unui înger, iar stăpînul s-a îndepărtat zîmbind pe coridorul fără sfîrşit.

— Nu, stăpîne, nu mă părăsi, lasă-mă să rămîn cu tine, nu pleca...

Din nou ziuă, bani în buzunarul său, aur veritabil, şi măreţia Venţiei cu bulevardele-i inundate de un verde întunecat, şerpuind printre palate, iar ceilalţi ucenici, luîndu-l de braţ, şi aerul proaspăt, şi cerul limpede peste Piazza San Marco, precum un vis din copilărie, şi din nou acasă, la palazzo, în amurg, venirea stăpînului, stăpînul aplecîndu-se asupra unui panou mai mic, cu o pensulă, lucrînd mereu mai repede, în vreme ce ucenicii se holbau la el, pe jumătate îngroziţi, pe jumătate fascinaţi, stăpînul privind în sus şi văzîndu-l, punînd jos pensula şi conducîndu-l afară din atelierul enorm, în care ceilalţi aveau să muncească pînă după miezul nopţii, chipul său în mîinile stăpînului, singuri, din nou, în dormitorul său, acel secret, de care nu trebuia să vorbească nimănui, niciodată, sărutul.

Doi ani? Trei ani? Nu există cuvinte care să descrie şi cuprindă cu totul gloria acelor vremuri: flotele ce porneau la război din port, imnurile ce se înălţau în faţa altarelor bizantine, reprezentaţiile cu patimi şi mistere în biserici sau în piazza, cu gurile iadului şi diavolii schimonosiţi, şi mozaicurile strălucitoare ce împînzeau zidurile din San Marco şi San Zanipolo ori cele ale Palatului Ducal, şi pictorii ce se plimbau pe acele uliţi, Giambono, Uccello, Vivarini sau Bellini. Nesfîrşitele petreceri şi procesiuni şi veşnic, la orele mici ale diminetii, în vastele încăperi ale palazzo-ului, în lumina torţelor, singur împreună cu stăpînul, în vreme ce ceilalţi dormeau liniştiţi, încuiaţi în încăperile lor. Pensula stăpînului, alergînd pe pînza din faţa sa, de parcă ar fi scos la iveală pictura şi nu ar fi creat-o: soare şi cer, şi mare, izvorînd din bolta aripilor de înger.

Şi momentele acelea îngrozitoare, dar inevitabile, cînd stăpînul sărea în picioare urlînd, aruncînd în toate direcţiile borcanele cu vopsea, ducîndu-şi mîinile la ochi, de parc-ar fi vrut să-i smulgă din orbite.

— De ce nu pot vedea? De ce nu pot vedea mai bine decît văd muritorii?

Pitit în braţele stăpînului. Aşteptînd extazul sărutului. Secret întunecat, taină de nedezvăluit. Stăpînul părăsind palatul cu puţin înaintea zorilor.

— Lasă-mă să te însoţesc, stăpîne.

— Curînd, iubitul meu, micuţul meu, cînd vei fi de ajuns de înalt şi de puternic, şi n-ai să mai fii atît de fragil. Acum du-te şi bucură-te de toate plăcerile ce ţi se oferă, fă dragoste cu o femeie şi fă dragoste şi cu un bărbat în nopţile ce au să vină. Uită de

amărăciunea pe care ai trăit-o în acel bordel şi gustă din toate atît cît mai e timp.

Şi puţine erau nopţile ce se sfîrşeau fără ca acea siluetă să revină, chiar înaintea răsăritului, roşie-n obraji şi caldă de astă dată, pentru a-i da îmbrăţişarea care-l va ajuta să reziste peste zi, pînă la următorul sărut, fatal, în amurg.

A învăţat să citească şi să scrie. Ducea picturile în bisericile şi în capelele marilor palate, încasa plăţi şi cumpăra pigmenţi şi uleiuri. Muştruluia slugile, cînd găsea paturile nefăcute şi hrana negătită. Era îndrăgit atît de mult de către ucenici, încît o dată treaba terminată, aceştia plîngeau cînd îi trimitea spre alte locuri de muncă. Citea stăpînului poezii şi învăţa să cînte felurite melodii.

A venit în cele din urmă şi noaptea aceea cînd, la orele tîrzii, cînd întreaga Veneţie dormea, stăpînul i-a spus:

— Aceasta e clipa, frumosul meu, ca tu să mi te alături şi să-mi devii asemeni. Desigur, dacă asta ţi-e dorinţa...

— Da.

— Să te furişezi în taină, pentru a te hrăni cu sîngele răufăcătorilor, aşa cum fac eu, şi să păzeşti în veci aceste taine.

— Mă leg să o fac, mă las în voia ta, vreau... să fiu cu tine, stăpîne, în veci, căci tu m-ai făurit aşa cum sînt acum. N-am avut niciodată vreo altă dorinţă mai fierbinte.

Stăpînul şi-a îndepărtat pensula spre pictura ce atingea tavanul, pe deasupra schelăriei.

— Acesta-i singurul soare pe care-l vei mai vedea vreodată. Dar un mileniu de nopţi îţi vor aparţine şi-ţi va fi dat să vezi lumina aşa cum n-a văzut-o vreodată vreun muritor, şi să smulgi, asemeni lui Prometeu, din stele, o veşnică iluminare ce-ţi va îngădui să înţelegi totul.

Cîte luni au trecut apoi, bucurîndu-se de puterea darului întunecat?

A urmat o viaţă nocturnă de rătăciri împreună pe alei şi canale, prin noaptea plină de primejdii, de care nu mai avea a se teme, şi plăcerea seculară de a ucide, însă niciodată vreun suflet nevinovat. Nu, doar răufăcătorii, străpungîndu-le creierul, pentru a-l scoate la iveală pe Typhon, asasinul propriului său frate, înainte de a sorbi răul direct din gîtul victimei muritoare, pentru a-l transmuta, precum alchimiştii, în pur extaz, în vreme ce stăpînul îi arăta calea, împărtăşind-o.

Şi apoi, pictura, orele de singurătate în compania noului său talent, în vreme ce pensula părea uneori că aleargă singură pe suprafaţa smălţuită. Ei doi, pictînd aproape cu furie tripticul, şi ucenicii muritori adormiţi printre borcanele cu vopsea şi sticlele de vin, şi o singură taină ce le tulbura liniştea, taina plecărilor stăpînului din Veneţia, într-o călătorie care, ca şi înainte, li se părea fără de sfîrsit celor ce rămîneau acasă.

Despărţirea era însă şi mai grea acum. Să vîneze de unul singur, fără stăpîn şi să aştepte de unul singur, în pivniţa adîncă, după vînătoare, în aceeaşi chinuitoare singurătate... Să nu mai audă clinchetul rîsetelor stăpînului său, bătaia inimii sale...

— Dar unde te duci? De ce nu mă poţi lua cu tine?

Armand se pierdea în rugăminţi. Nu împărtăşeau acum aceeaşi mare taină? De ce rămînea atunci acest mister neexplicat?

— Nu, iubitul meu, tu nu eşti încă pregătit să porţi această povară. Deocamdată, ea trebuie să rămînă doar a mea, aşa cum a fost vreme de mai bine de o mie de ani. Cîndva, ai să mă poţi ajuta să fac ceeea ce am de făcut, dar asta se va întîmpla numai atunci cînd vei fi pregătit pentru cunoaştere, cînd îmi vei fi arătat cu adevărat dorinţa ta de a şti şi cînd vei fi îndeajuns de puternic pentru ca nimeni să nu-ţi poată smulge ceea ce ştii, împotriva voinţei tale. Pînă atunci, va trebui să înţelegi că nu am de ales şi trebuie să te părăsesc. Trebuie să am grijă de Cei Ce Trebuie Păziţi, aşa cum am făcut şi pînă acum.

Cei Ce Trebuie Păziţi.

Armand se gîndea mereu la asta; se temea de ei. Dar se temea mai ales, fiindcă,

din cînd în cînd, i-l răpeau pe stăpîn, şi a învăţat să nu-i mai fie frică doar atunci cînd stăpînul se întorcea de fiecare dată înapoi la el.

— Cei Ce Trebuie Păziţi sînt în pace sau tac, spunea el de fiecare dată, scoţîndu-şi mantia de catifea roşie de pe umeri. Poate că nu vom şti niciodată mai mult.

Şi sărbătoarea continua, vînătoarea de răufăcători pe uliţele Veneţiei, în doi, doar el şi stăpînul.

Cît timp ar fi putut să treacă aşa? O viaţă de om? O sută de vieţi?

Nu a trecut însă nici o jumătate de an de plăceri întunecate, pînă cînd, într-o seară, în amurg, stăpînul a apărut la căpătîiul sicriului său din pivniţa adîncă de pe malul apei, spunînd:

— Ridică-te, Armand, trebuie să plecăm. Ei sînt aici!

— Dar cine sînt ei, stăpîne? Cei Ce Trebuie Păziţi?

— Nu, iubitule, e vorba de ceilalţi. Vino, n-avem timp de pierdut!

— Dar în ce fel ne-ar putea face vreun rău? De ce trebuie să plecăm?

Chipurile albe de la ferestre, bubuiturile în uşă. Geamuri sfărîmate. Stăpînul învîrtindu-se de colo-colo, privind tablourile. Mirosul de fum. Miros de păcură aprinsă. Urca din pivniţă, cobora dinspre etajele superioare.

— Fugi, n-avem vreme să salvăm nimic.

În sus, pe trepte, către acoperiş.

Chipuri ascunse sub glugile negre, azvîrlind torţe prin uşile deschise, focul mugind în camerele de dedesubt, făcînd geamurile să explodeze, gîlgîind în casa scărilor. Toate tablourile ardeau.

— Pe acoperiş, Armand. Să mergem!

Creaturi asemeni nouă, înveşmîntate în zdrenţe negre! Alţii, asemeni nouă! Stăpînul, în goana lui spre acoperiş, îi spulbera în toate direcţiile. Se auzea pîrîit de oase atunci cînd se loveau de pereţi ori chiar de tavan.

— Blasfematorule! Ereticule! lătrau vocile străinilor. Mai multe braţe l-au apucat pe Armand, imobilizîndu-l.

Sus, în capul scărilor, stăpînul s-a întors şi i-a strigat:

— Armand! Ai încredere în forţa ta. Haide!

Dar atacatorii s-a năpustit grămadă asupra stăpînului. Îl copleşeau. De fiecare dată cînd unul era azvîrlit de pereţi, apăreau alţi trei. Dar la un moment dat, cincizeci de torţe s-au lovit de catifeaua veşmintelor stăpînului, de mînecile sale lungi şi roşii, de pletele sale albe. Flacăra s-a înălţat pînă-n tavan, în vreme ce el, transformat într-o torţă vie, continua să-şi lovească adversarii, lovindu-i cu braţele sale aprinse, în vreme ce ei continuau să îşi îngrămădească torţele la picioarele lui, de parcă ar fi pus vreascuri pe foc.

În acest timp, Armand era tîrît în jos, departe de casa incendiată, împreună cu restul ucenicilor muritori, care urlau îngroziţi. Printre strigăte şi vaiete, au plutit pe ape, departe de Veneţia, în pîntecele unei nave la fel de înspăimîntătoare precum fusese corabia negustorilor de sclavi. În cele din urmă, au debarcat într-un luminiş aflat sub cerul liber.

— Blasfematorule! Blasfematorule!

Rugul s-a înălţat, iar, de jur-împrejur, siluetele cu glugi negre au încins o horă, strigînd:

— În foc cu ereticul!

— Nu! Nu-mi faceţi una ca asta, nu!

Şi cum îi privea, încremenit de spaimă, i-a văzut pe sărmanii ucenici muritori, fraţii săi, unicii săi prieteni, tîrîţi înspre vîlvătaie, urlînd înspăimîntaţi de moarte, în vreme ce erau prinşi şi aruncaţi în flăcări.

— Nu... Opriţi-vă, ei n-au nici o vină! Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-vă, sînt nevinovaţi!

Ţipa, dar îi sunase şi lui ceasul. În ciuda zbaterilor sale, a fost ridicat şi azvîrlit în

sus. A căzut apoi în mijlocul gheenei.

— Stăpîne, ajută-mă!

Cuvintele i s-au transformat într-un vaier prelung.

Se zbătea, urla, nebun de durere.

În cele din urmă, a fost scos din flăcări. Aruncat înapoi în viaţă. Acum zăcea în ţărînă, privind către cer. I se părea că flăcările lingeau cerul, dar el era departe de ele, nici măcar nu le mai simţea arşiţa. Simţea, în schimb, mirosul hainelor şi al părului său pîrjolit. Durerea cea mai cumplită îi ardea obrajii şi palmele, sîngele i se scurgea din trup şi de-abia îşi putea mişca buzele...

— ... Toate înfăptuirile deşarte ale stăpînului tău au fost nimicite, toate creaţiile pe care le-a realizat, cu puterile-i întunecate, printre muritori, chipurile de îngeri şi sfinţi ori muritori! Au vrei să fii şi tu nimicit? Sau vrei să slujeşti Satanei? Alege. Te-am lăsat să simţi gustul focului, şi focul te aşteaptă, flămînd. Iadul te-aşteaptă. Ai de ales.

— ...da...

— ...şi-ai să slujeşti pe Satana aşa cum se cuvine a-l sluji.

— Da...

— Căci toate în astă lume sînt deşertăciune, şi n-ai să-ţi foloseşti puterile întunecate pentru nici o deşertăciune

de-a muritorilor, nici pentru a picta, nici pentru a compune muzică, nici pentru a dansa şi nici pentru a recita pentru distracţia muritorilor, ci numai şi numai pentru slujirea Satanei. Puterea-ţi întunecată să seducă, să înspăimînte şi să distrugă, numai să distrugă...

— Da...

— ... te vei închina singurului tău stăpîn, Satana, veşnic Satana, acum şi-n veci... vei sluji adevăratului tău stăpîn, în beznă, chin şi durere, îi vei supune mintea şi inima ta...

— Da.

— Şi cum nu vei avea nici o taină faţă de fraţii tăi întru Satana, ai să le dezvălui tot ce ştii despre blasfemator şi povara lui...

Tăcere.

— Vei dezvălui ce ştii despre povară, copile! Păzea, căci focul te-aşteaptă.

— Nu vă înţeleg...

— Cei Ce Trebuie Păziţi. Vorbeşte.

— Despre ce să vorbesc? Nu ştiu nimic, afară de faptul că nu vreau să sufăr! Sînt foarte înspăimîntat...

— Adevărul, copil al întunericului. Unde sînt? Unde sînt Cei Ce Trebuie Păziţi?

— Nu ştiu. Dacă aveţi puterea să o faceţi, cercetaţi-mi mintea. N-am nimic să vă spun.

— Dar spune-ne, copile, *ce* sînt *ei?* Nu ţi-a spus-o niciodată? Ce sînt Cei Ce Trebuie Păziţi?

Aşadar, nici ei nu ştiau. Şi pentru ei, nu era decît o expresie fără conţinut. *Cînd vei fi îndeajuns de puternic pentru ca nimeni să nu-ti poată smulge ceea ce ştii împotriva voinţei tale.* Stăpînul fusese înţelept.

— Ce înseamnă asta? Unde sînt? Avem nevoie de un răspuns.

— Vă jur că nu ştiu. Jur, pe spaima mea, care e tot ce am în clipa asta, că nu ştiu!

Chipuri palide se aplecau asupra lui, unul cîte unul. Buze insipide, dîndu-i sărutări aspre, dulci, mîini care-l mîngîiau, iar din încheieturi li se scurgeau picături minuscule de sînge. Voiau ca adevărul să fie scos la iveală prin sînge. Dar mai conta oare? Sîngele era sînge.

— Acum eşti un copil al diavolului.

— Da.

— Să nu plîngi după Marius, stăpînul tău. Marius e acum în iad, acolo unde-i era locul. Şi-acum, bea sîngele care are să te vindece, ridică-te şi dansează, întru gloria

Satanei, cu cei asemeni ţie! Şi nemurirea are să fie a ta!

— Da.

Sîngele îi ardea limba în vreme ce-şi ridica privirea, sîngele îl umplea cu o încetineală chinuitoare.

— Da, vă rog...

Era împresurat de fraze pronunţate în latineşte şi de bătaia surdă a tobelor. Erau mulţumiţi. Ştiau că el spusese adevărul. N-aveau să-l mai ucidă, şi extazul provocat de cunoaşterea acestui lucru eclipsa orice alte consideraţii. Durerea din obraji şi din palme se transformase în extaz.

— Ridică-te, tinere, şi alătură-te copiilor întunericului.

— Da, aşa voi face.

Mîini albe i-au apucat mîinile. Sunet de corn şi instrumente cu coarde suprapunîndu-se peste duduitul tobelor, harfe ciupite într-un ritm hipnotic, în vreme ce hora a prins a se învîrti. Chipurile ascunse de zdrenţele negre de cerşetor, mantiile fîlfîind în vreme ce îşi ridicau genunchii la piept şi-şi încovoiau spinările.

Frîngîndu-şi mîinile, se răsuceau, săreau şi se ghemuiau iar, învîrtindu-se roată, şi un cîntec bolborosit răzbătea dintre buzele lor pecetluite, mereu mai puternic.

Hora se-nvîrtea tot mai repede. Bolboroseala lor era o vibraţie melancolică, lipsită de formă şi de continuitate, şi totuşi, părea a deveni o formă a vorbirii, un adevărat ecou al gîndurilor. Se auzea tot mai tare, ca un geamăt ce refuză a se transforma în ţipăt.

Scotea şi el un sunet identic şi se învîrtea cu ei, începea să ameţească de atîta învîrtit, ţopăia făcînd salturi înalte. Mîinile lor îl apucau, buzele lor îl sărutau, se răsucea şi era împins de către ceilalţi, cineva striga în latineşte, un altul îi răspundea, altul striga şi mai tare, şi răspunsul venea pe dată.

Zbura şi nimic nu-l mai lega de pămînt şi de îngrozitoarea moarte a stăpînului său, de moartea din tablourile sale şi de moartea celor pe care-i iubise. Vîntul îi flutura împrejur şi arşiţa îi biciua faţa şi ochii. Dar cîntecul era atît de frumos, încît nu mai conta că el nu ştia versurile şi nu ştia să se roage Satanei, nu ştia cum să creadă şi nici în ce fel s-ar putea închina. Dar nimeni nu părea să bage de seamă acest lucru şi erau cu toţii un singur glas, strigînd şi lamentîndu-se, răsucindu-se şi ţopăind întruna, aplecîndu-se înainte şi înapoi, lăsîndu-şi capetele pe spate, iar focul îi orbea şi-i lingea cu limbile sale fierbinţi şi cineva striga: "Da, Da!"

Muzica a izbucnit. Un ritm barbar a ţîşnit din tobe şi tamburine şi glasuri ademenitoare au pornit a intona o melodie. Vampirii îşi azvîrleau braţele în sus, hăulind, siluetele lor fulgerau în jurul lui, contorsionîndu-se, cu spinările încovoiate, bătînd din călcîie. Îl înspăimînta şi, în acelaşi timp, îl atrăgea, iar cînd mîinile lor se agăţau de el şi-l răsuceau, se zvîrcolea şi el, bătea din picioare şi dansa asemeni celorlalţi, dînd frîu liber durerii din el, scuturîndu-şi membrele şi hohotind.

Înaintea zorilor, delira, şi o duzină de fraţi îl mîngîiau, încercînd să-l liniştească. În cele din urmă, l-au condus pe nişte trepte ce păreau să ducă în măruntaiele pămîntului.

ÎN LUNILE care au urmat, Armand a visat, se pare, că stăpînul său nu murise în flăcări.

A visat că stăpînul său căzuse de pe acoperiş, ca o cometă scînteietoare, în apele salvatoare ale canalului de dedesubt. Acum stăpînul supravieţuia în munţii din nordul Italiei. Stăpînul îl chema. Stăpînul se afla în sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziţi.

Uneori, în visele sale, stăpînul era la fel de puternic şi de strălucitor precum fusese dintotdeauna; radia frumuseţe. În altele, era ars şi scofilcit, negru ca un tăciune care respiră; avea ochi mari şi galbeni şi doar pletele sale albe erau la fel de dese şi de bogate ca înainte. În slăbiciunea lui, se tîra în ţărînă, implorîndu-l pe

Armand să vină să-l ajute. În spatele lui, o lumină caldă se împrăştia din sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziţi; se simţea o aromă de tămîie, ca o promisiune a vreunei magii din vremuri imemoriale, o promisiune a unei frumuseţi reci şi exotice, aflată mai presus de bine şi de rău.

Dar toate acestea erau închipuiri deşarte. Stăpînul îi spusese că focul şi lumina îi pot distruge, şi îl văzuse cu propriii săi ochi pradă flăcărilor. Astfel de vise erau la fel de neverosimile precum speranţa de a se întoarce vreodată la viaţa muritoare.

Cînd îşi deschidea ochii spre lumina stelelor şi a lunii, şi spre oglinda nemişcată a mării din faţa sa, nu mai cunoştea nici speranţă, nici suferinţă şi nici bucurie. Toate acestea îi fuseseră date de către stăpîn, iar acum stăpînul nu mai era.

— Sînt copilul diavolului.

Asta era doar poezie. Orice dorinţă se stinsese în sufletul lui, nu mai rămăsese decît frăţia întunecată, iar acum ucidea şi inocenţi, şi vinovaţi. Iar crima era, înainte de toate, plină de cruzime.

La Roma, în marele clan din catacombe, s-a plecat în faţa lui Santino, conducătorul, care a coborît treptele de piatră, venindu-i în întîmpinare cu braţele deschise. Căpetenia se născuse întru beznă în vremea morţii negre, şi i-a spus lui Armand că în anul 1349, pe cînd ciuma făcea ravagii, avusese o viziune care îi spusese că el şi semenii săi trebuia să fie asemeni morţii negre, un flagel fără nici o explicaţie, menit să-i facă pe oameni să se îndoiască de mila Domnului.

Santino l-a condus pe Armand în sanctuarul plin de tigve omeneşti şi l-a învăţat istoria vampirilor.

Noi am existat dintotdeauna, asemeni lupilor, doar pentru a decima omenirea. Iar clanul de la Roma, umbră întunecată a bisericii romane, constituia împlinirea perfecţiunii acestei meniri.

Armand cunoştea deja ritualurile şi interdicţiile obişnuite; venise timpul să înveţe şi legile cele mari:

În primul rînd, fiecare clan trebuie să aibă o căpetenie. Numai aceasta poate hotărî ca unui muritor să i se ofere darul întunecat, avînd grijă ca metodele şi ritualurile să fie respectate, aşa cum se cuvine.

În al doilea rînd, darul întunecat nu poate fi oferit infirmilor, estropiaţilor sau copiilor, ori acelora care, nici măcar cu ajutorul puterilor întunecate, n-ar putea să supravieţuiască de unii singuri. Se subînţelege că toţi muritorii meniţi a primi darul trebuie să fie frumoşi, astfel încît jignirea adusă lui Dumnezeu prin înfăptuirea întunecatei oferte să fie cît mai mare.

În al treilea rînd, darul întunecat nu trebuie să fie oferit niciodată de către vampirii în vîrstă, pentru ca sîngele să nu-i dea novicelui puteri mult prea mari. Căci toate însuşirile sporesc o dată cu vîrsta şi trecerea timpului, şi bătrînii ar putea dărui prea multă putere. Rănile şi arsurile, toate aceste catastrofe, dacă nu-i distrug pe copiii satanei, le vor spori puterile de îndată ce se vor fi vindecat. Cu toate acestea, Satana îşi apără turma de cei bătrîni, căci aproape toţi înnebunesc.

În această ordine de idei, Armand putea să observe că, printre cei de faţă, nu vieţuia nici un vampir mai vîrstnic de trei sute de ani. Nici unul dintre cei aflaţi în viaţă acum nu-şi amintea de începuturile clanului de la Roma. Căci diavolul îşi chema adesea progeniturile vampirice la sînul său.

Dar Armand trebuia să înţeleagă şi faptul că efectele darului întunecat sînt imprevizibile, chiar şi atunci cînd el este oferit cu toată grija de către un vampir mai tînăr. Din motive necunoscute, o dată născuţi întru beznă, unii muritori devin puternici ca nişte titani, în vreme ce alţii se întîmplă să nu fie decît nişte cadavre ambulante. Iată de ce, aceşti muritori se cer a fi aleşi cu multă atenţie. Cei prea pătimaşi şi cu voinţă nestăpînită va trebui să fie evitaţi în aceeaşi măsură cu cei ce sînt lipsiţi de aşa ceva.

În al patrulea rînd, nici un vampir nu va distruge vreodată un alt vampir, cu

excepţia căpeteniei clanului, care are puteri de viaţă şi de moarte asupra supuşilor săi. În plus, lui îi revine sarcina de a-i da focului pe cei bătrîni şi cei nebuni, atunci cînd nu mai slujesc Satanei aşa cum ar trebui. Este obligaţia lui să distrugă pe toţi vampirii care nu au fost creaţi aşa cum se cuvine. Lui îi revine sarcina de a-i distruge pe cei ce sînt atît de grav răniţi, încît nu pot supravieţui de unii singuri. În sfîrşit, datoria sa îi cere să-i distrugă pe toţi proscrişii, ca şi pe aceia ce au încălcat regulile.

În al cincilea rînd, nici un vampir nu-şi va dezvălui taina unui muritor, lăsîndu-l să trăiască mai departe. Nici un vampir nu va dezvălui unui muritor istoria vampirilor, lăsîndu-l să trăiască pe mai departe. Nici un vampir nu va aşterne în scris istoria vampirilor sau alte cunoştinţe referitoare la vampiri, pentru ca asemenea texte să nu cadă în mîinile muritorilor, care ar putea să le dea crezare. Iar numele unui vampir nu trebuie să fie cunoscut vreodată de către muritori ori scris pe vreo piatră de mormînt şi nici un vampir nu va dezvălui muritorilor vizuina sa ori cea a vreunuia dintre semenii săi.

Acestea erau poruncile cele mari, de care toţi vampirii trebuia să asculte. Acesta era preţul existenţei printre nemuritori.

Cu toate acestea, Armand avea să afle că dintotdeauna au existat poveşti despre cei vîrstnici, vampiri eretici cu puteri înfricoşătoare care nu se supuneau nici unei autorităţi, nici măcar diavolului, vampiri care supravieţuiseră mii de ani. Li se spunea, uneori, copiii mileniilor. În nordul Europei, se povestea despre Mael, ce-şi ducea traiul în pădurile Angliei şi Scoţiei. În Asia Mică, circula legenda Pandorei. Iar în Egipt, vechea poveste a vampirului Ramses.

În toate colţurile lumii se întîlneau asemenea legende. Toate puteau fi considerate fantasmagorii, cu o singură excepţie. Bătrînul eretic Marius fusese descoperit la Veneţia şi pedepsit de către copiii întunericului. Legenda lui Marius fusese adevărată. Dar Marius nu mai exista acum.

Despre această din urmă afirmaţie, Armand nu scoase nici un cuvînt. Nu i-a spus lui Santino despre visele pe care le mai avea uneori. De fapt, visele se topiseră în Armand precum vopselele lui Marius. Nu se mai aflau în mintea sau în sufletul lui Armand, astfel încît să poată fi descoperite de către ceilalţi, dacă ei s-ar fi hotărît să-l cerceteze.

Cînd Santino a adus vorba despre Cei Ce Trebuie Păziţi, Armand i-a mărturisit că nu ştia ce ar fi putut să fie aceştia. Nu ştia nici Santino, şi nu ştiuse nici unul dintre vampirii pe care Santino îi întîlnise vreodată.

Secretul acesta murise o dată cu Marius. Să lăsăm dar tăcerii vechiul mister, oricum nefolositor. Satana ne stăpîneşte şi lui ne închinăm. Întru Satana, totul e cunoscut şi înţeles.

Armand i-a plăcut lui Santino. A învăţat repede pe de rost legile, şi-a perfecţionat incantaţiile ceremoniale, ritualurile şi rugăciunile. A fost martor la cele mai mari sabaturi la care avea să-i fie dat să asiste vreodată. A învăţat de la cei mai puternici, mai talentaţi şi mai frumoşi dintre vampirii pe care avea să-i întîlnească de-a lungul întregii sale existenţe. Şi-a însuşit totul atît de bine, încît a devenit misionarul ce a fost trimis să strîngă copiii vagabonzi ai întunericului în clanuri, să-i îndrume pe ceilalţi în înfăptuirea sabatului şi în oferirea darului întunecat, atunci cînd lumea, diavolul şi carnea o cereau.

În Spania, în Germania şi în Franţa, îi învăţase pe alţii ritualurile şi binecuvîntările întunecate, şi îi fusese hărăzit să întîlnească copii sălbatici şi tenace ai întunericului şi flăcări obscure se aprindeau în el cînd le împărtăşea tovărăşia şi cînd clanul era în jurul său, stăpînit de el, extrăgîndu-şi unitatea din puterile sale.

Adusese uciderea pe culmile perfecţiunii, mai presus de îndemînarea oricăruia dintre copiii întunericului pe care îi cunoştea. Învăţase să îi cheme pe cei ce doreau cu adevărat să moară. Era de ajuns să se aşeze în apropierea locuinţelor muritorilor şi să cheme în tăcere, şi victimele-i apăreau.

Bătrîni şi tineri, zbîrciţi şi bolnavi, urîţi sau frumoşi, nu conta, căci el nu alegea. Le oferea fantasme năucitoare, dacă asta îşi doreau, dar nu se apropia de ei şi nici nu îi îmbrăţişa. Atraşi inexorabil către Armand, ei erau cei care îl îmbrăţişau. Şi cînd simţea atingerea fierbinte a cărnii, cînd îşi desfăcea buzele pentru a primi izvorul sîngelui, cunoştea singura bucurie într-un ocean de suferinţă.

În culmea acestor clipe, i se părea că drumul pe care şi-l alesese era profund spiritual, neprihănit de poftele şi confuzia care alcătuiau lumea, în ciuda extazului carnal al uciderii.

În fapta sa, spiritul şi carnea se împreunau, iar el era convins că cel care supravieţuia era spiritual. I se părea că trăieşte o sfîntă împărtăşanie, sîngele copiilor lui Hristos slujind doar aducerii esenţei însăşi a vieţii întru înţelegerea sa în clipa fugară a morţii. În această spiritualitate, doar marii sfinţi ai lui Dumnezeu îi erau egali, în această înfruntare a misterului, în această existenţă de meditaţie şi renegare de sine.

Cu toate acestea, îşi vedea cei mai puternici tovarăşi pierind, distrugîndu-se singuri, înnebunind. Fusese martorul inevitabilei destrămări a clanurilor, văzuse nemurirea înfrîngîndu-i pe cei mai perfecţi dintre copiii întunericului, şi toate acestea i se păreau uneori o pedeapsă îngrozitoare, cu atît mai mult cu cît nu-i era destinată şi lui. Era oare menit să devină şi el unul dintre cei vîrstnici? Un copil al mileniilor? Puteau fi crezute toate acele poveşti care se încăpăţînau să circule în continuare?

Ca odinioară, vampirii hoinari povesteau despre legendara Pandora ce hălăduia în Rusia, în atît de îndepărtată Moscovă, sau despre Mael, care trăia pe coastele pustii al Angliei. Călătorii vorbeau chiar şi despre Marius, care se spunea că ar fi fost iarăşi văzut în Egipt ori în Grecia. Dar cei ce povesteau nu-i văzuseră cu propriii ochi pe eroii legendelor. De fapt, nu ştiau nimic concret; nu făceau decît să repete mereu aceleaşi poveşti.

Dar aceste legende nu-i amuzau deloc pe slujitorii credincioşi ai Satanei. Respectîndu-şi cu loialitate jurămîntul faţă de căile întunecate, Armand continua să slujească.

Însă, de-a lungul veacurilor de ascultare, Armand continuase să păstreze pentru sine două secrete. Acestea îi aparţineau doar lui, mai mult chiar decît coşciugul în care se închidea pe timpul zilei sau decît cele cîteva amulete pe care le purta.

Cel dintîi era acela că, oricît de mare i-ar fi fost singurătatea, oricît de lungă căutarea unor fraţi sau surori alături de care să se simtă în siguranţă, nu oferise niciodată darul întunecat. Nu voia cu nici un chip să-i ofere Satanei un copil al întunericului.

Cel de-al doilea, pe care-l ţinea departe de cei care îl urmau, spre binele lor, era dimensiunea disperării sale, care era cu fiecare zi mereu mai adîncă.

Căci nu-şi dorea nimic, nu iubea nimic şi nu credea în nimic, iar puterile sale, tot mai mari, mai înspăimântătoare, nu-i ofereau nici măcar un grăunte de plăcere, trăia de pe o clipă pe cealaltă, într-un gol imens, străpuns doar o dată pe noapte, în viaţa-i veşnică, de către omoruri. Păstrase această taină faţă de ei atîta timp cît avuseseră nevoie de el şi cît timp îi putuse conduce, căci spaima lui i-ar fi îngrozit.

Totul se sfîrşise însă.

Un mare ciclu luase sfîrşit, îl simţise încheindu-se cu ani în urmă, încă dinainte de a şti că era un ciclu.

Hoinarii aduseseră veşti de la Roma, ştiri ce nu mai erau de multă vreme proaspete cînd i-au ajuns la urechi. Spuneau că Santino, căpetenia, îşi părăsise turma. Unii spuneau că îşi luase cîmpii, alţii că se aruncase în flăcări, iar alţii că "lumea" îl înghiţise, că se urcase într-o trăsură neagră plină de muritori şi nu mai fusese văzut niciodată.

"Sfîrşim în flăcări sau în legendă", spusese unul dintre povestitori.

Au venit apoi zvonuri despre haosul de la Roma, despre duzini de căpetenii ce

îmbrăcaseră pe rînd robele lungi cu glugi negre, pentru a conduce clanul. Apoi, brusc, nu a mai venit nici o veste.

Din anul 1700, nu mai primise nici un fel de veşti din Italia. Vreme de o jumătate de veac, Armand nu fusese în stare să se încreadă în patima sa ori a celorlalţi din jurul său, pentru a da viaţă freneziei adevăratului sabat. Şi îşi visase vechiul stăpîn, pe Marius, în faldurile de catifea roşie ale veşmintelor sale, revăzuse acel palazzo plin de picturi cutremurătoare şi se temuse.

Apoi venise celălalt.

Supuşii săi năvăliseră în beciurile de sub Cimitirul Inocenţilor, descriindu-i-l pe noul vampir ce purta o mantie roşie de catifea, căptuşită cu blănuri, şi nu se sfia să profaneze biserici şi să-i doboare pe cei ce purtau la gît cruci, ba chiar se arăta în locurile luminate. Catifea roşie. Era doar o coincidenţă, şi totuşi îl înfuriase; i se părea o ofensă adusă lui, o suferinţă nemeritată pe care sufletul său nu era în stare să o îndure.

Apoi fusese creată femeia, femeia cu coamă de leu şi nume de înger, frumoasă şi la fel de puternică precum fiul ei.

Acesta urcase treptele catacombei, conducînd haita împotriva noastră, aşa cum vampirii cu chipurile ascunse veniseră cu veacuri în urmă, să-l distrugă pe el şi pe stăpînul său, la Veneţia.

Eşuase.

Stătea în picioare, înveşmîntat în acele zdrenţe stranii de brocart şi de dantelă. În buzunare avea ceva mărunţiş. Mintea îi vuia, plină de imagini din miile de cărţi pe care le citise. Se simţea străpuns de tot ceea ce văzuse în locurile luminate ale uriaşei metropole, Parisul, şi în urechi părea că-i răsună şoapta bătrînului său maestru:

Dar un mileniu de nopţi îţi vor aparţine şi-ţi va fi dat să vezi lumina aşa cum n-a văzut-o vreodată vreun muritor, şi să smulgi, asemeni lui Prometeu, din stele, o veşnică iluminare ce-ţi va îngădui să înţelegi totul.

— Dar absolut totul a scăpat înţelegerii mele, a spus el. Mă simt ca un mort pe care pămîntul l-a scuipat înapoi, afară, iar voi, Lestat şi Gabrielle, îmi păreţi a fi imagini pictate de bătrînul meu stăpîn şi maestru, în azuriu, stacojiu şi aur.

S-a oprit în prag, cu braţele încrucişate la piept şi ne-a privit, întrebîndu-ne în tăcere:

Si *ce-are să mai urmeze de-acum înainte? Ce-aş putea să mai ofer? Dumnezeu ne-a părăsit. Şi nici o cale a diavolului nu-mi poartă paşii înainte, iar clopotele iadului nu-mi răsună în urechi...*

A TRECUT O ORĂ. Poate chiar mai mult. Armand şedea lîngă foc.

Pe chipul lui nu mai rămăsese nici o urmă a bătăliei, de mult uitate. În mişcarea lui, părea fragil precum o cochilie goală.

Gabrielle se aşezase în colţul opus şi privea, la rîndul ei, flăcările, tăcută, cu oboseala întipărită pe faţă, amestecată cu o aparentă compasiune. Faptul că n-aveam cum să-i aflu gîndurile mă chinuia.

Eu mă gîndeam la Marius. La Marius, la Marius... vampirul care pictase în şi din lumea reală. Tripticuri, portrete, fresce pe zidurile palazzo-ului său.

Iar lumea reală nu-l bănuise niciodată, nu îl vînase şi nu îl izgonise. Doar haita de strigoi mascaţi venise să-i ardă picturile, creaturile de un neam cu el, cei ce îi împărtăşeau darul întunecat — dar oare el îl numise darul întunecat? — cei ce susţineau că el nu trebuia să trăiască şi să creeze printre muritori. Iar nu muritorii înşişi.

Am revăzut scena teatrului lui Renaud şi mi s-a părut că mă aud cîntînd, şi cîntecul mi s-a transformat într-un răget. L-am auzit pe Nicolas spunînd: "E splendid", iar eu i-am răspuns: "E o copilărie". Mi se părea că astfel îl sfidam.În imaginaţia mea,

el pronunţa cuvintele pe care nu le pronunţase în seara aceea: "Dă-mi un lucru în care să cred. Tu n-ai face niciodată asta."

Tripticurile lui Marius se aflau în biserici şi în capelele mănăstirilor, poate şi pe pereţii marilor case din Veneţia şi din Padova. Vampirii n-ar fi îndrăznit să intre în locurile sfinte pentru a le da jos. Aşadar, erau pe undeva, pe-acolo, purtînd probabil o iscălitură mîzgălită, aceste creaţii ale unui vampir ce se înconjura de ucenici muritori, îşi păstra un amant muritor, din al cărui sînge sorbea uneori, atunci cînd nu vîna de unul singur.

M-am gîndit la noaptea aceea de la han, cînd mi-a fost dat să văd lipsa de sensuri a vieţii, iar disperarea blîndă, fără margini, a lui Armand mi-a apărut ca un ocean în care-mi era sortit să mă înec. Era mai îngrozitor decît ţărmul distrus al minţii lui Nicki. Bezna şi nimicnicia aceasta durau deja de trei veacuri.

Băieţandrul cu păr castaniu de lîngă foc şi-ar fi putut deschide din nou gura, lăsînd ca din ea să-i iasă întunericul, ca o cerneală neagră, ce ar fi putut acoperi întreaga lume.

Aşa s-ar fi întîmplat, poate, dacă n-ar fi existat şi celălalt protagonist al poveştii, acel maestru veneţian, care comisese erezia de a crea sensuri, în picturile sale, motiv pentru care semenii noştri, aleşii lui Satan, îl transformaseră într-o torţă vie.

Văzuse oare şi Gabrielle picturile din poveste, aşa cum le văzusem eu? Arseseră oare şi în văzul ochilor minţii sale, aşa cum le văzusem eu arzînd?

În sufletul meu, Marius pornise pe o cale pe care ar fi putut rătăci la nesfîrşit, laolaltă cu strigoii care îi transformaseră picturile, din nou, în haos.

Cuprins de o tristeţe ciudată, m-am gîndit la poveştile hoinarilor: că Marius ar fi fost încă în viaţă, că fusese văzut în Grecia ori în Egipt.

Aş fi vrut să-l întreb pe Armand, era oare cu putinţă aşa ceva? Marius fusese, se pare, foarte puternic... Dar mi se părea că nu s-ar fi cuvenit să-l întreb una ca asta.

— E doar o legendă învechită, a şoptit el.

Vocea lui era la fel de limpede cum îi fusese glasul interior. Fără grabă, a continuat, cu ochii aţintiţi pe mai departe asupra focului:

— O legendă care datează dinaintea distrugerii lui.

— Poate că nu e chiar aşa! am strigat. Ecouri ale viziunilor, tablourile de pe pereţi. Poate că Marius mai e încă în viaţă.

— Sîntem ori miracole, ori grozăvii, mi-a răspuns calm. Depinde doar de punctul de vedere. Cînd cineva *află* pentru întîia oară de existenţa noastră fie primind sîngele întunecat, fie datorită unor promisiuni ori vedenii, i se pare că totul este posibil. Dar nu este adevărat. Foarte curînd, lumea reală se închide în jurul acestui miracol; cum să mai speri în minuni? N-ai ce să faci, te obişnuieşti cu noile limite, iar limitele definesc iarăşi absolut totul. Deci, ei spun că Marius continuă să trăiască. Şi îţi doreşti din suflet ca toţi să continue să trăiască undeva. N-a mai rămas nimeni în clanul de la Roma, dintre cei ce erau prezenţi în noaptea în care m-au învăţat ritualurile; poate că nici măcar clanul nu mai există. De ani de zile n-am mai avut ştiri despre ei. Şi totuşi, ei continuă să trăiască undeva, nu-i aşa? La urma urmei, noi nu putem muri. A oftat. Hai s-o lăsăm baltă, nu contează.

De contat, conta ceva mult mai teribil şi anume că această disperare l-ar fi putut strivi pe Armand. În ciuda setei care-l măcina, a sîngelui pierdut în luptă şi a arsurilor din trupul ce-şi vindeca rănile, nu dorea să plece în lumea de la suprafaţă ca să vîneze. Prefera să îndure în tăcere setea şi arsurile decît să mă părăsească.

Dar el cunoştea deja răspunsul, ştia că nu va putea rămîne alături de noi.

Nu fusese nevoie ca eu şi Gabrielle să vorbim pentru a i-o spune. O ştia, aşa cum probabil şi Dumnezeu cunoaşte viitorul, căci Dumnezeu e atoatestăpînitor.

O tristeţe de nesuportat. Iar expresia de pe chipul lui Gabrielle era mereu mai ostenită şi mai tristă.

— Ştii că aş vrea din tot sufletul să te pot lua cu mine, i-am spus. Propria-mi

emoţie m-a tulburat. Dar ar fi o nenorocire, pentru noi toţi.

Nici o schimbare în atitudinea lui. Ştia. Şi nici o provocare din partea lui Gabrielle.

— Nu-mi pot *lua* gîndul de la Marius, le-am mărturisit.

Ştiu. Dar şi mai ciudat mi se pare că nu te gîndeşti la Cei Ce Trebuie Păziţi.

— Acela e doar un mister oarecare, i-am răspuns. Există o mie de mistere. Mă gîndesc la Marius şi rămîn, în prea mare măsură, sclavul propriilor mele obsesii şi fascinaţii. Mi se pare îngrozitor să-mi fie atît de dor de Marius, să nu fi extras decît această unică figură din întreaga-ţi povestire.

Nu contează. Dacă-ţi place, ia-l. Nu pierd nimic din ceea ce ofer.

— Cînd cineva rupe zăgazurile durerii, aşa cum ai făcut tu, te vezi constrîns să respecţi tragedia în întregul ei. Trebuie să încerci să mă înţelegi. Dar atîta neajutorare şi atîta disperare mi se par de neînţeles. Iată de ce mă gîndesc la Marius. Pe Marius îl pot înţelege. Pe tine, nu.

De ce?

Tăcere.

Dar oare nu merita să-i spun adevărul?

— Am fost mereu un răzvrătit, i-am spus. Tu, în schimb, ai fost dintotdeauna sclavul celor care ţi-au cerut-o.

— Am fost căpetenia clanului meu!

— Nu. Ai fost sclavul lui Marius şi apoi cel al copiilor întunericului. Ai căzut sub vraja celui dintîi, iar apoi sub a celorlalţi. Acum suferi numai din cauza dispariţiei vrăjii. Şi mă cutremur cînd îmi dau seama ce m-ai lăsat să întrevăd şi să pricep, de parcă aş fi văzut totul cu ochii altuia.

— Nu contează, mi-a spus, cu privirea spre foc. Gîndeşti prea mult în termeni precum decizie şi acţiune. Povestea mea nu s-a vrut a fi o justificare. Nu-mi stă în fire să mă aştept la o încuviinţare respectuoasă din partea ta, în cuvinte sau gînduri. Ştim cu toţii că răspunsul e prea concludent pentru a fi pronunţat şi, de asemenea, ştim şi că este definitiv. Un singur lucru nu ştiu: de ce? Fie sînt o fiinţă prea deosebită de tine, fie nu mă poţi înţelege. Dar de ce n-aş putea să vin cu tine? Voi face tot ce-ai să vrei tu, dacă mă iei cu tine. Voi fi sub stăpînirea ta.

M-am gîndit la Marius, cu pensula şi cu vopselele lui amestecate cu gălbenuş de ou.

— Cum ai mai putut să-i crezi vreodată, după ce ai văzut acele tablouri arzînd? l-am întrebat. Cum de-ai putut să li te dăruieşti?

Agitaţie, mînie crescîndă. Prudenţă în ochii lui Gabrielle, dar nu şi spaimă.

— Dar tu, cînd stăteai pe scenă şi priveai publicul ce urla şi încerca să iasă din sală, ce-ai crezut? Tovarăşii mei mi-au descris pe acel vampir care înspăimîntase mulţimea, făcînd-o să se reverse pe boulevard du Temple. Ai crezut că locul tău nu mai este printre muritori, asta ai crezut. Ştiai că locul tău nu e acolo. Deci, n-a fost nevoie de o haită de strigoi cu glugi negre ca să ţi-o spună. Ştiai. Deci, nici locul lui Marius nu era printre muritori. Şi nici al meu.

— Atunci a fost altceva.

— Nu, n-a fost. De-aceea dispreţuieşti Teatrul Vampirilor care, chiar în aceste clipe, lucrează la dramele sale ieftine ca să stoarcă banii mulţimilor de pe bulevard. Nu vrei să fii dezamăgit, aşa cum a fost Marius. Iar asta te îndepărtează şi mai mult de omenire. Ai vrea să te dai drept muritor, dar înşelătoria te înfurie şi te împinge spre omor.

— În acea clipă, pe scenă, i-am replicat, m-am arătat aşa cum sînt. Am făcut exact opusul înşelătoriei. Am vrut ca, într-un anume fel, să-mi manifest monstruozitatea, pentru a mă alătura tovarăşilor mei umani. Prefer să fugă de mine decît să nu mă vadă. Prefer să mă considere un monstru decît să mă furişez prin lume, nerecunoscut de cei la care ţin.

— Dar n-a fost o alegere prea bună.

— Nu. Ceea ce a făcut Marius a fost mai bine. El n-a înşelat pe nimeni.

— Bineînţeles că a făcut-o. A păcălit o lume întreagă!

— Nu. A găsit o cale pentru a imita viaţa muritorilor. A reuşit să fie asemeni lor. Ucidea numai răufăcători şi picta aşa cum pictează muritorii. Îngeri şi ceruri albastre, şi nori, astea m-ai făcut să le văd pe cînd povesteai. El crea lucruri bune. Am văzut în el înţelepciune şi nici o urmă de vanitate. El n-a avut nevoie să se arate. Trăise o mie de ani şi credea mai mult în priveliştile edenice pe care le picta decît în sine însuşi.

Confuzie.

Diavoli pictînd îngeri, astea-s aiureli.

— Acelea erau doar metafore, am intervenit. Dar nu erau aiureli. Dacă vrei să te regăseşti, dacă vrei să găseşti iar calea diavolului, atunci nu sînt aiureli! Putem găsi o cale pentru a exista. Dacă aş putea să imit viaţa, dacă aş putea găsi o cale...

— Spusele tale nu-nseamnă nimic pentru mine. Dumnezeu ne-a părăsit.

Gabrielle l-a privit uimită.

— Tu *crezi* în Dumnezeu? l-a întrebat.

— Da, am crezut dintotdeauna în Dumnezeu. Satana, în schimb, e doar o scorneală şi această scorneală, stăpînindu-mă, m-a trădat.

— Ah, dar asta înseamnă că eşti cu adevărat blestemat, i-am spus. Şi ştii prea bine că retragerea ta în sînul frăţiei copiilor întunericului a fost o retragere dintr-un păcat care nu e păcat.

Furie.

— Inima ta se frînge tînjind după ceva ce nu vei avea niciodată. I-ai adus pe Nicolas şi pe Gabrielle alături de tine, dar, de întors, n-ai să te mai poţi întoarce niciodată, a constatat, ridicînd vocea.

— De ce nu-ţi asculţi propria poveste? l-am întrebat. Să fie oare fiindcă nu l-ai iertat niciodată pe Marius că nu te avertizase în privinţa lor, lăsîndu-te să cazi în mîinile lor? N-ai să doreşti niciodată să extragi pilde şi inspiraţie din amintirea lui Marius? Eu nu sînt Marius, dar pot să-ţi spun un lucru: de cînd am păşit pe calea diavolului, n-am auzit decît de un singur vampir mai vîrstnic care să mă mai poată învăţa ceva, şi acela e Marius, fostul tău stăpîn. El îmi vorbeşte chiar şi acum. Şi-mi povesteşte despre o cale pentru a vieţui în veci.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu. Nu-mi bat joc de tine! Tu eşti cel cu inima frîntă de ceva ce nu poate să aibă: îţi lipseşte obiectul credinţei, îţi lipseşte o altă vrajă.

Nici un răspuns.

— Noi nu putem să fim Marius pentru tine şi nici Santino, întunecatu-ţi stăpîn. Nu sîntem artişti cu viziuni măreţe care să îţi dea avînt şi nici căpetenii ale unui clan al răului, avînd convingeri care ar putea duce la pierzanie legiuni. Tu de o asemenea vrajă ai nevoie, de un astfel de exemplu glorios.

Fără să-mi dau seama, mă ridicasem în picioare. Mă apropiasem de vatră şi priveam în jos, către el.

Cu coada ochiului, am remarcat subtila încuviinţare a lui Gabrielle şi felul în care, vreme de o clipă, şi-a închis ochii, de parcă ar fi căutat un răgaz de gîndire.

El încremenise.

— Va trebui să treci cum vei putea prin această pustietate şi să-ţi găseşti imboldul care te-ar determina să continui, i-am spus. Dacă vei veni cu noi, ai să fii dezamăgit şi ne vei distruge.

— Şi cum am să pot îndura?

A privit în sus, la mine, şi sprîncenele i s-au unit într-o încruntare tulburătoare.

— De unde să încep? Te porţi de parc-ai fi mîna dreaptă a lui Dumnezeu. Pentru mine, lumea adevărată, lumea în care trăia Marius, e cu neputinţă de atins. N-am trăit niciodată în ea. Am admirat-o de la distanţă, dar cum aş putea pătrunde în ea?

— Asta nu-ţi pot spune.

— Va trebui să studiezi această epocă, m-a întrerupt Gabrielle, cu vocea calmă, dar poruncitoare.

Auzind-o, Armand şi-a întors privirile spre ea.

— Vei încerca să înţelegi vremurile acestea, a continuat, prin literatura, muzica şi arta lor. Ai părăsit ţărîna în care tu însuţi te-ai îngropat şi ai venit în lume. Acum, trebuie să trăieşti în această lume.

Nici un răspuns din partea lui. O străfulgerare de imagini cu apartamentul răvăşit al lui Nicki, cu toate cărţile împrăştiate pe podea. Civilizaţie occidentală în ruine.

— Ce alt loc ar fi oare mai potrivit decît centrul, bulevardul şi teatrul? l-a întrebat Gabrielle retoric. El a clătinat din cap, încruntîndu-se, dar ea a insistat: Tu ai harul unei căpetenii, iar clanul tău e încă acolo.

A oftat, descumpănit.

— Nicolas nu e decît un novice. Îi poate învăţa multe despre lumea de afară, dar nu-i va putea conduce cu adevărat. Femeia aceea, Eleni, e înzestrată şi foarte isteaţă, dar va fi gata să-ţi cedeze locul.

— La ce-mi vor folosi mie jocurile lor mărunte?

— E şi aceasta o cale de a trăi. Iar tu, tocmai de aşa ceva ai nevoie acum.

— Teatrul Vampirilor! Aş prefera să mă arunc în foc.

— Gîndeşte-te bine, l-a avertizat ea. Nu poţi să-i negi o anume desăvîrşire. Noi sîntem iluziile a ceea ce este muritor, iar scena e o iluzie a realităţii.

— E o monstruozitate. Cum spunea Lestat adineauri? O copilărie?

— El i-o spunea lui Nicolas, a zis Gabrielle, fiindcă acesta se apucase să clădească filozofii fantasmagorice pornind de la nimic. Acum însă trebuie să trăieşti fără asemenea iluzii, aşa cum ai trăit pe cînd erai ucenicul lui Marius. Învaţă să trăieşti o dată cu epoca. Iar Lestat nu crede în valoarea răului. Tu, în schimb, crezi, ştiu asta.

— Răul sînt eu, a zîmbit Armand cu jumătate de gură. Mai că rîdea. Dar asta nu-i o temelie pentru credinţă, nu-i aşa? Crezi că eu aş putea părăsi cărarea spirituală pe care am urmat-o vreme de trei secole pentru asemenea voluptăţi şi dezmăţuri? Noi eram sfinţii răului, a protestat el. N-am de gînd să devin un rău oarecare. Nicidecum.

— Fă să nu mai fii un oarecare, a zis ea. Începea să îşi piardă răbdarea. Dacă te consideri o întruchipare a răului, atunci dezmăţul şi voluptatea nu-ţi pot fi duşmani. Lumea, carnea şi diavolul nu conspiră, oare, în egală măsură împotriva omului?

El a clătinat din cap, de parc-ar fi zis că nu-i pasă.

— Te interesează mai mult spiritul decît răul, nu-i aşa? am exclamat, privindu-l îndeaproape.

— Da, a venit răspunsul lui scurt.

— Chiar nu-ţi dai seama că şi culoarea vinului într-un pahar de cristal ţine tot de spiritualitate? am continuat. Sau privirea unui chip sau muzica unei viori... Un teatru parizian poate fi impregnat de spiritualitate, în ciuda banalităţii sale. Întreaga lui alcătuire a fost concepută de către oameni care posedau o viziune spiritualizată despre ceea ce ar putea el să devină.

Am simţit că ceva se mişcase în el, dar se încăpăţîna într-ale lui.

— Poţi seduce publicul prin voluptate, a spus Gabrielle. Pentru numele lui Dumnezeu, şi-al diavolului, poţi folosi în ce fel doreşti puterea teatrului.

— Tablourile stăpînului tău nu erau şi ele spirituale? l-am întrebat. Gîndindu-mă la ele, simţeam cum mă cuprinde un val de căldură. Poate cineva să admire marile opere ale acelei epoci, fără să le considere spirituale?

— Mi-am pus eu însumi această întrebare şi nu numai o singură dată, a răspuns Armand. Era oare spirit sau era voluptate? Era îngerul din triptic prizonier al materiei sau era doar materie transformată?

— Indiferent prin ce ai trecut mai tîrziu, nu te-ai îndoit niciodată de frumuseţea şi valoarea operei sale, i-am spus. Ştiu că am dreptate. Materialul fusese transfigurat. Încetase a mai fi doar vopsea, devenise magie, aşa cum, atunci cînd ucizi, sîngele

începe să mai fi sînge şi devine viată.

Ochii lui erau tulburi, dar nu mai emanau viziuni. Indiferent pe ce căi o apucase, prin propria sa memorie, prefera să le urmeze singur.

— Carnalul şi spiritualul se alătură, în teatru ca şi în pictură, a intervenit Gabrielle. Prin însăşi firea noastră, sîntem nişte strigoi senzuali. De la asta trebuie să pornească judecata ta.

Vreme de o clipă, Armand şi-a închis ochii, de parc-ar fi încercat să facă abstracţie de noi.

— Du-te să-i vezi şi ascultă muzica lui Nicki. Creează arta, împreună cu ei, în Teatrul Vampirilor. Trebuie să treci de la ce te-a înşelat, la ce te-ar putea sprijini. Altfel, nu mai există nici o speranţă.

Aş fi preferat ca ea să n-o fi spus atît de brutal, să nu îşi fi accentuat spusele.

Dar el a încuviinţat şi şi-a strîns buzele într-un surîs amar.

— Singurul lucru cu adevărat important pentru tine, a rostit ea rar, este să mergi pînă la capăt.

El a privit-o, nedumerit. Nu reuşea să priceapă încotro bătea ea. Adevărul ce-i fusese aruncat în faţă mi se părea brutal. Dar nu a contrazis-o. Chipul i-a redevenit gînditor şi neted, precum cel al unui copil.

A privit focul un timp îndelungat, apoi ne-a întrebat:

— Dar, la urma urmei, de ce trebuie să plecaţi? Nimeni nu se războieşte cu voi. Nimeni nu încearcă să vă dea la o parte. De ce n-am clădi împreună această micuţă întreprindere?

Însemnau oare aceste cuvinte că avea de gînd să o facă, să li se alăture celorlalţi şi să devină o parte integrantă a teatrului de pe bulevard?

Nu m-a contrazis. M-a întrebat de ce nu puteam să imit viaţa, după expresia mea, chiar aici, pe bulevard.

În acelaşi timp, însă, era o capitulare. Ştia că nu puteam să suport vederea teatrului sau a lui Nicolas. Nici măcar nu avusesem curajul de a-l îndrepta spre ei. Gabrielle o făcuse. Şi-a dat seama că era prea tîrziu ca să mai insiste.

În cele din urmă, Gabrielle a rupt tăcerea:

— Nu putem trăi printre cei din neamul nostru, Armand.

M-am gîndit, la rîndul meu, că acesta era cel mai adevărat răspuns posibil, dar nu ştiu de ce n-am putut să-i dau glas.

— Pe noi ne aşteaptă calea diavolului. Deocamdată, noi doi sîntem de ajuns unul altuia. Poate că peste ani şi ani, cînd vom fi fost şi vom fi văzut o mie de lucruri, ne vom întoarce. Atunci vom putea sta de vorbă din nou, aşa ca în noaptea aceasta.

Cuvintele ei n-aveau de ce să îl surprindă, dar era imposibil să-ţi dai seama ce gîndea cu adevărat.

Multă vreme n-am mai scos nici un cuvînt. Nu ştiu cît timp a trecut astfel, încăperea fiind cufundată în tăcere.

Încercam să nu mă mai gîndesc nici la Marius şi nici la Nicolas. Nu mai presimţeam nici o primejdie acum, dar mi-era teamă de despărţire, de tristeţea ei, de faptul că îi smulsesem acestei creaturi uimitoarea-i poveste, fără să-i fi dat mare lucru în schimb.

Din nou, Gabrielle a fost aceea care a rupt tăcerea. S-a ridicat şi, graţioasă, s-a aşezat lîngă el.

— Armand, a spus ea, noi vom pleca. Dacă ar fi după cum vreau eu, mîine la miezul nopţii am fi la zeci de mile depărtare de Paris.

A privit-o calm, acceptîndu-i spusele. Acum era imposibil de aflat dacă mai ascundea ceva.

— Chiar dacă n-ai să te duci la teatru, acceptă ceea ce îţi putem oferi. Fiul meu are destulă avere pentru a-ţi uşura intrarea în lume.

— Poţi să-ţi alegi acest turn drept vizuină, am adăugat. Foloseşte-l oricît de mult

vei dori. Magnus îl considera îndeajuns de ferit de pericole.

După un timp, a încuviinţat cu o politeţe sobră, dar fără să spună o vorbă.

— Îngăduie-i lui Lestat să-ţi dea aurul care va face să fii considerat un gentleman, a spus Gabrielle. Tot ceea ce îţi cerem în schimb este să laşi clanul în pace, dacă te vei hotărî să nu-i devii căpetenie.

Şi-a întors din nou privirile spre foc, cu chipul senin, irezistibil de frumos. A încuviinţat din nou, în tăcere, încuviinţarea lui nu însemna decît că auzise, dar nu şi că ar fi promis ceva.

— Dacă nu te vei întoarce la ei, i-am spus, nu le face nici un rău. Nu-i face nici un rău lui Nicolas.

Cînd am rostit aceste cuvinte, chipul lui a suferit o schimbare foarte subtilă. Trăsăturile păreau a-i fi luminate de un zîmbet, şi, încet, şi-a ridicat ochii spre mine. În privirea lui se putea citi dispreţul.

Am privit în altă parte, dar privirea lui m-a durut mai tare decît o palmă.

— Nu-i doresc răul, am şoptit, încordat.

— Nu. Îi doreşti pieirea, mi-a răspuns, tot în şoaptă. Astfel n-ar mai trebui să te temi sau să suferi din pricina lui.

Iar dispreţul din privirea lui a devenit şi mai tăios, şi mai hidos.

— Armand, el nu e un pericol pentru nimeni, a intervenit Gabrielle. Femeia aceea îl poate controla şi singură. Iar dacă îl veţi asculta, are să vă înveţe lucruri folositoare despre această epocă.

O vreme, s-au privit în tăcere. Apoi chipul lui a redevenit blînd, cald şi frumos. Şi, precum într-un ceremonial straniu, l-am văzut apucînd mîna lui Gabrielle şi strîngînd-o cu putere. Apoi s-au ridicat amîndoi în picioare. Armand s-a îndepărtat puţin şi ne-a privit.

— Voi merge alături de ei, ne-a spus cu o voce blîndă. Voi lua aurul pe care mi-l oferi, iar acest turn îmi va fi adăpost. Şi-am să învăţ de la pătimaşul tău novice tot ce va binevoi să mă înveţe; dar mă voi îndrepta spre aceste lucruri doar fiindcă le văd plutind la suprafaţa beznei în care mă scufund. Şi n-aş vrea să mă înec, fără să fi priceput unele lucruri. N-am să îţi las moştenirea doar ţie, n-am să-ţi cedez eternitatea fără o ultimă luptă. L-am studiat. Dar nici un gând de-al lui nu a venit să-mi limpezească spusele. Poate că o dată cu trecerea anilor, dorinţa mă va încerca din nou. Voi cunoaşte iar ce înseamnă pofta şi chiar pasiunea. Poate că atunci cînd ne vom reîntîlni, într-o altă eră, toate acestea nu vor mai fi abstracte şi tulburi. Voi vorbi şi eu cu vigoarea ta, în loc să reflectez prea îndelung. Vom cîntări atunci nemurirea cu mai multă înţelepciune. Atunci vom putea să discutăm despre răzbunare sau despre înţelegere. Deocamdată, nu-mi rămîne să-ţi spun decît că vreau să te mai văd. Doresc ca drumurile noastre să se mai întretaie în viitor. Acesta e singurul motiv pentru care voi face ceea ce mi-ai cerut şi nu ceea ce ştiu că îţi doreşti: îl voi cruţa pe nenorocitul de Nicolas.

Mi-a scăpat un sunet involuntar de uşurare. Şi totuşi, glasul lui era acum atît de hotărît, atît de puternic, încît, undeva în mine, am auzit răsunînd o alarmă tăcută. Acesta era Armand-căpetenia, cu siguranţă, cel tăcut şi puternic, cel ce avea să supravieţuiască mai presus de scîncetele orfanului din el.

Apoi a zîmbit din nou, plin de graţie, iar chipul lui avea ceva înduioşător şi trist. A redevenit sfîntul lui da Vinci sau, mai exact, micul zeu pictat parcă de Caravaggio. În clipa aceea, părea că n-ar putea fi rău ori primejdios vreodată. Era prea strălucitor de bunătate şi înţelepciune.

— Să-ţi aminteşti de avertismentele mele, nu de blesteme, a zis. Şi eu, şi Gabrielle am încuviinţat. Iar dacă vreodată vei avea nevoie de mine, am să fiu aici, a mai adăugat.

Apoi Gabrielle a făcut un lucru cu totul surprinzător: l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat. Am imitat-o.

Era mlădios şi graţios, în braţele noastre. Pe tăcute, ne-a dat de înţeles că se va alătura clanului şi că, din seara următoare, îl vom putea găsi acolo.

După cîteva clipe, s-a făcut nevăzut, iar Gabrielle şi cu mine ne-am trezit iar singuri, de parcă el nici n-ar fi fost vreodată în acea încăpere. În tot turnul nu se mai auzea nici un sunet. Doar vîntul şuiera, foşnind prin crengile pădurii vecine.

Urcînd treptele, am găsit poarta deschisă. Pajiştile ce se întindeau către pădure erau cufundate într-o linişte de nimic tulburată.

Îl iubeam. Ştiam acest lucru, oricît mi s-ar fi părut de greu de înţeles. Dar eram bucuros că se terminase totul. Mă bucuram că puteam să plecăm liniştiţi. Totuşi, am rămas multă vreme cu fruntea lipită de gratii, privind spre pădurea îndepărtată şi spre strălucirea confuză de la orizont, proiectată de către luminile oraşului pe suprafaţa norilor grei.

Eram trist nu doar fiindcă îl pierdusem, ci şi din pricina lui Nicki, a Parisului şi a mea.

5

COBORÎND înapoi în criptă, am găsit-o pe Gabrielle aţîţînd focul cu ultimele vreascuri rămase. Cu mişcări lente, plictisite, răscolea jarul, care îşi arunca lucirile roşii pe chipul ei palid şi în ochii ei umezi.

M-am aşezat pe o laviţă, în tăcere, privind-o, admirînd explozia de scîntei pe fundalul negru al cărămizilor pîrjolite.

— Ţi-a dat ceea ce îţi doreai? am întrebat-o.

— În felul său, da, a venit răspunsul.

A pus deoparte vătraiul şi s-a aşezat în faţa mea, iar pletele i s-au împrăştiat pe umeri cînd şi-a sprijinit trupul în mîini, pe bancă.

— Îţi mărturisesc că nu-mi pasă dacă n-am să mai dau în veci ochii cu vreunul din stirpea noastră, a spus ea, cu răceală în glas. M-am săturat de legendele, de blestemele şi suferinţele lor. M-am săturat şi de nesuferita lor umanitate, oricît de uimitoare ar fi revelaţia ei. Sînt pregătită să dau piept cu lumea din nou, aşa cum eram în noaptea morţii mele, Lestat.

— Dar Marius... am început eu, agitat. Mamă, gîndeşte-te, există unii mai vîrstnici, care s-au folosit cu totul altfel de nemurirea ce le-a fost dată.

— Aşa să fie oare? Lestat, dai prea mult crezare imaginaţiei tale. Povestea lui Marius nu e decît un basm.

— Nu, n-ai dreptate.

— De acord, sărmanul demon orfan pretinde că nu descinde din supuşii săi murdari cu care se aseamănă, ci dintr-un stăpîn pierdut, dintr-un soi de zeu. Orice ţîngău cu obrajii murdari, ce visează toropit de căldura focului din bucătărie, îţi poate spune astfel de poveşti.

— Mamă, el nu avea cum să-l fi inventat pe Marius. Poate că imaginaţia mea e prea înflăcărată, dar el nu dispune mai deloc de aşa ceva. N-avea cum să născocească acele imagini. Îţi spun, am văzut acele lucruri...

— N-am vrut să spun asta. Dar se prea poate ca el să-l fi împrumutat pe Marius din legendele pe care le-a auzit.

— Nu, am insistat. A existat şi mai există încă un Marius. Mai sînt şi alţii asemeni lui. Există copii ai mileniilor, care s-au priceput să-şi utilizeze darurile mai bine decît aceşti copii ai întunericului.

— Lestat, mai important mi se pare ca *noi* să le ştim folosi cu mai multă înţelepciune. Un singur lucru bun am învăţat, în cele din urmă, din spusele lui Armand, şi anume acela că nemuritorii găsesc moartea seducătoare şi irezistibilă, şi

că, în minţile lor, aspiră să cucerească fie moartea, fie umanitatea. Aş vrea ca, de acum înainte, să folosesc această cunoaştere ca pe o armură, în trecerea mea prin lume. Din fericire, nu va fi vorba de acea lume în schimbare pe care aceste creaturi o găsesc atît de primejdioasă. Mă refer la acea lume care, de milenii, a rămas neschimbată. Şi-a aruncat părul pe spate şi a privit din nou spre foc. Visez munţi acoperiţi de zăpezi veşnice, mi-a spus cu blîndeţe, pustiuri nesfîrşite şi jungle de nepătruns. Visez la pădurile din nordul Americii, în care se spune că nici un alb n-a pus vreodată piciorul. S-a îmbujorat uşor, privindu-mă. Gîndeşte-te. Nu există nici un loc în care să nu putem merge. Dacă există cu adevărat copii ai mileniilor, poate că tocmai acolo trebuie căutaţi, departe de lumea omului.

— Şi cum ar putea să trăiască acolo? Mă gîndeam la propria mea lume, iar ea era alcătuită din fiinţe muritoare şi din lucrurile create de acestea. Aminteşte-ţi, noi ne hrănim cu oameni.

Sînt inimi care bat şi în acele păduri, a răspuns ea, visătoare. Pentru cel care ştie să caute, se găseşte sînge din belşug... Acum sînt în stare să fac unele lucruri pe care doar tu le puteai face înainte. Acum aş putea şi eu să mă lupt cu lupii de una singură... Vocea ei scădea în intensitate, pe măsură ce se adîncea în gînduri. Dar lucrul cel mai important, Lestat, este acela că putem să mergem unde vrem noi. Sîntem liberi, mi-a spus după o tăcere îndelungată.

— Eram liber şi înainte. Nu mi-a păsat de ceea ce voia să-mi spună Armand. Dar Marius... Ştiu că Marius trăieşte. Am simţit-o în vreme ce Armand povestea. Iar Marius cunoaşte unele lucruri — nu numai despre noi sau despre Cei Ce Trebuie Păziţi sau cine ştie ce alte taine vechi — şi ştie o mulţime despre viaţa însăşi, despre cum poţi să te mişti prin timp.

— Ei bine, îţi va fi de-acum înainte sfîntul patron, dacă asta ţi-e voia, mi-a spus pe un ton uşor ironic.

Spusele ei m-au înfuriat şi-am tăcut. Adevărul e că vorbele ei, despre jungle şi păduri, mă înspăimîntaseră; tot ceea ce Armand spusese, încercînd să ne despartă, mi-a revenit în minte, aşa cum prevăzusem că avea să se întîmple încă din clipa în care el îşi pronunţase cuvintele alese cu grijă. Aşadar, şi între noi pot să apară disensiuni, am gîndit atunci, aşa cum o păţesc şi muritorii, iar acestea sînt, probabil, mai pronunţate, mai adînci, aşa cum ne sînt şi patimile, şi iubirea.

— Există un mic amănunt... a început ea, privind flăcările. Un mic indiciu care ar putea însemna că povestea lui Marius are ceva adevăr în ea.

— Au fost o mie de indicii.

— Armand spunea că Marius ucidea răufăcătorii şi îi numea Typhon, asasinul propriului său frate. Ţi-aduci aminte?

— Credeam că se referă la Cain, ucigaşul lui Abel. Deşi am auzit celălalt nume, viziunea mi l-a arătat pe Cain.

— Exact. Nici măcar Armand nu înţelegea numele Typhon. Şi totuşi, l-a repetat. Dar eu ştiu ce înseamnă.

— Spune-mi şi mie.

— Vine din miturile grecilor şi ale romanilor; e vorba despre povestea antică a zeului egiptean Osiris, ucis de către fratele său, Typhon, astfel încît acesta din urmă să poată deveni stăpîn al lumii subpămîntene. Desigur, Armand ar fi putut să citească despre asta în Plutarh, dar n-a făcut-o, tocmai asta e straniu.

— Ei, vezi, deci Marius există. Cînd Armand spunea că a trăit un mileniu, spunea adevărul.

— S-ar putea, Lestat, s-ar putea, a răspuns ea, gînditoare.

— Mamă, spune-mi şi mie povestea aceea egipteană...

— Lestat, eşti la o vîrstă la care poţi să citeşti şi singur oricîte poveşti ai dori. S-a ridicat şi s-a aplecat să mă sărute. Am simţit răceala şi amorţeala care o cuprindeau în fiecare dimineaţă, înaintea zorilor. În ceea ce mă priveşte, am terminat-o cu cărţile.

Sînt bune de citit cînd n-ai altceva de făcut. Mi-a luat mîinile într-ale ei. Spune-mi că mîine vom porni la drum. Promite-mi că nu vom revedea zidurile Parisului pînă cînd nu vom fi văzut celălalt capăt al Pămîntului.

— Va fi aşa cum îţi vei dori, i-am răspuns. A început să urce treptele. Dar încotro ai luat-o? am întrebat-o, urmînd-o.

A deschis poarta şi s-a îndreptat spre pădure.

— Vreau să văd dacă pot să dorm direct pe ţărînă, mi-a aruncat peste umăr. Dacă n-am să mă mai trezesc mîine seară, vei şti că am dat greş.

— Dar e o nebunie! am strigat, luîndu-mă după ea. Simpla idee îmi repugna. A îngenuncheat lingă un pîlc de stejari bătrîni şi a început să sape în frunzele moarte şi în pămîntul jilav, cu mîinile goale. Era înspăimîntătoare, părea o superbă vrăjitoare blondă, scormonind cu îndîrjirea unei bestii.

Apoi s-a ridicat, trimiţîndu-mi un sărut de rămas-bun şi, adunîndu-şi toate puterile, s-a scufundat, de parcă pămîntul i-ar fi aparţinut. Am rămas locului, privind, fără să-mi vină a crede, la golul lăsat de dispariţia ei neaşteptată şi la stratul de frunze putrede, pe care nimic nu părea a-l fi deranjat.

AM IEŞIT din crîng, îndreptîndu-mă spre sud, departe de turn. Pe măsură ce grăbeam pasul, am început să fredonez, în surdină, un cîntecel, o frîntură dintr-o melodie auzită ceva mai devreme, cîntată de violoniştii de la Palatul Regal.

Suferinţa punea din nou stăpînire pe mine, conştientizam faptul că urma să plecăm de-adevăratelea, că totul se sfîrşise, cu Nicolas şi copiii întunericului, cu căpetenia acestora. Vreme de ani şi ani de-acum încolo, n-aveam să mai revăd Parisul şi nimic din cele ce-mi erau cunoscute. Cu toată dorinţa mea de libertate, îmi venea să plîng.

Cu toate acestea, rătăcirea mea avea, se pare, o ţintă pe care nu îndrăzneam să mi-o mărturisesc nici mie însumi. Cu vreo jumătate de oră înaintea zorilor, mă aflam pe un drumeag prăfuit, lîngă ruinele unui han de odinioară. Acest avanpost al unui sat, demult părăsit, stătea să se prăbuşească şi doar zidurile cu tencuiala groasă mai rămăseseră în picioare.

Mi-am scos pumnalul şi am început să scrijelesc adînc în piatra moale:

CĂTRE MARIUS CEL BĂTRÎN: LESTAT TE CAUTĂ. E LUNA MAI A ANULUI 1780 ŞI MĂ ÎNDREPT CĂTRE SUD, DINSPRE PARIS SPRE LYON. TE ROG, ARATĂ-MI-TE.

Cîtă aroganţă mi-a părut a conţine acest mesaj, atunci cînd l-am recitit. Scriindu-l, călcasem poruncile întunecate, rostind numele unuia dintre nemuritori şi aşternîndu-l în cuvinte. Ei bine, asta mă umplea de o minunată satisfacţie. La urma urmei, nu m-am priceput niciodată să ascult de vreo regulă.

PARTEA A ŞASEA

PE CALEA DIAVOLULUI
DE LA PARIS LA CAIRO

1

ULTIMA oară cînd l-am văzut pe Armand în veacul al optsprezecelea, stătea

împreună cu Eleni, Nicolas şi ceilalţi vampiri în pragul intrării teatrului lui Renaud, privind cum trăsura în care ne aflam îşi croia drum prin circulaţia intensă de pe bulevard.

Puţin mai devreme îl găsisem în fosta mea celulă împreună cu Nicolas, cufundaţi într-o conversaţie stranie, dominată de sarcasmul şi bizareriile celui de pe urmă. Purta o perucă şi un costum roşu închis şi mi se părea că dobîndise de-acum mai multă substanţă, de parcă fiecare clipă ce trecuse de la nimicirea vechiului clan i-ar fi sporit puterile.

Eu şi Nicki n-am scos nici un cuvînt în aceste momente penibile, dar Armand a acceptat cu politeţe cheile turnului, pe care i le oferisem, laolaltă cu o mare sumă de bani şi cu făgăduiala unor noi averi din partea lui Roget, dacă avea să fie nevoie.

Îşi închisese mintea faţă de mine, dar a afirmat din nou că nu avea să îi facă nici un rău lui Nicolas. În vreme ce ne luam rămas-bun, eram convins de prietenia sa şi de faptul că Nicolas şi ceea ce mai rămăsese din vechiul clan aveau să supravieţuiască.

PÎNĂ la sfîrşitul primei nopţi, eu şi Gabrielle eram departe de Paris, întocmai cum ne dorisem. În lunile care au urmat, am trecut prin Lyon, Torino şi Viena, apoi prin Praga, Leipzig şi Sankt Petersburg, apoi am luat-o din nou spre sud, către Italia, unde ne-am stabilit pentru mai mulţi ani.

După aceea am luat-o spre Sicilia, apoi spre nord, în Grecia şi Turcia, din nou spre sud, prin vechile cetăţi ale Asiei Mici, şi, în cele din urmă, spre Cairo, unde am rămas o vreme mai îndelungată.

În toate aceste locuri, am lăsat în urmă, pe ziduri, mesaje pentru Marius.

Uneori nu erau decît vreo cîteva cuvinte pe care le zgîriam cu vîrful cuţitului. În alte locuri, petreceam ore întregi sculptîndu-mi gîndurile în piatră. Oriunde m-aş fi aflat însă, îmi scriam numele, data, şi viitoarea-mi destinaţie, o dată cu invitaţia mea: "Marius, arată-mi-te."

Cît despre vechile clanuri, am dat peste ele în tot felul de locuri, dar, dintru început, a fost limpede că, peste tot, vechile căi erau pe cale de a fi abandonate. De-abia trei sau patru vampiri mai păstrau vechile ritualuri, şi, de îndată ce înţelegeau că nu îi doream nici pe ei, nici să le împărtăşim existenţa, ne lăsau în pace.

Mult mai interesante mi se păreau întîlnirile întîmplătoare cu renegaţii strecuraţi în mijlocul societăţii, vampiri singuratici şi plini de secrete, care se pretindeau muritori, cu tot atît de multă îndemînare cu cîtă ne prefăceam noi înşine. Niciodată nu am reuşit însă să ne apropiem prea mult de aceste creaturi. Fugeau de noi aşa cum, probabil, fugiseră şi de vechile clanuri. Nevăzînd nimic altceva decît frică în ochii lor, nu mă simţeam ispitit să-i urmăresc.

Mi se părea liniştitoare certitudinea că nu eram cel dintîi vampir aristocrat care îşi căuta victimele prin sălile de bal, gentlemanul ucigaş care, cît de curînd, avea să îşi facă apariţia în povestiri şi poeme, în romanele populare, ca un adevărat prototip al neamului nostru. Mereu întîlneam asemenea specimene.

În cursul călătoriei noastre, ne-a fost dat să întîlnim şi alte creaturi ale întunericului, mult mai stranii. În Grecia, am găsit demoni care nu ştiau cum fuseseră creaţi, şi chiar creaturi înnebunite, lipsite de un limbaj şi de orice raţiune, care ne atacaseră de parcă-am fi fost simpli muritori, iar apoi au luat-o la fugă, urlînd la auzul rugăciunilor pe care am purces a le rosti pentru a-i alunga.

Vampirii din Istanbul locuiau în case, în siguranţă, dincolo de ziduri şi porţi. Îşi săpau mormintele în propriile grădini şi se înveşmîntau ca toţi muritorii din acea parte a lumii, în caftane lungi, atunci cînd ieşeau pe străzi la vînătoare. Cu toate acestea, chiar şi ei au fost îngroziţi să ne vadă trăind printre francezi şi veneţieni, călătorind cu trăsura şi participînd la serbările date de ambasadele şi de rezidenţii europeni. Ne-au ameninţat, strigînd felurite incantaţii. Am contraatacat, umplîndu-i de panică şi

punîndu-i pe fugă, dar s-au întors curînd, continuîndu-şi afuriseniile.

La Cairo, fantomele care bîntuiau printre mormintele mamelucilor erau adevărate bestii. Stăpînii lor, cu ochii afundaţi în orbite, îi supuneau, în limitele vechilor pravile, în ruinele unei vechi mănăstiri copte. Ritualurile le erau pline de magia Orientului şi evocau tot soiul de demoni şi spirite malefice cu nume stranii. S-au ţinut departe de noi, mulţumindu-se să ne arunce ameninţări acide, deşi ne cunoşteau numele.

Au trecut ani fără ca aceste creaturi să ne înveţe ceva nou, dar, desigur, asta nu mă surprindea prea mult.

Deşi în numeroase locuri am întîlnit vampiri care auziseră legenda lui Marius şi pe cele ale altor vîrstnici, nici unuia nu-i fusese dat să-i vadă cu propriii ochi. Printre ei, chiar şi Armand devenise o legendă şi ni se întîmpla adesea să fim întrebaţi: "Chiar l-aţi văzut pe vampirul Armand?" Nicăieri n-am întîlnit vreun vampir cu adevărat în vîrstă. N-am întîlnit nicăieri vreun vampir care să se fi distins prin marea sa înţelepciune ori prin faptele sale, nici o creatură în care darul întunecat să fi operat stranii metamorfoze care mi-ar fi putut stîrni interesul.

În comparaţie cu aceste fiinţe, Armand era un zeu întunecat. La fel era şi Gabrielle, la fel eram eu însumi.

Dar am luat-o înaintea povestirii mele...

Ceva mai devreme, cînd am sosit pentru întîia oară în Italia, ne-a fost dat să cunoaştem mai multe despre vechile ritualuri. Clanul roman ne-a întîmpinat cu braţele deschise.

— Veniţi la Sabat, au spus. Coborîţi în catacombe şi alăturaţi-vă glasurile în înălţarea imnurilor.

Da, ştiau că noi distrusesem clanul de la Paris şi că îl puseserăm cu botul pe labe pe marele stăpîn al tainelor întunecate, pe Armand. Dar nu ne purtau pică pentru aceste fapte. Dimpotrivă, nu puteau înţelege de ce Armand se încăpăţîna să-şi menţină dominaţia. De ce nu se schimbase acel clan, ţinînd pasul cu vremurile?

Nu de alta, dar ceremoniile de aici erau atît de elaborate şi de senzuale, încît îţi tăiau răsuflarea. Vampirii, în loc să se ţină deoparte, departe de căile omului, nu se sfiau să se prefacă oameni ori de cîte ori acest lucru li se părea util. La fel procedau cei doi vampiri pe care i-am văzut la Veneţia şi tot astfel se purtau şi ceilalţi, ceva mai mulţi, pe care aveam să-i întîlnim la Florenţa.

Purtînd mantii negre, se amestecau în mulţimea care se îmbulzea la Operă, se strecurau pe coridoarele umbrite ale marilor case, la banchete şi baluri, ba chiar, uneori, frecventau tavernele rău-famate şi mustăriile, stînd la mese alături de oamenii din popor. Aici, mai mult ca oriunde, aveau obiceiul să îmbrace costume croite după moda epocii în care se născuseră şi, adesea, erau splendid împodobiţi, aproape regal, cu nestemate şi bijuterii pe care le arătau doar celor aleşi.

Cu toate acestea, se tîrau înapoi în cimitirele lor împuţite pentru a dormi şi o luau la fugă urlînd la vederea vreunui semn al puterii divine, aruncîndu-se cu nepăsare sălbatică în înfiorătoarele, dar atît de frumoasele sabaturi.

În comparaţie cu aceştia, vampirii parizieni fuseseră primitivi, grosolani şi copilăroşi; mi-am dat seama însă că tocmai rafinamentul şi sofisticarea lumii pariziene îl determinaseră pe Armand să se retragă, împreună cu ai săi, departe de cele lumeşti.

Pe măsură ce capitala franceză devenea tot mai înrobită spiritului profan, vampirii se cramponaseră în antica magie, în vreme ce, în Italia, strigoii trăiau printre oameni cu un adînc sentiment religios, educaţi în spiritul ceremoniilor romano-catolice, bărbaţi şi femei care respectau răul aşa cum respectau Biserica de la Roma. Într-un fel, vechile căi ale strigoilor se asemănau cu cele ale poporului italian, astfel încît vampirii italieni se puteau adapta ambelor lumi. Mai credeau ei în vechile căi întunecate? Răspunsul lor a fost o ridicare din umeri. Pentru ei, sabatul reprezenta un prilej de mare plăcere. Oare nu ne plăcuse şi nouă, mie şi lui Gabrielle? Nu ne-am

alăturat, în cele din urmă, dansului?

— Puteţi veni la noi ori de cîte ori veţi dori, ne-au spus vampirii romani.

Cît despre Teatrul Vampirilor din Paris, acest imens scandal care făcea să se cutremure întreaga noastră seminţie, pretutindeni în lume, n-aveau să creadă în existenţa lui decît atunci cînd îl vor vedea cu propriii lor ochi. Vampiri care să se dea în spectacol pe scenă, uimindu-şi publicul muritor cu şmecherii şi pantomimă, aşa ceva nu se putea întîmpla decît la Paris! mi-au spus ei, rîzînd.

DESIGUR, despre teatru aveam mereu veşti proaspete, direct de la faţa locului. Încă înainte ca noi să fi ajuns la Sankt Petersburg, Roget îmi trimisese o lungă epistolă, referitoare la "talentul" noii trupe. Iată ce mi-a scris bunul avocat:

"S-au costumat asemeni unor uriaşe marionete de lemn. De deasupra scenei, coarde de aur coboară pînă la genunchii şi coatele lor, părînd că îi manipulează, făcîndu-i să execute felurite dansuri, care de care mai fermecătoare. Pe obrajii lor albi, îşi desenează bujori roşii, iar ochii le sînt goi, ca nişte mărgele de sticlă. Nu v-ar veni să credeţi cît de bine reuşesc să pară simple obiecte neînsufleţite.

Orchestra e o altă minunăţie. Instrumentiştii cu chipurile palide, machiaţi în acelaşi fel, imită muzicanţii mecanici — păpuşile acelea articulate ce se pot cumpăra peste tot, care, întoarse cu o cheiţă, îşi mînuiesc arcuşurile pe instrumente minuscule sau suflă-n trompete, iscînd muzică adevărată!

Spectacolul este atît de fermecător, încît doamnele şi domnii din public se ciondănesc, nereuşind să se pună de acord, dacă actorii sînt păpuşi sau oameni adevăraţi. Unii sînt de părere că toţi sînt meşteriţi din lemn, iar glasurile ce par a le ieşi din gură sînt opera unor ventriloci.

Cît despre piesele lor, mărturisesc că ar putea fi mult prea tulburătoare, dacă n-ar fi jucate atît de frumos, cu atîta pricepere.

Una dintre cele mai apreciate drame jucate ne arată un strigoi vampir ce se scoală din mormînt printr-o trapă deschisă în scenă. Creatura aceasta cu părul alb şi zburlit şi colţi imenşi e înspăimîntătoare. Ea se îndrăgosteşte de o marionetă de lemn, o femeie, şi nu îşi dă seama că aceasta e lipsită de viaţă. Neputînd să se hrănească cu sîngele păpuşii, sărmanul vampir piere. În clipa morţii sale, deşi e făcută din lemn, păpuşa învie şi cu un zîmbet malefic execută un dans triumfător peste cadavrul vampirului înfrînt.

Pe legea mea, îţi îngheaţă sîngele în vine, văzînd-o. Cu toate acestea, publicul strigă şi fluieră, aplaudînd încîntat.

Într-un alt tablou, dansatorii-păpuşi joacă o horă în jurul unei fete, încercînd să o convingă să se lase legată de corzile aurii, de parcă ar fi şi ea o marionetă. Tristul rezultat este că frînghiile o fac să danseze pînă cînd viaţa i se scurge din trup. Ea imploră, cu gesturi disperate, să fie eliberată, dar păpuşile se mulţumesc să rîdă şi să facă tumbe în vreme ce ea îşi dă sufletul.

Muzica pare nepămînteană. Aminteşte de cea a lăutarilor ţigani de prin tîrguri. Domnul de Lenfent dirijează şi, adesea, sunetul viorii sale dă semnalul de începere a reprezentaţiei.

În calitate de avocat, vă sfătuiesc să cereţi o parte din profiturile realizate de această companie, căci cozile celor doritori să asiste la reprezentaţiile ei ating, pe bulevard, lungimi considerabile."

Întotdeauna, scrisorile lui Roget mă tulburau. Făceau ca inima să-mi bată mai tare şi, mă miram: oare la ce altceva mă aşteptasem din partea trupei? De ce mă surprindea oare îndrăzneala şi inventivitatea lor? Aveam cu toţii puterea să facem asemenea lucruri.

În vremea cînd mă stabilisem la Veneţia, căutînd zadarnic vreo urmă a picturilor lui Marius, am primit o scrisoare de la Eleni, cu scrisul ei frumos ornamentat, tipic pentru noi, vampirii.

Îmi scria că Teatrul Vampirilor devenise cea mai populară distracţie din viaţa de noapte a întregului Paris. Li se alăturaseră "actori" veniţi din întreaga Europă. Numărul membrilor trupei crescuse la douăzeci, ceea ce era destul de mult, chiar şi pentru o metropolă.

"Nu sînt admişi decît artiştii cu adevărat talentaţi, cei care posedă însuşiri uimitoare, dar, mai presus de orice, le cerem să fie discreţi. Îţi dai seama, cu siguranţă, că nu vrem să stîrnim deloc scandal."

Despre "dragul nostru violonist", îmi scria plină de afecţiune, el fiind cel ce scria piesele cele mai ingenioase, avînd subiecte luate din povestirile pe care le citise.

"Atunci cînd lucrează, însă, poate să devină de-a dreptul imposibil. Trebuie să îl supraveghem întruna, ca nu cumva să ne sporească numărul. Mănîncă foarte urît şi, uneori, spune o mulţime de lucruri şocante străinilor. Din fericire, aceştia sînt prea cuviincioşi pentru a-i da crezare."

Cu alte cuvinte, încerca să facă prozeliţi şi nu vîna pe ascuns.

"De obicei, Vechiul Nostru Prieten (desigur, Armand) e cel care reuşeşte să-l potolească, proferînd ameninţări la adresa lui, care de care mai caustice. Îţi mărturisesc însă că acestea nu au un efect de prea lungă durată asupra violonistului nostru. Acesta pomeneşte adesea de vechile obiceiuri religioase, de focurile rituale şi de trecerea în alte dimensiuni ale existenţei.

N-aş putea spune că nu îl iubim. De dragul tău, am avea grijă de el, chiar de nu l-am iubi. Dar ţinem la el. Mai ales Vechiul Nostru Prieten nutreşte pentru el o mare afecţiune. Cu toate acestea, trebuie să fac o observaţie: mai demult, cei ca el nu erau suportaţi prea mult timp în preajma noastră.

Cît despre Vechiul Nostru Prieten, mă întreb dacă l-ai mai recunoaşte acum. Şi-a construit o casă mare la poalele turnului tău şi trăieşte acolo, printre cărţi şi tablouri, ca un erudit retras departe de lume.

În fiecare noapte însă, trăsura lui neagră se opreşte la uşa teatrului. Asistă la toate reprezentaţiile din propria sa lojă închisă.

După spectacole, vine în culise pentru a aplana diferendele dintre noi, pentru a ne guverna, aşa cum a făcut dintotdeauna, pentru a-l ameninţa pe Divinul Nostru Violonist. Cu nici un chip însă nu vrea să accepte să apară pe scenă. El este cel care acceptă noi membri în rîndul nostru. După cum îţi spuneam adineauri, aceştia vin de pretutindeni, fără să fie nevoie să-i solicităm. Pur şi simplu, ne bat la poartă...

Întoarce-te la noi (îmi scria în încheiere). Ne vei găsi, cu siguranţă, mult mai interesanţi decît înainte. Sînt o mulţime de minunăţii întunecate, pe care nu le pot încredinţa hîrtiei. Sîntem o culme în existenţa rasei noastre. Şi, sînt convinsă, nu puteam alege vreun alt moment mai potrivit, în istoria acestui mare oraş, pentru a ne face apariţia. Tot ceea ce facem e doar opera minţilor noastre. De ce ne-ai părăsit? Întoarce-te la noi."

Am păstrat aceste scrisori. Le-am păstrat cu grijă, aşa cum făceam cu epistolele primite de la fraţii mei din Auvergne. În imaginaţie, vedeam limpede marionetele. Auzeam plînsetul viorii lui Nicki. Îl vedeam pe Armand, sosind la teatru în trăsura lui cea neagră, ocupîndu-şi locul în lojă. Mi se întîmpla chiar să descriu toate acestea, în termeni voalaţi şi excentrici, în lungile-mi mesaje adresate lui Marius, gravate mereu cu aceeaşi frenezie pe uliţele întunecate, în vreme ce muritorii dormeau.

Dar, pentru mine, nu exista cale de întoarcere la Paris, oricît de singur m-aş fi simţit. Lumea înconjurătoare îmi era amantă şi dascăl totodată. Eram îndrăgostit de castele şi catedrale, de muzeele şi palatele pe care le vizitam. Oriunde mergeam, pătrundeam în inima societăţii: sorbeam din distracţiile şi bîrfele ei, din literatură şi

muzică, din arhitectura şi arta pe care o producea.

Aş putea să umplu volume întregi cu lucrurile pe care le-am studiat, pe care m-am zbătut a le înţelege. Eram fascinat de ţiganii lăutari şi de păpuşarii de pe stradă, la fel de mult ca şi de tenorii de la operă sau din corurile bisericeşti. Bîntuiam prin bordeluri şi săli de joc ori prin locurile unde marinarii se întîlneau ca să se îmbete şi să se bată. Citeam pretutindeni ziarele şi pierdeam timpul prin taverne, comandînd adesea de mîncare, fără să mă ating de ceea ce mi se aducea, făcînd cinste comesenilor cu nenumărate pahare de vin, adulmecîndu-le pipele şi trabucurile pe care le fumau, discutînd cu ei, lăsînd mirosurile lor de muritori să îmi îmbibe hainele şi părul.

Cînd nu rătăceam pe afară, călătoream în acel regat care îi aparţinuse, de-a lungul mohorîţilor ani petrecuţi acasă, doar lui Gabrielle: lumea cărţilor.

Înainte chiar de a fi ajuns în Italia, cunoşteam deja destulă latină pentru a-i citi pe marii clasici, iar în bătrînul palazzo veneţian, în care m-am instalat, îmi alcătuisem o bibliotecă vastă, în care mi se întîmpla să petrec nopţi întregi citind.

Desigur, cel mai mult mă încînta povestea lui Osiris, care îmi amintea romantismul poveştii lui Armand şi cuvintele enigmatice ale lui Marius. În vreme ce îi devoram versurile străvechi, eram uimit de tot ceea ce citeam.

Era vorba aici despre un rege străvechi, Osiris, un om de o bunătate nepămînteană, care îi dezvăţase pe egipteni de canibalism şi îi învăţase cum să cultive felurite cereale şi cum să facă vinul. Cum a fost el ucis de către fratele său Typhon? Osiris a fost păcălit de către acesta, convins să se întindă într-o ladă croită pe potriva trupului său, pe care apoi Typhon a închis-o. Lada a fost pe urmă aruncată în rîu, iar cînd credincioasa sa soţie Isis a găsit în cele din urmă trupul, Typhon a atacat-o şi l-a dezmembrat. Toate bucăţile trupului său au fost găsite, cu excepţia uneia singure.

De ce s-ar fi referit Marius la un asemenea mit? Cum să nu mă gîndesc la faptul că toţi vampirii dorm în sicrie, adică în cutii croite pe măsura trupului lor? Chiar şi mizerabilii de sub Cimitirul Inocenţilor îşi aveau coşciugele lor! Magnus îmi spusese: "Vei dormi în această cutie ori într-alta asemenea ei." Cît despre partea trupului lipsă, partea pe care Isis n-a mai găsit-o niciodată... Ei bine, nu există oare o parte a trupului nostru pe care darul întunecat nu o atinge? Putem vorbi, putem vedea, simţim gusturile şi ne mişcăm precum oamenii, dar nu putem procrea. Nici Osiris nu putea să o facă, de aceea a devenit zeul morţii.

Era el, aşadar, un zeu-vampir?

Toate acestea nu făceau decît să mă frămînte şi să mă deruteze. Acest zeu, Osiris, era pentru egipteni şi zeul vinului, cel pe care, mai tîrziu, grecii l-au numit Dionysos. Iar Dionysos era şi "zeul întunecat" al teatrului, zeul-diavol pe care Nicki ni-l descrisese pe cînd eram flăcăi, acasă. Iar acum, exista la Paris un teatru plin de vampiri. Mi se părea de necrezut.

I-am povestit toate acestea lui Gabrielle.

A ridicat din umeri cu indiferenţă, spunîndu-mi că existau sute de poveşti asemănătoare.

— Osiris era şi zeul recoltelor, mi-a spus. Pentru egipteni, era un zeu bun. Ce are a face asta cu noi? A aruncat o privire cărţilor pe care le studiam. Mai ai încă multe de învăţat, fiule. Mulţi zei ai antichităţii au fost sfîrtecaţi şi apoi plînşi de către zeiţele lor. Citeşte despre Adonis şi Acteon. Anticii se dădeau în vînt după astfel de istorii.

Spunînd acestea, a plecat. Am rămas singur în biblioteca luminată de lumînări, clipind din ochi, printre atîtea cărţi.

Meditam asupra visului lui Armand, despre sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziţi, aflat undeva în munţi. Ţineau oare toate acestea de vreo magie avînd vîrsta Egiptului antic? Cum putuseră copiii întunericului să uite asemenea lucruri? Poate că, pentru maestrul veneţian, toate acestea nu fuseseră decît o formă de poezie, chiar şi

menţionarea numelui lui Typhon, asasinul propriului său frate. O închipuire, nimic altceva.

Am ieşit în bezna de afară, luînd cu mine cuţitul. Mi-am săpat întrebările adresate lui Marius în pietre mai bătrîne decît noi amîndoi la un loc. Marius devenise pentru mine atît de real, încît mi se părea că pot discuta cu el, aşa cum discutam odinioară cu Nicki. Era confidentul excitării mele, al entuziasmului şi sublimei mele uimiri în faţa minunăţiilor şi enigmelor acestei lumi.

ÎNSĂ, pe măsură ce studiile mele erau mai profunde, pe măsură ce îmi lărgeam educaţia, căpătăm o primă imagine înfiorătoare a ceea ce poate să devină veşnicia. Eram singur printre oameni, iar scrisorile mele către Marius nu mă puteau împiedica să fiu conştient de propria-mi monstruozitate, aşa cum fusesem în primele nopţi pariziene, cu atîta timp în urmă. La urma urmei, Marius nu era cu adevărat lîngă mine.

Şi nici Gabrielle nu era.

Încă din primele zile, profeţiile lui Armand se dovediseră a fi adevărate.

2

ÎNCA dinainte de a fi părăsit teritoriul Franţei, Gabrielle îşi luase obiceiul de a întrerupe călătoria noastră, dispărînd pentru zile întregi. La Viena, dispărea adesea vreme de două săptămîni, iar după ce m-am instalat în palazzo-ul veneţian, s-a întîmplat să lipsească chiar şi luni de-a rîndul. În timpul primei mele vizite la Roma, s-a făcut nevăzută vreme de un an. Iar după ce m-a părăsit la Neapole, m-am întors la Veneţia de unul singur, lăsînd-o să-şi regăsească singură drumul spre casă, ceea ce s-a şi întîmplat.

Se simţea atrasă de întinderile largi de la ţară, de păduri şi munţi sau chiar de către insulele nelocuite. De fiecare dată, se întorcea într-un hal fără de hal, cu pantofii scîlciaţi, cu hainele zdrenţuite, cu părul atîrnînd aiurea, fără nici o formă, încît era la fel de înspăimîntătoare precum fuseseră odinioară membrii vechiului clan parizian. Intra atunci în încăperile mele, cu zdrenţele ei murdare, studiind crăpăturile din tencuială ori lumina reflectată de defecţiunile ochiurilor de geam suflate cu mîna.

La ce-i foloseau unui nemuritor ziarele citite? mă întreba. De ce-ar locui un nemuritor în palate? De ce să poarte el aur prin buzunare? De ce-ar mai scrie el scrisori familiei de muritori pe care o lăsase în urmă?

Cu glasul ei scăzut, precipitat, mi-a vorbit apoi de falezele pe care le escaladase, de crevasele înzăpezite în care se prăbuşise, de peşterile pline de fosile şi inscripţii misterioase pe care le descoperise.

Apoi pleca, la fel de tăcută precum venise, lăsîndu-mă să privesc în urma ei, aşteptînd-o amărît, furios şi plin de resentimente faţă de ea, atunci cînd se arăta din nou.

Într-o noapte, în cursul primei noastre treceri prin Verona, pe o străduţă cufundată în întuneric, m-a surprins cu o întrebare: "Tatăl tău mai e încă în viaţă?"

De data aceasta, lipsise două luni. Îmi era amarnic de dor de ea şi iată că venise şi se interesa de ai noştri, în sfîrşit. Şi totuşi, cînd i-am răspuns afirmativ: "Da, şi e foarte bolnav", mi s-a părut că nu mă mai ascultă.

Am încercat să-i explic că în Franţa lucrurile se înrăutăţiseră şi că, în curînd, avea să izbucnească o revoluţie. A ridicat din umeri.

— Nu te mai gîndi la ei. Uită-i.

Şi, spunînd acestea, a plecat iar.

Adevărul este că nu voiam să îi uit. Nu încetam a-i scrie lui Roget, dornic de veşti despre familia mea. Îi scriam chiar mai des decît îi scriam lui Eleni, la teatru. Îi ceream portrete ale nepoţilor şi nepoatelor mele. Trimiteam cadouri celor din Franţa, din

fiecare loc în care ne opream. Şi îmi făceam griji în privinţa revoluţiei, aşa cum îsi făceau toţi francezii de rînd.

În cele din urmă, cînd absenţele lui Gabrielle au devenit tot mai lungi şi perioadele petrecute împreună mereu mai nesigure şi mai înstrăinate, am început să mă cert cu ea în privinţa acestor lucruri.

— Cu timpul, familia noastră va pieri. Cu timpul, va dispărea şi Franţa, aşa cum o ştiam noi. De ce le-aş da uitării atîta timp cît le mai am încă? Îţi spun, am nevoie de ele. Pentru mine, ele înseamnă viaţa!

Asta nu era totul, de fapt. Nu o mai aveam nici pe ea cu adevărat, aşa cum nu îi mai aveam nici pe ceilalţi alături. Probabil că ea simţise acuzaţia ascunsă dincolo de cuvintele mele. Pricepuse, probabil, ce voiam să spun cu adevărat.

Discursurile mele de acest fel o întristau. Îi trezeau la viaţă tandreţea. Atunci se lăsa pieptănată şi mă lăsa să îi fac rost de haine noi. Apoi vînam împreună şi discutam îndelung. Uneori accepta chiar să mă însoţească la operă sau prin cazinouri. Pentru o vreme, redevenea o doamnă superbă şi strălucitoare.

În acele clipe eram din nou împreună. Continuam atunci să credem că formăm şi noi un mic clan, o pereche de îndrăgostiţi mai presus de întreaga lume muritoare.

Ghemuiţi lîngă foc, în vreo vilă de la ţară, stînd alături pe capra unei trăsuri în vreme ce eu ţineam hăţurile, plimbîndu-ne în miez de noapte prin pădure, continuam, precum odinioară, să ne împărtăşim observaţiile.

Alteori, porneam în căutarea unor case bîntuite de stafii, un mod de a ne petrece timpul ceea ce ne excita pe amîndoi. De fapt, Gabrielle îşi întrerupea cîteodată călătoriile, tocmai fiindcă auzise de vreun nou caz de bîntuire şi voia să mergem împreună să vedem ce se mai putea vedea.

Desigur, de cele mai multe ori, nu găseam nimic în clădirile părăsite în care se zicea că ar fi apărut spiritele. Iar dezaxaţii, despre care se spunea că ar fi fost posedaţi de diavoli, nu erau, de cele mai multe ori, decît nebuni obişnuiţi. Totuşi, ni s-a întîmplat să vedem arătări plutind sau umbre inexplicabile, obiecte zburătoare, glasuri răcnind din gura unor copii posedaţi sau pale de vînt îngheţat care suflau în odăi închise, stingînd lumînările. Dar n-am văzut cu nimic mai mult decît ceea ce fusese descris de sute de muritori eruditi înaintea noastră.

La urma urmei, pentru noi nu era decît un joc. Şi, gîndindu-mă acum la acele zile, îmi dau seama că îl continuasem doar fiindcă ne ţinea împreună, ne oferea prilejuri de întîlnire care, altfel, nu le-am fi avut.

Absenţele lui Gabrielle nu erau singurul lucru care distrugea afecţiunea pe care ne-o purtam unul altuia. Mai era modul ei de a se comporta atunci cînd era cu mine şi ideile pe care le susţinea.

Îşi păstrase obiceiul de a spune exact ceea ce gîndea, ba chiar ceva în plus.

Într-o seară, după o absenţă de o lună, a apărut în căsuţa noastră de pe Via Ghibellina din Florenţa şi a început să-mi ţină un discurs:

— Ţi-ai dat seama că fiinţele nopţii sînt pregătite pentru a întîmpina o mare căpetenie? Nu mă refer acum la vreun alt bigot care să murmure ritualuri învechite, ci un adevărat monarh întunecat, care să ne călăuzească conform unor principii noi.

— Şi care ar fi aceste principii? am întrebat-o, dar ea a continuat, ignorîndu-mi întrebarea.

— Închipuie-ţi altceva decît această veşnică vînătoare de muritori pentru hrană lîncedă şi monotonă. Închipuie-ţi ceva măreţ, la fel de grandios precum era Turnul Babei înainte de a fi fost doborît de mînia lui Dumnezeu. Mă gîndesc la o căpetenie tronînd în palatul său satanic, care şi-ar trimite supuşii în lumea largă pentru a învrăjbi fratele împotriva fratelui său, pentru a îndemna mamele să îşi ucidă fiii, pentru a trece prin foc împlinirile omenirii, pentru a răscoli pămîntul, astfel încît să moară cu toţii de foame, nevinovaţi şi păcătoşi laolaltă! Să creeze suferinţă şi haos pe oriunde ar trece, să înfrîngă binele, ducînd oamenii la disperare. Aşa ceva ar fi demn

să fie numit rău! Eu şi cu tine nu sîntem decît nişte plante exotice în grădina sălbatică, după cum spuneai tu. Iar lumea oamenilor nu e cu nimic diferită de lumea pe care am descoperit-o în cărţi, cu ani în urmă, la Auvergne.

Tema conversaţiei îmi displăcea. Cu toate acestea, mă bucuram s-o ştiu în aceeaşi încăpere cu mine, să am cu cine vorbi, altcineva decît vreun sărman muritor dezamăgit. Nu mai eram singur, doar cu scrisorile de-acasă.

— Cum rămîne cu problemele estetice? am întrebat-o. Cum rămîne cu ceea ce îi explicai lui Armand despre intenţia ta de a afla de ce continuă să existe frumuseţea şi de ce ea continuă să ne tulbure?

A ridicat din umeri.

— Cînd lumea omului se va prăbuşi în ruine, frumuseţea va redeveni stăpînă. Copacii vor creşte în locurile unde odinioară erau străzi, iar florile vor umple pajiştile ce astăzi sînt maidane dezgustătoare. Acesta ar trebui să fie ţelul stăpînului satanic, să vadă iarba şi copacii crescînd sălbatic pînă cînd nu va mai rămîne nici o urmă din marile oraşe de odinioară.

— Dar de ce numeşti acest ţel "satanic"? am întrebat-o. De ce nu-i spui, simplu, haos? În definitiv, chiar asta şi este.

— Fiindcă aşa l-ar numi oamenii. Ei l-au născocit pe Satana, nu-i aşa? Satanici, aşa îi numesc ei pe aceia care îndrăznesc să se abată de la calea ordinii pe care omenirea preferă să o urmeze.

— Nu cred că înţeleg.

— Ei bine, foloseşte-ţi mintea supranaturală, frumosul meu cu ochi albaştri, fiul meu cu părul de aur, chipeşul meu ucigaş de lupi. Se prea poate ca Dumnezeu să fi creat lumea, aşa cum credea Armand.

— Asta ai descoperit în pădure? Ţi-a şoptit-o vreo frunză?

Mi-a rîs în nas.

— Fireşte, nu e neapărat nevoie ca Dumnezeu să fie antropomorf. Şi nu e necesar ca el să fie ceea ce, în egoismul şi sentimentalismul nostru colosal, obişnuim să numim "o persoană decentă". Orişicît, Satana a fost inventat de către om, un nume dat forţei care tinde să nimicească ordinea civilizată a lucrurilor. Primul om care a creat legile — fie el Moise, fie un oarecare rege egiptean, Osiris, de pildă — l-a creat şi pe diavol. Diavolul e cel care ne ispiteşte să încălcăm legea. Iar noi sîntem cu adevărat satanici, fiindcă nu dăm ascultare nici unei legi care îl apără pe om. De ce nu ne-am răzvrătit cu totul, atunci? De ce n-am isca o vîlvătaie a răului care să ardă din temelii toate civilizaţiile Pămîntului? Eram mult prea întristat pentru a-i răspunde. Nu-ţi face griji, n-am să o fac eu. Dar mă întreb ce se va întîmpla în deceniile care vor urma. Nu se va ivi oare cineva care să o facă?

— Sper că nu! am strigat eu. Sau, dacă cineva dintre noi are să încerce să facă aşa ceva, va fi război.

— De ce? Toţi l-ar urma.

— Eu nu. Eu am să-l înfrunt.

— Oh, eşti de-a dreptul amuzant, Lestat.

— E ceva de-a dreptul meschin.

— Meschin? Şi-a întors privirile înspre curte, apoi spre mine, şi culoarea i-a revenit în obraji. Ţi se pare meschin să nărui toate oraşele pămîntului? Ţi-am dat dreptate cînd susţineai că Teatrul Vampirilor e o copilărie, dar acum te contrazici tu însuţi.

— Nu crezi că e meschin să distrugi totul doar de dragul plăcerii de a distruge?

— Eşti de-a dreptul imposibil. Cîndva, în viitorul îndepărtat, o asemenea căpetenie ar putea să apară. El va arunca omenirea înapoi în spaima şi goliciunea din care vine. Iar noi o vom folosi, fără nici un efort, drept hrană, ca şi pînă acum, iar lumea întreagă va deveni o grădină sălbatică.

— Într-un fel, sper că cineva are să încerce, am spus. Fiindcă astfel, m-aş putea

ridica împotriva lui şi aş face tot ce mi-ar sta în putinţă pentru a-l birui. Poate că astfel aş fi mîntuit, aş fi din nou bun în propriii mei ochi, salvînd omenirea de acest flagel.

M-am înfuriat, m-am ridicat din jilţul în care şedeam şi am ieşit în curte. Ea m-a urmat îndeaproape.

— Tocmai ai pronunţat cel mai vechi argument al creştinătăţii: răul există pentru ca noi să putem lupta împotriva lui, făcînd binele.

— E deplorabil şi stupid.

— Vezi, tocmai asta nu înţeleg eu la tine, a spus Gabrielle. Te cramponezi de vechea ta credinţă în existenţa bunătăţii cu o încăpăţînare de neclintit. Şi totuşi, te descurci atît de bine în postura în care te afli! Îţi hăituieşti victimele ca un înger întunecat. Ucizi fără milă. Petreci nopţi întregi jucîndu-te cu victimele tale atunci cînd ai chef.

— Şi ce dacă? i-am spus, aruncîndu-i o privire plină de răceală. Pur şi simplu, mă pricep să fiu rău. A izbucnit în rîs. Cînd eram tînăr, eram un bun vînător; apoi am fost un bun actor pe scenă. Acum sînt un bun vampir. Cam atît despre semnificaţiile cuvîntului "bun".

DUPĂ plecarea ei, m-am lungit pe lespezile de piatră din curte, privind cerul înstelat, gîndindu-mă la toate picturile şi sculpturile pe care le admirasem numai aici, la Florenţa. Ştiam că urăsc natura cu arborii ei înalţi şi că, pentru mine, muzica cea mai frumoasă era reprezentată de glasurile omeneşti. Dar ce importanţă mai avea oare ceea ce simţeam sau ceea ce gîndeam?

Totuşi, ea nu mă sîcîia întotdeauna cu filozofia ei stranie. Uneori îşi făcea apariţia şi îmi vorbea de felurite lucruri practice pe care le învăţase. Devenise de-acum mai curajoasă şi mai dornică de aventuri. Mă învăţa şi pe mine unele lucruri.

Puteam dormi în ţărîna goală, căpătase ea această certitudine încă dinainte de a fi părăsit Franţa. Mormintele şi sicriele nu erau absolut necesare. În amurg, ieşea din pămînt încă înainte de a fi pe deplin trează.

Muritorii care dădeau peste noi în timpul zilei, dacă nu ne expuneau pe dată la lumina soarelui, erau osînditi să piară. De pildă, Gabrielle dormise o dată într-un beci al unei case părăsite de lîngă Palermo. Ochii şi faţa o ardeau de parcă s-ar fi opărit, iar în mîna dreaptă ţinea cadavrul unui muritor, care încercase, se pare, să îi tulbure somnul.

— L-am sugrumat, mi-a spus, iar mîna mi-a rămas încleştată pe grumazul lui. Faţa mi-a fost pîrlită de lumina slabă ce s-a strecurat prin uşa întredeschisă.

— Ce te-ai fi făcut dacă erau mai mulţi muritori? am întrebat-o admirativ.

A ridicat din umeri. Habar nu avea şi nici nu voia să afle. Acum dormea numai îngropată în ţărînă şi renunţase la sicrie şi pivniţe. Nimeni nu avea să îi mai tulbure, vreodată, somnul.

NU i-am spus ceea ce credeam, şi anume că exista ceva aparte în a dormi într-o criptă. Era ceva romantic să te scoli dintr-un mormînt. De fapt, eu o apucasem în direcţia opusă. Pe unde poposeam, porunceam să mi se construiască sicrie pe măsura mea şi nu dormeam, aşa cum ne fusese obiceiul, în cimitire sau prin biserici, ci în tot felul de ascunzişuri din casă.

N-aş putea spune că ea nu mă asculta cu răbdare cînd îi povesteam despre măreţele opere de artă pe care le admirasem în muzeele Vaticanului, ori despre un cor auzit în vreo catedrală, ori despre visele pe care le avusesem în ultimul ceas dinaintea trezirii, vise ce mi se păreau induse de către gîndurile muritorilor ce treceau prin preajmă. Poate că îi plăcea să-mi admire mişcarea buzelor. Cine-ar putea spune?

Apoi mă părăsea din nou, fără nici o explicaţie. Mă plimbam de unul singur pe

străzi, murmuram cu glas tare şi îi scriam mesaje foarte lungi lui Marius, care îmi ocupau, cu scrierea lor, întreaga noapte.

Ce voiam de la ea, de fapt? S-o văd mai umană? Să-mi semene? Profeţiile lui Armand mă obsedau. Cum se făcea oare că ea nu se gîndea mereu le ele? Ştia, probabil, şi ea, că ne îndepărtam unul de celălalt, că inima-mi era frîntă din această cauză, dar că eram prea mîndru ca să i-o spun.

— Te rog, Gabrielle, nu pot suporta singurătatea! Rămîi cu mine.

În vremea cînd ne pregăteam să părăsim Italia, practicam un mic joc periculos cu muritorii. Vedeam un bărbat sau o femeie, o fiinţă umană care mi se părea perfectă din punct de vedere spiritual şi începeam să o urmăresc. O urmăream vreme de o săptămînă, o lună, uneori chiar mai mult. Mă îndrăgosteam de această fiinţă. Îmi închipuiam prietenii, conversaţii, o intimitate ce nu avea să ne fie dată niciodată. Într-o clipă magică, imaginară, aveam să îi spun: "Îţi dai seama de ceea ce sînt?", iar acea fiinţă umană, plină de suprema înţelepciune spirituală, avea să îmi răspundă: "Da, îmi dau seama. Te înţeleg."

Totul era o absurditate, desigur. La fel ca şi povestea cu prinţesa care îşi dăruieşte dragostea prinţului vrăjit, care, în acest fel, redevine ei însuşi, nu mai e un monstru. Dar, în basmul meu întunecat, aveam să trec cu totul în amantul meu muritor. Aveam să devenim o singură fiinţă, aveam să redevin carne şi sînge.

Adorabilă idee. Începeam însă să mă gîndesc din ce în ce mai des la avertismentele lui Armand, care îmi spusese că aveam să ofer darul întunecat mereu din acelaşi motiv. Am încetat să mă mai joc şi m-am mulţumit să vînez cu cruzimea de odinioară, atîta doar că nu mai căutam doar răufăcătorii.

LA ATENA, i-am lăsat lui Marius următorul mesaj:

"Nu ştiu de ce mai continuu. Nu caut adevărul. Nu cred în el. Nu sper că-mi vei dezvălui vechi taine, oricare-ar putea fi acestea. Cred într-un singur lucru. Poate că e vorba, pur şi simplu, de frumuseţea lumii prin care rătăcesc sau numai de voinţa de a trăi. Acest dar mi-a fost oferit prea devreme şi nu datorită unui motiv potrivit. Încă de pe-acum, de la vîrsta de treizeci de ani, cît aş fi avut dacă eram un simplu trecător, încep să înţeleg de ce au renunţat atît de mulţi dintre ai noştri la acest dar, de ce l-au risipit. Şi totuşi continuu. Şi te caut mereu."

NU ŞTIU cît timp am continuat să hoinăresc în acest fel prin Europa şi Asia. Deşi continuam să mă plîng de

singurătate, începeam să mă obişnuiesc cu ea. Aveam mereu parte de noi oraşe, noi victime, noi limbi şi mereu muzică nouă de ascultat. Indiferent la durerea ce mă încerca, îmi fixam întotdeauna noi destinaţii. În cele din urmă, îmi doream să vizitez toate marile oraşe ale lumii, chiar şi îndepărtatele capitale ale Indiei şi Chinei, acolo unde chiar şi obiectele cele mai simple aveau să mi se pară stranii, iar gîndurile pe care aveam să le citesc în minţile muritorilor mi se vor părea la fel de străine precum cele ale unor fiinţe din altă lume.

Dar, pe măsură ce ne îndepărtam de Istanbul, spre sud, pătrunzînd în Asia Mică, Gabrielle simţea tot mai puternic chemarea unor ţinuturi noi şi stranii, astfel încît arareori îmi mai stătea alături.

Între timp, în Franţa, lucrurile se îndreptau cu paşi repezi spre un deznodămînt nefericit, nu doar în ceea ce privea lumea muritorilor, după care tînjeam în continuare, ci şi în privinţa Teatrului Vampirilor.

ÎNCĂ înainte de a fi părăsit Grecia, auzisem tot soiul de veşti neliniştitoare, din gura călătorilor englezi şi francezi, despre cele ce se întîmplau acasă. Ajungînd la Ankara, la un hotel european, am descoperit că mă aştepta un pachet voluminos de scrisori.

Roget îmi scosese întreaga avere din Franţa, mutînd-o în bănci sigure din străinătate. "Nici să nu vă gîndiţi să vă înapoiaţi acasă, îmi scria el. I-am sfătuit pe tatăl şi pe fraţii dumneavoastră să nu se amestece în nici o controversă. Pe-aici, vin vremuri grele pentru monarhişti."

În felul ei, Eleni îmi scria cam acelaşi lucru:

"Publicul vrea să vadă cum aristocraţia e făcută de rîs. Piesa noastră despre o regină neîndemînatică, ce este călcată în picioare de propria trupă de soldaţi-marionete, pe care nu se pricepe să o comande, provoacă urlete de rîs.

Clerul a devenit şi el un subiect ideal pentru batjocură, într-o altă piesă, un preot pisălog vine să ţină predici unui grup de dansatoare-marionete, mustrîndu-le pentru comportamentul lor indecent. Dar, profesorul de dans al acestora, care, de fapt, e un diavol cu coarne roşii, îl transformă pe nenorocitul preot într-un vîrcolac, care îşi sfîrşeşte zilele captiv într-o colivie de aur păzită de dansatoarele care rîd de mama focului.

Toate acestea constituie produsul geniului Divinului Nostru Violonist, pe care, însă, trebuie să-l păzim în fiecare clipă. Ca să îl obligăm să scrie, sîntem forţaţi să-l legăm de scaun. Îi punem în faţă hîrtie şi cerneală. Dacă nu reuşim nici în acest fel, îl punem să dicteze, iar noi scriem.

Pe străzi, opreşte trecătorii şi spune cui vrea să îl asculte că există în lumea asta grozăvii pe care nimeni nici măcar nu le-a visat. Te asigur că, dacă Parisul n-ar fi fost ocupat cu scrierea şi citirea pamfletelor ce-şi bat joc de Maria-Antoaneta, am fi avut cu siguranţă neplăceri nenumărate din pricina lui. Vechiul Nostru Prieten e din ce în ce mai supărat pe el."

Desigur, i-am răspuns pe dată, implorînd-o să aibă răbdare cu Nicki, să-l ajute să treacă mai uşor de aceşti primi ani. "Sînt convins că poate fi influenţat pozitiv", i-am scris. Şi, pentru întîia oară, am întrebat-o: "Crezi că aş putea aduce vreo schimbare, dacă m-aş întoarce?" Am privit îndelung cele scrise, înainte de a semna scisoarea. Mîinile îmi tremurau. Apoi am sigilat plicul şi l-am încredinţat poştei.

Cum m-aş fi putut întoarce? Mă simţeam singur, dar nu puteam suporta gîndul întoarcerii la Paris, gîndul revederii micului teatru. La ce i-ar fi folosit lui Nicolas întoarcerea mea? Vechiul avertisment al lui Armand îmi răsuna şi acum în urechi. De fapt, oriunde m-aş fi aflat, aveam impresia că Armand şi Nicki îmi erau alături, Armand cu avertismentele şi profeţiile sale sumbre, iar Nicolas atrăgîndu-mi necontenit atenţia asupra miracolului iubirii sale transformate în ură.

Niciodată nu-mi fusese dor de Gabrielle ca atunci. Dar ea plecase de mult, continuîndu-şi călătoria. Îmi aminteam de vremurile dinaintea plecării noastre din Paris. Dar de la ea nu mai aveam nimic de aşteptat.

Răspunsul lui Eleni mă aştepta la Damasc:

"Te dispreţuieşte mai mult ca oricînd. Cînd i-am sugerat că poate ar fi mai bine să pornească pe urmele tale, a rîs. Nu-ţi spun acestea pentru a-ţi da prilej de suferinţă, ci ca să îţi arăt că facem tot posibilul pentru a proteja acest copil care n-ar fi trebuit niciodată să se fi născut întru întuneric. E copleşit de propriile puteri, zăpăcit şi înnebunit de viziunile sale. Am mai văzut şi alte cazuri asemănătoare, şi sfîrşitul lor tragic.

Şi totuşi, luna trecută a scris cea mai bună piesă a sa de pînă acum. Dansatorii-marionete, fără corzi de această dată, sînt loviţi de ciumă în floarea vîrstei şi zac

printre morminte. Preotul îi plînge şi pleacă. Dar un tînăr violonist vrăjitor intră în cimitir şi îi învie, cu muzica lui. Îmbrăcaţi cu toţii în vampiri, cu pelerine şi panglici din mătase neagră, dansatorii ies din morminte dansînd veseli pe urmele violonistului ce se îndreaptă spre Paris. Oraşul e reprezentat pe o pictură superbă din fundal. Mulţimea urlă încîntată. Îţi jur că, dacă ne-am apuca să ne hrănim cu sîngele victimelor noastre pe scenă, în văzul lumii, parizienii ar crede că e o iluzie şi ne-ar aplauda."

Mai era şi o scrisoare înfricoşătoare de la Roget.

Parisul căzuse pradă nebuniei revoluţionare. Regele Ludovic fusese obligat să recunoască Adunarea Naţională. Oamenii din toate clasele sociale erau mai uniţi decît fuseseră vreodată, împotriva lui. Roget trimisese în sud, la familia mea, un mesager însărcinat a-i raporta care este atmosfera revoluţionară din acea zonă.

Am răspuns ambelor scrisori cu toată solicitudinea şi neputinţa care erau aşteptate din partea mea.

Dar, în vreme ce îmi trimiteam bagajele spre Cairo, simţeam că toate acele lucruri de care depindeam se aflau în mare pericol. Din afară, păream neschimbat, continuîndu-mi mascarada de gentleman călător; pe dinăuntru însă, demonul vînător al străduţelor întortocheate se simţea redus la tăcere, pierdut.

Desigur, îmi spuneam că este important pentru mine să mă îndrept spre sud, către Egipt. Egiptul îmi părea o ţară a măreţiei antice şi a minunilor atemporale. Egiptul acela avea să mă încînte, făcîndu-mă să uit de cele ce se întîmplau la Paris, de acele lucruri pe care nu eram în stare să le schimb.

În mintea mea se făcuse însă o stranie legătură. Egiptul, mai mult decît oricare altă ţară din lume, era îndrăgostit de moarte.

În cele din urmă, Gabrielle s-a ivit ca o nălucă din deşertul Arabiei şi, împreună, ne-am îmbarcat pentru Cairo.

A TRECUT aproape o lună pînă cînd am ajuns la destinaţie, şi, printre bagajele care mă aşteptau la hotelul europenilor, am găsit un colet straniu.

Am recunoscut de îndată scrisul lui Eleni, dar nu reuşeam să îmi dau seama ce mi-ar fi putut trimite în acel colet. M-am holbat le el vreun sfert de oră, cu mintea mai goală de gînduri de cît fusese vreodată.

De la Roget, nu mai aveam nici o veste.

Mă tot gîndeam: De ce nu mi-o fi scris Roget? Ce-o fi cu acest colet? De ce mi-o fi fost trimis?

Am stat aproape un ceas în acea odaie, printre valize şi pachete nedesfăcute, holbîndu-mă la acel colet. Gabrielle, care nu găsise încă cu cale să plece, mă privea.

— N-ai vrea să mă laşi cîteva clipe singur? am şoptit.

— Dacă doreşti...

Acum, lucrul cel mai important mi se părea să desfac coletul şi să aflu ce conţinea. Cu toate acestea, mi s-a părut la fel de important să arunc o privire în jur, în cămăruţa goală, închipuindu-mi că mă aflam într-o odaie identică, la un mic han din Auvergne.

— Te-am visat, am rostit cu glas tare, privind coletul. Am visat că împreună colindam lumea, tu şi cu mine, şi eram amîndoi liniştiţi şi puternici. Am visat că ne hrăneam cu sîngele răufăcătorilor, aşa cum făcea odinioară Marius. Privind în jur, ne simţeam trişti din pricina misterelor ce ne împresurau. Dar eram puternici. Aveam să trăim veşnic. Iar "discuţia noastră" avea să continue, la nesfîrşit. Am sfîşiat învelitoarea pachetului, descoperind cutia viorii Stradivarius.

Am vrut să mai spun ceva, pentru mine însumi, dar nu găseam cuvintele necesare. Mintea mea nu mai era în stare să formuleze expresii coerente. Am întins

mîna după scrisoarea care alunecase într-o parte, pe lemnul lustruit.

"După cum m-am temut, s-a ajuns la ce era mai rău. Vechiul Nostru Prieten, înnebunit de excesele Violonistului Nostru, a sfîrşit prin a-l închide în fosta ta reşedinţă. Şi, deşi vioara i-a fost lăsată la îndemînă, în celulă, mîinile i-au fost luate.

Sînt convinsă că ştii că, în cazul nostru, aceste apendice pot fi puse la loc. Mîinile lui au fost deci puse deoparte de către Vechiul Nostru Prieten, care însă nu i-a îngăduit rănitului să se hrănească vreme de cinci nopţi.

În cele din urmă, la insistenţele întregii trupe, Vechiul Nostru Prieten i-a dat drumul lui N. şi i-a înapoiat ceea ce îi fusese luat.

Ca urmare, N., turbat de foame şi de durerea care îi alterase radical temperamentul, s-a cufundat în muţenie pentru o perioadă de timp considerabilă.

În cele din urmă, a venit la noi şi ne-a vorbit, spunîndu-ne că, aşa cum obişnuiesc să facă şi muritorii, îşi reglase toate conturile. Aveam la dispoziţie o sumedenie de piese mici. În schimbul lor, aveam să convocăm, undeva la ţară, în mijlocul naturii, un sabat tradiţional, cu obişnuitul său rug. Dacă îl refuzam, ne ameninţa că va face din teatrul nostru rugul său funerar.

Vechiul Nostru Prieten i-a promis solemn că dorinţa îi va fi împlinită şi, îţi jur, n-ai avut în veci parte de un asemenea sabat. Cred că arătam infernal în hainele noastre fine, costumele de vampiri-dansatori, jucînd hora şi cîntînd cu accente teatrale vechile cînturi.

«Ar fi trebuit să o facem pe bulevard», a spus el. «Să nu uit, te rog să îi dai asta creatorului meu!» a zis şi mi-a întins vioara. Apoi am început cu toţii să dansăm, cu frenezia obişnuită, şi cred că n-am mai fost niciodată atît de tulburaţi, atît de înfioraţi şi atît de trişti. El s-a aruncat în flăcări.

Ştiu cît de tare te va afecta această veste. Dar trebuie să înţelegi că am făcut tot ce-a depins de noi pentru a preveni cele întîmplate. Vechiul Nostru Prieten a fost foarte amărît şi îndurerat. Se cuvine să ştii că, pe cînd ne-am întors la Paris, am aflat că N. poruncise ca teatrul să fie numit în mod oficial Teatrul Vampirilor, astfel încît aceste cuvinte au fost deja zugrăvite pe frontonul clădirii. Cum mare parte dintre piesele sale cele mai bune au inclus din totdeauna vampiri, vîrcolaci şi alte asemenea creaturi supranaturale, publicul a găsit noul nume foarte amuzant şi n-a fost nevoie să îl schimbăm. De altfel, se potriveşte de minune cu cele ce se întîmplă în aceste zile aici, la Paris."

Cîteva ore mai tîrziu, cînd, în sfîrşit, am coborît treptele, ieşind în stradă, am zărit în umbră o fantomă palidă, dar nespus de frumoasă, avînd înfăţişarea unui tînăr explorator francez, cu hainele de in şi cizmele de piele murdare de pămînt şi cu pălăria de paie trasă peste ochi.

O recunoşteam, ştiam că odinioară ne iubisem, dar, în clipa aceea, amintirile respective mi se păreau confuze, aproape de necrezut.

Cred că îmi venea să-i spun ceva urît, să o jignesc, să o alung. Dar, cînd s-a apropiat şi şi-a alăturat paşii alor mei

n-am mai putut deschide gura. I-am întins scrisoarea, ca să nu mai fie nevoie să-i povestesc nimic. Ea a citit-o şi a pus-o deoparte, după care m-a înconjurat cu braţul, aşa cum nu mai făcuse de tare demult, şi-am pornit să rătăcim amîndoi pe uliţele cufundate în beznă.

Mirosea a moarte, a fum, a mîncare, a nisip şi a balegă de cămilă. Mirosea a Egipt. Mirosea aşa cum miroase un loc ce nu s-a schimbat deloc în şase mii de ani.

— Spune-mi, dragul meu, ce-aş putea face pentru tine?

— Nimic, a venit răspunsul meu.

Era numai vina mea: eu eram cel care îl vrăjise, îl transformase în ceea ce era şi apoi îl părăsise. Eu schimbasem calea pe care ar fi trebuit să o apuce viaţa lui.

Schimbasem destinul său omenesc, mutîndu-l în beznă şi iată unde se ajunsese.

CEVA MAI TÎRZIU, ea aştepta în tăcere, în vreme ce eu scriam un mesaj pentru Marius, pe zidul unui templu străvechi. Îi scriam despre sfîrşitul lui Nicolas, violonistul de la Teatrul Vampirilor, săpîndu-mi cuvintele adînc în piatră, aşa cum făcuseră, probabil, şi scribii egipteni din vechime. Era un epitaf pentru Nicki, o piatră de hotar a uitării, pe care nimeni nu avea să o citească ori să o înţeleagă vreodată.

MI SE PĂREA ciudat s-o am alături. Era straniu faptul că rămînea lîngă mine ore în şir.

— N-ai de gînd să te întorci în Franţa, nu-i aşa? N-ai să te duci acolo din cauza a ceea ce a făcut el?

— Mîinile? am întrebat-o la rîndul meu. Fiindcă i-a tăiat mîinile?

M-a privit şi chipul i-a devenit neted, de parcă cine ştie ce lovitură i-ar fi alungat orice expresie. Ştia doar... Citise scrisoarea. Şi atunci, ce anume o descumpănise? Poate felul în care o spusesem.

— Credeai că am să mă întorc, pentru a mă răzbuna?

A clătinat din cap. Nu avea de gînd să-mi vîre asemenea idei în cap.

— Cum aş putea să fac aşa ceva? Ar fi o ipocrizie din partea mea, cînd l-am lăsat pe Nickolas acolo, l-am încredinţat lor, urmînd ca ei să facă ceea ce credeau de cuviinţă...

Schimbările de pe chipul ei au fost prea subtile pentru a putea fi descrise. Nu-mi plăcea să o văd consumîndu-se într-atîta. Nu îi stătea deloc în fire.

— Nu crezi că, de fapt, Armand voia să-l ajute, tăindu-i mîinile? Probabil că nu i-a fost uşor să o facă, deşi i-ar fi fost de o mie de ori mai la îndemînă să-i dea foc lui Nicki, fără nici o urmă de remuşcare.

A încuviinţat. Arăta atît de nefericită şi de frumoasă în acelaşi timp.

— Şi eu am gîndit la fel, a spus. N-am crezut că vei fi de acord cu mine.

— Sînt îndeajuns de monstruos pentru a înţelege, am hohotit. Îţi mai aminteşi ce mi-ai spus cu ani în urmă, înainte ca eu să fi plecat de acasă, în ziua în care el a urcat la castel împreună cu tîrgoveţii, ca să îmi aducă mantia roşie? Spuneai atunci că tatăl său era atît de furios, încît ameninţa că îi va rupe mîinile dacă-l mai prinde cu vioara. Orice s-ar întîmpla, se pare că nu putem să ocolim ce ne-a fost scris. Nu crezi că, şi aşa nemuritori cum sîntem acum, urmăm o cale ce-a fost trasată încă din vremea cînd eram în viaţă? Şi iată, căpetenia clanului i-a tăiat lui Nicolas mîinile.

A FOST cît se poate de limpede, în nopţile care au urmat, că nu voia să mă lase singur în acele clipe. Simţeam că ea ar fi rămas lîngă mine, ca să mă ajute să trec mai uşor peste moartea lui Nicki, indiferent de locul în care ne-am fi aflat. Faptul că ne aflam în Egipt, o ajuta nespus de mult, fiindcă iubea mormintele şi ruinele din această ţară mai mult decît orice altceva. Poate că era nevoie să treacă şase mii de ani de la moartea cuiva, ca ea să îl iubească. M-am gîndit să-i spun acest lucru, s-o ironizez puţin, dar gîndul a zburat la fel de repede precum venise. Monumentele erau de o vîrstă cu munţii pe care-i iubea ea. Iar Nilul cursese prin imaginaţia oamenilor din vremuri imemoriale.

Am escaladat împreună piramidele, ne-am căţărat pe braţele uriaşului Sfinx. Am examinat hieroglifele de pe diferite fragmente de piatră şi mumiile pe care oricine le putea cumpăra pe mai nimic de la jefuitorii de morminte, laolaltă cu bucăţele de bijuterii, ceramică şi sticlărie antică. Am lăsat apa fluviului să ni se strecoare printre degete şi am vînat împreună pe străzile înguste din Cairo. Am intrat în bordeluri şi ne-

am lăfăit pe perne moi, admirînd dansul unor băieţandri în ritmul unei melodii lascive, fierbinţi, care reuşea să mai alunge pentru o vreme cîntecul viorii care îmi stăruia în memorie.

M-am trezit ridicîndu-mă şi dansînd sălbatic, acompaniat de aceste sunete erotice, imitînd mişcările celor care mă îndemnaseră să mă alătur lor, pierzînd orice noţiune a timpului şi a sensului său în vaierul cornului şi zdrăngănitul mandolinei.

Gabrielle mă privea zîmbind, cu pălăria cea albă de paie trasă peste ochi. Nu vorbeam unul cu celălalt. Nu era decît o frumuseţe palidă şi felină cu obrajii murdari de ţărînă, care despica noaptea veşnică alături de mine. Îşi încinsese peste manta o curea lată de piele, îşi prinsese părul în coadă la spate şi mergea cu paşi de regină şi lentoare de vampir. Curba obrazului ei părea a străluci în întuneric, laolaltă cu gura-i ca un trandafir sîngeriu. Era superbă şi, fără îndoială, avea să mă părăsească din nou cît de curînd.

M-am înşelat însă. A rămas cu mine chiar şi după ce am închiriat o vilişoară luxoasă, cîndva reşedinţa unei căpetenii mameluce. Pardoseala îi era alcătuită din dale elegante ce rivalizau cu nuanţele plăcute ale zugrăvelii. M-a ajutat să-mi decorez curtea interioară cu tufe de bougainvillea, cu palmieri şi tot soiul de plante tropicale, transformînd-o astfel într-o junglă miniaturală. Mi-a adus ea însăşi colivii cu papagali şi canari strălucitori.

Din cînd în cînd, dădea din cap, plină de compasiune, atunci cînd mă auzea murmurînd că nu mai primisem nici o scrisoare de la Paris, deşi eram atît de dornic de ştiri.

De ce nu-mi mai scria oare Roget? Izbucniseră oare răscoalele la Paris? Dar chiar şi în acest caz, ele nu aveau cum să îmi afecteze familia, aflată în provincie, nu-i aşa? Ce păţise Roget? De ce nu-mi scria?

Gabrielle m-a rugat s-o însoţesc de-a lungul fluviului, în amonte. Eu însă aş fi vrut să rămîn pe loc, în aşteptarea veştilor. Mi-ar fi plăcut să discut cu călătorii englezi. În cele din urmă, am acceptat. La drept vorbind, mi se părea de-a dreptul remarcabil că îmi ceruse să merg cu ea. Era felul ei de a-mi demonstra că îi păsa de mine.

Îmbrăcase un costum nou de in, numai pentru a-mi face plăcere. Şi, tot de dragul meu, îşi pieptănase pletele lungi şi blonde.

Dar mie puţin îmi păsa de toate acestea. Mă scufundam încet, simţeam asta. Treceam prin lume ca printr-un vis.

Mi se părea absolut normal şi rezonabil să văd în jur un peisaj care rămăsese neschimbat de mii de ani, din vremea cînd artiştii îl pictaseră pe pereţii mormintelor regale. Era firesc ca palmierii ce se profilau în lumina lunii să arate exact ca atunci. Mi se părea cum nu se poate mai natural faptul că ţăranii drenau apele fluviului şi îşi adăpau vitele în acelaşi fel ca şi strămoşii lor îndepărtaţi.

Viziuni din vremea cînd lumea era încă nouă.

Răscoliseră vreodată paşii lui Marius aceste nisipuri?

Am hoinărit prin uriaşul templu al lui Ramses, încîntaţi de milioanele de picturi minuscule săpate cu iscusinţă în pereţi. Mă gîndeam întruna la Osiris, dar personajele acelor fresce mi se păreau a fi străine. Ne-am rătăcit printre ruinele Luxorului. Am plutit pe fluviu, întinşi amîndoi într-o barcă, privind stelele.

Pe cînd ne întorceam la Cairo şi ajunseserăm lîngă Coloşii lui Memnon, ea mi-a şoptit înflăcărată că pînă şi împăraţii romani călătoreau în Egipt pentru a vedea toate aceste minunăţii, aşa ca şi noi acum.

— Erau străvechi chiar şi pe timpul cezarilor! mi-a spus în vreme ce cămilele pe care călăream răscoleau nisipul rece.

În noaptea aceea, briza deşertului nu era atît de puternică. Chipurile imense de piatră se profilau pe albastrul închis al cerului. Ochii măcinaţi de vreme priveau drept înainte, martori tăcuţi ai trecerii timpului. Nemişcarea lor mă întrista şi mă înspăimînta în acelaşi timp.

Mă încerca aceeaşi uimire pe care o trăisem în faţa piramidelor. Zei vechi, taine antice. Îmi dădeau fiori. Şi totuşi, cine fuseseră aceşti străjeri fără chip, stăpîni peste nesfîrşitul deşertului?

— Marius, am şoptit pentru mine însumi. Ai văzut şi tu toate acestea? Va trăi vreunul din noi atît de mult ca ei?

Gabrielle mi-a întrerupt însă visarea. Voia să descălecăm şi să ne continuăm pe jos drumul rămas pînă la statui. Am încuviinţat, deşi nu prea ştiam ce se va întîmpla cu cămilele noastre puturoase şi încăpăţînate, cum aveam să le determinăm să se aşeze.

Dar ea ştia. Le-am lăsat în urmă, să ne aştepte, şi am luat-o înainte, prin nisip.

— Vino cu mine în inima Africii, în junglă, a zis.

Chipul îi era neaşteptat de grav, iar vocea neobişnuit de blîndă.

Pe moment, nu i-am dat nici un răspuns. Ceva din purtarea ei mă punea pe gînduri. Mi se părea că ar trebui să mă ţin tare.

Glasul ei mi-a părut ascuţit precum bătăile din zori ale clopotelor iadului.

Nu voiam s-o însoţesc în junglele Africii. Iar ea ştia acest lucru. Aşteptam cu nelinişte veşti despre familie, din partea lui Roget, şi mă gîndeam să mă îndrept apoi către oraşele Orientului, prin India şi China, către Japonia.

— Înţeleg modul de viaţă pe care l-ai ales, mi-a spus. Am ajuns să admir perseverenţa cu care îţi urmezi calea, să ştii.

— Şi eu pot spune acelaşi lucru despre tine, am întrerupt-o, cu amărăciune în glas.

A tăcut o vreme.

Eram foarte aproape de colosalele statui şi singurul lucru care mă împiedica să mă simt copleşit de dimensiunile lor era faptul că nu exista prin apropiere nimic care să îmi ofere un termen de comparaţie. Cerul de deasupra noastră era la fel de imens precum ele, nisipurile se întindeau la nesfîrşit, iar stelele erau nenumărate şi strălucitoare.

— Lestat, mi-a spus încet, măsurîndu-şi fiecare cuvînt. Îţi cer să încerci, doar o singură dată, să treci prin lume aşa cum fac eu.

Era scăldată de lumina lunii, dar borurile pălăriei îi umbreau chipul alb şi subţire.

— Uită de casa din Cairo, mi-a spus deodată, rar, de parcă ar fi vrut să sublinieze astfel importanţa spuselor sale. Lasă în urmă toate bunurile tale, toate hainele, tot ce te leagă de civilizaţie. Vino spre sud cu mine, să urcăm fluviul spre inima Africii. Călătoreşte, aşa cum călătoresc şi eu.

Nu i-am răspuns. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Mi-a şoptit blînd că aveam să întîlnim triburi misterioase, pe care nici un european nu le văzuse vreodată. Aveam să luptăm cu mîinile goale cu crocodili şi lei. Poate că aveam să descoperim şi izvoarele Nilului.

Am fost cuprins de un tremur neplăcut. Noaptea întreagă părea străbătută de vînturi şuierătoare. N-aveam unde să mă ascund.

Vrei să-mi spui că mă vei părăsi pentru totdeauna, dacă am să refuz să te însoţesc, nu-i aşa?

Am privit în sus, spre înspăimîntătoarele statui, şi cred că am spus:

— Deci, aici am ajuns.

Iată de ce îmi rămăsese alături, iată cauza tuturor acelor lucruri mărunte făcute de dragul meu, iată de ce eram şi acum împreună. Nu avea nimic de-a face cu trecerea lui Nicki în eternitate. Acum o preocupa cu totul altă despărţire.

A clătinat din cap, de parcă ar fi vorbit cu sine însăşi, dezbătînd propria plecare. Mi-a descris în şoaptă căldura nopţilor tropicale, o căldură mai umedă, mai dulce decît această arşiţă.

— Vino cu mine, Lestat. Ziua vom dormi în nisip. Noaptea, răcoarea ne va da aripi. N-avem nevoie de nume. Nu lăsăm urme. Vreau să ajung pînă la capătul Africii,

să fiu zeiţa celor pe care îi voi ucide.

S-a apropiat de mine, trecîndu-şi braţul pe după umerii mei. Şi-a apăsat buzele pe obrazul meu şi, sub borurile pălăriei, i-am zărit strălucirea pătimaşă din ochii adînci.

M-am auzit oftînd. Am clătinat din cap.

— Nu pot să te însoţesc, iar tu ştii asta, i-am spus. Nu pot să vin cu tine, aşa cum nici tu nu poţi să rămîi lîngă mine.

TOT drumul înapoi, pînă la Cairo, mi l-am petrecut gîndindu-mă la ceea ce îmi trecuse prin minte în acele clipe dureroase. La ceea ce ştiusem, dar nu exprimasem atunci, cînd ne aflam între nisipuri, în faţa Coloşilor lui Memnon.

Ştiusem, încă din acea clipă, că ea era pierdută pentru mine! Fusese pierdută încă de ani de zile, iar eu ştiam acest lucru din ziua în care coborîsem din odaia în care aflasem vestea dispariţiei lui Nicki şi o găsisem aşteptîndu-mă.

Într-un fel sau altul, totul fusese rostit cu ani în urmă, în cripta din spatele turnului. Ea nu îmi putea oferi ceea ce aşteptam de la ea. Nu puteam face nimic pentru a o schimba. Dar cel mai groaznic mi se părea faptul că nici ea nu dorea nimic de la mine.

Mă rugase să o însoţesc doar fiindcă se simţea datoare să o facă. Compasiunea, tristeţea — iată alte două posibile motive. Dar, de fapt, ea nu îşi dorea decît un singur lucru: să fie liberă.

A rămas lîngă mine pe tot drumul către oraş, dar nu a scos nici un cuvînt.

Iar eu mă scufundam tot mai adînc, tăcut, prostit, ştiind că, în curînd, asupra mea se va abate o altă nenorocire. Trăiam limpezimea groazei. Ea avea să îmi spună adio, iar eu nu puteam să fac nimic ca să-i amîn plecarea. Cînd voi începe oare să-mi pierd minţile? Cînd voi începe să plîng, fără să mă mai pot opri?

Nu încă.

Cînd am intrat în căsuţa mea şi am aprins luminile, culorile împrejmuitoare m-au asaltat: covoare persane cu modele florale delicate, zugrăveala încrustată cu mii de oglinzi minuscule, penajul strălucitor al păsărilor care au început să fîlfîie din aripi.

Am căutat vreo scrisoare de la Roget, dar n-am găsit nici una şi, brusc, m-am înfuriat. Cu siguranţă, ar fi trebuit să-mi fi scris pînă acum. Trebuia să aflu ce se petrecea la Paris! Apoi m-am speriat.

Ce naiba se întîmplă în Franţa? am murmurat. Trebuie să stau de vorbă cu alţi europeni. Englezi, de preferinţă, căci ei sînt întotdeauna cel mai bine informaţi. Îşi poartă ceaiul indian şi ziarul *Times* după ei, oriunde s-ar duce.

Liniştea ei mă înfuria la culme. Mi se părea că ceva e pe cale de a se întîmpla în această încăpere, din nou acea înspăimîntătoare premoniţie, care mă asaltase în criptă, înainte ca Armand să înceapă a-şi spune povestea.

Dar nu s-a întîmplat nimic, decît faptul că ea era pe cale să mă părăsească. Şi cine ştie dacă aveam să ne mai întîlnim vreodată?

— Pe toţi dracii! am înjurat. Aşteptam o scrisoare.

Nu era nici un servitor prin preajmă. Nu observaseră că ne întorseserăm. Aş fi vrut să trimit pe cineva după cîţiva muzicanţi. De-abia mă hrănisem, mă simţeam încălzit şi aveam poftă să dansez.

Deodată, ea a pus capăt încremenirii. S-a îndreptat hotărîtă spre curtea interioară, contrar propriilor sale obiceiuri. Am văzut-o îngenunchind lîngă arteziană. A ridicat două dintre pietrele de pavaj, a scos de acolo un plic şi, scuturîndu-l de ţărîna nisipoasă, mi l-a înmînat.

Am observat că era de la Roget, încă dinainte de a-l fi văzut în plină lumină. Venise înaintea plecării noastre în amonte, pe Nil, iar ea îl ascunsese!

— Cum ai putut face aşa ceva? am întrebat-o furios.

I-am smuls plicul şi l-am trîntit pe masă.

O priveam cu ură, cum nu o mai privisem niciodată. Nici măcar în vremea egoistă a copilăriei nu o urîsem atît cît o uram acum!

— De ce-ai făcut asta? am strigat.

— Pentru că voiam să am şi eu o şansă! a şoptit. Bărbia îi tremura. Buza inferioară îi fremăta, iar în ochi i-am zărit licărul sîngeriu al lacrimilor. Dar tu ai ales, a continuat ea, ai ales fără să fi citit această scrisoare.

Am întins mîna şi am sfîşiat plicul. Scrisoarea a alunecat afară, împreună cu un articol decupat dintr-un ziar englezesc. Am despăturit misiva, cu mîinile tremurîndu-mi isteric, şi-am început să citesc:

"Domnule, după cum probabil că aţi şi aflat, la 14 iulie, mulţimile pariziene au atacat Bastilia. Oraşul a căzut pradă haosului. Au izbucnit răzmeriţe în întreaga Franţă. Luni de zile, am încercat zadarnic să ajung la familia dumneavoastră, ca să-i conving pe membrii ei să părăsească ţara, pentru a fi în siguranţă.

Lunea trecută însă, mi-a ajuns la urechi ştirea că ţăranii şi arendaşii din ţinut se răsculaseră împotriva tatălui dumneavoastră. Fraţii dumneavoastră, soţiile lor şi copiii acestora, laolaltă cu toţi cei ce încercaseră să apere castelul, au fost ucişi, iar castelul a fost jefuit. Singur tatăl dumneavoastră a scăpat cu viaţă.

Nişte slujitori credincioşi l-au ascuns cît a durat atacul, iar apoi l-au ajutat să ajungă pe coastă. Acum, cînd scriu aceste rînduri, se află în oraşul New Orléans din fosta colonie franceză Louisiana. Vă imploră să îi veniţi în ajutor. E plin de amărăciune, acolo, printre străini. Vă imploră să veniţi."

Scrisoarea mai continua, cu scuze, asigurări şi detalii... Dar toate îşi pierduseră sensul.

Am pus scrisoarea pe masă, aţintindu-mi ochii asupra cercului de lumină desenat de lampă pe lemnul întunecat.

— Nu te duce la el, a zis.

În tăcerea care ne împresura, vocea ei era infimă, nesemnificativă. Dar tăcerea era ca un imens ţipăt mut.

— Nu te duce la el, a zis din nou.

Lacrimile îi brăzdau chipul, precum machiajul unui clovn, două pîrîiaşe roşii izvorînd din ochii ei.

— Ieşi afară, am şoptit. Cuvintele mele s-au risipit, apoi glasul mi s-a umflat din nou. Ieşi afară, am zis. Glasul nu mi s-a oprit, ci a continuat, pînă cînd cuvintele au izbucnit cu o violenţă înfricoşătoare: IEŞI AFARĂ!

4

MI-AM visat familia. Eram toţi laolaltă, ne îmbrăţişam. Chiar şi Gabrielle era acolo, purtînd o rochie de catifea. Zidurile castelului erau înnegrite, arse. Comorile pe care le depozitasem acolo se topiseră ori se transformaseră în cenuşă. Totul sfîrşeşte prin a se transforma în cenuşă. Nu spune oare vechiul verset biblic, că ţărînă şi cenuşă sîntem, şi în ţărînă şi cenuşă ne vom întoarce?

Nu contează... Mă întorsesem pentru a-i transforma pe toţi în vampiri. Şi iată-ne, întreaga Casă de Lioncourt, chipuri frumoase, albe. Cu toţii, chiar şi pruncul ahtiat după sînge în leagănul său, cu mama sa ce se apleca, întinzîndu-i un şobolan cenuşiu, cu coadă lungă, ce se zbătea, hrana lui viitoare.

Am rîs şi ne-am sărutat, în vreme ce ne plimbam, răscolind cenuşa. Albi, fraţii mei, albe, nevestele lor, fantomatici, copiii care şuşoteau într-un colţ despre victimele lor. Iar tatăl meu s-a ridicat în picioare, precum un personaj biblic strigînd:

— VĂD!

Fratele meu mai mare mi-a cuprins umerii. Arăta minunat în veşmintele-i elegante. Nu-l mai văzusem niciodată arătînd atît de bine, căci sîngele vampiric îl făcuse mai spilcuit şi îi dădea o expresie de profunzime spirituală.

— Ştii, ai făcut al naibii de bine că ai venit la timp, cu darurile tale întunecate, a rîs, jovial.

— Darul întunecat, dragul meu, darul întunecat l-a corectat soţia sa.

— Pe legea mea, dacă n-ai fi venit, a continuat el, am fi fost acum cu toţii morţi!

5

CASA ERA goală. Bagajele fuseseră deja expediate. Peste numai două nopţi, nava avea să părăsească portul Alexandria. Mi-am păstrat o singură valiză. La bord, fiul marchizului trebuia să-şi schimbe veşmintele din cînd în cînd. Desigur, îmi rămăsese şi vioara.

Gabrielle stătea sub arcada care dădea spre grădină. Era suplă şi avea picioarele extraordinar de lungi. Era superbă chiar şi în obişnuitele-i zdrenţe de bumbac, albe, cu pălăria trasă peste ochi, ca de obicei, cu părul despletit.

Pentru mine îşi lăsase oare pletele despletite?

Suferinţa mea sporea, precum o maree ce includea toate pierderile, ale celor morţi şi ale celor nemuritori, laolaltă.

Totuşi, a venit la un moment dat, şi am simţit din nou că mă scufundam, ca-ntr-un vis în care navigam, fie că voiam fie că nu.

Mi-a trecut prin minte faptul că părul ei era ca o ploaie de aur. Toată poezia lumii îţi revine în memorie cînd priveşti chipul unei fiinţe iubite. Cît de frumoase erau gropiţele din obrajii ei şi guriţa ei nemiloasă!

— Mamă spune-mi de ce ai nevoie.

Ne aflam într-o încăpere civilizată. O masă, o lampă, un jilţ. Toate păsările mele cu penaj strălucitor dispăruseră, vîndute prin cine ştie ce bazar. Chiar şi papagalii cenuşii din Africa, despre care se spune că trăiesc la fel de mult ca şi oamenii. Nicolas vieţuise treizeci de ani.

— Vrei bani?

Chipul i s-a împurpurat brusc, superb, iar ochii i-au aruncat fulgere: violete şi albastre. Vreme de o clipă, avut o înfăţişare omenească. Toate acestea s-ar fi putut petrece în camera ei de acasă, printre zidurile crăpate, printre cărţi, lîngă focul din vatră. Oare atunci fusese umană?

Şi-a plecat privirea, şi borurile pălăriei i-au acoperit, vreme de o clipă chipul. In mod inexplicabil m-a întrebat:

— Şi unde-ai să te duci?

— Voi ajunge într-o căsuţă de pe strada Dumaine, în vechiul cartier franţuzesc din New Orléans, a venit răspunsul meu, plin de răceală. Iar cînd el va muri, găsindu-şi în cele din urmă odihna, nu ştiu încotro am s-o apuc.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Mi-am luat bilet la următoarea navă ce va pleca din Alexandria, am continuat. Voi merge la Neapole, iar de acolo la Barcelona. În cele din urmă, la Lisabona, mă voi îmbarca pentru Lumea Nouă.

Chipul ei părea a se îngusta, iar trăsăturile i-au devenit parcă mai ascuţite. Buzele i s-au mişcat puţin, dar fără a scoate vreun sunet. Apoi am văzut lacrimile licărind în ochii ei şi i-am simţit emoţia, de parcă m-ar fi atins. Am privit aiurea, prefăcîndu-mă că aranjez ceva pe masă, după care m-am străduit să îmi împiedic tremurul încăpăţînat al mîinilor. Mi-am spus că Nicki făcuse bine că îşi luase mîinile cu el, în flăcări, căci, altfel, ar fi trebuit să trec pe la Paris, ca să le iau înainte de plecare.

— Dar nu poţi să te duci la el! a rostit în şoaptă. El? Ah, da, tatăl meu.

— Ce importanţă mai are? Voi pleca şi gata!

A clătinat uşor din cap, a negaţie. S-a apropiat apoi de masă, cu paşi mai uşori decît cei ai lui Armand.

— A mai făcut oare cineva din spiţa noastră o asemenea traversare? m-a întrebat, ţinîndu-şi răsuflarea.

— Din cîte ştiu eu, nu. Cei de la Roma spuneau că nu.

— Poate că e imposibil de realizat.

— Traversarea poate fi făcută, iar tu ştii asta.

Călătorisem deja pe mare, în sicriele noastre de fag, şi vai de monstrul ce-ar fi îndrăznit să ne tulbure.

S-a apropiat mai mult şi m-a privit intens. Chipul ei nu mai reuşea să îşi ascundă suferinţa. Era de o frumuseţe răpitoare. De ce îmi dorisem vreodată să o îmbrac în rochii de bal şi să îi ascund părul sub pălării cu pene?

— Ştii unde mă vei putea găsi, i-am spus, dar amărăciunea din glasul meu nu era deloc convingătoare. Cunoşti adresele băncilor mele de la Londra şi de la Roma. Băncile noastre au trăit mai mult decît orice vampir şi-au să mai dureze încă pe-atîta. Vor fi mereu acolo, la nevoie. Ştii asta, ai ştiut-o dintotdeauna...

— Taci. Nu-mi spune asemenea lucruri.

Cîtă minciună în toate acestea, ce mascaradă meschină. Ea urîse în veci asemenea schimburi, ea nu ar fi pornit niciodată asemenea discuţii. Nici măcar în visurile mele cele mai sălbatice, nu mă aşteptasem să se întîmple astfel. Nu credeam că voi spune lucrurile acestea cu atîta răceală, nu credeam că ea avea să plîngă. Dimpotrivă, aş fi crezut că eu voi fi cel care va izbucni în hohote de plîns la plecarea ei. Aş fi crezut că mă voi arunca la picioarele ei, implorînd-o să nu plece.

Ne-am privit îndelung; ochii ei erau stacojii, de plîns, iar gura îi tremura.

Apoi mi-am pierdut cumpătul.

M-am ridicat şi m-am dus la ea; i-am strîns în braţe trupul subţire şi delicat. Mă hotărîsem să nu-i dau drumul să plece, oricît s-ar fi zbătut. Dar ea nu a făcut-o şi am izbucnit amîndoi într-un plîns tăcut, din care parcă nu ne-am mai fi putut opri. Dar ea nu mi s-a supus. Nu s-a topit în îmbrăţişarea mea.

S-a dat un pas înapoi. Mi-a mîngîiat părul cu ambele mîini, s-a aplecat şi m-a sărutat pe buze, după care s-a îndepărtat uşoară ca un fulg, în tăcere.

— Aşadar, asta a fost, dragul meu.

Eu am clătinat din cap. Cuvinte, cuvinte şi iar cuvinte nerostite. Ea n-avea nevoie de ele, nu avusese niciodată.

Cu mişcările sale lente, feline, mişcîndu-şi cu graţie şoldurile, s-a dus la poarta ce dădea în grădină şi a privit în sus, către stele, înainte de a mă privi din nou.

— Trebuie să îmi promiţi ceva, mi-a spus într-un tîrziu. Acest francez îndrăzneţ, ce trecuse cu graţia unui arab

prin felurite locuri din o sută de oraşe, prin care numai o pisică agilă s-ar fi putut strecura.

— Desigur, i-am răspuns.

Dar eram atît de distrus din punct de vedere spiritual, încît nu-mi venea să mai vorbesc. Culorile înconjurătoare se estompaseră. Nu mai era nici cald şi nici răcoare. Nu-mi doream decît să o ştiu odată plecată, dar, totuşi, apropierea clipei despărţirii mă îngrozea, căci nu ştiam cînd aveam să o mai reîntîlnesc.

— Promite-mi că nu vei căuta niciodată să o sfîrşeşti, a zis. Promite-mi că n-ai s-o faci pînă cînd nu ne vom fi reîntîlnit pentru ultima oară.

Pentru cîteva clipe, am fost mult prea surprins pentru a-i putea răspunde. Apoi am rostit următoarele cuvinte, aproape cu dispreţ:

— N-am să încerc *niciodată* să o sfîrşesc. Poftim, iată-ţi promisiunea. Nu mi-a fost greu să ţi-o acord. Dar ce-ar fi să îmi promiţi şi tu ceva? Să-mi spui încotro ai să o apuci, încotro vei pleca, astfel încît să ştiu unde să te găsesc; promite-mi că nu vei

dispărea ca o nălucă...

M-am oprit; în glasul meu fusese o nuanţă de disperare, o notă de isterie crescîndă. Nu reuşeam să mi-o închipui scriind o scrisoare şi ducînd-o la poştă sau făcînd vreunul din lucrurile pe care le fac de obicei muritorii. Mi se părea că nu aveam, şi nici nu avusesem vreodată ceva în comun.

— Sper să ai dreptate atunci cînd te apreciezi pe tine însuţi.

— Nu cred în nimic, mamă; mai demult, i-ai spus lui Armand că tu crezi că vei găsi răspunsurile pe care le cauţi în jungle şi în păduri, că stelele îţi vor dezvălui, în cele din urmă, taina lor cea adevărată. Eu însă nu cred în nimic. Şi asta mă face mult mai puternic decît crezi.

— Şi atunci, de ce oare mă tem pentru tine?

Glasul ei era doar cu ceva mai mult decît o răsuflare. Mi s-a părut că, de fapt, i-am citit spusele pe buze.

— Fiindcă îmi simţi singurătatea, am răspuns, percepi amărăciunea mea de a fi fost exclus din viaţă. Amărăciunea de a mă şti rău, nedemn de iubire, deşi sînt atît de înfometat de ea. Groaza mea de a nu mă putea destăinui niciodată muritorilor. Dar asemenea lucruri n-au să mă oprească niciodată din drum, mamă. Sînt prea puternic pentru a le lua în seamă. După cum spuneai tu odată, sînt al naibii de priceput să fiu ceea ce sînt. Din cînd în cînd însă, lucrurile astea mă fac să sufăr, asta-i tot.

— Te iubesc, fiule.

Aş fi vrut să-i cer să-mi promită, să-i reamintesc de agenţii de la Roma, s-o conjur să îmi scrie. Aş fi vrut să-i spun...

— Să te ţii de promisiune, a zis.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că acestea ne erau ultimele clipe împreună. Ştiam, dar nu puteam să schimb acest lucru.

— Gabrielle! am murmurat.

Dar ea plecase deja.

Odaia, grădina de alături, noaptea însăşi, încremeniseră în tăcere şi nemişcare.

CÎNDVA, cu puţin înaintea zorilor, am deschis ochii. *Zăceam* pe podea, într-o odaie a casei mele; plînsesem şi adormisem.

Ştiam că ar fi trebuit să pornesc spre Alexandria, că ar fi trebuit să mă îndepărtez cît mai mult, iar cînd soarele ar fi răsărit, să mă ascund sub nisipuri. Ştiam, de asemenea, că poarta grădinii, ca şi toate celelalte uşi, rămăsese deschisă.

Dar nu puteam să mă urnesc. Cu răceală, în tăcere, mă închipuiam căutînd-o prin Cairo. Strigînd-o, cerîndu-i să se întoarcă. La un moment dat, mi s-a părut că, într-adevăr, o făcusem, că, umilindu-mă, fugisem după ea şi încercasem să-i explic din nou cum stăteau lucrurile cu destinul nostru: că fusesem sortit să o pierd, aşa cum Nicki fusese sortit să-şi piardă mîinile. Într-un fel sau altul, noi doi puteam înfrînge soarta. Puteam triumfa asupra ei.

Absurd. N-am fugit după ea. Deasupra grădinii, cerul devenea roşiatic, lumina portocalie prindea a se strecura printre acoperişurile îndepărtate. Venea soarele o dată cu căldura şi cu trezirea a mii de glasuri mărunte pe străduţele întortocheate ale oraşului Cairo, o dată cu un sunet straniu ce părea a se stîrni din nisipuri, dintre copaci, din pajiştea cu verdeaţă. Şi, lent, auzind larma, văzînd razele de lumină redesenînd contururi pe acoperiş, mi-am dat seama că în apropiere se afla un muritor.

Se oprise în cadrul porţii deschise a grădinii şi îmi observa forma nemişcată a trupului, care zăcea în mijlocul locuinţei pustii. Era un tînăr european blond, înveşmîntat în haine arăbeşti. Era chipeş. Mă zărise în lumina palidă a zorilor, un concetăţean al său, zăcînd nemişcat, într-o casă părăsită.

Nu l-am scăpat nici o clipă din ochi cîtă vreme a traversat grădina pustie. Lumina cerului îmi încălzea ochii, iar pielea fragedă din jurul acestora începuse să mă ardă.

Cu veşmîntul şi turbanul său imaculat, intrusul părea o fantomă înfăşurată într-un cearşaf alb.

Ştiam că ar fi trebuit să fug. Trebuia să mă îndepărtez cît puteam de repede, să mă ascund de arşiţa răsăritului de soare. Dar acum nu mai aveam posibilitatea de a coborî în cripta de sub podea. Muritorul acesta îmi pătrunsese în vizuină. N-aveam destul timp pentru a-l ucide şi a scăpa apoi de cadavru, sărmanul şi nefericitul muritor.

Parcă împietrisem, iar el se apropia şi cerul unduia în spatele lui, făcîndu-i umbra să pară mai zveltă şi mai întunecată.

— Monsieur! Şoapta sa era plină de solicitudine, precum cea a femeii de la Nôtre-Dame, cu ani în urmă, femeia aceea care încercase să mă ajute şi care-mi căzuse victimă, dimpreună cu pruncul ei. Monsieur, ce s-a întîmplat? Pot să vă ajut cu ceva?

Chipul său bronzat răsărea dintre faldurile turbanului. Avea gene blonde, tremurătoare, şi ochi cenuşii, ca şi ai mei.

M-am ridicat în picioare, deşi aveam impresia că nu o făceam eu însumi. Ştiam că buzele îmi dezvăluiau colţii. Apoi am auzit un răget răsunînd din rărunchii mei şi am văzut uimirea zugrăvindu-i-se pe chip.

— Priveşte-mă! am şuierat, iar colţii mi s-au dezvelit. Mă vezi?

Şi, repezindu-mă la el, l-am apucat de încheietura mîinii şi i-am lipit palma de obrazul meu.

— M-ai crezut om, nu-i aşa? am strigat. L-am ridicat de la pămînt, sus de tot, în vreme ce mîinile şi picioarele sale se zbăteau frenetic în căutarea unui sprijin. Credeai că sînt fratele tău, nu-i aşa? am urlat.

Gura i se deschisese cu un zgomot sec, apoi a început să zbiere.

L-am aruncat din răsputeri în sus, de-a curmezişul grădinii; trupul i s-a rostogolit prin aer, mişcînd din braţe şi din picioare, dispărînd dincolo de acoperişul casei vecine.

Tot cerul se transformase într-o vîlvătaie orbitoare.

Am luat-o la fugă, trecînd prin poarta grădinii, năvălind pe alee. Alergam pe sub arcade joase, pe ulițe necunoscute. Doboram porţi şi grilaje, înlăturînd muritorii care îmi stăteau în cale. Îmi croiam drum prin pereţii de cărămidă, sufocat de praful de mortar pe care îl stîrneam, răzbătînd în cele din urmă pe alte uliţi noroioase şi urît mirositoare. Lumina mă urmărea, ca un vînător nemilos.

Am zărit o casă incendiată, cu ziduri năruite. M-am năpustit înăuntru, ajungînd în grădină, şi-am început să sap în ţarină, adînc, cît mai adînc, pînă cînd nu mi-am mai putut mişca braţele şi nici palmele.

Zăceam în răcoare şi beznă.

Mă aflam la adăpost.

6

ERAM pe moarte. Sau, cel puţin, aşa credeam. Trecuseră nenumărate nopţi. Trebuia să mă trezesc, să mă îndrept spre Alexandria. Trebuia să traversez marea. Dar asta presupunea să mă mişc, să mă răsucesc în ţărînă, să pătrund în imperiul setei.

Nu aveam să mă dau bătut.

A venit setea. Cum a venit, aşa a şi trecut. Era o tortură, o arşiţă de foc. Inima şi creierii-mi erau însetaţi. Inima-mi bătea tot mai tare, crescînd, dar tot nu voiam să mă dau bătut.

Poate că muritorii de la suprafaţă îmi auzeau inima. Îi vedeam din cînd în cînd, izbucniri de lumină în beznă; le auzeam vocile, o babilonie de limbi străine. Dar cel mai adesea vedeam doar bezna; auzeam doar bezna.

În cele din urmă, n-am mai fost decît setea însăşi, zăcînd în ţărînă, dormind un somn uşor, visînd vise roşii. Încetul cu încetul, căpătam conştiinţa faptului că devenisem prea slab pentru a mă tîrî la suprafaţă prin nisip.

Acum, el continua să trăiască în mintea mea. O frază pioasă, de muritor. Dar poate fi numită aceasta viaţă? Nici mie nu-mi place viaţa de-aici! Ce-nseamnă oare să trăieşti în mintea cuiva? Nimic, cred. De fapt, nici nu te afli cu adevărat acolo, nu-i aşa?

Pisici, prin grădină. Duhoare de sînge de pisică.

Mulţumesc, dar prefer să îndur mai departe, să mă usuc precum o păstaie cu dinţi.

7

S-A AUZIT un zgomot în noapte. Ce-o fi fost?

Suna ca toba uriaşă pe care o auzisem bătînd în copilărie, în sat, cînd actorii italieni îşi vestiseră drama ce avea să fie prezentată în spatele căruţei lor fistichii. Toba aceea uriaşă cu sunet grav, pe care eu însumi o bătusem pe străzile oraşului în acele zile de neuitat cînd, fugit de-acasă, fusesem şi eu actor ambulant.

Dar acest zgomot răsuna mai puternic. Bubuitul unui tun, al cărui ecou fusese purtat prin podişuri, munţi şi văi? Îl simţeam pînă în măduva oaselor. Am deschis ochii în întuneric şi mi-am dat seama că se produsese undeva, aproape.

Ritmul unor paşi sau al bătăilor unei inimi? Lumea întreagă se umpluse de acel sunet.

Un vacarm imens, ameninţător, ce se apropia tot mai mult. Şi totuşi, ceva din mine îmi şoptea că acest zgomot nu exista cu adevărat, că urechea unui muritor nu avea cum să îl audă, că acest bubuit nu făcea să tremure porţelanurile în vitrine şi geamurile. Nici măcar pisicile nu l-ar fi putut auzi.

Egiptul doarme, tăcut. Tăcerea învăluie pustiul de ambele părţi ale marelui fluviu. Nu se aude nici behăit de capre, nici mieunatul vreunei pisici. Nici vreun plînset de femeie, cine ştie pe unde.

Totuşi, zgomotul acesta mă asurzea.

Vreme de o clipă, am fost cuprins de spaimă. M-am încordat în ţărîna în care zăceam. Am început să sap cu degetele, în sus, spre suprafaţă. Nevăzător, uşor ca un fulg, pluteam prin straturile de pămînt şi, dintr-o dată, n-am mai putut nici să răsuflu, nici să strig; aveam impresia că, dacă aş fi putut striga, urletul meu ar fi sfărîmat toate geamurile pe o rază de mai multe mile. Paharele de cristal s-ar fi sfărîmat în mii de bucăţi, ferestrele ar fi explodat.

Zgomotul era mai puternic, mai apropiat. Am încercat să mă răsucesc, în căutare de aer, dar n-am reuşit.

Vreme de o fracţiune de secundă mi s-a părut că zăresc un chip, al celui ce se apropia. O strălucire sîngerie în beznă.

Se apropia cineva, stîrnind zgomotul acesta, o creatură atît de puternică încît, în liniştea înconjurătoare, chiar şi copacii, florile, aerul însăşi, îi simţeau venirea. Chiar şi vieţuitoarele pămîntului ştiau, iar şobolanii fugeau care încotro, în vreme ce pisicile se fereau din calea ei.

Poate că e moartea, m-am gîndit.

Poate că, prin cine ştie ce minune, moartea e vie şi vine să ne îmbrăţişeze; nu e un vampir, creatura aceasta, ci întruparea însăşi a cerurilor.

Iar noi, vampirii, ne vom ridica spre stele, o dată cu ea. Vom trece dincolo de îngeri şi sfinţi, dincolo de însăşi iluminarea, către divinul întuneric, spre vid, în afara existenţei. Iar în uitare, toate îşi vor afla iertarea.

Distrugerea lui Nicki devine o licărire îndepărtată, pe cale de a se stinge. Moartea

fraţilor mei se risipeşte în pacea cea mare a inevitabilului.

Am împins pământul cu picioarele. M-am zbătut, dar braţele şi picioarele-mi erau prea slabe. Am simţit gustul noroiului nisipos între dinţi. Ştiam că trebuie să urc la suprafaţă, aşa cum îmi cerea sunetul acela.

Am auzit din nou salva artileriei: bubuitul de tunuri.

Am înţeles prea bine că sunetul acesta mă căuta pe mine. Mă căuta, ca o rază de lumină. Nu mai puteam rămîne locului, trebuia să îi răspund.

I-am transmis un fior sălbatic, de bun-venit. I-am spus unde mă aflam şi mi-am auzit propria răsuflare anevoioasă, în vreme ce mă luptam pentru a-mi mişca buzele. Intensitatea sunetului creştea, pătrunzîndu-mi în fiecare fibră. Pământul a început parcă a se roti în jurul meu, cu mine o dată.

Indiferent cine sau ce era, intrase în ruinele casei incendiate.

Uşa zburase în ţăndări, de parcă balamalele i-ar fi fost nu de oţel, ci de ipsos. O vedeam pe propriile-mi pleoape coborîte, ca pe un ecran. Vedeam creatura mişcîndu-se prin grădină, pe sub măslini.

Cuprins din nou de frenezie, am început să sap în căutare de aer. Acum însă nu mai auzeam decît un sunet obişnuit, deloc intens, ca şi cum cineva ar fi săpat în pământul nisipos de deasupra mea.

Am simţit o atingere catifelată pe obraji. Deasupra capului meu strălucea acum bolta înstelată, acoperită de un val de nori negri. Niciodată, simplitatea frumuseţii cerurilor nu mi se păruse a fi mai binecuvîntată.

Plămînii mi se umpluseră cu aer.

Am lăsat să-mi scape un geamăt lung de plăcere. De fapt, toate aceste senzaţii erau mai presus de plăcere. Să respir, să văd lumina, toate aceste simple acţiuni îmi păreau a fi miracole. Iar zgomotul bubuitor, tunetul acela asurzitor îmi părea un acompaniament cum nu se poate mai potrivit.

Iar el, cel care mă căutase, cel care provoca acest sunet, se afla acum desupra mea.

Zgomotul s-a topit, s-a dezintegrat, pînă cînd în urma lui nu a mai rămas decît un susur ca o ultimă vibraţie a corzilor unei viori. M-am simţit ridicat, smuls din pământ, deşi fiinţa aceea îşi ţinea braţele pe lîngă trup.

În cele din urmă, şi-a ridicat mîinile pentru a mă cuprinde, şi chipul îi era, mi s-a părut, de-a dreptul nepămîntesc. Cine dintre noi ar mai putea să aibă un asemenea chip? Ce ştim noi despre răbdare, despre bunătate şi compasiune? Nu, nu era unul dintre ai noştri. N-ar fi putut fi. Şi totuşi, era. Avea aceeaşi carnaţie şi acelaşi sînge ca mine. Ochi strălucitori, ce păreau că adună lumina din toate direcţiile, gene subţiri, trasate parcă de o peniţă subţire, cu cerneală de aur.

Iar creatura aceasta, acest vampir atotputernic, mă susţinea, privindu-mă în ochi, şi cred că am spus vreo prostie, am dat glas vreunui gînd nebunatic, afirmînd că, de-acum, cunoşteam taina veşniciei.

— Atunci, spune-mi-l şi mie, acest secret, mi-a şoptit zîmbind, imagine pură a iubirii omeneşti.

— Oh, Doamne, ajută-mă, osîndeşte-mă şi aruncă-mă în hăurile iadului, a răsunat glasul meu.

Nu puteam să îndur contemplarea unei asemenea frumuseţi.

Îmi vedeam braţele, numai piele şi os, cu mîini precum ghearele unei păsări. Mi se părea imposibil ca arătarea care devenisem să poată să mai trăiască. Mi-am privit picioarele: nu mai erau decît nişte beţişoare. Hainele cădeau de pe mine. Nu eram în stare să mă mişc, nici măcar să mă ţin pe picioare, iar amintirea curgerii sîngelui prin gura mea mă făcea să leşin.

Veşmintele sale roşii de catifea străluceau ca o flacără mocnită. I-am privit mantia roşie ce-i cădea pînă la pământ şi mănuşile cărămizii ce-i acopereau mîinile cu care mă susţinea. Avea părul des, alb, prin care se amestecau ici colo bucle aurii,

încadrîndu-i chipul, acoperindu-i fruntea. Iar ochii lui, atît de albaştri, ar fi putut părea cufundaţi în sumbre reflecţii, dacă nu ar fi fost atît de mari, atît de blînzi, precum modulările duioase ale glasului.

Fusese un bărbat în floarea vîrstei în clipa în care i se dăruise nemurirea. Faţa unghiulară, cu obrajii uşor scobiţi, cu gura-i mare, cu buze cărnoase, oglindea o pace şi o blîndeţe de-a dreptul înspăimîntătoare.

— Bea, mi-a spus, ridicînd puţin din sprîncene, buzele-i rostind atent cuvîntul, încet, ca pe-o sărutare.

Precum Magnus, în acea noapte fatală, ce se petrecuse cu atîta vreme în urmă, şi-a ridicat mîna şi a îndepărtat ţesătura, dezvelindu-şi gîtul. Vena aceea, de un stacojiu închis, sub pielea translucidă, supranaturală, părea că mă îmbie. Sunetul acela a izbucnit din nou, acea bătaie prea puternică. Smulgîndu-mă din pămînt, înghiţindu-mă.

Şînge asemeni luminii, foc lichid. Sîngele nostru.

În braţe mi s-a strîns o putere enormă, mîinile i-au încolăcit grumazul, faţa mi s-a lipit de carnea sa rece şi palidă, iar sîngele mi s-a prăvălit pînă în fundul rinichilor, pîrjolindu-mi fiecare arteră din trup. Cîte veacuri limpeziseră sîngele acesta, distilîndu-i puterile?

Mi s-a părut că, de dincolo de vuietul curgerii sîngelui, l-am auzit vorbind. A repetat:

— Bea, sărman copil, bea, copilul meu rănit.

I-am simţit inima plină şi trupul ondulînd, lipit de al meu, de parcă am fi fost pecetluiţi împreună. Şi cred că m-am auzit spunînd:

— Marius.

Iar el mi-a răspuns:

— Da.

PARTEA A ŞAPTEA

MAGIE STRĂVECHE.
STRĂVECHI MISTERE

1

CÎND m-am trezit, mă aflam la bordul unei corăbii. Auzeam pîrîitul scîndurilor punţii şi trăgeam în piept aerul mării. Simţeam mirosul sîngelui celor care mînuiau corabia. Ştiam că era o galeră, căci auzeam ritmul vîslelor, pe care vuietul surd al vîntului ce umfla pînzele nu reuşea să îl acopere.

Nu puteam să îmi deschid ochii şi nici să mă mişc. Şi totuşi, eram calm. Nu-mi era sete. De fapt, trăiam o pace adîncă. Trupul mi-era cald, de parcă tocmai mă hrănisem şi era o adevărată plăcere să zac acolo, visînd, treaz fiind, în legănarea blîndă a valurilor.

Apoi mintea a început a mi se limpezi.

Ştiam că alunecam cu repeziciune pe apele liniştite. Soarele de abia apusese. Cerul serii timpurii se întuneca, în vreme ce briza îşi dădea ultima suflare. Zgomotul vîslelor ce se cufundau şi ieşeau ritmic din apă era pe cît de liniştitor, pe atît de limpede.

Am deschis ochii.

Nu mai zăceam în sicriu. Am ieşit din cabină şi am respirat adînc aerul proaspăt cu iz de mare, privind albastrul incandescent al cerului în amurg şi mulţimea de stele

strălucitoare de deasupra capului meu. De pe ţărm, stelele se vedeau cu totul altfel. De-aici văzute, păreau mult mai aproape.

De ambele părţi, se vedeau crestele unor insule muntoase, faleze presărate cu o mulţime de luminiţe strălucitoare. Aerul era plin de un parfum de verdeaţă, de flori şi de pămînt reavăn.

Corăbioara se îndrepta cu repeziciune către o strîmtoare îngustă ce se deschidea între falezele aflate drept înainte.

Mă simţeam neobişnuit de puternic şi de limpede la minte. Am trăit ispita trecătoare de a-ncerca să-mi închipui cum ajunsesem aici, în Marea Egee ori chiar în Mediterana, să aflu de cît timp plecasem din Cairo şi dacă toate cîte mi le aminteam se întîmplaseră cu adevărat.

Dar ispita s-a topit pe dată, transformată într-o acceptare senină a sorţii.

Marius se afla înaintea mea, pe puntea de comandă de lîngă catargul cel mare.

M-am îndreptat într-acolo şi m-am oprit, privind în sus, către el. Purta mantia cea lungă şi roşie de catifea, pe care o purtase şi la Cairo, iar coama lui blond-argintie flutura în vînt. Ochii îi erau aţintiţi spre strîmtoarea din faţa noastră şi spre ţancurile primejdioase ale stîncilor ce se iveau din spuma valurilor. Mîna stîngă îi era crispată pe balustrada punţii.

M-am simţit cuprins de o atracţie fantastică, iar sentimentul acelei păci adînci a explodat în mine.

Nici chipul şi nici poziţia sa nu reflectau vreo grandoare înfumurată ori o altă atitudine care să mă facă să mă simt josnic şi umil. Nu exprima decît o nobleţe calmă. Ochii săi păreau pierduţi în depărtări şi oglindeau bunătate.

Da, chipul îi era prea neted. Avea luciul ţesuturilor care se formează deasupra cicatricelor şi, dacă l-aş fi întîlnit pe vreo stradă întunecată, aş fi tresărit, poate chiar m-ar fi înspăimîntat. Părea că radiază o lumină slabă. Dar expresia chipului său era atît de caldă, atît de omenească în bunătatea ei, încît nu putea decît să mă atragă, să mă cheme.

Armand arăta ca un înger pictat de Caravaggio, iar Gabrielle semăna cu arhanghelii de marmură ce te întîmpină în pragul bisericilor. Dar chipul acesta era al unui om nemuritor.

Iar acest om nemuritor, cu mîna dreaptă întinsă, pilota corabia, tăcut, dar sigur de sine, printre stîncile aflate la intrarea în strîmtoare.

Apa fierbea în jurul nostru, ca metalul topit, aruncînd fulgere azurii ori argintii, iar alteori negre. Acolo unde valurile se loveau de stînci, ţîşneau fuioare de spumă albă.

M-am apropiat şi, ferindu-mă să fac zgomot, am urcat treptele pînă pe puntea de comandă.

Marius nu-şi dezlipea ochii de apele dinaintea navei, dar a întins mîna stîngă, apucînd-o pe a mea.

Căldură. O uşoară apăsare. Acum însă nu era momentul potrivit pentru vorbe şi chiar mă miram că îmi acordase atîta atenţie. Sprîncenele i se împreunaseră, încruntîndu-se, iar privirea i s-a îngustat şi, îndemnaţi parcă de vreo poruncă tăcută, vîslaşii şi-au încetinit ritmul.

Eram vrăjit de ceea ce vedeam şi, concentrîndu-mă mai mult, mi-am dat seama că simţeam şi eu puterea pe care o emana, o pulsaţie surdă în consonanţă cu bătăile inimii sale.

Auzeam, de asemenea, muritorii aflaţi pe falezele ce se întindeau în dreapta şi în stînga noastră. Îi vedeam, adunîndu-se pe promontorii sau alergînd pe plaje, cu torţe în mîini. Le auzeam gîndurile răsunînd asemeni unor glasuri, în vreme ce ei încremeniseră în întunericul ce se năştea, privind felinarele corăbiei noastre. Gîndeau şi vorbeau greceşte, o limbă ce îmi era necunoscută, dar mesajul lor era cît se poate de limpede:

Trece stăpînul. Veniţi cu toţii, să-l vedeţi: trece stăpînul. Cuvîntul "stăpîn" părea

că se încarcă, în gîndurile lor, de semnificaţii supranaturale. Se plecau în faţa lui, înfierbîntaţi, iar dinspre ţărmuri ne parvenea un cor nevăzut de şoapte.

Auzindu-i, simţeam cum mi se tăia răsuflarea. M-am gîndit la muritorul pe care îl înspăimîntasem la Cairo, la dezastrul de odinioară de la teatrul lui Renaud. Cu excepţia acelor două umilitoare incidente, trecusem prin lume nevăzut, vreme de zece ani, în vreme ce aceşti ţărani îmbrăcaţi în negru se adunau pentru a privi trecerea corăbiei, ştiind ce era Marius. Sau, cel puţin, aveau o idee despre ceea ce era acesta, deşi nu pronunţaseră echivalentul grecesc al cuvîntului vampir, pe care îl cunoşteam.

Plajele rămăseseră în urmă. Falezele se înălţau pînă la ceruri, de ambele părţi. Nava aluneca lin, cu ajutorul vîslelor, în timp ce pereţii înalţi de piatră întunecau lumina cerului.

Curînd însă, în faţa ochilor mei uimiţi s-a deschis un golf larg, argintiu, mărginit lateral de pante line. Un zid înalt de piatră, al cărui vîrf nu se vedea, îl închidea.

Vîslaşii şi-au încetat bătăile, pe măsură ce ne apropiam. Cu o mişcare abia perceptibilă, nava a făcut o întoarcere laterală, dezvăluind priveliştea unui bătrîn debarcader de piatră, acoperit de muşchi. Vîslaşii şi-au înălţat vîslele către cer.

Marius rămăsese nemişcat, dar mîna lui continua să o strîngă pe a mea, în vreme ce dreapta continua să indice debarcaderul şi faleza ce se înălţa precum însăşi noaptea. Luminile navei iscau jocuri stranii pe stînca umedă.

Cînd ne aflam la numai cinci sau şase picioare de acest debarcader — o distanţă destul de periculoasă pentru o navă de asemenea dimensiuni — am simţit corabia oprindu-se.

Apoi Marius m-a luat de mînă şi, împreună, am traversat puntea, către babord. Un slujitor cu părul negru s-a apropiat şi i-a dat lui Marius un sac. Am făcut apoi un salt, străbătînd distanţa care ne despărţea de mal, cu mare uşurinţă.

Am aruncat o privire în urmă, spre nava care se legăna uşor pe unde. Vîslele fuseseră coborîte din nou. Cîteva clipe mai tîrziu, corabia se îndepărta în direcţia luminiţelor unui orăşel ce se zărea pe celălalt mal al golfului.

Am rămas singuri în întuneric. De îndată ce din corabie nu s-a mai zărit decît o pată pe fondul clipocitor al valurilor mărunte, Marius mi-a arătat o scară îngustă săpată în stîncă.

— Ia-o înainte, Lestat.

Îmi făcea plăcere să urc. Îmi făcea plăcere să mă mişc cu agilitate, urmînd zig-zag-urile treptelor săpate grosolan şi simţind briza care se înteţise, în vreme ce apa devenea parcă tot mai îndepărtată, mai îngheţată, de parcă pînă şi mişcarea neostoită a valurilor se oprise.

Marius se afla la numai cîţiva paşi în urma mea. Simţeam din nou pulsul straniu al puterii sale, ca o vibraţie, pînă în măduva oaselor.

Treptele săpate în stîncă dispăruseră la un moment dat, pe la jumătatea drumului spre culmea falezei, lăsînd loc unei poteci care n-ar fi fost îndeajuns de lată nici măcar pentru o capră de munte. Din cînd în cînd, cîte o stîncă ori vreun ţanc de piatră ne oferea o iluzorie protecţie împotriva căderii spre apele de dedesubt. Cel mai adesea însă, poteca era unica excrescenţă a peretelui, astfel încît, pe măsură ce urcam tot mai sus, mi se făcea frică să mai privesc în jos.

La un moment dat, ţinîndu-mă cu o mînă de creanga unui copac, am privit în urmă şi l-am văzut pe Marius mişcîndu-se cu uşurinţă înapoia mea, cu sacul atîrnîndu-i lejer pe umăr, cu o mînă liberă. Golful, orăşelul îndepărtat şi portul păreau nişte jucării, o hartă desenată de un copil pe tăblia unei mese, cu nisip presărat pe suprafaţa unei oglinzi şi cîteva bucăţele de lemn. Vedeam pînă dincolo de strîmtoare, spre marea deschisă, din care răsăreau umbrele negre, nemişcate, ale altor insule. Marius a zîmbit şi s-a oprit. Apoi mi-a şoptit pe un ton politicos:

— Continuă.

L-am ascultat, fermecat. Am pornit din nou şi nu m-am mai oprit pînă cînd nu am ajuns în vîrf. M-am căţărat peste o ultimă grămadă de bolovani şi buruieni, ridicîndu-mă apoi în picioare pe un covor de iarbă moale.

În faţa mea se înălţau alte stînci, şi din ele părea că răsare o fortăreaţă, o casă. La ferestre şi în turnurile ei se vedeau lumini.

Marius şi-a pus mîna pe umărul meu şi, astfel înlănţuiţi, ne-am îndreptat spre intrare.

Cînd ne-am oprit în faţa porţii masive, presiunea mîinii sale pe umărul meu a scăzut. Pe dinăuntru s-a auzit zgomotul unui zăvor ce se deschidea, apoi presiunea degetelor sale a devenit mai puternică. M-a condus pe un coridor larg, puternic luminat de nouă torţe aprinse.

Am avut un mic şoc descoperind că aici nu se afla nimeni care să fi putut să fi tras zăvorul şi să ne fi deschis uşa. S-a întors, a privit spre uşă, şi uşa s-a închis.

— Trage zăvorul, a zis.

M-am întrebat de ce nu o făcea el însuşi, aşa cum, se pare, reuşise să facă atîtea pînă acum. Totuşi, i-am dat ascultare imediat.

— E mult mai uşor aşa, mi-a spus într-un tîrziu, şi în ochi i-a apărut o licărire surîzătoare. Am să te conduc acum în camera în care vei putea să dormi liniştit. Poţi să vii la mine oricînd vei dori.

Nu mai simţeam nici o altă prezenţă în casă. Dar eram convins că, de curînd, pe aici trecuseră muritori. Ici-colo, mirosul lor se lăsa încă simţit. Iar torţele nu fuseseră aprinse decît cu puţin timp în urmă.

Am urcat o scară micuţă, la dreapta, şi am rămas uimit, intrînd în camera ce îmi fusese hărăzită.

Era o încăpere vastă, cu un perete întreg ce se deschidea spre o terasă cu balustrada de piatră, atîrnînd deasupra mării.

Cînd m-am întors, Marius dispăruse. Sacul dispăruse, la rîndul său. Dar vioara lui Nicki, împreună cu valiza şi celelalte bagaje ale mele se aflau acolo, pe o masă de piatră aşezată în mijlocul odăii.

Un fior de tristeţe şi de uşurare m-a străbătut la vederea viorii. Mă temeam că o pierdusem pentru totdeauna.

Camera era mobilată cu bănci de piatră. Pe un stativ se afla un opaiţ cu ulei. Într-o firidă îndepărtată, am descoperit o uşă dublă din lemn masiv.

Am descuiat-o, dînd peste un pasaj îngust şi scund care cotea, în forma literei L. După cotitură se afla un sarcofag cu o lespede de piatră netedă. Fusese cioplit cu mare grijă din diorit, cea mai dură rocă din cîte există pe Pămînt. Lespedea era îngrozitor de grea şi, de cum am ridicat-o, am descoperit că interiorul îi era placat cu aur masiv. Avea, de asemenea, un zăvor care se putea închide pe dinăuntru.

În fundul cutiei de piatră străluceau mai multe obiecte. În lumina palidă care se strecura din cameră, acestea sclipeau ca sub efectul unei magii străvechi.

Se afla acolo o mască de aur, cu trăsături modelate cu extremă precizie, cu buzele strînse, cu fantele ochilor foarte înguste, dar deschise totuşi; era legată de o glugă alcătuită din plăcuţe de aur legate între ele. Masca în sine era grea, dar gluga era foarte uşoară şi flexibilă, căci plăcuţele erau îmbinate prin verigi de aur fin. Se mai afla acolo o pereche de mănuşi din piele acoperite şi acestea de foiţe de aur, care m-au dus cu gîndul la solzii unui peşte. În sfîrşit, am dat peste o pătură din lînă moale, roşie, avînd şi ea, pe o parte, cusute plăcuţe de aur, ceva mai late de această dată.

Mi-am dat seama că, dacă îmi puneam masca şi mănuşile şi mă întindeam sub pătură, aveam să fiu apărat de lumină chiar dacă cineva deschidea sarcofagul cît timp dormeam.

O asemenea posibilitate era greu de imaginat însă. Nimeni nu avea cum să deschidă sarcofagul, admiţînd chiar că ar fi ajuns la el, căci uşile din firidă erau şi ele dublate de un strat de oţel şi aveau zăvoare puternice, din acelaşi material.

Ceva straniu mă atrăgea înspre aceste obiecte. Îmi făcea plăcere să le pipăi şi mi-am închipuit cum ar fi fost să le port în somn. Masca aceea îmi aducea aminte de măştile greceşti ale tragediei şi comediei.

Toate acestea aminteau, de fapt, de funeraliile vreunui împărat din vechime.

M-am despărţit de ele cu o oarecare părere de rău.

M-am întors în cameră, m-am despuiat de zdrenţele pe care le purtasem în vremea cît zăcusem în ţărînă la Cairo şi m-am îmbrăcat cu haine curate. Mă simţeam puţin stingherit şi ridicol, stînd aici, în aceste locuri aflate parcă în afara timpului, în hainele-mi noi, cu costumul violet ce avea nasturi din perle, bătuţi cu diamante; acestea erau însă singurele-mi haine. Mi-am prins părul cu o panglică neagră, aşa cum se cade să şi-l poarte orice adevărat gentilom al secolului al optsprezecelea, şi am pornit în căutarea stăpînului casei.

2

ÎN ÎNTREAGA casă, torţele fuseseră aprinse. Uşile erau larg deschise. Nici o fereastră nu era acoperită, toate deschizîndu-se fie spre firmamentul înstelat, fie spre mare.

Lăsînd în urmă treptele de piatră goală ce duceau în camera mea, mi-am dat seama că mă aflam pentru întîia oară, de cînd pornisem pe această cale a pribegiei, într-un adăpost cu adevărat sigur, care conţinea absolut orice şi-ar fi putut dori o fiinţă nemuritoare.

Pe coridoare, ridicate pe socluri masive, se aflau superbe urne greceşti. În tot soiul de firide, am zărit statui mari de bronz aduse de prin Orient. Plante exotice umpleau fiecare pervaz şi fiecare terasă ce se deschidea înspre în afară. Covoare somptuoase, indiene, persane sau chinezeşti acopereau pardoseala de marmură ori încotro m-aş fi îndreptat.

Am dat apoi peste animale uriaşe, împăiate în atitudini ce păreau că le insuflă viaţă: urşi bruni, tigri, chiar şi un elefant, ocupînd el singur o întreagă încăpere imensă, şopîrle mari, cît nişte dragoni, şi nenumărate păsări de pradă stînd la pîndă pe crengi uscate ce păreau a fi nişte copaci adevăraţi.

Dar frescele care acopereau fiecare suprafaţă liberă, din tavan şi pînă-n podea, dominau totul.

Într-una dintre odăi, se afla o pictură întunecată, reprezentînd deşertul ars de soare al Arabiei şi o caravană de cămile condusă de neguţători ce purtau turbane, răscolind cu paşii lor nisipurile fierbinţi. Totul era zugrăvit pînă în cele mai mici detalii. Altundeva, am descoperit o junglă, care părea a se trezi la viaţă în jurul meu, plină de flori tropicale desenate cu talent şi de frunze redate cu o migală supraomenească.

Iluzia indusă de aceste picturi era atît de perfectă, încît am fost, mai întîi, surprins, apoi cucerit şi, cu cît le priveam cu mai multă atenţie, cu atît descopeream mai multe amănunte.

În fiecare colţişor al junglei, se aflau tot soiul de vietăţi: insecte, păsări, viermi strecurîndu-se la nivelul solului; un milion de detalii ale unei scene care, în cele din urmă, îmi dădeau sentimentul că alunecasem în afara spaţiului şi a timpului, în ceva ce era mult mai mult decît o simplă pictură. Şi totuşi, toate nu erau decît zugrăvite pe un perete.

Ameţeam. Ori încotro m-aş fi întors, pereţii îmi dezvăluiau privelişti noi. Şi, pe legea mea, nu cred că aş putea spune numele tuturor culorilor şi nuanţelor pe care le vedeam.

Cît despre stilul în care erau realizate aceste opere, acesta mă încînta şi mă uimea totodată. Tehnica părea a fi cu totul realistă, utilizînd proporţiile clasice ce pot fi găsite la meşterii Renaşterii tîrzii: da Vinci, Rafael, Michelangelo ori la unii pictori din

vremuri mai apropiate, ca Watteau sau Fragonard. Lumina era folosită cu efecte spectaculoase. Cînd le priveam, vietăţile păreau că respiră.

Iar detaliile... Despre detalii nu se putea afirma că ar fi fost realiste ori că ar fi păstrat vreo proporţie. Pur şi simplu, erau prea multe maimuţe în acea pădure, prea mulţi gîndaci tîrîndu-se pe frunze. Cerul era plin de mii de insecte mărunţele.

Am pătruns apoi într-o galerie ai cărei pereţi, de ambele părţi, erau pictaţi cu femei şi bărbaţi care mă priveau, şi am fost cît pe-aci să scap un strigăt de uimire. Se aflau acolo personaje din toate epocile: beduini, egipteni, apoi greci şi romani, cavaleri în armuri, ţărani, regi şi regine. Oameni ai Renaşterii, cu jiletci şi cizme înalte, şi Regele-Soare cu imensa lui perucă buclată, şi, în cele din urmă, oameni ai vremurilor noastre.

Şi, din nou, detaliile îmi dădeau impresia că doar le visam: picăturile de apă ce atîrnau dintr-o mantie, o tăietură minusculă pe un obraz bărbos, un păianjen pe jumătate strivit de o cizmă de piele.

Am început să rîd. Era amuzant. Ba nu, era de-a dreptul încîntător. Nu puteam să-mi stăvilesc rîsul.

Trebuia să mă smulg, să plec din galerie. Doar vederea unei biblioteci a fost în stare să-mi dea un imbold de voinţă pentru a o face. Pereţi întregi erau aici acoperiţi de manuscrise făcute sul, de cărţi şi nenumărate globuri terestre aşezate în leagăne de lemn. Busturi de zei şi zeiţe ale antichităţii greceşti şi hărţi uriaşe.

Teancuri de ziare în toate limbile zăceau pe mese. Fel de fel de obiecte ciudate erau împrăştiate peste tot. Fosile, mîini mumificate, scoici exotice. Buchete largi de flori uscate, figurine şi fragmente din sculpturi antice, vase de alabastru pline de hieroglife egiptene.

De jur împrejurul centrului încăperii erau aşezate fotolii confortabile, cu perne pentru picioare, iar printre ele erau răspîndite măsuţe scunde, cu candelabre de sticlă ce funcţionau cu ulei.

Impresia generală era aceea a unei dezordini confortabile; era un loc extrem de uman, un loc în care îţi puteai petrece ore îndelungate de satisfacţie intelectuală pură. Se afla aici cunoaşterea omenească, obiecte artizanale şi fotolii destinate odihnei oamenilor.

Am rămas mult timp acolo, descifrînd titlurile greceşti şi latine. Mă simţeam oarecum ameţit, ca un muritor ce a băut prea mult.

Trebuia însă să-l găsesc pe Marius. Am părăsit acea încăpere, am coborît cîteva trepte şi am traversat încă un coridor pictat, spre o încăpere poate chiar mai largă, plină de lumină.

Am simţit parfumul florilor şi-am auzit cîntecul păsărilor încă înainte de a fi intrat în încăpere. Apoi m-am trezit rătăcind printr-o pădure de colivii. Dar nu se aflau aici numai păsări de toate culorile, ci şi maimuţe, babuini, care înnebuneau de atîta agitaţie pe măsură ce înaintam tot mai mult în cameră.

Coliviile erau înconjurate de o mulţime de ghivece cu flori şi plante de tot soiul: ferigi şi bananieri, trandafiri, iasomie şi altele, care de care mai aromate, cu parfumurile lor nocturne. Am zărit orhidee albe şi purpurii, flori care păreau de ceară şi care prindeau musculiţele imprudente ce li se aşezau pe corolă, pomişori împovăraţi de atîtea piersici, lămîi şi pere.

Cînd, în sfîrşit, am părăsit acest mic paradis, mă aflam într-un coridor cu sculpturi care ar fi putut să rivalizeze cu oricare dintre galeriile Vaticanului. În el se deschideau alte camere, ticsite cu picturi, mobile orientale şi jucării mecanice.

Desigur, nu m-am oprit pentru a studia fiecare obiect în parte, fiecare descoperire. Ar fi fost nevoie de o viaţă de om pentru a contempla întreg conţinutul acestei case. Mi-am continuat drumul.

Nu ştiam încotro mă îndreptam. Ştiam însă că mi se îngăduise vederea tuturor acestor lucruri.

În cele din urmă, am auzit inconfundabilul sunet care vestea prezenţa lui Marius, acea bătaie de inimă, ritmică şi înfundată, pe care îmi fusese dat să o aud pentru întîia oară la Cairo. M-am îndreptat, aşadar, în acea direcţie.

3

AM INTRAT într-un salon mobilat în stilul secolului al optsprezecelea, iluminat strălucitor. Zidurile de piatră fuseseră acoperite cu panouri din lemn de trandafir care încadrau oglinzi ce se ridicau pînă în tavan. Am zărit obişnuitele scrinuri vopsite, fotolii capitonate; pe pereţi atîrnau peisaje întunecate şi luxuriante, iar pe mobile, risipite ici-colo, se aflau orologii de porţelan. O colecţie modestă de cărţi putea fi văzută dincolo de vitrinele de sticlă ale unei biblioteci; pe o măsuţă scundă, aşezată lingă un fotoliu cu braţe, îmbrăcat în brocart, zăcea un ziar cu dată recentă.

Uşi-ferestre, înalte şi înguste, dădeau spre terasa de piatră dinspre care răzbăteau parfumurile tufelor de liliac alb şi trandafiri roşii.

Acolo, sprijinit de balustrada de piatră, cu spatele spre mine, se afla un om al secolului al optsprezecelea.

Mi-am dat seama că era Marius de-abia cînd s-a întors cu faţa către mine şi mi-a făcut semn să mă apropii.

Era îmbrăcat la fel ca şi mine sau foarte asemănător: costumul său era roşu, nu violet, iar dantela cămăşii era de Valenciennes, nu de Bruxelles. Părul său strălucitor era prins, ca al meu, cu o panglică neagră. Nu părea deloc eteric, cum mi se păruse Armand, ci mai degrabă supranatural: o creatură imposibil de albă, perfectă, dar, cu toate acestea, strîns legat de tot ceea ce îl înconjura: de hainele pe care le purta, de balustrada de piatră pe care îşi sprijinea braţul, chiar şi de clipa aceea, în care un nor mititel trecea prin dreptul semilunii care răsărise.

Am savurat intens acele momente, cînd eram pe punctul de a ne vorbi, cînd începeam să cred cu adevărat că eram împreună. Eram la fel de lucid precum fusesem la bordul acelei corăbii.

Nu simţeam deloc arsura setei. Simţeam că sîngele din mine îmi era de ajuns. Toate vechile taine se adunaseră acum în mine, aţîţîndu-mi curiozitatea. Se aflau oare Cei Ce Trebuie Păziţi undeva pe această insulă? Avea să-mi fie dat oare să cunosc, în sfîrşit, aceste taine?

M-am îndreptat, la rîndul meu, către balustradă şi m-am sprijinit de ea, lîngă el, privind în zare, spre larg. Ochii lui erau aţintiţi spre o insulă situată la o jumătate de milă depărtare de ţărm. Asculta ceva, ceva ce eu nu puteam auzi. În lumina ce răzbătea prin uşile deschise din spatele nostru, profilul său părea înspăimîntător, de parcă ar fi fost de piatră.

Curînd însă, s-a întors spre mine, plin de încîntare, cu chipul neted nespus de viu, pentru o clipă. Apoi m-a luat de braţ şi m-a condus înapoi în odaie.

Mergea aşa cum merg oamenii de rînd, muritorii, cu paşi uşori, dar hotărîţi, mişcîndu-se de o manieră absolut previzibilă.

Ne-am îndreptat spre o pereche de fotolii comode aşezate faţă în faţă, în care am luat loc, amîndoi. Ne aflam aproximativ în centrul încăperii. Terasa se afla la dreapta mea. Şedeam în plină lumină, mulţumită unui candelabru cu două braţe care atîrna deasupra, ca şi unei duzini de sfeşnice şi aplice fixate în panourile ce acopereau pereţii. Toate păreau fireşti, civilizate. Marius părea încîntat de confortul în care trăia şi şi-a curbat degetele în jurul braţelor fotoliului, cufundîndu-se în pernele de brocart.

Cînd zîmbea, arăta exact ca un om de rînd. Toată animaţia şi toate trăsăturile specifice unui muritor erau prezente, pînă cînd zîmbetul i s-a topit.

M-am străduit să nu mă holbez la el, dar n-am reuşit.

Chipul său a luat o expresie maliţioasă.

Inima îmi bătea înnebunită.

— Ce crezi că ţi-ar veni mai uşor? m-a întrebat, în limba franceză. Să-ţi spun de ce te-am adus aici, sau să-mi spui tu de ce ai cerut a mă întîlni?

— Cea dintîi variantă mi se pare mai uşoară. Vorbeşte tu.

A izbucnit într-un hohot de rîs încurajator.

— Eşti o fiinţă ieşită din comun. Nu mă aşteptam să te văd coborînd în ţărînă atît de curînd. Cei mai mulţi dintre noi nici nu cunosc experienţa celei dintîi morţi decît mult mai tîrziu, după un veac sau chiar două.

— Cea dintîi moarte? Vrei să spui că e ceva obişnuit să te îngropi de bunăvoie în ţărînă, aşa cum am făcut eu?

— Printre cei meniţi a supravieţui, e ceva obişnuit. Murim. Ne trezim din nou la viaţă. Cei ce nu coboară în ţărînă pentru perioade mai scurte sau mai lungi de timp nu supravieţuiesc, de obicei.

Toate acestea mă uimeau, dar ceea ce spunea era, la urma urmei, logic. Un gînd îngrozitor mi-a fulgerat prin minte: dacă Nicki ar fi coborît în ţărînă, în loc să se fi aruncat în flăcări? Dar nu era momentul să mă gîndesc acum la Nicki. Dacă m-aş fi gîndit, mii de întrebări înnebunitoare s-ar fi pornit să mă bîntuie: Nicki a ajuns acum altundeva? Sau, pur şi simplu, a încetat să mai existe? Dar fraţii mei, se află ei altundeva acum? Sau, pur şi simplu, au încetat a mai exista?

— Dar, de fapt, n-ar trebui să mă surprindă că ţie ţi s-a întîmplat acest lucru atît de devreme, a continuat, de parcă nu mi-ar fi auzit gîndurile sau poate nu voia să-mi răspundă chiar acum. Ai pierdut prea mult din ceea ce era preţios pentru tine. Ai învăţat şi ai văzut foarte multe în scurtă vreme.

— De unde ştii cîte mi s-au întîmplat?

A zîmbit din nou. Era uimitor cîtă căldură putea răspîndi, cîtă prestanţă. Felul său de-a vorbi era conform cu tonul epocii în care trăiam, vorbea ca un francez bine educat.

— Nu te înspăimînt, nu-i aşa? a întrebat.

— Mă îndoiesc că asta ţi-ar fi intenţia.

— Nu, într-adevăr.

A făcut un gest cu mîna.

— Cu toate acestea, prezenţa ta de spirit mă surprinde puţin. Am să-ţi răspund acum la întrebare: ştiu tot ce se întîmplă cu cei asemeni nouă din întreaga lume. Sincer să fiu, nu întotdeauna înţeleg cum de se întîmplă să ştiu sau de ce ştiu ceea ce ştiu. Această putere creşte o dată cu trecerea anilor, ca de altfel toate celelalte puteri ale noastre, dar rămîne greu de controlat. În unele clipe, pot să aud ce se întîmplă cu cei din seminţia noastră la Roma ori la Paris. Şi, cînd cineva mă cheamă, aşa cum ai făcut tu, îl pot auzi de la distanţe uimitor de mari. Sînt capabil să regăsesc sursa acelei chemări, după cum ai putut constata tu însuţi.

Există însă şi alte căi prin care îmi parvin informaţiile. Ştiu despre mesajele pe care mi le-ai lăsat în întreaga Europă, fiindcă le-am citit. Am auzit despre tine şi de la alţii. Uneori noi doi am fost chiar mai aproape unul de celălalt decît ţi-ar veni să crezi. Mai aproape decît ţi-ai putea închipui vreodată, iar eu ţi-am citit gîndurile. Desigur, şi acum îţi citesc gîndurile, sînt convins că ştii acest lucru. Prefer însă să comunicăm prin cuvinte.

— De ce? Credeam că cei vîrstnici renunţă cu totul la cuvinte.

— Gîndurile nu sînt precise. Dacă mi-aş deschide mintea în faţa ta, n-aş putea fi sigur de ceea ce ai putea să citeşti în ea. Iar atunci cînd îţi citesc gîndurile, aş putea înţelege greşit ceea ce aud şi ceea ce văd. Prefer deci să folosesc vorbirea şi, cu ajutorul ei, să-mi dezvolt capacităţile mintale. Îmi place ca un semnal sonor să îmi anunţe comunicările importante. Îmi place să-mi fac auzit glasul. Nu-mi place să pătrund în mintea cuiva fără un avertisment prealabil. La drept vorbind, eu cred că

vorbirea e cel mai important dar pe care îl împărtăşesc muritorii şi nemuritorii.

N-am găsit nici un contraargument. Avea perfectă dreptate. Totuşi, m-am trezit clătinînd din cap.

— Mai e şi felul tău de-a fi, am spus şovăitor. Nu te mişti aşa cum o făceau Armand sau Magnus, aşa cum mă aşteptam să se mişte nişte vîrstnici...

— Adică asemeni unor fantome? De ce aş face-o?

A izbucnit într-un rîs blînd, fermecător. S-a lăsat pe spate în fotoliu şi şi-a ridicat genunchiul, odihnindu-şi piciorul pe taburet, aşa cum ar face orice muritor în biroul său.

— Desigur, era o vreme, a continuat, cînd asemenea lucruri mi se păreau şi mie interesante: să mergi dînd impresia că pluteşti, să te scălîmbăi în poziţii care, pentru un muritor, sînt fie imposibile, fie deloc confortabile, să zbori pe distanţe scurte şi să aterizezi fără nici un zgomot, să mişti obiectele din loc printr-o simplă încordare a voinţei... La urma urmei, toate aceste gesturi sînt nişte copilării, în schimb, gesturile omeneşti sînt *elegante.* Există o înţelepciune a cărnii în felul în care trupul omenesc face anumite lucruri. Îmi place sunetul pe care îl provoacă paşii mei pe pămînt, îmi place să simt atingerea unor obiecte. În plus, zborul pe distanţe scurte şi deplasarea obiectelor prin efortul voinţei pot fi foarte obositoare. După cum ai constatat, atunci cînd e nevoie, pot să fac aceste lucruri, dar mi-e mult mai uşor să îmi folosesc mîinile.

Eram încîntat de spusele sale şi nu mă străduiam să-mi ascund admiraţia.

— Un tenor poate să spargă un pahar cîntînd o anume notă acută, mi-a spus, dar, dacă vrei să spargi un pahar, e mult mai simplu să dai cu el de pămînt.

De data aceasta, nu m-am mai putut abţine şi-am izbucnit într-un hohot de rîs.

Mă obişnuisem de-acum să îi văd chipul trecînd de la perfecţiunea încremenită a unei măşti la o expresivitate teribilă, şi cu vitalitatea permanentă a ochilor săi, care asigura trecerea de la o stare la cealaltă. Impresia dominantă pe care mi-o dădea era aceea a unui bărbat frumos şi sensibil.

În schimb, nu reuşeam să mă învăţ cu prezenţa sa, nu mă puteam obişnui să simt ceva atît de puternic, imens şi, într-un anume fel, teribil de periculos, atît de aproape de mine.

Dintr-o dată, m-am simţit copleşit şi cuprins de o agitaţie subită. Simţeam o dorinţă greu de stăpînit de a izbucni în plîns.

S-a aplecat şi mi-a atins dosul palmei cu degetele, şi-am fost străbătut de un fior cumplit. Atingerea aceasta ne lega profund. Şi, deşi avea pielea mătăsoasă a tuturor vampirilor, a sa nu era la fel de moale. Aveam senzaţia că fusesem atins de o mînă de piatră îmbrăcată în mătase.

— Te-am adus aici fiindcă vreau să îţi dezvălui tot ce ştiu, mi-a spus. Vreau să îţi împărtăşesc toate tainele mele. M-ai atras dintr-o mulţime de motive.

Eram vrăjit şi mă cuprinsese sentimentul unei iubiri copleşitoare.

— Dar ia aminte, a continuat el, toate acestea ar putea fi primejdioase. Nu cunosc răspunsurile ultime. Nu-ţi pot spune cine a creat lumea sau de ce există omul. Nu-ţi pot spune de ce existăm noi. Pot doar să îţi spun mai multe despre noi înşine decît ţi-a spus cineva pînă acum. Ţi-i pot arăta pe Cei Ce Trebuie Păziţi şi îţi pot spune ceea ce ştiu eu însumi despre ei. Nu pot să-ţi spun de ce *cred* eu că am supravieţuit un timp atît de îndelungat, într-un fel sau altul, cunoaşterea acestor lucruri te-ar putea schimba. Dar oare nu-i acesta însuşi rolul cunoaşterii?...

— Aşa e...

— Însă, după ce îţi voi fi dat ceea ce îţi pot da, te vei afla exact în aceeaşi situaţie: vei fi un nemuritor care va trebui să îşi găsească propriile raţiuni pentru a exista.

— Da, am încuviinţat, raţiuni pentru a exista.

Vocea îmi era uşor influenţată de amărăciune. Dar îmi făcea bine să aud aceste cuvinte rostite cu glas tare.

Aveam însă sentimentul întunecat de a fi o creatură înfometată şi vicioasă, care se descurca de minune trăind şi fără un scop anume, un vampir puternic care obţinea mereu ceea ce îşi dorea, indiferent de ceea ce spuneau cei din jurul său. Mă întrebam dacă el ştia ce fiinţă îngrozitoare eram, de fapt.

Motivul pentru care ucideam era sîngele.

Chiar aşa. Sîngele şi extazul pe care mi-l provoca. Fără el, am fi nişte păstăi uscate, aşa cum fusesem în nisipurile egiptene.

— Nu-ţi cer decît să-ţi aminteşti avertismentul meu, mi-a spus Marius. După ce am să-ţi vorbesc, totul va fi ca înainte. Doar tu vei fi, poate, schimbat. Vei fi poate mai descumpănit decît eşti acum.

— Dar de ce m-ai ales tocmai pe mine pentru a te destăinui? l-am întrebat. Sînt convins că te-au mai căutat şi alţii. Cu siguranţă, ştii unde se află Armand.

— După cum ţi-am spus adineauri, am mai multe motive. Probabil că cel mai puternic dintre acestea a fost felul în care m-ai căutat. În lumea aceasta, puţini caută cu adevărat cunoaşterea. Muritori sau nu, puţini îşi *pun cu adevărat întrebări.* Dimpotrivă, majoritatea caută să smulgă necunoscutului răspunsurile pe care mintea lor le-a făurit deja: justificări, confirmări, forme ale unei consolări fără de care n-ar mai putea trăi. A-ţi pune cu adevărat întrebări înseamnă a deschide uşa vijeliei. Răspunsul primit ar putea nimici atît întrebarea, cît şi pe cel care întreabă. Dar tu ţi-ai pus, cu adevărat, multe întrebări, de cînd ai părăsit Parisul acum zece ani.

Îl înţelegeam, dar destul de confuz.

— Ai puţine prejudecăţi. De fapt, m-ai uimit, căci îţi recunoşti lipsurile cu o extraordinară candoare. Îţi doreşti un scop, vrei dragoste.

— E-adevărat, am răspuns, înghiţind în sec. Destul de copilăros, nu-i aşa?

A rîs iar, la fel de blînd.

— Nu. Nu tocmai. Mă faci să cred că optsprezece sute de ani de civilizaţie occidentală au putut da naştere unui inocent.

— Un inocent? Cred că uiţi cu cine stai de vorbă!

— În veacul acesta s-a vorbit atît de mult despre nobleţea sălbaticului, despre puterea corupătoare a civilizaţiei, despre felul în care ne-am putea regăsi calea spre o inocenţă pierdută. Ei bine, toate acestea sînt aiureli. Cei cu adevărat primitivi sînt adesea monstruoşi în credinţele şi speranţele lor. Ei nu pot concepe inocenţa, la fel cum nici copiii, la rîndul lor, nu pot. În cele din urmă însă, civilizaţia a dat naştere, iată, şi unor oameni inocenţi în comportament. Pentru întîia oară, aceştia privesc în jur şi se întreabă: "Ce dracu înseamnă toate astea?"

— E drept. Dar eu nu sînt dintre aceştia. Da, sînt lipsit de Dumnezeu. Mă trag din oameni fără vreun Dumnezeu şi mă bucur că aşa a fost să fie. Ştiu însă ce înseamnă, practic, binele şi răul. După cum ştii, sînt Typhon, asasinul propriului său frate, nu ucigaşul lui Typhon.

A încuviinţat cu o uşoară ridicare din sprîncene. Nu mai era nevoie să zîmbească pentru a arăta uman. Îi citeam umanitatea în expresia feţei, în ciuda faptului că aceasta nu era brăzdată de nici o cută.

— Pe de altă parte, tu nu cauţi să edifici un sistem care să îţi justifice acţiunile, a continuat Marius. Asta înţeleg eu prin inocenţă. Te faci vinovat de uciderea unor muritori, fiindcă ai fost metamorfozat în ceva ce se hrăneşte cu sînge şi moarte, însă nu eşti vinovat de minciună, nu creezi beznă şi sisteme ale răului în gîndurile tale.

— Asta-i adevărat.

— Lipsa lui Dumnezeu este, probabil, primul pas către inocenţă. Îţi pierzi astfel simţul păcatului şi al supunerii, regretele prefăcute pentru un paradis presupus a fi fost pierdut.

— Deci, prin inocenţă înţelegi nu absenţa experienţei, ci a iluziilor.

— O absenţă a nevoii de iluzii. O iubire nutrită, dimpreună cu respectul, pentru cele ce se află înaintea ochilor tăi.

Am oftat. M-am relaxat pentru întîia oară în scaun, gîndindu-mă la cele ce fuseseră rostite aici şi la legătura acestora cu Nicki, la cele spuse de Nicki despre lumină, mereu lumină. La asta se referise oare?

Marius părea a cugeta. Se lăsase pe spate în fotoliu şi privea cerul nopţii prin uşile deschise, cu ochii îngustaţi, cu gura puţin încordată.

— Dar n-am fost atras doar de spiritul tău, mi-a mai spus într-un tîrziu. Nu doar onestitatea ta m-a fermecat, ci însuşi felul în care ai devenit unul de-ai noştri.

— Aşadar, ştii şi asta.

— Da, totul, a răspuns, dînd din mînă. Te-ai născut întru fiinţă la sfîrşitul unei ere, într-o epocă în care lumea cunoaşte schimbări nevisate. La fel s-a întîmplat şi cu mine. Am fost adus pe lume şi-am crescut într-o vreme cînd lumea antică, după cum o numim azi, se apropia de sfîrşit. Vechile credinţe erau perimate şi un nou Dumnezeu stătea a se naşte.

— Cînd s-au întîmplat toate acestea? am întrebat, emoţionat.

— În timpul domniei împăratului August, cînd Roma de abia devenise un imperiu, cînd, din diferite motive, credinţa în zei era moartă.

L-am lăsat să-mi citească pe faţă surprinderea şi încîntarea. Nu i-am pus nici o clipă la îndoială spusele. Mi-am dus mîna la frunte, de parcă aş fi simţit nevoia să mi-o sprijin.

— Oamenii de rînd din acele zile, ca şi cei de azi, mai credeau încă în religie. Pentru ei, ea însemna tradiţie, superstiţii, magie elementară şi obişnuinţa unor ceremonii ale căror origini se pierdeau în negura vremurilor exact ca în zilele noastre. Dar lumea celor care *făureau* ideile, a celor care conduceau şi influenţau mersul istoriei, era atee şi de o sofisticare lipsită de speranţe, asemeni celei din Europa de azi.

— Aşa mi s-a părut şi mie cînd i-am citit pe Cicero, Ovidiu şi Lucreţiu, am intervenit.

A încuviinţat ridicînd din umeri.

— A trebuit să treacă optsprezece veacuri pentru ca să ne întoarcem la scepticism, la acel nivel al simţului practic care ne era cadrul firesc de gîndire pe atunci. Şi totuşi istoria este departe de a se repeta. Tocmai asta mi se pare surprinzător.

— Cum adică?

— Priveşte în jurul tău! în întreaga Europă se întîmplă lucruri nemaivăzute. Valoarea la care este estimată viaţa omenească e mai înaltă ca oricînd. Înţelepciunea şi filozofia fac casă bună cu noile descoperiri ale ştiinţei, apar noi invenţii care vor schimba modul de viaţă al omenirii. Dar asta-i altă poveste. Acesta-i viitorul. Important, deocamdată, e că te-ai născut la apogeul vechiului mod de gîndire. La fel s-a întîmplat şi cu mine. Te-ai maturizat fără să crezi în nimic, şi totuşi, asta nu te-a făcut să fii cinic. Într-un fel, noi am izvorît dintr-o fisură între credinţă şi disperare.

Nicki s-a prăbuşit în această fisură şi a pierit, mi-a venit deodată un gînd.

— Iată de ce întrebările pe care ţi le pui sînt diferite. Sînt altfel decît ale celor născuţi întru nemurire în vremea Dumnezeului creştin.

M-am gîndit la conversaţia pe care o avusesem cu Gabrielle la Cairo. Ultima noastră conversaţie. Îi spusesem atunci că tocmai în aceasta consta puterea mea.

— Exact, mi-a confirmat. Asta avem noi doi în comun. Nu ne-am maturizat aşteptînd prea mult de la ceilalţi. Iar povara conştiinţei am dus-o singuri, oricît de grea ar fi fost ea.

— Dar tu... te-ai născut întru nemurire, după cum spuneai, în zilele Dumnezeului creştin...în primele zile ale noii credinţe?

— Nu, a venit răspunsul, cu o doză de dezgust. *Noi* nu l-am slujit niciodată pe Dumnezeul creştin. Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva.

— Dar cum rămîne cu forţele binelui şi ale răului care se ascund în spatele

numelor lui Hristos şi al Satanei?

— Îţi repet, toate astea nu au prea mult de-a face cu noi.

— Dar, sînt convins de asta, conceptul de rău în sine...

— Nu. Noi sîntem mult mai vîrstnici. E drept, cei care m-au creat venerau nişte zei. Credeau în ceva în care eu nu cred. Dar credinţa lor îşi avea originile într-o vreme trecută, cu mult timp înaintea edificării templelor romane, într-un timp cînd sîngele unor oameni nevinovaţi putea fi din plin vărsat în numele unor zei, în numele binelui. Pentru ei, răul era seceta sau lăcustele, sau nimicirea unei recolte. Oamenii aceia m-au făcut ceea ce sînt în numele binelui.

Era fascinant ceea ce spunea, pasionant de-a dreptul.

Vechile mituri mi-au venit în minte într-un cor de o nesperată poezie. *Osiris era un zeu bun pentru egipteni, un zeu al recoltelor. Dar ce-are a face asta cu noi?* Gîndurile mi se învălmăşeau. Într-o străfulgerare, am văzut noaptea în care părăsisem casa tatălui meu din Auvergne, cînd ţăranii dansau în jurul focului şi cîntau pentru creşterea recoltei. Ceremonii păgîne, spunea mama. Păgîni, spusese preotul pe care ţăranii îl alungaseră odinioară.

Mai mult ca oricînd, mi se părea că trăiam povestea grădinii sălbatice, că ţăranii aceia dansau în grădina sălbatică, unde domnea o singură lege, aceea a esteticului. Recoltele creşteau acolo, grîul era verde şi apoi auriu, iar soarele strălucea mereu. Ia priviţi formele perfecte ale poamelor! Ţăranii alergau de jur împrejurul focului, cu torţe în mîini, cîntînd pentru a face poamele să se coacă.

— Da, grădina sălbatică, a spus Marius, cu o licărire luminoasă în ochi. Iar eu a trebuit să plec departe de oraşele civilizate ale Imperiului, ca să o găsesc. Am fost nevoit să mă afund în codrii întunecaţi ai provinciilor din Nord, acolo unde grădina continuă să crească în voie, în ţara galilor din sud, acolo unde te-ai născut tu însuţi. A trebuit să cad în mîinile unor barbari, cei de la care ne-am moştenit statura înaltă, ochii albaştri şi părul blond. Eu am căpătat toate acestea din sîngele mamei mele, care se trăgea din acei oameni. Era fiica unei căpetenii celte, care se căsătorise cu un patrician roman. Iar tu le-ai moştenit prin sîngele strămoşilor tăi din partea tatălui, care se trag tot din acei oameni. Şi, printr-o stranie coincidenţă, am fost amîndoi aleşi pentru aceleaşi motive, tu de către Magnus, iar eu de către cei ce m-au capturat, căci eram amîndoi exemplare de rasă pură, cu ochi albaştri, mai înalţi şi mai bine făcuţi decît alţi bărbaţi.

— Oooh, trebuie să-mi povesteşti totul! Trebuie să îmi explici tot! am strigat.

— Chiar asta fac. Dar, mai întîi, cred că e timpul să vezi ceva ce va fi foarte important în cele ce am să îţi spun mai departe.

A tăcut un timp, lăsînd vorbele sale să îşi facă efectul. Apoi s-a ridicat din fotoliu, încet, ca un om, sprijinindu-se puţin în mîini, pe braţele acestuia.

— Cei Ce Trebuie Păziţi? am întrebat.

Glasul îmi pierise, devenindu-mi nesigur.

Chipul lui a devenit iar, pentru o clipă, maliţios sau, mai degrabă, amuzat.

— Nu te teme, mi-a spus pe un ton grav, încercînd să îşi reţină veselia. Nu-ţi stă în fire să te temi.

Ardeam de nerăbdare să îi văd, să ştiu cine erau, şi totuşi, nu m-am urnit din loc. Sperasem că aveam să îi văd, dar nu mă gîndisem niciodată ce însemna acest lucru de-adevăratelea.

— Voi vedea ceva atît de... groaznic? am întrebat, şovăind.

A zîmbit afectuos şi şi-a pus mîna pe umărul meu.

— Dacă ţi-aş răspunde afirmativ, n-ai mai vrea să îi vezi?

— Nu, a venit răspunsul meu; eram însă puţin speriat.

— Devine înspăimîntător numai o dată cu trecerea timpului. La început, e chiar frumos de văzut.

S-a oprit scrutîndu-mi chipul, încercînd să pară răbdător. Apoi a spus încet:

— Hai să mergem.

4

TREPTE, ducînd în adîncul pămîntului.

Erau mult mai vechi decît era casa, deşi n-aş putea spune de unde ştiam acest lucru. Treptele erau scobite în centru, de uzură, de prea multe tălpi care le coborîseră. Se cufundau, mereu mai adînc, în inima stîncii.

Din vreme în vreme, treceam pe lîngă cîte o deschidere către mare, grosolan cioplită şi nu îndeajuns de largă pentru a permite trecerea unui om. Pervazul acestor ferestre slujise drept cuib păsărilor, iar prin crăpături crescuseră ierburi sălbatice.

Din cînd în cînd, simţeam răcoarea, acea răcoare inexplicabilă ce poate fi simţită în vechile mănăstiri, în bisericile năruite sau în încăperile bîntuite.

— Nu sînt ei de vină, mi-a spus cu blîndeţe.

Mă aştepta cîteva trepte mai jos. M-am oprit strîngîndu-mi braţele la piept. Răcoarea părea să vină din crăpăturile treptelor.

Semiîntunericul îi segmenta faţa în forme ciudate, alternări de lumini şi umbre, făcîndu-l să pară mai vîrstnic, cum ar fi fost dacă era un simplu muritor.

— Răcoarea era aici înainte ca eu să-i fi adus, a urmat el. Mulţi şi-au venerat zeii pe insula asta, dar, totuşi, răcoarea a existat şi înaintea venirii lor aici.

Mi-a făcut din nou semn să îl urmez, cu răbdarea-i caracteristică. Ochii îi erau plini de înţelegere.

— Nu-ţi fie teamă, a repetat luînd-o înainte, în jos. Mi-ar fi fost ruşine să nu îl urmez. Treptele continuau să se afunde.

Am trecut prin dreptul unor ferestre mai largi, prin care răzbătea zgomotul mării. Am simţit răcoarea stropilor pe obraji şi am zărit vîrtejurile de spumă stîrnite de impactul hulei cu stîncile. Şi totuşi, noi continuam să coborîm mereu mai jos. Ecoul tălpilor pe dalele de piatră se izbea de tavanul boltit şi de zidurile săpate în stîncă. Ne aflam mai jos decît pivniţa oricărui donjon, eram în puţul pe care-l sapă copiii în nisip, convinşi că vor da de centrul pămîntului.

De după o cotitură, am zărit ivindu-se, într-un tîrziu, o geană de lumină. Apoi au apărut două felinare ce străjuiau o poartă masivă.

Vase grele, pline cu ulei, alimentau pîlpîirile felinarelor. De-a curmezişul porţii fusese aşezat un drug uriaş de stejar. Ar fi fost nevoie de o mulţime de bărbaţi puternici, înarmaţi cu frînghii şi răngi, pentru a-l da la o parte.

Marius l-a ridicat însă şi l-a pus deoparte fără nici un efort, apoi s-a dat un pas înapoi şi a privit insistent uşile. Am auzit zgomotul unui alt drug ce se ridica de cealaltă parte a lor. Apoi acestea s-au deschis încet. Răsuflarea îmi îngheţase în gîtlej.

Nu era doar faptul că deschisese poarta fără să o fi atins. Şmecheria asta o mai văzusem şi înainte. Ce mă uimea era faptul că încăperea în care intram era plină de aceleaşi flori superbe, de aceleaşi lămpi pe care le văzusem sus, în interiorul casei. Aici, sub pămînt, se aflau mălini albi, ceruiţi parcă, plini de picături de rouă şi trandafiri roşii şi roz, atît de grei, de stăteau să cadă din vîrful tulpinilor. Încăperea, luminată de licărul blînd al lumînărilor, era o capelă plină de mireasma a o mie de buchete.

Zidurile erau acoperite de fresce, asemeni pereţilor din vechile biserici italieneşti, cu foiţe de aur bătute în liniile desenului. Acestea însă nu erau reprezentări ale sfinţilor creştini.

Palmieri egipteni, deşertul galben, cele trei mari piramide, apele albastre ale Nilului. Alături, bărbaţi şi femei egiptene plutind pe apele fluviului în bărci cu forme graţioase, în adîncuri, peşti multicolori, iar în înalturi, păsări cu aripi purpurii.

Toate acestea erau din plin iluminate de aurul prezent pretutindeni. Era de aur

soarele ce strălucea în văzduh, de aur piramidele ce străluceau în depărtare, aurul lucea în solzii peştilor şi în penajul păsărilor, de aur erau podoabele personajelor egiptene, minuscule şi delicate, încremenite cu privirea înainte în bărcile lor lungi şi înguste.

Am închis ochii vreme de cîteva clipe. Cînd i-am deschis, încăperea în ansamblul ei îmi părea ca un enorm sanctuar.

Pe altarul scund de piatră se aflau tufe de liliac şi un imens tabernacol de aur, gravat cu fineţe cu aceleaşi simboluri egiptene. Din crăpăturile adînci ale stîncii de deasupra, şuiera un curent de aer proaspăt care făcea să tremure flăcările veşnic aprinse ale lămpilor. Briza aceasta făcea să foşnească frunzele mari şi ascuţite ale crinilor aşezaţi în glastre mari cu apă, ce răspîndeau o mireasmă îmbătătoare.

Aproape că auzeam imnuri răsunînd, cînturi şi vechi descîntece. Nu-mi mai era teamă. Frumuseţea din jur era atît de solemnă, de înălţătoare şi liniştitoare în acelaşi timp.

Ochii mei erau acum aţintiţi asupra uşilor de aur ale tabernacolului aşezat pe altar. Acesta mă depăşea ca înălţime şi era de trei ori mai lat.

Marius privea tot într-acolo. Am simţit puterea izvorînd din el, căldura ascunsă a puterii sale invizibile, şi-am auzit zăvorul interior al uşilor tabernacolului deschizîndu-se.

M-aş fi apropiat încă puţin de el, dac-aş fi îndrăznit. Mi-am ţinut răsuflarea văzînd cum se deschideau porţile de aur, cum se dădeau la o parte, aducînd la lumină două personaje egiptene splendide, un bărbat şi o femeie, aşezaţi unul lîngă altul.

Lumina le-a dezvăluit trăsăturile delicate, fin sculptate, chipurile albe şi membrele palide, aşezate cu grijă. Fulgere luceau în ochii lor întunecaţi.

Erau la fel de severi ca toate statuile egiptene pe care îmi fusese dat să le văd pînă atunci, lipsiţi de sofisticare, magnifici în simplitatea lor şi doar expresia copilăroasă de pe chipuri mai atenua oarecum sentimentul de răceală şi asprime pe care îl stîrneau. Spre deosebire însă de restul statuilor pe care le văzusem, acestea aveau plete adevărate şi veşminte croite din ţesături veritabile.

În unele biserici italiene, mai văzusem sfinţi îmbrăcaţi în acest fel. Dar aceia erau de marmură, iar veşmintele erau de catifea şi nu întotdeauna erau plăcuţi vederii.

Aceste personaje fuseseră însă sculptate şi ornamentate cu o grijă deosebită. Părul negru le era împletit în cozi groase şi lungi. Bretonul le fusese tuns drept peste frunte. Purtau, în chip de coroane, cercuri fine de aur. Pe braţele goale aveau brăţări în formă de şerpi, iar pe degete purtau inele.

Veşmintele le erau croite din pînză de in de cea mai bună calitate, de un alb imaculat. Bărbatul era gol pînă la brîu, nu purta decît un soi de fustiţă. Femeia, în schimb, purta o rochie lungă, subţire, plisată, în formă de tunică. Amîndoi purtau la gît o mulţime de lanţuri grele de aur, unele dintre ele fiind încrustate cu pietre preţioase.

Erau cam la fel de înalţi şi erau aşezaţi în aceeaşi poziţie, cu palmele sprijinite pe coapse. Într-un fel, eram uimit de această asemănare, ca şi de frumuseţea lor, de strălucirea de giuvaer a ochilor.

Niciînd nu mai văzusem sculpturi avînd o atitudine plină de atît de multă viaţă. Poate că această impresie se datora costumaţiei lor ori strălucirii luminii reflectate de pooabe şi de inele, sclipirii din ochii lor.

Erau oare Isis şi Osiris? Mi se păruse doar sau chiar văzusem inscripţii minuscule pe colierele şi pe cercurile de aur din pletele lor?

Marius nu scotea o vorbă. Îi privea doar, ca şi mine, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe chip, poate cu puţină tristeţe.

— Pot să merg mai aproape? am şoptit.

— Desigur.

Am înaintat către altar, ca un copil într-o catedrală, încercînd să îmi fac curaj, la fiecare pas. M-am oprit la cîţiva paşi de ei şi i-am privit drept în ochi. Erau atît de

încîntători, cu adîncimea şi jocurile luminii lor. Păreau adevăraţi.

Fiecare geană le fusese fixată cu infinită grijă. Fiecare fir, în parte, din sprîncenele lor frumos desenate, negre. Gurile fuseseră şi ele modelate cu minuţiozitate, întredeschise, lăsînd să se vadă luciul dinţilor. Obrajii şi braţele fuseseră atît de bine lustruite, încît nici o fisură, oricît de subţire, nu le strica luciul. Ca toate statuile şi personajele din tablouri, ce sînt create cu privirea înainte, păreau a mă privi.

Eram dezorientat. Dacă nu erau Isis şi Osiris, pe cine erau meniţi să reprezinte? Ce vechi adevăr se scontase că vor simboliza şi ce căuta imperativul în fraza aceea: Cei Ce Trebuie Păziţi?

M-am cufundat în contemplaţie, cu capul uşor înclinat într-o parte.

Aveau ochi de un cafeniu închis, cu o prăpastie neagră în centru, iar albul acestora părea acoperit cu un lac limpede. Buzele le erau de un trandafiriu palid.

— E voie...? am întrebat în şoaptă, întorcîndu-mă către Marius şi, neîncrezător, m-am oprit.

— Dacă vrei, poţi să-i atingi.

În ciuda permisiunii gazdei mele, mi se părea un sacrilegiu să fac asta. I-am privit mai departe, îndelung. Am cercetat felul în care palmele deschise li se odihneau în poale, şi unghiile, care semănau foarte mult cu unghiile noastre, de parcă cineva le-ar fi dăltuit în sticlă.

M-am gîndit că n-ar fi o impietate chiar atît de mare să ating dosul mîinii bărbatului, dar, de fapt, mi-ar fi plăcut să mîngîi obrazul femeii. Am sfîrşit prin a ridica mîna, şovăitor, către faţa ei. Vîrful degetelor mele au atins fugar albeaţa pometţilor ei. Apoi am privit-o în ochi.

Ceea ce pipăiam nu putea fi piatră. Nu putea... De fapt, părea a fi chiar... Şi în ochii femeii era ceva care...

Fără să vreau, m-am aruncat îndărăt.

De fapt, am pornit ca din puşcă înapoi, răsturnînd glastrele cu crini, şi m-am lovit de peretele de lîngă uşă.

Tremuram violent şi de-abia mă mai ţineam pe picioare.

— Sînt vii! am strigat. Nu sînt statui! Sînt vampiri ca şi noi!

— Da, a încuviinţat Marius. Dar ei nu cunosc acest cuvînt.

Stătea ceva mai în faţă, privindu-i în continuare, cu mîinile atîrnîndu-i lejer pe lîngă trup, exact ca înainte.

Încetişor, s-a întors şi a venit spre mine, apucîndu-mi mîna dreaptă.

Faţa mi se împurpurase. Aş fi vrut să spun ceva, dar nu ştiam ce anume. Mă uitam dezorientat la ei. Apoi l-am privit pe Marius, i-am privit mîna albă care o apucase pe a mea.

— Nu-ţi face griji, a spus el cu o notă de tristeţe în glas. Nu cred că i-a deranjat faptul că i-ai atins.

Mi-a trebuit cîteva clipe ca să pricep spusele sale.

— Vrei să spui că... Nu ştii nici măcar dacă... Stau acolo şi... Oh, Doamne!

Cuvintele rostite de el cu o sută de ani în urmă, evocate în povestirea lui Armand, mi-au revenit în minte:

Cei Ce Trebuie Păziţi sînt în pace sau tac. Mai mult de atit s-ar putea să nu ştim niciodată.

Tremuram din toate încheieturile. Nu-mi puteam stăpîni tremurul braţelor şi picioarelor.

— Respiră, gîndesc, trăiesc, la fel ca noi, am bolborosit. De cînd stau aşa, de cîtă vreme?

— Linişteşte-te, m-a îndemnat, strîngîndu-mi mîna.

— Oh, Doamne, am repetat prosteşte.

Repetam întruna aceste cuvinte, căci altceva nu-mi venea în minte.

— Şi totuşi, cine sînt? am întrebat într-un tîrziu, ridicînd tonul într-un acces de isterie. Sînt Osiris şi Isis? Ei sînt?

— Nu ştiu.

— Nu vreau să-i mai văd. Du-mă de-aici.

— De ce? m-a întrebat, calm.

— Fiindcă ei... sînt vii, prizonieri în trupurile lor şi... nu se pot mişca, nu pot vorbi!

— De unde ştii că nu pot?

Glasul lui era la fel de calm, liniştitor, ca înainte.

— Nu pot. Asta-i tot. Nu pot, şi gata.

— Vino. Vreau să îi mai priveşti o vreme. Apoi am să te duc sus şi-am să-ţi povestesc totul, aşa cum ţi-am promis.

— Dar eu nu vreau să-i mai văd, Marius, pe cuvîntul meu, nu mai vreau, am scîncit, încercînd să-mi eliberez mîna şi clătinînd din cap.

Dar el mă strîngea cu putere, şi nu puteam să mă împiedic a mă gîndi cît de mult semăna pielea lor cu a lui, la fel de lucioasă, la fel de netedă atunci cînd se odihnea.

Devenise asemeni lor. Şi, într-o bună zi, din hăul căscat al veşniciei, voi începe şi eu să le semăn. Dacă aveam să trăiesc destul...

— Te rog, Marius, l-am implorat.

Nu mai ştiam ce-nseamnă ruşinea sau orgoliul. Nu-mi doream decît să părăsesc acea încăpere.

— Atunci aşteaptă-mă. Rămîi aici.

A dat drumul mîinii mele, s-a întors şi a aruncat o privire spre florile pe care le strivisem, spre apa împrăştiată pe jos.

În faţa ochilor mei, toate acestea au fost îndreptate: florile puse înapoi în glastră, apa îndepărtată de pe pardoseală.

A rămas locului, privindu-i. I-a salutat într-un fel aparte, care nu cerea nici titluri şi nici formule alambicate de adresare. Le-a explicat de ce-a lipsit în ultimele cîteva nopţi. Fusese plecat în Egipt, de unde le adusese daruri. Curînd avea să îi ducă să vadă marea.

Începusem să mă liniştesc. Dar mintea începea acum să analizeze ceea ce îmi fusese revelat în momentul şocului. El îi îngrijea. Îi îngrijea dintotdeauna. Împodobise această cameră pentru privirile lor, căci frumuseţea conta poate pentru ei, le plăceau, poate, picturile şi florile pe care le adusese aici.

Dar el nu avea de unde să ştie acest lucru. Cît despre mine, mi-era de-ajuns să îi privesc în faţă pentru a resimţi din nou groaza provocată de faptul că ei erau acolo, prizonieri ai propriilor trupuri şi, totuşi, vii!

— E insuportabil, am murmurat.

Ştiam, fără ca el să-mi fi spus vreodată, care era motivul pentru care îi păzea cu atîta grijă. Nu-i putea îngropa în adîncurile pămîntului, fiindcă erau conştienţi. Nu-i putea da flăcărilor, căci erau neajutoraţi şi nu le putea cere încuviinţarea.

Îi păstra aşa cum păgînii din vechime îşi păstrau zeii în templele ce le serveau drept locuinţe. Le aducea ofrande, flori.

În vreme ce îl priveam, a aprins o bucată de tămîie, un cubuleţ pe care l-a scos dintr-o năframă de mătase. Le-a spus că adusese tămîia din Egipt. Acum, după ce cubul a luat foc, l-a aşezat într-un talger mic de bronz.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Cînd am ridicat privirea, el le întorsese spatele, îi puteam vedea pe amîndoi peste umărul lui. Semăna surprinzător de mult cu ei, era şi el o statuie îmbrăcată în pînză. M-am gîndit că poate dinadins îşi lăsa chipul alb, ca de marmură.

— Te-am dezamăgit, nu-i aşa? am şoptit.

— Nu, deloc. Nu m-ai dezamăgit.

— Îmi pare rău că m-am...

— Nu, nu-ţi face griji.

M-am apropiat. Aveam impresia că fusesem necioplit faţă de Cei Ce Trebuie Păziţi. El îmi dezvăluise o taină, iar eu mă arătasem îngrozit şi dezgustat. Mă dezamăgisem pe mine însumi.

M-am dus şi mai aproape. Voiam să îmi răscumpăr greşeala.

El şi-a întors privirea către ei şi m-a luat de după umeri. Mirosul de tămîie era sufocant. Lumina flăcărilor lămpilor se reflecta scînteietoare în ochii lor.

Pielea lor imaculată nu era brăzdată de nici o vinişoară, de nici o cută, de nici un rid. Nici măcar de încreţiturile imperceptibile ale buzelor, care la Marius erau încă vizibile. Piepturile nu li se mişcau în ritmul respiraţiei.

Am rămas nemişcat, dar n-am perceput nici o frîntură de gînd din direcţia lor, nici o bătaie de inimă, nici şuierul înfundat al sîngelui curgîndu-le prin vene.

— Şi totuşi, sîngele lor circulă, nu-i aşa? am şoptit.

— Desigur.

— Iar tu eşti cel care...?

Le aduce victimele, am vrut să întreb.

— Ei nu mai beau.

Nu mai aveau nici măcar această ultimă plăcere! Şi totuşi, mai groaznic mi s-ar fi părut ca ei să se pună în mişcare doar pentru a suge sîngele victimelor. Îmi doream să scap de acolo, dar nu puteam.

— Cu mult, foarte mult timp în urmă, se mai hrăneau, însă numai o dată pe an. Le lăsam victimele închise în sanctuar, răufăcători slăbiţi, muribunzi, pe care, la întoarcere, îi găseam zăcînd, goliţi de sînge, iar Cei Ce Trebuie Păziţi erau la fel ca înainte! Doar carnaţia lor îşi modifica, puţin de tot, culoarea. Nu risipeau însă nici o picătură de sînge. Toate acestea se întîmplau în nopţi cu lună plină, de obicei primăvara. Dacă le lăsam, altădată, victime, nu se atingeau de ele. Apoi, pînă şi aceste ospăţuri anuale au luat sfirşit. Totuşi, din cînd în cînd, continuam să le las cîte o victimă. După un deceniu, tot într-o noapte cu lună plină, primăvara, au băut sîngele uneia dintre ele. Apoi din nou nimic vreme de o jumătate de veac.

Cu timpul, am ajuns să pierd firul anilor. Am crezut că poate simţeau nevoia să vadă lumea ori să cunoască mersul anotimpurilor. De fapt, toate acestea nu aveau importanţă. De cînd i-am dus în Italia, în urmă cu trei sute de ani, n-au mai băut nimic. Nici măcar în arşiţa Egiptului n-au suferit de sete.

— Nu i-ai văzut niciodată mişcîndu-se?

— Nu... de la începuturi.

Tremurul mă apucase iar. Privindu-i, mi se părea că-i văd respirînd, mişcîndu-şi buzele. Eram conştient că era doar o iluzie, dar iluzia aceasta mă înnebunea. Trebuia să ies cît mai repede de aici ori aveam să izbucnesc iar în plîns.

— Uneori, cînd vin să-i văd, a spus Marius, găsesc cîte o mică schimbare.

— Cum? Ce anume?

— Mărunţişuri.

I-a scrutat, gînditor, apoi a atins colierul femeii, întinzîndu-şi mîna.

— Îi place colierul. Se pare că i se potriveşte. Înainte, avea un altul, pe care îl găseam pe podea, rupt.

— Aşadar, se *pot* mişca.

— Mai întîi, am crezut că acel colier căzuse din întîmplare. După ce l-am reparat de vreo trei ori, mi-am dat seama că era o nebunie. Ea era cea care şi-l smulgea de la gît ori îl făcea să cadă cu puterea minţii.

Cred că mi-a scăpat o şoaptă îngrozită. Apoi, de îndată, m-a cuprins ruşinea că mă manifestasem astfel în prezenţa ei. Din nou, îmi doream să ies. Chipul ei mi se părea o oglindă a fanteziilor mele. Buzele-i păreau a se mişca, într-un surîs. Însă nu se mişcau.

— S-a mai întîmplat asta şi cu alte podoabe, cu acelea ce aveau gravate numele unor zei pe care ei nu-i plăceau, cred. O vază, pe care am adus-o dintr-o biserică, am

găsit-o spartă, făcută fărîme, probabil din priviri. Dar mi-a fost dat să observ alte schimbări şi mai uimitoare.

— Spune-mi.

— Intram în sanctuar şi îl găseam pe vreunul din ei stînd în picioare.

Era mult prea înspăimîntător. Luptam cu imboldul de a-i înşfăca mîna şi de-al trage după mine, departe de locul acesta.

— O dată l-am găsit pe el la cîţiva paşi de jilţul în care stă. Pe femeie am găsit-o altă dată lîngă uşă.

— Încercase să iasă?

— Poate că da, a admis el, căzut pe gînduri. Dar ar putea ieşi oricînd de aici, dacă ar vrea. Cînd îmi vei fi ascultat întreaga poveste, vei putea judeca şi singur. Indiferent unde îi găseam, i-am dus întotdeauna înapoi, la locurile lor. Le-am aranjat membrele în poziţiile avute înainte. E nevoie de o forţă imensă pentru a face asta, să ştii. Sînt ca nişte stînci flexibile, dacă-ţi poţi cumva închipui aşa ceva. Şi dacă eu am avut puterea să fac asta, îţi dai seama cam cît de puternici sînt ei.

— Spuneai că "dacă ar fi vrut..." Dar dacă ei îşi doresc să facă ceva şi, de fapt, nu îşi pot împlini vrerea? Dacă tot ce-a putut face ea a fost să ajungă la uşă!

— Cred că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să facă fărîme uşile astea. Dacă eu, cu puterea minţii mele, sînt în stare să deschid zăvoare grele, ce-ar putea face ea?

Le-am contemplat chipurile reci, îndepărtate, obrajii înguşti şi scobiţi, gurile mari şi deloc crispate.

— Dar ce se întîmplă dacă greşeşti? Dacă ei aud fiecare cuvînt pe care ni-l spunem unul altuia şi se înfurie sau se simt jigniţi...?

— Cred că ne aud, a spus el, încercînd, din nou, să mă liniştească, luîndu-mi mîna într-a sa. Nu cred însă că le pasă. Dacă le-ar păsa cîtuşi de puţin, s-ar mişca.

— Cum poţi să ştii toate acestea?

— Fac multe lucruri care cer o forţă uriaşă. De exemplu, uneori, cînd închid tabernacolul, ei îl redeschid pe dată. Ştiu că ei sînt cei care o fac, fiindcă doar ei ar fi în stare. Uşile se dau de perete şi îi văd din nou. Îi scot uneori afară, să vadă marea. Iar înaintea zorilor, cînd mă întorc să-i duc înăuntru, sînt mai grei şi mai puţin mlădioşi, aproape imposibil de urnit din loc. Uneori mă gîndesc că fac toate astea ca să mă chinuie. Se joacă cu mine.

— Nu. Încearcă să se mişte, dar nu pot.

— Nu judeca în pripă. Mi s-a întîmplat să intru în această încăpere şi să găsesc dovezi ale unor întîmplări stranii. Desigur, mai e şi ceea ce s-a întîmplat la început...

Brusc, s-a oprit de parcă ceva i-ar fi atras atenţia.

— Le-ai auzit gîndurile? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Părea că ascultă. Îi privea cercetător. Am avut impresia că ceva se schimbase. Mi-am folosit ultimele fărîme de voinţă, ca să n-o iau la fugă. Am ridicat ochii spre ei cu băgare de seamă. Nu vedeam, nu auzeam şi nu simţeam nimic. Dacă Marius nu se hotăra să îmi explice la ce se uita, aveam să încep să urlu.

— Nu fi atît de impetuos, Lestat, mi-a spus el, în cele din urmă, cu o urmă de zîmbet, cu ochii aţintiţi în continuare asupra bărbatului. Din cînd în cînd, mi se întîmplă să îi aud, dar e ceva de neînţeles, mai degrabă ca o prezenţă... Sînt convins că ştii la ce mă refer.

— Iar acum, tocmai i-ai auzit.

— Daaa... Poate...

— Marius, te rog, să plecăm de-aici, te implor. Iartă-mă, dar nu mai pot să îndur! Te rog, Marius, să plecăm.

— Bine, fie, mi-a spus, amabil. M-a bătut pe umăr. Întîi, am să te rog însă să faci ceva pentru mine.

— Orice-mi vei cere.

— Vorbeşte-le. Nu-i nevoie s-o faci cu glas tare. Dar vorbeşte-le. Spune-le că-ţi

par frumoşi.

— Ei ştiu asta, i-am spus. Ştiu că mi se par nespus de frumoşi.

Eram convins că ştiau. Dar el voia ca eu să o fac în chip solemn, aşa că am căutat să-mi limpezesc mintea de spaimă şi de presupunerile nebuneşti şi le-am vorbit.

— Nu trebuie decît să le vorbeşti.

Asta am şi făcut. Am privit în ochii lui, iar apoi în ochii ei şi m-a cuprins un sentiment din cele mai stranii.

Repetam întruna cuvintele Î*mi păreţi frumoşi, nespus de frumoşi,* de-abia formînd în minte cuvintele, şi mi se părea că mă rog lui Dumnezeu, ca odinioară, în copilărie, cînd stăteam într-o poieniţă de pe coasta muntelui şi mă rugam lui Dumnezeu să-mi ajute să părăsesc casa tatălui meu.

Astfel îi vorbeam ei, acum, spunîndu-i cît eram de recunoscător că-mi fusese îngăduit să mă apropii de ea şi de tainele ei, iar acest sentiment mi-a părut a căpăta chiar o consistenţă fizică, materială. Îl simţeam în fiecare por al pielii, la rădăcina fiecărui fir de păr din cap. Simţeam cum trăsăturile-mi deveneau tot mai relaxate, cum încordarea îmi părăsea trupul. Mă umpleam de lumină, de mireasma de tămîie şi de aroma florilor, privind în adîncul ochilor ei întunecaţi!

— Akasha! am rostit cu glas tare.

Auzisem numele în vreme ce îl pronunţam. Îmi părea minunat. Tabernacolul părea că formează o aureolă în jurul trupului ei, iar bărbatul de alături nu mai era decît o siluetă vagă, ceţoasă. Fără să vreau, m-am apropiat de ea, m-am aplecat înainte şi aproape i-am sărutat buzele. Mi-o doream. M-am aplecat şi mai mult, pînă cînd am simţit atingerea buzelor ei.

Aş fi vrut să simt în gură gust de sînge pe care să i-l trec, aşa cum făcusem cu Gabrielle o dată, cînd zăcea în sicriu.

Vraja sporea şi am privit în ochii ei ca într-un abis, gata să mă arunc în el.

Sărut pe buze o zeiţă. Ce fac, Doamne, am înnebunit?

M-am retras. M-am trezit din nou lipit de perete, tremurînd, cu capul în mîini. Plîngeam din nou, dar, cel puţin, de astă dată nu mai răsturnasem glastra cu crini.

Marius a închis poarta tabernacolului. A făcut zăvorul interior să alunece la locul său.

Am intrat în tunel, după care el a făcut drugul cel greu să se ridice, opintindu-se.

— Vino, tinere, mi-a propus. Să mergem sus.

Nu am făcut decît vreo cîţiva paşi şi am auzit un clinchet sec, apoi un altul. Marius s-a întors şi a privit în urmă. Descumpănirea i s-a zugrăvit pe chip, ca o umbră.

— Iar au făcut-o.

— Ce anume? am întrebat, retrăgîndu-mă lîngă perete.

— Au deschis tabernacolul. Haide. Am să cobor mai tîrziu, înainte de răsăritul soarelui, şi-am să-l închid. Acum să urcăm înapoi în biroul meu şi-am să-ţi spun, după cum ţi-am făgăduit, povestea mea.

Cînd am intrat în încăperea puternic luminată, m-am prăbuşit într-un fotoliu, cuprinzîndu-mi capul în mîini. El se oprise locului şi mă privea. Dîndu-mi seama de acest lucru, am ridicat ochii.

— Ţi-a spus numele ei.

— Akasha! am şoptit. Am scos în ultima clipă acest nume din vîrtejul unui vis ce se destrăma. Ea mi l-a spus, iar eu l-am rostit cu glas tare: Akasha.

L-am privit, implorînd un răspuns. O explicaţie a atitudinii sale, a felului în care se uita la mine.

Dacă faţa lui continua să rămînă încremenită, aveam să înnebunesc.

— Eşti supărat pe mine?

— Sssst... Taci, a spus.

În tăcerea care s-a lăsat, am căutat zadarnic să aud ceva.

Se auzea doar vuietul înfundat al mării. Poate şi vîntul. Şi, uneori, ceara lumînărilor, sfîrîind. Nici măcar ochii lor nu mi se păruseră într-atît de lipsiţi de viaţă cum erau acum ochii lui Marius.

— Prezenţa ta le provoacă o agitaţie neobişnuită, a zis în şoaptă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, a recunoscut. Poate nu înseamnă nimic. În fond, chiar dacă tabernacolul a rămas deschis, ei stau acolo, şezînd ca întotdeauna. Cine poate şti?

Dintr-o dată, am devenit conştient de anii ce trecuseră de cînd el încerca să afle. Aş fi spus chiar secole, dar atunci nu reuşeam încă să înţeleg cu adevărat acest cuvînt. Nici acum nu-mi dau seama pe deplin. Simţeam anii lungi de cînd el încerca să le smulgă un semn, oricît de mic, dar nu reuşea. Se întreba cum reuşisem să smulg taina numelui ei. Akasha. Se întîmplaseră lucruri groaznice, întunecate.

Dar asta fusese demult, în vremea romanilor. Suferinţă, chinuri greu de exprimat în cuvinte.

Imaginile s-au estompat. Tăcere.

Stătea în mijlocul încăperii, ca un sfînt coborît din altar şi uitat în antreul bisericii.

— Marius! am şoptit.

Părea că se trezeşte şi chipul i s-a încălzit încet, după care m-a privit cu dragoste, aproape minunîndu-se.

— Da, Lestat, a rostit şi mi-a strîns mîna liniştitor. S-a aşezat şi mi-a făcut semn să fac la fel. Din nou ne

aflam faţă în faţă, aşezaţi confortabil, scăldaţi de lumina dătătoare de siguranţă, ca cerul nopţii ce se zărea dincolo de ferestre.

Chipul lui şi-a recăpătat vioiciunea, iar în ochi îi licărea din nou acea sclipire amuzată.

— Încă n-a trecut miezul nopţii, mi-a spus. Totul e în regulă pe insule. Dacă n-am să fiu deranjat, cred că a sosit timpul să îţi istorisesc întreaga poveste.

POVESTEA LUI MARIUS

5

S-A ÎNTÎMPLAT pe cînd împlineam patruzeci de ani, într-o noapte caldă de primăvară, în oraşul Massilia din Galia Romană. Mă aflam într-o tavernă murdară de pe chei, aşezat la o masă, şi continuam să scriu la propria mea *Istorie a lumii.*

Taverna era delicios de jegoasă şi era ticsită de marinari şi de călători, asemeni mie, îmi plăcea să cred, iubindu-i pe toţi, la modul general, în ciuda faptului că marea majoritate erau săraci şi n-aveau de unde să ştie să citească ceea ce scriam, cînd aruncau cîte o privire peste umărul meu.

Ajunsesem în Massilia după o lungă călătorie de studii care mă purtase prin toate marile oraşe ale Imperiului. Trecusem prin Atena, Pergamon şi Alexandria, observînd şi scriind despre oameni, iar acum îmi urmam drumul prin oraşele Galiei Romane.

N-aş fi putut fi mai mulţumit decît eram în acea noapte, nici de m-aş fi aflat în biblioteca mea de la Roma. De fapt, chiar preferam taverna. Oriunde mă duceam, căutam asemenea locuri şi mă aşterneam pe scris, punîndu-mi călimara, lumînarea şi pergamentul pe o masă de lîngă perete. Cel mai bine puteam să lucrez seara, cînd crîşmele de acest fel sînt cele mai gălăgioase.

Privind în urmă, e uşor să constat că mi-am petrecut întreaga viaţă în mijlocul unei activităţi frenetice. Mă obişnuisem cu ideea că nimic nu mă poate tulbura.

Crescusem ca fiu nelegitim al unui patrician roman bogat, fusesem iubit şi răsfăţat, şi mi se îngăduise să fac ceea ce pofteam. Fraţii mei legitimi aveau griji legate de căsătorie, politică ori războaie. La vîrsta de douăzeci de ani, am devenit

învăţatul şi cronicarul familiei, cel chemat la banchete, să arbitrez dispute de natură militară sau istorică.

Cînd călătoream, nu duceam niciodată lipsă de bani şi aveam asupra mea documente care ar fi putut să deschidă orice uşă. N-aş exagera cîtuşi de puţin afirmînd că viaţa fusese darnică faţă de mine. Eram un om extraordinar de fericit. Dar cel mai important mi se pare să precizez faptul că nu mă simţisem niciodată plictisit sau învins de viaţă.

Purtam în mine un anumit simţămînt al invincibilităţii, al miraculosului. Pentru mine, acestea aveau să fie mai tîrziu la fel de importante precum fuseseră pentru tine furia şi îndărătnicia ori precum sînt pentru alţii cruzimea, ori disperarea.

Dar să continuu... Dacă îmi lipsea ceva, în această viaţă lipsită de griji şi de incidente, aceea era iubirea mamei mele de origine celtică. Ea murise născîndu-mă şi nu ştiam despre ea decît că fusese sclavă şi că era fiica unei căpetenii a galilor care îl înfruntase pe Iulius Caesar.

Asemeni ei, eram blond şi aveam ochii albaştri. Pe cît se pare, se trăgea dintr-un popor de uriaşi, căci, încă de la o vîrstă foarte fragedă, îi dominam, ca statură, pe tatăl şi pe fraţii mei.

Strămoşii mei galici mă interesau însă în prea mică măsură. Venisem în Galia ca orice roman educat, fără nici fărîmă de conştiinţă a originilor mele barbare, crezînd în valorile comune ale epocii mele: că împăratul August era un mare conducător, un reprezentant perfect al binecuvîntatei vremi a Pax Romana, că superstiţiile cele vechi erau înlocuite de lege şi raţiune pretutindeni în Imperiu. Nu exista loc prea îndepărtat pentru drumurile romane, pentru soldaţi şi învăţaţi ori pentru neguţătorii care îi urmau.

În noaptea aceea, scriam cu furie, descriindu-i pe cei ce intrau şi ieşeau din tavernă. Mi se părea că erau vlăstare ale tuturor raselor pămîntului, vorbitori a cel puţin o duzină de limbi.

Fără vreun motiv aparent, mă obseda o idee stranie despre viaţă, un gînd ciudat ce era pe cale de a se transforma într-o plăcută idee fixă. Îmi amintesc anume de ideea din acea seară, fiindcă ar putea părea ca avînd o legătură cu ceea ce avea să mi se întîmple. Dar nu avea. Ideea îmi venise cu mult înainte. Nu era decît o simplă coincidenţă faptul că îmi trecuse prin minte cu numai trei ore înainte de a-mi pierde calitatea de cetăţean liber al Imperiului Roman. Ideea susţinea că trebuia să existe cineva care ştia tot, care văzuse totul. Nu vreau, prin aceasta, să sugerez credinţa mea în existenţa unei fiinţe supreme, ci o anume continuitate, o conştiinţă a trecutului. Mă gîndeam la asta în termeni practici, care mă excitau şi mă linişteau totodată. Exista undeva o conştiinţă a tuturor celor văzute în călătoriile mele, o conştiinţă a ceea ce fusese Massilia cu şase veacuri în urmă, la debarcarea primilor neguţători greci, o conştiinţă a felului în care arăta Egiptul în vremea cînd Kheops îşi construia piramida. Cineva ştia care fusese culoarea cerului în după-amiaza tîrzie în care Troia căzuse în mîinile grecilor, cineva sau ceva ştia ce-şi şoptiseră ţăranii în căsuţa lor de la ţară, la fruntariile Atenei, cu puţină vreme înainte ca spartanii să dărîme zidurile cetăţii.

Ideea mea despre cine sau ce era acest atotştiutor era destul de confuză. Mă reconforta însă noţiunea în sine: că nimic din cele ale spiritului — cunoaşterea ţinînd şi ea de spirit — nu era iremediabil pierdut pentru mine, pentru noi. Mă liniştea faptul că există o continuitate a cunoaşterii...

Şi, bînd încă un pahar de vin, gîndindu-mă la toate acestea, scriind despre ele, am înţeles că nu era, de fapt, o convingere, cît o prejudecată. Pur şi simplu, simţeam, intuiam existenţa unei conştiinţe permanente.

Istoria pe care o scriam se voia o imitaţie a acestei conştiinţe. Încercam să leg tot ceea ce-mi fusese dat să văd în peregrinările mele, corelîndu-mi observaţiile proprii despre ţări şi popoare cu toate observaţiile scrise care ne rămăseseră de la greci —

de la Xenophon şi Herodot, şi Poseidonius — pentru a alcătui astfel un soi de conştiinţă a lumii. Era o încercare destul de palidă, destul de limitată, în comparaţie cu adevărata conştiinţă. Totuşi, mă simţeam al naibii de bine, scriind.

Pe la miezul nopţii însă, am început să simt oboseala. Privind, la un moment dat, în jurul meu, după un răgaz îndelungat de concentrare, mi-am dat seama că se schimbase ceva în tavernă.

Era o linişte neobişnuită.

Taverna era aproape goală. De cealaltă parte a mesei, cu spatele spre sală, cu chipul abia luminat de flăcăruia nesigură a unei lumînări, stătea şi mă privea, tăcut, un bărbat înalt şi blond. M-a surprins nu atît felul în care arăta — deşi şi acesta m-ar fi putut uimi — ci faptul că poate mă privea de mult timp, iar eu nu-l băgasem în seamă.

Era uriaş, ca toţi galii. Era chiar mai înalt decît mine. Avea un chip îngust şi lung, un nas acvilin şi ochii plini de o isteţime copilăroasă. De fapt, părea foarte inteligent şi, în acelaşi timp, tînăr şi inocent. Şi totuşi, nu era tînăr. Tocmai asta era uimitor.

Cu atît mai straniu mi s-a părut faptul că pletele sale dese şi blonde nu erau prinse şi împletite în cozi, după obiceiul romanilor, ci lăsate să curgă liber pe umeri. În locul tunicii şi al mantiei obişnuite în acele vremuri, purta un veston de piele încins cu o curea ţintată, aşa cum se îmbrăcau barbarii înaintea venirii legiunilor lui Caesar.

Personajul părea a fi coborît direct din păduri, cu ochii săi cenuşii, arzători, aţintiţi asupra mea, de parc-ar fi vrut să mă străpungă. Aspectul său îmi provoca o încîntare confuză. Mi-am notat fugar detaliile îmbrăcăminţii sale, convins că nu ştia citi latineşte.

Încremenirea lui a început însă să mă scoată din sărite. Prea goi erau ochii aceia, iar buzele şi le mişca prea des, de parcă vederea mea l-ar fi excitat. Avea mîinile albe, curate şi delicate, şi le ţinea aşezate pe masă în faţa sa. Nu se prea potriveau cu restul înfăţişării.

O scurtă privire în jur m-a convins de faptul că sclavii mei nu se aflau în tavernă. Cu siguranţă, erau alături, jucînd cărţi, ori sus cu vreo femeie. Aveau să apară din clipă în clipă.

M-am străduit să zîmbesc către ciudatul şi tăcutul comesean, şi-am vrut să-mi văd mai departe de scris. El s-a hotărît însă chiar în acea clipă să îmi vorbească:

— Eşti un om educat, nu-i aşa?

Vorbea latina, limbă universală în întregul Imperiu, dar o vorbea cu un accent pronunţat, de parcă fiecare cuvînt ar fi fost o notă muzicală cîntată cu grijă.

I-am răspuns că da, avusesem norocul de a primi o educaţie aleasă şi-am vrut să mă aştern pe scris, gîndindu-mă că asta i-ar mai fi tăiat din elan. La urma urmei, va fi fost el chipeş şi plăcut vederii, dar nu prea aveam poftă să stau de vorbă cu el.

— Şi ştii să scrii şi latineşte, şi greceşte, a sosit curînd a doua întrebare, după ce a aruncat o privire la pagina pe care o scriam.

I-am explicat politicos că textul grecesc pe care-l notasem pe pergament era un citat din alt text. Textul meu, în schimb, era scris în latineşte. Apoi am început iar să scriu.

— Dar eşti keltoi, nu-i aşa?

Acesta era vechiul nume pe care grecii îl dăduseră galilor.

— Nu, nu tocmai. Sînt roman, am răspuns.

— Arăţi ca unul dintre noi, mi-a spus. Eşti la fel de înalt şi mergi cum mergem noi.

Ciudată constatare! Stăteam acolo de ore întregi, sorbindu-mi liniştit vinul. N-avea unde să mă fi văzut mergînd. I-am spus apoi că mama mea fusese din neamul celţilor, dar nu apucasem să o cunosc. Tatăl meu era senator roman.

— Şi despre ce scrii în latineşte şi în greceşte? Ce ţi-a stîrnit asemenea patimi?

Nu i-am răspuns imediat. Purtarea lui începuse să mă intrige. Dar, la patruzeci de

ani, ştiam deja că oamenii pe care îi întîlneşti în taverne îţi par deosebit de interesanţi în primele cinci minute, după care îţi devin peste măsură de antipatici.

— Sclavii tăi mi-au spus, mi-a destăinuit pe un ton grav, că scrii o mare istorie.

— Ei, nu zău? i-am răspuns cu o nuanţă de arţag în glas. Chiar aşa, mă întreb pe unde or fi?

Am privit din nou roată. N-am văzut pe nimeni. Apoi am admis că da, scriam o istorie.

— Şi ai fost în Egipt, a adăugat, întinzîndu-şi palmele pe tăblia mesei.

Am tăcut o vreme şi l-am scrutat din nou din cap pînă-n picioare. Ceva în el îmi părea a veni din afara acestei lumi. Era poate felul în care şedea, felul în care gesticula... Felul de a fi al primitivilor, solemn şi ceremonios, îi face adesea să apară păstrătorii unei imense inteligenţe, cînd, de fapt, nu e vorba decît de credinţele lor.

— Da, am fost şi în Egipt, am încuviinţat, de-a dreptul ostil, de astă dată.

În chip evident, asta l-a amuzat. Ochii i s-au îngustat, părînd că privesc în gol, şi buzele i s-au mişcat pe tăcute de parcă ar fi vorbit cu sine.

— Şi ştii să vorbeşti, şi să scrii precum egiptenii? a întrebat cu seriozitate, clipind din ochi. Cunoşti oraşele Egiptului?

— Da, aş putea să mă descurc în limba lor. Dar, dacă pentru tine scrisul egiptean înseamnă scrierea cea veche, picturală, atunci trebuie să recunosc că nu, n-o pot citi. Nu cunosc pe nimeni care să o înţeleagă. Am auzit spunîndu-se că nici măcar bătrînii preoţi egipteni nu mai sînt în stare să o descifreze. Nu pricep nici măcar jumătate din textele pe care le copiază.

Rîsul îi era la fel de straniu precum atitudinea. N-aş putea spune dacă se distra doar sau ştia mai multe decît bănuiam eu. A răsuflat adînc, dilatîndu-şi nările. Apoi chipul i s-a umplut de răceală. Era, într-adevăr, un bărbat tare chipeş.

— Zeii le pot citi.

— Dacă-i aşa, mi-ar plăcea să mă înveţe şi pe mine, am spus amabil.

— Chiar vrei? a exclamat într-un gîfîit surprins. S-a aplecat peste masă. Mai spune o dată!

— Glumeam. Voiam doar să spun cît de mult mi-aş dori să pot citi scrierea egipteană. Dacă aş şti să o citesc, aş afla o mulţime de lucruri reale despre oamenii din Egipt, în loc să buchisesc aiurelile scrise de istoricii greci. Egiptul e o ţară ce n-a fost corect înţeleasă...

M-am oprit. De ce-i spuneam omului acestuia toate aceste lucruri despre egipteni?

El a continuat, pe acelaşi ton plin de seriozitate:

— În Egipt mai există şi acum zei adevăraţi, zei care au fost acolo dintoteauna. Ai fost vreodată în adîncurile Egiptului?

Curios mod de a pune o întrebare. I-am răspuns că urcasem pe Nil destul de mult şi-mi fusese dat să văd multe minunăţii.

— Dar zei adevăraţi... Mi-e greu să accept existenţa unor zei cu capete de animale...

A clătinat din cap cu un pic de amărăciune.

— Zeilor adevăraţi nu trebuie să le înalţi statui. Au capete de om şi se arată numai atunci cînd vor ei. Trăiesc, ca plantele ce răsar din pămînt, ca tot ce se află sub soare, ca şi pietrele şi luna însăşi, care împarte timpul în tăcerea neschimbatelor ei cicluri.

— Se prea poate, am spus în şoaptă, nedorind a-l tulbura.

Aşadar, amestecul de tinereţe şi viclenie din el se datora zelului religios. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Mi-am amintit de ceea ce scrisese Iulius Caesar despre keltoi, că se trăgeau din Dis Pater, zeul morţii. Credea oare şi această fiinţă stranie în asemenea lucruri?

— Sînt mai vîrstnici în Egipt, a continuat blînd. Sînt astfel de zei şi în această ţară,

pentru cine se pricepe a-i venera. Nu vorbesc acum despre templele voastre, în jurul cărora roiesc negustorii, ca să-şi vîndă animalele pentru a fi sacrificate pe altare, ca apoi măcelarii să vină să împartă, pe bani, carnea rămasă. Vorbesc de adevărata veneraţie, de sacrificiul potrivit pentru zei, singurul sacrificiu pe care-l acceptă ei.

— Vrei să spui sacrificiul uman? am întrebat pe un ton neutru.

Caesar descrisese destul de amănunţit aceste practici ale keltoilor, şi-mi îngheţa sîngele în vine cînd mă gîndeam la ele. Desigur, văzusem destule morţi în arene, la Roma, asistasem la multe execuţii. Sacrificii umane închinate zeilor însă, nu se mai făcuseră de secole la Roma. Dacă se vor fi făcut vreodată...

Acum îmi dădeam seama cine ar fi putut fi acest om ieşit din comun. Era un druid, un membru al vechii preoţimi a cehilor, descrisă şi ea de Caesar. Cea mai puternică preoţime din cuprinsul întregului Imperiu. Se presupunea însă că druizii dispăruseră, că nu mai exista nici unul în Galia Romană.

Desigur, Caesar îi descria pe druizi ca purtînd robe lungi. Ei umblau prin păduri în căutarea vîscului de stejar, pe care-l tăiau cu secerile lor rituale. În schimb, omul acesta arăta mai degrabă ca un soldat ori ca un fermier ,dar care druid şi-ar fi purtat roba albă într-o tavernă ordinară de pe chei? În fond, druizilor li se interzisese prin lege să-şi mai practice cultul.

— Şi crezi cu adevărat în vechile practici de adorare? am întrebat, aplecîndu-mă în faţă. Ai fost tu însuţi în Egiptul îndepărtat?

Credeam că, dacă acesta era un druid veritabil, făcusem o captură deosebit de interesantă. Îl puteam convinge să îmi dea informaţii necunoscute pînă atunci despre keltoi. Mă tot întrebam; ce naiba caută Egiptul în povestea aceasta?

— Nu, a răspuns. N-am fost în Egipt, dar de-acolo au venit zeii noştri. Destinul meu nu îmi îngăduie să merg acolo. Nu mi-a fost hărăzit să învăţ a citi vechile scrieri. Limba pe care o vorbesc este de-ajuns pentru zei.

— Şi care este aceasta?

— Limba keltoilor, fireşte. Ştiai asta şi fără să ţi-o spun.

— Şi cînd vorbeşti cu zeii tăi, de unde ştii dacă ei te aud?

Ochii i-au redevenit goi şi gura i s-a alungit într-un zîmbet triumfător.

— Zeii îmi răspund, mi-a spus calm.

Eram convins că aveam în faţă un druid. Deodată, a părut că radiază o strălucire stranie. Mi l-am închipuit înveşmîntat într-o robă albă. În clipa aceea, dacă în Massilia s-ar fi cutremurat pămîntul, nu cred că aş fi observat.

— Aşadar, i-ai auzit tu însuţi, am exclamat.

— Mi-am aţintit ochii asupra zeilor mei şi aceştia mi-au vorbit, prin viu grai şi în tăcere.

— Şi ce ţi-au spus? Ce anume îi deosebeşte de zeii noştri, în afara naturii sacrificiului, desigur?

Glasul lui a căpătat accente de închinare, de parcă ar fi cîntat un psalm:

— Fac ceea ce fac toţi zeii: despart binele de rău. Binecuvîntează pe toţi aceia ce li se închină. Îşi conduc credincioşii întru armonie cu ciclurile universului, în armonie cu ciclurile lumii, după cum îţi spuneam mai înainte. Fac pămîntul să dea roade. Toate lucrurile bune de la ei vin.

Da, m-am gîndit, străvechea religie, în forma ei cea mai simplă, acele forme care mai aveau încă ecouri printre oamenii de rînd din Imperiu.

— Zeii mei m-au trimis aici. M-au trimis după tine.

— După mine? l-am îngînat uimit peste măsură.

— Vei înţelege toate acestea, a continuat el, aşa cum vei ajunge să înţelegi vechile scrieri şi venerarea practicată în vechiul Egipt. Zeii te vor învăţa toate astea.

— Dar de ce-ar face-o?

— Răspunsul e simplu, eşti menit a deveni unul dintre ei.

Eram gata să-i răspund cînd am simţit o lovitură năpraznică în creştetul capului şi

durerea s-a răspîndit în toate direcţiile, precum apa, peste ţeasta mea. Am văzut masa apropiindu-se, apoi tavanul a fost deasupra mea, sus de tot. Cred că am vrut să-i spun că, dacă aştepta o recompensă, ar fi făcut mai bine să mă ducă acasă, la servitorii mei.

Însă, chiar din acele clipe, ştiam că regulile valabile în lumea mea nu aveau nimic de a face cu toate acestea.

CÎND m-am trezit, era ziuă şi mă aflam într-o căruţă ce gonea pe un drum de ţară, prin pădure. Mîinile şi picioarele îmi erau legate şi fusesem învelit cu o pătură veche. Privind printre scîndurile laterale ale căruţei, l-am văzut pe cel cu care stătusem de vorbă, călărind alături. Lîngă el se aflau şi alţi călăreţi, îmbrăcaţi cu toţii în vestoane şi pantaloni de piele şi purtînd brăţări şi săbii de oţel. În lumina palidă a soarelui, filtrată prin desişul coroanelor copacilor, părul lor părea aproape alb. Călăreau în tăcere.

Pădurea însăşi părea a fi crescut la scara unor titani. Stejarii erau enormi, ţesătura crengilor lor împiedicînd trecerea luminii. Ore întregi, ne-am mişcat printr-o lume umedă, a umbrelor şi a frunzişului de un verde întunecat.

Nu-mi amintesc să fi trecut prin vreo aşezare, sat ori oraş. Îmi aduc aminte doar de o fortăreaţă grosolan clădită. De îndată ce am trecut de porţile ei, privirilor mele li s-au înfăţişat două rînduri de căsuţe cu acoperişuri de chirpici şi, pretutindeni, aceiaşi războinici înveşmîntaţi în haine de piele. Am fost dus într-una din acele colibe, o încăpere scundă şi întunecată. M-am ridicat în picioare şi-am fost gata să cad, secerat de cîrceii care îmi străfulgerau prin coapse. Eram singur, furios şi dezorientat.

Ştiam acum că mă aflam într-o enclavă a nesupuşilor, a străvechilor keltoi, acei războinici neînduplecaţi care, cu cîteva secole în urmă, devastaseră templul din Delphi, acele fiinţe neîndurătoare care porniseră despuiate la luptă împotriva lui Caesar, sunînd din trompete şi scoţînd urlete cumplite ce i-au speriat pe disciplinaţii soldaţi romani.

Cu alte cuvinte, eram departe de orice ajutor în care aş fi putut spera. Şi dacă vorbăria aceea despre mine însumi, că urma să devin un zeu, însemna că aveam să fiu ucis pe un altar însîngerat, atunci trebuia să încerc să scap al naibii de iute de aici.

6

C'ÎND cel care mă luase prizonier şi-a făcut din nou apariţia, purta faimoasa robă albă. Coama sa blondă era pieptănată îngrijit. Era impresionant şi solemn. În urma sa, în încăperea scundă şi întunecată, au intrat şi alţi bărbaţi purtînd robe albe şi lungi, unii tineri, alţii mai vîrstnici, dar avînd cu toţii părul strălucitor şi blond, ca de aur.

S-au aşezat în jurul meu, în cerc, ca într-o horă tăcută. După cîteva clipe de tăcere, o furtună de şoapte a izbucnit în rîndurile lor.

— Eşti desăvîrşit pentru zeu, a spus cel mai în vîrstă. Pe chipul celui ce mă adusese aici s-a zugrăvit o bucurie mută. Eşti aşa cum ne-a poruncit zeul, a continuat bătrînul. Vei rămîne cu noi pînă la marea sărbătoare de Samhain, după care vei fi condus în luminişul sacru, unde vei bea sîngele divin. Vei deveni în acest fel un părinte al zeilor, vei fi cel care ne va reda magia pe care am pierdut-o în chip neştiut.

— Îmi va muri trupul cînd se va întîmpla asta? am întrebat.

I-am privit pe rînd, scrutîndu-le chipurile înguste şi ochii pătrunzători, amintindu-mi graţia inefabilă cu care mă înconjuraseră. Cîtă teroare semănaseră cei din seminţia lor, atunci cînd năvăliseră asupra popoarelor Mediteranei. Nu era deloc de mirare că se scrisese atît de mult despre îndrăzneala lor. Aceştia însă nu erau războinici. Erau preoţi, judecători şi învăţaţi. Erau cei ce îi instruiau pe tineri, păstrătorii tradiţiilor şi

ale unor legi ce nu fuseseră niciodată scrise, în nici o limbă.

— Doar ceea ce e muritor în tine e sortit să moară, mi-a spus cel care mă răpise.

— Păcat, am spus, căci altceva nu am.

— Nu, a intervenit el. Forma ta extraordinară va rămîne şi va căpăta măreţie. Ai să vezi, n-ai de ce să te temi. De altfel, orice ai face, tot aşa are să fie. Pînă la sărbătoarea de Samhain, îţi vei lăsa părul să crească, ne vei învăţa limba, imnurile şi legile. Noi vom avea grijă de tine. Numele meu este Mael, şi-am să te învăţ eu însumi toate acestea.

— Dar eu nu vreau să devin un zeu, am protestat. Sînt convins că zeii nu-şi doresc pe cineva care nu îi doreşte.

— Bătrînul zeu va hotărî, a răspuns Mael. Ştiu însă că, atunci cînd vei fi băut sîngele divin, ai să devii un zeu şi totul îţi va fi limpede.

EVADAREA era imposibilă.

Eram păzit şi ziua, şi noaptea. Nu-mi era îngăduit să port un cuţit, ca nu cumva să îmi tai părul sau să încerc să mă sinucid. O mare parte a timpului mi-o petreceam zăcînd în cămăruţa scundă şi întunecată, beat de prea multă bere şi sătul de fripturile cu care mă îndopau. N-aveam însă nimic de scris la îndemînă, şi asta mi se părea cea mai groaznică tortură.

Din pură plictiseală, îl ascultam pe Mael care insista să mă înveţe. Îl lăsam să-mi cînte imnuri sacre, să-mi recite vechi poeme sau să-mi vorbească despre legi. Din cînd în cînd, îmi băteam joc de el, spunîndu-i că un zeu ar trebui să ştie totul fără să fie nevoie să înveţe atîtea. Era de acord cu mine, însă se încăpătîna să încerce a mă lămuri în privinţa celor ce aveau să mi se întîmple.

— M-ai putea ajuta să plec de aici, ai putea veni cu mine la Roma. Am o vilă, numai a mea, pe faleza care domină Golful Napoli. Îţi jur că n-ai văzut niciodată o asemenea privelişte. Dacă mă ajuţi, te voi lăsa să stai acolo cît vei dori şi nu-ţi voi cere decît să-mi repeţi toate aceste imnuri şi poeme, ca să le pot aşterne pe hîrtie.

— De ce încerci să mă corupi? m-a întrebat, dar se vedea limpede că era tentat de lumea din care veneam.

Mi-a mărturisit că ajunsese în oraşul grecesc Massili cu cîteva săptămîni înaintea sosirii mele acolo şi îi plăcuseră la nebunie vinul roman şi navele care acostau în port, precum şi mîncărurile exotice din care gustase.

— Nu încerc să te corup! Nu cred însă în aceleaşi lucruri ca şi tine, iar faptul că m-ai răpit nu are să schimbe acest lucru.

Din plictiseală şi curiozitate îi ascultam însă rugăciunile, chinuit de teama a ceea ce mi se pregătea.

Am început să îi aştept venirea, să aştept ca faţa lui palidă, albă ca neaua, să ilumineze încăperea goală, să aştept clipele cînd vocea lui calmă şi măsurată o umplea cu toate acele nonsensuri atît de melodioase.

Curînd, m-am lămurit că versurile cîntecelor sale nu istoriseau poveşti despre zei, aşa cum se întîmplă în ritualurile latine sau greceşti. Din fragmente, însă, am început să reconstitui identitatea şi caracteristicile zeilor. Tribul din ceruri cuprindea, aşa cum bănuisem de altfel, zeităţi comune tuturor mitologiilor.

Dar zeul care eram hărăzit să devin exercita cea mai mare influenţă asupra lui Mael, precum şi asupra acelora pe care îi învăţa el. Zeul acesta nu avea nici un nume, în schimb, era onorat cu numeroase titluri, dintre care Băutorul de Sînge era cel mai des repetat. Mai era numit şi Cel Alb, Zeul Nopţii, Zeul Stejarului, Amantul Mamei.

Acest zeu îşi cerea ofranda de sînge la fiecare lună plină. De Samhain însă (întîia zi a lui noiembrie în calendarul creştin de acum, ziua care a devenit Sărbătoarea tuturor Sfinţilor sau Ziua Morţilor), acest zeu accepta cel mai mare număr de sacrificii omeneşti, în faţa întregului trib, ca o promisiune a sporirii recoltelor, glăsuind pentru a

face profeţii şi a emite sentinţe.

El o slujea astfel pe Mama cea Mare, cea nevăzută, şi, totuşi, atotprezentă, Mama tuturor lucrurilor, a pămîntului, a copacilor, a cerului, a tuturor oamenilor şi însăşi a Băutorului de Sînge care hălăduia în grădina ei.

Interesul meu a sporit, dar o dată cu el mi s-au adîncit şi temerile. Desigur, venerarea Mamei celei Mari nu-mi era cunoscută. Mama Pămînt şi Mama Tuturor Lucrurilor erau venerate sub o duzină de nume dintr-un colţ în celălalt al Imperiului, la fel şi cel ce îi era amant şi soţ, Zeul cel Muritor, cel crescut întru bărbăţie precum cresc recoltele, cel secerat, asemeni recoltelor, în vreme ce Mama rămîne veşnică. Vechiul şi blîndul mit al trecerii anotimpurilor. Celebrarea sa era însă departe de a fi blîndă, pretutindeni.

Căci Divina Mamă era, totodată, Moartea, pămîntul care înghite rămăşiţele acelui amant muritor, ţărîna în care ne cufundăm cu toţii. În spiritul acestui străvechi adevăr — vechi de cînd obiceiul semănatului — se desfăşurau mii de ritualuri sîngeroase.

Zeiţa era adorată, sub numele de Cybele, şi la Roma. Îmi fusese dat să văd preoţi castrîndu-se singuri, în frenezia devoţiunii. Zeii din miturile acestea cunoşteau şi ei sfîrşituri care de care mai violente: Attis era castrat, Dionysos, despicat, bătrînul egiptean Osiris, sfîşiat în bucăţi, înainte ca Mama cea Mare să îl fi readus la viaţă.

Acum îmi era sortit să devin acest Zeu al Fertilităţii — zeul viei, al grîului, al copacului; ştiam că, orice se va întîmpla, avea să fie groaznic.

Ce altceva îmi mai rămînea, aşadar, de făcut, decît să mă îmbăt şi să cînt rugăciuni alături de Mael, ai cărui ochi se umpleau de lacrimi din cînd în cînd, atunci cînd mă privea.

— Scoate-mă de aici, prostule, am zis o dată cuprins de exasperare. De ce naiba nu devii tu însuţi Zeu al Copacului? De ce sînt tocmai eu cel onorat?

— Ţi-am spus doar, zeul mi-a încredinţat vrerea sa. N-am fost eu cel ales.

— Dar, dac-ai fi fost, ai fi făcut-o? l-am întrebat.

Mă săturasem să-mi tot împuie capul cu acele străvechi ritualuri, conform cărora oricine era ameninţat de boală ori de alte nenorociri, trebuia să ofere zeului un sacrificiu omenesc pentru a se mîntui şi alte asemenea barbarii copilăreşti.

— Mi-ar fi teamă, dar aş accepta. Ştii însă ce e mai de plîns în soarta ta? Faptul că, astfel, sufletul tău va rămîne închis pe vecie în acelaşi trup. Nu va avea şanse ca, prin moartea naturală, să treacă într-un alt trup, într-o altă viaţă. Cît va fi lumea lume, sufletul tău va rămîne sufletul zeului. Ciclul morţii şi al renaşterii se va fi închis în tine.

În ciuda firii sale şi a părerii mele despre credinţa lui în reîncarnare, spusele lui m-au redus la tăcere. Simţeam povara convingerii sale şi îi simţeam tristeţea.

Părul îmi creştea şi se îndesea. Vara fierbinte lăsa locul zilelor mai răcoroase ale toamnei, iar sărbătoarea anuală de Samhain se apropia. Şi totuşi, întrebările nu-mi dădeau pace.

— Pe cîţi ai mai oferit astfel zeului? Ce anume te-a făcut să mă alegi tocmai pe mine?

— N-am mai îndrumat pe nimeni spre a deveni zeu. Dar zeul e bătrîn; magia lui a fost furată. O nenorocire îngrozitoare s-a abătut asupra lui... Dar despre acestea nu mi-e îngăduit să vorbesc. Iată de ce el şi-a ales succesorul. Spunîndu-mi acestea, părea înspăimîntat. Îl luase gura pe dinainte şi ceva anume îi provoca o spaimă nemaipomenită.

— De unde ştii că are să mă dorească? Sau mai aveţi încă vreo şaizeci de candidaţi îngrămădiţi în fortăreaţa asta?

A clătinat din cap şi, cu un arţag ce nu-i stătea în fire, m-a zgîlţîit:

— Marius, dacă n-ai să bei sîngele, dacă n-ai să pui temelia unei seminţii noi de zei, ce-are să se întîmple cu noi?

— Aş vrea să-mi poată păsa de asta, prietene...

— Ah, dezastru, a zis în şoaptă.

Mi-a vorbit blînd despre înălţarea Romei, de înspăimîntătoarele năvăliri ale lui Caesar, despre decăderea poporului ce vieţuise în aceşti munţi, în aceşti codri din vremuri străvechi, de la începuturile veacurilor, prădînd oraşele grecilor, etruscilor şi romanilor, spre bunăstarea preaputernicelor căpetenii ale triburilor.

— Civilizaţiile se înalţă şi apoi mor, prietene, i-am spus. Vechii zei se închină în faţa celor noi.

— N-ai înţeles, Marius. Zeul nostru n-a fost înfrînt de zeii voştri şi de cei care istorisesc povestiri frivole şi lascive despre aceştia. Zeul nostru era frumos de parcă luna însăşi l-ar fi dăltuit din lumina ei. Vorbea cu un glas la fel de pur ca razele soarelui, învăţîndu-ne cum să ne întrupăm în unitatea tuturor lucrurilor, pentru a scăpa de disperare şi singurătate. Dar l-a lovit un blestem cumplit. În ţinuturile din nord, alţi zei au pierit în chinuri groaznice. A fost răzbunarea zeului soare, deşi nu ştim nici noi şi nici el în ce chip l-a putut lovi blestemul în ceasurile de întuneric şi de somn. Tu ne eşti unica speranţă, Marius. Tu eşti muritorul care ştie, cel învăţat şi cel dornic să înveţe, cel care se va putea duce în Egipt.

M-am gîndit la spusele lui. M-am gîndit la străvechea legendă a lui Isis şi a lui Osiris, la cele ce se spuneau despre ei, cum că ea ar fi fost pămîntul, iar el, grîul, şi despre Typhon, ucigaşul lui Osiris, care ar fi fost focul soarelui.

Iar acum, acest credincios care vorbea cu zeul îmi spunea că soarele îl găsise pe zeu şi abătuse asupra lui un blestem cumplit.

În cele din urmă, am pierdut şirul gîndurilor.

Petrecusem prea multe zile beat, în singurătate.

Zăceam în beznă şi-mi fredonam imnurile Mamei celei Mari. Dar pentru mine, ea nu era o zeiţă. Nici Diana din Efes, cu sînii ei plini de lapte, nici cumplita Cybele, nici măcar blînda Demeter, a cărei suferinţă şi plîns după Persephone cea dispărută în împărăţia morţii inspirase misterele sacre din Eleusis. Pentru mine, era preabunul pămînt pe care-l adulmecam dincolo de gratiile de la ferestrele acestei încăperi, era vîntul ce purta cu sine frunzele moarte şi dulceaţa pădurii de un verde întunecat. Era floarea din poiană şi firul abia înmugurit de iarbă, şi apa pe care o auzeam din vreme în vreme susurînd din vreun izvor de munte. Era tot ceea ce îmi mai rămăsese aici, în această odăiţă de lemn, unde totul îmi fusese luat. Ştiam doar atît, laolaltă cu restul oamenilor, că ciclul iernii şi al primăverii, şi al tuturor lucrurilor ascunde ceva, un adevăr care mîntuieşte mai presus de limbaje şi mituri.

Priveam printre gratii la stelele de deasupra capului meu şi mă gîndeam că aveam să mor în chipul cel mai prostesc cu putinţă între oameni pe care nu îi admiram, căci aveau obiceiuri pe care le condamnam. Caracterul sacru al ceremoniei mă molipsise însă. Mă îndemna să dramatizez, să visez şi să abandonez orice speranţă, văzîndu-mă pe mine însumi drept centru a ceva ce poseda propria frumuseţe sălbatică.

Într-o dimineaţă, m-am trezit şi mi-am pipăit părul: crescuse, des şi ondulat, pînă la umeri.

În zilele care-au urmat, fortăreaţa s-a umplut de larmă şi de mişcare. Din toate zările, carele se adunau la porţi. Mii de picioare treceau pragul, înăuntru. Oră de oră, auzeam gălăgia celor ce soseau, unii de foarte departe.

În cele din urmă, Mael şi ceilalţi opt druizi au sosit. Purtau robe albe, proaspete, mirosind primăvăratic a apă curată şi soare. Pletele pieptănate le străluceau.

Cu nespusă grijă, mi-au bărbierit obrajii şi buza superioară. Mi-au pilit unghiile. Mi-au pieptănat pletele şi m-au îmbrăcat într-o robă la fel cu ale lor. Apoi, înconjurat de druizi din toate părţile, am trecut printre văluri albe şi am urcat într-o căruţă.

Am întrezărit alţi bărbaţi în veşminte albe, ţinînd la distanţă mulţimea şi, pentru întîia oară, am devenit conştient de faptul că numai unui număr limitat de druizi le fusese îngăduit să mă vadă.

De îndată ce Mael şi cu mine ne-am aflat sub coviltirul căruţei, s-au fixat bucăţi

de pînză la ambele capete, astfel încît am fost cu totul ascunşi vederii. Ne-am aşezat pe laviţele din lemn negeluit, şi căruţa s-a pus în mişcare. Ceasuri întregi, am călătorit fără să schimbăm vreo vorbă.

Din vreme în vreme, cîte o rază de soare străpungea pînza groasă a coviltirului. Lipindu-mi faţa de ţesătură, am putut vedea pădurea: mai deasă, mai umbrită decît mi-o aminteam. În spatele nostru se întindea un convoi nesfîrşit de căruţe cu gratii de lemn, dincolo de care se agitau o mulţime de oameni, cerînd să li se dea drumul, unindu-şi glasurile într-un cor înfiorător.

— Cine sînt? De ce strigă aşa? am întrebat, în cele din urmă.

Încordarea îmi devenise de nesuportat.

Mael părea ca trezit dintr-un vis.

— Sînt răufăcători, hoţi şi ucigaşi, condamnaţi cu toţii, pe bună dreptate, să piară în sacrificiul cel sfînt.

— Înfiorător, am murmurat.

Era, într-adevăr, înfiorător? Noi, la Roma, ne condamnam criminalii să moară pe cruce, să fie arşi pe rug, să îndure tot soiul de cazne. Eram oare mai civilizaţi, fiindcă nu numeam asta un sacrificiu religios? Keltoii erau poate mai înţelepţi decît noi în această privinţă, căci nu risipeau moartea.

Capul îmi era golit de gînduri. Căruţa mergea înainte, scîrţîind. Îi auzeam pe cei care ne depăşeau, călări şi pedeştri, îndreptîndu-se cu toţii către locul unde avea să se ţină sărbătoarea de Samhain. Aveam să mor, dar nu voiam, cu nici un chip, ca focul să îmi provoace moartea. Mael părea palid şi înspăimîntat. Iar urletele celor aflaţi în căruţele din urma noastră mă scoteau din minţi.

La ce aveam să mă gîndesc în clipa în care aveau să aprindă focul? Ce-aveam să gîndesc cînd voi începe eu însumi să ard? Nu mai puteam să îndur.

— Ce se va întîmpla cu mine? am întrebat deodată, îmi venea să-l sugrum pe Mael. A ridicat ochii şi mi-a şoptit:

— Ce se va întîmpla dacă zeul e deja mort...

— Atunci ne vom duce amîndoi la Roma şi ne vom îmbăta pe cinste cu un vin italian delicios! i-am răspuns tot în şoaptă.

Se înserase cînd, în sfîrşit, căruţa s-a oprit. Gălăgia sporea în jurul nostru, înălţîndu-se precum aburii de rouă în zori.

Cînd am vrut să privesc afară, Mael nu a încercat să mă împiedice.

Eram într-un luminiş uriaş, înconjurat de stejari gigantici. Toate căruţele, inclusiv a noastră, fuseseră trase deoparte, între copaci.

Sute de oameni clădeau ceva, din nenumăraţi butuci, frînghii şi sute de trunchiuri de copaci cu scoarţa aspră, proaspăt doborîţi.

Cele mai mari trunchiuri de copac pe care-mi fusese dat a le vedea fuseseră înălţate în centrul poienii, formînd două X-uri imense.

Pădurea părea că prinsese viaţă de atîţia spectatori. În luminiş nu aveau cum să încapă prea mulţi. Cu toate acestea, noi căruţe continuau a-şi croi drum prin mulţime, încercînd să-şi găsească cîte un loc mai bun la liziera pădurii.

M-am aşezat din nou pe laviţă, încercînd să mă conving pe mine însumi că habar nu aveam ce făceau oamenii aceia în luminiş. Zadarnic: ştiam. Cu puţin timp înaintea amurgului, dinspre căruţele cu prizonieri au răzbătut strigăte şi mai puternice.

Soarele apunea. Cînd Mael a ridicat prelata, făcîndu-mi loc să mă uit, am rămas cu gura căscată de groază. Două siluete colosale — un bărbat şi o femeie, dacă ar fi fost să judec după tufele de viţă de vie ce închipuiau părul şi hainele — clădite din butuci, vlăstare şi frînghii, fuseseră înălţate în mijlocul luminişului şi umplute cu trupurile legate ale condamnaţilor care urlau, implorîndu-şi iertarea.

Privind trupurile celor doi monstruoşi uriaşi, am rămas fără glas. Era imposibil de numărat trupurile ce se zvîrcoleau înăuntrul lor. Victimele fuseseră îndesate în

trunchiurile scobite ce închipuiau picioarele, pieptul, braţele şi chiar mîinile enorme, în capetele în formă de cuşti fără chip, încoronate cu frunze de urzică şi flori. Frînghii împletite cu flori alcătuiau rochia femeii, iar în cingătoarea de urzici a bărbatului fuseseră împlîntate crengi. Coloşii se clătinau, de parcă ar fi stat să cadă în orice clipă, dar ştiam că trunchiurile de copac înfipte în cruce, la picioare, aveau să îi susţină aşa, înălţîndu-i deasupra pădurii. La poalele acestora fuseseră strînse grămezi de butuci impregnaţi cu păcură.

— Şi toţi aceştia, care au fost sortiţi să moară, au păcătuit, asta vrei să-ncerci a mă convinge? l-am întrebat pe Mael.

A încuviinţat cu solemnitatea-i obişnuită. Toate acestea nu îl priveau pe el.

— Au aşteptat luni sau chiar ani, pentru a fi sacrificaţi, mi-a spus pe un ton aproape indiferent. Au fost aduşi din întreaga ţară. Nici ei nu-şi pot schimba soarta, aşa cum nici noi nu ne-o putem schimba pe-a noastră. Destinul lor este să piară în formele trupului Mamei celei Mari şi a Amantului ei.

Încetul cu încetul, disperarea punea stăpînire pe mine. Ar fi trebuit să fac orice ca să fi scăpat. Acum însă, căruţa fusese înconjurată de vreo douăzeci de druizi, iar dincolo de ei se zărea o legiune de războinici. Iar printre copaci, capătul mulţimii nu se mai zărea.

Întunericul s-a lăsat repede şi pretutindeni se aprindeau torţe.

Auzeam vuietul glasurilor întărîtate ale mulţimii. Strigătele condamnaţilor deveneau mai pătrunzătoare, mai imploratoare.

Stăteam liniştit, încercînd să îmi eliberez mintea de panică. Dacă tot nu aveam cum să mă salvez, se cuvenea să întîmpin aceste ceremonii cu demnitate, iar în clipa în care înşelătoria avea să iasă la iveală, cu demnitate şi sinceritate, aveam să îmi rostesc judecata destul de tare, pentru a fi auzit de cît mai mulţi. Aceasta avea să-mi fie ultima faptă — fapta zeului — şi se cădea să fiu autoritar, căci altfel nu aveam să reuşesc să schimb nimic în ordinea lucrurilor.

Căruţa s-a pus în mişcare. Era larmă în jur şi strigăte. Mael s-a ridicat şi m-a luat de braţ, sprijinindu-mă. Cînd prelata a fost ridicată, am constatat că ne îndepărtasem de luminiş, către adîncul pădurii. Am aruncat o privire în urmă, către priveliştea dezgustătoare a celor doi uriaşi, în interiorul cărora, la lumina torţelor, distingeam zbaterea patetică a roiului de osîndiţi. Grozăviile acelea păreau a prinde viaţă, gata să o pornească spre noi, pentru a ne strivi. Jocul de lumini pe capetele-cuşti şi viermuiala de acolo dădeau falsa impresie de feţe hidoase.

Nu-mi puteam desprinde privirile de ei şi de mulţimea adunată de jur împrejur, dar Mael şi-a înteţit apăsarea pe braţul meu şi mi-a spus că venise timpul să ne îndreptăm spre sanctuarul zeului împreună cu aceia dintre preoţi ce fuseseră aleşi.

Ceilalţi m-au înconjurat, cu intenţia vădită de a mă împiedica să fug. Mi-am dat seama că mulţimea habar nu avea de cele ce se întîmplau aici. În chip vădit, ştiam un singur lucru: că sacrificiile aveau să înceapă cît de curînd. Atunci, druizii aveau să îi ceară zeului să le dea un semn.

Unul singur din grup purta o torţă, conducîndu-ne prin bezna serii. Mael era lîngă mine, iar ceilalţi druizi înveşmîntaţi în robe albe mă înconjurau.

Era linişte. Aerul era umed. Deasupra mea, copacii se înălţau atît de sus, spre strălucirea muribundă a tăriilor, încît păreau a creşte atunci cînd le priveai coroana.

Acum era momentul prielnic să fug, dar cît de departe aş fi putut ajunge oare, cu o întreagă seminţie alergînd pe urmele mele?

Intraserăm într-o dumbravă şi, în lumina albă a flăcării, am distins chipuri oribile scrijelite în scoarţa copacilor şi tigve rînjind din vîrfurile unor prăjini. Ne aflam într-un osuar, iar tăcerea care ne înconjura părea că insuflă viaţă acelor cranii, punîndu-le cuvinte între maxilarele rînjite.

Am încercat să pun capăt iluziei, senzaţiei de a mă şti privit de orbitele goale.

Nu-i nimeni care să privească, m-am gîndit, nu există nici un fel de conştiinţă

permanentă.

Ne opriserăm în faţa unui stejar scorburos atît de gros, încît nu-mi venea să-mi cred ochilor. Cît de bătrîn era copacul acela nu reuşeam nici să îmi închipui. Privind în sus, am văzut că ramurile sale întortocheate erau pline de sevă, vii, încă verzi, iar vîscul îl umplea cu totul

Druizii s-au dat la o parte, spre dreapta şi spre stînga. Doar Mael a rămas lîngă mine. Stăteam în faţa stejarului, cu Mael undeva în dreapta, şi am văzut că sute de buchete de flori fuseseră depuse la poalele copacului, iar culorile lor se estompau în penumbra crescîndă.

Mael îşi plecase capul. Ochii îi erau închişi. Cu trupuri tremurînde, ceilalţi adoptaseră aceeaşi atitudine. Am simţit briza răcoroasă răscolind iarba rară. Am auzit frunzele deasupră-ne, purtînd briza într-un lung suspin ce se stingea, undeva, în pădure.

Apoi am auzit limpede cuvinte rostite în întuneric, fără ca nimeni să le fi pronunţat.

Fără putinţă de îndoială, veneau din interiorul copacului şi întrebau dacă cel ce avea să soarbă sîngele divin în această noapte întrunea toate condiţiile cerute.

Vreme de o clipă, am crezut că aveam să înnebunesc. Mă drogaseră, cu siguranţă. Dar nu băusem nimic de dimineaţă! Capul mi-era limpede, chiar dureros de limpede şi, din nou, am auzit strania pulsaţie a fiinţei misterioase punînd întrebări:

Este un om învăţat?

Conturul zvelt al trupului lui Mael părea că radiază lumină în vreme ce, cu siguranţă, îşi rostea răspunsul. Chipurile celorlalţi druizi păreau scufundate în reculegere, iar ochii le erau aţintiţi asupra stejarului uriaş, şi unica mişcare era vîlvătaia torţei.

Poate să coboare pînă în adîncurile Egiptului?

Mael a încuviinţat. În ochii săi s-au ivit lacrimi şi mărul lui Adam i s-a mişcat, de parcă ar fi înghiţit în sec.

Da, trăiesc, credinciosul meu prieten, glăsuiesc, şi ceea ce ai făcut a fost aşa cum se cuvine. Am să creez noul zeu. Trimite-l la mine.

Eram prea uimit pentru a mai deschide gura, căci n-aş fi putut spune decît un singur lucru: *totul se schimbase.* Tot ce crezusem, toate lucrurile pe care mă bizuiam, erau dintr-o dată puse sub semnul întrebării. Nu mi-era deloc frică, eram paralizat de uimire. Mael mi-a apucat braţul. Ceilalţi druizi s-au apropiat, pentru a-i fi de ajutor, şi-am fost condus de ei în jurul stejarului, printre florile risipite roată, la rădăcină, pînă de cealaltă parte, unde fusese clădită o grămadă de bolovani grei.

Şi aici, dumbrava era plină de chipuri scrijelite şi de maldăre de ţeste. Erau şi o mulţime de druizi pe care nu-i mai văzusem pînă atunci. Unii dintre ei purtau bărbi lungi şi albe. Au înaintat, au apucat bolovanii şi au început să îi dea la o parte.

Mael şi ceilalţi le-au dat şi ei o mînă de ajutor, ridicînd în tăcere pietroaiele şi clădindu-le alături. Unele erau atît de grele, încît, pentru a le ridica, era nevoie de trei oameni.

În cele din urmă, truda lor a dezvăluit, la rădăcina stejarului bătrîn, o uşă de fier cu nenumărate zăvoare. Mael a scos o cheie mare de fier şi a rostit cîteva cuvinte lungi în limba keltoilor, iar ceilalţi i-au răspuns. Mîna lui Mael tremura. Curînd, toate zăvoarele au fost trase. A fost nevoie de patru druizi pentru a împinge la o parte poarta. Purtătorul torţei a aprins o creangă pentru mine, iar Mael mi-a spus:

— Intră, Marius.

În lumina tremurătoare, ne-am privit în ochi. Părea o creatură neajutorată, incapabilă a-şi mişca membrele, deşi inima îi bătea cu putere, cînd mă privea. Acum, cunoşteam o parte dintre minunile lumii care îl formase şi care îl educase. Eram umilit şi descumpănit de ceea ce mi se dezvăluia.

În clipa aceea însă, dinlăuntrul copacului, din bezna de dincolo de uşa grosolan

cioplită, glasul tăcut s-a făcut din nou auzit:

Nu te teme Marius. Te aştept. Ia-ţi făclia şi vino la mine!

7

DE ÎNDATĂ ce am trecut pragul intrării, druizii au închis uşa. Mai mult pe ghicite, mi-am dat seama că mă aflam în capul unei scări lungi şi înguste, de piatră. Era o alcătuire pe care aveam să o revăd mereu în veacurile ce aveau să urmeze; ai văzut-o şi tu de două ori şi îţi va fi dat să o mai revezi: sînt treptele care duc prin Mama Pămînt spre încăperile în care se ascund întotdeauna cei ce beau sînge.

Trunchiul stejarului fusese scobit, formîndu-se o încăpere scundă şi nefinisată. Lumina torţei scotea la iveală urme adînci lăsate de topoare şi dălţi. Cel care mă chema se afla însă jos, la baza scărilor. Mi-a repetat că nu trebuie să-mi fie teamă.

Nu mă temeam. Eram mai exaltat decît mi se întîmplase vreodată să fiu, chiar şi-n visele-mi cele mai nebuneşti. Nu aveam să mor, pur şi simplu, aşa cum îmi închipuisem. Nimerisem într-un mister, în mijlocul unui mister mai interesant decît crezusem vreodată că ar putea exista.

Cînd am ajuns însă la capătul treptelor înguste, într-o încăpere mica, pardosită cu piatră, am fost îngrozit de ceea ce îmi era dat să văd. Eram îngrozit şi scîrbit totodată, iar spaima sau greaţa mi-au urcat pînă-n vîrful buzelor, gata să mă sufoce ori să-mi provoace voma.

La capătul treptelor, pe o bancă de piatră, şedea o creatură. La lumina torţei, am văzut că avea membrele unui om. Era însă pîrjolită din cap pînă-n picioare, avea arsuri îngrozitoare, pînă la os. De fapt, părea a fi un schelet cu ochi galbeni, tăvălit în smoală din cap pînă în picioare, cu excepţia pletelor sale lungi, albe. Cînd şi-a deschis gura pentru a glăsui, i-am văzut dinţii albi, colţii ascuţiţi şi mi-am crispat mîna pe torţă, stăpînindu-mă să nu urlu ca un nebun.

— Nu te apropia prea mult, mi-a spus. Rămîi acolo, ca să te pot vedea aşa cum eşti cu adevărat, nu aşa cum te văd ei, ci cum numai ochii mei pot să te vadă.

Am înghiţit în sec, încercînd să îmi normalizez respiraţia. O fiinţă umană n-ar fi putut să îndure asemenea arsuri şi să supravieţuiască. Totuşi, fiinţa aceea trăia — dezbrăcată şi înnegrită de arsuri. Iar glasul îi era blînd şi melodios. S-a ridicat şi a străbătut încăperea.

A întins o mînă către mine şi ochii săi gălbui s-au deschis. În lumina torţei, corneea căpăta nuanţe de un roşu sîngeriu.

— Ce vrei de la mine? am şoptit, fără să vreau. De ce am fost adus aici?

— E un blestem, a murmurat creatura, cu glasu-i atît de tulburător, cu totul diferit de sunetul aspru pe care l-aş fi aşteptat de la o asemenea oroare. Îţi voi da puterile mele, Marius, voi face din tine un zeu, te voi face nemuritor. Dar va trebui să pleci de aici, cînd totul se va fi sfîrşit. Va trebui să te descotoroseşti cumva de credincioşii noştri adoratori şi să cobori în adîncurile Egiptului, să afli de ce acest... blestem... s-a abătut asupra mea.

Părea a pluti în întuneric, cu părul lui ca o claie albă, lucind, în vreme ce colţii întindeau, mai s-o sfîşie, pielea înnegrită ce-i mai atîrna de craniu.

— Vezi tu, noi, zeii întunericului, sîntem duşmanii luminii, o slujim pe Sfînta Mamă trăind şi guvernînd doar la lumina lunii. Dar inamicul nostru, soarele, a reuşit să scape de pe căile-i fireşti şi să ne caute aici, în beznă. În întregul nord, acolo unde sîntem veneraţi, în desişurile sacre din ţinuturile gheţii şi ale omătului, chiar şi aici, în această ţară roditoare, soarele şi-a croit drum către sanctuare şi i-a ars de vii pe zei. Cei mai tineri dintre ei au pierit pe dată, unii dintre ei explodînd, ca nişte comete, chiar în mijlocul adoratorilor lor! Alţii au murit răpuşi de o arşiţă atît de grozavă, încît însuşi copacul în care vieţuiau li s-a transformat în rug funerar. Doar cei mai vîrstnici,

cei ce-au slujit-o vreme îndelungată pe Mama cea Mare, au continuat să mai umble şi să mai vorbească, asemeni mie, agonizînd însă, înspăimîntîndu-şi credincioşii, atunci cînd li se arătau. A sosit timpul să se nască un zeu nou, Marius, un zeu puternic şi frumos, cum eram şi eu, Amantul Mamei celei Mari. El va trebui însă să fie îndeajuns de puternic pentru a scăpa de adoratori, pentru a ieşi cumva din bătrînul stejar, pentru a pleca în adîncurile Egiptului în căutarea zeilor vîrstnici, pentru a afla care dintre aceştia mai trăieşte şi mai poate umbla şi, mai ales, pentru a afla de ce ne-a lovit acest blestem.

Spunînd acestea, a închis ochii.

A rămas locului, cuprins de un tremur de nestăpînit, de parc-ar fi fost făcut din hîrtie neagră. Am perceput apoi un mănunchi de imagini violete: zeii desişurilor din nord, cuprinşi de flăcări. Le-am auzit ţipetele. Mintea mea, deprinsă cu raţiunea, mintea mea de roman educat, refuza aceste imagini. Încerca mai degrabă să le reţină, să le stăpînească, în loc să *li* se supună, dar cel ce crea aceste imagini, creatura, era răbdător, şi imaginile şi-au urmat cursul. Am văzut un ţinut care nu putea fi decît Egiptul, după aspectul pîrjolit, gălbui al tuturor lucrurilor, după nisipul atotstăpînitor ce uniformiza culorile. Am văzut alte trepte coborînd în adîncuri şi alte sanctuare...

— Găseşte-i, mi-a spus el. Află de ce şi cum s-a putut întîmpla una ca asta. Fă în aşa fel, încît să nu se mai poată repeta niciodată. Foloseşte-ţi puterile pe străzile Alexandriei, pînă cînd îi vei găsi pe cei vîrstnici. Şi roagă-te ca cei bătrîni să mai fie încă acolo, aşa cum sînt eu însumi aici.

Eram prea copleşit de uimire pentru a-i putea răspunde, mult prea umilit de acest mister. N-aş putea să jur, dar poate că, la un moment dat, ajunsesem chiar să-mi accept soarta.

— Ştiu, a grăit. De mine nu te poţi ascunde. Nu vrei să devii un zeu al desişului şi ai să încerci să scapi de aici. Dar fii cu băgare de seamă: nenorocirea te poate ajunge din urmă, oriunde te-ai afla, dacă n-ai să îi descoperi cauza şi n-ai să faci totul ca să o împiedici. Ştiu, aşadar, că ai să te duci în Egipt, căci, de n-ai s-o faci, în miez de noapte, în miezul pămîntului de te vei ascunde, acel soare nefiresc te va găsi şi te va arde.

S-a apropiat de mine, tîrîndu-şi picioarele uscăţive pe pardoseala de piatră.

— Ţine minte vorbele mele: trebuie să fugi chiar în noaptea aceasta. Le voi spune adoratorilor că, pentru salvarea noastră, a tuturor, va trebui să pleci în Egipt, dar mă îndoiesc că ei vor fi de acord să se despartă de un zeu tînăr şi în puteri cum vei fi tu. Însă tu va trebui să pleci cu orice preţ. Nu trebuie să îi laşi să te închidă în stejar după ceremonie. Va trebui să călătoreşti cît vei putea de repede. Înainte de venirea zorilor, ascunde-te în Maica Ţărînă. Ea te va apăra de mînia soarelui. Acum însă, vino la mine. Am să-ţi dăruiesc Sîngele. Şi roagă-te să mai fiu încă destul de puternic pentru a-ţi transmite întreaga mea putere. Va dura destul de mult. Am să-ţi cer şi am să-ţi dăruiesc, am să îţi cer şi am să-ţi dăruiesc. Trebuie să o fac, trebuie să devii zeu şi trebuie să faci întocmai precum ţi-am spus.

Fără să aştepte încuviinţarea mea, s-a prăvălit asupră-mi, cu degetele lui înnegrite. Torţa mi-a scăpat din mînă. M-am

aruncat spre trepte, dar dinţii lui se înfipseseră deja în grumazul meu.

Ştii şi tu ce a urmat, ştii ce înseamnă să simţi cum ţi se scurge sîngele, să simţi ameţeala şi întreaga lume învîrtindu-se cu tine. În clipele acelea, am văzut templele şi ruinele Egiptului. Am văzut două fiinţe superbe şezînd alături pe un tron. Am văzut şi am auzit glasuri vorbindu-mi într-o altă limbă. Şi, mai presus de orice, am auzit o poruncă, mereu repetată: slujeşte-o pe Mama, bea sîngele sacrificiului, condu adorarea, care e una singură, veşnica adorare a desişului.

M-am luptat, cum te zbaţi cînd ai coşmare, nereuşind să strig, nereuşind să mă smulg din îmbrăţişarea fatală. Cînd mi-am dat seama că eram liber, că nu mai eram

ţintuit la pământ, l-am văzut din nou pe zeu, aşa cum fusese înainte, dar, de această dată, părea că se împlinise, de parcă flăcările l-ar fi rumenit doar. Îşi recăpătase pe deplin puterile. Faţa i se conturase acum, chiar chipeşă, trăsăturile îi erau distincte sub coaja sfărîmicioasă de piele înnegrită. Ochii săi gălbui aveau de jur împrejur ridurile obişnuite, îşi recăpătaseră aspectul de poartă a sufletului. Totuşi, era încă infirm, suferind, incapabil să se mişte.

— Ridică-te, Marius, a zis. Ţi-e sete, iar eu îţi voi da să bei. Ridică-te şi vino la mine.

Cunoşti senzaţia extatică ce m-a străbătut în clipa în care sîngele lui a început să se scurgă în mine, croindu-şi cale prin membre, în fiecare vas oricît de mic. Dar oribilul pendul de-abia se pusese în mişcare.

Au trecut ore acolo, în stejar, în vreme ce îmi sugea sîngele, redîndu-mi-l iar şi iar. Cînd mă secătuia, zăceam scîncind pe podea. Eram uscat, aşa cum fusese şi el. Apoi îmi reda sîngele şi mă ridicam, cuprins de frenezia unui simţământ neobişnuit, ca din nou el să mă soarbă iar şi iar.

O dată cu fiecare schimb, veneau şi învăţămintele: eram de acum nemuritor, doar soarele şi flăcările mă puteau ucide; ziua aveam să zac, dormind, în ţărînă; n-aveam să mai cunosc niciodată boala ori moartea naturală. Sufletu-mi n-avea să treacă niciodată în vreun alt trup. Eram slujitorul Mamei. Luna avea să îmi dea putere.

Aveam să beau sîngele răufăcătorilor şi chiar al nevinovaţilor ce aveau să fie aduşi ofrandă Mamei. Între sacrificii, aveam să flămînzesc, şi trupu-mi avea să devină uscat şi gol, precum ţărîna, iarna. În vremea sacrificiilor însă, aveam să mă satur, aveam să redevin robust şi viguros, precum iarba, primăvara.

Suferinţa şi extazul meu aveau să cunoască un ciclu, cel al anotimpurilor. Puterile minţii de a citi gîndurile şi intenţiile celor din jur, aveam să mi le folosesc pentru a judeca, în locul adoratorilor mei, conducîndu-i cu dreptate, după legile lor. Nu trebuia să încerc vreodată a bea alt sînge decît cel al sacrificaţilor. Cu nici un chip nu trebuia să încerc a-mi folosi puterile în propriul meu interes.

Am învăţat aceste lucruri, le-am înţeles. Dar ceea ce am înţeles cu adevărat în acele ceasuri a fost ceea ce învăţăm cu toţii în clipa sorbirii sîngelui, că nu mai eram de-acum un simplu muritor. Trecusem dincolo de orice cunoscusem, devenind ceva ce aceste învăţăminte străvechi de-abia puteau să explice. Soarta mea, după cum spunea Mael, se afla mai presus de orice cunoaştere ce se putea dobîndi de la muritori ori de la cei veşnici.

Într-un tîrziu, zeul m-a pregătit pentru ieşirea din copac. Îmi supsese atît de mult sînge, încît cu greu mă mai puteam ţine pe picioare. Devenisem o epavă. Plîngeam de sete, nu mai vedeam decît sînge înaintea ochilor, nu mai adulmecam decît sînge şi, de-aş fi avut puterea să o fac, m-aş fi repezit la el, l-aş fi apucat strîns şi l-aş fi sorbit, întreg, dintr-o înghiţitură. Dar, firește, puterea îi aparţinea lui, acum.

— Eşti secătuit, aşa cum vei fi întotdeauna la începutul sărbătorii. Astfel, vei putea să bei tot sîngele sacrificiului. Aminteşte-ţi însă ce ţi-am spus. După ce vei fi condus ceremonia, trebuie să găseşti o cale pentru a evada. În ceea ce mă priveşte, încearcă să mă salvezi. Spune-le că vei avea nevoie de mine, alături. Deşi, se pare, mi-a sunat ceasul.

— De ce, ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Vei vedea. Aici nu e nevoie decît de un singur zeu, un singur zeu bun, mi-a explicat. Dacă aş putea să plec cu tine în Egipt, aş bea sîngele celor vîrstnici şi asta m-ar vindeca. Aşa cum mă vezi acum însă, mi-ar trebui sute de ani ca să mă întremez. Dar eu nu dispun de acest răgaz. Aminteşte-ţi, pleacă în Egipt. Să faci tot ce ţi-am spus.

M-a răsucit şi m-a împins înspre trepte. Torţa pîlpîia într-un colţ. Am urcat către uşa grea de sus, adulmecînd sîngele druizilor care mă aşteptau. Îmi venea să plîng.

— Ei îţi vor da atîta sînge cît vei putea bea, mi-a mai spus. Lasă-te în mîinile lor.

8

ÎŢI închipui, cred, cum arătam cînd am păşit afară din stejar. Druizii îmi aşteptaseră bătaia în uşă. Cu glasul tăcut, rostisem:

Deschideţi, sînt zeul.

Moartea mea ca om se sfîrşise de mult, eram secătuit şi sînt convins că faţa mea nu mai era decît o tigvă vie. Fără îndoială, ochii îmi ieşiseră din orbite şi dinţii îmi erau dezgoliţi. Roba albă spînzura pe mine ca pe un schelet. Se pare că pentru druizii ce îmi aşteptau respectuoşi venirea, nu putea exista vreo altă dovadă mai limpede a naturii mele divine.

Dar de-acum nu le mai vedeam doar chipurile, le vedeam şi inimile. Am văzut uşurarea lui Mael, mulţumirea că zeul dinăuntru nu fusese prea slab şi reuşise să mă creeze. Vedeam în el confirmarea tuturor credinţelor sale.

Am avut, tot atunci, pentru întîia oară, acea viziune măreaţă pe care doar nouă ne e dat să o percepem: întreaga profunzime spirituală pe care fiecare o îngroapă adînc, în creuzetul cărnii şi al sîngelui fierbinte.

Setea mea era ca o agonie. Adunîndu-mi toate noile puteri, am spus:

— Duceţi-mă la altare. Să-nceapă sărbătoarea de Samhain.

Druizii au izbucnit în chiote înspăimîntătoare. Urlau ca lupii, în pădure. De departe, de dincolo de dumbrava sacră, a venit răspunsul asurzitor al mulţimilor care aşteptaseră acest urlet.

Procesiunea înainta iute către luminiş şi tot mai mulţi preoţi înveşmîntaţi în alb ne ieşeau în întîmpinare, aruncîndu-ne flori proaspete şi pline de miresme, pe care le striveam sub tălpi în ritmul imnurilor ce îmi erau închinate.

Nu cred că e nevoie să-ţi mai explic cum îmi apărea lumea în lumina noilor mele puteri de percepţie, felul în care, prin vălul întunericului, desluşeam fiecare nuanţă şi fiece unghi al oricărei suprafeţe, ori să-ţi descriu asaltul imnurilor şi cînturilor asupra timpanelor mele.

Omul Marius se dezintegra în sînul acestei noi fiinţe.

În vreme ce urcam treptele către altarul de piatră, au răsunat trompetele. Mi-am rotit ochii peste miile de oameni ce se adunaseră acolo, un ocean de chipuri chinuite de febra aşteptării, apoi mi-am îndreptat privirile spre cele două siluete gigantice, în care victimele osîndite se mai zbăteau încă.

Un vas enorm, de argint, fusese umplut cu apă şi aşezat în faţa altarului. În vreme ce preoţii cîntau, un şir lung de prizonieri era condus înspre acesta. Osîndiţii aveau mîinile legate la spate.

Un concert de glasuri se înălţa împrejuru-mi, în vreme ce preoţii îmi puneau flori în păr, pe umeri, şi mi le aşterneau, covor, la picioare.

— Preafrumosul şi preaputernicul zeu al pădurii şi al cîmpiilor, bea de-acum sacrificiile ce ţi le închinăm şi, aşa cum mădularele tale se vor umple de viaţă, fie ca şi pămîntul să reîntinerească. Şi-ai să ne ierţi că vom smulge recolta, şi-ai să ne ierţi că secerăm grînele.

I-am văzut atunci, dinainte-mi, pe cei ce fuseseră aleşi să îmi devină victime, legaţi şi ei, precum ceilalţi osîndiţi, dar înveşmîntaţi în robe albe, asemeni preoţilor, cu flori pe umeri şi în plete. Erau tineri cu toţii, chipeşi şi nevinovaţi şi se apropiau şovăitori aşteptînd voinţa zeului.

Sunetul trompetelor era asurzitor, iar larma mulţimii părea fără sfîrşit. Am spus:

— Să-nceapă sacrificiile.

În timp ce primul tînăr era împins către mine, în vreme ce mă pregăteam să sorb pentru întîia oară din cupa cu adevărat dumnezeiască a sîngelui omenesc, strîngînd în palme carnea fierbinte a victimei, cu sîngele gata să-mi ţîşnească în gura deschisă,

am văzut cum se aprindeau focurile de sub siluetele giganţilor, iar primii doi prizonieri din şir erau împinşi cu capetele în apa din căldarea de argint.

Moartea prin foc, moartea prin înec, moartea adusă de colţii tăioşi ai zeului flămînd.

În extazul milenar, imnurile au continuat: "Zeu al lumii palide, crescînde, zeu al codrilor şi al cîmpiilor, tu, care eşti însăşi moartea atunci cînd eşti înfometat, înzdrăveneşte-te cu sîngele victimelor tale, creşti chipeş, ca Mama cea Mare să te ia la sînul ei."

Nu ştiu cît au durat toate acestea. Mi s-a părut o veşnicie: rugul arzînd al uriaşilor, ţipetele victimelor, şirul nesfîrşit al celor sortiţi înecului. Beam întruna, dar nu m-am mulţumit cu sîngele celor trei aleşi pentru mine, ci am sorbit şi din grumazul altor osîndiţi, vreo duzină, înainte ca aceştia să fi fost împinşi cu capul în cazan ori aruncaţi în pălălaia cumplitului rug. Preoţii tăiau capetele morţilor cu săbiile, clădindu-le apoi în piramide de ambele părţi ale altarului, în vreme ce trupurile erau duse de acolo.

Ori încotro priveam, zăream chipuri cuprinse de extaz, asudate.

Din toate părţile, mă asaltau imnuri de slavă. În cele din urmă însă, frenezia s-a domolit. Uriaşii se prăbuşiseră, devenind două mormane impresionante de jar, peste care oamenii continuau să arunce, păcură şi vreascuri.

Venise vremea judecăţii pentru acei ce veniseră înaintea mea şi aveau de gînd să îmi istorisească necazurile lor, cerînd răzbunare. Aveam să privesc, cu ochii minţii mele pătrunzătoare, în inimile lor, pentru a discerne adevărul. Mă clătinam. Băusem prea mult sînge. Mă simţeam atît de plin de puteri, încît eram convins că, dintr-un salt, aş fi putut ajunge dincolo de luminiş, în adîncul pădurii. Aveam senzaţia că posed aripi invizibile.

Îmi urmam însă "destinul", după cum spusese Mael. Hotăram cine avea dreptate, cine greşeşte, cine era vinovat şi cine nu merita osînda.

Nu ştiu cît a durat judecata, căci trupul meu nu mai folosea oboseala ca instrument de măsurare a timpului. În cele din urmă însă, judecata s-a sfîrşit, şi am ştiut că venise momentul să intru în acţiune.

Într-un fel sau altul, trebuia să duc la îndeplinire ceea ce-mi poruncise bătrînul zeu, să scap de închisoarea din stejar. Şi nu mai aveam prea mult timp la dispoziţie, căci mai era doar vreo oră pînă în zori.

Nu mă hotărîsem încă în ceea ce priveşte Egiptul. Ştiam însă că, dacă îi lăsam pe druizi să mă închidă în trunchiul copacului, aveam să mor de foame pînă la următoarea lună plină, cînd o mică ofrandă avea să îmi fie adusă. Pînă atunci, toate nopţile aveam să mi le petrec în chinurile setei, bîntuit de ceea ce bătrînul numise "visurile zeului", care aveau să mă înveţe tainele creşterii copacilor şi ale ierburilor, secretele Mamei celei tăcute.

Dar eu nu aveam nevoie de aceste secrete.

Druizii mă înconjuraseră şi, din nou, m-am îndreptat către copacul cel sacru. Imnurile se transformaseră într-o litanie care îmi poruncea să rămîn în stejar, pentru a sfinţi pădurea, pentru a fi ocrotitorul ei, să fiu îngăduitor şi blînd cu preoţii care vor veni din vreme în vreme, ca să îmi ceară sfatul.

M-am oprit înainte de a fi ajuns la copac. În desiş ardea un foc straşnic, aruncînd lumini fugare pe chipurile mulţimii îngrămădite. Ceilalţi preoţi se opriseră de jur împrejurul meu, aşteptînd. Un fior de spaimă m-a străbătut, cu puterea înzecită a noilor mele însuşiri.

Am început să vorbesc grăbit. Cu un glas poruncitor, le-am cerut tuturor să părăsească dumbrava. Le-am spus că aveam să mă închid, în zori, în stejar, împreună cu zeul cel vîrstnic. Mi-am dat însă de îndată seama că nu ţinea. Mă priveau cu răceală, aruncîndu-şi reciproc priviri semnificative, cu ochii lor tulburi, ca de sticlă.

— Mael! am strigat. Fă ceea ce îţi poruncesc, cere-le preoţilor să părăsească

locul.

Deodată, fără nici un avertisment, jumătate din preoţii adunaţi împrejurul copacului s-au repezit la mine. Ceilalţi s-au postat dincolo de copac.

Am strigat după Mael, care se îndrepta către copac împreună cu ceilalţi. I-am cerut să se oprească. Am încercat să scap, dar o duzină de preoţi m-au apucat de mîini şi de picioare.

Dacă mi-aş fi cunoscut adevărata dimensiune a noilor puteri, cred că m-aş fi putut elibera uşor din strînsoare. Nu ştiam însă. Eram încă ghiftuit, după ospăţ, şi mult prea îngrozit de ceea ce ştiam că avea să urmeze. În timp ce mă zbăteam, încercînd să-mi eliberez braţele, lovindu-i pe cei ce mă ţineau, bătrînul zeu a fost tîrît afară din închisoarea copacului, înspre foc.

Nu l-am văzut decît pentru o fracţiune de secundă şi singurul lucru pe care l-am reţinut a fost resemnarea sa. Nici măcar nu şi-a ridicat braţele pentru a se împotrivi. Avea ochii închişi şi nu s-a ostenit să mă privească. Mi-am amintit atunci ce-mi povestise despre suferinţa sa şi-am început să plîng.

În vreme ce el ardea, m-a cuprins un tremur violent. Din mijlocul flăcărilor însă, i-am auzit glasul răsunînd:

— Fă aşa cum ţi-am poruncit, Marius. Eşti ultima speranţă a noastră.

Ştiam ce însemnau spusele lui: Pleacă de Aici chiar Acum!

M-am prăbuşit în braţele celor care mă ţineau. Am plîns întruna, prefăcîndu-mă a fi doar o victimă îndurerată a acestei vrăji, un sărman zeu ce-şi plîngea părintele dispărut în flăcări. Deîndată ce am simţit că strînsoarea slăbeşte şi că toţi îşi aţintiseră privirile asupra rugului, m-am întors brusc, smucindu-mă din încătuşare, şi am luat-o la goană, cît puteam de repede, spre adîncul pădurii.

În sprintul iniţial, am aflat pentru întîia oară cît eram de puternic. Am parcurs sute de metri cît ai clipi din ochi, abia atingînd pămîntul cu tălpile.

Un strigăt unanim a răsunat însă pe dată:

ZEUL ŞI-A LUAT ZBORUL!

Într-o clipă, mulţimea din luminiş s-a repezit printre copaci, repetînd mereu acel strigăt, mii de muritori repezindu-se pe urmele mele.

Un gînd fugar mi-a străbătut mintea: Cum naiba s-au întîmplat toate acestea? Eram un zeu îndopat cu sînge omenesc, fugind din faţa cîtorva mii de barbari celţi prin pădurea asta blestemată!

Nu m-am oprit nici măcar pentru a-mi dezbrăca veşmîntul alb, ci l-am sfîşiat din fugă, după care am făcut un salt, agăţîndu-mă de ramurile de deasupra capului meu, şi mi-am continuat fuga, cu mai mare uşurinţă, prin coroanele copacilor.

Într-un interval de cîteva minute, mă îndepărtasem atît de mult de urmăritorii mei, încît strigătele lor nu se mai auzeau. Am continuat însă să fug, sărind din creangă în creangă, pînă cînd am fost convins că nu mai aveam a mă teme decît de soarele ce stătea să răsară.

Atunci mi-a fost dat să învăţ ceea ce Gabrielle a învăţat şi ea foarte repede în peregrinările voastre: că puteam săpa foarte uşor, pentru a mă apăra de soare, ascunzîndu-mă în adîncul pămîntului.

Cînd m-am trezit, arşiţa setei care mă chinuia m-a uimit. Nu reuşeam să îmi imaginez, cu nici un chip, cum putuse zeul cel vîrstnic să îndure abstinenţa rituală. Singurul lucru pe care-l aveam în minte era sîngele omenesc.

Druizii care mă urmăreau avuseseră însă o zi întreagă la dispoziţie. Trebuia să procedez cu foarte mare grijă.

Am îndurat setea noaptea întreagă, gonind prin pădure pînă aproape în zori, cînd am dat peste o bandă de hoţi care mi-a furnizat tot ce îmi trebuia: sînge şi îmbrăcăminte.

În orele acelea, chiar înaintea zorilor, mi-am analizat situaţia. Aflasem o mulţime de lucruri despre puterile mele, dar mai aveam încă de învăţat. Aveam să cobor către

străfundurile Egiptului, dar nu aveam să o fac de dragul zeilor ori de dragul adoratorilor acestora, ci pentru a afla cît mai multe.

Vezi, încă de acum şaptesprezece veacuri, cei din neamul nostru erau într-o veşnică peregrinare, respingînd explicaţiile primite, iubind magia şi puterea pentru ceea ce erau ele în sine.

În cea de a treia noapte a noii mele vieţi, am pătruns, în sfîrşit, în vechea mea locuinţă din Massilia, regăsindu-mi biblioteca, masa de lucru şi cărţile aşa cum le lăsasem. Sclavii mei credincioşi s-au bucurat nespus să mă revadă. Dar ce însemnau toate acestea pentru mine? Însemna oare ceva istoria pe care o scriam, patul în care dormisem?

Ştiam că, de-acum înainte, nu mai puteam fi Marius, cetăţeanul roman de odinioară. Dar aveam de gînd să preiau de la acesta tot ce puteam. Mi-am trimis iubiţii mei sclavi înapoi acasă. I-am scris tatălui meu că o boală cumplită mă constrîngea să-mi trăiesc zilele ce-mi mai rămăseseră de trăit în căldura şi în uscăciunea Egiptului. Am trimis istoria pe care o scrisesem celor care, la Roma, aveau să o citească şi să o publice. Apoi, cu buzunarele pline de aur, am pornit către Alexandria, cu actele mele de călătorie de altădată şi cu doi sclavi mai prostănaci, care nu se mirau şi nu mă întrebau de ce călătoresc numai noaptea.

La numai o lună de la sărbătoarea de Samhain din Galia, bîntuiam pe străduţele întortocheate ale Alexandriei în miez de noapte, căutîndu-i, cu glasul meu tăcut, pe zeii cei vîrstnici. Era o nebunie, dar ştiam că această nebunie era trecătoare. Trebuia să-i găsesc cu orice preţ. Nu mă temeam doar de ameninţarea repetării acelei nenorociri, de zeul soarelui care m-ar fi căutat în plină zi, în bezna refugiului meu, ori de focul său, care m-ar fi lovit în miez de noapte. Trebuia să-i găsesc pe zeii cei bătrîni, căci nu mai puteam suporta să fiu singur printre muritori. Grozăvia izolării mă copleşea, acea singurătate... Deşi ucideam numai răufăcători, conştiinţa mă îndemna să fiu dezamăgit de mine însumi. Nu puteam îndura gîndul că eu, Marius, care cunoscusem şi mă bucurasem de atîta iubire la viaţa mea, nu mai eram acum decît cel ce, pe nesimţite, aducea moartea.

9

ALEXANDRIA nu era un oraş vechi. Exista doar de trei secole şi ceva. Era însă un port important şi gazda celor mai mari biblioteci din întreaga lume romană, învăţaţi din întregul Imperiu veneau aici pentru a studia, într-o altă viaţă, fusesem şi eu unul dintre aceştia şi, iată, mă regăseam, din nou, aici.

Chiar dacă zeul cel bătrîn nu m-ar fi îndemnat, tot aş fi pornit spre "fundul Egiptului", cum spunea Mael, bănuind că răspunsurile la toate enigmele se aflau îngropate în ruinele vechilor monumente.

Un sentiment ciudat m-a cuprins însă de cum am ajuns la Alexandria. *Ştiam* că zeii cei vîrstnici se aflau aici. Ştiam că ei erau cei care îmi călăuzeau paşii în vreme ce hoinăream pe străzile cu bordeluri şi vizuini de tîlhari, prin locurile unde oamenii îşi pierdeau sufletele.

Noaptea, întins pe pat, în vila mea, îi chemam pe zei. Luptam împotriva nebuniei. Aşa cum ai făcut şi tu, la rîndul tău, îmi puneam întrebări despre puterile mele, despre emoţiile devastatoare pe care le trăiam. Şi, într-o noapte, înaintea zorilor, în lumina palidă ce răzbătea prin vălurile de deasupra patului meu, mi-am întors privirile către poarta îndepărtată a grădinii şi am zărit o siluetă neagră stînd nemişcată.

Vreme de o clipă, am crezut că visam, căci silueta aceea nu răspîndea nici un miros, nu scotea nici un sunet şi părea că nici măcar nu respiră. Apoi mi-am dat seama că era unul dintre zei, dar el plecase deja. Am rămas aşezat în capul oaselor, privind în urma lui, încercînd să îmi amintesc ce văzusem de fapt: o fiinţă întunecată,

despuiată, spînă şi cu ochi pătrunzători, roşii, o fiinţă ce părea pierdută în propria-i tăcere şi nemişcare, privindu-mă cu prudenţă, care îşi adunase puterile, pentru a dispărea înainte de a mi se dezvălui cu totul.

În noaptea următoare, pe o uliţă lăturalnică, am auzit un glas care mă chema. Era însă un glas mai tulbure decît acela care mă chemase din adîncul copacului. Îmi făcea cunoscut un singur lucru, că poarta de intrare se afla pe aproape. Şi, într-un tîrziu, a venit şi clipa aceea tăcută, cînd m-am trezit stînd în faţa porţii.

Poarta mi-a fost deschisă de un zeu care mi-a spus doar atît: "Vino."

Coborînd inevitabilele trepte, m-a cuprins spaima, şi ea a continuat să mă ţină, precum un cleşte, în vreme ce parcurgeam acel tunel întunecat, coborîtor. Am aprins lumînarea pe care o adusesem cu mine şi am descoperit că pătrundeam într-un templu subteran, construit cu mult înainte ca oraşul să fi fost întemeiat, un sanctuar ce fusese probabil clădit în vremea vechilor faraoni, cu zidurile acoperite de mici picturi ce descriau viaţa în Egiptul antichităţii.

Apoi am zărit scrisul acela magnific, figurativ, cu mumii minuscule, cu păsări şi braţe lipsite de trup ce îmbrăţişau, cu şerpi încolăcindu-se.

Mi-am urmat calea, ajungînd într-un tîrziu într-o încăpere vastă, plină de coloane cu baza pătrată, avînd tavanul înalt. Picturile acopereau,şi aici, fiecare colţişor al zidurilor de piatră.

Cu coada ochiului, am descoperit atunci ceva ce mi s-a părut, mai întîi, a fi o statuie, o siluetă neagră sprijinindu-şi cu un braţ trupul de una dintre coloanele de piatră. Ştiam însă că nu era o statuie. Nici unul dintre zeii Egiptului ce fuseseră sculptaţi în diorită nu fusese reprezentat într-o asemenea atitudine şi nici nu îşi acoperise goliciunea cu pînză de in adevărat.

M-am întors lent, încercînd parcă să mă feresc de a-l vedea întreg, şi am descoperit aceeaşi carnaţie pîrjolită, acelaşi păr curgînd în valuri, negru de astă dată, aceeaşi ochi galbeni. Buzele scorojite îi dezveleau gingiile arse şi dinţii şi fiecare răsuflare parcă îi provoca durere.

— De unde vii şi cum ai ajuns aici? m-a întrebat în greacă.

M-am văzut aşa cum, probabil, mă vedea el, luminos şi puternic, avînd chiar în ochii albaştri o urmă de mister. Mi-am văzut veşmintele romane, tunica albă de in strînsă la brîu cu o cingătoare aurie, mantia roşiatică pe care o purtam. Cu părul lung, auriu, arătam cu siguranţă ca un peregrin din pădurile nordului, "civilizat" doar la suprafaţă. Poate că, de-acum, asta şi devenisem.

L-am privit mai pe îndelete. Îl vedeam mai bine acum, îi vedeam carnea plină de cicatrice lipită de coaste, mulată pe omoplaţi, îi vedeam oasele bazinului ieşind în evidenţă. Fiinţa aceasta nu era însă flămîndă. Băuse de curînd sînge omenesc. Dar suferinţa emana dinspre el precum o căldură puternică, de parcă focul ar mai fi ars, de parcă în el era închis iadul.

— Cum ai scăpat de pîrjol? m-a întrebat. Ce te-a salvat? Răspunde!

— Nu m-a salvat nimic, i-am răspuns, vorbindu-i greceşte, aşa cum făcuse şi el.

M-am apropiat de el şi, văzînd că se ferea de flacără, am ţinut lumînarea deoparte. La viaţa lui, fusese zvelt şi lat în umeri, precum faraonii de odinioară, iar pletele sale lungi şi negre aveau bretonul tăiat drept, scurt.

— Nu existam încă atunci cînd s-a întîmplat, am spus. De abia apoi, zeul din desişul sacru m-a creat, în Galia.

— Aşadar, cel ce te-a creat a scăpat cu bine.

— Nu, a ars ca şi tine, dar era îndeajuns de puternic pentru a mă crea. Mi-a dat şi mi-a luat sîngele de mai multe ori. Mi-a spus: "Du-te în Egipt şi află de ce s-au întîmplat toate astea." Mi-a spus că zeii codrului au fost cuprinşi de flăcări, unii în somn, iar alţii în stare de veghe. Spunea că întregul nord a fost lovit de această

nenorocire.

— Da... a încuviinţat, slobozind un chicotit răguşit ce a părut a-i scutura întregul trup. Şi doar cei vîrstnici au avut puterea de a supravieţui, de a îndura suferinţa pe care numai nemurirea o poate naşte. Aşadar, îndurăm suferinţa. Şi totuşi, iată, tu ai fost creat, ai venit aici. Îţi va fi dat să mai trăieşti multe. Dar e oare drept să fie aşa? Ar fi îngăduit oare Mama şi Tatăl să se întîmple toate acestea, dacă n-ar fi venit timpul?

— Dar cine sînt Mama şi Tatăl? am întrebat, căci ştiam că, atunci cînd spunea "Mama", nu se referea la pămînt.

— Ei sînt cei dintîi dintre noi, a venit răspunsul, cei din care ne tragem cu toţii.

Am încercat să-i pătrund gîndurile, să caut adevărul din ele, dar el ştia ce făceam, şi mintea i s-a închis precum o floare atinsă de frig.

— Vino cu mine, mi-a cerut.

A pornit, cu paşi tîrşiţi, ieşind din încăperea vastă, pe un coridor lung, decorat la fel cum fusese şi camera.

Mi-am dat seama că ne aflam într-un loc şi mai vechi, ceva ce fusese construit înaintea templului pe care tocmai îl părăsisem. Nu ştiu de unde am ştiut asta. Răcoarea pe care ai simţit-o coborînd treptele de aici, de pe insulă, nu se simţea acolo. Asemenea senzaţii nu-ţi e dat să trăieşti în Egipt. Acolo simţi cu totul altceva. Acolo se simte o prezenţă vie în atmosfera însăşi.

Dar dovezile vechimii au devenit şi mai evidente, pe măsură ce înaintam. Picturile de pe acele ziduri erau mai vechi, culorile mai şterse, iar pe ici, pe colo ipsosul colorat al zugrăvelii era plesnit. Însuşi stilul era altul. Pletele negre ale minusculelor personaje erau mai dese şi mai lungi, totul părea atrăgător, mai plin de lumină, iar desenul era mai fin executat.

Undeva, în depărtare, se auzeau picături de apă căzînd pe piatră. Sunetul lor stîrnea ecouri cîntate în tunelul îngust. Mi se părea că zidurile capturaseră viaţa în figurinele pictate cu gingăşie, că vraja artiştilor din vechime se transcrisese prin vîrfurile penelurilor, umplînd personajele de o aură mistică. Aveam senzaţia că aud şoapte pline de viaţă acolo unde nimeni nu glăsuia. Continuitatea istoriei se făcea simţită, în ciuda faptului că nimeni nu stătea să-i dea ascultare.

Silueta negricioasă care mă preceda s-a oprit, văzînd că priveam zidurile. Mi-a făcut un gest larg, îndemnîndu-mă să îl urmez, şi am trecut pe sub un portic, intrînd într-o odaie lungă, dreptunghiulară, acoperită în întregime cu hieroglife artistic executate. Îmi dădea impresia că mă aflam într-un manuscris. Drept înainte, am zărit două sarcofage vechi, egiptene, sprijinite, cap la cap, lîngă perete.

Aceste cutii fuseseră sculptate potrivit contururilor mumiilor pentru care fuseseră alcătuite şi erau decorate cu reprezentări ale morţii, cu chipuri din aur modelat, avînd ochii încrustaţi cu lapislazuli.

Am ridicat candela. Cu un efort vizibil, gazda mea a deschis încuietorile sarcofagelor şi a dat la o parte capacele, arătîndu-mi ce se afla înăuntru.

Mai întîi, mi s-au părut a fi două cadavre, apoi mi-am dat însă seama că nu erau decît nişte mormane de cenuşă şi scrum, avînd forme omeneşti. Nici un ţesut nu rămăsese întreg, cu excepţia cîte unui colţ ici, a unei aşchii de os colo.

— Oricît de mult sînge li s-ar da, nu mai pot fi aduşi înapoi, a şoptit călăuza mea. Au trecut de pragul reînvierii. Toate vasele de sînge le-au fost distruse. Cei care puteau să reînvie, au înviat. Vor trece veacuri pînă cînd ne vom vindeca, pînă cînd chinurile noastre au să înceteze.

Înainte ca el să fi închis sarcofagele, am apucat să văd că zăvoarele erau înnegrite de focul care îi consumase pe cei doi. Sincer să fiu, nu-mi părea cîtuşi de puţin rău să văd din nou capacele închise.

S-a întors şi s-a îndreptat din nou spre uşă, iar eu l-am urmat, cu lumînarea în mînă. El însă s-a oprit şi a privit iar în urmă, spre cele două coşciuge.

— Cînd cenuşa lor se va fi risipit, sufletele lor vor fi iarăşi libere.

— Dar, atunci, de ce nu împrăştiaţi cenuşa? am spus, încercînd să-mi domolesc disperarea care mi se făcea simţită în glas.

— Crezi că asta ar trebui să fac? m-a întrebat, şi carnea pîrjolită din jurul ochilor săi s-a încreţit. Chiar aşa crezi?

— De ce mă întrebi pe mine? am exclamat surprins.

Nu mi-a răspuns sau mai degrabă mi-a răspuns slobozind din nou hohotele acelea uscate de rîs care păreau că îi exprimă şi suferinţa. Apoi şi-a urmat calea, pătrunzînd într-o odaie luminată.

Am intrat într-o bibliotecă, unde lumina pîlpîitoare a unor lumînări pe jumătate topite mi-a dezvăluit poliţe lungi, pline de pergamente şi papirusuri făcute sul.

Fireşte, vederea acestei încăperi mi-a stîrnit entuziasmul, căci o bibliotecă mi se păruse dintotdeauna un loc plin de înţelesuri. Era cred, unicul loc în care sănătatea mea mintală de odinioară se regăsea întreagă.

M-a cuprins însă uimirea, zărind, dincolo de masa de scris, un seamăn de-al nostru ce-şi aţintise privirile în podea.

Acesta era însă total lipsit de păr şi, deşi era negru precum catranul, trupul îi era plin şi strălucitor, de parcă ar fi fost uns cu ulei. Obrajii săi erau frumoşi, mîna, ieşind din mîneca tunicii de in, era graţios modelată şi muşchii pieptului dezgolit erau armonios distribuiţi.

S-a întors şi m-a privit. Şi, în clipa aceea, un contact aparte, mai tăcut decît însăşi tăcerea, s-a stabilit între noi.

— El e cel vîrstnic, mi-a spus uscăţivul, cel care mă condusese pînă atunci. Vezi tu însuţi cît de bine a rezistat focului. Focul nu l-a schimbat, l-a făcut mai receptiv. Şade şi tace, semănînd tot mai mult cu Mama şi Tatăl. Din cînd în cînd, citeşte. Uneori pleacă să se plimbe în lumea de afară. Bea sînge, ascultă muzică. Alteori dansează. Vorbeşte cu muritorii pe străzile Alexandriei, însă nouă refuză să ne vorbească. Dar el ştie... El ştie de ce s-a întîmplat ceea ce ni s-a întîmplat.

— Lasă-ne singuri, am rostit.

Aveam simţămîntul pe care-l încerca oricine în asemenea situaţii. Avea să îmi vorbească. Aveam să scot ceva de la el, aveam să reuşesc acolo unde toţi ceilalţi eşuaseră. Dar imboldul acesta nu era dictat numai de către orgoliu. Eram convins că el era cel care venise să mă privească. El era cel care mă privise din poarta grădinii.

Simţisem ceva anume în privirea pe care mi-o aruncase. Spune-i cum vrei, inteligenţă, interes sau recunoaşterea unor calităţi comune. Avea ceva aparte.

Ştiam că port în mine posibilităţile unei lumi diferite, o lume necunoscută zeului din desiş, chiar şi acestei fiinţe slăbite şi suferinde care îl privea pe cel vîrstnic cu atîta disperare.

După cum îi cerusem, cel slab s-a îndepărtat. M-am apropiat de masa de scris şi m-am adresat celui vîrstnic.

— Ce trebuie să fac? l-am întrebat în greceşte. A ridicat brusc privirile, şi-am văzut din nou, sclipindu-i în ochi, inteligenţa despre care am vorbit adineauri. Mai are vreun rost să-ţi pun şi alte întrebări? am continuat.

Îmi alesesem cu grijă intonaţia. Nu conţinea nimic formal, nimic reverenţios. Era un ton cît se poate de familiar.

— Ce cauţi de fapt? m-a întrebat pe neaşteptate în latineşte, cu glasul plin de răceală, cu colţurile gurii încovoiate în jos, cu o expresie brutală şi sfidătoare intenţionată.

Am fost încîntat să trec la vorbirea latinească.

— Ai auzit ce i-am zis celuilalt, i-am spus cu aceeaşi voce relaxată. Ai auzit, aşadar cum am fost creat de către zeul din desiş, în ţara keltoilor, cum mi-a poruncit creatorul meu să aflu de ce zeii au murit în chinurile flăcărilor.

— Tu n-ai venit aici în numele zeilor desişului! mi-a replicat la fel de sardonic ca

mai înainte.

Stătea în continuare cu capul plecat. Mă privea cînd şi cînd, în treacăt, iar asta îl făcea să pară şi mai sfidător.

— Într-un fel da, într-altul, nu, am zis. Dacă ne e dat să pierim astfel, aş vrea să ştiu de ce. Ceea ce s-a întîmplat o dată, s-ar putea repeta. Aş vrea să aflu dacă sîntem cu adevărat zei, iar dacă acesta e răspunsul, care ne sînt îndatoririle faţă de oameni. Există cu adevărat Mama şi Tatăl ori sînt numai o legendă? Cum au început toate acestea? Fireşte, vreau să aflu totul.

— Din întîmplare, a răspuns.

— Din întîmplare?

M-am aplecat spre el. Mi se părea că nu auzisem bine.

— Totul a început din întîmplare, a rostit el rece, cu aerul că întrebarea pusă de mine fusese o absurditate. Totul a început în urmă cu patru mii de ani, din întîmplare, iar magia şi religia au învăluit de atunci totul într-o aură de mister.

— Îmi spui adevărul, nu-i aşa?

— De ce nu? De ce te-aş feri de adevăr? Ce interes aş avea să te mint? Nici măcar nu ştiu cine eşti şi, la urma urmei, puţin îmi pasă...

— Atunci spune-mi ce înţelegi prin "întîmplare"? am insistat.

— Poate-ţi voi spune. Sau, poate, nu. Am vorbit mai mult în ultimele clipe decît în ultimii ani. Povestea acestei întîmplări nu e, poate, cu nimic mai adevărată decît miturile cu care se delectează ceilalţi. Ceilalţi au ales însă, întotdeauna, miturile. Asta îţi doreşti, nu-i aşa?

Glasul i s-a umflat, şi s-a ridicat în picioare, de parcă furia vocii sale îi impunea să se ridice.

— O poveste despre crearea noastră, asemănătoare cu Geneza evreilor, cu poveştile lui Homer, cu bîlbîielile poeţilor tăi romani, Virgiliu şi Ovidiu, un ghiveci strălucitor de simboluri din care viaţa însăşi se presupune a fi izvorît. Rămăsese în picioare şi ţipa la mine, pe fruntea-i neagră se umflaseră vinişoare, gata-gata să plesnească, iar pumnul încleştat apăsa cu putere tăblia mesei. Poveştile de felul ăsta umplu toate documentele din această încăpere şi-ai să le regăseşti în felurite fragmente din imnuri şi incantaţii. Ei, tot mai vrei s-asculţi povestea? E la fel de adevărată ca oricare alta.

— Spune-mi ce vrei, i-am zis, încercînd să-mi păstrez calmul.

Nivelul ridicat al tonului său îmi rănea auzul. Am auzit larmă în încăperile învecinate. Alte creaturi, asemeni fiinţei uscăţive care mă condusese pînă aici, se agitau acolo, ascultînd.

— Ce-ar fi să începi, am rostit, pe un ton muşcător, prin a-mi mărturisi de ce ai venit la casa mea din Alexandria? Tu eşti cel ce m-a călăuzit încoace. De ce-ai făcut-o? Ca să ţipi la mine? Ca să mă blestemi fiindcă te întreb de unde ne tragem?

— Linişteşte-te.

— Ţi-aş putea cere acelaşi lucru.

M-a privit din cap pînă-n picioare, apoi a surîs. Şi-a desfăcut braţele, ca pentru a mă îmbrăţişa, ori a-mi ura bun venit, şi a ridicat din umeri.

— Vreau să-mi povesteşti despre acea întîmplare, am spus. Dacă aş şti că asta ar folosi la ceva, ţi-aş cădea în genunchi, implorîndu-te. Cum te-aş putea determina să-mi povesteşti?

Chipul său a trecut printr-o serie de transformări remarcabile. Îi simţeam gîndurile, dar nu i le auzeam, percepeam doar o urmă de umor cătrănit. Cînd, în sfîrşit, a glăsuit din nou, vocea i se îngroşase, exprima suferinţă, părea a se sufoca.

— Află, aşadar, străvechea noastră poveste: Zeul cel bun, Osiris, cel dintîi faraon al Egiptului în vremurile îndepărtate, cînd scrisul nu fusese încă inventat, a fost ucis de către oameni răi. Cînd soţia sa, Isis, i-a adunat la un loc fragmentele risipite ale trupului, el a devenit nemuritor şi, din acea clipă, a domnit peste împărăţia morţilor.

Aceasta este împărăţia lunii şi a nopţii. Lui şi marii sale zeiţe îi erau aduse sacrificii de sînge, iar el îl sorbea. Dar preoţii au încercat să-i fure taina nemuririi, astfel încît venerarea sa a devenit ea însăşi o taină, iar templele sale au ajuns a fi cunoscute numai de către cei care îl apărau de zeul soare, care, în orice clipă, ar fi putut să-l distrugă pe Osiris cu razele-i ucigătoare. Aceasta este legenda, dar e uşor să deosebeşti, în ea, adevărul de poveste. Regele străvechi descoperise ceva — sau mai degrabă, printr-o întîmplare nefericită, dăduse peste ceva — care îi oferea puteri nefireşti ce ar fi putut provoca un rău incalculabil, folosite de cei rău intenţionaţi din anturajul său, astfel încît el a transformat totul într-un ceremonial de adorare, încercînd să limiteze folosirea sîngelui puterii la cei din jurul său, care aveau să îl folosească numai paşnic, pentru magie albă, nimic altceva. Şi iată-ne aici.

— Iar Mama şi Tatăl sînt Isis şi Osiris?

— Şi da, şi nu. Ei sînt cei dintîi. Isis şi Osiris sînt numele folosite în miturile pe care le istoriseau ei sau în vechile practici ale veneraţiei de care se bucurau.

— Dar, atunci, care a fost întîmplarea? Cum s-au descoperit toate astea?

M-a privit în tăcere vreme îndelungată, apoi s-a aşezat, din nou, întorcîndu-şi privirile ca mai înainte.

— De ce să-ţi spun? m-a întrebat, dar, de astă dată, în glasul lui se putea ghici un sentiment nou, de parcă într-adevăr ar fi avut nevoie de un răspuns la această întrebare. De ce aş face-o? Dacă Mama şi Tatăl nu se ridică din nisipuri pentru a se ascunde din calea soarelui ce se iveşte deasupra orizontului, de ce să fac eu vreo mişcare? De ce să vorbesc? De ce să continuu?

M-a privit din nou.

— Deci asta s-a întîmplat, Mama şi Tatăl au căzut pradă razelor soarelui?

— Au fost lăsaţi pradă soarelui, scumpul meu Marius.

Faptul că îmi cunoştea numele m-a uimit.

— Au fost lăsaţi dinadins la soare. Mama şi Tatăl nu se mişcă niciodată de bunăvoie decît pentru a-şi şopti cîte ceva ori pentru a-i doborî pe cei mai îndrăzneţi dintre noi care cutează a se apropia, pentru că rîvnesc la sîngele lor vindecător. Ne-ar putea pune pe picioare pe toţi cei ce am fost arşi, dacă ne-ar lăsa să sorbim din sîngele vindecător.

Mama şi Tatăl există de patru mii de ani, şi, îţi dai seama, sîngele nostru devine mai puternic cu fiecare victimă, o dată cu trecerea fiecărui anotimp. Devine mai puternic chiar şi prin abstinenţă, căci de îndată ce lipsurile încetează, ne bucurăm de puteri sporite. Dar Mamei şi Tatălui nu le mai pasă de copiii lor. Iar de-acum, se pare că nu le mai pasă nici de ei înşişi. Nu e de mirare că, după patru mii de ani, şi-au dorit să vadă măcar soarele!

De la venirea grecilor în Egipt, de cînd vechile meşteşuguri au fost pervertite, nu ne-au mai vorbit. Nu ne-au îngăduit nici măcar să-i vedem clipind. Şi ce mai e de-acum Egiptul? Nimic, doar grînarul Romei. Cînd Mama şi Tatăl se încordează pentru a ne alunga, cînd vrem să le sorbim sîngele din vine, sînt tari ca fierul şi nu se dau în lături să ne rupă oasele. Iar dacă lor nu le mai pasă de nimic, de ce mi-ar mai păsa mie?

L-am studiat îndelung.

— Şi susţii, deci, că aceasta a fost cauza arderii celorlalţi? am întrebat. Faptul că Mama şi Tatăl au fost lăsaţi pradă soarelui?

A încuviinţat.

— De la ei ne vine sîngele! a răspuns el. Sîngele nostru e sîngele lor. Sîntem legaţi, şi ce li se întîmplă lor, ni se întîmplă şi nouă. Dacă ei sînt arşi, ardem şi noi.

— Sîntem legaţi de ei! am şoptit cuprins de uimire.

— Exact, scumpul meu Marius, a încuviinţat, privindu-mă, părînd că se delectează cu spaima care mă cuprinsese. Iată de ce au fost păziţi vreme de o mie de ani, iată de ce li se aduc victime ca ofrandă, iată de ce sînt veneraţi. Tot ce pătimesc

ei, îndurăm şi noi.

— Cine a făcut-o? Cine i-a lăsat dinadins la soare?

A slobozit un rîs tăcut.

— Cel care îi păzea, cel care n-a mai putut îndura, cel care purtase această povară de prea mult timp, fără să fi putut convinge pe cineva să o preia. În cele din urmă, plîngînd şi chinuindu-se, i-a scos în nisipurile deşertului şi i-a lăsat acolo, ca două statui.

— Şi soarta e înlănţuită de ei, am murmurat.

— Da. Dar, vezi tu, nu cred că cel ce îi păzea mai credea acest lucru. Pentru el, era doar o poveste veche. La urma urmei, cum îţi spuneam, erau veneraţi de către noi, aşa cum noi sîntem, la rîndul nostru, adoraţi de către muritori, şi nimeni nu îndrăznea să le facă vreun rău. Nimeni nu îndrăznea să ridice torţa pentru a vedea mai bine, dacă prin asta ne provoca durere nouă, celorlalţi. Nu. El nu mai credea în aşa ceva. I-a lăsat în deşert şi, în noaptea următoare, cînd a deschis ochii în coşciug, văzîndu-se ars, transformat într-o grozăvie pîrjolită, s-a pus pe urlat.

— Dar voi i-aţi readus sub pămînt.

— Da.

— Şi sînt şi ei, ca şi voi, înnegriţi...

— Nu, pielea lor s-a întunecat puţin, precum bronzul auriu, precum carnea rumenită-n proţap. Dar nu mai mult. Sînt frumoşi ca şi înainte, de parcă frumuseţea ar fi devenit acum moştenirea lor, de parcă ea ar fi o părticică din ceea ce le-a fost hărăzit. Privesc drept înainte, cum au privit dintotdeauna, dar nu-şi mai lasă capetele unul către celălalt, nu mai şuşotesc în convorbirile lor de taină, nu ne mai îngăduie să le bem sîngele. Cît despre victimele pe care le oferim, nu le mai posedă decît rareori şi numai cînd sînt singuri. Nimeni nu ştie cînd vor bea ori cînd vor refuza să soarbă sîngele.

Am clătinat din cap. Mă legănam cînd înainte, cînd înapoi, lumînarea îmi pîlpîia în mînă; habar n-aveam ce i-aş fi putut spune, aveam nevoie de puţin timp de gîndire.

El mi-a făcut semn să iau loc în scaunul aflat în partea opusă a mesei de scris. Fără să stau pe gînduri, i-am dat ascultare.

— Oare aşa va fi fost scris, romanule? m-a întrebat. Nu le-o fi fost oare hărăzit să moară în nisipuri, tăcuţi şi încremeniţi precum statuile răsturnate de pe soclu de către cuceritorii unui oraş, în vreme ce îl devastează? N-am fost şi noi înşine sortiţi morţii? Priveşte Egiptul. Te-ntrebi din nou ce mai e acum Egiptul? Doar grînarul Romei. Nu se cădea, aşadar, ca ei să ardă, zi după zi, în nisipuri, în vreme ce toţi din stirpea noastră ar fi pierit în flăcări, precum stelele căzătoare, de-a lungul şi de-a latul lumii?

— Unde sînt acum? m-am interesat.

— De ce vrei să ştii? De ce ţi-aş dezvălui taina? Nu pot fi sfîşiaţi în bucăţi, sînt prea puternici, vîrful unui cuţit de-abia le-ar zgîria pielea. Dar, de vei încerca să-i hăcui, ne vei hăcui pe noi toţi. Arde-i şi ne vei arde pe toţi. În schimb, oricîte-am suferi noi, ei simt doar o mică parte, căci vîrsta îi protejează. Chiar dacă am fi distruşi toţi, nu cred că lor le-ar păsa! Nici măcar nu mai par a avea nevoie de sînge. Poate că, într-adevăr, minţile lor sînt legate de ale noastre. Poate că întreaga noastră suferinţă, toată mizeria pe care o îndurăm, grozăvia sorţii acestei lumi, vine din minţile lor, în vreme ce ei visează, închişi în carapacea lor! Nu. Nu-ţi pot spune unde sînt, cum aş putea? Nu, pînă cînd nu mă voi fi hotărît că mi-e totuna, pînă cînd nu voi şti că ceasul morţii a bătut pentru noi.

— Unde sînt? am repetat.

— I-aş putea cufunda în adîncurile mării, a spus, gînditor. Pînă cînd însuşi pămîntul îi va ridica, aducîndu-i la soare, pe creasta unui val uriaş.

Nu i-am dat nici un răspuns. Îl priveam uimit de înflăcărarea căreia îi dădea glas, înţelegînd-o, dar fiindu-mi totodată milă de el.

— De ce nu i-aş îngropa în adîncurile pămîntului, mai adînc decît se strecoară

orice urmă a vieţii, lăsîndu-i să zacă acolo în tăcere, fără să-mi pese de ceea ce simt ori ceea ce gîndesc?

Cum i-aş fi putut răspunde? L-am privit doar, aşteptînd să se mai liniştească. S-a uitat la mine, şi privirea lui, întregul său chip s-a înseninat, devenind aproape încrezător.

— Spune-mi cum au devenit Mama şi Tatăl, l-am rugat.

— De ce?

— Ştii prea bine de ce. Vreau să ştiu! De ce m-ai mai căutat, dacă nu aveai de gînd să-mi spui?

— Şi ce dacă am venit la tine? Ce dacă am vrut să văd cu propriii mei ochi cum arată romanul? Vom muri cu toţii, iar tu vei muri o dată cu noi. Am vrut să ştiu cum arată noul chip al magiei noastre. La urma urmei, cine ne mai adoră în ziua de azi? Războinicii blonzi din nordul Europei? Cîţiva egipteni bătrîni în criptele tainice de dincolo de nisipuri? Nu trăim în templele Romei ori ale Greciei. N-am trăit niciodată acolo. Şi totuşi, ei celebrează mitul nostru — singurul mit — invocă numele Tatălui şi al Mamei...

— Puţin îmi pasă, am replicat. Ştii că nu-mi pasă de asta. Noi doi semănăm. N-am de gînd să mă întorc în pădurile nordului şi să creez o rasă nouă de zei pentru barbarii aceia. Dar acum sînt aici, ca să aflu ceea ce e de aflat, iar tu ai să-mi spui.

— Fie. Fiindcă tu înţelegi că nimic nu mai are vreun rost, fiindcă poţi înţelege tăcerea Mamei şi a Tatălui, am să-ţi spun. Dar ia aminte, pot oricînd să distrug, să aduc dezastrul asupra noastră. Pot oricînd să îi dau pe Mamă şi pe Tată pradă focului! Ne vom lipsi însă de iniţieri prelungi şi de vorbe meşteşugite. Vom lăsa deoparte miturile ce au pierit în nisipuri, în clipa cînd întîia rază de soare a strălucit deasupra Mamei şi a Tatălui. Am să îţi spun ce scrie în aceste pergamente pe care ni le-au lăsat Mama şi Tatăl. Pune-ţi jos lumînarea. Şi ascultă ce-ţi voi spune.

10

IATĂ ce ţi-ar dezvălui aceste pergamente, dacă le-ai putea descifra... Ele spun că două fiinţe umane, Akasha şi Enkil, au venit în Egipt dintr-o altă ţară mult mai veche. Asta se întîmpla cu mult înainte ca scrisul să fi fost născocit, înainte de înălţarea celei dintîi piramide, cînd egiptenii mai erau canibali şi îşi ucideau vrăjmaşii pentru a-i mînca.

Akasha şi Enkil i-au dezvăţat pe oameni de aceste practici. Ei erau dintre adoratorii Bunei Mame, Pămîntul, şi i-au învăţat pe egipteni cum să semene în sînul Bunei Mame şi cum să îmblînzească animalele, pentru a se folosi de carnea, laptele şi pieile acestora.

După toate probabilităţile, nu erau singuri în această întreprindere, ci, mai degrabă, ei erau conducătorii unui popor venit o dată cu ei din oraşele străvechi ale căror nume s-a pierdut acum, îngropate sub nisipurile Libanului, astfel încît chiar şi monumentele li s-au pierdut.

Oricare ar fi adevărul, aceştia doi erau conducători inimoşi, pentru care binele celorlalţi era valoarea supremă. Ei doreau ca oamenii să trăiască în pace, astfel încît cîrmuiau cu dreptate ţara care se năştea.

Poate că ar fi ajuns să intre în legendă într-o formă mai mult sau mai puţin nevinovată, dacă nu s-ar fi ivit la un moment dat tulburările din casa paharnicului regal, care au început o dată cu manifestările unui demon, ce făcea mobilele să se clatine.

Era un demon ca oricare altul, de felul celor despre care auzi oricînd vorbindu-se în orice ţară. Aceşti diavoli îi bîntuie pe cei care rămîn vreme mai îndelungată într-un anume loc. Se întîmplă să se cuibărească în trupul vreunui nevinovat şi să urle de

acolo cu un glas puternic. Uneori, îl determină pe sărmanul inocent să profereze obscenităţi şi ispite carnale la adresa celor din jur. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre asemenea lucruri?

Am încuviinţat. I-am spus că mereu apar zvonuri despre asemenea istorii. Se presupunea că un astfel de demon pusese stăpînire pe una dintre fecioarele vestale de la Roma. Aceasta se apucase să facă propuneri murdare celor din jur, înroşită la chip. Apoi leşinase. Cum-necum, demonul fusese alungat, pînă la urmă, din trupul ei.

— Eu am fost însă de părere că fata era, pur şi simplu nebună, am spus. Ca să zic aşa, nu era născută pentru a fi o vestală fecioară...

— Sigur că da! a exclamat rînjind ironic. Şi eu aş fi fost de aceeaşi părere, şi la fel ar fi fost orice om de bună credinţă din Alexandria de deasupra capetelor noastre. Totuşi, asemenea istorii continuă să circule. Şi dacă ele sînt remarcabile prin ceva, e prin faptul că nu afectează cursul evenimentelor vieţii oamenilor. Aceşti demoni bîntuie vreo casă sau o persoană, apoi sînt daţi uitării, şi iată-ne ajunşi de unde am pornit.

— Exact, am remarcat la rîndul meu.

— Dar cele despre care îţi povesteam adineauri se petreceau în vremea vechiului Egipt, cînd oamenii se temeau de tunete şi îşi mîncau morţii, pentru a le sorbi, astfel, sufletele.

— Înţeleg, am încuviinţat.

— Iar atunci, bunul rege Enkil s-a hotărît să înfrunte el însuşi demonul care pătrunsese în casa paharnicului său. Tulburase armonia, spunea el. Vrăjitorii regelui l-au implorat, desigur, pe acesta, să fie lăsaţi să se ocupe ei de alungarea demonului. Dar acest rege voia să facă bine tuturor. Avusese o viziune în care îi văzuse pe toţi oamenii uniţi întru bine, strîngîndu-şi laolaltă puterile în una şi aceeaşi direcţie divină. Avea să vorbească demonului, avea să încerce să îi înfrîngă forţa, spre binele tuturor. Şi numai dacă el avea să eşueze, va încuviinţa alungarea demonului.

S-a dus, aşadar, la casa paharnicului său. Aici, mobilele erau date de pereţi, amforele zăceau sparte, iar uşile se trînteau întruna. I-a vorbit demonului şi l-a îndemnat să-i răspundă. Însoţitorii săi au luat-o la fugă înspăimîntaţi.

A trecut o noapte întreagă pînă cînd regele s-a hotărît să iasă din casa bîntuită. Aducea cu el veşti surprinzătoare:

"Demonii precum acesta sînt smintiţi şi copilăroşi, le-a spus vrăjitorilor săi, dar le-am studiat purtarea şi am aflat de ce sînt atît de furioşi. Sînt nebuni de mînie pentru că nu au trup şi nu pot să simtă, aşa cum simţim noi. Îi fac pe nevinovaţi să zbiere murdării, căci ritualurile iubirii şi pasiunii n-au cum să le cunoască altfel. Pot face să se mişte membrele, dar nu le pot stăpîni cu adevărat, şi de aceea sînt obsedaţi de carnea pe care nu o pot invada. Cu puterile lor destul de slabe se încrîncenează asupra obiectelor şi îşi fac victimele să ţopăie şi să se zvîrcolească. Această nostalgie după carnal se află la baza furiei lor, ea constituie blestemul sorţii lor."

Spunînd aceste cuvinte, a vrut să se închidă din nou în odăile bîntuite, pentru a afla mai multe lucruri.

De data aceasta însă, soţia sa s-a împotrivit dorinţei lui. Nu avea să-l lase să mai intre la demoni. I-a cerut să se privească în oglindă. În cele cîteva ore cît stătuse singur în acea casă, îmbătrînise vizibil.

El însă a refuzat să-i dea ascultare şi, văzînd acest lucru, ea i s-a alăturat şi împreună s-au închis înăuntru. Cei ce rămăseseră în jurul casei au auzit zgomotul obiectelor sfărîmate, zeci de bubuituri, şi au început a se teme că, în curînd, aveau să-şi audă regele şi regina zbierînd cu glas de strigoi. Larma dinăuntru devenea tot mai înspăimîntătoare. În pereţi au apărut crăpături.

Cu toţii s-au împrăştiat, speriaţi, cu excepţia cîtorva oameni vicleni, cărora le venise o idee. Încă de la începutul domniei celor doi, aceştia fuseseră duşmanii regelui şi ai reginei. Erau bătrîni războinici care conduseseră campaniile egiptenilor

pentru carne omenească şi se săturaseră de bunătatea regelui, de Mama cea Bună, de grădinărit şi alte asemenea. Vedeau în această aventură cu nălucile doar una dintre aiurelile deşarte ale regelui, care însă le oferea un prilej nesperat pentru a-şi pune în aplicare intenţiile. La căderea nopţii, s-au strecurat în casă. Nu se temeau de strigoi, aşa cum nici jefuitorii de morminte din Egiptul zilelor noastre nu se tem de spiritele faraonilor. Credeau în ei, în strigoi, dar nu îndeajuns pentru ca această credinţă să fie mai presus decît lăcomia.

Văzîndu-i pe Enkil şi Akasha în mijlocul încăperii pline de obiecte zburătoare, s-au repezit şi l-au înjunghiat pe rege, cum au făcut senatorii voştri romani cu Caesar. Au ucis prin înjunghiere şi pe singurul martor al crimei, pe soţia regelui. Atunci, regele a strigat, disperat:

"Nu! Ce-aţi făcut, nebunilor? Le-aţi oferit strigoilor o cale de a pătrunde înăuntru! Le-aţi deschis drumul spre trupul meu! Nu vedeţi?"

Ticăloşii însă au fugit, convinşi că regele avea să moară împreună cu regina, care se tîra în genunchi, ţinînd în mîini capul soţului ei. Amîndoi sîngerau din răni nenumărate.

Conspiratorii au stîrnit apoi populaţia. Cu toţii au aflat că regele fusese ucis de către strigoi. Ar fi trebuit să lase demonii în seama vrăjitorilor săi, aşa cum ar fi procedat oricare alt rege. Purtînd torţe, mulţimea s-a îndreptat către casa bîntuită, care, dintr-odată, se cufundase într-o linişte profundă.

Conspiratorii i-au îndemnat pe vrăjitori să intre, dar aceştia s-au temut.

"Atunci vom intra noi, să vedem ce s-a întîmplat", au zis aceştia, deschizînd larg uşile.

Regele şi regina stăteau, calmi acolo, privindu-i. Toate rănile li se vindecaseră. Ochii lor căpătaseră o strălucire irizată, iar pielea un luciu alb. Părul le sclipea magnific. Au ieşit din casă. Conspiratorii au fugit înspăimîntaţi. Regele şi regina au liniştit poporul şi preoţii şi s-au dus la palat.

Deşi nu s-au destăinuit nimănui, ştiau ce li se întîmplase. Demonul pătrunsese în trupurile lor, prin rănile deschise, în clipele cînd viaţa li se scurgea şi li se infiltrase în sînge în clipa crepusculară a ultimelor bătăi ale inimii. Aceasta fusese poate substanţa după care tînjise dintotdeauna în dezlănţuirile sale, substanţa pe care încerca să o smulgă victimelor sale în zbaterile lor. Nu reuşise însă niciodată să îşi rănească victima îndeajuns înainte de a o răpune. Acum însă se afla în sînge, care nu era numai demonul ori numai lichidul vital al regelui şi al reginei, ci o combinaţie a celor două elemente sau, mai degrabă, ceva cu totul nou.

Din rege şi regină, nu mai rămăsese decît ceea ce era irigat, stăpînit, de acest sînge. Trupurile lor erau, în toate privinţele, moarte. Dar sîngele curgea prin creierele lor, prin inimă şi prin piele, astfel încît inteligenţa regelui şi a reginei rămăsese vie. Sufletele lor, dacă-mi îngădui să mă exprim astfel, rămăseseră în trupuri după moarte, la fel cum ni se întîmplă şi nouă, deşi nu ştim de ce se întîmplă asta. Deşi demonul din sînge nu poseda propria minte, aşa cum nu poseda nici o însuşire pe care regele şi regina să o fi descoperit, prin curgerea sa crea gînduri. El adăuga facultăţilor lor mintale propria putere spirituală, astfel încît celor doi le era dat să audă gîndurile muritorilor de rînd, să simtă şi să înţeleagă lucruri ascunse acestora.

Aşadar, demonul dăruise în aceeaşi măsură în care luase, iar regele şi regina deveniseră de acum fiinţe noi. Nu mai puteau să mănînce mîncare, nu mai puteau să crească, nu mai puteau să aibă copii, dar le era dat să simtă cu o intensitate înspăimîntătoare. La rîndul său, demonul căpătase ceea ce îşi dorise dintotdeauna: un trup în care să trăiască, o cale spre a se afla în lume, o posibilitate de a *simţi.*

Apoi, cei doi au făcut o descoperire înfiorătoare: pentru a păstra viaţa în trupurile lor, sîngele se cerea a fi hrănit. Şi nu-i era de folos în acest scop decît materia din care era alcătuit: sîngele. Avea nevoie de mai mult sînge, pentru a anima membrele care îi procurau senzaţii atît de îmbătătoare, mereu mai mult sînge, de care nu se mai

sătura.

Dar, ah, cea mai puternică dintre senzaţii era chiar sorbirea prin care se reîmprospăta, cu care se hrănea, datorită căreia devenea mai puternic. În clipa în care sorbea, simţea limpede moartea victimei şi-i obliga inima să-i scuipe tot sîngele afară din trup cu o violenţă atît de mare, încît inima se oprea.

Demonul îi luase în stăpînire pe rege şi pe regină. Deveniseră băutori de sînge. N-avem de unde să ştim dacă demonul era conştient. Cei doi erau însă conştienţi de prezenţa demonului şi de faptul că nu aveau cum să scape de el, căci dacă reuşeau acest lucru, aveau să moară, trupurile lor fiind deja moarte. Curînd au aflat că trupurile lor animate de fluidul demonic nu puteau să reziste la căldura focului ori la arşiţa soarelui. Păreau la fel de fragili precum nişte flori pe care vipia deşertului le putea preface în scrum cît ai clipi din ochi. Sîngele lor era atît de volatil, încît puţină căldură îl aducea numaidecît la punctul de fierbere, astfel distrugînd fibrele ţesuturilor pe care le iriga.

Se spune că în acele timpuri ale începuturilor, nu puteau suporta nici măcar lumina artificială strălucitoare, iar în apropierea focurilor din vatră, pielea lor începea să fumege.

Oricum va fi fost, deveniseră fiinţe, iar gîndurile lor erau acum cu totul altele; încercau să înţeleagă ceea ce constatau şi să îşi dea seama ce aveau de făcut.

Nu toate descoperirile lor au fost notate. Tradiţia scrisă ori nescrisă nu menţionează nimic despre clipa în care s-au hotărît întîia oară să nu se mai hrănească o vreme şi nici nu explică metoda încetăţenită de hrănire, faptul că sîngele victimei trebuie sorbit pînă în clipa crepusculară a pragului morţii, căci, altfel, sîngele demonic nu va putea fi stăpînit.

Tradiţia orală ne spune că regele şi regina au încercat să ţină secret ceea ce li se întîmplase. Dar lipsa lor în timpul zilei a trezit suspiciuni, căci nu îşi mai puteau îndeplini îndatoririle religioase faţă de poporul lor.

Aşa se face că, încă înainte ca ei să îşi fi limpezit minţile pe deplin, s-au văzut constrînşi să încurajeze populaţia să o venereze pe Mama cea Bună la lumina lunii.

N-aveau însă cum să se apere de conspiratori, care nu reuşiseră încă să le înţeleagă miraculoasa vindecare şi căutau din nou să îi înlăture. În ciuda tuturor măsurilor de prevedere pe care le-au luat, atacul s-a săvîrşit. Puterea regelui şi a reginei i-a copleşit pe conspiratori, dar, mai presus de aceasta, ei au fost înspăimîntaţi de faptul că orice rană i-ar fi provocat regelui sau soaţei sale, aceasta se vindeca, prin minune, pe dată. Într-un tîrziu, au reuşit să-i taie regelui un braţ, dar acesta şi l-a lipit la loc.

Văzînd aceasta, conspiratorii au fugit.

De-a lungul tuturor atacurilor şi luptelor care au avut loc, secretul a ajuns, de la duşmanii regelui, la urechile preoţilor.

De-acum, nici unul dintre ei nu mai dorea pieirea regelui şi a reginei. Ar fi vrut să îi ia prizonieri şi să le smulgă taina nemuririi. Au încercat să le soarbă sîngele, dar cele dintîi încercări de acest fel au eşuat.

Cei ce băuseră sîngele regelui şi al reginei nu o făcuseră cînd se aflau în pragul morţii, astfel încît au devenit creaturi hibride, jumătate oameni, jumătate zei, şi au pierit în chinuri groaznice. Unii însă au avut norocul să reuşească. Poate că îşi goliseră mai întîi trupul de sînge. Istoria nu ne spune nimic precis. Însă în vremurile ce au urmat, aceasta a devenit una dintre căile de a fura sîngele.

Poate că înşişi Mama şi Tatăl au ales să facă prozeliţi. Poate că, măcinaţi de singurătate şi de frică, au ales să dezvăluie taina unor supuşi credincioşi, demni de încredere. Din nou, nu ştim nimic sigur. Oricum va fi fost, cert e că au apărut şi alţi băutori de sînge, iar metoda de a-i crea s-a răspîndit.

Documentele ne spun că Mama şi Tatăl s-au hotărît să îşi accepte soarta. Au încercat să găsească o raţiune în cele întîmplate, şi au ajuns la concluzia că simţurile

lor ascuţite trebuiau, cu siguranţă, să slujească unui zeu. Mama cea Bună îngăduise ca toate acestea să se întîmple, nu-i aşa?

Era nevoie ca tot ce se săvîrşise în taină să fie sanctificat şi cuprins între nişte limite, căci altfel întregul Egipt ar fi devenit o rasă de demoni băutori de sînge ce ar fi împărţit lumea în cei ce beau sîngele şi cei ce trăiesc numai pentru a-l dărui, o tiranie care, o dată instaurată, n-ar mai fi putut să fie doborîtă în veci de către oamenii de rînd.

Aşa se face că bunul rege şi soţia lui au ales calea ritualului, calea mitului. S-au văzut pe ei înşişi ca pe nişte întruchipări ale lunii ce creşte şi descreşte, iar în sorbirea sîngelui au desluşit întruparea zeului care acceptă sacrificiul. Şi-au folosit puterile pentru a profeţi şi a judeca. S-au închipuit acceptînd ei înşişi sîngele menit zeului care, altfel, s-ar fi prăbuşit din altar. Au înveşmîntat în simboluri şi mistere ceea ce nu puteau îngădui să se răspîndească şi s-au ascuns de ochii muritorilor de rînd în temple, spre a fi veneraţi de către cei ce aveau să le aducă ofrandele de sînge. Au luat asupra lor sacrificiile ce fuseseră făcute dintotdeauna pentru bunăstarea pămîntului. Au băut sîngele inocenţilor, al proscrişilor şi al răufăcătorilor, în numele Mamei şi al binelui.

Au pus în circulaţie povestea lui Osiris, inspirată, în parte, de chinurile pe care le îduraseră ei înşişi: atacul conspiratorilor, vindecarea, nevoia de a trăi în împărăţia întunericului, imposibilitatea lor de a trăi la lumina soarelui, lumea de dincolo de viaţă. Au grefat toate acestea pe legendele mai vechi despre zeii ce se înalţă şi cad în numele iubirii lor pentru Mama cea Bună, mituri existente şi în ţara din care veniseră ei.

Erau deja bătrîni cînd cel dintîi faraon şi-a clădit piramida. Cele dintîi mărturii scrise îi amintesc fragmentar şi ciudat.

Aşa au ajuns la noi aceste poveşti.

Alţi o sută de zei au dormit în Egipt, precum în alte ţinuturi. Adorarea Mamei şi a Tatălui, a celor ce beau sînge a rămas însă la fel de puternică şi de tainică, un cult ai cărui credincioşi ascultau glasul tăcut al zeilor şi le visau visele.

Nu ştim cine au fost cei dintîi prozeliţi ai Mamei şi ai Tatălui. Ştim doar că aceştia au răspîndit religia în insulele mării celei mari, în ţara celor două fluvii şi în pădurile din nord. Pretutindeni, zeii lunii s-au înstăpînit şi şi-au folosit puterile pentru a privi în sufletele oamenilor. În perioadele dintre sacrificii, în posturi, mintea zeului putea părăsi trupul, călătorind prin ceruri; astfel, zeul învăţa mii de lucruri noi. Muritorii cu sufletele curate veneau la mormintele sfinte şi ascultau glasul zeului, iar acesta asculta gîndurile lor.

Dar chiar înainte ca eu să mă fi născut, în urmă cu vreo mie de ani, aceasta era o poveste străveche şi deja incoerentă. Ei, zeii lunii, domniseră în Egipt vreme de trei mii de ani. Religia lor fusese însă, în permanenţă, supusă vicisitudinilor istoriei.

Cînd preoţii egipteni s-au închinat zeului soare, Amon Ra, ei au deschis criptele zeilor lunii, lăsînd razele fierbinţi să îi prefacă în scrum. Mulţi din stirpea noastră au pierit atunci. La fel s-a întîmplat cînd cei dintîi războinici barbari au intrat călare în Grecia, devastînd sanctuarele şi ucigînd ceea ce nu erau în stare să înţeleagă.

Acum, oracolul bîlbîit din Delphi stăpîneşte acolo unde odinioară stăpînii eram noi, iar pe locurile noastre au fost înălţate statui. Religia noastră trage să moară în pădurile nordului, de unde vii tu însuţi, printre acei care încă mai adapă altarele cu sîngele răufăcătorilor, şi, de asemenea, prin satele mărunte ale Egiptului, unde cîte un preot adăposteşte zeul în criptă, îngăduindu-le credincioşilor să-i aducă răufăcători, căci n-ar putea sacrifica inocenţi fără a trezi bănuieli; de altfel, ticăloşi au fost şi vor fi întotdeauna destui. Departe, în junglele Africii, prin preajma ruinelor unor oraşe de care nimeni nu-şi mai aduce aminte, mai sîntem şi-n ziua de azi ascultaţi.

Dar istoria noastră e plină de poveşti despre nelegiuiţi, băutori de sînge care n-ascultă de sfaturile nici unei zeiţe şi şi-au folosit dintotdeauna puterile aşa cum le-a

trecut prin minte.

Trăiesc la Roma, la Atena, în toate cetăţile Imperiului, cei ce nu se pleacă în faţa nici unei legi a binelui şi răului şi care se folosesc de durerile lor pentru a-şi îndeplini propriile scopuri.

Dar şi ei au murit în chip la fel de groaznic în arşiţa flăcărilor, şi dacă vreunul a supravieţuit, probabil că habar nu are de ce a fost supus cumplitului pîrjol şi n-are cum să afle că Mama şi Tatăl au fost lăsaţi pradă razelor soarelui.

A TĂCUT.

A încercat să îmi ghicească reacţia. Era linişte în bibliotecă şi dacă vreunul dintre ceilalţi mai bîntuia dincolo de ziduri, nu-l puteam auzi.

— Nu cred o iotă din ce mi-ai îndrugat, am spus.

S-a holbat la mine stupefiat vreme de o clipă, după care a izbucnit în hohote de rîs. A rîs şi a rîs.

Cuprins de un acces de furie, am părăsit biblioteca, am străbătut încăperile templului şi am urcat prin tunelul ascendent, ajungînd, în cele din urmă, afară, în stradă.

11

NU-MI stătea în fire să plec furios, să întrerup o întrevedere. Nu făcusem niciodată aşa ceva în vremea cînd eram un muritor de rînd. Dar, precum ţi-am spus, eram în pragul nebuniei, cel dintîi acces de nebunie pe care sîntem sortiţi cu toţii să-l îndurăm, mai ales atunci cînd am fost făcuţi ceea ce sîntem fără voia noastră.

M-am întors în căsuţa mea de lîngă marea bibliotecă a Alexandriei şi m-am trîntit pe pat de parcă aş fi putut cu adevărat să adorm, îndepărtîndu-mă de toate acestea.

"Ce aiureală idioată", mi-am şoptit în sinea mea.

Însă, cu cît mă gîndeam mai mult la cele ce-mi fuseseră povestite, cu atît sensurile acestei istorii îmi deveneau tot mai evidente. Mi se părea logic ca un lucru ciudat din sîngele meu să mă constrîngă să beau sînge. Era destul de logic ca acest lucru să îmi ascută simţurile, păstrîndu-mi trupul — o imitaţie doar a unui trup omenesc — în stare de funcţionare, deşi firesc ar fi fost ca el să înceteze a mai trăi. Era destul de logic ca acest lucru, acest "ceva" să nu-şi aibă propria minte, şi totuşi, să deţină asemenea puteri; era o alcătuire de forţe avîndu-şi propria dorinţă de a trăi.

Mi se părea chiar că legătura noastră, a tuturor, cu Mama şi Tatăl avea un sens, căci, la urma urmei, lucrul acela era pur spiritual şi nu avea limite trupeşti decît pe acelea ale trupurilor pe care pusese stăpînire. Lucrul acela era butucul de viţă, tulpina, iar noi eram florile împrăştiate la distanţe mari, şi totuşi legate prin lăstarii mlădioşi risipiţi în lumea întreagă.

Iată de ce noi, zeii, ne puteam auzi atît de bine unii pe alţii, iată de ce ştiusem cu siguranţă că ceilalţi se aflau în Alexandria înainte ca vreunul dintre ei să mă fi căutat. Iată cum îmi dăduseră ei de urmă în căsuţa mea şi reuşiseră să mă conducă la uşa secretă.

Fie. Poate că era adevărat. Şi *fusese,* într-adevăr, un accident, o întîmplare, amestecul dintre o forţă fără nume şi un trup omenesc, care dusese la crearea noii fiinţe, cum o numise cel vîrstnic.

Şi totuşi... Nu-mi plăcea.

Toate acestea mă revoltau, deoarece eu mă simţeam a fi cineva, un individ, o fiinţă aparte, avînd un simţ pronunţat al propriilor mele drepturi şi prerogative. Nu reuşeam să accept că nu eram decît gazda unei entităţi stranii. Mă simţeam a fi în continuare Marius, indiferent de ceea ce păţisem.

În cele din urmă, nu mi-a rămas decît o unică idee în minte: dacă eram legat de această Mamă şi de acest Tată, atunci trebuia să îi văd, pentru a mă asigura că erau în siguranţă. N-aş fi putut să trăiesc mereu cu spaima că aş putea să mor în orice clipă din cauza unei şmecherii alchimice pe care nu o puteam controla şi înţelege.

Nu m-am mai întors însă în templul subpămîntean. Mi-am petrecut următoarele cîteva nopţi adăpîndu-mă cu sînge, pentru a-mi îneca gîndurile negre. La ceasurile serii, mă repezeam la biblioteca cea mare a Alexandriei, unde citeam, aşa cum făcusem întotdeauna.

CU TIMPUL, o parte din nebunia mea s-a risipit. Am încetat să mai tînjesc după familia mea muritoare. Mi-a pierit furia acumulată împotriva acelei fiinţe blestemate din templul din beci şi mi-am concentrat gîndurile asupra noilor mele puteri. Aveam să trăiesc veacuri de-acum încolo: aveam să cunosc răspunsul la tot soiul de întrebări. Aveam să devin, cu trecerea timpului, o conştiinţă permanentă a lumii! Şi, atîta timp cît voi continua să ucid numai ticăloşi, îmi voi putea stăpîni setea de sînge, aveam să mi-o astîmpăr, chiar. Şi cînd va fi venit vremea, aveam să îmi creez tovarăşi, aşa cum se cuvenea.

Ce-mi rămăsese, aşadar, de făcut? Trebuia să mă întorc la cel vîrstnic şi să aflu unde îi ascunsese pe Mama şi pe Tatăl. Să văd cu proprii-mi ochi aceste creaturi. Să fac eu însumi ceea ce vîrstnicul ameninţase că va face, să-i cufund atît de adînc, încît nici un muritor să nu-i poată găsi vreodată, pentru a-i expune luminii.

Mi-era uşor să gîndesc toate acestea, mi-era uşor să mi-i închipui.

La cinci nopţi după ce mă despărţisem de cel vîrstnic, cînd toate aceste gînduri avuseseră timp să se işte şi să se dezvolte în mine, zăceam în iatacul meu, scăldat în luminile palide aruncate de opaiţ prin pînza translucidă care îmi învăluia patul. În lumina filtrată, aurie, ascultam zgomotele înfundate ale oraşului adormit, alunecînd în vise confuze. Mă întrebam dacă cel vîrstnic va mai veni la mine, dezamăgit că nu mă întorsesem; pe măsură ce acest gînd se limpezea, mi-am dat seama că, din nou, cineva se oprise în pragul uşii.

Cineva mă pîndea. Îi simţeam prezenţa. Nu trebuia decît să-mi întorc capul şi aş fi văzut cine era persoana respectivă. De acum, în partida mea cu cel vîrstnic, eu eram cel care deţinea atuurile. Aveam de gînd să îi spun: "Te-ai săturat deci de singurătate şi dezamăgire şi-ai hotărît să-mi spui mai multe? De ce nu te întorci la tăcerea ta, care-i răneşte atît de adînc pe tovarăşii tăi cei pîrjoliţi, pe cei din fraternitatea cenuşii?" Fireşte, n-aş fi rostit niciodată asemenea cuvinte, dar îmi făcea plăcere să-l las să-mi asculte aceste gînduri, dacă el era, într-adevăr, cel ce se oprise în pragul uşii.

Cel ce era acolo nu se mai hotăra să plece.

Încetişor, mi-am îndreptat privirile către uşă şi am descoperit cu uimire că acolo se afla o femeie nespus de frumoasă. Nu era însă o femeie oarecare, ci o egipteancă avînd pielea de un bronz magnific, împodobită cu măiestrie şi îmbrăcată, precum reginele din vechime, într-o ţesătură fină de in. Părul negru îi cădea pînă pe umeri, iar în el erau împletite fire subţiri de aur. Părea că emană o forţă imensă, care-i vestea, poruncitoare, prezenţa în această încăpere minusculă, lipsită de importanţă.

M-am ridicat şi-am dat la o parte vălurile. Lămpile din odaie s-au stins. În penumbră, am văzut fumul lor înălţîndu-se în fuioare cenuşii, ca nişte şerpi, ondulînd către tavan, dispărînd de îndată ce îl atingeau. Ea rămăsese locului, iar puţina lumină ce pătrundea de afară îi contura chipul lipsit de expresie, strălucind pe suprafaţa bijuteriilor de la gîtul ei şi-n ochii-i mari, migdalaţi. Cu glasu-i tăcut, mi-a spus:

Marius, scoate-ne din Egipt.

Apoi a dispărut.

Nu-mi mai puteam stăpîni bătăile inimii. Am alergat în grădină, căutînd-o. Am

sărit peste zidul împrejmuitor şi m-am trezit, singur, pe o ulicioară pustie, nepavată.

Am luat-o la fugă înspre cartierul străvechi, unde descoperisem intrarea în templu. Voiam să-l aflu pe cel vîrstnic şi să-i spun că trebuia să mă ducă la ea, că o văzusem mişcîndu-se, că-mi vorbise, că venise la mine! Deliram însă! O dată ajuns la poarta templului, am ştiut că n-aveam nevoie să cobor, că, dacă aveam să părăsesc oraşul, afundîndu-mă în adîncurile pustiei, aveam să o găsesc. Ea însăşi mă va călăuzi înspre locul în care se afla.

În ceasul care a urmat, mi-am adus aminte de forţa şi viteza cu care alergasem prin pădurile Galiei şi pe care, de atunci, nu le mai folosisem. Am părăsit oraşul către locul în care stelele dădeau unica geană de lumină şi-am tot mers pînă cînd am dat de un templu în ruine. Am început să sap în nisip. Chiar de-ar fi fost mai mulţi, nişte muritori ar fi avut nevoie de multe ore pentru a descoperi lespedea ce ascundea intrarea. Eu însă am dat foarte curînd de ea şi-am ridicat-o singur, ceea ce muritorii n-ar fi fost în stare să facă.

Treptele întortocheate şi coridoarele prin care am trecut nu erau luminate. Mi-am blestemat graba, căci nu mă gîndisem să iau cu mine o lumînare, în clipa de stupefacţie care urmase vederii ei şi mă repezisem pe urmele ei ca un îndrăgostit.

— Ajută-mă, Akasha, am şoptit.

Am întins mîinile înainte şi-am încercat să-mi stăpînesc fireasca spaimă de întunericul în care mă simţeam ca orb.

Mîinile-mi au atins ceva tare, aflat chiar în faţa mea. M-am oprit, încercînd să-mi recapăt răsuflarea, încercînd să mă stăpînesc. Apoi mîinile au pipăit ceea ce se afla acolo şi au desluşit, parcă, conturul obrazului unei statui, apoi umărul şi braţul. Nu era însă o statuie, căci era alcătuit din ceva ce nu semăna cu piatra. Cînd mîna mea i-a atins chipul, buzele s-au dovedit ceva mai moi decît restul. M-am retras, înfiorat.

Îmi auzeam bătăile inimii. Simţeam umilinţa laşităţii. Nu îndrăzneam să rostesc numele Akasha. Ştiam că ceea ce mîna-mi atinsese erau formele unui bărbat. Era Enkil.

Mi-am închis ochii, încercînd să-mi fac curaj, să născocesc un plan de acţiune care să nu fie doar un du-te-vino nebunesc. În clipa aceea am auzit un pîrîit sec şi, prin pleoapele coborîte, am desluşit lumina.

Cînd am deschis ochii, mi-a fost dat să văd o torţă pîlpîind pe peretele de dincolo de el. Silueta lui neagră se afla în faţa mea şi ochii îi străluceau în semiîntuneric. Mă privea fără să-mi pună vreo întrebare. Pupilele-i negre se conturau clar în lumina cenuşie, difuză. În rest, părea lipsit de viaţă, mîinile-i atîrnau pe lîngă trup. Era împodobit la fel ca şi ea; purta hainele unui faraon, iar în păr îi străluceau şuviţe de aur. Pielea lui părea a fi de bronz, rumenă, după cum spusese cel vîrstnic. Cum stătea şi mă privea astfel, încremenit şi tăcut, părea o întruchipare a ameninţării.

În încăperea lipsită de ornamente, ce se întrezărea dincolo de el, am zărit-o, aşezată pe o laviţă de piatră, cu capul uşor plecat, cu mîinile atîrnînd, de parcă ar fi fost un trup lipsit de viaţă. Inul tunicii ei era murdar de nisip, la fel şi picioarele-i încălţate-n sandale. Privirea îi era aţintită în gol, drept înainte. Atitudinea perfectă a morţii.

Ca o santinelă pe calea regală a mormîntului, el îmi bloca trecerea.

N-am auzit nimic dinspre ei, cum n-ai auzit nici tu atunci cînd ai intrat în odaia lor, aici, pe insulă. Am crezut că spaima mă va ucide.

Totuşi, tunica-i de in şi picioarele îi erau pline de nisip. Venise, într-adevăr, să mă vadă! Venise!

Cineva pătrunsese pe coridorul pe care îl lăsasem în urmă. Cineva gîfîia înapoia mea, în tunel, şi, întorcîndu-mă, l-am văzut pe unul dintre cei arşi. Era mai degrabă un schelet ambulant.

I se vedeau gingiile negre, iar colţii îi zgîriau buza de jos, acoperită de o pieliţă precum cea a strugurilor negri.

Am înghiţit în sec, văzîndu-i membrele osoase, picioarele jigărite şi braţele ce stăteau să-i cadă la fiecare pas. S-a îndreptat către noi, dar nu părea să mă fi remarcat. Şi-a ridicat mîinile, arătînd spre Enkil.

— Nu, nu, înapoi în odaie! a şoptit cu un glas hîrîit. Nu, nu! spunea, şi fiecare silabă pe care o rostea părea că îl epuizează.

Braţele lui descărnate au atins silueta încremenită. Nu a reuşit să o urnească.

— Ajută-mă! mi-a zis. S-au mişcat. De ce s-au mişcat? Convinge-i să se întoarcă. Cu cît se mişcă mai mult, cu atît e mai greu să-i lămureşti să se întoarcă.

L-am privit pe Enkil şi-am simţit groaza pe care-ai încercat-o şi tu la vederea statuii vii care, în aparenţă, nu putea sau nu voia să se mişte. Pe măsură ce îl priveam, spectacolul devenea tot mai oribil, căci epava înnegrită zbiera şi se agăţa acum de Enkil, incapabil să-l urnească din loc. Văzînd cum fiinţa aceasta se chinuia, încercînd să mişte stana aceea de piatră, încît era de mirare că nu se prăbuşea, răpusă de efort, în vreme ce Enkil, care arăta exact ca un zeu, nici nu se gîndea să-l ajute, am simţit că nu mai puteam îndura.

— Ajută-mă! a gemut sărmana vietate. Du-l înapoi în odaia lui. Du-l înapoi, acolo unde-i e locul.

Cum aş fi putut face aşa ceva? Cum să ating fiinţa aceea? Cum să-l forţez să intre acolo unde el nu voia?

— Totul va fi bine, dac-ai să mă ajuţi, a grăit creatura. Vor fi împreună, în pace. Împinge-l! Ah, priveşte, priveşte ce s-a întîmplat cu ea. Priveşte.

— La naiba, fie! am şoptit şi, cuprins de ruşine, am încercat.

Mi-am pus din nou mîinile pe trupul lui Enkil şi am împins.

Era încă imposibil. Puterea mea nu valora nimic în acel context, iar pîrjolitul începea să mă enerveze şi mai mult cu icnetele şi gîfîiturile lui opintite, lipsite de sens.

Deodată însă, l-am văzut cum încremeneşte, se împiedică şi, întinzîndu-şi înainte mîinile sale scheletice, se dă înapoi.

— Ce s-a întîmplat cu tine? l-am întrebat, străduindu-mă să n-o iau la fugă urlînd.

Curînd însă am văzut despre ce era vorba.

Akasha apăruse în spatele lui Enkil. Stătea chiar în spatele lui şi mă privea peste umărul său. I-am văzut vîrfurile degetelor aşezîndu-se pe braţele musculoase ale tovarăşului său. Ochii îi erau la fel de goi şi de frumoşi ca mai înainte. Dar ea îl determina să se mişte. Era un adevărat spectacol să priveşti aceste două fiinţe mişcîndu-se de bună voie. El se dădea înapoi încetişor, cu picioarele-i de-abia atingînd pămîntul, acoperind-o cu trupul său pe Akasha, astfel încît nu-i vedeam decît mîinile şi ochii.

Am clipit scurt, încercînd să-mi limpezesc gîndurile.

Stăteau din nou pe laviţă, amîndoi, în postura în care i-ai văzut şi tu în noaptea aceasta.

Creatura arsă era gata să se prăbuşească. Căzuse în genunchi, dar nu era nevoie să-mi explice de ce. Îi găsise de multe ori în diferite poziţii, dar nu fusese niciodată martor la mişcările lor. Iar pe ea n-o văzuse niciodată aşa.

Eram copleşit de faptul că ştiam care era motivul pentru care ea arăta astfel: venise la mine! Însă, la un moment dat, orgoliul şi entuziasmul meu au făcut loc tristeţii devastatoare şi, în cele din urmă, disperării.

Am început să plîng. M-am pus pe un plîns nestăpînit, cum nu o mai făcusem de cînd mă aflam în temniţa din dumbravă împreună cu bătrînul zeu, de cînd blestemul, acest blestem luminos şi măreţ, se abătuse asupră-mi. Plîngeam, cum ai plîns şi tu cînd i-ai văzut întîia oară. Le plîngeam încremenirea şi singurătatea. Plîngeam pentru acest loc mizerabil în care se aflau, privind în gol, ori stînd în întuneric, în vreme ce, la suprafaţă, Egiptul se stingea încet.

Zeiţa, mama, creatura aceea sau ce va fi fost ea, născătoarea smintită, tăcută ori

neajutorată, se uita la mine. Eram convins că nu era o iluzie. Ochii ei umezi, cu strălucirea lor biciuitoare, erau aţintiţi asupra mea. Şi, din nou, i-am auzit glasul, lipsit însă de puterea de adineauri, era doar un gînd fugar, aflat dincolo de orice limbaj, în mintea mea.

Scoate-ne din Egipt, Marius. Cel vîrstnic are de gînd să ne distrugă. Apără-ne, altfel, vom pieri aici.

— Vor sînge? a chelălăit pîrjolitul. S-au mişcat fiindcă au nevoie de o ofrandă?

— Du-te şi adu-le o victimă, i-am zis.

— Nu pot s-o fac acum. N-am putere. Iar ei refuză să-mi dea sîngele vindecător. Dacă mi-ar îngădui să iau doar cîteva picături, carnea mea arsă s-ar reface, sîngele meu s-ar împlini din nou, şi le-aş aduce cel mai măreţ sacrificiu...

Micul său discurs avea însă o doză de nesinceritate în el, căci *ei* nu-şi mai doreau, de-acum, sacrificii măreţe.

— Încearcă din nou să le bei sîngele, l-am îndemnat, mînat de oribilu-mi egoism.

Voiam doar să văd ce are să se întîmple.

Spre ruşinea mea, el mi-a dat ascultare şi s-a apropiat, închinîndu-se şi smiorcăindu-se, implorîndu-i să-i dea sîngele lor cel preaputernic, ca arsurile să i se tămăduiască mai repede, spunîndu-le că el era nevinovat, nu el era cel care îi scosese în nisipuri, ci vîrstnicul era acela; îi ruga, îi implora să-i îngăduie să soarbă din izvorul cel dintîi.

Foamea mistuitoare a pus stăpînire pe el. Zvîrcolindu-se, şi-a dezgolit colţii, asemeni unei cobre, şi s-a repezit înainte, cu ghearele-i negre, întinse la gîtul lui Enkil.

După cum îmi povestise cel vîrstnic, Enkil şi-a ridicat braţul, aruncîndu-l pe cel ars de-a curmezişul încăperii. Acesta a căzut pe spate, iar Enkil şi-a reluat locul.

Pîrjolitul scîncea, iar eu m-am simţit cuprins de ruşine. El era prea slab pentru a le aduce victime, chiar şi pentru a vîna pentru sine. Fusese nevoie să-l pun să facă asta, pentru a mă convinge. Bezna acestui loc, nisipul care scrîşnea pe pardoseală, pustietatea care ne înconjura, sclipirile torţei şi groaznica privelişte a pîrjolitului care se tîra, plîngînd, toate acestea puse laolaltă erau înspăimîntător de deprimante.

— Vino şi bea sîngele meu, i-am spus.

M-am înfiorat văzîndu-l din nou cu colţii dezveliţi şi mîinile întinse. Dar asta era tot ce puteam face.

12

DE CUM am sfîrşit cu sărmana creatură, i-am poruncit să nu îngăduie nimănui să intre în criptă. Cum naiba ar fi putut el să împiedice pe cineva să pătrundă, nu-mi dau seama. Cert e că i-am cerut asta cu un glas teribil de autoritar, după care m-am grăbit să plec.

M-am întors la Alexandria şi am pătruns într-un magazin unde se vindeau antichităţi. Am furat de acolo două sarcofage frumos pictate şi placate cu aur. Am mai luat un balot de pînză de in, pentru înfăşurat, şi m-am întors la cripta din deşert.

Curajul, dar şi teama mea, în acelaşi timp, atinseseră apogeul.

Cum se întîmplă adesea atunci cînd oferim sau primim sînge de la unul dintre semenii noştri, văzusem tot soiul de lucruri, le visasem exact cum se întîmplaseră, în vreme ce dinţii celui ars erau înfipţi în gîtul meu. Ceea ce văzusem şi visasem era Egiptul în vremea lui de glorie, şi faptul că, de patru mii de ani, ţinuturile acestea cunoscuseră prea puţine schimbări, în limbajul, religia ori artele lor. Pentru întîia oară, toate acestea deveniseră inteligibile pentru mine şi îmi provocau un val imens de simpatie şi respect faţă de Mamă şi de Tată, consideraţi ca fiind nişte vestigii ale acelei epoci, la fel ca şi piramidele. Sentimentul acesta îmi sporea curiozitatea, trezindu-mi totodată un soi de devotament.

Cu toate acestea, mărturisesc că i-aş fi răpit oricum pe Mamă şi pe Tată, mînat numai de dorinţa de a supravieţui.

Pătruns de infatuarea noilor mele cunoştinţe, m-am apropiat de cei doi, convins că Akasha avea să se lase aşezată în sarcofagul de lemn fără să protesteze şi conştient, totodată, de faptul că o lovitură a lui Enkil ar fi fost suficientă pentru a-mi zdrobi ţeasta.

Enkil însă mi s-a supus, la fel ca şi Akasha. Mi-au îngăduit să-i înfăşor în pînză de in şi să-i aşez în sicriele de lemn avînd formele unor trupuri omeneşti şi purtînd efigiile unor morţi de odinioară, împreună cu nesfîrşitele instrucţiuni hieroglifice pentru răposat. Am pornit apoi către Alexandria.

L-am lăsat pe bietul pîrjolit într-o stare de agitaţie teribilă şi m-am îndepărtat, ţinînd la subsuori cîte un sarcofag.

Ajungînd la porţile oraşului, am angajat nişte oameni ca să transporte cele două sicrie acasă la mine, cu tot respectul ce li se cuvenea, iar apoi le-am îngropat în fundul grădinii, explicîndu-le Akashei şi lui Enkil, cu glas tare, că n-aveau să zacă prea multă vreme îngropaţi.

În noaptea următoare, mi-a fost teamă să-i părăsesc. Am vînat şi-am ucis la numai cîţiva paşi de poarta propriei mele grădini. Apoi mi-am trimis sclavii să îmi procure cai şi o căruţă şi să facă pregătirile pentru o călătorie de-a lungul coastei, spre Antiohia, pe fluviul Orontes, o cetate pe care o cunoşteam şi o iubeam, unde simţeam că aveam să fiu în siguranţă.

După cum mă temusem, cel vîrstnic şi-a făcut apariţia destul de curînd. Îl aşteptasem în dormitorul cufundat în penumbră, aşezat pe un pat, în postura unui adevărat roman, cu un opaiţ aprins alături şi ţinînd în mînă o copie veche a nu mai ştiu cărui poem. Mă întrebam dacă avea să ghicească unde se aflau Akasha şi Enkil şi mi-am imaginat dinadins tot soiul de aiureli — bunăoară, cum că i-aş fi închis chiar în Marea Piramidă.

Mai visam încă visul despre Egipt pe care mi-l insuflase cel ars: un ţinut în care legea şi credinţa rămăseseră aceleaşi de neînchipuit de multă vreme, o ţară în care scriitura picturală, piramidele şi mitul lui Isis şi Osiris erau cunoscute din vremurile cînd Grecia zăcea în beznă, iar Roma nici nu exista. Am văzut Nilul inundîndu-şi luncile, mărginite de munţii care-i străjuiau valea. Percepeam timpul din cu totul alt unghi. De fapt, nu mai era numai visul sărmanei creaturi arse: era tot ceea ce văzusem şi aflasem despre Egipt, un fluviu de gînduri născute încă din clipa în care începusem să aflu din cărţi, cu mult înainte de a deveni odrasla Mamei şi a Tatălui pe care mă pregăteam acum să-i răpesc.

— Ce te face să crezi că ne vom încumeta să ţi-i încredinţăm? a tunat cel vîrstnic, de cum mi-a trecut pragul.

Văzîndu-l cum dădea ocol încăperii, purtînd doar un şorţ de in, mi s-a părut enorm. Lumina opaiţului făcea să-i strălucească faţa rotundă, creştetul pleşuv şi ochii bulbucaţi.

— Cum ai îndrăznit să-i iei pe Mamă şi pe Tată? Ce le-ai făcut? a şuierat ameninţător.

— Tu eşti cel ce i-a lăsat pradă soarelui, i-am replicat. Tu eşti cel ce-a căutat să-i distrugă. Tu eşti cel ce n-a dat crezare vechii legende. M-ai minţit, tu erai de fapt paznicul Mamei şi al Tatălui. Ai pus în primejdie de moarte întreaga noastră stirpe de-a lungul şi de-a latul pămîntului. Tu eşti acela, şi m-ai minţit.

Era uluit. Îi păream mîndru şi dat naibii. La fel credeam şi eu. Şi ce dacă? Avusese puterea de a mă preface în scrum o dată cu Mama şi cu Tatăl. Şi totuşi, venise la mine! La mine!

— N-aveam de unde să ştiu ce avea să se-ntîmple! Venele tîmplelor i s-au umflat şi pumnii i s-au încleştat. A încetat să mă intimideze. Arăta ca un nubian înalt şi chel. Îţi jur pe tot ce am mai sfînt că n-am ştiut. Habar n-ai ce-nseamnă să-i păzeşti, să-i

vezi an după an, deceniu după deceniu, veac după veac, ştiind că pot vorbi, se pot mişca şi totuşi nu vor să o facă!

Nu nutream nici un fel de simpatie pentru el şi pentru ceea ce-mi spunea. Era doar un personaj enigmatic proţăpit în mijlocul odăii mele din Alexandria, zbierînd despre nişte suferinţe greu de închipuit. Cum aş fi putut oare să-l compătimesc?

— I-am moştenit. Mi-au fost daţi în grijă! Ce era să fac? Am fost nevoit să mă mulţumesc cu pedeapsa tăcerii lor, cu refuzul lor de a călăuzi seminţia pe care au slobozit-o în lume. Şi de ce se încăpăţînează să tacă? Îţi spun eu, răzbunare. Se răzbună pe noi. Dar pentru ce? Cine îşi mai aminteşte ce s-a întîmplat în urmă cu o mie de ani? Nimeni. Cine să-i înţeleagă? Zeii cei bătrîni se lasă pradă soarelui ori focului ori îşi găsesc o moarte violentă în înfruntări, dacă nu cumva se îngroapă atît de adînc în ţărînă, încît nu mai ies niciodată la suprafaţă. Însă Mama şi Tatăl continuă să trăiască veşnic, dar nu vorbesc deloc. De ce nu se îngroapă acolo unde nu li s-ar putea întîmpla nimic rău? De ce se mulţumesc să privească şi să asculte, şi refuză să vorbească? Doar dacă cineva încearcă să i-o răpească pe Akasha, Enkil se înfurie şi îşi doboară vrăjmaşii, ca şi cum ar fi un colos de piatră trezit la viaţă. Ţi-o jur, atunci cînd i-am lăsat în nisipuri, nici n-au încercat să se apere. Au rămas acolo, privind fluviul, în vreme ce eu o luam la sănătoasa!

— Ai făcut-o doar fiindcă voiai să vezi cum au să reacţioneze, dacă aveau să se mişte!

— Am făcut-o ca să mă eliberez! Ca să pot spune: "De-acum n-am să vă mai îngrijesc. Mişcaţi-vă. Vorbiţi." Am vrut să ştiu dacă vechea poveste era adevărată. Iar de-ar fi fost să fie, puţin îmi păsa, n-aveam decît să pierim cu toţii în flăcări.

Mă epuizase, dar obosise şi el. Într-un sfîrşit, a rostit cu voce scăzută:

— Nu-i poţi lua. Cum îţi închipui c-am să te las să faci asta? S-ar putea să nu trăieşti mai mult de un veac, fugind, aşa cum faci, de îndatoririle ce-ţi revin. De fapt, nici nu ştii cine sînt ei cu adevărat. Ţi-am spus minciuni.

— Am să-ţi spun ceva, am rostit. De acum, eşti liber. Ştii bine că nu sîntem zei. Dar nu sîntem nici oameni. N-o slujim pe Mama Pămînt, căci nu ne hrănim cu roadele ei şi nici nu ne întoarcem la sînul ei. Nu-i aparţinem. Voi părăsi Egiptul fără să-ţi datorez nimic şi-i voi lua cu mine fiindcă aşa mi-au cerut şi fiindcă n-am să îngădui ca moartea lor să mă distrugă şi pe mine.

L-am şocat din nou. În ce chip mi-o ceruseră? Era atît de furios însă, încît nu-şi găsea cuvintele. Era atît de plin de ură şi de taine întunecate, încît n-am îndrăznit nici să clipesc. Mintea lui era tot atît de educată precum a mea, în schimb ştia unele lucruri despre puterile noastre pe care nici nu le puteam bănui. Nu ucisesem pe nimeni în cursul vieţii mele de muritor. Habar nu aveam cum este să omori vreo fiinţă decît mînat de nevoia dulce, lipsită de remuşcări, a nevoii de sînge.

El însă se pricepea să-şi folosească forţa supranaturală. Ochii i s-au îngustat, devenind două fante subţiri, iar trupul i s-a oţelit. Părea că radiază primejdie.

S-a apropiat de mine, dar intenţiile i-o luaseră înainte, astfel încît am sărit din aşternut pe dată, încercînd să îi parez loviturile. M-a apucat de grumaz şi m-a trîntit de peretele de piatră, sfărîmîndu-mi oasele umărului şi ale braţului drept. În clipa aceea a durerii extreme, am ştiut că avea intenţia să-mi zdrobească ţeasta şi să îmi rupă fiece oscior. Apoi avea să mă stropească cu ulei din opaiţ şi să-mi dea foc. Astfel, aveam să-l las în plata veşniciei sale, de parcă în veci n-aş fi cunoscut tainele sale şi n-aş fi cutezat să le pătrund.

Am luptat cum nu o mai făcusem niciodată. Dar braţul meu fracturat îşi răzvrătea durerea împotriva mea. Puterile lui erau la fel de mari faţă de ale mele, precum sînt ale mele faţă de ale tale acum. Însă, în loc să mă agăţ de mîinile sale ce se încleştaseră în jurul gîtului meu, în loc să-ncerc a-mi elibera grumazul, aşa cum îmi dicta instinctul, mi-am înfipt degetele mari în ochii lui. Deşi braţu-mi era tot o străfulgerare de durere, mi-am folosit toată puterea pentru a-i înfunda globii oculari

pînă-n adîncul orbitelor.

Mi-a dat drumul şi s-a retras, clătinîndu-se. Un val de sînge i-a inundat chipul. I-am întors spatele şi-am luat-o la fugă către grădină. Nu-mi recăpătasem încă răsuflarea, atît de crunt mă sugrumase. Am aruncat o privire la braţul care-mi atîrna nefiresc. Am zărit apoi ceva ce, pe dată, n-am înţeles: o jerbă de pămînt a ţîşnit în grădină, iar aerul a devenit dens, ca fumul.

M-am împiedicat de prag, pierzîndu-mi echilibrul, de parcă m-ar fi lovit o pală de vînt şi, privind în urmă, l-am văzut venind, cu ochii lucindu-i în adîncul orbitelor, deşi îi fuseseră înfundaţi pînă-n străfunduri. Mă blestema în egipteană, spunîndu-mi că locul meu era în lumea de dincolo, cu demonii, şi nimeni nu avea să mă plîngă. Apoi chipul i-a îngheţat devenind o mască a groazei. S-a oprit locului şi expresia lui mi-a părut aproape comică, aşa, înspăimîntată.

Apoi am descoperit eu însumi ceea ce văzuse: silueta Akashei care trecea în clipa aceea prin dreapta mea. Inul care o învăluise era sfîşiat în dreptul capului. Şi-a eliberat şi braţele. Trupul îi era plin de ţărînă nisipoasă. Ochii îi erau la fel de inexpresivi ca întotdeauna. S-a îndreptat către cel vîrstnic, care stătea ca paralizat.

Căzuse în genunchi, scîncind ceva în egipteană, mai întîi pe un ton uimit, apoi cu o frică ce îl determina să devină incoerent. Ea însă îşi continua înaintarea, lăsînd în urmă o dîră de nisip. Fîşiile de in se desprindeau de pe trupul ei, căci, cu fiecare pas, bandajul se sfîşia cu un pîrîit sinistru. El s-a întors, a căzut cu faţa în jos şi a început a se tîrî, de parcă, prin cine ştie ce procedee magice, ea îl împiedica să se ridice în picioare. Cu siguranţă, era la mijloc şi ceva de felul acesta, fiindcă în scurt timp s-a oprit prostit, trîntit pe burtă, ridicat pe coate, incapabil să mai facă vreo mişcare.

În tăcere, cu o mişcare lentă, ea a călcat pe dosul genunchiului său stîng, strivindu-l sub greutatea tălpii. Sîngele a ţîşnit de sub călcîiul ei. Următorul pas a strivit zona pelviană a celui vîrstnic, lăsînd-o plată, în vreme ce el urla precum un animal turbat. Sîngele îi izvora în valuri din ţesuturile zdrobite. Următorul pas a fost pe umărul lui, iar următorul i-a ţintit capul, care a explodat sub greutatea ei ca un dovleac prea copt. Ţipetele lui au încetat. Din rămăşiţele lui, sîngele împroşca totul în jur.

S-a întors, dar expresia de pe chipul ei a rămas neschimbată, de parcă tot ce se întîmplase n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Părea indiferentă chiar şi la prezenţa unicului martor, care se lipise înspăimîntat de perete. S-a plimbat de cîteva ori în sus şi în jos peste trupul lui, cu acelaşi mers lent, egal, lipsit de efort, pînă cînd l-a făcut, literalmente, una cu pămîntul. A rămas doar o pastă sîngerie întinsă pe pardoseală. Cu toate acestea, pasta continua să sclipească, să facă bule, părînd a se contracta, de parcă viaţa ar fi rămas prizonieră într-însa.

Împietrisem. Ştiam că, într-adevăr, viaţa mai palpita încă acolo. Căci asta înseamnă, de fapt, nemurirea.

Ea s-a oprit, s-a răsucit spre stînga atît de încet, încît părea o statuie pusă în mişcare de vreun dispozitiv mecanic. Mîna i s-a ridicat şi, o dată cu ea, opaiţul aşezat lîngă pat s-a ridicat şi el în aer, prăbuşindu-se apoi peste mormanul însîngerat. Flăcările au cuprins de îndată uleiul care se împrăştiase.

S-a topit, cum se topeşte untura. Văpaia dansa de la un capăt la celălalt al masei înnegrite. Sîngele părea a hrăni focul, iar fumul ce se degaja era acrişor, dar n-avea alt miros decît cel al uleiului ars.

Căzusem în genunchi, cu capul sprijinit de tocul uşii. Şocul mă adusese aproape de pierderea cunoştinţei. L-am urmărit mistuindu-se. Am privit-o: rămăsese locului, dincolo de flăcări, iar chipul nu-i arăta nici cel mai mic semn de inteligenţă, de triumf ori voinţă.

Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptînd ca privirea ei să se aţintească asupra mea. N-a fost însă să fie aşa. Pe măsură ce clipa aceea suspendată se prelungea, în vreme ce focul îşi dădea sufletul, mi-am dat seama că ea încetase să se mai mişte. Se întorsese

în starea de tăcere şi încremenire.

Încăperea se cufundase în întuneric. Focul se stinsese. Duhoarea de ulei ars îmi provoca greaţă. Ea părea a fi o fantomă egipteană, în bandajele-i sfîşiate, înţepenită dincolo de tăciunii ce scînteiau încă. Mobilierul din încăpere sclipea şi el în lumina aurie a cerului nopţii. În ciuda alcătuirii sale romanice, aducea întrucîtva cu mobilierul auster al unui mormînt regesc.

Cînd m-am ridicat în picioare, durerea din braţ şi din umăr a fulgerat prin mine, cutremurîndu-mă. Simţeam cum sîngele se grăbea să mă tămăduiască, dar rănile erau destul de serioase. Nu ştiam cît timp avea să dureze vindecarea lor.

Ştiam, desigur, că, dacă aş fi băut sîngele lor, vindecarea ar fi fost mult mai rapidă, poate chiar instantanee, şi am fi putut părăsi Alexandria chiar în noaptea aceea. Aş fi putut să o duc departe de Egipt.

Apoi mi-am dat seama că *ea* era cea care îmi spunea aceste lucruri. Cuvintele ei atît de îndepărtate le aspiram acum.

Aşa că i-am răspuns: *Am colindat întreaga lume şi am să vă conduc într-un loc sigur.* Poate că totuşi eu însumi am imaginat acest dialog. Iar sentimentul cald, liniştitor al iubirii pe care i-o purtam era tot o născocire de-a mea. Înnebunisem de-a binelea, ştiind că acest coşmar nu va avea sfîrşit decît într-un rug precum acela, ştiind că vîrsta sau moartea n-aveau să îmi potolească niciodată spaimele şi n-aveau să îmi aline durerile, cum sperasem odinioară că avea să se întîmple.

Nu-mi mai păsa. Conta doar faptul că rămăsesem singur cu ea, iar întunericul o făcea să pară o femeie din rîndul oamenilor sau o tînără zeiţă plină de viaţă, de vorbe dulci, de idealuri şi vise.

M-am apropiat de ea şi am avut impresia că devenise o fiinţă mlădioasă şi supusă, iar o parte din cunoaşterea ei se afla în mine, aşteptîndu-mă, ca să mă bucur de ea. Totuşi, îmi era frică. Mi-ar fi putut face ceea ce îi făcuse celui vîrstnic. Absurd. Ea nu ar fi făcut aşa ceva! De-acum eram străjerul ei. N-ar îngădui nimănui să-mi facă vreun rău. Nu. Înţelegeam acest lucru. M-am apropiat şi mai mult, pînă cînd buzele-mi aproape i-au atins gîtul de bronz. Mă hotărîsem deja cînd am simţit apăsarea rece şi hotărîtă a mîinii sale pe ceafa mea.

13

NU VOI încerca să îţi descriu extazul. Îl cunoşti. L-ai trăit cînd ai sorbit sîngele lui Magnus. Îl trăieşti în vreme ce ucizi. L-ai încercat în vreme ce îţi dădeam sîngele meu, la Cairo. Îţi vei da seama cum a fost, dacă îţi voi spune că a fost de o mie de ori peatîta.

N-am simţit, n-am auzit şi n-am văzut altceva decît o satisfacţie deplină, o fericire absolută.

Se făcea că mă aflam într-un alt loc, în alte încăperi, cu mult timp în urmă, auzeam glasuri vorbind despre bătălii pierdute. Cineva striga, în agonie. Altcineva striga într-o limbă pe care n-o vorbisem vreodată, şi totuşi o ştiam: *Nu înţeleg, nu înţeleg.* Un hău întunecat se căsca înainte-mi, îndemnîndu-mă să mă prăbuşesc în el, să cad, să cad... Ea a oftat şi a spus: *Nu mai pot lupta.*

Apoi m-am trezit, întins pe divanul din odaia mea. Ea se afla în mijlocul încăperii, nemişcată, ca mai înainte. Era tîrziu, noapte, iar Alexandria murea în somn, în jurul nostru.

Ştiam acum o mulţime de lucruri noi.

Aflasem atît de multe lucruri, încît mi-ar fi trebuit ore sau chiar nopţi întregi ca să le învăţ, dacă ar fi fost cuprinse în cuvintele unui muritor. Habar nu aveam cît timp trecuse.

Aflasem că, în urmă cu mii de ani, se dăduseră bătălii cumplite între băutorii de

sînge, căci mulţi dintre ei, după crearea lor, deveniseră neîndurători aducători de moarte. Spre deosebire de nevinovaţii amanţi ai Mamei celei Mari, care posteau, bînd doar cu prilejul sacrificiilor, aceştia erau îngeri ai morţii care se năpusteau asupra oricărei victime în orice clipă, convinşi că făceau parte dintr-o ordine a lumii în care viaţa individului uman nu valorează nimic, o ordine a lucrurilor în care viaţa şi moartea sînt totuna, iar lor le revenea sarcina de a împărţi suferinţa şi moartea, după cum le era voia.

Aceşti zei nemiloşi îşi aveau adoratorii lor fanatici în rîndul oamenilor, sclavi care le aduceau victimele, tremurînd de frica acelei clipe fatale cînd ei înşişi aveau să devină prada zeului lor.

Zei de acest fel dominaseră în anticul Babilon şi în Asiria, în alte cetăţi de mult uitate, în îndepărtata Indie şi în ţări aflate dincolo de ea, al căror nume nu l-am înţeles.

Chiar şi atunci, pe cînd tăceam, surprins de aceste imagini, ea mi-a dat de înţeles că zeii aceia deveniseră o parte integrantă a lumii Orientului, cea atît de străină de lumea Romei, în care văzusem eu lumina zilei. Ei făceau parte din universul perşilor, unde oamenii erau cu toţii sclavi abjecţi ai regelui lor, cîtă vreme grecii, care li se împotriviseră, fuseseră cu toţii oameni liberi.

Indiferent cît de cruzi şi excesivi am fi noi uneori, chiar şi viaţa celui mai umil dintre ţărani are o anumită valoare pentru noi. Viaţa a fost dintotdeauna preţioasă. Iar moartea n-a fost pentru noi decît sfîrşitul vieţii, care se cuvenea să fie înfruntată cu curaj şi onoare, atunci cînd nu mai rămînea altă ieşire. Pentru noi, moartea n-a fost niciodată ceva măreţ. De fapt, nu cred că moartea a însemnat vreodată ceva pentru unul dintre noi. Oricum, nimeni nu a considerat că ea ar fi o stare preferabilă vieţii.

In ciuda faptului că aceşti zei îmi fuseseră prezentaţi de către Akasha în toată măreţia şi misterul lor, eu îi găseam a fi demni de milă. Nici atunci şi nici altădată n-am putut să mă alătur lor şi eram convins că filozofiile lor sau ale celor care îi adorau n-aveau să mă consoleze că devenisem un băutor de sînge. Muritor sau nemuritor, eram un occidental. Îmi plăceau ideile occidentale. Şi aveam să mă simt mereu vinovat de ceea ce făceam.

Cu toate acestea, eram conştient de puterea acestor zei. De incomparabila lor frumuseţe. Se bucurau de o libertate pe care eu n-aveam să o cunosc niciodată. Le-am ghicit admiraţia pentru toţi aceia care cutezau să îi înfrunte. I-am văzut purtînd coroanele strălucitoare ale panteoanelor acelor ţinuturi îndepărtate.

Veniseră în Egipt ca să fure sîngele originar, atotputernic, al Mamei şi al Tatălui. Veniseră pentru a fi siguri că Mama şi Tatăl nu aveau să se lase pradă flăcărilor pentru a pune capăt domniei acestor zei cruzi şi întunecaţi ce năzuiau să îi înfrîngă pe toţi zeii cei buni.

Mama şi Tatăl a fost luaţi prizonieri. Au fost zidiţi, iar trupurile lor au fost strivite de blocuri uriaşe de diorit şi granit, într-o criptă subpămînteană, lăsîndu-le doar capetele la suprafaţă. Astfel, zeii întunecaţi îi puteau hrăni pe Mamă şi pe Tată cu sîngele omenesc căruia ei nu-i puteau rezista şi, în acelaşi timp, puteau sorbi din gîturile lor sîngele puterii.

Toţi zeii întunecaţi ai pămîntului au venit să soarbă din aceste izvoare, cele mai vechi din cîte existau.

Mama şi Tatăl urlau în chinuri. Îi implorau să-i elibereze. Pentru zeii întunecaţi însă, suferinţa lor nu însemna nimic, ba chiar se bucurau de suferinţa lor, ca atunci cînd sorbeau sîngele oamenilor de rînd. Zeii întunecaţi purtau cranii umane la cingătoare, iar veşmintele le erau pătate cu sînge omenesc. Mama şi Tatăl au încercat să refuze sacrificiile, dar asta nu făcea decît să le slăbească şi mai mult puterile. Cu toate acestea, nu reuşeau să bea niciodată destul sînge pentru a căpăta puterea de a îndepărta bolovanii şi de a pune în mişcare obiectele numai prin forţa gîndului.

Dar puterile lor sporeau încetul cu încetul.

Au trecut ani lungi în asemenea chinuri, ani marcaţi de războaie între zei, între sectele ce slăveau viaţa şi cele ce se închinau morţii.

Nenumăraţi ani s-au scurs pînă cînd, într-un tîrziu, Mama şi Tatăl au devenit tăcuţi şi n-a mai fost nimeni în viaţă care să îşi amintească de vremea cînd plîngeau de durere, se zbăteau ori implorau. A venit o vreme cînd nimeni nu-şi mai amintea cine îi încătuşase pe Mama şi pe Tatăl şi de ce trebuia să fie ţinuţi aşa. Mulţi nici nu mai credeau că ei doi erau cu adevărat cei dintîi sau că moartea lor ar putea să facă vreun rău cuiva. Toate acestea erau doar o scorneală a celor vechi.

În tot acest timp, Egiptul a rămas egal cu sine, cu religia sa, netulburat de vreun intrus. Religia s-a transformat în credinţă, în conştiinţă, în judecata de apoi a tuturor fiinţelor, fie ele sărace ori avute, a devenit o credinţă în *bunătatea* existentă pe pămînt şi în viaţa de după moarte.

A venit şi noaptea cînd Mama şi Tatăl au fost găsiţi liberi. Iar cei ce i-au găsit şi-au dat seama cu uimire că îndepărtaseră pietrele de unii singuri. În tăcere, puterile lor au crescut mai presus de orice închipuire. Cu toate acestea, acum păreau a fi devenit nişte statui îmbrăţişate în mijlocul încăperii întunecate şi murdare în care fuseseră ţinute vreme de secole. Erau goi şi strălucitori, căci hainele le putreziseră cu mult timp în urmă.

Atunci cînd se hotărau să bea sîngele victimelor ce le erau aduse, se mişcau cu încetineala reptilelor iarna, de parcă timpul ar fi căpătat o cu totul altă semnificaţie pentru ei, iar anii ar fi fost pentru ei doar nopţi, secolele, ani.

Vechea religie era acum mai puternică decît fusese vreodată în Vest ori în Est. Băutorii de sînge rămăseseră simboluri ale binelui, imagini luminoase ale vieţii în lumea de apoi, unde chiar şi sufletele celor mai umili dintre egipteni aveau să cunoască bucuria.

Nu mai erau sacrificaţi decît răufăcătorii. Prin aceste mijloace, zeii eliminau răul din mijlocul poporului, ferindu-l de fărădelegi. Glasul tăcut al zeilor îi consola pe cei slabi şi grăia adevărurile pe care aceştia le aflau în perioadele de post, şi anume că lumea e plină de frumuseţi ascunse şi nici un suflet nu e cu adevărat singur.

Mama şi Tatăl erau găzduiţi în cel mai frumos dintre morminte şi toţi zeii veneau la ei şi le sorbeau sîngele, pe care ei îl dădeau de bună voie, picătură cu picătură din sîngele lor preţios.

Dar ceea ce fusese de neconceput se împlinea. Egiptul îşi trăia sfîrşitul. Ceea ce părea imuabil pînă atunci era pe cale să se schimbe pe neaşteptate. A venit Alexandru cel Mare, dinastia Ptolomeilor a ajuns la putere, apoi au venit Caesar şi Marc Antoniu, protagonişti, cu toţii, ai dramei numite Sfîrşitul a Tot ce Existase.

Pe urmă a venit vremea cînd întunecatul şi cinicul vîrstnic, dezamăgitul, nelegiuitul, i-a lăsat pe Mamă şi pe Tată pradă soarelui.

M-AM RIDICAT de pe divan, stînd în picioare în acea încăpere din Alexandria. Am privit silueta nemişcată a Akashei, iar zdrenţele murdare de in care atîrnau pe trupul ei mi-au părut a fi o insultă. Prin minte-mi zburau versuri vechi, răzleţe. Eram copleşit de iubire.

Durerile din trup, pricinuite de lupta mea cu cel vîrstnic dispăruseră. Oasele îmi erau din nou la locurile lor. Am îngenuncheat şi-am sărutat degetele mîinii drepte care atîrna de-a lungul trupului Akashei. Am ridicat apoi privirea şi-am văzut că ochii ei erau plecaţi asupră-mi, plini de o expresie stranie. Părea la fel de pură în suferinţa ei precum îmi fusese mie fericirea. Apoi, cu o mişcare lentă, inuman de lentă, capul i-a revenit în poziţia de mai înainte, privind în faţă. Mi-am dat seama atunci că îmi fusese dat să aflu şi să văd lucruri pe care cel vîrstnic nu le cunoscuse vreodată.

Ca în transă, am început să-i înfăşor la loc trupul în bandajele de in. Mai mult ca oricînd, mă simţeam mandatat să am grijă de ea şi de Enkil. Totuşi, grozăvia morţii

celui vîrstnic îmi fulgera în priviri clipă de clipă. Sîngele pe care mi-l dăruise îmi sporise atît percepţiile, cît şi forţa fizică.

În vreme ce mă pregăteam pentru a părăsi Alexandria, visam că aveam să-i trezesc pe Enkil şi Akasha, că, în anii ce aveau să urmeze, aveau să-şi recapete întreaga vitalitate ce le fusese furată, şi aveam să ne cunoaştem unii pe alţii pe căi atît de intime şi de surprinzătoare, încît visele mele despre cunoştinţele şi experienţele lor, pe care ea mi le dăruise o dată cu sîngele, aveau să-mi pară palide.

Sclavii mei se întorseseră aducînd cai şi căruţe pentru călătoria noastră, aducînd şi sarcofagele de piatră, cu lanţurile şi lacătele grele pe care le cerusem.

Am aşezat lăzile de lemn, în care se aflau Mama şi Tatăl unul lîngă celălalt, în sarcofagele din căruţă şi i-am închis cu lacăte şi lanţuri, acoperindu-i apoi cu pături groase. Am pornit la drum, îndreptîndu-ne mai întîi spre templul subteran al zeilor, pe lîngă care aveam să trecem, înainte de a ieşi pe poarta oraşului.

Ajungînd la uşa templului, mi-am însărcinat sclavii să strige cît puteau de tare dacă, cumva, cineva avea să se apropie; am luat un sac mare de piele şi-am coborît în templu. Am intrat în biblioteca celui vîrstnic, unde am strîns toate pergamentele şi le-am vîrît în sac. Am pus mîna pe tot ce puteam lua cu mine şi mi-a părut rău că nu eram în stare să desprind inscripţiile de pe pereţi.

Mai erau şi alţii în odăile templului, dar erau prea înspăimîntaţi ca să se arate. Desigur, aflaseră că îi răpisem pe Mama şi pe Tatăl şi, probabil, ştiau şi cum o sfîrşise cel vîrstnic.

Mie însă nu-mi păsa. Părăseam bătrînul Egipt, ducînd cu mine izvorul tuturor puterilor. Eram tînăr, nebunatic şi înflăcărat.

CÎND, în sfîrşit, am ajuns în Antiohia, pe fluviul Orontes — un oraş mare şi splendid, care ar fi putut rivaliza cu Roma, ca populaţie şi bunăstare — am citit vechile papirusuri, care istoriseau despre tot ceea ce Akasha îmi dezvăluise.

Ea şi Enkil au căpătat atunci prima dintre numeroasele capele pe care aveam să le construiesc pentru ei de-a lungul şi de-a latul Europei şi Asiei. Ştiau că aveam să-i îngrijesc şi să îi apăr întotdeauna şi, în schimb, eram convins că n-aveau să îngăduie vreodată să mi se întîmple ceva rău.

Veacuri mai tîrziu, cînd haita fiilor întunericului mi-a dat foc, la Veneţia, eram prea departe de Akasha, căci, altfel, cu siguranţă, mi-ar fi sărit în ajutor. Cînd am reuşit să ajung în sanctuar, i-am băut sîngele pînă cînd m-am vindecat. Am cunoscut astfel suferinţa pe care o avuseseră de înfruntat zeii cei pîrjoliţi.

După un veac, cît am stat în Antiohia, mi-am pierdut speranţa că ei se vor mai "întoarce la viaţă" vreodată. Tăcerea şi nemişcarea lor erau aproape la fel ca acum. Doar culoarea pielii li s-a schimbat simţitor, pînă cînd a redevenit asemeni alabastrului, pierzînd orice urmă a distrugerii făptuite de razele soarelui.

Pe atunci, eram cufundat în observarea mersului vieţii în oraş şi eram îndrăgostit nebuneşte de o grecoaică superbă cu părul negru, o curtezană numită Pandora, care avea cele mai frumoase braţe din cîte am văzut vreodată la o muritoare. Ea a ştiut cine eram încă din prima clipă cînd ochii ni s-au întîlnit. A aşteptat cu răbdare să-i vină ceasul, fermecîndu-mă şi ameţindu-mă pînă cînd m-a convins să îi dezvălui vraja. Atunci, Akasha i-a îngăduit să bea din sîngele ei şi ea a devenit una dintre cele mai puternice creaturi supranaturale din cîte mi-a fost dat să întîlnesc. Vreme de două secole am trăit şi am luptat alături de a. Am iubit-o pe Pandora. Dar asta-i deja altă poveste.

Ţi-aş putea spune un milion de poveşti despre secolele pe care le-am trăit de-atunci, despre călătoriile mele de la Antiohia la Constantinopole, înapoi la Alexandria şi, mai departe, în India, apoi din nou în Italia, iar din Veneţia pînă la podişurile înalte şi reci ale Scoţiei şi, în cele din urmă, aici, pe insula din Egee unde ne aflăm acum.

Ţi-aş putea descrie fiecare schimbare măruntă petrecută cu Akasha şi Enkil de-a lungul anilor, ţi-aş putea vorbi zile în şir despre lucrurile ciudate pe care le-au făcut, despre tainele care au rămas nedezlegate.

Poate că, într-o noapte, în viitorul îndepărtat, cînd te vei fi întors la mine, am să-ţi vorbesc despre ceilalţi nemuritori pe care i-am întîlnit, despre cei creaţi asemeni mie de către zeii care au supravieţuit în felurite ţinuturi — unii dintre ei, slujitori ai Mamei, iar alţii, supuşi groaznicilor zei din Răsărit.

Ţi-aş putea spune cum Mael, sărmanul preot druid, a sfîrşit prin a bea sîngele unui alt zeu muribund şi şi-a pierdut pe dată credinţa în religia lui străveche. A devenit şi el un nemuritor proscris, la fel de periculos şi de rezistent ca oricare dintre noi. Ţi-aş putea spune cum s-au răspîndit în lume legendele despre Cei Ce Trebuie Păziţi. Dar şi despre vremurile cînd alţi nemuritori au încercat să mi-i smulgă, din orgoliu, ori mînaţi numai de dorinţa de a distruge, vrînd să pună capăt spiţei noastre.

Am să-ţi povestesc cîndva şi despre singurătatea mea, depre cei pe care i-am creat şi despre felul în care şi-au aflat sfîrşitul. Am să-ţi spun cum m-am cufundat în ţărînă împreună cu Cei Ce trebuie Păziţi, şi m-am trezit din nou la viaţă, mulţumită sîngelui lor, trăind nenumărate vieţi omeneşti înainte de a mă cufunda iar şi iar. Îţi voi vorbi şi despre ceilalţi cu adevărat veşnici, pe care-i întîlnesc uneori. Ultima oară am întîlnit-o pe Pandora la Dresda. Era însoţită de un vampir puternic şi vicios din India. Ne-am certat şi ne-am despărţit. Prea tîrziu, am descoperit scrisoarea în care mă ruga să ne întîlnim la Moscova. Era o hîrtiuţă mică şi fragilă ce căzuse în fundul unui cufăr ticsit. Prea multe amintiri, prea multe poveşti, cu sau fără învăţăminte...

Ţi-am povestit însă ceea ce era mai important: cum am ajuns să-i am alături pe Cei Ce Trebuie Păziţi şi cine sîntem noi cu adevărat.

Important însă e ca tu să înţelegi următoarele:

În vremea decăderii Imperiului Roman, toţi vechii zei ai lumii păgîne au fost declaraţi demoni de către creştinii aflaţi în plină ascensiune. O dată cu trecerea timpului, n-a mai avut nici un rost să li se explice că Hristos al lor nu era decît un alt zeu al Pădurii, murind şi reînviind, aşa cum odinioară şi Dionisos, şi Osiris o făcuseră, sau că Fecioara Maria nu era decît o altă ipostază a Mamei celei Bune. Epoca lor era devotată altor convingeri şi credinţe, o eră în care noi am devenit diavoli, opuşi celor în care credeau ei, şi asta, pe măsură ce vechile cunoştinţe erau uitate sau înţelese greşit.

Dar aşa a fost să fie. Sacrificiile omeneşti au fost considerate o barbarie de către greci şi romani. Mie însumi mi se păruse de-a dreptul scîrbos felul în care keltoii îşi ardeau răufăcătorii în coloşii de răchită, în numele zeului lor, după cum ţi-am povestit. La fel au gîndit şi creştinii. Cum am fi putut noi, zeii, ce ne hrăneam cu sînge omenesc, să fim consideraţi a fi "buni"?

Adevărata pervertire a rasei noastre s-a împlinit atunci cînd copiii întunericului au ajuns să fie convinşi că slujeau diavolului creştin, cînd, asemeni crunţilor zei de la Răsărit, au încercat să impună răul ca valoare supremă, au început să creadă în puterea lui în ordinea lumii, în locul său de drept în această lume.

Dar ţine minte ce-ţi spun eu: *Răul nu şi-a găsit niciodată locul în lumea Occidentului.* Nimeni nu va găsi vreodată o justificare pentru moarte.

Indiferent cît de violente au fost veacurile ce au urmat căderii Romei, oricît de cumplite-au fost războaiele, persecuţiile şi nedreptăţile, preţul vieţii omeneşti n-a încetat să crească.

Biserica, în ciuda faptului că a făcut statui şi a zugrăvit icoane Hristosului ei şi martirilor, a întreţinut mereu credinţa că moartea acestora pentru binele credincioşilor n-a putut veni decît din partea inamicului, nu dinspre propriii ei preoţi.

Tocmai această credinţă în valoarea vieţii umane a determinat abandonarea, în întreaga Europă, a torturii şi a mijloacelor dezgustătoare de execuţie. Şi tot ea îi îndepărtează pe oameni de monarhie, în direcţia republicii, în America şi Franţa.

Acum sîntem din nou în pragul unei ere atee — o epocă în care creştinismul îşi pierde puterea, precum odinioară religiile păgîne, în vreme ce noul umanism, credinţa în om, în împlinirile şi drepturile acestuia, devine mai puternică decît a fost vreodată.

Desigur, nu putem anticipa ce se va întîmpla cînd vechea religie se va fi stins. Creştinismul s-a ridicat din cenuşa păgînismului, ducînd mai departe vechea adorare, într-o nouă formă. Poate că o nouă religie îi va lua locul acum. Poate că, în lipsa unei religii, omul s-ar cufunda în cinism şi egoism, fiindcă are cu adevărat nevoie de zeii săi.

Dar se prea poate ca altceva, mult mai minunat, să ia locul ocupat azi de creştinism: lumea ar putea face cu adevărat un pas înainte, departe de zei şi zeiţe, mai presus de îngeri şi diavoli. Iar într-o asemenea lume, Lestat, cu greu ne vom afla noi un loc al nostru.

Toate poveştile pe care ţi le-am istorisit sînt, la urma urmei, la fel de nefolositoare ca şi toate cunoştinţele antichităţii pentru noi ori pentru oamenii de rînd. Imaginile şi poezia acestora vor fi fiind, poate, frumoase; ne pot înfiora, dezvăluindu-ne ceva ce am bănuit ori simţit întotdeauna. Ne pot aduce aminte de vremurile cînd pămîntul era pentru omenire nou şi plin de minunăţii. Însă mereu ne vom întoarce la mersul de-acum al lumii.

În această lume vampirul e doar un zeu întunecat, un copil al întunericului. El nu poate fi altceva. Iar dacă uneori el exercită o anumită fascinaţie asupra minţii oamenilor, este numai din pricina faptului că imaginaţia omenească e un loc tainic, plin de amintiri primitive şi dorinţe nemărturisite. Mintea fiecărui om e o grădină sălbatică, după cum obişnuieşti să spui tu, în care tot soiul de creaturi se-nalţă şi decad, unde se aud cîntece şi sînt născocite lucruri ce, în mod obişnuit, sînt condamnate şi dezaprobate.

Şi totuşi, atunci cînd oamenii ajung să ne cunoască, ne iubesc. Ne iubesc chiar şi acum. Mulţimile pariziene adoră ceea ce văd pe scena Teatrului Vampirilor. Iar cei ce îi întîlnesc pe semenii tăi prin sălile de bal din lumea întreagă cad pe dată la picioarele seniorilor palizi înveşmîntaţi în pelerine roşii.

Se înfioară la gîndul posibilităţii nemuririi, la gîndul că o fiinţă atît de splendidă, de măreaţă, poate fi, fundamental, aservită răului, că această fiinţă poate simţi şi cunoaşte atîtea, dar totuşi, ea alege de bunăvoie să îşi satisfacă poftele întunecate. Poate chiar îşi doresc să devină acea creatură strălucitoare a răului. Ce simplu li se pare. De fapt, chiar aceasta simplitate îi ademeneşte.

Dar dăruieşte-le darul întunecat, şi doar unul dintr-o sută de mii n-are să fie la fel de nefericit precum sîntem noi.

Ce-aş putea să-ţi spun acum, în încheiere, ceva care să nu-ţi confirme cele mai negre spaime? Am trăit mai bine de optsprezece veacuri şi-ţi pot spune că viaţa n-are nevoie de noi. N-a avut niciodată, cu adevărat, vreun rost. Locul nostru nu e aici.

14

MARIUS a tăcut.

Pentru întîia oară, m-a scăpat din ochi şi a privit cerul de dincolo de ferestre, ca şi cum ar fi ascultat voci îndepărtate, de pe celelalte insule, pe care eu nu le puteam auzi.

— Mai am să-ţi spun cîte ceva, mi-a spus, lucruri importante, deşi, mai degrabă, practice... Părea cam neatent. Mai sînt şi nişte promisiuni, pe care am să te rog să mi le faci...

Apoi s-a cufundat în tăcere, ascultînd. Chipul îi semăna nespus de mult cu cel al Akashei sau al lui Enkil.

Erau o mie de întrebări pe care aş fi vrut să i le pun. Însă, înainte de asta, aş fi

vrut să repet o mie dintre spusele lui, de parcă, de le-aş fi rostit cu glas tare, sensul lor m-ar fi pătruns mai deplin. Dacă aş fi vorbit atunci, cu greu m-ar fi putut înţelege cineva.

M-am lăsat pe spate în jilţul al cărui brocart mi s-a părut răcoros, împreunîndu-mi mînile în formă de turlă, şi n-am făcut altceva decît am privit drept înainte, de parcă povestea lui s-ar fi risipit în vînt, iar eu aş fi recitit-o acum. Mă gîndeam la ceea ce afirmase despre bine şi rău. M-am gîndit cît de îngrozit, de dezamăgit aş fi fost dac-ar fi încercat să mă convingă de justeţea filozofiei cumpliţilor zei din Răsărit, cum că, într-un fel sau altul, ceea ce făptuiam ne-ar fi înălţat.

Eram eu însumi un copil al Occidentului şi de-a lungul scurtei mele vieţi luptasem împotriva neputinţei occidentale de a accepta răul şi moartea.

Dincolo însă de toate aceste consideraţii se afla înspăimîntătoarea certitudine a faptului că Marius ne-ar fi putut distruge pe toţi, nimicindu-i pe Akasha şi Enkil. Marius ar fi putut să ucidă toţi membrii stirpei noastre dîndu-i focului pe Akasha şi Enkil, scăpînd astfel lumea de un rău anacronic şi nefolositor. Aşa mi se părea, cel puţin.

Cît despre grozăvia reprezentată de către Akasha şi Enkil înşişi... Ce-aş putea spune? Doar că eu însumi simţisem o sclipire din ceea ce simţise Marius odinioară: că i-aş putea trezi, i-aş putea determina să vorbească din nou, să se mişte. Mai exact, văzîndu-i, am simţit că cineva ar putea şi ar trebui să facă acest lucru. Cineva ar putea pune capăt somnului lor cu ochii deschişi.

Ce aveau să fie ei, dacă aveau să vorbească, dacă aveau să se mai mişte vreodată? Ce aveau să facă?

Mi-au trecut prin minte, deodată, două posibilităţi la fel de ispititoare: să-i trezesc sau să-i distrug. Amîndouă mă seduceau. Aş fi vrut să-i pătrund şi să comunic cu ei, totuşi, impulsul irezistibil al nebuniei distrugerii lor mi se părea de înţeles. Am fi ieşit din scenă printr-o explozie de lumină, ducînd cu noi întreaga noastră seminţie de blestemaţi.

Ambele atitudini erau manifestări ale puterii. Ale triumfului asupra trecerii timpului.

— N-ai fost niciodată ispitit să o faci? l-am întrebat cu durere în glas.

Mă întrebam dacă mă auzeau şi ei, de jos, din capela în care se aflau.

Părea a se trezi din visare, s-a întors către mine şi a clătinat din cap: Nu.

— Chiar dacă ştii mai bine decît oricine că nu avem cu adevărat un loc în această lume?

A clătinat din nou din cap: Nu.

— Sînt nemuritor, mi-a spus, *cu adevărat* nemuritor. Ca să fiu sincer cu tine, nu cred că mai există ceva care să mă poată ucide. Dar asta nu contează cu adevărat. Vreau să merg înainte. Nici nu-mi trec prin minte asemenea gînduri. Am devenit eu însumi o conştiinţă permanentă, inteligenţa după care am tînjit ani în şir, întreaga-mi viaţă de muritor. Sînt îndrăgostit, cum am fost dintotdeauna, de progresul omenirii. Aş vrea să ştiu ce are să se întîmple acum, cînd omenirea a ajuns să-şi pună din nou întrebări despre propriii zei. Iată de ce, cu nici un chip, nimeni nu m-ar putea convinge să îmi închid ochii pentru vecie.

Am încuviinţat. Îl înţelesesem.

— Tu, însă, n-ai putea îndura ceea ce îndur eu, a continuat. Chiar şi-n dumbrava din nordul Franţei, unde am fost transformat în ceea ce sînt, nu mai eram tînăr. De atunci, s-a întîmplat să rămîn singur, am trăit spaime de nedescris, am fost în pragul nebuniei, dar n-am fost niciodată tînăr şi nemuritor în acelaşi timp. Am făcut de zeci de ori ceea ce trebuia să faci tu acum. Va trebui să ne despărţim, va trebui să pleci cît de curînd.

— Să ne despărţim? Dar eu nu vreau...

— Trebuie să pleci, Lestat, Şi, aşa cum ţi-am spus, asta va trebui să se întîmple cît de curînd. Nu eşti încă pregătit ca să rămîi cu mine. Acesta e unul dintre lucrurile

cele mai importante care-mi mai rămăseseră de spus.

Va trebui să mă asculţi la fel de atent cum m-ai ascultat şi pînă acum.

— Marius, nici nu-mi pot închipui ce-ar însemna să te părăsesc acum. Nici măcar...

Am simţit cum mă cuprindea furia. Mă adusese aici doar ca să mă alunge? Mi-am amintit de ceea ce-mi spusese Armand. Nu putem comunica cu adevărat decît cu cei vîrstnici şi nicidecum cu aceia pe care i-am creat. Iar eu îl găsisem pe Marius. Erau doar vorbe-n vînt. Nu exprimau nici pe departe ceea ce simţeam, disperarea şi teama de despărţire.

— Ascultă-mă, a zis cu blîndeţe. Înainte de a fi fost răpit de către gali, trăisem o viaţă întreagă. Nici un om din acea epocă nu şi-ar fi putut dori mai mult. Mai tîrziu, plecînd împreună cu Cei Ce Trebuie Păziţi, din Egipt, am trăit iar, ani în şir, în Antiohia, o viaţă demnă de un cărturar roman. Trăind acea viaţă, am avut puterea de a le trăi pe cele ce au urmat. Am avut puterea de a mă integra în lume, la Veneţia, precum bine ştii. În Antiohia, am avut o casă, sclavi, şi iubirea Pandorei. Trăiam, ţineam pasul cu ceea ce se petrecea. Am avut puterea de a domni în această insulă, după cum vezi. Tu, însă, asemeni tuturor celor ce se dau flăcărilor ori soarelui foarte devreme, n-ai avut parte niciodată de viaţa adevărată. Cînd erai un tînăr muritor, ai simţit gustul vieţii doar timp de şase luni, la Paris. Ca vampir, ai fost un hoinar, un exclus, bîntuind casele şi vieţile altora, mişcîndu-te, după cum te duceau paşii, din loc în loc. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să trăieşti, cît mai curînd, o viaţă întreagă. Dacă te-ai opri acum, ai putea pierde totul, te-ar putea cuprinde disperarea şi te-ai reîntoarce în ţărînă, pentru a nu te mai ridica niciodată. Sau poate chiar mai rău...

— Vreau să trăiesc. Înţeleg, am sfîrşit prin a spune. Şi totuşi, atunci cînd cei de la Paris mi-au propus să rămîn cu ei în Teatrul Vampirilor, n-am putut.

— Locul tău nu era alături de ei. De altfel, teatrul acela este, de fapt, un clan. Nu e o lume, aşa cum nici insula în care mi-am aflat eutrefugiul nu e lumea. Ţi s-au întîmplat prea multe lucruri groaznice acolo. În schimb, în sălbăticia Lumii Noi spre care te îndrepţi, în orăşelul acela barbar numit New Orléans, ai pătrunde în lume, aşa cum n-ai mai făcut-o vreodată. Ţi-ai putea găsi un loc, precum muritorii de rînd, aşa cum ţi-ai dorit-o de atîtea ori de-a lungul peregrinărilor tale alături de Gabrielle. Acolo nu va fi nici un clan străvechi care să-ţi caute pricină, nici un nelegiuit care să te înspăimînte. Iar cînd, la rîndul tău, ai să-ţi faci tovarăşi — căci singurătatea te va determina să o faci — caută să îi creezi şi să-i păstrezi cît mai umani posibil. Ţineţi-i alături, fiţi membrii unei familii, nu ai unui clan, şi încercaţi împreună să înţelegeţi epoca în care trăiţi, deceniile pe care le petreceţi. Caută să afli care sînt veşmintele ce se potrivesc cel mai bine trupului tău, alegeţi cu grijă aşternuturile-n care-ţi vei petrece orele de leneveală şi locurile în care vei vîna. Caută să înţelegi ce înseamnă să simţi trecerea timpului!

— Da. Să simt durerea de a vedea cum se moare în jurul meu...

Era exact ceea ce Armand mă avertizase să nu fac.

— Exact. Eşti născut pentru a înfrînge timpul, nu pentru a fugi de el. Vei suferi, fiind nevoit să-ţi duci existenţa înconjurat de taina monstruozităţii tale. Vei suferi, fiind nevoit să ucizi. Ai putea alege să te hrăneşti cu răufăcători, pentru a-ţi linişti conştiinţa. S-ar putea să n-o poţi face. Te poţi însă apropia foarte mult de viaţă, dacă vei reuşi să închizi în tine taina cît mai adînc. Eşti născut pentru a te apropia de viaţă, după cum le-ai spus tu însuţi membrilor clanului din Paris. Eşti o imitaţie perfectă a unui om.

— Vreau. Da, vreau...

— Atunci, fă aşa cum ţi-am spus. Şi încearcă să înţelegi. De fapt, veşnicia e o succesiune de vieţi omeneşti. Bineînţeles, ar putea exista şi perioade îndelungate de retragere. Va veni vremea cînd te vei cufunda în ţărînă, ori te vei mulţumi să priveşti. Însă cei asemeni nouă se aruncă mereu înapoi în vîltoare. Înotăm cît putem de mult,

pînă cînd timpul sau vreo tragedie ne doboară, aşa cum se întîmplă şi cu muritorii.

— Ai s-o faci? Îţi vei părăsi refugiul, aruncîndu-te în vîltoarea lumii?

— Da, categoric. Cînd va veni vremea, o voi face. Cînd lumea va fi devenit într-atît de interesantă, încît n-am să mai pot rezista. Atunci, mă voi plimba din nou pe străzile oraşelor. Voi avea un nume. Voi acţiona.

— Atunci, de ce n-ai veni chiar acum cu mine?

Ah, palid ecou al spuselor lui Armand. Şi al zadarnicei rugi a lui Gabrielle zece ani mai tîrziu.

— E o invitaţie mult mai ispititoare decît îţi închipui, a răspuns. Dar ţi-aş pricinui un mare rău, dacă aş veni cu tine. Aş sta între tine şi lume. N-am cum să împiedic asta.

Am clătinat din cap şi mi-am întors privirile, plin de amărăciune.

— Vrei să-ţi urmezi calea? Sau vrei ca prevestirile lui Gabrielle să se adeverească?

— Vreau să merg mai departe, am zis.

— Atunci va trebui să pleci. Peste un veac, ori poate chiar mai curînd, ne vom reîntîlni. Nu voi mai fi pe această insulă. Pînă atunci, îi voi fi dus pe Cei Ce Trebuie Păziţi altundeva. Însă, oriunde te-ai afla, am să te găsesc. Atunci, eu voi fi acela care te va implora să rămîi. N-am să te las să mă părăseşti. Mă voi îndrăgosti de tovărăşia ta, de vorbele tale, de simpla ta prezenţă, de încăpăţînarea ta, de lipsa ta de credinţă în orice ar fi să fie. De tot ce mă simt deja legat, poate chiar mai mult decît s-ar cuveni.

Îl ascultam, stăpînindu-mă cu greu să nu izbucnesc în lacrimi. Aş fi vrut să-l implor să mă lase să rămîn.

— Iar acum e imposibil? l-am întrebat. Marius, n-am putea economisi durata unei vieţi?

— E absolut imposibil. Ţi-aş putea spune poveşti o veşnicie, dar ele nu pot înlocui viaţa. Crede-mă, am încercat să îi cruţ pe alţii. N-am reuşit niciodată. Nu te pot învăţa ceea ce te-ar învăţa viaţa. N-ar fi trebuit să-i iau lui Armand tinereţea, iar secolele sale de nebunie şi suferinţă sînt o pedeapsă pentru mine chiar şi acum. I-ai făcut un bine, tîrîndu-l în Parisul acestui veac, dar mă tem că, pentru el, s-ar putea să fie prea tîrziu. Crede-mă, Lestat, cînd îţi spun că toate acestea sînt necesare. Trebuie să ai şi tu parte de o viaţă, căci cei ce n-o trăiesc, rămîn veşnic nemulţumiţi, pînă cînd au, în sfîrşit, parte de ea ori sînt distruşi.

— Dar Gabrielle?

— Gabrielle şi-a trăit viaţa; era cît pe ce să-şi trăiască şi moartea. E de-ajuns de puternică pentru a se întoarce ori cînd în lume ori pentru a trăi o veşnicie la marginea ei.

— Şi crezi că se va mai întoarce vreodată?

— Nu ştiu, Gabrielle e mai presus de înţelegerea mea. Nu însă şi de experienţa mea: seamănă prea mult cu Pandora. Dar eu n-am înţeles-o niciodată pe Pandora. Adevărul este că majoritatea femeilor sînt slabe, fie ele muritoare sau nemuritoare. Dar atunci cînd dai de una puternică, fii convins că e cu totul imprevizibilă.

Am încuviinţat din cap. Vreme de o clipă, mi-am închis ochii. Nu voiam să mă gîndesc la Gabrielle. Indiferent de ceea ce spuneam noi, Gabrielle plecase.

Tot nu reuşeam să accept că trebuia să plec. Locul acesta îmi părea a fi paradisul. Dar n-avea nici un rost să mai discutăm despre asta. Ştiam că el luase deja o hotărîre, dar ştiam că n-are să mă oblige. Mă va lăsa să încep prin a-mi face griji în legătură cu tatăl meu cel muritor, pînă cînd voi sfîrşi prin a-i spune că plec. Mai rămăseseră doar cîteva nopţi pînă atunci.

— Da, a încuviinţat blînd. Pînă atunci, ţi-aş mai putea spune cîte ceva.

Cînd am deschis iar ochii, el mă privea răbdător, plin de afecţiune. Am simţit ghimpele iubirii străpungîndu-mă la fel de dureros cum îl simţisem cînd eram alături

de Gabrielle. Am simţit că-mi dădeau lacrimile şi m-am străduit să le alung.

— Ai învăţat multe de la Armand, mi-a spus cu o voce potolită, de parc-ar fi încercat să mă ajute în lupta tăcută pe care o duceam cu mine însumi. Ai învăţat şi mai multe, de unul singur. Şi totuşi, mai ai cîte ceva de învăţat şi de la mine.

— Te rog, spune.

— Ei bine, un lucru e sigur, a început el, puterile tale sînt extraordinare, dar să nu te aştepţi ca cei pe care-i vei crea în următorii cincizeci de ani să fie egali cu tine şi Gabrielle. Cel de-al doilea copil al tău nu are să posede nici jumătate din puterile lui Gabrielle, iar următorii nici măcar atît. Sîngele pe care ţi l-am dat eu ar putea aduce unele modificări. Dacă vei bea... dacă vei bea sîngele Akashei şi al lui Enkil — deşi ai putea alege să nu o faci... asta ar mai putea aduce şi alte modificări. Cu toate acestea, numărul copiilor pe care-i poţi crea într-un secol este limitat. Iar noile vlăstare vor fi slabe. Deşi asta nu-i neapărat ceva rău. Legea vechilor clanuri purta în ea o doză de înţelepciune, aceea că puterea vine o dată cu vîrsta. Şi, din nou, vechiul adevăr se dovedeşte valabil: poţi crea imbecili sau titani, n-ai de unde să ştii dinainte. Ceea ce stă scris să se întîmple se va întîmpla. Va trebui să-ţi alegi cu grijă tovarăşii. Alege-i fiindcă îţi face plăcere să-i priveşti şi să le asculţi glasul, alege-i pentru tainele pe care le poartă în suflet iar tu năzuieşti să le cunoşti. Cu alte cuvinte, alege-i fiindcă îi iubeşti. Altfel, fii sigur că nu le vei putea suporta tovărăşia vreme prea îndelungată.

— Înţeleg, am spus. Să-i fac din dragoste.

— Exact, creează-i cu dragoste. Şi asigură-te că au trăit destul înainte ca tu să le dăruieşti sîngele tău. Şi niciodată, în veci, nu crea un vampir la fel de tînăr precum Armand. Asta e cea mai cumplită dintre crimele pe care le-am făptuit împotriva stirpei noastre: l-am creat pe Armand pe cînd acesta era încă un copil.

— Dar n-aveai de unde să ştii că fiii întunericului vor veni, atunci cînd au venit, şi te vor despărţi de el.

— Nu. Şi totuşi, ar fi trebuit să mai aştept. Singurătatea a fost cea care m-a determinat să fac ceea ce am făcut. Şi, de asemenea, neajutorarea lui Armand, faptul că viaţa lui de muritor se afla întru totul în mîinile mele. Aminteşte-ţi mereu să-ţi fie teamă de puterea ta, de puterea pe care o ai asupra celor muribunzi. Singurătatea din noi şi simţul acestei puteri pot fi la fel de puternice precum setea de sînge. Dacă Enkil n-ar fi existat, n-ar fi existat nici Akasha, tot aşa cum, dacă Akasha n- ar fi existat, n-ar fi existat, poate, nici Enkil.

— Da. Iar din cîte îmi spui, se pare că Enkil e cel ce-o stăpîneşte pe Akasha. Că Akasha este cea care, din cînd în cînd...

— Da, e-adevărat, a încuviinţat şi chipul i s-a întunecat, iar ochii au căpătat o strălucire confidenţială, de parcă am fi şuşotit între noi, de teamă ca, nu cumva, cineva să ne audă.

A tăcut o vreme, de parcă s-ar fi gîndit îndelung la ceea ce voia să-mi spună.

— Cine ştie de ce ar fi în stare Akasha, dacă Enkil n-ar stăpîni-o? De ce încerc oare să mă conving că el n-are cum să audă ce-ţi spun, atunci cînd cuvintele-mi sînt formate numai în gînd? De ce vorbesc în şoaptă? M-ar putea distruge oricînd. Poate că numai Akasha îl împiedică pe Enkil s-o facă. Însă ce s-ar întîmpla cu ei, dacă el m-ar ucide?

— De ce s-au lăsat arşi de soare?

— De unde am putea şti aşa ceva? Poate că ştiau că nu li se va întîmpla nimic. Aveau să-i nenorocească doar pe cei ce îi chinuiseră. Poate că, trăind aşa, închişi în ei înşişi, înţeleg mai greu ceea ce se petrece în afară. N-au avut timp să-şi adune puterile, să se trezească din vis şi să se salveze. Poate că mişcările lor de mai tîrziu, cele la care mi-a fost dat să fiu martor, au fost posibile numai fiindcă soarele i-a trezit. Iar acum, dorm din nou, cu ochii deschişi. Visează iar şi nici măcar n-au nevoie să bea.

— Ce-ai vrut să spui adineauri?... Dacă *voi alege* să le beau sîngele? Am oare de

ales?

— E un lucru la care va trebui să cugetăm împreună. Mai rămîne, desigur, şi posibilitatea ca ei să nu-ţi îngăduie să le sorbi sîngele.

M-am înfiorat la gîndul braţelor lor lovindu-mă, azvîrlindu-mă de-a curmezişul capelei ori jos, pe pardoseala de piatră.

— Ţi-a spus numele ei, Lestat. Cred că ea te va lăsa să bei. Dacă-i vei sorbi sîngele, vei fi cu mult mai rezistent

decît eşti acum. Cîteva picături n-ar face decît să te întărească, însă, dacă-ţi va da mai mult, nici o forţă de pe pămînt nu te va mai putea distruge. Trebuie să fii sigur că vrei asta.

— De ce să nu vreau?

— Vrei să arzi, să te faci scrum şi să trăieşti o perpetuă agonie? Vrei să fii căsăpit cu o mie de cuţite ori ciuruit de gloanţe, şi totuşi să supravieţuieşti, să devii o halcă de carne ce nu-şi poate purta de grijă? Crede-mă, Lestat, asta poate fi chiar mai rău decît însăşi moartea. Ai putea suporta chiar şi soarele, supravieţuind atît de ars, încît nimeni nu te-ar putea recunoaşte, dorindu-ţi, asemeni bătrînilor zei din Egipt, să fi murit?

— Dar n-am să mă vindec mai repede?

— Nu neapărat. Nu şi dacă nu vei beneficia de o nouă infuzie din sîngele ei, în starea în care te vei afla. Timpul, măsurat cu durata unor vieţi omeneşti sau sîngele celor vîrstnici... acestea pot fi tămăduitoare. Dar ţi-ai putea dori, la un moment dat, să fi murit. Gîndeşte-te la asta. Îngăduie-ţi un răgaz.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— Aş bea sîngele Celor Ce Trebuie Păziţi, desigur. Aş bea, pentru a fi mai puternic, mai aproape de nemurire. Aş implora-o în genunchi pe Akasha să-mi dea voie să beau, iar apoi m-aş adăposti în braţele ei. Dar mie mi-e uşor să vorbesc despre asta. Ea nu m-a respins niciodată, iar eu ştiu că vreau să trăiesc de-a pururi. Ea nu m-a lovit niciodată. Pentru a trăi veşnic, aş fi în stare să mai suport încă o dată focul. Aş îndura arşiţa soarelui. Aş suporta orice, doar ca să pot trăi mai departe. Tu, însă, s-ar putea să nu fii sigur că ceea ce îţi doreşti e veşnicia.

— Mi-o doresc. Aş putea pretinde că stau pe gînduri, aş putea pretinde că sînt înţelept şi chibzuit, cîntărindu-ţi propunerea. Dar, la naiba, nu cred că te-aş putea păcăli, nu-i aşa? Ai şti, oricum, care mi-ar fi răspunsul.

A zîmbit.

— Atunci, înainte să pleci, vom coborî din nou în capelă şi-i vom cere, cu umilinţă, sîngele. Vom vedea ce are să-ţi răspundă.

— Dar, acum, nu-mi vei mai spune nimic? I-am întrebat. Mi-a făcut semn să-i spun ce doream să ştiu.

— Am văzut fantome, i-am spus. Am văzut acei demoni ciumaţi pe care mi i-ai descris. I-am văzut posedînd oameni şi obiecte.

— Nici eu nu ştiu mai multe decît ştii tu. Cele mai multe dintre fantomele de soiul acesta nu par a fi mai mult decît simple apariţii lipsite de conştiinţă, aşa cum sînt şi considerate, de altfel. N-am stat de vorbă niciodată cu vreo fantomă şi nici una dintre ele nu mi s-a adresat vreodată. Cît despre demonii blestemaţi, nu cred că pot adăuga ceva la explicaţiile de odinioară ale lui Enkil, cum că aceşti demoni ar fi nebuni de furie fiindcă nu au trup. Există însă alte fiinţe nemuritoare mult mai interesante.

— Ce sînt acelea?

— Există în Europa cel puţin două astfel de creaturi, care n-au băut niciodată sînge. Se pot mişca atît la lumina zilei, cît şi în beznă, au trupuri şi sînt foarte puternice. Arată exact ca oamenii. În Egiptul antic, a existat unul, cunoscut la curte drept Ramses cel Blestemat, şi, din cîte ştiu eu, era cu adevărat blestemat. După dispariţia sa, numele lui a fost şters de pe toate monumentele regale. Ştii că acesta era obiceiul egiptenilor: să şteargă numele, închipuindu-şi că astfel nimicesc fiinţa

care îl poartă. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu el. N-am găsit nimic în vechile pergamente despre asta.

— Armand l-a pomenit la un moment dat, am intervenit. Armand, vorbindu-mi despre legende, spunea că Ramses ar fi fost un vampir vîrstnic.

— N-a fost. Dar nici eu n-am crezut asta, n-am dat crezare celor citite despre el pînă cînd nu i-am văzut pe ceilalţi, cu ochii mei. Şi nici măcar cu aceştia, n-am comunicat. I-am zărit doar, iar ei s-au speriat de mine şi au fugit. Mă tem de ei, fiindcă pot umbla la lumina soarelui. Sînt puternici, lipsiţi de sînge, şi cine ar putea şti de ce sînt în stare? Dar s-ar putea să treacă veacuri, fără să-i întîlneşti.

— Dar cît sînt de bătrîni, cînd s-a întîmplat asta?

— Sînt foarte bătrîni, probabil la fel de în vîrstă ca mine. N-aş putea să-ţi spun exact. Trăiesc o viaţă de oameni avuţi şi puternici. Poate că există mai mulţi din stirpea lor, poate că au o cale de a se înmulţi. Nu ştiu. Pandora spunea odată c-ar fi existat şi o femeie. Dar noi doi n-am fost niciodată de acord în privinţa lor. Ea susţinea că şi ei au fost odinioară ceea ce sîntem noi, dar au încetat să se mai hrănească, aşa cum Mama şi Tatăl au încetat să mai bea. Eu însă nu cred că ei au fost ceea ce sîntem noi. Ei sînt altceva, ceva lipsit de sînge. Nu reflectă lumina, aşa cum face pielea noastră. Ei o absorb. Sînt doar cu o nuanţă mai închişi la piele decît muritorii. Sînt îndesaţi şi puternici. S-ar putea să nu-i întîlneşti niciodată, dar ţi-am spus, ca să te previn. Nu-i lăsa niciodată să-ţi cunoască sălaşul. Ar putea fi mai periculoşi decît muritorii.

— Dar sînt oamenii cu adevărat primejdioşi? Mie mi-au părut a fi uşor de păcălit.

— Bineînţeles că sînt periculoşi. Oamenii ne-ar putea distruge, dacă ar afla cine sîntem cu adevărat. Ne-ar putea vîna în timpul zilei. Nu subestima acest avantaj al lor. Din nou, legile vechilor clanuri s-au dovedit înţelepte în această privinţă. Să nu spui niciodată muritorilor despre noi. Nu-i spune niciodată unui om unde-ţi e sălaşul ori cel al vreunui alt vampir. E o nebunie să crezi că-i poţi stăpîni pe muritori.

Am încuviinţat, deşi îmi venea greu să mă tem de muritori. Nu m-am temut niciodată de ei.

— Nici măcar Teatrul Vampirilor din Paris, m-a avertizat, nu dezvăluie vreun adevăr despre noi. Se joacă doar cu folclorul şi cu iluziile. Publicul se lasă păcălit.

Mi-am dat seama că ceea ce spunea era adevărat. Chiar şi în scrisorile pe care mi le scria Eleni, ea avea grijă să nu dezvăluie vreun nume şi ascundea întotdeauna adevăratele înţelesuri.

Ca întotdeauna, acest mister mi se părea apăsător.

Îmi răscoleam fără încetare mintea, încercînd să-mi amintesc dacă întîlnisem vreodată acele creaturi lipsite de sînge... Să fiu sincer, era posibil ca eu să le fi luat drept vampiri proscrişi.

— Mai trebuie să ştii un lucru despre fiinţele supranaturale, a zis Marius.

— Ce anume?

— Nu sînt sigur în această privinţă, dar am să-ţi spun ce cred eu. Bănuiesc că, atunci cînd sîntem arşi ori distruşi în orice alt mod, ne putem întoarce într-o altă formă. Nu vorbesc acum despre oameni, despre ceva asemănător reîncarnării în care cred unii dintre ei. Nu ştiu nimic despre soarta sufletelor oamenilor. Dar noi trăim veşnic, iar eu cred că ne putem întoarce.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

Fără să vreau, gîndul mi-a zburat la Nicolas.

— Acelaşi lucru care îi face pe oameni să creadă în reîncarnare.Între ei, sînt unii care pretind că îşi amintesc vieţile trăite anterior. Vin la noi ca muritori, pretinzînd a şti totul despre noi, susţinînd că, odinioară, au fost de-ai noştri, şi ne cer să le dăm iar darul întunecat. Pandora a fost unul dintre aceşti oameni. Ştia o mulţime de lucruri, şi n-am putut găsi nici o explicaţie pentru cunoştinţele ei. Doar dacă, nu cumva, şi-a imaginat totul ori, cine ştie cum, mi-a smuls, fără să-mi dau seama, totul, direct din

minte. Asta ar fi o altă posibilitate, să existe muritori cu simţuri deosebite ce le-ar îngădui să ne capteze gîndurile. Oricare ar fi răspunsul, nu sînt mulţi ca aceştia. Dacă vor fi fost cu adevărat vampiri înainte, sînt numai cîţiva dintre cei ce-au pierit. Astfel încît se prea poate ca ceilalţi să nu fi avut puterea de a se întoarce. Sau poate că n-au vrut să revină. Cine ştie? Pandora era convinsă că murise atunci cînd Mama şi Tatăl au fost lăsaţi pradă soarelui.

— Dumnezeule mare, se nasc din nou, ca muritori, şi mai *vor* să redevină vampiri?

Marius a surîs.

— Eşti tînăr, Lestat, şi te contrazici. Cum crezi că ar fi *cu adevărat,* dacă ai fi din nou muritor? Gîndeşte-te la asta, cînd vei da ochii cu tatăl tău.

Pe tăcute, i-am dat dreptate. Dar n-aş fi vrut să pierd ceea ce mintea mea făcuse din starea de muritor. Îmi doream să plîng mereu după umanitatea mea pierdută. Ştiam că iubirea pe care o nutream pentru muritori era strîns legată de faptul că nu-mi era teamă de ei.

Marius privea aiurea, absorbit de gînduri. Părea o întruchipare a ascultării. Apoi chipul lui şi-a îndreptat din nou atenţia asupră-mi.

— Lestat, nu mai avem la dispoziţie decît două sau trei nopţi, a spus el, cu glasul plin de tristeţe.

— Marius, am şoptit.

Mi-am muşcat limba, ca să nu rostesc cuvintele ce năzuiau să iasă.

Singura mea consolare era expresia feţei sale. Mi se părea acum că nu arătase niciodată, nici măcar pentru o clipă, neomenesc.

— Nu ştii cît de mult mi-ar plăcea să te păstrez lîngă mine, a rostit. Dar viaţa e acolo, afară, nu aici. Cînd ne vom întîlni din nou, am să-ţi spun mai multe, dar, deocamdată, ştii tot ceea ce e nevoie să ştii. Trebuie să pleci în Louisiana şi să ai grijă de tatăl tău pînă la sfîrşitul zilelor sale. Să-nveţi din asta tot ce vei putea învăţa. Am văzut legiuni de muritori crescînd şi murind. Tu n-ai văzut nici unul. Dar, crede-mă, tinere prieten, mi-aş dori cu disperare să te ştiu lîngă mine. Nu ştii cît de mult mi-o doresc. Îţi jur că, atunci cînd va veni vremea, voi şti să te găsesc.

— Dar de ce nu mă voi putea întoarce eu la tine? De ce e nevoie să rămîi aici pentru a-mi aştepta întoarcerea?

— A venit vremea să plec şi eu, a venit pe dată răspunsul. Am domnit prea mult timp peste acest popor. Aş trezi bănuieli şi, pe deasupra, europenii au început să se învîrtă prea mult în aceste ape. Înainte de a veni aici, eram ascuns în ruinele unui oraş îngropat numit Pompei, aflat la poalele Vezuviului. Muritorii ce se învîrteau şi săpau printre acele ruine m-au alungat. Acum, se repetă acelaşi lucru. Va trebui să-mi caut un alt refugiu, un loc neumblat şi menit să rămînă cît mai mult timp astfel. La drept vorbind, nu te-aş fi adus aici, dacă n-aş fi ştiut că urmează să plec.

— De ce nu?

— Ştii prea bine de ce. Nimeni nu trebuie să cunoască locul unde se află Cei Ce Trebuie Păziţi. Ajungem acum la ceea ce era mai important: promisiunile pe care va trebui să mi le faci.

— Cere-mi orice, am spus. Dar ce ţi-aş putea oferi eu?

— Doar atît: *Să nu dezvălui niciodată, nimănui, ceea ce ţi-am spus.* Să nu vorbeşti despre Cei Ce Trebuie Păziţi. Să nu istoriseşti nimănui legendele vechilor zei. Să nu spui nimănui că m-ai întîlnit.

Am încuviinţat, grav. Mă aşteptasem la asta şi, chiar fără să stau prea mult pe gînduri, ştiam că are să-mi fie greu să mă ţin de cuvînt.

— Dacă vei povesti, fie şi numai o parte, a continuat, va urma încă o părticică şi, cu fiecare secret dezvăluit, va creşte posibilitatea ca Cei Ce Trebuie Păziţi să fie descoperiţi.

— Da, am spus. Dar legendele despre originile noastre... Cum rămîne cu cei pe

care îi voi crea? Lor voi putea să le spun...?

— Nu. Cum ţi-am spus, dacă vei dezvălui o parte, vei sfîrşi prin a spune totul. Mai mult, dacă novicii aceia vor fi odrasle ale Dumnezeului creştin, dacă, asemeni lui Nicolas, vor fi fost otrăviţi cu tot soiul de concepte creştine de felul păcatului originar, poveştile tale îi vor înnebuni doar, îi vor descumpăni. Va fi o grozăvie pe care vor refuza să o accepte. Întîmplări, zei păgîni în care nu vor crede, obiceiuri pe care nu le vor înţelege. E nevoie să fii pregătit pentru asemenea revelaţii, pe cît se poate de mult. Mai bine ascultă-le cu atenţie întrebările şi spune-le ceva ce ei se aşteaptă să audă de la tine. Iar dacă vei crede că nu-i poţi minţi, mai bine nu le spune nimic. Încearcă să-i faci puternici, ca pe oamenii care în zilele noastre refuză să creadă în Dumnezeu. Dar ia aminte: niciodată nu dezvălui vechile legende. Acelea, le pot spune doar eu.

— Dar ce-mi vei face, dacă am să le dezvălui? am întrebat.

Asta l-a lăsat înmărmurit. Şi-a pierdut cumpătul vreme de o clipă, după care a izbucnit în rîs.

— Eşti cea mai vicleană creatură pe care am întîlnit-o vreodată, Lestat. Important e că pot să-ţi fac orice vreau eu, dacă vei nesocoti taina. Sînt convins că ştii asta. Te-aş putea călca în picioare, cum a făcut Akasha cu cel vîrstnic. Ţi-aş putea da foc, cu puterea minţii mele. Dar nu vreau să-mi risipesc ameninţările. Vreau ca tu să te întorci la mine. Dar nu vreau ca aceste taine să se răspîndească. Nu vreau ca o haită de nemuritori să se năpustească din nou asupra mea, cum s-a întîmplat la Veneţia. Vreau să mă ţin departe de cei de-o seamă cu mine. Niciodată, fie că vrei, fie că nu, să nu pui pe nimeni pe urmele mele, ori pe cele ale Celor Ce Trebuie Păziţi. Să nu repeţi nicicînd numele meu în prezenţa altora.

— Am înţeles, am spus solemn.

— Eşti sigur de asta? Sau e nevoie într-adevăr să te ameninţ? Trebuie să-ţi explic cît de cruntă poate fi răzbunarea mea? Şi nu vei fi singurul pedepsit, ci vor suferi toţi aceia care vor fi aflat de la tine ceva. Lestat, am nimicit destui semeni de-ai noştri ce porniseră în căutarea mea. I-am ucis numai fiindcă aflaseră de vechile legende, cunoşteau numele meu şi nu consimţiseră să renunţe la căutările lor.

— Nu mai pot suporta, am murmurat. Ţi-o jur, nu voi spune nimic, nimănui, niciodată. Mă tem însă de ceea ce alţii mi-ar putea citi în minte. Mi se pare firesc. Mă tem că mi-ar putea smulge din minte unele imagini. Armand o putea face. Ce-are să se întîmple dacă...

— Poţi ascunde aceste imagini. Le poţi fereca, ştii cum. Poţi trimite alte imagini, care să-i deruteze. Îţi poţi închide mintea. E unul dintre talentele pe care le posezi deja. Dar să lăsăm acum ameninţările şi mustrările. Ştii că ţin la tine.

Nu i-am răspuns pe dată. Mintea îmi zbura aiurea, la tot soiul de posibilităţi interzise. În cele din urmă, am sfîrşit prin a le formula în cuvinte.

— Marius, n-ai avut niciodată dorinţa de a spune totul, tuturor celorlalţi? Vreau să spun, celor din seminţia noastră, aducîndu-i pe toţi laolaltă?

— Dumnezeule mare, nu, Lestat. De ce să fac una ca asta?

Părea sincer mirat.

— Cunoaşterea de către toţi a legendelor noastre ar putea să compenseze enigmele istoriei noastre, aşa cum se întîmplă şi în istoria oamenilor. Astfel ne-am putea împărtăşi unii altora poveştile şi puterile...

— Ne-am uni şi ne-am folosi forţele, aşa cum au făcut copiii întunericului, împotriva omenirii?

— Nu... Nu aşa.

— Lestat, în istorie, clanurile sînt destul de rare. Cei mai mulţi dintre vampiri sînt neîncrezători şi singuratici şi nu-i iubesc pe ceilalţi. N-au decît unul sau doi tovarăşi bine aleşi, iar asta numai din vreme în vreme. Îşi apără cu străşnicie terenurile de vînătoare şi singurătatea, aşa cum fac eu însumi. Ar refuza să se adune laolaltă şi,

chiar dacă ar depăşi suspiciunile care îi despart, reunirea lor ar lua sfîrşit în cumplite bătălii şi lupte pentru supremaţie precum cele despre care mi-a vorbit Akasha, care s-au întîmplat cu mii de ani în urmă. Nu uita că, la urma urmei, sîntem creaturi ale răului. Sîntem ucigaşi. E preferabil ca cei ce se unesc pe acest pămînt să fie oamenii şi ca ei să se reunească întru bine.

I-am acceptat spusele, ruşinat de felul în care mă aprinsesem, de toate slăbiciunile mele, de faptul că eram atît de impulsiv. Însă un val de alte posibilităţi mi-a invadat mintea, obsedîndu-mă chiar.

— Dar muritorii, Marius? Nu te-a încercat niciodată dorinţa de a te arăta lor, de a le dezvălui întreaga poveste? Din nou, ideea mea părea a-l surprinde. N-ai vrut niciodată ca lumea să afle despre noi, oricare ar fi fost preţul cunoaşterii? Nu ţi s-a părut o variantă preferabilă unei vieţi trăite pe ascuns?

A închis ochii vreme de o clipă, odihnindu-şi obrajii în căuşul palmelor. Pentru întîia oară, captam imagini emise de el şi am ştiut că îmi îngăduia să le văd, fiindcă nu era sigur de răspunsul său. Amintirile lui erau atît de vii şi de puternice, încît puterile mele mi-au părut deodată fragile, nesigure. Îşi amintea de timpurile începuturilor, cînd Roma mai conducea încă lumea, iar el nu trăise încă nici măcar o viaţă de om.

— Îţi aminteşti c-ai vrut să le spui tuturor, am şoptit. Ai vrut să dezvălui monstruosul secret.

— Poate, la început de tot, a existat în mine o patimă a comunicării.

— Da, a comunicării, l-am îngînat, insistînd asupra acelui cuvînt.

Mi-am amintit atunci de noaptea aceea îndepărtată, cînd urcasem pe scenă, înspăimîntînd cumplit publicul parizian.

— Dar asta s-a întîmplat chiar la început, a spus încet, de parcă ar fi vorbit pentru sine. Privirile i s-au îngustat, de parcă ar fi privit în depărtare, dincolo de secole. Ar fi o nebunie. Dacă omenirea s-ar lăsa convinsă de asemenea revelaţii, n-ar şovăi, ne-ar distruge. Eu nu vreau să fiu distrus. Primejdiile şi nenorocirile de acest fel nu mă atrag deloc.

Nu i-am răspuns.

— Nici tu nu simţi nevoia de a dezvălui aceste lucruri, mi-a spus, încercînd să mă liniştească.

Şi totuşi, credeam că o simt. I-am simţit degetele pe dosul palmei mele. Eu priveam însă dincolo de el, înapoi către prea scurta mea viaţă: teatrul, fanteziile-mi de basm. Tristeţea mă împietrea.

— Te simţi singur şi monstruos, a spus. Eşti impulsiv şi vrei să sfidezi.

— E drept.

— Şi crezi c-ar folosi la ceva, dacă te-ai desconspira? Nimeni nu poate schimba trecutul. E o iluzie copilărească

să-ţi închipui aşa ceva. Dezvăluie-ţi identitatea, şi te vor distruge. Şi ce-ai rezolva astfel? Grădina sălbatică cea plină de viaţă ţi-ar înghiţi rămăşiţele în tăcere. Unde-i aici dreptatea sau înţelegerea?

Am încuviinţat.

I-am simţit mîna apropiindu-se de a mea. S-a ridicat în picioare şi cu regret, l-am imitat, ascultător.

— E tîrziu, a spus cu blîndeţe, cu ochii plini de înţelegere. Destul cu vorbele. Trebuie să cobor printre oamenii mei. În satul vecin s-au iscat nişte tulburări, după cum îmi era teamă. Va dura destul pînă cînd voi linişti spiritele, tot ce-a mai rămas din noaptea asta pînă în zori şi poate chiar şi seara următoare. S-ar putea ca mîine să nu putem sta de vorbă decît după miezul nopţii...

Din nou, părea preocupat, şi-a înclinat capul şi a ascultat.

— Da, trebuie să plec.

Ne-am îmbrăţişat, o îmbrăţişare uşoară şi plăcută.

Deşi mi-ar fi plăcut să cobor cu el în sat, să văd şi eu ce se întîmplase şi cum îşi

conducea el oamenii, îmi doream la fel de mult să mă retrag în camera mea, să privesc marea şi, într-un tîrziu, să adorm.

— Îţi va fi foame cînd te vei trezi, mi-a spus. Voi pregăti o victimă pentru tine. Ai răbdare pînă cînd am să mă întorc.

— Da, desigur...

— Şi pînă mă vei aştepta, mîine, poţi face ce doreşti. Vechile pergamente sînt în cutiile din bibliotecă. Poţi să le studiezi. Dacă vrei, poţi colinda toate încăperile casei. Doar de sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziţi să nu te apropii. Să nu cobori treptele de unul singur.

Am încuviinţat.

Aş fi vrut să-l mai întreb încă un lucru. Cînd avea să vîneze? Cînd va bea sînge? Sîngele lui mă săturase vreme de două nopţi ori poate chiar mai mult. Dar el, cu al cui sînge se sătura? Făcuse vreo victimă ceva mai devreme?

Avea să vîneze acum? Din ce în ce mai mult, mi se întărea bănuiala că el nu mai avea aceeaşi nevoie de sînge ca şi mine. Începeam să cred că, asemeni Celor Ce Trebuie Păziţi, începuse să se hrănească din ce în ce mai rar. Doream cu disperare să aflu dacă acesta era adevărul.

El însă mă părăsise. Satul îl chemase, mai mult ca sigur. A ieşit pe terasă şi apoi a dispărut. Vreme de o clipă, am crezut că se ascunsese, în dreapta ori în stînga, după uşă. Apoi m-am dus pînă în prag şi am descoperit că terasa era pustie. M-am apropiat de balustradă şi m-am aplecat, privind în jos. Am văzut o pată de culoare — mantia lui — pe fondul întunecat al stîncilor de dedesubt.

Aşadar, aceasta e soarta care ne aşteaptă, am gîndit atunci: nu vom mai simţi nevoia de sînge, chipurile noastre îşi vor pierde, încetul cu încetul, expresia omenească, vom putea mişca obiectele din loc folosindu-ne doar de puterea minţii şi, probabil, vom putea zbura. Peste cîte nopţi, peste cîte mii de ani, vom sta nemişcaţi, cufundaţi într-o tăcere de nepătruns, asemeni Celor Ce Trebuie Păziţi? De cîte ori, în noaptea aceasta, Marius arătase ca ei? Cît timp îşi petrecea stînd încremenit cînd nu era nimeni de faţă?

Ce va însemna pentru el jumătatea de veac, cît timp eu îmi voi trăi viaţa de muritor, departe, peste mări?

M-am întors şi am străbătut casa înspre camera ce-mi fusese pregătită. Am şezut acolo, privind marea, pînă cînd întîia geană de lumină a prins a se ivi. Cînd am deschis ascunzătoarea micuţă a sarcofagului, era plină de flori proaspete. Mi-am pus masca de aur şi gluga, apoi mănuşile, şi m-am întins în sicriul de piatră. În vreme ce-mi închideam ochii, am simţit mireasma dulce a florilor.

A venit şi clipa înfiorătoare a pierderii cunoştinţei. În pragul visului, am auzit un rîset de femeie. A rîs uşor vreme îndelungată, de parcă s-ar fi aflat în miezul unei conversaţii care o făcea fericită, şi chiar înainte de a mă afunda în beznă, mi s-a părut c-o văd, dîndu-şi capul pe spate şi dezvelindu-şi grumazul alb.

15

CÎND am deschis ochii, m-a străfulgerat o idee, transformîndu-se în obsesie, astfel încît de-abia îmi dădeam seama de setea care mă chinuia, de furnicăturile din vene.

— Deşertăciune, am şoptit.

Ideea însă era încărcată de o frumuseţe ispititoare.

Nu, dă-o uitării. Marius mi-a cerut să stau departe de sanctuar, şi, la urma urmei, avea să se întoarcă pînă la miezul nopţii, şi-i voi putea expune ideea. Poate că el ar putea să... Ce anume? Ar clătina din cap, plin de amărăciune.

Mi-am părăsit camera şi am început să mă plimb prin casă. Totul era ca în

noaptea precedentă: lămpi aprinse, ferestre deschise, oferind spectacolul molcom al luminilor muribunde. Mi se părea imposibil faptul că, în curînd, aveam să plec. Dar şi mai neverosimilă era ideea că n-aveam să mă întorc niciodată aici ba, mai mult, el însuşi va părăsi aceste locuri extraordinare.

Mă simţeam amărît şi demn de milă. Ideea, însă, persista.

N-aş fi vrut să o fac în prezenţa lui, ci în tăcere şi în taină, ca să nu mă simt ridicol. Voiam să merg singur.

Nu. N-o face. La urma urmei, tot n-are să folosească la nimic. Cînd ai s-o faci, nu se va întîmpla nimic.

Tocmai de aceea, de ce n-aş face-o? De ce n-aş face-o?

Mi-am dus rondul pînă la capăt, prin bibliotecă, prin galerii şi prin încăperea plină de păsări şi maimuţe. Am intrat în camere pe care nu le vizitasem.

Ideea însă mi se cuibărise în minte. Setea mă sîcîia, trezindu-mi puţin impulsivitatea, surpîndu-mi liniştea,

nelăsîndu-mă să mă gîndesc la spusele lui Marius şi la ceea ce aveau să însemne ele o dată cu trecerea timpului.

El nu era nicăieri în casă. Eram sigur de asta. În cele din urmă, am colindat toate odăile. Unde se odihnea rămăsese o taină, după cum ascunse rămăseseră şi feluritele căi de a părăsi casa fără a fi observat — ştiam că existau.

Uşa care ducea spre pasajul coborîtor, spre sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziţi am descoperit-o cu uşurinţă.

M-am oprit, într-un tîrziu, în salonul tapetat cu mobile lustruite şi m-am uitat la ceas. Era ora şapte a serii, mai erau cinci ore pînă la întoarcerea lui. Cinci ore de sete mistuitoare. Şi mai era ideea... Ideea aceea.

Nu mă hotărîsem totuşi să o pun în aplicare. Am întors spatele orologiului şi-am pornit-o către odaia mea. Ştiam că, înaintea mea, sute avuseseră aceeaşi idee. Şi apoi, cît de exact descrisese el mîndria pe care o simţise atunci cînd crezuse că-i va putea trezi, că-i va face să se mişte.

Nu. Voiam s-o fac, chiar de n-avea să se întîmple nimic, deşi ştiam că nu voi ajunge la nici un rezultat. Doream să cobor acolo singur şi s-o fac. Poate că eram mînat de ceva aflat în legătură cu Nicki. Nu ştiu. Nu ştiu!

Am intrat în odaia mea şi, la lumina incandescentă reflectată de valurile mării, am deschis cutia şi am contemplat îndelung vioara Stradivarius.

Desigur, nu mă pricepeam să cînt la ea, însă, noi, vampirii, sîntem buni imitatori. După cum spunea Marius, dispunem de o putere de concentrare şi de talente superioare oamenilor de rînd. Îl văzusem de multe ori pe Nicki cîntînd.

Am întins corzile din păr de cal şi le-am frecat cu o bucăţică de răşină, cum făcea şi Nicki.

Cu numai două nopţi în urmă, n-aş fi atins cu nici un preţ acest obiect. Ascultarea acestui instrument mi-ar fi provocat durere.

Acum, însă, am luat vioara din cutie şi am purtat-o, străbătînd casa, aşa cum o purta Nicki prin culisele Teatrului Vampirilor, fără urmă de vanitate. Mă grăbeam spre intrarea în trecerea secretă.

Avem impresia că ei mă cheamă, mă conduc, de parcă aş fi fost lipsit de voinţă. Acum, Marius nu mai conta. Conta un singur lucru, să cobor treptele înguste cît puteam de repede. Am trecut pe lîngă ferestruicile prin care răzbătea briza înmiresmată a mării şi lumina serii timpurii.

De fapt, orgoliul care mă mîna devenise într-atît de puternic, încît m-am oprit locului întrebîndu-mă dacă izvora din mine însumi. Ce nebunie! Cine îmi vîrîse aşa ceva în cap? Cei Ce Trebuie Păziţi? Asta chiar era îngîmfare. De unde să ştie acele creaturi ce era micul şi straniul instrument pe care-l ţineam în mînă?

Scotea sunete pe care, nu-i aşa? nimeni din lumea antică nu le auzise vreodată, sunete atît de omeneşti şi pline de afecţiune, încît mulţi credeau că vioara era opera

diavolului şi-i acuzau pe virtuoşii ei că ar fi posedaţi de necuratul.

Eram ameţit, descumpănit.

Cînd reuşisem să cobor atîtea trepte? Uitasem oare că uşa era zăvorîtă pe dinăuntru? Peste cinci sute de ani, voi fi poate în stare să trag acel zăvor, mi-am spus. Acum, însă, nici vorbă.

Şi totuşi, am continuat să cobor, şi gîndurile s-au risipit la fel de brusc precum mă invadaseră. Înflăcărarea mă cuprinsese iarăşi, iar setea părea că mă aţîţa şi mai tare, deşi, între ele, n-avea cum să existe vreo legătură.

Ajungînd la ultima cotitură, am descoperit surprins că uşile capelei erau larg deschise. Lumina felinarelor se revărsa în casa scărilor. Copleşit pe neaşteptate de mireasma florilor şi de parfumul de tămîie, am înghiţit în sec.

M-am apropiat, ţinînd vioara la piept, cu ambele mîini.

Am văzut uşile tabernacolului deschise şi pe ei doi, şezînd acolo.

Cineva le adusese flori proaspete şi tămîie pe farfurioare de aur.

M-am oprit în mijlocul capelei, privindu-i, şi din nou mi s-a părut că se uitau la mine.

Erau albi, atît de albi, încît nu reuşeam să mi-i închipui bronzaţi, şi tari precum diamantele pe care le purtau.

O brăţară în formă de şarpe, pe antebraţul ei. Un colier atîrnîndu-i deasupra sînilor. O fîşie subţire de piele ivindu-se din gulerul de in al rochiei sale imaculate.

Chipul ei era mai îngust decît al lui, iar nasul o idee mai lung. Ochii-i erau alungiţi, iar pliurile cărnoase ce îi înconjurau, ceva mai groase. Pletele le erau însă la fel de negre.

Răsuflăm greu. M-am simţit slăbit dintr-o dată şi-am lăsat parfumul florilor şi al tămîiei să-mi umfle plămînii.

Lumina felinarelor arunca străluciri aurii pe pereţi.

Am privit vioara, încercînd să-mi reconstitui ideea; mi-am trecut degetele pe suprafaţa lemnului, întrebîndu-mă ce credeau ei c-ar putea fi acest obiect.

Cu o voce scăzută, le-am explicat ce era şi că voiam ca ei să mă asculte, deşi nu mă pricepeam prea bine să cînt. Aveam să mă străduiesc. Nu vorbeam nici măcar îndeajuns de tare ca să mă pot auzi eu însumi, dar eram convins că, dacă voiau, ei puteau să mă audă.

Am ridicat vioara la nivelul umărului, fixînd-o cu bărbia, după care am ridicat arcuşul. Am închis ochii şi mi-am amintit muzica lui Nicki, felul în care îşi mlădia trupul atunci cînd o cînta, presiunea exercitată de degetele sale, ca nişte ciocănele, pe corzi, şi chipul în care acestea transmiteau mesajul dinspre sufletul său către ascultători.

M-am cufundat în muzică, şi sunetele urcau sau descreşteau, după cum le porunceau degetele ce-mi dansau pe corzi. Era un cîntec, da, reuşisem să cînt. Tonurile iscate erau pure şi îmbelşugate, iar ecourile pe care le stîrneau pereţii încăperii le amplificau volumul, creînd acel sunet, acel vaier pe care numai o vioară îl poate reda. Am continuat, cuprins parcă de nebunie, legănîndu-mă; uitasem de Nicki, uitasem de orice; rămăsese doar senzaţia degetelor care loveau corzile şi conştiinţa faptului că eu însumi făceam asta, din mine izvora muzica, potolindu-se, apoi urcînd iar, copleşitoare, mereu mai puternică, pe măsură ce apăsam mai tare cu arcuşul ce se mişca frenetic înainte şi înapoi.

Cîntam o dată cu vioara, murmuram, apoi îmi slobozeam glasul şi odaia îmbrăcată în aur îşi pierdea conturul. Şi, dintr-o dată, vocea mea a părut a deveni mai puternică, inexplicabil de puternică, scoţînd o notă pură şi înaltă pe care n-aş fi crezut că o puteam cînta. Şi totuşi, iată, nota aceea superbă rămînea, monotonă şi neschimbată, crescîndu-şi volumul, pînă cînd urechile au început să mă doară. Cîntam mai tare acum, mai frenetic şi m-am trezit gîfîind. Astfel, mi-am dat seama că nu eu eram cel care scotea acea notă stranie, înaltă!

Dacă nu înceta imediat, sîngele avea să îmi ţîşnească din urechi. Dar nu eu

scoteam acel sunet! Fără a înceta să cînt, nelăsîndu-mă pradă durerii care-mi străfulgera prin cap, am ridicat privirea şi am văzut că Akasha se ridicase în picioare, ochii îi erau larg deschişi, iar buzele-i formau un oval perfect. Ea era cea care producea acel sunet, coborînd treptele tabernacolului către mine, cu braţele deschise. Nota ascuţită îmi străpungea timpanele, ca o sabie de oţel.

Nu mai vedeam. Am auzit vioara lovindu-se de podeaua de piatră. Mi-am cuprins capul în mîini. Am început să urlu, dar nota aceea îmi acoperea urletele.

— Opreşte-te! Opreşte-te! strigam.

Lumina ochilor mi-a revenit, în sfîrşit. Ea se afla chiar în faţa mea, întinzînd mîinile.

— O, Doamne, Marius!

M-am întors şi am luat-o la fugă spre ieşire. Uşile mi s-au trîntit însă în faţă, lovindu-mă atît de tare, încît am căzut în genunchi. Am început să scîncesc în vreme ce ţiuitul îmi sfredelea urechile.

— Marius, Marius, Marius!

Întorcîndu-mă, pentru a vedea ce mă aştepta, i-am zărit călcîiul coborînd asupra viorii. Cu un pîrîit sinistru,

instrumentul s-a sfărîmat, dar sunetul scos de ea se stingea. Se topea încet.

Am rămas acolo asurzit, în tăcerea care se lăsase, nemaiauzindu-mi nici măcar propriile zbierete, chemările adresate lui Marius, în vreme ce încercam să mă ridic în picioare.

Tăcere ţiuitoare, înfiorătoare. Ea se afla acum chiar în faţa mea şi sprîncenele i s-au apropiat delicat, născînd un rid abia vizibil pe fruntea-i albă. În ochi i se citea frămîntare şi un puhoi de întrebări. Buzele i s-au îndepărtat, palide, dezvăluindu-i colţii.

Ajută-mă, Marius, ajută-mă, ajută-mă, bîlbîiam, neauzindu-mă, persistînd doar intenţia pură din mintea mea. Braţele ei m-au cuprins, trăgîndu-mă mai aproape. I-am simţit mîna, aşa cum mi-o descrisese Marius, mîngîindu-mi blînd ceafa. Dinţii mei îi atingeau acum grumazul.

N-am şovăit nici o clipă. Nu m-am gîndit la braţele care mă înlănţuiau şi-ar fi putut stoarce viaţa din mine într-o clipită. Dinţii mei i-au străpuns pielea ca o crustă de gheaţă şi sîngele ei fierbinte mi s-a revărsat în gură.

Oh, da, da... oh, da. Îmi aruncasem braţul stîng peste umărul ei, mă agăţăm de ea, ca de o statuie vie, şi nu-mi păsa că ea era tare ca marmura, bănuisem că aşa avea să fie, era perfect. Oh, Mama mea, amanta mea, preaputernica mea. Sîngele ei penetra, pulsînd, fiecare particulă a trupului meu, în curgerea sa arzătoare. Buzele ei mi s-au lipit de grumaz. Mă săruta, săruta artera prin care, cu violenţă, curgea de-acum propriul ei sînge. Buzele i s-au întredeschis, şi-n vreme ce îi sorbeam sîngele cu toate puterile mele, sugînd, simţindu-l cum ţîşneşte întruna, răspîndindu-se în mine, am simţit acea senzaţie inconfundabilă a colţilor ei ce mi se înfigeau în gît.

Din fiece vinişoară, sîngele-mi a pornit a se scurge în ea, aşa cum al ei se scurgea în mine.

Mi se părea că văd cutremurătorul circuit şi mi se părea cu atît mai divin, cu cît nimic altceva nu mai exista decît gurile noastre, pecetluindu-ne grumajii şi pulsul neodihnit al sîngelui. Nu existau vise, nici viziuni, ci doar *asta* — curgerea fierbinte, superbă, şi asurzitoarea prăvălire a sîngelui. Nimic nu mai conta, absolut nimic. Îmi doream un singur lucru: să nu se mai sfîrşească niciodată. Lumea, în care lucrurile aveau greutate, umpleau spaţiul şi întrerupeau razele de lumină, dispăruse.

Însă un zgomot oribil a pătruns, ca un intrus, în extazul meu, un sunet urît, de stîncă sfărîmată, de piatră lovindu-se de piatră. Venea Marius. Nu, Marius, nu veni acum. Pleacă, nu ne atinge. Nu ne despărţi.

Dar zgomotul groaznic, întreruperea, nu fusese provocată de către Marius. Brusc, am fost apucat de păr şi smuls din îmbrăţişarea ei. Sîngele mi-a scăpat, în valuri, din

gură. Era Enkil. Mîinile sale puternice mi-au prins capul ca într-o menghină.

Sîngele mi-a împroşcat bărbia. I-am văzut chipul schimonosit. Am văzut cum mîinile ei se întindeau spre el. Ochii ei erau aprinşi de furie, iar mîinile-i amorţite se agitau agăţîndu-se de palmele ce-mi încleştaseră capul. I-am auzit glasul înălţîndu-se, ţipînd, urlînd mai tare decît adineauri, cînd cîntase acea notă sfîşietoare. Din colţul gurii i se prelingea un firicel de sînge.

Sunetul a căpătat parcă o înfăţişare. Întunericul s-a risipit, spart în milioane de ţăndări strălucitoare. Ţeasta avea să-mi explodeze.

M-a silit să cad în genunchi. Stătea aplecat asupra mea, astfel încît îi puteam vedea acum întregul chip. Era la fel de netulburat ca de obicei şi doar încordarea muşchilor braţelor îi vădea vitalitatea.

Chiar şi în larma copleşitoare a ţipetelor ei, am auzit uşa aflată undeva în spatele meu pîrîind, crăpată de loviturile bubuitoare ale pumnilor lui Marius, şi strigătele lui, care mai c-ar fi putut rivaliza cu cele ale Akashei.

Zgomotul făcuse să-mi ţîşnească sîngele din urechi. Buzele mi se mişcau.

Menghina de piatră care îmi strivea capul mi-a dat drumul pe neaşteptate. M-am prăbuşit pe pardoseală. Zăceam întins pe dalele de piatră şi-am simţit apăsarea rece a piciorului lui Enkil strivindu-mi toracele. Dintr-o clipă într-alta, avea să-mi strivească inima. Ţipetele ei şi-au sporit intensitatea, au devenit şi mai pătrunzătoare. Se aruncase în spinarea lui, încercuindu-i gîtul cu o mînă. Sprîncenele-i erau încruntate şi păru-i flutura în vînt.

L-am auzit pe Marius, adresîndu-i-se lui Enkil de dincolo de uşa închisă, iar vorbele lui tăiau, ca un cuţit, zgomotul alb al ţipetelor Akashei.

Ucide-l, Enkil, şi-am să te despart de ea pentru totdeauna, iar ea n-are să mi se împotrivească! Ţi-o jur.

Deodată, tăcere. Surzisem. Sîngele fierbinte mi se prelingea pe gît.

Ea s-a dat la o parte, a privit drept înainte, şi uşile au zburat în lături, dezvăluind o parte din îngustul pasaj săpat în piatră. Dintr-un salt, Marius a ajuns lîngă mine, cu mîinile pe umerii lui Enkil, care încremenise.

Piciorul lui s-a mişcat încet, atingîndu-mi în treacăt stomacul, după care m-am pomenit liber. Marius a rostit nişte cuvinte pe care le-am perceput sub formă de gînduri. *Pleacă, Lestat. Fugi.*

M-am chinuit să mă ridic şi l-am văzut conducîndu-i pe amîndoi, înspre tabernacol. Ei însă nu priveau înainte, ci înspre Marius. Mîna Akashei era încleştată pe antebraţul lui Enkil. Chipurile le erau din nou şterse, încremenite, dar, pentru întîia oară, fixitatea lor nu mai întruchipa o mască a curiozităţii, ci o mască a morţii.

— Fugi, Lestat! mi-a spus Marius iarăşi, fără să se întoarcă.

L-am ascultat.

16

MĂ AFLAM în colţul cel mai îndepărtat al terasei, cînd Marius şi-a făcut, în sfîrşit, apariţia în salonul puternic luminat. Venele îmi erau încă pline de o arşiţă care pulsa în mine, de parcă ar fi posedat o viaţă proprie. Vedeam pînă dincolo de contururile neguroase ale insulelor. Auzeam o corabie înaintînd undeva departe, în beznă. De gîndit însă, nu mă gîndeam decît la un singur lucru: dacă Enkil ar fi venit după mine pînă în acel loc, aş fi putut sări peste balustradă, pînă în mare, şi aş fi pornit-o înot. Încă îi mai simţeam mîinile strivindu-mi tîmplele şi talpa apăsîndu-mi pieptul.

Stăteam rezemat de balustrada de piatră, tremurînd, iar mîinile îmi erau pline de sîngele ce cursese din zgîrieturile de pe faţă, deşi acestea mi se vindecaseră deja.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău de ceea ce am făcut, am spus îndată ce Marius a intrat în salon. Nu ştiu ce m-a împins să fac asta. N-ar fi trebuit s-o fac. Îmi pare rău.

Îmi pare rău, ţi-o jur, îmi pare rău, Marius. Îţi promit că niciodată n-am să-ţi mai calc cuvîntul.

S-a oprit, cu braţele încrucişate, privindu-mă. Era îmbujorat.

— Ce-ţi spusesem noaptea trecută? m-a întrebat el. Eşti *cea mai împieliţată creatură din cîte există!*

Mi-a făcut semn să tac.

— Iartă-mă, Marius. Te implor să mă ierţi. N-am crezut că are să se întîmple aşa ceva. Credeam că nu se va întîmpla nimic...

Şi-a repetat gestul şi mi-a făcut semn să îl urmez. A încălecat balustrada. L-am urmat, cu un sentiment confuz de încîntare că îmi era atît de uşor să cobor panta abruptă; cu toate acestea, eram încă sub impactul celor întîmplate, ca să îmi mai pese cu adevărat de aşa ceva. O simţeam pe *ea* ca pe un parfum răspîndit prin întregu-mi trup, deşi ea nu avea nici un fel de miros, exceptîndu-l pe acela al florilor şi al tămîiei, care se pare că intrase în pielea ei cea albă, altminteri impenetrabilă. Şi cît de gingaşă părea, în ciuda tăriei sale...

Am coborît pe bolovanii alunecoşi pînă pe plaja albă şi-am început să ne plimbăm, alături, în tăcere, privind spuma albă a valurilor care lingeau stîncile ori se aruncau cu putere asupra nisipului fin şi alb. Vîntul îmi şuiera la urechi, trezindu-mi acel sentiment de singurătate ce elimină orice altă senzaţie, anihilînd chiar şi sunetele.

Pe măsură ce mă linişteam, mă simţeam tot mai mizerabil.

Marius şi-a strecurat braţul în jurul meu, aşa cum obişnuia să facă Gabrielle. Puţin îmi păsa încotro ne îndreptam. Am fost surprins, descoperind că ajunseserăm în dreptul unui mic estuar unde era ancorată o barcă lungă avînd o singură pereche de vîsle.

Cînd ne-am oprit, am spus iar:

— Îmi pare rău că am făcut-o! Ţi-o jur! Nu credeam că...

— Nu-mi spune că-ţi pare rău, m-a întrerupt, calm, Marius. Nu-ţi pare deloc rău de ceea ce s-a întîmplat, de faptul că tu eşti cel ce-a provocat acest incident, mai ales acum, cînd te afli aici, teafăr, şi nu acolo, strivit ca un ou pe podeaua capelei.

— Oh, dar asta n-are nici o importanţă, am strigat.

Am început să plîng. Mi-am scos batista, accesoriu indispensabil oricărui gentilom al veacului al optsprezecelea, şi mi-am şters sîngele de pe faţă. O simţeam pe Akasha ca pe un sprijin, mi se părea că-i simt sîngele prin mine, că-i simt mîinile pe trup. De-abia acum începeam cu adevărat să înţeleg ce se întîmplase. Dacă Marius n-ar fi sosit la timp...

— Dar ce s-a întîmplat, Marius? Ce-ai văzut tu, de fapt?

— Aş vrea să ne îndepărtăm, astfel încît el să nu ne poată auzi, mi-a spus Marius şovăitor. E o nebunie să gîndim ori să vorbim despre ceva care l-ar putea tulbura şi mai tare. Trebuie să-l lăsăm o vreme, să-i treacă...

Se înfuriase de-a binelea şi mi-a întors spatele.

Dar cum aş fi putut să nu mă gîndesc la cele întîmplate? Mi-aş fi dorit să-mi pot deschide ţeasta şi să-mi smulg din ea gîndurile. Zburau prin mine asemeni sîngelui ei. În mintea Akashei mai sălăşluia şi acum inteligenţa, în trupu-i existau şi acum dorinţe, în suflet ardea o flacără spirituală a cărei arşiţă tălăzuia acum în mine, ca un fulger lichid. Fără putinţă de îndoială, Enkil îşi exercita asupra ei puterile-i ucigaşe! Îl uram. Doream să-l distrug. În minte-mi încolţeau tot soiul de idei nebuneşti; într-un fel sau altul, trebuia să existe o cale de a-l distruge fără a ne pune viaţa în primejdie atîta timp cît mai rămînea ea!

Absurd. Doar demonii intraseră mai întîi în el. Dar dacă nu s-ar fi întîmplat astfel...

— Încetează, tinere!

Glasul lui Marius m-a lovit ca un trăznet.

Am început din nou să plîng. Locul în care ea îmi atinsese gîtul mă ardea, la fel şi buzele pe care mi le linsese, iar în gură mi se părea că simt gustul sîngelui ei. Am privit stelele răzleţe de deasupra mea şi chiar acele obiecte veşnice şi lipsite de simţuri mi s-au părut a fi ameninţătoare, iar un strigăt mi-a încremenit în gîtlej.

Efectele provocate de sîngele ei se risipeau. Clarviziunea dinainte se înceţoşa, iar membrele îmi aparţineau din nou. Poate că le simţeam mai puternice, e drept, dar vraja se risipea, lăsînd în urmă doar amintirea puternică a circuitului sîngelui prin trupurile noastre.

— Marius, ce s-a întîmplat? am strigat, încercînd să mă fac auzit în şuierul vîntului. Nu fi supărat pe mine, nu-mi întoarce spatele. Nu pot...

— Ssst, Lestat. S-a întors, luîndu-mă de braţ. Nu-ţi face griji în privinţa mîniei mele, a încercat să mă liniştească. E lipsită de importanţă şi nu e îndreptată împotriva ta. Lasă-mi un timp, să-mi pot aduna gîndurile.

— Dar ai văzut ce s-a întîmplat între mine şi ea?

Şi-a aţintit privirile către mare. Apa era neagră, iar spuma valurilor de un alb imaculat.

— Am văzut...

— Am luat vioara şi-am vrut să le cînt, mă gîndeam că...

— Da, desigur, ştiu asta...

— ...că muzica ar putea să-i impresioneze, mai ales muzica aceea stranie, supranaturală, ştii, o vioară...

— Da...

— Marius, mi-a dat... Ea... şi mi-a luat...

— Ştiu.

— Iar el o ţine acolo! El n-o lasă să plece!

— Lestat, te-am rugat...

Zîmbea nesigur şi întristat.

Închide-l, Marius, cum au făcut-o ei odinioară, şi dă-i drumul Akashei!

— Visezi, copile, mi-a răspuns. Visezi!

S-a întors şi m-a părăsit, făcîndu-mi semn să îl las singur. A coborît pe plajă şi a lăsat valurile să i se spargă la picioare, în vreme ce se plimba încoace şi-ncolo.

Am încercat din nou să mă liniştesc. Mi se părea ireal faptul că mai fusesem vreodată altundeva decît pe această insulă, faptul că lumea muritorilor exista undeva, dincolo de mare, faptul că tragedia şi ameninţarea Celor Ce Trebuie Păziţi nu erau cunoscute nimănui dintre cei aflaţi dincolo de stîncile acestei faleze umede şi strălucitoare.

În cele din urmă, Marius s-a întors.

— Ascultă-mă, a zis. Drept înainte, către vest, se află o insulă ce nu e sub protecţia mea, iar la capătul dinspre nord al acesteia, vei găsi un orăşel vechi, în care tavernele marinarilor rămîn deschise toată noaptea. Urcă-te în barcă şi du-te acolo. Vînează şi uită de cele întîmplate aici. Astîmpără-ţi puterile noi pe care le-ai căpătat de la ea. Încearcă însă să nu te gîndeşti la vreunul din ei. Dar, mai ales, încearcă să nu urzeşti planuri împotriva lui. Înainte de ivirea zorilor, întoarce-te acasă. Nu va fi foarte greu. Vei găsi cel puţin o duzină de uşi şi ferestre deschise. Fă asta, acum, de dragul meu.

Mi-am plecat capul. Era unicul lucru care m-ar fi putut distrage acum, care mi-ar fi putut şterge toate gîndurile, nobile ori supărătoare. Sîngele, lupta şi moartea unui om.

Fără să protestez, am purces, prin apa călduţă, către barcă.

LA ORELE mici ale dimineţii, mă priveam într-un fragment dintr-o oglindă metalică agăţat pe peretele camerei unui marinar jegos, într-un han aşijderea. Mă

vedeam înveşmîntat în mantia mea cea roşie şi în dantelă albă, iar chipul îmi era îmbujorat de dogoarea crimei. În spatele meu, prăvălit peste masă, era cadavrul unui bărbat. Pumnul îi era încă încleştat pe stiletul cu care încercase să-mi taie gîtul. Vedeam şi sticla de vin, licoarea pe care m-am încăpăţînat să o refuz, protestînd din joacă, pînă cînd el şi-a pierdut răbdarea şi a recurs la ultima soluţie. Pe pat zăcea tovarăşul lui.

Am privit chipul tînăr, cu păr blond, ce mă privea din oglindă.

— Al naibii să fiu, dacă ăsta nu-i chiar vampirul Lestat, am zis.

DAR nici măcar tot sîngele din lume n-ar fi putut împiedica grozăviile care m-au copleşit cînd am hotărît că era timpul să mă odihnesc.

Nu mă puteam stăpîni să nu mă gîndesc la ea, întrebîndu-mă dacă al ei fusese rîsul pe care-l auzisem în noaptea trecută. M-am tot mirat că nu-mi transmisese nici o viziune o dată cu sîngele ei, pînă cînd mi-am închis ochii şi mi-am amintit, desigur, lucruri minunate, confuze, în magia lor. Eu şi ea ne plimbam pe un coridor lung, împreună — nu aici, dar într-un loc pe care l-am recunoscut. Cred că asta se întîmpla în palatul în care Haydn îşi compusese muzica, în Germania. Pălăvrăgeam, aşa cum o făcuserăm deja de nenumărate ori. *Vreau să-mi spui tot, ceea ce cred oamenii, ce-i mînă, ce sînt toate aceste invenţii minunate...* Purta o rochie neagră cu pene mari, albe, la guler, şi un voal alb legat peste pălărie şi sub bărbie. Chipul ei era tînăr.

DESCHIZÎND ochii, am ştiut că Marius mă aştepta. Am intrat în odaie şi l-am găsit stînd lîngă cutia goală a viorii, întorcînd spatele ferestrei deschise către mare.

— Acum va trebui să pleci, tînărul meu prieten, a rostit cu tristeţe în glas. Sperasem că vom avea mai mult timp, dar e imposibil. Corabia cu care vei pleca te-aşteaptă.

— Din cauză că am făcut ceea ce am făcut... Mă simţeam mizerabil. Aşadar, eram alungat.

— A devastat întreaga capelă, mi-a spus Marius cu un glas ce părea a-mi cere să fiu calm.

Şi-a trecut braţul pe după umărul meu şi mi-a luat valiza în cealaltă mînă. Ne-am îndreptat către uşă.

— Vreau să pleci chiar acum, deoarece acesta pare a fi singurul lucru ce-l mai poate linişti. Vreau însă să-ţi aminteşti nu de furia lui, ci de tot ceea ce ţi-am povestit, să fii încrezător, căci, aşa cum ţi-am spus, ne vom întîlni din nou.

— Ţi-e teamă de el, Marius?

— Oh, nu, Lestat. Nu-mi purta de grijă. A mai făcut el asemenea lucruri, din cînd în cînd. De fapt, el nu-şi dă seama ce face. Sînt convins de asta. El ştie doar un lucru: cineva s-a interpus între el şi Akasha. Va avea nevoie de un timp ca să-i treacă.

Din nou, expresia aceea: "să-i treacă".

— Iar ea a încremenit iar, de parcă nici nu s-ar fi mişcat, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Vreau să pleci chiar acum, ca să nu-l mai stîrneşti. M-a condus afară din casă, spre treptele săpate în stîncă. Apoi mi-a spus: Oricît de bine ne-am pricepe să mişcăm obiectele din loc cu puterea gîndului, să le ardem, puterea de a face vreun rău prin forţa minţii nu acţionează la mare distanţă de localizarea noastră fizică. Astfel încît aş vrea să pleci de-aici chiar în noaptea asta, urmîndu-ţi drumul către America. Cu cît pleci mai repede, cu atît mai curînd te vei întoarce la mine, cînd el nu va mai fi agitat şi n-are să-şi mai amintească. Eu însă nu voi fi uitat nimic şi te voi aştepta.

De cum am ajuns pe culmea falezei, am văzut galera ancorată în port. Treptele păreau imposibil de coborît, dar nu erau aşa. În schimb, imposibil mi se părea să părăsesc insula şi pe Marius tocmai acum.

— Nu-i nevoie să mă conduci, i-am spus, luînd valiza. Încercam să nu par amărît şi descumpănit. La urma urmei, întreaga vină o purtam doar eu. Aş prefera să nu plîng în faţa altora. Să ne despărţim chiar aici.

— Mi-aş fi dorit să mai putem petrece cîteva nopţi împreună, să avem timp să discutăm despre cele întîmplate. Dragostea care ţi-o port te va însoţi pretutindeni. Încearcă să îţi aminteşti de ceea ce ţi-am spus. Cînd ne vom reîntîlni, vom avea multe să ne spunem.

A tăcut apoi.

— Ce s-a întîmplat, Marius?

— Spune-mi sincer, mi-a cerut el. Îţi pare rău c-am venit după tine, în noaptea aceea, la Cairo? Îţi pare rău că te-am adus aici?

— Cum ar putea să-mi pară rău? Nu regret decît că sînt nevoit să plec. Ce se va întîmpla dacă n-am să te mai pot găsi sau dacă tu nu vei reuşi să mă regăseşti?

— Cînd va sosi timpul, am să te găsesc. Aminteşte-ţi mereu: ai puterea de a mă chema, aşa cum ai mai făcut-o. Cînd am să-ţi aud chemarea, îţi voi răspunde, străbătînd distanţe pe care, de unul singur, nu le-aş putea străbate. Cînd va veni vremea, am să-ţi răspund. De asta poţi să fii sigur.

Am încuviinţat. Aş fi avut atîtea să-i spun, şi totuşi, n-am scos un cuvînt.

Ne-am îmbrăţişat îndelung. Apoi m-am întors şi-am pornit a coborî încet, ştiind că avea să înţeleagă de ce nu priveam în urmă.

17

N -AM ştiut cît de mult tînjeam să mă întorc în lume pînă în clipa în care corabia a intrat în negurosul Bayou Saint Jean, îndreptîndu-se către New Orléans, şi-am zărit linia întunecată, neregulată, a ţărmului profilîndu-se pe cerul luminos.

Faptul că nimeni din rasa noastră nu mai pătrunsese pînă atunci în sălbăticia aceasta mă excita şi mă făcea să mă simt umil, în acelaşi timp.

Înainte de răsăritul soarelui, în acea dinţii dimineaţă, mă îndrăgostisem deja de ţinuturile acelea joase şi mohorîte, aşa cum odinioară mă îndrăgostisem de arşiţa uscată a Egiptului. Cu timpul, am ajuns să le iubesc mai mult decît oricare alt loc de pe pămînt.

Miresmele erau atît de puternice aici, încît puteai simţi verdele crud al frunzelor şi rozul ori galbenul florilor. Cît despre marele fluviu maroniu care trecea pe lîngă mizerabila Place d'Armes, cu catedrala-i mărunţică, acesta întrecea toate fluviile faimoase pe care le văzusem vreodată.

Nevăzut şi necunoscut de nimeni, am pornit a explora micuţa colonie uitată de Dumnezeu, cu străzile ei noroioase şi trotuarele înguste, pline de soldaţi spanioli jegoşi. M-am rătăcit pe cheiurile ticsite de marinari beţi, cufundaţi în jocuri de noroc, de femeiuşti caribiene cu piele cafenie. Am aruncat priviri încîntate spre cer, admirînd zigzagul tăcut al fulgerelor şi bubuiturilor îndepărtate ale tunetelor, în moleşeala mătăsoasă a ploii de vară.

Acoperişurile plate ale căsuţelor străluceau în razele lunii. Lumina se juca printre gratiile metalice ale vilelor spaniole, atît de arătoase. Clipea, prin arabescurile dantelate ale draperiilor ce atîrnau dincolo de uşile de sticlă proaspăt spălate. M-am plimbat printre bungalourile mărunte şi elegante împrăştiate pe mal, pîndind, dincolo de ferestre, mobilele lustruite şi frînturile scînteietoare de bunăstare şi civilizaţie care, aici, în acest ţinut barbar, păreau lipsite de valoare şi fastidioase, chiar un pic triste.

Din cînd în cînd, din negură se ivea cîte o viziune: un adevărat gentilom francez, purtînd o pelerină albă şi un frac pretenţios, însoţit de soţia sa, avînd rochia lungă umflată de crinolină. În urma lor, cîte un sclav negru, ducînd pantofi curaţi pentru amîndoi, plescăind prin mocirla atotcuprinzătoare.

Ştiam că ajunsesem în cel mai îndepărtat colţ al grădinii sălbatice, că, de acum înainte, asta avea să-mi fie patria, că aveam să rămîn la New Orléans, dacă orăşelul acesta avea să supravieţuiască. Orice suferinţă se diminua în acest ţinut lipsit de lege. Tot ce năzuisem vreodată, avea să-mi provoace mai multă plăcere de îndată ce aveam să înţeleg.

Au fost unele clipe, în cea dintîi noapte pe care am petrecut-o în micul paradis fetid, cînd mi-am dorit ca, în ciuda puterilor mele ascunse, să fiu şi eu asemeni oricărui muritor de rînd. Poate că eu însumi nu eram un exilat, aşa cum îmi închipuisem, ci doar o proiecţie îndepărtată, măreaţă, a sufletului omenesc.

Vechi adevăruri şi vrăjitorii antice, revoluţii şi invenţii, toate acestea conspiră spre a ne îndepărta de patima care, într-un fel sau altul, ne mistuie pe toţi.

Şi, plictisiţi, în cele din urmă, de toată această complexitate, visăm cu toţii la vremurile îndepărtate cînd şedeam pe genunchii mamei şi fiecare sărut era o întruchipare perfectă a dorinţei. Şi nu putem decît să ne deschidem braţele spre îmbrăţişarea care acum conţine şi raiul, şi iadul: osînda noastră iar şi iar, şi iar.

EPILOG:

INTERVIU CU UN VAMPIR

1

IATĂ-MĂ ajuns la capătul educatiei şi al aventurilor Vampirului Lestat, povestea pe care am purces a v-o spune. Aveţi aici o istorisire despre magia şi misterele Lumii celei Vechi, pe care, în ciuda interdicţiilor şi piedicilor, m-am a hotărît să v-o dezvălui.

Dar povestea mea nu se sfîrşeşte aici, oricît de greu mi-ar veni să continuu. Va trebui să dau atenţia cuvenită, oricît de dureros ar fi, evenimentelor care m-au condus la hotărîrea de a mă cufunda în ţărînă în 1929.

Aceasta s-a întîmplat la o sută patruzeci de ani după ce părăsisem insula lui Marius. De atunci, nu mi-a fost dat să mai dau ochii cu el. Şi Gabrielle a rămas, de-atunci, pierdută pentru mine. Se făcuse nevăzută în noaptea aceea, la Cairo, şi nimeni, muritor ori nemuritor, n-a mai auzit vreodată de ea.

Cînd mi-am săpat mormîntul, în veacul al douăzecilea, eram singur, obosit şi atît sufletul, cît şi trupul îmi erau grav rănite.

Îmi trăisem răgazul de "o viaţă", cum spunea Marius. Însă nu pe Marius trebuie să dau vina pentru felul în care am trăit şi pentru îngrozitoarele greşeli pe care le-am săvîrşit.

Mai mult decît oricare altă trăsătură omenească de caracter, voinţa aprigă a fost cea care mi-a făurit fiece experienţă. Fără să fi ţinut seama de avertismente şi profeţii, am flirtat cu tragedia şi dezastrul, aşa cum am făcut dintotdeauna. Dar n-am a mă plînge, mi-am primit răsplata. Vreme de aproape şaptezeci de ani, am avut alături pe vampirii novici Louis şi Claudia, două dintre cele mai superbe exemplare de nemuritori din cîte am întîlnit vreodată pe acest pămînt. Mai mult decît atît, i-am posedat conform voinţei mele.

La scurt timp după sosirea mea în colonie, m-am îndrăgostit fără putinţă de scăpare de Louis, un tînăr burghez, proprietar de plantaţie, cu părul negru, cu maniere pretenţioase şi graţios în vorbire, care, prin cinismul şi dorinţa sa de autodistrugere, îmi părea a fi fratele geamăn al lui Nicolas.

Avea îndîrjirea crîncenă a lui Nicki, era la fel de rebel şi poseda aceeaşi

capacitate de a crede şi a nu crede pînă la disperare.

Şi totuşi, Louis m-a fascinat mult mai mult decît o făcuse odinioară Nicolas. Chiar şi-n momentele de aprigă cruzime, Louis îmi stîrnea tandreţea, seducîndu-mă cu neajutorarea lui şovăitoare, cu neîncrederea sa în fiece cuvînt ori gest de-al meu.

Mă cucerise cu naivitatea lui, cu straniile sale convingeri burgheze, crezînd cu străşnicie că Dumnezeu rămînea Dumnezeu, deşi ne întorsese spatele, că blestemul şi mîntuirea erau limitele între care oscila mica noastră lume lipsită de speranţă.

Louis era un pătimaş care-i iubea pe muritori chiar mai mult decît mine. M-am întrebat adesea dacă nu cumva mă apropiasem de Louis ca să mă pedepsesc pentru ceea ce i se întîmplase lui Nicki, dacă nu cumva îl creasem pentru a-mi sluji drept conştiinţă vie şi pentru a-mi reaminti veşnic de pedeapsa pe care ştiam că o merit.

L-am iubit însă, pur şi simplu. Iar dorinţa disperată de a-l păstra lîngă mine, de a-l avea alături în momentele de nesiguranţă, m-au determinat să făptuiesc cel mai egoist şi mai impulsiv act din întreaga mea viaţă printre morţii cei vii. Aceasta a fost crima cea mai groaznică pe care am făptuit-o: am creat-o, împreună cu Louis, de dragul său, pe Claudia, o copilă vampir de o frumuseţe ameţitoare.

Atunci cînd am posedat-o, trupul ei nu împlinise încă şase ani şi, deşi ar fi murit dacă n-aş fi făcut-o (ca şi Louis, de altfel, la vremea sa), fapta mea a fost o sfidare la adresa zeilor, pe care am plătit-o cu vîrf şi îndesat şi eu, şi Claudia.

Această poveste a fost însă istorisită de către Louis în *Interviu cu un vampir* , o carte care, cu toate contradicţiile şi neînţelegerile-i flagrante, reuşeşte să redea foarte bine atmosfera în care Claudia, Louis şi cu mine ne-am întîlnit şi am rămas împreună vreme de şaizeci şi cinci de ani.

În tot acest timp, n-am avut pereche printre semenii noştri, am format un trio, înveşmîntat în mătase şi catifea, de vînători ucigaşi, glorioşi şi tainici, în coruptul New Orléans ce ne adăpostea şi ne aproviziona cu un nesfîrşit şir de victime.

Şi, deşi Louis n-avea de unde s-o ştie, atunci cînd şi-a aşternut pe hîrtie cronica, şaizeci şi cinci de ani e o durată fenomenală pentru o asemenea legătură, în lumea noastră.

Cît despre minciunile pe care le-a spus, greşelile pe care le-a făcut, ei bine, îi voi ierta excesul de imaginaţie, amărăciunea şi orgoliul care, la urma urmei, nici n-au fost chiar atît de mari. Nu i-am dezvăluit niciodată nici măcar jumătate din puterile mele, şi bine-am făcut, căci, dacă-şi folosea cel mult jumătate din ale sale, era torturat de remuşcări şi se ura pe sine însuşi.

Chiar şi frumuseţea sa nefirească şi farmecul său ce nu dădea niciodată greş erau pentru el oarecum misterioase. Cînd afirma că l-am transformat într-un vampir fiindcă rîvneam la casa şi plantaţia lui, de vină era mai degrabă modestia şi nu stupiditatea, cred eu.

De înţeles mi se pare şi credinţa sa că aş fi fost un ţărănoi necioplit. Aparţinea, în fond, acelei clase mijlocii inhibate şi discriminatorii şi năzuia, ca toţi plantatorii din colonii, la statutul unui veritabil aristocrat, deşi habar n-avea cum arăta un asemenea personaj. Eu, însă, mă trag dintr-un lung şir de seniori feudali, ce nu se sfiau a-şi linge degetele şi a arunca peste umăr oasele de la cină, pentru dulăii lor.

Cînd scria că mă jucam cu străini nevinovaţi, împrietenindu-mă cu ei, iar apoi ucigîndu-i, n-avea de unde să ştie că îmi alegeam victimele îndeosebi dintre cartofori, hoţi şi asasini, fiind mai credincios jurămîntului meu de a nu ucide decît răufăcători decît crezusem vreodată că voi fi. (Tînărul Frenier, de exemplu, un plantator căruia Louis îi conferă trăsături romantice nemeritate în textul său, era de fapt un ucigaş fără scrupule, un trişor ce tocmai avea de gînd să scoată la mezat plantaţia familiei sale pentru a-şi plăti datoriile de la jocul de cărţi, atunci cînd l-am doborît. Tîrfele cu care benchetuisem o dată, în faţa lui Louis, sfidîndu-l, otrăviseră şi jefuiseră destui marinari.)

Dar mărunţişurile de soiul acesta nu contează. El şi-a spus povestea aşa cum a

crezut de cuviinţă.

În felul său, Louis a fost dintotdeauna egal cu sine însuşi. Era cel mai uman dintre strigoii pe care i-am întîlnit vreodată. Nici măcar Marius n-ar fi putut crea o fiinţă mai plină de compasiune, mai contemplativă. Era întotdeauna un gentilom: a învăţat-o pe Claudia cum se cuvenea a fi folosite tacîmurile de argint, deşi, binecuvîntată fie-i inimioara neagră, ea nu avea să aibă niciodată nici cea mai mică nevoie de a folosi vreun cuţit ori vreo furculiţă.

Orbirea sa în privinţa motivaţiilor pătimirii celor din jur era şi ea o parte din farmecul său, asemeni pletelor sale negre ori a veşnic tulburatei expresii a ochilor săi verzi.

De ce-aş mai aminti oare de cîte ori venise la mine zdrobit de nelinişte, implorîndu-mă să nu-l părăsesc niciodată, sau de vremurile cînd ne plimbam împreună şi povesteam, sau jucam fragmente din piesele lui Shakespeare, spre a o amuza pe Claudia? Alteori, ieşeam braţ la braţ, spre a vîna pe cheiuri şi prin taverne sau valsam cu frumuseţile tuciurii ale locului la balurile garnizoanei.

Citiţi printre rînduri.

De trădat, îl trădasem atunci cînd l-am creat, asta-i mai important. Aşa cum am trădat-o şi pe Claudia. Îi iert nonsensurile pe care le-a scris, fiindcă a spus adevărul despre momentele privilegiate pe care el, Claudia şi cu mine le-am împărtăşit, deşi nu ne-ar fi fost îngăduit în acele decenii lungi ale veacului al nouăsprezecelea, cînd culorile de păun ale vechiului regim păleau, iar gingaşa muzică a lui Mozart şi Haydn făcea loc bombasticului Beethoven, ce-mi aminteşte uneori atît de mult de imaginarele-mi clopote ale iadului.

Am avut parte de ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. I-am avut pe *ei.* Din cînd în cînd, mi-am permis chiar să uit de Gabrielle şi de Nicki, să uit chiar de Marius, de chipul palid şi lipsit de expresie al Akashei, de atingerea îngheţată a mîinilor ei, de fierbinţeala sîngelui ei.

Eu însă mi-am dorit dintotdeauna prea mult. Ce a stat la temelia vieţii pe care a descris-o el în *Interviu cu un vampir?* De ce a durat atît de mult?

De-a lungul secolului al nouăsprezecelea, vampirii au fost "descoperiţi" de către scriitorii europeni. Lordul Ruthven, creaţia doctorului Polidori, a deschis calea lui sir Francis Varney din romanele de groază ieftine, iar mai tîrziu a venit pe lume senzuala contesă Carmilla Karnstein a lui Sheridan Le Fanu; în sfîrşit, a urmat marele maimuţoi al vampirilor, hirsutul conte slav, Dracula. Acesta, deşi se putea transforma într-un liliac ori putea să se facă nevăzut oricînd dorea, simţea uneori nevoia ca, probabil pentru distracţie, să se tîrască în jos pe zidurile castelului său, ca o şopîrlă. Toate aceste creaţii, şi multe altele asemenea lor, au hrănit pofta nesătulă a oamenilor pentru "poveşti gotice şi fantastice".

Noi eram însăşi esenţa concepţiilor veacului al nouăsprezecelea: aristocratici şi distanţi, de o eleganţă fără cusur şi mereu fără milă, sfîşiindu-ne unii pe alţii într-un ţinut netulburat de cei din seminţia noastră, ce era însă gata să-i primească.

Poate că aflaserăm momentul potrivit din istorie, echilibrul perfect între omenesc şi monstruos, vremea în care "romantismul vampiric" ce se născuse în mintea mea sub faldurile de brocart ale vechiului regim avea să îşi găsească măreaţa întruchipare în mantia neagră fluturîndă, jobenele negre şi-n buclele luminoase ale fetiţei, revărsate de sub panglica violet pe umerii pufoşi ai rochiei sale de mătase.

Dar ce îi făcusem Claudiei? Şi cînd aveam să plătesc pentru asta? Cît timp s-a mulţumit să fie misterul care ne lega atît de strîns, pe mine şi pe Louis, muza orelor noastre tîrzii, singurul obiect al devotamentului nostru comun?

Era oare inevitabil ca ea, ce n-avea să se împlinească niciodată ca femeie, să se răzvrătească împotriva părintelui demon care o condamnase pe vecie să-şi ducă zilele în trupul unei păpuşi chinezeşti?

Ar fi trebuit să dau ascultare avertismentului lui Marius. Ar fi trebuit să mă opresc

o clipă pentru a cugeta atunci cînd mă aflam la limita acestui măreţ şi îmbătător experiment: să creez un vampir din ceva neîngăduit. Ar fi trebuit să răsuflu adînc şi să renunţ.

A fost însă ca atunci cînd i-am cîntat din vioară Akashei. Mi-am *dorit* s-o fac. Am vrut să văd, adică, ce-avea să se întîmple cu o fetiţă nespus de frumoasă precum Claudia!

Oh, Lestat, îţi meriţi soarta. Nu meriţi să mori, ci să te chinui în focurile iadului.

De ce, mînat numai de egoism, nu ţinusem seama de sfaturile ce-mi fuseseră date? De ce n-am învăţat nimic de la nici unul dintre ei — Gabrielle, Armand, Marius? E drept însă că, niciodată, n-am ascultat de nimeni. N-am putut.

Nici măcar acum nu pot afirma că o regret pe Claudia, că mi-aş fi dorit să n-o fi văzut vreodată, să n-o fi ţinut în braţe, să nu-i fi şoptit tot felul de secrete, să nu-i fi auzit rîsul cristalin răsunînd în încăperile cufundate în penumbră, iluminate de becuri de gaz, în casa aceea în care ne mişcăm printre mobilele lăcuite şi tablourile înnegrite de vreme, printre ghivecele de flori de alamă, cum s-ar fi mişcat orice fiinţă vie. Claudia era copila mea cea întunecată, iubirea mea, rău din răul meu. Claudia mi-a zdrobit inima.

Într-o noapte înăbuşitor de caldă, în primăvara anului 1860, s-a răzvrătit. M-a ademenit, m-a prins în capcană, înfigînd un cuţit, de nenumărate ori, în trupul meu drogat şi otrăvit, pînă cînd aproape fiecare picătură din sîngele-mi vampiric s-a scurs din mine, înainte ca rănile să fi avut parte de cele cîteva preţioase clipe necesare vindecării.

Nu o învinuiesc. Ar fi trebuit să fac eu însumi aşa ceva.

Acele clipe delirante n-am să le dau niciodată uitării, niciodată nu le voi exila în vreun compartiment neexplorat al minţii. Voinţa şi viclenia ei m-au doborît în aceeaşi măsură cu lama ce mi-a tăiat gîtul şi mi-a despicat inima. Mă voi gîndi la acele clipe noapte de noapte, cît voi trăi, la hăul ce s-a deschis sub mine, la prăbuşirea în moartea de care aproape că am avut parte. Claudia mi le-a dat.

Însă, în vreme ce sîngele-mi se scurgea, luînd cu sine orice putere de a vedea, de a auzi şi, în cele din urmă, de a mă mişca, gîndurile-mi călătoreau tot mai departe, înapoi, în timp, înainte de crearea acestei familii blestemate în paradisu-i plin de dantele şi tapet, spre neguroasele deserturi ale pămînturilor mitice, unde bătrînul zeu dionisiac al desişurilor îşi simţea mereu carnea sfîşiată şi sîngele risipit.

Chiar dacă acestea n-aveau nici un înţeles, aveau, în schimb, un lustru al congregaţiei, ca o uimitoare repetiţie a *aceleiaşi vechi teme.*

Zeul moare. Zeul reînvie. De astă dată însă, nimeni nu e mîntuit.

Cu sîngele Akashei, îmi spusese Marius, vei supravieţui unor dezastre care i-ar distruge pe alţii.

Într-un tîrziu, abandonat în umezeala şi în întunericul mlaştinii, am simţit cum setea mă reînsufleţeşte, îmi dă puteri, mi-am deschis fălcile în apa sălcie şi colţii mi-au căutat creaturile cu sînge cald care aveau să mă pună pe picioare din nou, pentru lungul drum de întoarcere.

Trei nopţi mai tîrziu, cînd, din nou înfrînt, copiii mei m-au părăsit o dată pentru totdeauna în infernul casei noastre în flăcări, sîngele celor vîrstnici, Magnus, Marius şi Akasha, a fost cel ce mi-a dat puterile necesare pentru a mă tîrî departe de arşiţa ucigătoare.

Însă, lipsit de sîngele tămăduitor, de o infuzie proaspătă, doar timpul mai putea să-mi vindece cumplitele răni.

Ceea ce Louis nu avea cum să descrie în istorisirea sa a fost ceea ce mi s-a întîmplat mie după aceea. Ani de zile, am vînat la periferia turmei umane, ca un monstru hidos şi pîrjolit, ce nu era în stare să doboare decît pe cei infirmi sau foarte tineri. Eram veşnic primejduit de victimele mele. Devenisem exact antiteza demonului romantic, nu mai eram răpitor, ci terifiant, semănăm mai degrabă cu bătrînele

fantome din Cimitirul Inocenţilor, înveşmîntate în zdrenţe murdare.

Rănile ce mă făceau să sufăr îmi afectaseră şi spiritul, capacitatea de gîndire. Iar ceea ce descopeream atunci cînd îndrăzneam să mă privesc într-o oglindă îmi sfîşia inima.

Cu toate acestea, nici măcar o dată n-am încercat să îl chem pe Marius, n-am încercat să dau de el dincolo de zare. Nu îndrăzneam să-i cer sîngele tămăduitor. Preferam să sufăr ca-n purgatoriu vreme de un veac decît să-i îndur dispreţul. Preferam să îndur cea mai cumplită singurătate, cele mai crunte spaime decît să descopăr că ştia tot ce făcusem şi îmi întorsese spatele cu mult timp în urmă.

Cît despre Gabrielle, care mi-ar fi iertat orice, şi-al cărei sînge era de-ajuns de puternic măcar pentru a-mi grăbi însănătoşirea, nici măcar nu ştiam încotro să o caut.

Cînd mi-am revenit destul pentru a putea întreprinde traversarea către Europa, m-am îndreptat spre singura fiinţă care m-ar mai fi putut ajuta: Armand.

Armand, care mai vieţuia încă pe pămînturile pe care i le dăruisem, în turnul în care eu fusesem creat de către Magnus. Armand, care mai conducea încă prosperul clan de la Teatrul Vampirilor de pe boulevard du Temple, care încă îmi mai aparţinea. La urma urmei, lui Armand nu-i datoram nici un fel de explicaţii. El, în schimb, nu-mi era oare îndatorat?

VEDEREA lui mi-a provocat un şoc, cînd a răspuns bătăilor mele în uşă.

Arăta ca un tînăr din romanele lui Dickens, în fracul negru ce-i venea ca turnat, cu pletele-i buclate în stil renascentist căzute pe umeri. Chipul lui veşnic tînăr purta pecetea inocenţei unui David Copperfield şi cea a mîndriei unui Steerforth. Nimic din adevărata sa fire nu răzbătea la suprafaţă.

Vreme de o clipă, o lumină strălucitoare i s-a aprins în priviri. Mi-a contemplat alene cicatricele ce-mi acopereau mîinile şi faţa şi a rostit blînd, aproape cu milă:

— Intră, Lestat.

M-a luat de mînă şi am străbătut casa pe care şi-o clădise la baza turnului lui Magnus, un loc întunecat şi trist, potrivit pentru grozăviile demne de pana lui Byron din această epocă stranie.

— Ştii, s-a zvonit că ţi-ai găsit sfîrşitul undeva în Egipt sau în Orientul îndepărtat, mi-a spus în franceza de toate zilele, cu o vioiciune pe care nu i-o cunoşteam înainte. De-acum, se pricepea de minune a se preface că e o fiinţă de rînd. Că ai pierit o dată cu secolul trecut, iar de-atunci, nimeni n-a mai auzit de tine.

— Dar Gabrielle? l-am întrebat, mirîndu-mă că nu îl întrebasem asta încă din pragul uşii.

— Nimeni n-a mai văzut-o şi nici n-am auzit nimic despre ea din clipa în care aţi părăsit împreună Parisul.

Din nou, privirile lui m-au iscodit, mîngîietoare. Părea a fi căzut pradă unei febre care dogorea ca un foc aflat chiar alături, era cuprins de un entuziasm abia voalat. Ştiam că încerca să-mi citească gîndurile.

— Ce-ai păţit, ce s-a întîmplat cu tine?

Cicatricele mele îl intrigau. Erau prea numeroase, prea întortocheate, erau cicatricele rămase de pe urma unui atac ce ar fi trebuit să-mi aducă moartea. M-a cuprins deodată spaima că, în confuzia momentului, i-aş fi putut dezvălui totul, tot ceea ce, cu mult timp în urmă, Marius îmi interzisese să dezvălui.

Povestea lui Louis şi a Claudiei a fost însă cea care mi-a ţîşnit pe dată de pe buze, bîlbîită şi plină de jumătăţi de adevăruri, omiţînd însă un singur lucru, esenţial: faptul că Claudia fusese doar... o copilă.

I-am povestit pe scurt despre anii petrecuţi în Louisiana şi despre felul în care ei sfîrşiseră prin a se răzvrăti împotriva mea, aşa cum profeţise el. I-am mărturisit totul, fără ruşine ori mîndrie, explicîndu-i că aveam acum nevoie de sîngele lui. Durere, durere şi iar durere, i-am dezvăluit-o toată, pentru ca el să o ia în seamă. Ca să-mi spună, vezi, am avut dreptate. Nu era întreaga poveste. Însă, în mare, avusese

dreptate.

Să fi fost tristeţe ceea ce am văzut zugrăvindu-i-se atunci pe chip? Cu siguranţă, nu era triumf. Fără să mă întrerupă, mi-a privit mîinile tot timpul cît i-am povestit. A aşteptat răbdător atunci cînd m-am poticnit, negăsind cuvintele potrivite.

O infuzie cît de mică din sîngele lui mi-ar fi grăbit vindecarea, i-am şoptit. Cîteva picături ar fi de-ajuns pentru a-mi limpezi minţile. Am încercat să nu par trufaş ori meschin atunci cînd i-am amintit că eu îi dăruisem turnul şi aurul necesar pentru a-şi clădi casa, că mai eram încă proprietarul Teatrului Vampirilor, că eram convins că putea să facă un lucru atît de mărunt pentru mine, un lucru atît de intim. În cuvintele mele se cuibărise o naivitate oribilă, ameţit cum eram, slăbit, însetat şi înspăimîntat. Văpaia focului din vatră mă neliniştea. Lumina lui, oglindită de suprafeţele lemnăriei din aceste încăperi ticsite, făcea să apară chipuri imaginare care dispăreau pe dată.

— Nu vreau să rămîn la Paris, i-am spus. Nu vreau să te tulbur, pe tine ori clanul de la teatru. Nu-ţi cer decît un lucru mărunt. Nu-ţi cer...

Cuvintele şi curajul meu ş-au risipit.

A trecut o clipă îndelungată, cît un ceas:

— Mai spune-mi, despre Louis, mi-a cerut.

Lacrimi dizgraţioase mi s-au ivit în ochi. Am repetat tot soiul de aiureli despre indestructibila umanitate a lui Louis, despre faptul că el era în stare să înţeleagă unele lucruri pe care alţi nemuritori nu le puteau pricepe.

Nepăsător, am rostit vorbe venite direct din inimă. Nu el mă atacase. Femeia mi-a făcut-o, Claudia...

Am simţit cum sîngele lui a prins a pulsa mai repede. Bujori palizi i s-au ivit în obraji.

— Au fost văzuţi aici, la Paris, mi-a spus blînd. Iar acea creatură nu e o femeie. E o copilă-vampir.

Nu-mi mai amintesc ce-a urmat. Poate c-am încercat să-mi justific crima. Poate c-am admis că nu exista nici o scuză pentru ceea ce făptuisem. Poate c-am încercat să aduc din nou vorba de scopul vizitei mele, de ceea ce aveam nevoie cu orice preţ. Îmi amintesc doar că mă simţeam îngrozitor de umilit, în vreme ce el mă conducea afară din casă, spre trăsura care ne aştepta, spunîndu-mi că trebuia să îl însoţesc la Teatrul Vampirilor.

Nu mă-nţelegi, i-am spus. Nu pot să merg acolo. Nu vreau ca ceilalţi să mă vadă în halul în care sînt acum. Opreşte trăsura. Fă cum îţi spun.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, m-a contrazis cu un glas mieros.

Ne aflam deja pe străzile aglomerate ale Parisului. Nu regăseam însă nicăieri oraşul de care îmi aduceam eu aminte. Metropola asta cu bulevarde pavate cu granit şi trenuri cu aburi care vuiau era un coşmar. Fumul şi mizeria specifice erei industriale nu mi se păruseră niciodată într-atît de hidoase, precum aici, în Oraşul Luminilor.

Abia-mi mai amintesc cum am fost obligat să cobor din trăsură, cum am înaintat poticnindu-mă pe caldarîm, în timp ce el mă împingea spre uşile teatrului. Unde ne aflam? Ce era clădirea aceasta enormă? Eram oare pe boulevard du Temple? Apoi am coborît în beciul acela oribil, ticsit cu talouri, copiind cele mai sîngeroase scene imaginate de Goya, Brueghel şi Bosch.

Eram înfometat, zăceam pe pardoseala unei celule din cărămidă şi nu mai eram în stare nici măcar să-l blestem.

Bezna era plină de vuietul omnibuzelor şi tramvaielor, străpunsă cînd şi cînd de scrîşnetul metalic al roţilor.

La un moment dat, bîjbîind prin întuneric, am descoperit trupul unei victime. Victima murise, însă. Sîngele-i era rece, greţos. Cea mai proastă hrană din cîte există. Zăceam prăvălit peste cadavrul ţeapăn, sugînd ce mai rămăsese de supt.

Apoi şi-a făcut apariţia Armand, încremenit în penumbră, imaculat în veşmintele-i de in alb şi lînă neagră. Vorbea cu glas scăzut despre Louis şi Claudia. Avea să aibă

loc un soi de proces. A îngenuncheat lîngă mine, uitînd pentru o vreme să-şi joace rolul de om, de tînăr gentilom, aşezîndu-se aici, în locul acesta împutit şi umed.

— Vei spune celorlalţi ce mi-ai spus şi mie, că ea a făcut-o.

Ceilalţi, cei noi, pe care nu-i cunoşteam, s-au ivit, pe rînd, în pragul uşii, pentru a mă privi.

— Faceţi-i rost de nişte haine curate, a poruncit Armand. Mîna lui se odihnea acum pe umărul meu. Seniorul nostru pierdut trebuie să arate bine, a adăugat mai tîrziu. Aşa arăta odinioară.

Au izbucnit în rîs cînd i-am implorat să mă lase să vorbesc cu Eleni, Félix sau Laurent. Nu cunoşteau aceste nume. Gabrielle... nu însemna nimic pentru ei.

Dar unde era Marius? Cîte ţări, fluvii şi munţi se întindeau între noi? Putea oare să audă şi să vadă ce se petrecea aici?

Deasupra, în teatru, publicul, asemeni unei turme de oi într-un ţarc, lărmuia, tropăind pe trepte şi pe podelele de lemn.

Visam c-aş fi evadat de acolo, întorcîndu-mă la Louisiana şi lăsînd timpul să-şi ducă la bun sfîrşit opera sa inevitabilă. Visam să mă întorc în ţărînă, visam la răcoarea ei, pe care o cunoscusem, pentru scurtă vreme, la Cairo. Visam că eram din nou împreună cu Louis şi Claudia, care se transformase în chip miraculos într-o femeie superbă şi-mi spunea, rîzînd: "Vezi, acesta e motivul pentru care am venit în Europa, ca să descopăr asta!"

Mă temeam că n-avea să mă lase niciodată să plec, că aveam să fiu înmormîntat asemeni însetaţilor de sub Cimitirul Inocenţilor. Mi-era teamă că făcusem o greşeală fatală. Scînceam şi plîngeam, încercam să-l văd pe Armand. Apoi mi-am dat seama că Armand nici măcar nu se afla lîngă mine. Dacă fusese cumva aici, atunci, cu siguranţă, plecase de îndată. Avusesem năluciri.

O victimă, o victimă caldă...

— Dă-mi-o, te implor!

Armand mi-a răspuns:

— Vei spune ceea ce ţi-am spus eu.

Era acolo un tribunal întreg de monştri, demoni cu chipuri albe, aruncîndu-mi în faţă tot soiul de acuzaţii. Louis pleda cu disperare în glas, în vreme ce Claudia mă privea mută, iar eu spuneam: da, ea e cea care mi-a făcut-o. Da, apoi îl blestemam pe Armand care mă arunca din nou în beznă, cu chipul său inocent mai radios ca niciodată.

— Te-ai descurcat bine, Lestat! Te-ai descurcat de minune.

Ce făcusem oare? Depusesem mărturie împotriva acelora care încălcaseră vechile legi? Urlam, cerînd să-l vadă pe Louis. Apoi sorbeam sîngele în întuneric, sînge viu, sîngele unei victime, dar nu era sîngele tămăduitor, era doar sînge.

ERAM din nou în trăsură, ploua. Traversam cîmpia. Apoi am urcat sus, tot mai sus, pînă pe acoperişul vechiului turn. Ţineam în mîini rochia galbenă a Claudiei. O văzusem într-un cotlon îngust şi umed, acolo unde soarele o pîrjolise.

— Răspîndiţi cenuşa! le-am spus.

Dar nimeni nu s-a clintit pentru a-mi da ascultare. Rochiţa sfîşiată, plină de sînge, zăcea pe podeaua pivniţei. Acum o ţineam în mînă.

— Vor risipi cenuşa, nu-i aşa?

— Ai vrut dreptate, nu-i aşa? m-a întrebat Armand.

Mantia lungă de lînă neagră îi înfăşura trupul bătut de vînt, iar chipul îi era întunecat de puterea unei victime recente.

Ce căuta aici dreptatea? De ce ţineam în mînă rochiţa aceea?

Am privit în zare de pe meterezele lui Magnus şi-am descoperit că oraşul mă ajunsese din urmă. Îşi întinsese braţele sale lungi, îmbrăţişînd turnul, iar aerul putea a fum industrial.

Armand încremenise lîngă balustrada de piatră şi mă privea şi, dintr-o dată, mi s-

a părut că era la fel de tînăr precum fusese Claudia. *Asigură-te că au trăit destul înainte ca tu să le dăruieşti sîngele tău; şi niciodată, în veci, nu crea un vampir la fel de tînăr precum Armand.* În clipa morţii, ea nu scosese nici un cuvînt. Îi privise pe cei din jur de parc-ar fi fost nişte uriaşi bolborosind într-o limbă necunoscută.

Ochii lui Armand erau roşii.

— Louis... Unde se află acum? am îngăimat. Nu l-au ucis. L-am văzut. A ieşit afară, în ploaie...

— S-au dus după el, mi-a răspuns Armand. L-au distrus deja.

Un mincinos, cu chip de băiat din corul bisericii.

— Opreşte-i, trebuie să o faci! Dacă mai e încă timp... A clătinat din cap. De ce nu-i poţi opri? De ce-ai făcut toate astea, procesul, totul, ce-ţi pasă ţie de ce mi-au făcut ei mie?

— S-a sfîrşit.

Prin şuierul vîntului, a răzbătut larma unei sirene. Pierdusem trenul gîndului. Îl pierdusem... Nu mai voiam să mă întorc. Louis, întoarce-te la mine.

— N-ai de gînd să mă ajuţi, nu-i aşa?

Disperare.

S-a plecat înainte şi chipul i s-a transformat precum odinioară, de parcă furia dinăuntru l-ar fi topit.

— Tu, care ne-ai scos la lumină pe afişele vulgare din boulevard du Temple, tu, care ai făcut din noi subiect de bîrfe şi conversaţii de budoar.

— Dar, eu n-am... Ştii prea bine că eu... Ţi-o jur... Nu eu am fost acela!

— Tu, care ne-ai scos secretele la lumina rampei, tu, cel chipeş şi mereu elegant, marchizul cu mănuşi albe, strigoiul cu mantie roşie!

— Eşti nebun, dacă mă învinuieşti doar pe mine de toate acestea. N-ai dreptul, am insistat, dar mă bîlbîiam atît de tare, încît nici eu însumi nu-mi mai înţelegeam propriile cuvinte.

Vocea lui ţîşnea ca o limbă despicată de şarpe.

— Aveam paradisul nostru acolo, sub cimitir. Aveam o credinţă şi un ţel. Tu ne-ai scos de acolo, cu spada-ţi cea înflăcărată! Şi ce ne-a mai rămas acum? Răspunde-mi! Nimic, doar iubirea pe care ne-o purtăm unul celuilalt! Dar ce-nseamnă ea pentru nişte creaturi cum sîntem noi?

— Nu, nu e adevărat, totul fusese deja pus în mişcare. N-ai înţeles nimic. N-ai înţeles niciodată nimic.

El însă nu mă asculta. Iar asta nici nu mai conta. S-a apropiat şi, asemeni unui fulger negru, mîna lui s-a întins, iar capul mi-a fost azvîrlit pe spate, şi am văzut cerul şi Parisul întorcîndu-se cu susul în jos.

Cădeam, rostogolindu-mă prin aer.

Am coborît mereu mai jos, trecînd prin dreptul ferestrelor turnului, pînă cînd aleea pietruită mi-a venit în întîmpinare şi fiecare oscior al trupului meu s-a frînt sub învelişul subţire al pielii mele supranaturale.

2

Au trecut doi ani, pînă m-am înzdrăvenit îndeajuns pentru a urca la bordul unui vas, către Louisiana. Eram încă zdrobit şi plin de cicatrice. Trebuia însă să părăsesc Europa, unde nu mă ajunsese nici o şoaptă a pierdutei Gabrielle ori vreun gînd al măreţului şi puternicului Marius care, cu siguranţă, mă judecase şi mă azvîrlise-n uitare.

Trebuia să mă întorc acasă. Acasă însemna pentru mine New Orléans, acolo unde era cald şi florile nu încetau niciodată a înflori, acolo unde, în ciuda veşnicei mele nevoi de bani, mai stăpîneam încă vreo douăsprezece case vechi şi pustii, avînd

coloane putrezite şi albe, şi verande coşcovite, pe sub care aş fi putut bîntui.

Mi-am petrecut ultimii ani ai veacului al nouăsprezecelea izolat în bătrînul Garden District, la numai o stradă distanţă de Cimitirul Lafayette, în cea mai frumoasă dintre casele mele, umbrită de stejari falnici.

Citeam, la lumina unei candele sau a unei lămpi cu petrol, toate cărţile care-mi cădeau în mînă. Mă simţeam adesea precum Gabrielle, închisă în camera ei de la castel, cu excepţia faptului că aici nu se afla nici un fel de mobilier. Mormanele de cărţi se înălţau pînă în tavan în fiecare odaie, atunci cînd mă hotăram să o părăsesc, mutîndu-mă în următoarea. Din cînd în cînd, îmi adunam puterile şi pătrundeam în cîte o bibliotecă sau librărie, pentru a-mi procura cărţi noi. Ieşeam însă din ce în ce mai rar. Mă abonasem la tot soiul de reviste. Îmi făcusem provizii de lumînări şi bidoane cu petrol.

Nu-mi amintesc de venirea veacului al douăzecilea, căci totul devenise mai urît şi mai cenuşiu, iar frumuseţea pe care o cunoscusem în veacul al optsprezecelea părea, mai mult decît oricînd, o născocire fantezistă. Burghezii conduceau lumea acum, slujindu-se de principii nemiloase şi dispreţuind senzualitatea şi excesele atît de dragi vechiului regim.

Viziunile şi gîndurile mele deveneau din ce în ce mai neguroase. De-acum nu mai vînam oameni. Iar un vampir nu poate trăi fără sînge omenesc, fără moarte de om. Îmi duceam traiul de pe o zi pe alta, pîndind în grădină animalele din cartier, cîini vagabonzi şi pisici. Iar atunci cînd acestea nu se lăsau prinse cu uşurinţă, îmi rămîneau rozătoarele — şobolani cenuşii şi graşi, cu cozi lungi — pe care le atrăgeam precum cîntăreţul din flaut, din poveste.

Într-o noapte, m-am aventurat într-o călătorie mai lungă, pînă într-o sală părăginită de pe chei, ce purta numele de Happy Hour. Voiam să văd noua invenţie, imaginile mişcătoare şi mute. Mă înfăşurasem într-un palton şi îmi acoperisem faţa cu o eşarfă. Purtam mănuşi, spre a-mi ascunde mîinile scheletice. Vederea cerului la vreme de zi, chiar şi într-un film imperfect, ca acesta, m-a înspăimîntat. Mi s-a părut însă că nuanţele jalnice de negru şi alb se potriveau de minune cu această epocă lipsită de culoare.

Nu mă gîndeam la semenii mei, nemuritorii. Şi totuşi, din vreme-n vreme, cîte un vampir îşi făcea apariţia: novici orfani care dăduseră peste vizuina mea ori pribegi porniţi în căutarea legendarului Lestat, implorîndu-mă să le dezvălui taine şi să le dau putere. Intruziunile de soiul acesta mi se păreau dezgustătoare.

Chiar şi timbrul glasurilor supranaturale îmi zdruncina nervii, făcîndu-mă să mă cuibăresc în cotloanele cele mai îndepărtate. Cu toate acestea, oricîtă durere mi-ar fi provocat, nu iroseam prilejul de a cerceta fiecare minte, în căutarea unor veşti despre Gabrielle a mea. N-am descoperit însă nimic, niciodată. Nu-mi mai rămînea după aceea decît să ignor sărmanele victime umane aduse de vizitatori, cu speranţa zadarnică de a mă îmbuna, hrănindu-mă.

Curînd, însă, chiar şi aceste vizite s-au rărit, apoi au încetat. Înspăimîntaţi şi îndureraţi, vizitatorii plecau bles-temînd, redîndu-mi binecuvîntata linişte.

M-am cufundat şi mai adînc, departe de lume, zăcînd doar în întuneric.

Nici măcar nu mai citeam atît de mult. Cînd mă încumetam totuşi să o fac, citeam revista *Black Mask.* Găseam în ea povestiri despre oamenii urîţi şi fără căpătîi ai veacului al douăzecilea: escroci în impermeabile cenuşii, jefuitori de bănci şi detectivi. Încercam să îmi aduc aminte. Eram însă atît de slăbit şi de obosit.

Apoi, într-o seară, a venit Armand.

Mai întîi, l-am crezut a fi doar o nălucire. Stătea nemişcat în vestibulul ruinat, părînd mai tînar ca niciodată, în costumul strîmt şi închis la culoare, cu părul lui castaniu tuns scurt, după moda veacului a douăzecilea.

Nu putea fi decît o iluzie acea siluetă care intrase în salon şi mă privea. Zăceam lungit pe spate în dreptul uşii cu geamurile sparte şi citeam aventurile lui Sam Spade.

Un singur lucru m-a pus pe gînduri: dacă ar fi fost să-mi chem vreun tovarăş imaginar, cu siguranţă, acela n-ar fi fost Armand.

L-am privit în treacăt şi mi s-a făcut ruşine de mine însumi, căci mă simţeam înfiorător de urît, un schelet cu ochii bulbucaţi zăcînd într-o rînă pe podea. Apoi m-am întors la povestea şoimului maltez, mişcîndu-mi buzele de parcă aş fi rostit cuvintele lui Sam Spade.

Cînd mi-am ridicat din nou privirile, Armand era tot acolo. Habar n-am dacă era aceeaşi noapte sau noaptea următoare.

Vorbea despre Louis.

Mi-am dat seama că ceea ce-mi spusese la Paris despre Louis fusese o minciună. Armand fusese tot timpul alături de el. Louis mă căutase. Louis locuise în centrul oraşului, în apropierea casei în care vieţuiserăm împreună atîta timp, şi mă căutase. În cele din urmă, Louis ajunsese pînă aici şi mă văzuse prin fereastră.

Am încercat să-mi închipui asta. Louis, viu. Louis, aici, atît de aproape, iar eu habar nu avusesem.

Cred că am chicotit. Nu reuşeam să îmi imaginez limpede faptul că Louis nu arsese. Era însă minunat că era încă în viaţă. Chipul acela frumos, expresia lui tulburătoare, glasul lui tandru şi prefăcut implorator, toate acestea mai existau încă, iar asta era minunat. Chipeşul meu Louis supravieţuise, în loc să fi pierit pe vecie precum Claudia şi Nicki.

Şi totuşi, poate că *era* într-adevăr mort. De ce l-aş fi crezut pe Armand? M-am întors la cititul meu, la lumina lunii, şi-mi doream ca buruienile din grădină să nu fi crescut atît de înalte. Armand ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi dus

grădină şi-ar fi smuls vreo două-trei raniuri, dacă tot era atît de puternic. Plantele care atîrnau de pe acoperişul verandei blocau trecerea luminii şi, în plus, mai erau şi stejarii cei bătrîni, care rămăseseră acolo din vremea cînd în acest loc nu era decît mlaştină.

Totuşi, nu cred să-i fi sugerat lui Armand să facă aşa ceva, de dragul meu.

Îmi amintesc foarte vag că Armand mi-ar fi spus că Louis îl părăsise, iar el nu mai putea să trăiască aşa. Glasul îi suna dogit şi uscat. Lumina lunii îl învăluise şi, totuşi, vocea lui mai păstra ceva din rezonanţa dureroasă de altădată.

Sărman Armand. Îmi spuseseşi că Louis murise. Pleacă, găseşte-ţi un loc sub Cimitirul Lafayette, nu-i departe, la colţul străzii.

Nici un cuvînt nu fusese rostit. Nici un rîset nu răsunase în încăpere. În mine, bucuria rîsului mai dăinuia încă. Mi-o amintesc limpede, încremenit în mijlocul încăperii sordide, privind zidurile de cărţi ce se înălţau de jur împrejur. Ploaia pătrunsese prin găurile acoperişului, topind cărţile una-ntr-alta, făcîndu-le să semene cu nişte cărămizi din mucava. Am văzut foarte limpede cum stătea rezemat de unul dintre aceşti pereţi şi mi-am amintit că toate celelalte încăperi erau zidite cu cărţi. Nu mai intrasem în ele de ani de zile. Mi-am dat seama de acest lucru atunci cînd el a început să le privească.

Nu-l mai vedeam, dar îl auzeam mişcîndu-se pe-afară, prin grădină, căutîndu-mă cu mintea lui ca o rază de lumină.

Louis plecase spre vest.

Odată, pe cînd zăceam nemişcat în pietrişul de la temelia casei, Armand s-a apropiat de grilajul pivniţei şi s-a răstit la mine, sîsîind ca un şarpe, numindu-mă vînător de şobolani.

Ai înnebunit! Tu, care ştiai totul, care îţi băteai joc de noi, eşti nebun şi te hrăneşti cu şobolani. Mai ştii cum vi se spunea vouă, seniorilor de la ţară, în Franţa de altădată? Vă numeau vînători de iepuri sălbatici, fiindcă asta vînaţi, ca să nu muriţi de foame. Şi uite în ce hal ai ajuns, uită-te la casa asta: eşti un strigoi nebun, un vînător de guzgani. Eşti nebun, ca bătrînii ce încetează a mai vorbi înţelept şi latră în vînt! Şi totuşi, vînezi guzgani, aşa cum ai făcut din naştere.

Am rîs din nou. Am rîs şi iar am rîs. Îmi aminteam de lupi şi rîdeam.

— Întotdeauna m-ai făcut să rîd, i-am spus. Aş fi rîs de tine şi în catacombele cimitirului aceluia din Paris, dar m-am gîndit că nu s-ar fi cuvenit s-o fac. Chiar şi atunci cînd m-ai blestemat şi-ai dat vina pe mine pentru tot ce ni se întîmplase, mi s-a părut amuzant ce spuneai. Dacă nu m-ai fi azvîrlit din turn, aş fi izbucnit în rîs. Întotdeauna îmi stîrneşti rîsul.

Ura lui mi se părea delicioasă. Era de-un haz neobişnuit să-l am acolo şi să-l ridiculizez, dispreţuindu-l.

Şi totuşi, decorul din jurul meu a prins a se schimba. Nu mai zăceam în pietriş. Nu mai purtam zdrenţele murdare cu care mă acoperisem vreme de ani de zile, ci un costum negru şi o pelerină căptuşită cu mătase. Iar casa, zău, casa era superbă şi toate cărţile erau aşezate ordonat, fiecare la locul lor, în rafturi. Parchetul strălucea la lumina candelabrului şi muzica părea a se revărsa de pretutindeni, un vals vienez, cu bogata-i armonie a viorilor. Cu fiecare pas, mă simţeam din ce în ce mai puternic, mai uşor, miraculos de uşor. Urcam treptele din două în două. Puteam să zbor prin întuneric, cu pelerina unduind, ca nişte aripi negre.

Apoi mă mişcăm în întuneric; eu şi Armand stăteam împreună pe acoperiş. El era strălucitor, în costumu-i negru, de modă veche. Priveam în zare, pe deasupra junglei acoperişurilor, spre meandrele argintii ale fluviului şi spre cerul pe care stelele străluceau printre norii de un gri-perlat.

Suspinam, admirînd priveliştea şi simţind adierea umedă a vîntului pe chipul meu. Armand stătea lîngă mine, cuprinzîndu-mă cu un braţ. Vorbea despre iertare şi tristeţe, despre înţelepciune şi despre lucrurile pe care te învăţă durerea.

— Te iubesc, fratele meu întunecat, a şoptit.

Cuvintele lui m-au străbătut, ca sîngele însuşi.

— Nu-mi doream răzbunare, a rostit în şoaptă. Chipu-i era încruntat şi inima frîntă. Dar ai venit la mine ca să te vindeci, n-ai venit pentru mine însumi! Aşteptasem un veac, iar tu nu mă voiai!

Am ştiut atunci că revenirea mea era o iluzie, că, aşa cum îmi închipuisem, de altfel, nu eram, desigur, decît un schelet în zdrenţe. Casa era tot o ruină. Iar în fiinţa supranaturală care încă mă mai ţinea de după umăr, curgea puterea care mi-ar fi putut reda cerul şi vîntul.

— Iubeşte-mă, şi sîngele va fi al tău. Sîngele acesta, pe care nu l-am dăruit nimănui, niciodată.

I-am simţit buzele lipite de obrazul meu.

— Nu pot să te dezamăgesc, i-am răspuns. Nu te pot iubi. Ce eşti tu pentru mine, ca să te pot iubi? O mortăciune care rîvneşte iubirea şi puterea celorlalţi? O întruchipare a setei însăşi?

Şi, într-o clipă de efort indescriptibil, eu am fost cel ce l-am lovit, împingîndu-l dincolo de marginea acoperişului. Era cu totul lipsit de greutate, şi silueta i s-a pierdut în bezna cenuşie.

Dar cine fusese cel învins? Cine căzuse printre ramuri, mai jos, tot mai jos, pînă-n ţărîna în care-i era locul? Înapoi la murdăria şi la zdrenţele din beciul casei? Cine zăcea, în cele din urmă, în pietriş, cu mîinile şi obrazul lipit de solul răcoros?

Dar memoria îşi joacă festele sale. Poate că doar eu mi-am închipuit ultima lui invitaţie şi neliniştea care-i succedase. Plînsul. Ştiu doar că, în lunile care au urmat, şi-a făcut din nou apariţia prin împrejurimi. Îl auzeam din cînd în cînd, plimbîndu-se pe străzile bătrînului Garden District. Aş fi vrut să-l chem, să îi spun că-l minţisem şi că îl iubeam. Căci îl iubeam.

Venise însă vremea să mă împac cu toate. Venise vremea să postesc şi să cobor, în sfîrşit, în ţărînă, pentru a visa, măcar acum, visul zeilor. Dar cum aş fi putut oare să-i dezvălui lui Armand visurile zeilor?

NU mai aveam lumînări şi nici petrol pentru lămpi. Exista undeva un seif plin de

bani, bijuterii şi scrisori către avocaţii şi bancherii mei, care aveau să continue a-mi administra aceste proprietăţi pe care le stăpînisem în veci. Fuseseră plătiţi bine cu mult timp înainte.

Aşa că puteam să mă cufund liniştit în ţărînă, ştiind că nimeni n-avea să-mi tulbure somnul, nu aici, în acest oraş străvechi, cu vestigii ale secolelor trecute. Totul avea să continue ca înainte.

În lumina cerului nocturn, am mai citit cîte ceva din povestea lui Sam Spade şi a şoimului maltez. Am privit data apariţiei revistei şi am aflat că eram în 1929. M-am gîndit: chiar aşa să fie? Apoi am băut destul sînge de şobolan, cît să capăt puterea necesară pentru a săpa cît mai adînc.

PÂMÎNTUL mă împresura. Tot soiul de vietăţi se tîrau prin bulgării de humă umezi, frecîndu-se de carnea mea uscată. M-am gîndit atunci că, dacă vreodată aveam să mă mai trezesc, dacă voi mai vedea vreodată măcar un petic de cer înstelat, în vecii vecilor nu aveam să mai făptuiesc lucruri îngrozitoare. Nu voi ucide nevinovaţi. Chiar şi cînd îi vînasem pe cei slabi, nu-i posedam decît pe cei muribunzi ori lipsiţi de speranţă, vă jur că aşa a fost. N-aveam să mai ofer niciodată darul întunecat. Ci doar... aveam să fiu, ştiţi voi, "conştiinţa permanentă", fără vreun ţel, fără nici un scop anume.

SETE. Durere limpede ca lumina.

L-AM văzut pe Marius. Părea atît de viu, încît m-am gîndit: acesta nu poate să fie un vis! Iar inima mi s-a umplut de durere. Cît de splendid arăta Marius. Purta un costum strîmt, croit după ultima modă, din catifea roşie. Părul său alb era tuns scurt şi pieptănat în aşa fel, încît să îi descopere fruntea. Acest Marius modern avea ceva aparte, un farmec şi o vioiciune pe care costumul său de odinioară le ascundea, se pare.

Făcea o mulţime de lucruri remarcabile. Avea în faţă o cameră de filmat cocoţată pe trei picioare ca de păianjen, pe care o mînuia cu mîna dreaptă. Făcea filme cu muritori într-un studio plin de lumini incandescente. Cum îmi mai tresălta inima, văzînd acestea. Felul în care se adresa acelor muritori, explicîndu-le cum să se poarte unul cu celălalt, cum să danseze şi cum să se mişte. În spatele lui, se zărea un decor pictat. Iar dincolo de ferestrele studioului său se aflau clădiri înalte, de cărămidă, şi se auzea uruitul trăsurilor cu motor.

Nu, acesta nu era un vis, mi-am spus. Se întîmpla cu adevărat. El e acolo. Şi, dacă m-aş strădui puţin, aş putea recunoaşte oraşul de dincolo de ferestre, aş şti unde se află. Aş putea înţelege limba care răsună în difuzoare, limba vorbită de tinerii actori. "Marius!" am strigat, dar ţărîna din jurul meu mi-a absorbit strigătul.

Scena s-a schimbat.

Marius se afla în cuşca unui ascensor ce cobora spre o pivniţă. S-a auzit scîrţîitul unor uşi de metal, trîntite. A intrat apoi în vastul sanctuar al Celor Ce Trebuie Păziţi.

Cît de diferit era totul. Nici urmă de picturi egiptene, de strălucirea aurului ori de parfumul florilor.

Zidurile înalte erau îmbrăcate în culorile vii ale pictorilor impresionişti, alcătuind, din mii de fragmente, o lume vibrantă a secolului al douăzecilea. Aeronave zburau peste oraşe scăldate în lumina soarelui, turnuri se înălţau deasupra arcadelor unor poduri de oţel, nave zvelte brăzdau mări de argint. Era un întreg univers acolo, dizolvînd pereţii încăperii, covîrşind siluetele nemişcate, neschimbate de milenii, ale Akashei şi a lui Enkil.

Marius se plimba prin capelă. Se mişca printre sculpturi întunecate, aparate telefonice, maşini de scris aşezate pe suporturi de lemn: A aşezat în faţa Celor Ce Trebuie Păziţi un gramofon imens. Cu mişcări delicate, a pus acul subţirel pe discul care se învîrtea. Un vals vienez iritant a erupt din pîlnia de fier.

Am izbucnit în rîs, văzînd această invenţie drăguţă, aşezată în faţa lor, ca o ofrandă. Era oare valsul asemenea tămîiei ce-şi risipea parfumul în văzduh?

Dar Marius nu sfîrşise încă ceea ce avea de gînd să facă. A desfăşurat un ecran mare, alb, pe unul dintre pereţi. De pe o platformă înaltă, aşezată în spatele zeilor, a proiectat pe ecranul imaculat imaginile animate ale unor muritori. Cei Ce Trebuie Păziţi se zgîiau fără un cuvînt la imaginile tremurătoare. Statui, într-un muzeu, cu pielea albă strălucind în lumina albăstrie a becurilor electrice.

A urmat un lucru miraculos. Figurinele animate din film au început să vorbească. Vorbeau în vreme ce gramofonul îşi cînta pe mai departe valsul, vorbeau de-adevăratelea.

Şi, în vreme ce priveam, îngheţat de emoţie, încremenit de bucuria de a vedea totul, m-a cuprinse brusc o tristeţe adîncă, provocată de o revelaţie strivitoare. De astă dată, era doar un vis. Căci adevărul era că figurinele din film nu aveau cum să vorbească.

Încăperea aceea şi toate minunile pe care le conţinea şi-au pierdut substanţa, s-au înceţoşat.

Ah, blestemată imperfecţiune, blestemat detaliu ce-mi dovedea că inventasem totul. Totul, pornind de la mărunţişuri şi fragmente reale: filmele mute pe care le văzusem cu ochii mei în sala scundă numită Happy Hour, gramofoanele al căror sunet răzbătea pînă la mine prin beznă, de la sutele de case învecinate.

Iar valsul vienez, ah, îmi fusese inspirat de vraja pe care Armand o exercitase asupra mea. Mi se frîngea inima, gîndindu-mă la asta.

De ce nu reuşisem să fiu doar puţin mai iscusit în a mă păcăli de unul singur, de ce nu lăsasem filmul să rămînă mut, aşa cum ar fi trebuit să fie, astfel încît să mă pot amăgi că ceea ce văzusem era o viziune adevărată?

Dar iată şi dovada cea de pe urmă a faptului că totul era doar o închipuire, o fantezie egoistă şi mult prea îndrăzneaţă: preaiubita mea Akasha îmi vorbea.

Akasha stătea în uşa încăperii privind de-a lungul coridorului subteran care ducea spre ascensorul cu care Marius se întorsese în lumea de la suprafaţă. Pletele-i negre şi dese atîrnau grele pe umerii ei albi. Şi-a ridicat mîna albă şi rece ca marmura, pentru a-mi face semn. Gura îi era roşie ca sîngele.

— Lestat, mi-a şoptit. Vino.

Gîndurile izvorau din ea, fără nici un sunet, cuvintele ei erau cele rostite de bătrîna regină-vampir din catacombele Inocenţilor, care mi se adresase cu ani şi ani în urmă:

Pe perna mea de piatră, am visat lumea muritoare de deasupra noastră, glasurile şi muzica ei m-au legănat, am avut o viziune a fantasticelor ei descoperiri, i-am intuit curajul în sanctuarul veşnic al gîndurilor mele. Şi, deşi formele-i strălucitoare îmi sînt inaccesibile, mi-am dorit fierbinte venirea unei fiinţe care să aibă puterea de a o străbate fără teamă, pentru a-i traversa inima, de-a lungul căii diavolului.

— Lesţat! a şoptit din nou, cu chipul ei de marmură animat de o expresie tragică. Vino!

— Ah, iubita mea, i-am răspuns, gustînd amărăciunea ţărînii dintre buze, dac-aş putea.

Lestat de Lioncourt
În anul reînvierii sale 1984

DIONISOS
LA SAN FRANCISCO

1985

1

Cu O SĂPTĂMÎNĂ înaintea lansării discului nostru, *ei* au reuşit pentru întîia oară să ne ameninţe, telefonic.

Secretul care înconjura grupul rock numit *Vampirul Lestat* fusese costisitor, dar era aproape de nepătruns. Chiar şi editorii autobiografiei mele cooperaseră pe deplin. În perioada înregistrărilor şi filmărilor, care duraseră cîteva luni bune, nu văzusem pe nici unul dintre *ei* în New Orléans şi nici nu-i auzisem bîntuind prin împrejurimi.

Totuşi, într-un fel sau altul, *ei* reuşiseră să obţină numărul care nu figura în cartea de telefon, iar robotul telefonic s-a umplut de admonestările şi de epitetele pe care mi le adresau.

"Proscrisule. Ştim ce faci. Îţi poruncim să încetezi. Ieşi afară din vizuina ta, să te vedem. Te desfidem să ieşi la lumină."

Ne refugiaserăm într-un splendid pavilion vechi de pe o plantaţie, la nord de New Orléans. Şampania Dom Pérignon curgea în valuri în vreme ce ei îşi fumau ţigările cu haşiş, îmbătaţi cu toţii de febra aşteptării şi a pregătirilor, nerăbdători înaintea întîiului concert ce avea să aibă loc la San Francisco, cel dintîi semn al adevăratului succes.

Apoi avocata mea, Christine, mi-a transmis primele mesaje telefonice — de neînchipuit cît de bine poate reda aparatura de înregistrare timbrul nepămîntesc al vocilor lor — şi, în miez de noapte, mi-am condus prietenii muzicieni la aeroport, de unde ne-am luat zborul spre vest.

Din acea clipă, nici măcar Christine n-a mai cunoscut adevărata noastră ascunzătoare. Nici măcar muzicienii mei nu erau prea siguri în ce loc se aflau. Într-o vilă luxoasă de la o fermă din Carmel Valley, ne-am ascultat, aşadar, pentru prima oară, muzica difuzată de un post de radio. Am dansat în vreme ce primele noastre videoclipuri erau transmise în întreaga ţară de reţelele de televiziune prin cablu.

În fiecare seară, mă îndreptam, singur, spre Monterey, un oraş de pe coastă, pentru a prelua mesajele de la Christine. De acolo, o luam spre nord, ca să vînez.

Conduceam un Porsche negru, zvelt şi puternic, pînă la San Francisco, luînd curbele în ac de păr ale drumului de coastă, cu o viteză ameţitoare. Apoi, în strălucirea galbenă, imaculată, a marelui oraş, îmi vînam ucigaşii, cu mai multă cruzime, mai lent decît odinioară.

Încordarea devenea insuportabilă.

Încă nu întîlnisem pe nici unul dintre semenii mei. Nu-i auzeam. N-aveam decît mesajele transmise de robotul telefonic, din partea unor nemuritori pe care nu-i întîlnisem niciodată:

"Te avertizăm. Nu-ţi duce mai departe această nebunie. Jocul pe care-l joci e mult mai periculos decît crezi." Sau, alteori, înregistrarea unor şoapte pe care urechile muritorilor nu le puteau auzi.

"Trădătorule! Proscrisule! Arată-te, Lestat!"

Dacă vînau cumva în San Francisco, eu unul nu i-am întîlnit. Dar San Francisco e un oraş mare şi aglomerat. Iar eu eram la fel de discret şi de tăcut ca pe vremuri.

În cele din urmă, cutia poştală din Monterey s-a umplut de telegrame. Reuşiserăm. Vînzările discului nostru băteau recorduri, aici şi în Europa. După San Francisco, eram liberi să cîntăm în orice oraş ne-am fi dorit. Autobiografia mea se afla

în fiece librărie, de la un ocean la celălalt. *Vampirul Lestat* era în fruntea tuturor topurilor.

După vînătoarea de noapte pe străzile din San Francisco, o luam pe nesfîrşita Divisadero Street. Lăsam carapacea

neagră a Porsche-lui să lunece prin dreptul caselor părăginite în stil victorian, întrebîndu-mă în care dintre ele, Louis îi istorisise tînărului muritor povestea din *Interviu cu un vampir.* Mă gîndeam întruna la Louis şi la Gabrielle. Mă gîndeam la Armand. Mă gîndeam la Marius, pe care-l trădasem, dezvăluind întrega poveste.

Îşi întinsese oare *Vampirul Lestat* tentaculele îndeajuns de departe pentru a-i găsi? Văzuseră oare videofilmele: *Moştenirea lui Magnus, Copiii întunericului? Cei Ce Trebuie Păziţi?* Mă gîndeam la ceilalţi, dintre cei vîrstnici, ale căror nume le dezvăluisem: Mael, Pandora, Ramses cel Blestemat.

Adevărul era însă că Marius m-ar fi putut găsi, în pofida tuturor precauţiilor luate. Puterile sale puteau străbate chiar şi vastele întinderi ale Americii. Dacă auzise, dacă văzuse cumva filmele...

Mi-am amintit de visul de odinioară, cu Marius, mînuind camera de luat vederi, de imaginile tremurătoare de pe peretele sanctuarului Celor Ce Trebuie Păziţi. Chiar şi amintirea aceasta îmi părea a fi imposibil de limpede, şi-mi făcea inima să tresară.

Încet-încet, mi-am dat seama că mă aflam în posesia unei noi concepţii despre singurătate, a unei noi metode de a măsura tăcerea ce se întindea pînă la capătul lumii. Singurul lucru care întrerupea această tăcere erau acele glasuri supranaturale ameninţătoare, înregistrate, dar lipsite de imagini, pe măsură ce virulenţa lor sporea:

"Nu îndrăzni să apari pe scenă la San Francisco. Te prevenim. Sfidarea ta e prea vulgară, prea dispreţuitoare. Vom risca orice, chiar şi un scandal public, pentru a-ţi da pedeapsa cuvenită."

Nepotrivirea dintre limbajul arhaic şi inconfundabilele sonorităţi ale Americii contemporane mă făcea să rîd. Cum arătau, oare, aceşti vampiri moderni? Se prefăceau a fi bine crescuţi şi educaţi după ce intrau în rîndul nemuritorilor? Îşi însuşiseră vreun stil anume? Trăiau în clanuri sau bîntuiau drumurile, călare pe motociclete mari şi negre, cum făceam eu însumi?

Excitarea creştea în mine, scăpîndu-mi de sub control. Şi, în vreme ce goneam prin noapte, iar radioul urla în difuzoare muzica noastră, am simţit un entuziasm pur omenesc cuprinzîndu-mă.

Îmi doream să cînt, aşa cum prietenii mei muritori, Tough Cookie, Alex şi Larry, îşi doreau să cînte. După truda sisifică a înregistrărilor şi filmărilor, de-abia aşteptam să ne unim glasurile în faţa mulţimilor în delir. În clipe de disperare, îmi aduceam aminte de nopţile de demult, petrecute pe scena lui Renaud, ce-mi erau şi acum atît de limpezi în memorie. Îmi reveneau în minte tot soiul de detalii ciudate: senzaţia lipicioasă a fardului alb proaspăt mînjit pe faţă, mirosul pudrei, clipa în care păşeam în luminile rampei.

Da, toate se adunau acum laolaltă şi, dacă o dată cu acestea, avea să vină şi mînia lui Marius, ei bine, nimeni n-ar putea spune că nu o meritam, nu-i aşa?

SAN FRANCISCO mă fermeca, mă subjuga chiar, într-un anume fel. Nu-mi era greu să mi-l închipui pe Louis în acest loc. Îmi părea a semăna enorm cu Veneţia, cu casele-i multicolore şi sumbre, înălţîndu-se una lîngă cealaltă, pe străzile înguste. Mai era şi strălucirea sălbatică şi rigidă a zgîrie-norilor, izbucnind, precum o pădure de basm, pe deasupra unui ocean de ceaţă, şi luminiţele risipite pretutindeni, în văi şi pe coline; era irezistibil.

În fiecare seară, la întoarcerea în Carmel Valley, treceam prin Monterey pentru a ridica sacii de scrisori trimise de admiratori, pe care îi răscoleam, în căutarea scrisorii vampirilor: caractere puţin prea apăsate, stil uşor învechit, o evidentă risipă de

talente supranaturale, care ar fi făcut ca scrisul să pară a fi fost tipărit cu litere gotice. Nu găseam însă decît dovezi ale adoraţiei fanatice, semnate de muritori.

Dragă Lestat, prietena mea Sheryl şi cu mine te iubim, şi nu reuşim să facem rost de bilete la concertul din San Francisco, deşi am stat vreo şase ore la coadă. Te rog, trimite-ne două bilete. Vom fi victimele tale. Te vom lăsa să ne bei sîngele.

ORA TREI dimineaţa, în noaptea din ajunul concertului din San Francisco:

Paradisul verde şi răcoros din Carmel Valley dormea. Aţipisem şi eu în giganticul meu "birou", în faţa peretelui de sticlă prin care se puteau zări munţii. Visam, cu gîndul la Marius. Marius îmi spunea, în vis:

— De ce ai riscat, ştiind că te aşteaptă răzbunarea mea?

— Mi-ai întors spatele, i-am răspuns.

— Nu acesta a fost motivul, m-a contrazis. Faci numai ce-ţi trece prin minte, vrei să arunci totul în aer.

— Vreau să simt, vreau să se întîmple ceva!

În vis, strigasem şi, deodată, am simţit din nou prezenţa liniştitoare a casei din Carmel Valley, împresurîndu-mă. Era numai un vis. Un vis precum al muritorilor de rînd.

Dar mai era ceva... Ceva asemeni unei "transmisii" neaşteptate a unei unde radio vagaboande, insinuîndu-se pe o frecvenţă greşită. Era un glas care spunea *Pericol. Pericol pentru noi toţi*

Pentru o fracţiune de secundă, o viziune a zăpezii şi gheţii. Vuietul vîntului. Ceva izbindu-se de pardoseala de piatră, sticla sfărîmîndu-se. *Lestat! Pericol!*

M-am trezit.

Nu mai eram întins pe canapea. Eram în picioare, privind prin uşile de sticlă. Nu auzeam nimic şi nu vedeam decît linia neclară a dealurilor şi contururile întunecate ale elicopterului aterizat ca o muscă uriaşă pe un cub de beton.

Ascultam cu sufletul.

M-am încordat atît de tare, încît am transpirat, dar n-am recepţionat nici o altă "transmisie". Nici o imagine.

Dar, în acelaşi timp, am conştientizat că în întuneric se ascundea o creatură; auzeam zgomote uşoare.

Cineva se mişca. Nu simţeam însă nici un miros uman.

Unul dintre *ei* se afla afară, străpunsese taina şi se apropia de dincolo de silueta scheletică a elicopterului, peste cîmpul acoperit de ierburi înalte.

Am ascultat din nou. Nu, nici măcar un foşnet nu întărea mesajul de avertisment, iar mintea fiinţei se dovedea a fi ferecată. Primeam doar semnalele inevitabile ale unei creaturi, deplasîndu-se în spaţiu.

Casa era cufundată în linişte. Părea un acvariu uriaş cu zidurile ei albe şi lumina albăstruie, tremurătoare, a televizorului silenţios. Tough Cookie şi Alex dormeau înlănţuiţi pe carpeta din faţa căminului gol. Larry aţipise şi el în dormitorul asemănător unei celule, în braţele neobositei Salamander, o admiratoare atrăgătoare pe care o "agăţase" înaintea plecării noastre către vest, în New Orléans. Gărzile dormeau şi ele în încăperea alăturată, o cameră cu tavanul scund, mobilată în stil modern, precum şi în anexa aflată dincolo de piscina în formă de scoică albastră.

Afară, sub cerul senin al nopţii, creatura aceea se apropia, îndreptîndu-se spre casă, pe jos. Fiinţa pe care o simţisem era singură. Auzeam limpede bătaia unei inimi supranaturale în întuneric. Colinele îndepărtate păreau nişte stafii, iar florile galbene ale salcîmilor străluceau în lumina albă a stelelor.

Nu părea a se teme de nimic. Se apropia. Iar gîndurile îi erau de nepătruns. Asta ar fi putut să însemne că era unul dintre cei vîrstnici, extrem de iscusiţi, dar nu îndea-

juns fiindcă iarba îi foşnea sub paşi. Acesta se mişca precum un muritor. Acest vampir fusese "creat" de mine.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Am aruncat o privire spre luminiţele cutiei minuscule a dispozitivului de alarmă, mascat de o draperie, într-un colţ. Dacă o fiinţă, muritoare ori nemuritoare, ar fi îndrăznit să pătrundă în casă, sirenele ar fi început să urle.

A apărut de după colţul cubului de beton alb. Era un bărbat înalt şi suplu. Avea părul negru, tuns scurt. S-a oprit, de parcă m-ar fi zărit în ceaţa albăstruie din spatele geamului.

Da, mă văzuse. Se îndrepta spre mine, spre lumină.

Era agil, se mişca foarte uşor faţă de un muritor de rînd. Părul negru, ochii verzi, membrele mişcîndu-se cu gesturi mătăsoase sub îmbrăcămintea neglijentă: o vestă neagră care îi atîrna, informă, pe umeri, şi o pereche de blugi negri, uzaţi, mulaţi pe picioarele-i lungi.

Mi s-a pus un nod în gît. Tremuram. Am încercat zadarnic să-mi aduc aminte de ceea ce era mai important acum, chiar şi în această clipă: să scrutez întruna noaptea, în aşteptarea celorlalţi. Trebuia să am mare grijă. *Pericol.* Dar asta nu mai avea nici o importanţă acum. Ştiam asta. Vreme de o clipă mi-am închis ochii. Dar asta nu m-a ajutat deloc, nu mi-a uşurat situaţia.

Mîna mi s-a întins către butonul alarmei, oprind-o. Am deschis uşile largi de sticlă şi aerul răcoros şi proaspăt a invadat încăperea.

A trecut de elicopter, s-a întors şi s-a dat un pas înapoi, cu o mişcare plină de graţie, pentru a-l privi. Îşi înfipsese degetele mari în buzunarele blugilor. Cînd m-a privit din nou, i-am văzut chipul. Zîmbea.

Amintirile ne înşală cîteodată. El era dovada vie a acestui fapt; era delicat şi orbitor precum un laser. Toate vechile imagini au fost măturate de cea nouă.

Am pus din nou în funcţiune sistemul de alarmă şi am închis uşile în urma mea cu cheia. Vreme de-o secundă, m-am gîndit că n-aveam să suport. Iar acesta era doar începutul. Şi dacă el se afla aici, la o distanţă de numai cîţiva paşi, ceilalţi aveau să îl urmeze cu siguranţă. Aveau să vină cu toţii.

M-am întors din nou către el, apropiindu-mă şi, un timp, m-am mulţumit să-l studiez în lumina albăstruie ce răzbătea prin geam. Glasu-mi era încordat cînd am rostit:

— Unde-i mantia neagră şi haina "fin croită", cravata de mătase şi restul aiurelilor? l-am întrebat.

Ochii ni s-au întîlnit.

Apoi el a sfîşiat încremenirea şi a rîs, pe tăcute. A continuat să mă studieze însă, cu o încîntare care m-a umplut de o bucurie secretă. Curios ca un copil, a întins mîna şi şi-a trecut degetele pe reverul sacoului meu de catifea.

— Nu poţi fi mereu o legendă vie, a spus.

Vocea lui era asemeni unei şoapte, deşi nu era o şoaptă. Îi percepeam atît de limpede accentul franţuzesc, încît m-am mirat încă o dată că nu reuşisem niciodată să-mi disting propriile intonaţii continentale.

De-abia puteam să îndur răsunetul silabelor, familiaritatea lor.

Uitasem de toate frazele stufoase pe care mă pregătisem să i le spun. M-am mulţumit să-l strîng la piept.

Ne-am îmbrăţişat cum n-o mai făcusem niciodată în trecut. Ne-am strîns unul la pieptul celuilalt aşa cum obişnuiam să o ţin pe Gabrielle. Apoi mîinile mele au alergat pe chipul lui, mîngîindu-i părul, admirîndu-l, de parcă mi-ar fi aparţinut doar mie. El făcea acelaşi lucru. Păream a vorbi, şi totuşi, nu scoteam un cuvînt. Glasuri tăcute ce n-aveau nevoie de cuvinte. Clătinam uşor din cap. Îl simţeam plin de afecţiune şi de o satisfacţie febrilă ce părea a fi la fel de puternică precum a mea.

A tăcut brusc, şi chipul i s-a înnegurat.

— Credeam că ai pierit pe vecie, ştii? a murmurat.

— Cum ai reuşit să mă găseşti aici?

— Tu ai dorit să te găsesc, a venit răspunsul, ca o strălucire de confuzie nevinovată, apoi a urmat o ridicare din umeri.

Prin tot ceea ce făcea, mă atrăgea asemeni unui magnet, aşa cum făcuse şi în urmă cu mai bine de un veac. Deşi degetele îi erau lungi şi delicate, mîinile îi erau puternice.

— Mi-ai îngăduit să te văd şi m-ai lăsat să te urmăresc, a continuat. Ai condus în sus şi-n jos pe Divisadero Street, căutîndu-mă.

— Iar tu erai încă acolo?

— Nu există nici un loc mai sigur în lume pentru mine, a zis. N-am plecat niciodată de acolo. Au venit, m-au căutat, nu m-au găsit şi s-au lăsat păgubaşi. Iar acum, mă plimb printre ei de cîte ori am chef, fără ca vreunul să mă recunoască. De fapt, n-au ştiut niciodată care-mi e adevărata înfăţişare.

— Dar, dacă ar şti, ar încerca să te distrugă.

— Da, a încuviinţat el. Au încercat s-o facă de cînd cu Teatrul Vampirilor şi tot ce s-a întîmplat acolo. Desigur, *Interviul cu un vampir* le-a oferit motive noi. Căci ei au nevoie de motive, pentru a-şi juca micile lor jocuri. Simt nevoia unei sfidări, nevoia unui impuls. Se hrănesc cu acestea, aşa cum se hrănesc cu sînge.

Glasul lui a părut preocupat, o vreme.

A respirat adînc. Îi venea greu să vorbească despre aceste lucruri. Îmi venea să-l strîng din nou la piept, dar n-am îndrăznit s-o fac.

— În clipa asta însă, a continuat, cred că pe tine doresc să te distrugă. Iar pe tine te cunosc toţi. A zîmbit. Toţi ştiu cum arăţi. Monsieur Le Rock Star!

Zîmbetul i s-a lăţit. Dar glasul i-a rămas la fel de scăzut şi de politicos, ca întotdeauna. Chipul îi era sufocat de emoţii. În privinţa asta, nu se schimbase deloc. Poate că nu avea să se schimbe niciodată.

Mi-am pus mîna pe umărul lui şi, împreună, ne-am îndepărtat de luminile casei. Am trecut de umbra uriaşă a elicopterului şi-am pornit pe cîmpul ars de soare, înspre coline.

Cred că o asemenea fericire echivalează cu tristeţea, iar a simţi o asemenea satisfacţie înseamnă a arde.

— Ai de gînd să mergi pînă la capăt? Vei apărea la concertul de mîine seară?

Pericol, pentru noi toţi. Fusese oare un avertisment sau o ameninţare?

— Bineînţeles. Ce naiba m-ar putea împiedica să o fac?

— Mi-ar plăcea să te pot opri, mi-a mărturisit. Aş fi venit mai devreme, dacă aş fi putut. Ţi-am luat urma acum o săptămînă, apoi ţi-am pierdut-o iar.

— Şi de ce-ai vrea să mă opreşti?

— Ştii prea bine de ce. Vreau să-ţi vorbesc.

Cuvinte atît de simple, şi totuşi, atît de pline de înţelesuri.

— Vom avea timp destul după aceea, i-am spus. "Şi mîine, şi poimîine"... Nu se va întîmpla nimic. Ai să vezi.

Îl priveam o clipă, apoi îmi întorceam privirile, de parcă ochii lui verzi m-ar fi putut răni. Într-o expresie modernă, *era* cu adevărat o rază laser. Părea delicat şi aducător de moarte. Victimele sale îl iubiseră întotdeauna.

Nu-l iubisem, oare, şi eu, indiferent de ceea ce se întîmplase? Şi cît de puternică poate deveni dragostea, atunci cînd ai o veşnicie la dispoziţie? Nu fusese nevoie decît de cîteva clipe pentru a-i reînvia ardoarea...

— Cum poţi să fii atît de sigur de asta, Lestat? m-a întrebat.

Cît de cald îmi rostea numele! Eu nu reuşisem încă să îl rostesc pe al său, Louis.

Ne plimbam încet acum, fără ţintă, şi braţul lui mă înlănţuise, aşa cum îl cuprinsesem eu însumi.

— Un batalion de muritori ne păzeşte, am spus. Prietenii mei muritori vor fi

însoţiţi, atît în limuzină, cît şi în elicopter, de gărzi. De la aeroport, eu voi călători singur, cu Porsche-ul meu, ca să mă pot apăra mai uşor. Vom avea însă un escadron de motociclişti în jur. Şi, de altfel, ce ne-ar putea face o mînă de novici din secolul al douăzecilea mînaţi de ură? Creaturile astea idioate folosesc telefonul pentru a ne ameninţa.

— Sînt mai mult decît o mînă, m-a contrazis. Dar cum rămîne cu Marius? Duşmanii tăi de afară sînt foarte curioşi să afle dacă povestea lui Marius este adevărată, dacă Cei Ce Trebuie Păziţi există cu adevărat...

— Desigur. Dar tu, tu ce crezi? E-adevărat?

— Da. Am fost convins încă din clipa în care am citit! S-a lăsat un moment lung de tăcere, timp în care, poate, ne aminteam amîndoi de nemuritorul veşnic curios, care voia să afle şi întreba întruna: De unde a început totul?

Atîta durere revenind în amintire. Mi se părea că găsisem nişte tablouri într-un pod uitat şi ştergeam praful de pe ele, găsind culorile la fel de vii ca odinioară. Numai că, în loc să fie portretele unor strămoşi de mult decedaţi, descopeream portretele noastre.

Mi-au scăpat cîteva gesturi nervoase, de muritor: mi-am dat părul pe spate, în încercarea de a simţi răcoarea brizei.

— De ce eşti atît de sigur că Marius nu va pune capăt acestui experiment de îndată ce vei urca pe scenă?

— Crezi că vreunul dintre cei vîrstnici ar face una ca asta?

S-a gîndit o vreme, cufundîndu-se în tăcere, cum făcea şi pe vremuri, atît de adînc, de parcă ar fi uitat că eram acolo. Aveam impresia că odăile din trecut prindeau contur, lămpile cu petrol îl învăluiau în lumina lor nesigură, se auzeau zgomotele şi se simţeau mirosurile vremurilor de demult venind de-afară, din stradă. Eram din nou în salonul nostru din New Orléans, un foc vesel ardea în căminul de marmură şi, în juru-ne, totul îmbătrînea, cu excepţia noastră.

Şi iată-l acum, un băieţandru al zilelor noastre, cu o vestă ponosită şi pantaloni de doc, cu privirea pierdută dincolo de dealurile deşertului. Păru-i era zburlit, ochii îi ardeau cuprinşi de patimi ascunse. Şi-a înălţat umerii, de parcă s-ar fi trezit din nou la viaţă.

— Nu. Cred că, dacă cei vîrstnici se vor sinchisi de ceea ce faci, vor fi prea curioşi să vadă ce se va întîmpla, ca să te oprească înainte de concert.

— Tu eşti curios?

— Desigur, ştii bine că sînt.

Chipul i s-a îmbujorat uşor, devenindu-i şi mai omenesc. De fapt, semăna cu un muritor mai mult decît oricare dintre semenii noştri pe care îi întîlnisem vreodată.

— Sînt aici, nu-i de-ajuns?

Dar în sufletul lui se simţea o durere străbătîndu-i întreaga fiinţă, aşa cum o vînă de minereu străbate roca.

Asta îl umplea de sensibilitate din cap pînă în picioare.

Am încuviinţat, trăgînd aer în piept şi privind aiurea, dorindu-mi să îi pot spune ceea ce simţeam cu adevărat. Îl iubeam. Dar nu i-o puteam spune. Simţămîntul acesta era prea puternic.

— Orice se va întîmpla, va fi meritat osteneala, am spus. Vreau să spun... dacă noi doi şi Gabrielle, şi Armand... şi Marius vom fi laolaltă, fie şi numai pentru scurtă vreme, va fi meritat orice. Să presupunem că şi Pandora se va hotărî să dea un semn de viaţă. Şi Mael. Şi Dumnezeu ştie cîţi alţii. Ce se va întîmpla, dacă vor veni toţi cei vîrstnici? Va fi meritat, Louis. În rest, nu-mi pasă de nimic.

— Ba da, îţi pasă, m-a contrazis şi a zîmbit. Părea de-a dreptul fascinat. Eşti însă încrezător că va fi excitant şi că, oricît de cumplită ar fi bătălia, tu vei fi învingătorul.

Am dat din cap şi am izbucnit în rîs. Mi-am vîrît mîinile în buzunarele pantalonilor, cum obişnuiau muritorii în zilele noastre, şi-am făcut cîţiva paşi prin iarbă. Cîmpul mai

mirosea încă a soare, chiar şi în miezul nopţii californiene. N-am scos o vorbă despre partea muritoare a lucrurilor, orgoliul apariţiei în public, nebunia care mă cuprindea cînd mă vedeam pe ecranul televizoarelor, cînd îmi vedeam chipul pe copertele discurilor, în vitrinele magazinelor muzicale din North Beach.

M-a urmat îndeaproape.

— Dacă cei vîrstnici ar fi vrut cu adevărat să mă distrugă, nu crezi că ar fi făcut-o pînă acum?

— Nu, a zis. Te-am văzut, te-am urmărit. Dar, înainte de a te fi descoperit din întîmplare, n-am ştiut unde să te aflu. De cum am auzit că ai ieşit la lumină, te-am căutat.

— Cum ai auzit? am fost curios să aflu.

— Există locuri în toate marile oraşe, unde vampirii se pot întîlni, a răspuns. Sînt sigur c-ai auzit de ele.

— Nu, n-am auzit. Spune-mi.

— E vorba de barurile din ceea ce noi numim Filiera Vampirică, a spus, zîmbind ironic în vreme ce rostea aceste cuvinte. Sînt frecventate, desigur, şi de către muritori. Le deosebim după numele lor. La Londra, e Doctorul Polidori, la Paris e Lamia. În Los Angeles, e Bela Lugosi, iar la New York, sînt Carmilla şi Lord Ruthven. Aici, la San Francisco, se află, se pare, cel mai frumos dintre toate, cabaretul Fiica lui Dracula, pe Castro Street.

Am izbucnit în rîs. Nu mă puteam abţine şi am observat că şi el era pe punctul de a pufni.

— Dar unde-s numele luate din *Interviu cu un vampir?* am întrebat cu o indignare batjocoritoare.

— *Verboten,* a spus cu o uşoară ridicare din sprîncene. Acelea nu sînt nume fictive. Sînt reale. Dar, fii liniştit, în ultima vreme, clipurile tale rulează întruna pe Castro Street. Clienţii muritori le cer mereu. Toastează în cinstea ta cu cocteiluri Bloody Mary. *Dansul Inocenţilor* îi face să se urce pe pereţi de bucurie.

Categoric, asta era prea de tot. Un hohot enorm de rîs îmi stătea pe buze, şi mă străduiam din greu să mi-l reţin. Am clătinat din cap.

— Ai înfăptuit însă şi un fel de revoluţie în discuţiile ce au loc în separeuri, a continuat cu aceeaşi morgă batjocoritoare, fără a reuşi să-şi păstreze cu totul seriozitatea expresiei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Darul întunecat, Copiii întunericului, Calea diavolului. Cu toţii numai vorbele astea le au pe buze, chiar şi cei mai juni novici, cei ce n-au avut încă timp destul nici măcar pentru a se stila cît de cît, în calitate de vampiri. Imită cartea, deşi o condamnă în bloc. Se împopoţonează cu bijuterii egiptene, iar catifeaua neagră a redevenit un soi de uniformă obligatorie.

— Ah, e prea de tot, am hohotit. Dar cum arată de fapt locurile acestea?

— Sînt ticsite de tot soiul de lucruri referitoare la vampiri, a venit răspunsul. Afişe de filme cu vampiri atîrnă pe pereţi, în vreme ce filmele respective sînt proiectate încontinuu pe nişte ecrane uriaşe. Muritorii care vin de regulă aici constituie o faună demnă de spectacolele cu monştri de prin tîrguri: tineri punkişti, artişti, aceştia din urmă înveşmîntaţi în mantii negre, largi, şi purtînd colţi falşi, din plastic. Nu ne prea bagă în seamă. Adesea, în comparaţie cu ei, noi părem de-a dreptul banali. Iar în lumina aceea ceţoasă, e ca şi cum am fi invizibili, în ciuda bijuteriilor egiptene şi a catifelei, laolaltă cu restul aiurelilor. Bineînţeles, nimeni nu se leagă de clienţii muritori. Frecventăm barurile vampirice pentru a afla noutăţi. Pentru un muritor, nu-i loc în lume care să fie mai sigur decît barurile vampirilor. În aceste locuri nu se ucide.

— Mă mir că nimănui nu i-a trecut prin minte aşa ceva, pînă acum, am remarcat.

— Ba da, de gîndit, s-a gîndit cineva la ceva asemănător, m-a întrerupt el. Exista la Paris Teatrul Vampirilor!

— Chiar aşa, am admis eu, în vreme ce el a continuat.

— În urmă cu vreo lună, prin Filiera Vampirilor s-a zvonit că te-ai întors. Dar ştirile acestea nu mai erau demult proaspete. Se spunea că vînai la New Orléans şi se aflase ce îţi puseseşi în gînd să faci. Au făcut rost de şpalturile autobiografiei tale. Se duceau discuţii nesfîrşite despre videoclipurile pe care le pregăteai.

— Dar, atunci, de ce n-am văzut pe nimeni dintre ei la New Orléans? m-am mirat.

— Fiindcă, de o jumătate de veac, New Orléans a devenit teritoriul lui Armand. Nimeni nu îndrăzneşte să vîneze acolo. De aflat, s-a aflat totul din sursele unor muritori din Los Angeles şi New York.

— Nu l-am întîlnit pe Armand la New Orléans, am spus.

— Ştiu, a răspuns.

Vreme de o clipă, mi s-a părut a fi tulburat, confuz. Am simţit o strîngere de inimă.

— Nimeni nu ştie unde se află Armand, mi-a spus cu voce tărăgănată. Însă, în vremea cînd se afla acolo, îi ucidea pe cei tineri. În cele din urmă, i-au lăsat New Orléans-ul. Se spune că mulţi dintre cei vîrstnici fac asta, ii ucid pe cei mai tineri. S-a afirmat acest lucru şi despre mine, dar nu-i adevărat. Eu doar colind oraşul ca un strigoi. Nu tulbur pe nimeni, cu excepţia sărmanelor mele victime muritoare.

Destăinuirea lui nu m-a surprins prea mult.

— Sîntem prea mulţi. Întotdeauna am fost prea mulţi. Se iscă multe gîlceve. Iar clanurile din marile oraşe sînt, de fapt, nişte înţelegeri între trei sau mai mulţi vampiri puternici, prin care aceştia cad de acord pentru a nu se distruge unii pe alţii şi pentru a-şi împărţi teritoriul conform regulilor.

— Regulile, mereu regulile, am rostit.

— Regulile s-au schimbat acum, sînt mult mai stricte. Nu ai voie să laşi nici o urmă a crimei făptuite. Muritorii nu trebuie să găsească nici un cadavru care să poată fi investigat.

— Mi se pare firesc.

— Nimeni nu trebuie să se lase expus unei camere de luat vederi ori vreunui aparat de fotografiat. Nu trebuie asumat nici un risc care ar putea conduce la capturare, încarcerare sau examinarea ştiinţifică de către cei din lumea muritorilor.

Am încuviinţat. Dar pulsul mi se accelerase. Mi se părea minunat să fiu eu proscrisul, nelegiuitul, cel care încălcase toate legile. Chiar ajunseseră să îmi imite cartea? Asta însemna că ceva se mişcase. Roata cea mare se urnise din loc.

— Lestat, tu crezi că înţelegi, mi-a explicat cu răbdare. Aşa să fie oare? Dacă lumea ar pune mîna pe o singură bucată din ţesuturile noastre şi ar examina-o la microscop, n-ar mai putea fi argumentată teza legendei şi cea a superstiţiilor. Ar exista o dovadă!

— Nu sînt de acord cu tine, Louis, l-am întrerupt. Nu e chiar atît de simplu.

— Oamenii dispun acum de mijloace pentru a ne identifica şi a ne desconspira, pentru a stîrni întreaga rasă umană împotriva noastră.

— N-ai dreptate, Louis. Savanţii din ziua de azi sînt nişte ucenici vrăjitori mereu învrăjbiţi unii împotriva altora. Se ciondănesc cu privire la chestiuni dintre cele mai elementare. Ar trebui să răspîndiţi mostrele din acel ţesut la fiecare microscop din lumea asta, şi chiar şi aşa, publicul tot n-are să creadă nici o iotă din toată povestea. A căzut cîteva clipe pe gînduri. Apoi a obiectat:

— Un prizonier, atunci. Un exemplar viu, în mîinile lor.

— Nici măcar asta n-ar fi suficient, l-am contrazis. Şi apoi, cum ar putea ei să mă reţină?

Gîndul însă era cum nu se poate mai seducător: urmărirea, intrigile, capturarea şi, în sfîrşit, evadarea. Superbă idee!

Zîmbea acum, un zîmbet ciudat, dezaprobator, şi totuşi încîntat.

— Eşti mai nebun decît ai fost vreodată. Mai nebun chiar decît pe vremea cînt te

plimbai prin New Orléans, speriind trecătorii, ca să te amuzi.

Am rîs cu poftă. Apoi am tăcut. Nu mai rămăsese prea mult timp pînă în zori. Aveam tot timpul să rîd a doua zi, pe drumul către San Francisco.

— Louis, crede-mă, am întors problema asta pe toate părţile, am insistat. E greu să porneşti un război cu muritorii, e mai greu decît ţi-ai închipuit tu vreodată...

— ...Şi totuşi, eşti hotărît să-l porneşti cu orice preţ, nu-i aşa? Vrei ca toţi, muritori şi nemuritori, să fie pe urmele tale.

— De ce nu? am strigat. Să-nceapă şi războiul. N-au decît să-ncerce a ne distruge, cum au distrus şi alţi demoni ce îi bîntuiau. Să-ncerce să ne şteargă de pe suprafaţa pămîntului.

Mă privea iar cu expresia de altădată, în care se amestecau teama respectuoasă şi neîncrederea, o expresie pe care o remarcasem de o mie de ori la el. Mă credea nebun.

Deasupra noastră stelele apuneau. Ne despărţeau de zorii grăbiţi ai dimineţii de primăvară doar cîteva momente.

— Chiar vrei să se întîmple? a conchis plin de seriozitate, pe un ton mai blînd decît înainte.

— Louis, sper să se întîmple ceva. Vreau ca tot ceea ce am fost să se schimbe. Am devenit nişte lipitori — greţoase şi secretoase, fără nici un motiv. Romantismul de altă dată s-a dus. De ce să nu ne găsim un alt rost?! Mi-e dor de lumină, aşa cum mi-e sete de sînge. Mi-e dor de senzaţia divină a vizibilităţii. Mi-e dor de un război.

— Răul cel nou, ca să folosesc vechile tale cuvinte, a completat. De data asta însă, e vorba de răul secolului al douăzecilea.

— Chiar aşa, am încuviinţat.

Din nou, însă, mă gîndeam la acel zvîcnet de muritor, la impulsul vanităţii, la dorinţa de faimă lumească, de a fi cunoscut. Am roşit, cuprins de o falsă ruşine. De fapt, îmi făcea plăcere.

— De ce, Lestat? De ce îţi doreşti cu orice preţ primejdia şi riscul? La urma urmei, ai făcut-o. Te-ai întors. Eşti mai puternic decît ai fost vreodată. Ţi-ai recăpătat înflăcărarea de altădată, de parcă nici n-ai fi pierdut-o. Doar ştii cît de importantă e această dorinţă de a continua, de a merge mai departe. De ce-ai risipi-o de pe-acum? Ai uitat de vremurile cînd aveam o lume întreagă doar pentru noi, şi nimeni nu ne-ar fi putut face vreun rău decît, poate, noi înşine?

— Asta este o ofertă, Louis? Te-ai întors la mine, cum spun îndrăgostiţii? Ochii i s-au întunecat, şi şi-a întors privirile. Nu-mi bat joc de tine, Louis, i-am spus.

— Tu te-ai întors la *mine,* Lestat, m-a corectat el, calm, privindu-mă din nou. Cînd am auzit cele dintîi şoapte despre tine, la Fiica lui Dracula, am simţit ceva, ce credeam că am pierdut pentru totdeauna...

S-a oprit.

Ştiam însă la ce se referea. O mai spusese deja. Înţelesesem acest lucru cu veacuri în urmă, cînd fusesem martorul disperării lui Armand, după distrugerea vechiului clan. Excitarea, dorinţa de a merge mai departe, aceste lucruri erau importante pentru noi. Motive în plus, deci, pentru concertul de rock, pentru urmările sale, pentru războiul însuşi.

— Lestat, nu urca pe scenă mîine seară. Lasă filmele şi cartea să facă ceea ce îţi doreşti. Ai grijă însă de noi înşine. Să ne întîlnim, să stăm din nou de vorbă. Să avem parte, măcar în acest veac, de ceea ce nu ne-am putut bucura în trecut. Cu toţii, laolaltă.

— Ceea ce spui e foarte ispititor, frumosul meu prieten, am spus. Au fost vremuri, acum un secol, cînd aş fi dat orice pentru a auzi aceste cuvinte. Da, ne vom strînge laolaltă şi vom sta de vorbă cu toţii, şi ne vom avea unul pe altul. Va fi splendid, va fi mai bine decît a fost vreodată. Dar voi urca pe scenă. Voi fi iarăşi Lelio, dar într-un fel cum, la Paris, n-am reuşit niciodată să fiu. Voi fi Vampirul Lestat, în

văzul tuturor. Un simbol, un proscris, o aberaţie a naturii — iubit, dispreţuit, toate acestea la un loc. Nu pot să renunţ, îţi spun. Nu pot să ratez asta. Şi, ţi-o spun foarte sincer, nu mi-e frică deloc.

Mă aşteptam din partea lui la răceală sau tristeţe. Uram soarele care stătea să răsară, la fel de mult cum îl urîsem în trecut. Louis a întors spatele răsăritului. Lumina începea să îl deranjeze. Dar chipul îi era plin de căldură, la fel ca înainte.

— Prea bine, atunci. Vreau să vin cu tine la San Francisco. Doresc asta din tot sufletul. Mă iei cu tine?

Nu i-am răspuns pe dată. Din nou, excitarea care mă cuprinsese era un supliciu, iar dragostea pe care i-o purtam îmi părea umilitoare.

— Bineînţeles c-am să te iau, am rostit dintr-o suflare.

Ne-am privit vreme de o clipă plină de încordare. Venise clipa ca el să plece. Pentru el, veniseră deja zorii.

— Încă ceva, Louis, l-am oprit.

— Da?

— Hainele tale. Sînt de-a dreptul imposibile. Mîine noapte, după cum se spune în acest secol, fă *uitaţi* pe undeva pantalonii şi vesta aceea...

DIMINEAŢA mi s-a părut pustie, după plecarea lui. Am rămas locului o vreme, gîndindu-mă la acel mesaj:

Pericol. Am scrutat munţii îndepărtaţi şi cîmpia fără sfîrşit. Ameninţare sau avertisment... mai conta oare? Cei tineri dau telefoane. Cei vîrstnici îşi ridică glasurile supranaturale? Ce mi se părea atît de ciudat?

Acum nu mă puteam gîndi decît la Louis, la faptul că îl aveam alături. Şi nu mă puteam împiedica să mă gîndesc cum va fi atunci cînd vor fi venit cu toţii.

2

PARCAREA vastă de la San Francisco Cow Palace era ticsită de muritori în delir, cînd coloana noastră motorizată a intrat pe poartă. În limuzina din frunte se aflau prietenii mei muzicieni, după care urmam eu şi Louis, într-un Porsche cu banchete din piele. Louis era vioi şi strălucitor în costumul cu mantie neagră al grupului, de parcă se ivise din paginile propriei sale poveşti. Ochii lui verzi se roteau, puţin înspăimîntaţi, pe deasupra tineretului ce striga, înspre vlăjganii cu motociclete care îi ţineau depar te de noi.

Hala era plină, biletele fuseseră vîndute deja în urmă cu o lună; admiratorii dezamăgiţi se adunaseră totuşi la intrare, cerînd insistent ca întregul concert să fie transmis şi în afară, ca să poată auzi şi ei. Asfaltul era împînzit de cutii de bere. O mulţime de adolescenţi se căţăraseră pe capotele maşinilor, prin copaci ori pe containerele de gunoi. Radiourile difuzau *Vampirul Lestat* la un volum distrugător.

În dreptul portierei mele, managerul grupului alerga, încercînd să ţină pasul cu noi, explicîndu-mi că afară aveau să fie instalate ecrane video şi difuzoare, pentru a mulţumi pe toată lumea. Poliţia din San Francisco fusese mobilizată pentru a preveni eventualele scandaluri.

Simţeam cum neliniştea care îl măcina pe Louis sporea. Un grup de tineri reuşise să străpungă cordonul poliţiei şi se înghesuia la geamul lui, în vreme ce coloana motorizată a luat un viraj strîns, intrînd în penumbra pasajului subteran, asemănător unui tub interminabil.

Mă simţeam copleşit, în sensul bun al cuvîntului, de tot ce mă înconjura. Încăpăţînarea mea ajunsese la apogeu. Din vreme în vreme, fanii înconjurau maşina, fiind de îndată împinşi deoparte de către gărzile de corp. Începeam să înţeleg cu cîtă naivitate subestimasem întreaga experienţă.

Înregistrările concertelor pe care le vizionasem nu mă pregătiseră în nici un fel

pentru lumina cumplită, pentru fiorul electrizant care mă străbătea, pentru felul în care muzica îmi răsărea deja în minte. Orice urmă de ruşine pentru orgoliul de muritor pe care îl nutream se evaporase.

Pătrunderea prin tunelul de acces a fost un adevărat calvar. Am alergat printre cordoanele de paznici înspre culise, un loc extraordinar de bine păzit. Tough Cookie se ţinea strîns de mine, iar Alex îl împingea pe Larry tot înainte.

Fanii se întindeau spre a ne smulge şuviţe de păr sau fîşii din mantii. M-am întors din drum, luîndu-l pe Louis sub aripa mea ocrotitoare şi conducîndu-l dincolo de uşi.

Mai tîrziu, în cabinele încărcate cu draperii grele, am auzit pentru întîia oară larma animalică a mulţimii: cincizeci de mii de suflete, cîntînd şi răcnind, sub unul şi acelaşi acoperiş.

Nu, nu reuşeam nicidecum să-mi controlez acea bucurie feroce care mă făcea să tremur din cap pînă-n picioare. Nicicînd, pînă în clipa aceea, nu mă aflasem atît de aproape de o izbucnire uriaşă de rîs.

M-am furişat şi am privit în sală printre faldurile cortinei. Muritorii se îngrămădiseră de ambele părţi ale sălii. În spaţiul deschis, vast, erau mii de oameni, dansînd, mîngîindu-se, ridicîndu-şi pumnii încleştaţi în atmosfera plină de fum, dînd din coate pentru a se apropia de scenă. Ventilatoarele purtau arome de bere, haşiş şi sînge omenesc.

Tehnicienii ne-au anunţat strigînd că totul era pregătit. Machiajul fusese retuşat, mantiile de catifea fuseseră călcate, iar cravatele negre îndreptate. Nu era indicat să lăsăm mulţimea să aştepte prea mult.

S-au stins luminile din sală. Un strigăt neomenesc a izbucnit în beznă, rostogolindu-se, prizonier între patru pereţi. Podeaua a vibrat, sub mine. Urletul a crescut în intensitate, cînd un bîzîit electronic a anunţat punerea în funcţiune a aparaturii.

Vibraţia îmi străpungea tîmplele, cu un sunet de piele jupuită. M-am agăţat de braţul lui Louis, l-am sărutat apăsat, apoi am simţit cum îmi dădea drumul.

Pretutindeni, dincolo de cortină, spectatorii şi-au scăpărat brichetele pînă cînd mii şi mii de flăcărui au început a tremura în beznă. Au izbucnit ropote ritmice de aplauze, apoi s-au stins. Larma generală creştea şi descreştea, străpunsă, cînd şi cînd, de ţipete întîmplătoare. Capul îmi vuia.

Mă gîndeam la teatrul lui Renaud, la cele petecute cu atîta timp în urmă. Mi se părea că mă aflam acolo, cu adevărat. Acest loc era însă asemeni Colosseum-ului roman! Realizarea benzilor şi a filmelor, toate aceste operaţiuni, fuseseră atît de reci, de controlate. Nu anticipasem aşa ceva.

Inginerul de sunet a dat semnalul de începere, şi-am izbucnit cu toţii de dincolo de cortină. Spectatorii se impacientau, căci nu distingeau nimic în întuneric, în vreme ce eu mă descurcam fără nici un efort printre cabluri şi sîrme.

Mă aflam chiar la marginea scenei, deasupra capetelor spectatorilor ce se agitau şi urlau. Alex şi-a ocupat locul, la baterie. Tough Cookie ţinea în mînă chitara-i electrică, platâ şi strălucitoare, iar Larry de-abia se mai vedea din spatele uriaşei claviaturi circulare a sintetizatorului.

Am întors spatele publicului şi-am aruncat o privire spre giganticul ecran video, care avea să ne amplifice imaginile, astfel încît nici o pereche de ochi din sală să nu ne scape vreun gest. Apoi am privit iar marea agitată de tineri în delir.

Valuri de urlete se rostogoleau către noi, prin întuneric. Simţeam mirosul arşiţei şi-al sîngelui.

Apoi, dintr-o dată, imensul tablou de reflectoare de deasupra noastră a fost pus în funcţiune. Raze argintii, albastre, roşii, de o neaşteptată violenţă, s-au încrucişat, prinzîndu-ne în spotul lor. Urletele au atins paroxismul, întreaga sală s-a ridicat în picioare.

Simţeam cum lumina mi se tîra pe trup, pentru a-mi exploda în pletele de aur.

Am privit în jur şi mi-am văzut prietenii muritori îmbătaţi de glorie, cuprinşi de frenezie, mişcîndu-se prin păienjenişul nesfîrşit al cablurilor, printre schelele argintii.

Fruntea mi s-a înrourat de sudoare văzînd cum pumnii loveau aerul, ridicîndu-se în semn de salut. Împrăştiaţi pretutindeni în sală, am zărit o mulţime de tineri costumaţi în vampiri de carnaval, cu feţele pline de sînge artificial. Unii dintre ei purtau peruci blonde sau îşi desenaseră cercuri negre în jurul ochilor, pentru a părea cît mai înspăimîntători. Se auzeau scheunături, sirene şi strigăte răguşite, acoperind larma generală.

Era cu totul diferit de filmări. Nu semăna deloc cu fredonatul unei melodii în încăperile răcoroase şi izolate fonic ale studiourilor. Aceasta era o experienţă umană transformată într-una vampirică, aşa cum muzica însăşi era vampirică, iar imaginile videoclipurilor erau imagini ale extazului morbid.

Tremuram de nerăbdare şi sudoarea roşiatică mi se prelingea pe obraji.

Spoturile reflectoarelor au măturat publicul, lăsîndu-ne scăldaţi într-o penumbră argintie. Oriunde ajungea o rază de lumină, mulţimea părea scuturată de convulsii şi îşi dubla intensitatea zbieretelor.

Ce era atît de aparte în gălăgia aceasta? Era dovada faptului că individul uman se metamorfozase într-o turmă: mulţimile care înconjurau ghilotina, romanii care cereau, urlînd, sînge creştin, keltoii adunaţi în desiş, aşteptînd apariţia lui Marius, zeul. Vedeam din nou acea dumbravă, aşa cum mi-o închipuisem în vreme ce Marius îmi povestea; fusese atunci lumina torţelor mai vioaie decît aceste raze colorate? Erau oare îngrozitoarele siluete-ruguri mai înalte decît eşafodajele de oţel cate susţineau mulţimea de difuzoare şi de reflectoare cu lumini incandescente, de ambele părţi ale noastre?

Dar aici, nici urmă de violenţă; nici urmă de moarte: doar exuberanţa copilăroasă, revărsîndu-se din gurile tinerilor şi oglindită de trupurile lor, o energie focalizată şi uşor de stăpînit, la fel de uşor precum era s-o dezlănţui.

Din nou, un nor de fum de haşiş venind dinspre primele rînduri. Motociclisti pletoşi în jachete de piele, cu brăţări din cureluşe împletite, îşi ridicau mîinile, bătînd din palme deasupra capetelor, ca nişte stafii ale celţilor, cu părul lor lung curgîndu-le în valuri pe umeri.

Luminile se aprindeau şi se stingeau în străfulgerări, astfel încît mişcările mulţimii apăreau fragmentate, ca nişte salturi încremenite.

Cîntau la unison, intensitatea glasurilor creştea. Ce strigau *oare? LESTAT, LESTAT, LESTAT.*

Oh, era de-a dreptul divin, ba chiar mai mult decît atît. Ce muritor ar fi putut rezista acestei adorări, acestei veneraţii? Mi-am strîns mantia în jurul meu: acesta era semnalul. Mi-am scuturat pletele, dîndu-le amploare. Gesturile acestea au transmis un fior de ţipete reînnoite, pînă în capătul opus al sălii.

Luminile s-au îndreptat asupra scenei. Mi-am ridicat mantia, asemeni unor aripi de liliac.

Ţipetele au fuzionat într-un singur urlet monolitic.

— *SÎNT VAMPIRUL LESTAT!* am urlat din rărunchi, îndepărtîndu-mă de microfon, iar sunetul părea a deveni vizibil, arcuindu-se de-a lungul sălii ovale.

Vocea mulţimii a sporit, devenind mai puternică, de parcă ar fi vrut să devoreze sunetul ale cărui ecouri mai dăinuiau încă.

— *HAIDEŢI, VREAU SĂ V-AUD! MĂ IUBIŢI!* am strigat fără să mă gîndesc.

Mulţimea tropăia. Tropăia, nu doar pe pardoseala de beton, ci şi pe scaunele de lemn.

— *CÎTI DINTRE VOI S-AR VREA VAMPIRI?*

Mugetul a devenit un adevărat tunet. O mulţime de spectatori încercau să se caţere pe scenă, dar gărzile de corp îi împingeau înapoi în sală. Unul dintre motocicliştii cu părul vîlvoi, un uriaş brunet, ţopăia întruna, cu cîte o cutie de bere în

fiecare mînă.

Luminile au devenit şi mai strălucitoare, asemeni unei explozii. Apoi, din difuzoarele şi amplificatoarele din spatele meu a răsunat uruitul răguşit al unei locomotive la un volum înnebunitor, de parcă un tren s-ar fi prăvălit în scenă.

Uruitul a înghiţit toate celelalte zgomote ale publicului, în tăcerea care urla, mulţimea dansa şi se legăna sub ochii mei. A urmat apoi furia pătrunzătoare a chitarei electrice. Tobele bubuiau în cadenţa unui marş, iar vuietul de locomotivă al sintetizatorului a culminat, apoi s-a năruit într-un vîrtej de zgomote în consonanţă cu marşul bateriei. Venise timpul să încep să cînt, într-o cheie minoră, nişte versuri puerile, care acopereau acompaniamentul:

SÎNT VAMPIRUL LESTAT
V-AŢI ADUNAT AICI PENTRU MARELE SABAT
ŞI, VĂ SPUN DREPT, NU VĂ INVIDIEZ

Am înşfăcat microfonul de pe suport şi-am alergat spre una dintre extremităţile scenei, apoi spre cealaltă, cu mantia fluturînd în urma mea:

NU PUTEŢI ŢINE PIEPT STĂPÎNITORILOR NOPŢII
ÎN OCHII LOR NU VEŢI GĂSI ÎNDURARE
IAR SPAIMA VOASTRĂ VA FI PENTRU EI O ÎNCÎNTARE

Spectatorii întindeau mîinile, încercînd să mă apuce de glezne, trimiţîndu-mi bezele. O mulţime de fete se urcaseră în spinarea însoţitorilor lor şi se străduiau să-mi apuce mantia ce se rotea pe deasupra capetelor lor.

ŞI TOTUŞI, CU DRAGOSTE VĂ VOM POSEDA ÎN ÎNCÎNTARE VĂ VOM FRÎNGE
ELIBERÎNDU-VĂ ÎN MOARTE

SĂ NU SPUNĂ NIMENI

CĂ NU V-AM AVERTIZAT

Tough Cookie, zdrăngănind cu furie, dansa în jurul meu, răsucindu-se sălbatic, în vreme ce muzica atingea paroxismul într-un glissando întortocheat; tobele şi cinelele stăteau să se sfărîme, iar vîrtejul sintetizatorului se înălţa din nou.

Simţeam cum muzica îmi pătrundea pînă-n măduva oaselor. Nici măcar la sabatul la care participasem, cu veacuri în urmă, la Roma, nu fusesem cuprins de o asemenea frenezie.

M-am insinuat, la rîndul meu, în dansul sălbatic, mişcîndu-mi şoldurile elastic, apoi legănîndu-mă înainte şi înapoi, în vreme ce ne apropiam amîndoi de marginea scenei. Reeditam contorsiunile libertine şi erotice ale lui Pulcinello şi ale Arlechinului, ale tuturor protagoniştilor bătrînei Commedia dell'Arte, improvizînd şi noi, aşa cum o făcuseră şi ei la vremea lor. Instrumentaţia se îndepărta de linia melodică, apoi o regăsea iar. Dansul nostru devenea tot mai frenetic, deşi nu repetaserăm nimic, nu stabiliserăm nimic dinainte. Totul se petrecea acolo, pe scenă, şi totul era nou pentru noi.

Paznicii îi respingeau cu duritate pe cei ce încercau să se apropie de noi. Dansam pe muchia platformei, ispitindu-i, părul ne biciuia chipurile şi, cînd şi cînd, ne întorceam cu spatele spre public, pentru a ne admira noi înşine, imposibile năluciri pe ecranele gigantice din spatele nostru. Sunetul îmi străbătea trupul. Întorcîndu-mă spre public, simţeam cum decibelii călătoresc prin trupul meu, ca o minge de oţel, prin şolduri, iar apoi prin umeri. Mi-am dat seama că mă ridicam de la sol într-un salt

uriaş, făcut parcă cu încetinitorul. Am aterizat încet, fără zgomot, cu mantia fluturînd, deschizîndu-mi gura pentru a-mi arăta colţii.

Euforie. Aplauze asurzitoare.

Pretutindeni, vedeam grumazuri dezgolite, băieţi şi fete care îşi descheiaseră gulerele şi se înălţau pe vîrfuri, invitîndu-mă prin gesturi să vin să îi posed. Mă implorau, iar unele dintre fete începuseră să plîngă.

Mirosul de sînge plutea gros ca fumul. Carne, carne şi iar carne. Şi, cu toate acestea, peste tot, inocenţă, convingerea de nezdruncinat că ceea ce se întîmpla aici era artă, nimic altceva! Nimeni nu putea păţi nimic, întreaga isterie nu prezenta nici un risc.

Cînd urlam, aveau impresia că sînt ajutat de amplificatoare. Cînd săream, credeau că e o şmecherie la mijloc. De ce nu, la urma urmei, cînd vrăjitoriile de tot soiul îi înconjurau din toate părţile, cînd se lăsau păcăliţi de imaginile strălucitoare ale ecranelor din spatele nostru?

Ah, Marius, cît aş fi vrut să fii şi tu aici! Gabrielle, unde eşti?

Versurile au izbucnit din nou, cîntate la unison de către întregul grup de astă dată. Vocea adorabilă, de soprană, a lui Tough Cookie se ridica deasupra vocilor noastre. Apoi ea a început să-şi rotească în cerc capul, atingînd cu pletele scîndurile scenei, în vreme ce chitara i se înălţa lascivă, asemeni unui falus uriaş. Miile de spectatori tropăiau şi aplaudau la unison.

— VĂ SPUN ADEVĂRUL, SÎNT UN VAMPIR! am strigat deodată.

Extaz, delir.

— SÎNT RĂU! SÎNT ÎNSUŞI RĂUL!

Da, da, *da, da,* DA, DA, DA.

Mi-am azvîrlit braţele în sus, cu palmele deschise:

— VREAU SĂ VĂ BEAU SUFLETELE!

Uriaşul motociclist cu părul încîlcit şi cu jacheta din piele neagră s-a dat înapoi cîţiva paşi, lovindu-se de cei din spatele său, şi-a luat avînt şi, dintr-un salt, a ajuns lîngă mine, cu braţele ridicate, cu pumnii încleştaţi. Gărzile de ordine s-au repezit să îl dea la o parte, dar am fost mai iute decît ei. L-am tras la piept, ridicîndu-l cu o singură mînă şi mi-am lipit gura de gîtul lui cu dinţii abia atingîndu-l, abia atingînd gheizerul acela de sînge ce stătea gata să ţîşnească drept în sus!

Dar paznicii mi l-au smuls şi l-au aruncat înapoi în public, cum ai arunca un peşte înapoi în mare. Tough Cookie a venit lîngă mine. Pantalonii ei de mătase neagră străluceau şi mantia îi era ca o vîlvătaie. Mă ţinea, ca să nu-mi pierd echilibrul, de parcă şi eu încercam să-i scap.

Ştiam acum ceva ce nu găsisem scris în nici una dintre paginile pe care le citisem despre cîntăreţii de rock: această nebunească unire între primitiv şi ştiinţific, această frenezie religioasă. Eram cu toţii nişte zei. Ne aflam în desişul sacru.

Încă de la primul cîntec, siguranţele se arseseră şi sala se întunecase pentru cîteva clipe. Am trecut la cea de a doua piesă, în vreme ce mulţimea se încadra în ritm, scandînd versurile, cunoscute de pe disc şi din videocli-puri. Eu şi Tough Cookie am început să cîntăm, bătînd ritmul:

COPII AI ÎNTUNERICULUI
DAŢI PIEPT CU COPIII LUMINII

FII AI OMULUI,
ÎNFRUNTAŢI FIII NOPŢII

Şi din nou, au izbucnit strigăte şi fluierături. Puţin le păsa de versuri. Nici keltoii n-ar fi dat cu mai mult entuziasm semnalul de începere a masacrului.

Dar, nici de data asta, nici vorbă de vreun masacru, nici urmă de vreun sacrificiu

prin ardere pe rug.

Patima lor rostogolea imagini ale răului, nu răul însuşi. Patima îmbrăţişa imagini ale morţii, nu însăşi moartea. O simţeam, aşa cum simţeam arşiţa luminii pătrunzîndu-mi prin porii pielii, la rădăcina firelor de păr. Ţipătul amplificat al lui Tough Cookie ducea mai departe strofa următoare. Ochii mei scrutau cele mai îndepărtate unghere ale amfiteatrului, care devenise un singur suflet ce suspina.

DOAMNE, scapă-mă de asta, nu vreau să-mi placă. Nu mă lăsa să uit de toate, să-mi sacrific toate ţelurile, toate hotărîrile, pentru această patimă. Vă doresc, copiii mei. Vă doresc sîngele, sîngele vostru cel nevinovat. Vreau adoraţia voastră atunci cînd colţii mei vă vor străpunge. Da, asta-i mai presus de orice ispită.

DAR chiar în acea clipă de nepreţuită nemişcare şi ruşine, i-am zărit pe ei, pe cei adevăraţi, acolo. Chipuri albe şi subţiri, ca nişte măşti, în marea de chipuri omeneşti informe, distingîndu-se asemeni chipului lui Magnus, în sala aceea micuţă de pe bulevard, cu atîta timp în urmă. Ştiam că, în culise, Louis îi zărise, la rîndul său. Dar ceea ce remarcasem la ei, tot ceea ce emanau, era teamă şi uimire.

— VOI TOŢI, VAMPIRII DIN SALĂ, am strigat. ARĂTAŢI-VĂ!

Dar ei au rămas locului, în vreme ce pe toţi muritorii machiaţi şi costumaţi din jurul lor i-a cuprins delirul.

Vreme de trei ore încheiate, am dansat, am cîntat şi am descătuşat infernul din instrumentele noastre metalice. Whisky-ul se plimba întruna între Alex, Larry şi Tough Cookie. Mulţimea se repezea spre noi, în răstimpuri, pînă cînd forţa de poliţie a fost dublată şi s-au aprins luminile. În colţurile cele mai îndepărtate ale sălii, se auzeau scaune de lemn rupîndu-se şi mii de cutii de bere se rostogoleau de colo-colo, pe pardoseala de beton. Dar ei, nu s-au apropiat nici măcar cu un pas. Unii chiar s-au făcut nevăzuţi.

Asta era situaţia.

Nesfîrşite urlete, de parcă cincisprezece mii de beţivi ar fi scăpat liberi pe străzile oraşului, a răsunat întruna, pînă în momentele de la final, cînd a urmat balada din ultimul clip, *Era nevinovăţiei.*

Muzica s-a îmblînzit. Tobele au uruit pentru ultima oară, vaierul chitarei a pierit, iar sintetizatorul a umplut văzduhul de notele translucide cîntate de o harfă, sunete atît de uşoare şi totuşi, atît de profunde, încît atmosfera părea brăzdată de o ploaie de aur.

Un singur spot de lumină difuză s-a oprit asupra locului în care mă aflam. Veşmintele-mi erau pătate de sudoarea însîngerată, pletele-mi erau şi ele ude şi încîlcite, iar mantia-mi spînzura pe umărul stîng.

Au rămas cu toţii cu gurile căscate, atenţi şi beţi de încîntare. Vocea mea s-a înălţat lent, şi fiecare frază a fost pronunţată limpede:

Trăim în era nevinovăţiei
A adevăratei nevinovăţii.
Toţi demonii voştri sînt vizibili
Toţi demonii voştri sînt materiali

Numiţi-i durere
Numiţi-i foamete
Numiţi-i război

De răul mitic nu mai e nevoie.

Alungaţi vampirii şi diavolii

O dată cu zeii pe care nu-i mai veneraţi
Amintiţi-vă:
Omul cu colţii ascuţiţi poartă o mantie.
Ceea ce pare a fi o vrajă
Este o vrajă.
Înţelegeţi ceea ce vedeţi
Cînd vă uitaţi la mine!

Ucideţi-ne, fraţi şi surori,
Războiul a început

Înţelegeţi ceea ce vedeţi
Atunci cînd mă priviţi.

Am închis ochii, pentru a nu vedea zidul de aplauze care se iscase. De ce aplaudau, de fapt? Ce sărbătoreau?

Giganticul autitoriu era luminat ca ziua. Cei adevăraţi se pierduseră în îmbulzează. Poliţiştii în uniformă ne-au înconjurat, formînd un cordon solid în jurul nostru. Alex mi-a strigat, în vreme ce ne strecuram după cortină:

— Omule, trebuie să spălăm putina. Ăştia ne-au înconjurat limuzina, iar tu n-ai să reuşeşti în veci să ajungi la maşina ta.

I-am răspuns că da, trebuia să plece, să ajungă la limuzină, s-o ştergem de-aici.

În stînga mea, am zărit chipul alb şi rigid al unuia dintre cei adevăraţi, care-şi croia drum printre ziarişti. Era îmbrăcat în piele neagră, asemeni motocicliştilor, iar părul său negru, mătăsos, era strălucitor.

Cortina s-a desprins de pe vergelele care o susţineau, şi mulţimea din sală s-a revărsat în culise. Louis era lîngă mine. Din dreapta, am văzut venind un alt nemuritor, un bărbat subţirel şi fioros, cu ochi mici şi întunecaţi.

O pală de aer rece ne-a lovit cînd am pătruns în parcare. Era plin de muritori care se împingeau şi zbierau. Poliţiştii urlau felurite ordine. Limuzina se clătina ca o coajă de nucă în furtună, în vreme ce Alex, Larry şi Tough Cookie erau împinşi înăuntru. Una dintre gărzile de corp pornise motorul Porsche-lui pentru mine, dar tinerii care înconjuraseră maşina loveau in capotă şi în portiere, de parcă acestea ar fi fost nişie tobe.

În spatele vampirului brunet a apărut un alt demon, o femeie de astă dată. Perechea se apropia de noi, inexorabil. Ce naiba îşi închipuiau că vor putea face?

Motorul puternic al limuzinei răgea ca un leu, dar tinerii nu se lăsau duşi din calea maşiniii. Paznicii de pe motociclete îşi ambalau şi ei motoarele, răspîndind fum şi larmă.

Cei trei vampiri au apărut deodată în jurul Porsche-lui. Chipul bărbatului mai înalt era schimonosit de furie şi, încordîndu-şi braţul, a ridicat într-o rînă maşina, cu tot cu tinerii care se ţineau de ea. Maşina urma să se răstoarne. Am simţit cum un braţ se încolăceşte în jurul gîtului meu. Louis a zvîcnit, şi-am auzit limpede pumnul lui lovind trupul supranatural din spatele meu. Am auzit un blestem şoptit.

Deodată, muritorii au început cu toţii să urle. Un poliţist înarmat cu un portavoce sfătuia mulţimea să se împrăştie.

M-am repezit înainte, trîntind la pămînt o sumedenie de tineri muritori, şi am oprit Porsche-ul exact la timp, înainte ca acesta să se fi răsturnat pe spate, asemeni unui cărăbuş. În vreme ce mă chinuiam să deschid portiera, mulţimea mă împingea din spate. Hărmălaia aceasta era pe cale de a se transforma într-o răzmeriţă. Iar, în acest caz, avea să fie prăpăd.

Fluierături, ţipete, sirene. Trupuri, strivindu-ne pe mine şi pe Louis laolaltă. Vampirul îmbrăcat în piele neagră a apărut dincolo de maşină, învîrtind deasupra

capului o seceră argintie ce strălucea în lumina neoanelor. L-am auzit pe Louis strigînd un avertisment. Cu coada ochiului, am zărit sclipirea altei seceri.

Un scrîşnet supranatural a sfîşiat cacofonia de urlete atunci cînd, într-o străfulgerare de lumină orbitoare, bărbatul vampir s-a transformat într-o torţă vie. O altă vîlvătaie a izbucnit chiar lingă mine. Secera s-a prăbuşit pe ciment. La oarecare distanţă, o altă siluetă vampirică a luat foc, cu un pîrîit sinistru.

Mulţimea, cuprinsă de panică, s-a repezit înapoi, către sală. Fluviul de oameni se scurgea din parcare, fugind, încercînd să scape de trupurile aprinse ce se zvîrcoleau, mistuindu-se şi înnegrindu-se. Carnea li se topea din cauza arşiţei, lăsînd la iveală doar oasele. Am zărit şi alţi nemuritori, risipindu-se cu o viteză nemaivăzută prin înghesuiala muritorilor.

Louis a întors spre mine o privire uimită, dar mirarea ce mi se citea pe faţă nu putea decît să-l deruteze şi mai mult. Nici unul din noi nu era răspunzător de cele întîmplate! N-am fi avut puterea să o fi făcut! Nu cunoşteam decît un singur nemuritor care ar fi fost în stare să o facă.

În clipa aceea, portiera maşinii s-a deschis, lovindu-mă, şi o mînă mică şi delicată, albă, s-a întins şi m-a tras înăuntru.

— Grăbiţi-vă! a răsunat pe neaşteptate o voce feminină, în limba franceză. Ce-aşteptaţi? Vreţi ca Biserica să proclame că s-a întîmplat o minune?

M-am trezit trîntit pe bancheta îmbrăcată în piele înainte de a apuca să-mi dau seama ce se întîmplase şi l-am tras pe Louis peste mine, împingîndu-l astfel, încît să aterizeze pe bancheta din spate.

Porsche-ul s-a repezit drept înainte, iar muritorii uimiţi s-au risipit din calea farurilor aprinse. Mă holbam la silueta zveltă a şoferului de lîngă mine. Părul blond îi acoperea umerii, iar pălăria informă îi era trasă peste ochi.

Aş fi vrut să-mi arunc braţele în jurul ei, să o acopăr cu sărutări, să-mi lipesc inima de inima ei şi să dăm uitării toate celelalte. La naiba cu aceşti novici idioţi! Maşina a fost însă din nou pe punctul de a se răsturna, atunci cînd a virat brusc la dreapta, ieşind pe poartă, în şoseaua aglomerată.

— Gabrielle, opreşte-te! am strigat, şi mîinile mi s-au încleştat pe braţul ei. Nu tu eşti cea care-ai făcut asta, nu tu i-ai făcut să ia foc..!

— Sigur că nu, mi-a răspuns în fraţuzeşte, de-abia acordîndu-mi o privire.

Era irezistibilă. Cu două degete, a răsucit din nou volanul, azvîrlindu-ne în cealaltă parte, într-un nou viraj de nouăzeci de grade. Acum ne îndreptam spre autostradă.

— Dar asta înseamnă că ne îndepărtăm de Marius! am strigat. Opreşte.

— N-are decît să arunce în aer şi camioneta care ne urmăreşte! Atunci mă voi opri.

A apăsat pedala de acceleraţie pînă-n podea, cu ochii aţintiţi pe şosea, drept înainte, şi cu mîinile încleştate pe volanul îmbrăcat în piele.

M-am întors şi-am privit peste umărul lui Louis. Era un vehicul monstruos, ce se prăvălea pe urmele noastre cu o viteză surprinzătoare. Părea un dric monstruos, supradimensionat, negru, cu o salbă de dinţi cromaţi fixaţi de-a curmezişul botului teşit. Patru nemuritori se holbau la noi de după parbrizul fumuriu.

— Nu putem scăpa de aglomeraţia asta, ca să-i lăsăm în urmă! am zis. Întoarce! Întoarce-te la sala de concerte. Gabrielle, întoarce odată!

Dar ea îşi vedea de drum, făcînd un slalom sălbatic printre maşini, un slalom ce-i determina pe mulţi dintre participanţii la trafic să tragă pe dreapta, cuprinşi de panică.

Camioneta cîştiga teren.

— E o adevărată maşină de război, asta e! a urlat Louis. I-au fixat în faţă o bară de protecţie din fier. Vor încerca să ne strivească, monştrii meschini!

O, de data asta, calculasem greşit. Îi subestimasem. Crezusem că, dacă mă voi

dota cu resurse moderne, ei nu aveau să facă la fel.

Ne îndepărtam tot mai mult de singurul nemuritor care-ar fi putut să-i trimită la naiba-n praznic. Ei bine, aveam să mă ocup eu însumi de ei, cu cea mai mare plăcere. Mai întîi, aveam să le sfărîm în bucăţele parbrizul, iar după aceea le voi zbura capetele, unul cîte unul. Am deschis geamul şi m-am căţărat în afară. Vîntul îmi răvăşea pletele în vreme ce rînjeam către chipurile lor hidoase de dincolo de parbriz.

Cînd maşina noastră escalada rampa care ducea către autostradă, ei au ajuns exact în spatele nostru. Era bine şi aşa. Încă o secundă, şi aveam să sar. Însă drept înaintea noastră se afla un semafor. Gabrielle n-avea cum să-şi croiască drum.

— Ţin'te bine, că vine! a strigat ea.

— Zău că vine! am urlat.

În clipa următoare, aveam să sar, izbindu-i ca un berbec.

Dar n-am mai avut parte de secunda de care aveam nevoie. Ne-au izbit tare de tot, şi trupul meu, a zburat prin aer, peste marginea autostrăzii, în vreme ce Porsche-ul mi-a luat-o înainte, plutind prin aer.

Am văzut-o pe Gabrielle sărind prin portiera laterală, înainte ca maşina să fi atins pămîntul. Ne-am rostogolit amîndoi în iarbă, în timp ce maşina s-a răsturnat şi a explodat cu un zgomot asurzitor.

— Louis! am urlat.

M-am tîrît înspre locul exploziei şi eram hotărît să mă arunc în mijlocul vîlvătăii, după el. Dar geamul portierei din spate a zburat în ţăndări şi el s-a aruncat în afară. A atins pămîntul exact în clipa în care mi-am întins braţele ca să-l prind. L-am înfăşurat în mantia mea, încercînd să-i sting veşmintele care fumegau, în vreme ce Gabrielle îşi lepăda jacheta pentru a face acelaşi lucru.

Camioneta se oprise lîngă balustradă, chiar deasupra noastră. Ocupanţii ei au încălecat balustrada, ca nişte insecte albe, uriaşe, şi au aterizat în picioare pe pantă.

Eram pregătit să-i întîmpin.

Însă, din nou, în vreme ce primul dintre ei s-a lăsat să alunece în jos, către noi, cu secera ridicată, a răsunat din nou acel înfiorător urlet supranatural, urmat de explozia orbitoare şi chipul creaturii s-a transformat într-o mască neagră, în vălmăşagul flăcărilor portocalii. Trupul i-a fost cuprins de convulsii, executînd un dans straniu, care ne-a umplut de scîrbă.

Ceilalţi au făcut cale-ntoarsă şi au fugit.

M-am avîntat pe urmele lor, dar Gabrielle mă înlănţuise şi nu voia să-mi dea drumul. Puterea ei mă înfuria, uimindu-mă în acelaşi timp.

— Încetează, la naiba! a răcnit ea. Louis, ajută-mă!

— Dă-mi drumul! am strigat mînios. Lasă-mă să prind măcar unul. Vreau unul, unul singur. Pot încă să-l ajung pe ultimul!

Dar ea a refuzat să mă lase să plec şi, cu siguranţă, n-aveam de gînd să mă lupt cu ea. De altfel, Louis i se alăturase, în zbaterea-i disperată şi plină de mînie.

— Lestat, nu te duce! mi-a spus cu glasu-i politicos încordat la maximum. Ne-a fost destul. Acum ar fi mai bine să plecăm de-aici.

— Fie! am oftat, lăsîndu-mă păgubaş, nu fără părere de rău.

De altfel, ar fi fost, oricum, prea tîrziu. Cel ars murise, dar flăcările şi fumul nu se risipiseră încă. Ceilalţi dispăruseră în beznă, pe tăcute, fără să lase nici o urmă.

Întunericul din jurul nostru părea a se fi liniştit, cu excepţia vuietului autostrăzii de deasupra noastră. Şi iată-ne, toţi trei, laolaltă, scăldaţi de lumina jucăuşă a maşinii care ardea.

Louis şi-a şters, cu un gest obosit, sudoarea de pe faţă. Cămaşa apretată îi era boţită şi pătată cu sînge, iar mantia de operetă era arsă şi sfîşiată.

Cît despre Gabrielle, rămăsese acelaşi vagabond de odinioară, un băieţandru prăfuit şi sălbatic, purtînd o jachetă şi pantaloni de camuflaj, şi veşnica-i pălărie cafenie, turtită, trasă peste frunte.

Curînd s-a auzit ţipătul ascuţit al sirenelor ce se apropiau.

Cu toate acestea, am rămas toţi trei nemişcaţi, în aşteptare, uitîndu-ne unul la altul. Ştiam: toţi trei aşteptam ca Marius să-şi facă apariţia. Eram convinşi că fusese Marius. Trebuia să fi fost el. Era alături de noi, nu împotriva noastră. Avea să ne răspundă cît de curînd.

I-am rostit numele cu glas tare, cu blîndeţe. Am scrutat întunericul de sub autostradă şi nesfîrşita armată de căsuţe care umpleau versanţii colinelor ce ne înconjurau.

Dar nu auzeam decît sirenele, mereu mai aproape, şi murmurul glasurilor muritorilor, ce se îndreptau spre noi de pe bulevardul din josul pantei.

Am ghicit spaima din ochii lui Gabrielle. M-am îndreptat spre ea cu braţele deschise, fără să-mi pese de confuzia care domnea în minţile muritorilor ce se apropiau dinspre maşinile oprite sus, pe autostradă.

M-a îmbrăţişat în grabă, plină de căldură. Apoi mi-a făcut semn să o urmez, cît puteam de repede.

— Sîntem în pericol! Cu toţii, a şoptit. Un pericol îngrozitor. Vino!

3

ERA ora cinci dimineaţă. Stăteam singur în pragul uşilor de sticlă ale casei de la ferma din Carmel Valley.

Gabrielle şi Louis plecaseră împreună, pierzîndu-se printre dealuri, pentru a se odihni.

O convorbire telefonică mă informase că prietenii mei muritori se aflau în siguranţă, în noua lor ascunzătoare din deşertul Sonoma, benchetuind ca nebunii la adăpostul porţilor şi al gardurilor electrificate. Cît despre poliţie şi presă, cu inevitabilele lor întrebări, ei bine, n-aveau decît să mai aştepte.

Şi iată-mă acum, aşteptînd ca întotdeauna, singur, venirea zorilor, întrebîndu-mă de ce nu se arătase Marius, de ce ne salvase şi dispăruse fără a ne fi adresat un cuvînt.

— Să presupunem că n-a fost Marius, spusese Gabrielle cuprinsă de nelinişte, învîrtindu-se prin cameră după ce ne întorseserăm la fermă. Îţi spun drept, am simţit un pericol copleşitor. Am simţit că ne ameninţa o primejdie atît pe noi, cît şi pe urmăritorii noştri. Am simţit-o în preajma sălii de concerte în vreme ce ne îndepărtăm. Şi mai tîrziu, cînd stăteam lîngă maşina în flăcări. Era ceva ciudat. Sînt convinsă că nu putea fi Marius...

— Avea ceva barbar, a completat Louis. Aproape barbar, dar nu în totalitate...

— Da, aproape sălbatic, i-a răspuns ea, aruncîndu-i o privire aprobatoare. Şi, chiar dac-a fost Marius, ce te face să crezi că nu te-a salvat doar ca să se poată răzbuna el însuşi, în felul său, ceva mai tîrziu?

— Nu, am rîs cu blîndeţe. Marius nu vrea răzbunare. Dacă ar fi dorit-o, ar fi făcut-o pînă acum. Măcar atîta ştiu.

Eram însă prea încîntat să o privesc, să-i observ mersul şi gesturile, aceleaşi dintotdeauna. Ah, hainele acelea ponosite de vînătoare. Chiar şi după două sute de ani, rămăsese aceeaşi temerară exploratoare. Cînd s-a hotărît, în sfîrşit, să se aşeze, a încălecat scaunul asemeni unui cowboy, odihnindu-şi bărbia pe mînile sprijinite de spătarul înalt.

Aveam atîtea să ne spunem, atîtea lucruri despre care să vorbim. Eram, pur şi simplu, prea fericit pentru a mă speria.

În plus, dacă m-aş fi lăsat pradă spaimei, aceasta ar fi fost îngrozitoare, căci ştiam acum că făcusem încă o greşeală de calcul, foarte serioasă, în planurile mele.

Mi-am dat seama de asta cînd maşina explodase şi Louis mai era încă înăuntru. Micul război pe care-l pornisem îi punea pe toţi ce-mi erau dragi într-un imens pericol. Ce naiv am putut fi, crezînd că întregul venin avea să se reverse numai asupra mea.

Trebuia să discutăm pe îndelete. Va trebui să fim vicleni. Va trebui să avem mare grijă.

Acum, însă, ne aflam în siguranţă. I-am spus asta lui Gabrielle, încercînd să o liniştesc. Ea şi Louis nu percepeau nici un semn de pericol aici; orice va fi fost acea ameninţare, nu ne urmase pînă aici. În fond, eu n-o simţisem nici măcar o dată. Cît despre tinerii şi nebunaticii noştri duşmani, aceştia se împrăştiaseră, crezînd că aveam noi înşine puterea de a-i incinera de la distanţă.

— Ştii, mi-am închipuit de mii şi mii de ori reîntîlnirea noastră, a spus Gabrielle. Însă niciodată nu mi-am imaginat-o aşa.

— Eu, în schimb, cred că a fost splendid! i-am replicat. Şi să nu-ndrăzneşti să-ţi închipui, nici măcar pentru o clipă, că n-aş fi reuşit pînă la urmă să vă scot la liman! Eram gata să-l fac praf pe cel cu secera, să-l azvîrl pînă dincolo de sala de concerte. Cît despre celălalt, îl văzusem cînd se apropia. L-aş fi rupt în două. Îţi spun drept, ceea ce mi se pare mai frustram în toată afacerea asta e faptul că n-am avut ocazia să...

— Tu, Monsieur, eşti încăpăţînarea întruchipată! a declarat Gabrielle. Eşti... cum spunea Marius... cea mai împieliţată creatură de pe pămînt! Sînt întru totul de acord cu el.

Am izbucnit în rîs, încîntat. Mă flata. Mă flata într-o adorabilă limbă franceză de modă veche.

Louis era fascinat de ea. Şedea retras într-un colţ cufundat în penumbră şi o observa, reticent şi visător, ca întotdeauna. Era din nou impecabil, de parcă veşmintele i-ar fi ascultat poruncile, de parcă tocmai am fi ieşit de la operă, de la ultimul act din *Traviata,* pentru a admira muritorii sorbindu-şi şampania, la măsuţele de marmură ale unei cafenele, în vreme ce trăsurile ar fi trecut lărmuind pe lîngă noi.

Simţămîntul apartenenţei la micul nostru clan proaspăt format, o energie magnifică, negarea realităţilor omeneşti, noi trei, laolaltă, împotriva tuturor triburilor, tuturor lumilor. Şi, peste toate, un sentiment de siguranţă absolută, o senzaţie de încremenire a clipei... Cum le-aş fi putut explica toate acestea?

— Mamă, nu-ţi mai face griji, am rostit într-un tîrziu, sperînd că astfel s-ar putea aranja totul, că aş putea crea măcar o clipă de linişte. N-are nici un rost. O creatură îndeajuns de puternică pentru a-şi arde duşmanii ne-ar putea găsi oricînd, ar putea face tot ce-i trece prin minte.

— Şi crezi că asta mă linişteşte? Louis a clătinat din cap.

— Eu n-am puterile tale, a intervenit el, şi totuşi, am simţit şi eu ceva. Era ceva străin şi oarecum necivilizat, nu găsesc nici un alt cuvînt mai bun.

— Ai pus din nou degetul pe rană, a exclamat Gabrielle. Era atît de straniu, încît părea că vine de la o fiinţă total diferită de noi...

— Asta, spre deosebire de Marius al tău, care e prea civilizat, a insistat Louis. E prea împovărat de filozofie. E chiar motivul pentru care eşti convins că nu vrea să se răzbune.

— Ceva străin? Necivilizat? I-am privit, pe rînd. Dar eu de ce n-am simţit această ameninţare? am întrebat.

— *Mon Dieu,* ar fi putut fi orice, a spus Gabrielle într-un tîrziu. Muzica asta a ta ar putea trezi şi morţii.

MĂ GÎNDISEM la enigmaticul mesaj din noaptea precedentă — *Lestat! Pericol* — dar zorii erau prea aproape ca să-i mai încarc şi cu această grijă. În plus, asta nu explica nimic. Era doar un alt element al enigmei sau poate nici măcar atît.

EI PLECASERĂ împreună, iar eu stăteam singur la fereastră, privind pata de lumină care creştea, mereu mai strălucitoare, pe deasupra munţilor Santa Lucia. Mă gîndeam:

"Unde eşti, Marius? De ce naiba nu vrei să te arăţi?" Bănuielile lui Gabrielle ar fi putut fi întemeiate. "E un joc pentru tine?"

Dar pentru mine, fusese tot un joc faptul că nu încercasem să-l chem nici măcar o dată? Aş fi putut să-mi înalţ glasul tainic din toate puterile mele, aşa cum îmi spusese el cu două secole în urmă?

În luptele mele de pînă acum, fusese o chestiune de mîndrie să nu-l chem, dar acum? Ce-avea a face mîndria în toate astea?

Poate că el nu aştepta decît să îl chem. Poate că îşi dorea această chemare. Amărăciunea şi încăpăţînarea de odinioară dispăruseră. De ce n-aş fi făcut efortul de a încerca?

Închizîndu-mi ochii, am făcut ceea ce nu mai făcusem din nopţile acelea ale veacului al optsprezecelea, cînd bîntuiam uliţele din Roma ori Cairo, vorbindu-i cu glas tare. În tăcere, l-am chemat. Am simţit cum ţipătul tăcut se înălţa din mine, călătorind în uitare. Mi s-a părut că-l însoţesc, traversînd lumea, căpătînd proporţii vizibile, l-am simţit cum se amplifică, îl simţeam arzînd.

Şi, iată, mă aflam din nou, vreme de o clipă, în locul acela îndepărtat, de nerecunoscut, în care mai aruncasem o privire în urmă cu o noapte. Zăpadă, troiene nesfîrşite, şi un fel de movilă din piatră cu ferestre acoperite de flori de gheaţă. Pe un promontoriu ceva mai înalt, un aparat straniu, modern, o farfurie enormă din metal cenuşiu, învîrtindu-se în jurul unui ax, atrăgînd spre sine undele nevăzute ce se încrucişează pe cerurile pămîntului.

O antenă de televiziune! Păstrînd legătura dintre acest pustiu îngheţat şi un satelit... asta era! Iar sticla sfărîmată de pe pardoseală aparţinea ecranului unui televizor. Zgomote.

Tăcere.

MARIUS!

Pericol, Lestat. Cu toţii, în pericol Ea a... Nu pot... Gheaţă. Îngropat în gheaţă. O străfulgerare a sticlei sfărîmate de pe pardoseală, laviţa goală, sunetul şi vibraţia *Vampirului Lestat* bubuind în difuzoare... *Ea a... Lestat, ajută-mă! Cu toţii... pericol. Ea a...*

Tăcere. Legătura s-a întrerupt.

MARIUS!

Ceva-ceva, dar mult prea slab. Cu toată intensitatea, era, pur şi simplu, prea slab!

MARIUS!

Mă rezemam de fereastră, aţintindu-mi privirile direct în lumina zorilor ce devenea mereu mai strălucitoare. Ochii îmi lăcrimau, degetele-mi ardeau, lipite de sticla fierbinte. *Răspunde-mi, Akasha a fost? Încerci să-mi spui că a fost Akasha, că ea a fost aceea? Ea a fost?*

Dar soarele răsărea deja deasupra munţilor. Razele ucigaşe se risipeau deasupra văii, scoţîndu-i la iveală ungherele umbrite.

Am părăsit casa în fugă, peste cîmp, înspre coline, ţinîndu-mi mîna în dreptul ochilor, asemeni unui scut.

În cîteva clipe, am reuşit să ajung la ascunzişul meu, o criptă subpămînteană. Am dat la o parte piatra şi-am coborît treptele înguste săpate grosolan în stîncă. O cotitură, apoi alta, şi iată-mă în siguranţa răcoroasă a beznei, mirosind a pămînt reavăn. M-am lungit pe pardoseala de ţărînă bătătorită a micuţei încăperi. Inima-mi zvîcnea, iar membrele îmi tremurau. Akasha! *Muzica asta a ta ar putea trezi şi morţii.*

În încăperea lor fusese montat un televizor, desigur, Marius le dăduse şi asta,

laolaltă cu transmisiunile prin satelit. Văzuseră videoclipurile! Ştiam, ştiusem asta, de parcă aş fi fost martor la fiecare detaliu. Le montase un televizor în sanctuar, aşa cum, cu ani de zile în urmă, le prezentase şi filmele.

Iar ea se trezise, reînviase. *Muzica asta a ta ar putea trezi şi morţii.* Reuşisem, din nou, să o fac.

Oh, dac-aş putea măcar să-mi ţin ochii deschişi, de-aş fi putut gîndi mai departe, de n-ar fi răsărit soarele.

Fusese acolo, la San Francisco, fusese atît de aproape de noi, ne pîrjolise adversarii. *Străină, diferită de noi, desigur.*

Dar nu necivilizată, nu, nu sălbatică. Ea nu era aşa. De abia reînviase, zeiţa mea, se înălţase, precum un fluture superb, din coconul său. Cum i s-o fi părînd lumea? Cum ajunsese pînă la noi? În ce stare se afla mintea ei? *Pericol pentru noi toţi.* Nu. Nu pot să cred aşa ceva! Îi nimicise pe duşmani. Ni se alăturase.

Nu mai reuşeam să lupt împotriva toropelii, împotriva poverii care îmi îngreuna pleoapele. Senzaţia de oboseală pură alunga încîntarea şi emoţia. Trupu-mi se înmuia, lipsit de apărare, zăcînd nemişcat pe pămînt.

Şi, pe neaşteptate, am simţit atingerea unei mîini cuprinzindu-mi-o pe a mea.

Era rece şi puternică, precum marmura.

Ochii mi-au zvîcnit, deschizîndu-se în întuneric. Mîna şi-a accentuat strînsoarea. Plete mătăsoase îmi mîngîiau faţa. Un braţ rece mi-a trecut peste piept.

Oh, te rog iubito, frumoasa mea, te rog! aş fi vrut să-i spun. Dar ochii mi se închideau! Buzele-mi refuzau să se mişte. Îmi pierdeam cunoştinţa. La suprafaţă, răsărise soarele.

SFÎRŞIT